VEGOVCI VEGOVCEM

Zbornik ob 50. letnici
Elektrotehniško-računalniške
strokovne šole in gimnazije
Ljubljana

© Avtorske pravice ima Vegova, Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo v Ljubljani.
Kopiranje oziroma razmnoževanje brez pisnega dovoljenja avtorja, je prepovedano.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

6777.777
6777.77-77.77

SREDNJA, Vegova, Srednja šola za elektrotehniko in
računalništvo v Ljubljani
Ribus, optatur? Harum rempe comnis et alitat quam que mo etur?Imilia adi aut untium sanis recerro duciis a cullaborum es aspiend ellorio omnimpo repeles equiani mincte nihiliti-unt as estisincil im

ISBN 978-961-245-251-2

230779392

Kazalo

ZAHVALA 7

OB JUBILEJU 8

MERJENJE DALJE IN NEBEŠKE STRANI 13

Silvester Tratar
VEGOVA NI KAR TAKO 14

Aleš Žlebnik, Maja Azarov Domajnko
MEJNIKI V NAŠEM RAZVOJU 17

Uroš Breskvar
STROKOVNA ŠOLA IN NJEN RAZVOJ 20

Vida Vidmar
POSODABLJANJE STROKOVNE GIMNAZIJE 21

Vida Vidmar
SEDEM LET EVROPSKIH IZKUŠENJ 24

Tonja Janša
BODOČI TEHNIKI MORAJO SKOZI SITO POKLICNE MATURE ... 31

Anton Orehek
O SPLOŠNI MATURI NA VEGOVI (OD 1995 DO 2009) 34

Darinka Plankar
NAŠI DIJAKI PO KONČANI VEGOVI 37

Maja Azarov Domajnko, Tonja Janša
V ŠOLSKIH LETIH OD 1988/89 DO 2009/10 IZDELANIH 743 RAZISKOVALNIH NALOG 39

Mojca Marn
DOSEŽKI VEGOVCEV OD 1994/95 DO 2008/09 46

Manuela Markoja
VEGOVCI IN KULTURA 55

Dane Grgurevič
DIJAKI IN DIJAŠKA SKUPNOST 60

Luks Studio
NOVA PODOBA ZA NOVE ČASE 62

NAŠE POTI 65

Anže Bašelj
ŠPORTNA NAPETOST 66

Biljana Ivanović
SPOMINI, SPOMINI, SPOMINI ... 67

Artur Boroje
ELEKTROTEHNIK NAJ BO 69

Mimi Podkrižnik
KAKO SE JE NA DUNAJU KALILA S LOVENSKA MEŠČANSKA ELITA PO IZOBRAZBI? 71

Jure Culiberg
ZVOKOVNI MOJSTER V DRAMSKI SKUPINI 75

Jože Skok
NAŠA LETA JURE CULIBERG 80

Milan Debeljak
SREČANJE PO TRIDESETIH LETIH 83

Milan Dekleva
O TRNU IN ROŽI *(odlomek iz eseja)* 86

Iz zbirke
STO ŽALOSTNIH IN ŠE ENA MALO MANJ VESELA 89

Vasja Doberlet
FOTOPOEZIJA 92

Vasja Doberlet
ORWELLIJA 93

Roman Gašperin
VEGOVA ME JE REŠILA 97

Doc. dr. Žarko Gorup
MED VEGOVO IN TRŽAŠKO 100

Doc. dr. Žarko Gorup
STOJAN ZAFRED: GLASBENIK, ELEKTROTEHNIK IN SLIKAR 106

Igor Gospodarič
TROJE SANJ 110

Janez Grilj
S TROLEJBUSOM NA VEGOVO 112

Tanja Grünfeld,
VEGOVA … 114

Vasja Jernej Herbst
ŽIVLJENJSKO POTOVANJE VEGOVCA IZ Š 4. A 115

Borut Holy
ŽELJA MORA DOZORETI V GLAVI … 119

Andrej Kebe
PRISPEVEK ZA ZBORNIK VEGOVCEV
OB 50-LETNICI ŠOLE NA VEGOVI 4 122

Matjaž Sušnik
ŠTIRI NA MAH 124

Gregor Klančar
STRATEGIJA VODENJA VEČAGENTNEGA SISTEMA:
PRIMER ROBOTSKEGA NOGOMETA 127

Klemen Košir (L)
ŠOLSKA PRAVILA SKOZI ČAS 132

Marjan Kralj
KROG JE SKLENJEN 135

Ivica Kranjčević
SPOMINI NA VEGOVO IN DRUGE ŠOLE 136

Jan Lokovšek
TRIINDVAJSETICA 139

Jure Mikeln
POSPRAVITE DELAVNICO!
OBISKALI SMO DR. JANA LOKOVŠKA 142

Janez Miklavc
MOJA SREČEVANJA S ŠOLO 147

Jože Muhič
PRVI SPOMINI NA VEGOVO 4 148

Prof. dr. Janez Nastran
PRVI SPOMINI NA VEGOVO 4 149

Anton Orehek
DELO Z MLADIMI JE KLJUB VSEMU LEPO 151

Vladimir Osolnik
SREČA JE V LEPIH, TRENUTKIH, PREBLISKIH
NEŽNIH ČUSTEV ALI USTVARJALNEGA RAZUMA 152

Vladimir Osolnik, Anton Rogina
IZ KRONIKE J IV. B ALI SLAVNEGA JAKEGA ČETRTEGA BE 157

Milan Pajduh
VEGOVCI — PONOSNI, SAMOZAVESTNI,
SAMOSTOJNI, ODLOČNI, USPEŠNI 161

Jože Joc Pečečnik
MOJA VEGOVA … KOT BI PRIŠEL DOMOV… 162

Igor Petrovčič
SPLETNE UČILNICE KOT DOPOLNILO PRI UČENJU
STROKOVNIH PREDMETOV 165

Dejan Pevčević
IZSEKI IZ SREDNJEŠOLSKIH SPOMINOV 166

Silvan Pipan
MOJI KORAKI PO REALKI 170

Sašo Polanec
ELEKTROTEHNIK? MALO ŽE, PREDVSEM PA EKONOMIST! 171

Milan Rejec
SPOMINI NA VEGOVO 173

Simon Rozman
ZAČEL SEM NA VEGOVI 175

Simon Rozman
ZAPISOVANJE GOVORNEGA SIGNALA Z METODO HNM 177

Ivan Sivec
NAJ NE OSTANE SAMO PRI PRIVIDIH 181

Ivan Sivec
ČEZ DESET LET 182

Ivan Sivec
FANTJE IZ PRIMORSKE 185

Janez Strojan
KAKO SEM POSTAL VEGOVEC – ELEKTROTEHNIK ŠIBKI TOK 189

Klavdija Štajdohar
NEWYORŠKI BROADWAY: MUZIKAL, KI TE LJUBIM, MUZIKAL! 191

Milan Topolovec
NAČRTOVANJE VISOKOFREKVENČNEGA TISKANEGA VEZJA ZA VHF-OBMOČJE 193

Igor Triller (Josip)
BOLEČINA NEDOŽIVETEGA 195

Igor Triller
MOJ SOŠOLEC HAMURABI 198

Iztok Usenik,
MOJI ČASI NA VEGOVI 201

Jože Veršnjak
VEGOVA OSTAJA ZAME DRUGI DOM 202

Vinko Vitman
PONOVNO NA ŠOLI PO TRIDESETIH LETIH 203

Martin Zadnik
O DALJNOSEŽNIH POSLEDICAH H-MODELA TRANZISTORJA, O NEKEM NAPOLEONOVEM VOJAKU IN O MORSKI PRIVLAČNOSTI 205

Marinka Žitnik
SREDNJEŠOLSKI SPOMINI V VRTINCU ŽIVLJENJA 208

Slavko Žitnik
VEGOV'C VČERAJ, DANES IN TUDI JUTRI 209

Martin Žvelc
MOJ ČAS JE NAMENJEN ELEKTRONIKI IN GLASBI 210

VEČERI NA VEGOVI 213

14. 10. 2009
LJUBLJANSKA REALKA SKOZI ČAS 214

POGOVOR Z MAGDO PREVC, AVTORICO KNJIGE LJUBLJANSKA REALKA SKOZI ČAS 215

17. 11. 2009
ŠE POMNITE, VEGOVCI ... 225

9. 12. 2009
IZ TRADICIJE V PRIHODNOST ... 233

4. 2. 2010
RIBČEV DOHTAR SKOZI OČI VEGOVCA 245

16. 3. 2010
VEGOVCI IN ŠPORT 257

22. 4. 2010
OBNOVIMO STKANE VEZI 267

ŠOLA SMO LJUDJE 281

RAVNATELJI 1959/60–2009/10 282

UČITELJSKI ZBOR OB USTANOVITVI TEHNIŠKE ŠOLE ZA ELEKTROTEHNIŠKO STROKO V ŠOLSKEM LETU 1959/60 283

ZAPOSLENI NA ŠOLI OD 1959/60 DO 2009/10 284

STROKOVNI DELAVCI V ŠOLSKEM LETU 2009/10 286

ABSOLVENTI 1960–2010 288

NAŠI DOBROTNIKI 348

Učitelja primerjajo z lončarjem in vrtnarjem. Prav gotovo sem si v začetku svojega učiteljevanja domišljal, da so otroci glina, jaz pa vsemogočni stvarnik, ki lahko to glino oblikuje po svoji podobi oz. zamisli. Šele postopoma sem spoznal, da sem kot učitelj samo vrtnar, ki zaliva vrtec, v katerem rastejo vse mogočne rastline, od bujno rastočega in živo obarvanega cvetja do skromnih rastlinic, ki jim manjka vlage in svetlobe.

...

Včasih si želim, da bi vso modrost in umetnost učiteljske poklicanosti stisnil v eno samo besedo. Najbrž je to beseda ljubezen, vendar ne slepa ***ljubezen.*** *Toda kakšna?!*

France Žagar, Na sončni strani šole Ljubljana, 2007, str. 10.

ZAHVALA

Obletnice so priložnost, da pogledamo in ugotovimo, kako daleč smo prišli, kaj smo na svoji poti doživeli, dosegli, kako nas je prehojeno izpolnjevalo, da bi poiskali izzive, ki širijo naša obzorja in izpolnjujejo pričakovanja.
Tudi letošnji visoki jubilej naše šole je mejnik, ob katerem smo postali in poskušali dognati, kako smo uresničevali možnost, osnovno potrebo in potencial, da lahko nekaj postanemo, da se izpopolnjujemo – izpolnimo. O tem govorijo zgodbe vegovcev – dijakov, profesorjev in strokovnih sodelavcev –, brez katerih Vegove ne bi bilo. Zahvaljujem se vsakemu posebej in vsem skupaj, da ste se velikodušno odzvali povabilu in z živo ali pisano besedo, fotografijo, s pomočjo pri pripravi Večerov na Vegovi ali pri njihovem dokumentiranju pomagali obnoviti stkane vezi in vgradili dragocene kamenčke v pričujoči mozaik naše šole. Ob njem bo bralec lahko ugotavljal, da smo vegovci zrasli v občudovanja vredno drevo, z bogato razvejano krošnjo, saj se v nas pretakajo neusahljivi raziskovalni in ustvarjalni življenjski sokovi.
V prazničnem letu načrtovanih dejavnosti ne bi zmogli izpeljati brez radodarne pomoči dobrotnikov in podpornikov šole. Tudi vam se iskreno zahvaljujem za naklonjenost, ki je izraz in potrditev naših skupnih prizadevanj pri širjenju znanja in napredka.
Posebno zahvalo izrekam tudi profesorici Aleksandri Jankovič za lektoriranje prispevkov, gospe Mirjani Jarc in gospodoma Samu Jarcu in Simonu Pavliču pa za skrbno oblikovani jubilejni zbornik.

Mojca Marn

Ljubljana, maj 2010

SLOVENIJA potrebuje močno intelektualno osnovo in kompetentne izobraževalne ustanove, ki mlade privabijo k odkrivanju novega in jim na pravi način posredujejo znanje. Šola, ki praznuje 50 let, takšno poslanstvo zagotovo dobro opravlja.
Tradicija Elektrotehniško-računalniške strokovne šole in gimnazije Ljubljana je bogata v številnih pogledih. Na realki na Vegovi cesti so poučevali in se šolali mnogi slovenski pomembni možje, med njimi Fran Levec, Juš in Ferdo Kozak, Ivan Cankar, Srečko Kosovel, Maks Fabiani, Rihard Jakopič in Mile Klopčič. Posebno zgodovino ima tudi sama stavba ljubljanske realke, v kateri danes domuje Vegova. Zgrajena je bila že daljnega leta 1875. Preživela je obe svetovni vojni in gostila mnogo dijakov različnih smeri.
Znanje, ki ga dijaki osvojijo na Elektrotehniški-računalniški strokovni šoli in gimnaziji Ljubljana, zelo dobro sovpada z današnjim časom, saj kadrov s področja naravoslovja, elektrotehnike in računalništva primanjkuje in so zato še bolj cenjeni in iskani. Prihodnost sloni na mladih strokovnjakih, ki bodo živeli in ustvarjali v svetu mnoštva jezikov, kultur, tehnologij in hitrega napredka. V svetu nenadnih in velikih sprememb se bodo dijaki Elektrotehniško-računalniške strokovne šole in gimnazije Ljubljana s pridobljenim znanjem zagotovo dobro uveljavili.
Ob praznovanju obletnice vam čestitam. Profesorjem želim, da bi še naprej uspešno uresničevali svoje poslanstvo, dijakom pa veliko novih odkritij, poguma in uspehov.

Srečno!

Dr. Igor Lukšič
minister za šolstvo in šport RS

ŠOLA na Vegovi ulici je že skoraj 140 let ponos Ljubljane – tako po arhitekturni lepoti stavbe kot tudi po pomenu svojih izobraževalnih vsebin. Številne generacije dijakov so uspešno zaključile šolanje in prav njihovi uspehi in dosežki so uspehi Vegove.

Z ustanovitvijo samostojne Elektrotehniške šole pred 50 leti v stavbi na Vegovi sta se povezali dve tradiciji kakovostnega izobraževanja - splošno in strokovno tehniško izobraževanje sta bolj ali manj uravnotežena in se dopolnjujeta, čedalje večjo vlogo pa dobiva tudi področje računalništva.

V zadnjem desetletju ste na Vegovi uspešno prenovili učne načrte, jih povezali ter obogatili s sodobnimi metodami in vsebinami. Dijakom omogočate vključevanje v mednarodne projekte. Leto praznovanja jubileja šole pa sovpada tudi s poimenovanjem današnje elektrotehniško-računalniške strokovne šole in gimnazije po Juriju Vegi, genialnem slovenskem matematiku, članu štirih evropskih znanstvenih akademij.

Vam, zdajšnjim profesorjem, gotovo veliko pomeni, da ste nasledniki velikih pedagogov nekdanje realke. Zato ne dvomim, da boste tudi dijakinje in dijaki Vegove še naprej zavzeto osvajali znanje, ki vas usposablja za ustvarjalno delo in študij na zahtevnih fakultetah.

Verjamem, da bomo na Vegovo – skupaj z vodstvom, pedagoškim zborom, nekdanjimi in današnjimi dijaki ter njihovimi starši – lahko ponosni tudi v prihodnje.

Z iskrenimi čestitkami ob jubileju!

Zoran Janković
župan mesta Ljubljane

PRAZNOVANJA obletnic so dogodki, ob katerih se misli vseh udeleženih vračajo v preteklost in se v mnogočem dotikajo prihodnosti.

Petdeset let so vedno posebna obeležja. Na vaši šoli pomeni ta obletnica tudi rast ustanove, ki je postala prepoznavna v slovenskem in širšem prostoru.

Prepričani smo, da pri pouku in drugih dejavnosti na šoli vsakemu dijaku omogočate, da se čimbolj približa želenemu cilju. S strokovnim pristopom in sodobno učno tehnologijo vaši dijaki pridobivajo kakovostno znanje, ki ga bodo uspešno uporabili v poklicu, pri nadaljnjem študiju oziroma razvoju lastne kariere. Vaša vključenost v različne projekte omogoča dijakom tudi razvijanje drugih kompetenc in sposobnosti.

Na srednješolskem področju si prizadevate uresničiti strategijo vseživljenjskega razvoja in ustvariti razmere, v kakršnih bo vsak posameznik razvil vse svoje zmožnosti in s tem pomagal do kakovostnega življenja sebi in drugim.

Skupaj z vami se veselimo vaše petdesete obletnice. Iskrene čestitke in upam, da bomo skupaj praznovali tudi naslednje obletnice.

Elido Bandelj
direktor Centra RS za poklicno izobraževanje

ZAČETKI našega sodelovanja z Elektrotehniško-računalniško strokovno šolo in gimnazijo Ljubljana pri posodobitvi gimnazije segajo v čas, ko konzorcij strokovnih gimnazij uradno sploh še ni začel delovati. Ob zavedanju pomena, ki ga imajo strokovne gimnazije za slovenski šolski prostor, so strokovnjaki Zavoda RS za šolstvo ob različnih priložnostih opozarjali na to, da je treba k pomembnim razpravam in dogovorom o prihodnosti gimnazije nujno vabiti predstavnike strokovnih gimnazij. Že takrat se je vzpostavilo medsebojno sodelovanje in zaupanje, ki se z vsakim dnem samo še krepi. Sodelovanja ni samo na ravni šol, temveč tudi na ravni *Konzorcija strokovnih gimnazij*, ki ga vodi šola. Že s prevzemanjem odgovornosti za vodenje konzorcija je šola pokazala, da ji ni vseeno, kaj se dogaja na področju strokovnih gimnazij, in da želi konstruktivno sodelovati pri njegovem razvoju. Zato ni presenetljivo, da na strokovnem področju sodelujeta obe ustanovi, tako Zavod RS za šolstvo kot Elektrotehniško-računalniška strokovna šola in gimnazija Ljubljana. Sodelovanje poteka tako na konceptualni ravni kot na ravni operativnih nalog in zadolžitev. Šola se zaveda pomena razvoja, zato sledi spremembam in zahtevam današnjega časa. Tako znanja in veščine, ki jih šola dobi prek različnih oblik sodelovanja z nami, uspešno prenaša v kolektiv in s tem širi krog učiteljev, ki izpopolnjujejo svoje pedagoško in strokovno znanje.
Vodstvu šole in vsem zaposlenim želim še veliko uspešnih let pri uresničevanju njihovega poslanstva in skrbi za stalni strokovni razvoj, ki bo šoli prinesel ugled in potrditev začrtane poti.

Mag. Gregor Mohorčič
direktor Zavoda RS za šolstvo

MERJENJE DALJE IN NEBEŠKE STRANI

Silvester Tratar
ravnatelj
dijak Š 4. D, 1970/71

VEGOVA NI KAR TAKO

Srednja elektrotehniška šola Ljubljana, Srednja šola za elektrotehniško stroko Ljubljana, Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo Ljubljana, Elektrotehniško-računalniška strokovna šola in gimnazija Ljubljana.

Vse šole, ne samo tiste, ki izobražujemo na strokovnem področju, svoja imena navadno vežemo na imena strok in programov, za katere izobražujemo. Ni posebej izvirno, v nekem trenutku pa se zdi praktično, saj tako že ob prvem stiku povemo, kaj ponujamo. In v izložbi, v kateri živimo, to ni nepomembno. A tudi z imeni in poimenovanji je podobno kot z načrtovanjem poti skozi park. Najbolje bi bilo počakati, da sprehajalci nakažejo smer poti, in jo šele potem urediti in tlakovati. Pa se tega vedno ne da. Zato kasneje postavljajo ograje, ograjice, napise »Ne hodi po travi«, na koncu pa le naredijo pot tam, kjer je najprikladneje za večino sprehajalcev.

Katere poti so ubirali naši »sprehajalci« na poti do srednješolskega znanja?

Najprej je bila to realka. Potem se je pojavila *Vegova*.

Ko se je v šolskem letu 1959/60 v prostore na Vegovi ulici 4 v Ljubljani preselila Srednja elektrotehniška šola, ime *realka* ni več ustrezalo izobraževalni vsebini, zamenjal ga je vzdevek *Vegova*. Dolgo so to »pot« neformalno uporabljali zgolj naši »sprehajalci«. V počastitev jubileja pa smo se odločili v celostno podobo naše šole vključiti tudi poimenovanje Vegova Ljubljana, skrajšano ime za Elektrotehniško-računalniška strokovna šola in gimnazija Ljubljana.

Baron Jurij Bartolomej Vega, znanstvenik, matematik, fizik, vojak, znani Slovenec, po katerem so poimenovali že marsikaj: ulico, na kateri je naša šola, OŠ v Moravčah, gimnazijo v Idriji, krater na Luni, priznanje za mlade matematike, asteroid št. 14966 ...

Imenovati se po njem torej ni kar tako.

In tudi *Vegova* ni kar tako.

Vizija – prvič

Vizija postati najboljša šola za elektrotehniško in računalniško izobraževanje je vodilo. Temelji na tradicionalnih vrednotah naše šole in nas usmerja pri vsakdanjem razmišljanju in ravnanju. Zato *Vegova* ni sinonim za stavbo ali ulico, na kateri se ta stavba nahaja. Ni zgolj sinonim za šolo, ki izobražuje elektrotehnike, računalniške tehnike in gimnazijce. Je sinonim za kakovostno izobraževalno ustanovo, ki pripravlja dijake tako za zaposlitev kot za nadaljnje izobraževanje in ki je ni strah, da jo imajo za strogo in zahtevno, ker je to pač *Vegova*, »pot«, ki so jo nakazali in izbrali »sprehajalci«.

Na tej poti se nujno srečujemo z dvojnostjo izobraževalnega sistema. Tu sobivata splošno izobraževanje in strokovno oz. poklicno izobraževanje. Tradicija Vegove je tehnično izobraževanje s poudarjeno širino na strokovnem področju, ki diplomantom omogoča hitro prilagajanje zahtevam sodobne stroke, na splošnem področju pa vključevanje v visokošolko in univerzitetno izobraževanje. Zato je nujno, da pomeni *Vegova* v tem trenutku kakovostno strokovno in gimnazijsko izobraževanje.

Strokovna gimnazija

Strokovna gimnazija je bila odgovor na izvzetje strokovnih šol iz sistema priprav za univerzitetno izobraževanje, ki ga je pri-

nesla uvedba splošne mature. To se bistveno ni spremenilo niti z uvedbo poklicne mature in posebnih maturitetnih izpitov, saj kakovostnega izobraževanja za univerzitetni študij bližnjice ne morejo nadomestiti. Program tehniške gimnazije z vizijo spodbujanja tehniškega in naravoslovnega izobraževanja ima svoje mesto v slovenskem izobraževalnem sistemu. Skupaj z drugimi programi strokovnih gimnazij predstavlja izobraževalno ponudbo, ki dijakom omogoča preverjanje osebnega kariernega interesa že med splošnim izobraževanjem in priprave na študij.

Na naši šoli dijakom predstavimo svet elektrotehnike oziroma računalništva kot pot, ki jim lahko pomaga do njihove poklicne usmeritve. Izkušnje, ki si jih dijaki pridobijo med izobraževanjem, jim olajšajo odločitev za študij, tudi tistim, ki se odločijo za kariero, ki ni povezana z omenjenima strokovnima področjema. Ton naši strokovni gimnaziji dajeta elektrotehnika in računalništvo. Pretežno fantovska populacija predstavlja spodbudno okolje za razvoj tehniškega in naravoslovnega razmišljanja in udejstvovanja, zato ne čudi uspešnost naših dijakov na področju matematike, fizike in računalništva. Lahko pa smo ponosni na uspehe naših gimnazijcev tudi na jezikovnih področjih. Ne mine srečanje, s katerega se ne bi vrnili z najvišjimi državnimi priznanji.

Kakovost gimnazijskega izobraževanja na Vegovi lahko merimo tudi z rezultati splošne mature. Vsa leta sodi naša gimnazija v krog šol z nadpovprečnimi rezultati na splošni maturi, kar je nedvomno odraz kvalitetnega dela in hotenja z vsakim novim poskusom biti boljši.

Na področju gimnazijskega izobraževanja vidimo svoje poslanstvo kot razvoj programov strokovnih gimnazij. Zato smo se odločili prevzeti vodenje projekta posodobitve strokovnih gimnazij. Smo soustanovitelji *Konzorcija strokovnih gimnazij*, v katerega je vključenih 30 strokovnih gimnazij, naša skupna naloga pa je posodobiti učne načrte in način izvajanja pouka in postaviti temelje za prenovo gimnazijskih programov. Šestletni projekt je zahtevna naloga. Lotili smo se ga s prepričanjem, da nam lahko pomaga pri rasti in razvoju in da bomo s to izkušnjo naredili korak k uresničitvi zastavljene vizije.

Strokovna šola

Po številu dijakov, ki obiskujejo srednjo strokovno šolo, spadamo med večje šole na področju elektrotehnike in računalništva. Prenovljene programe srednjega strokovnega izobraževanja razumemo kot priložnost vzgajati in izobraževati za vseživljenjsko učenje in usposabljati za najzahtevnejša dela na tem izobraževalnem nivoju. Velikost šole nam omogoča, da dijakom ponujamo široko izbirnost.

Področji elektronike in energetike nadgrajujemo s specialnimi znanji s področja avtomatike in robotike, ki jih dijaki pridobivajo v posodobljenih specialnih učilnicah ob spremenjenem razumevanju pouka, ki v kar največji meri povezuje teoretično in praktično znanje.

Splošno računalniško znanje nadgrajujemo z izbirnimi moduli programiranja, spletnega oblikovanja, računalniških komunikacij in sistemskega inženiringa. V povezavi z vodilnimi proizvajalci programske, strojne in komunikacijske opreme ponujamo dijakom usposabljanje v čim bolj pristnih situacijah. Pravilnost naših usmeritev dokazujejo uspehi naših dijakov pri neposredni primerjavi z vrstniki na regijskih in državnih merjenjih v znanju programiranja in računalniških komunikacij, kjer so *vegovci* vedno v vrhu in zastopajo Slovenijo na evropskih in svetovanih srečanjih najboljših mladih strokovnjakov s tega področja, na primer na *Računalniški olimpijadi* in *Euroskillsu*.

Na šoli je že tradicionalna tudi priprava dijakov na nadaljnje izobraževanje. Zanimanje za nadaljnje izobraževanje je med dijaki vedno veliko. Zato se dijaki strokovne šole pogosto odločajo za opravljanje posebnega maturitetnega izpita. V prenovljenih programih nam odprti kurikul omogoča ponuditi dijakom tudi pripravo na univerzitetno izobraževanje. Uspešnost takega pristopa dokazujejo uspehi naših dijakov na posebnih izpitih splošne

mature in njihovo uspešno izobraževanje v univerzitetnih programih različnih fakultet.
Prenovljeni programi strokovnega izobraževanja uvajajo (bolje: vračajo) pomembno vsebino: praktično usposabljanje z delom. Tudi naša šola je v tem našla izziv in motiv za tesnejše povezovanje z gospodarstvom na različnih področjih. Praktično usposabljanje z delom smo nadgradili z vključevanjem mednarodnega sodelovanja. Dijakom ponujamo praktično usposabljanje v tujini (Finska, Švedka, Nemčija, Francija, Češka), kar smo dosegli s povezovanjem s partnerskimi šolami iz omenjenih držav. V zameno poskrbimo za namestitev njihovih dijakov v naših podjetjih ali kakšno drugo obliko sodelovanja. Spoznavamo, da so tovrstne zgodnje mednarodne izkušnje neprecenljiva dodana vrednost pri izobraževanju in usposabljanju mladih ljudi.
Zadovoljni smo z dobro sprejetostjo naših dijakov na praktičnem usposabljanju in s pripravljenostjo večine podjetij za vključevanje *vegovcev* v delo. Odličnost *Vegove* se kaže tudi na tem področju. Sodelovanje z gospodarstvom pa bomo še nadgradili. Zato smo na šoli ustanovili *Medpodjetniški izobraževalni center*.

Medpodjetniški izobraževalni center (MIC)
MIC opravlja naloge v zvezi s praktičnim usposabljanjem z delom dijakov in študentov, pripravlja kandidate za mojstrske, delovodske oziroma poslovodske izpite, skrbi za potrjevanje nacionalnih poklicnih kvalifikacij, za opravljanje praktičnega dela zaključnih izpitov in poklicne mature, usposablja za potrebe tehnoloških sprememb v delovnih procesih in za zviševanje konkurenčne sposobnosti z razvijanjem novih tehnologij, inovacij in raziskovanj in druge storitve, dogovorjene med zavodom in partnerji oziroma drugimi naročniki. Vizija našega Medpodjetniškega centra je povezovanje šol ljubljanskega izobraževalnega konzorcija: *Šolskega centra Ljubljana, Srednje šole tehničnih strok Šiška, Srednje gradbene, geodetske in ekonomske šole Ljubljana, Srednje poklicne in strokovne šolea Bežigrad-Ljubljana in Vegove*. Velik strokovni izobraževalni potencial omenjenih šol bo MIC-u omogočil povezovanje različnih gospodarskih področij, hkrati pa tudi vključevanje MIC v projekte na področju širjenja izobraževalnih izkušenj v nove članice EU.

Društvo *Vegovc*
Vegova smo ljudje: dijaki, profesorji, nekdanji dijaki in nekdanji profesorji. Vsi smo »sprehajalci« na *vegovski* poti do znanja. Vsak je po svoje ponosen, ko ga poimenujejo *vegovec*. Zato *vegovec* ni zgolj sinonim za dijaka elektrotehniško-računalniške šole, je sinonim za vztrajnega, uspešnega, tovariškega človeka, ki se ne ustraši izzivov, pred katere ga postavlja življenje, kot se ni ustrašil šole, za katero je znano, da je stroga in zahtevna.
Zato smo *vegovci* ustanovili društvo. V njem se bomo povezovali in združevali, nudili drug drugemu znanja in izkušnje in s svojim delovanjem prispevali k promociji šole in tradicije, katere del smo bili; sodelovali bomo pri ustanovitvi štipendijskega sklada, da bodo nadarjeni dijaki laže dosegali zastavljene cilje.

Vizija – drugič
Biti najboljša šola na področju elektrotehniškega in računalniškega izobraževanja. Morda zveni ta stavek nekoliko neskromno, zato pojasnilo: izobraževanje je za izvajalca ponavljajoč proces, v katerem se kljub nenehnim spremembam in uvedenim novostim ponavljajo podobne stvari. Ideja naše vizije je, da bi vsako ponovitev naredili boljšo od prejšnje. Vsakič želimo biti boljši. Če pa si boljši in boljši, obstaja velika verjetnost, da boš nekoč in nekje tudi najboljši, mar ne? ▪

MEJNIKI V NAŠEM RAZVOJU

Aleš Žlebnik
učitelj zgodovine v letu 2009/10
dijak R 4. A, 2000/01

Zgodovini naše šole, ki se zdaj imenuje Elektrotehniško-računalniška strokovna šola in gimnazija Ljubljana, je mogoče slediti po dveh smereh. Prvo predstavlja realna gimnazija s poudarkom na matematiki in naravoslovnih predmetih, drugo pa Umetnoobrtna strokovna šola, ki je svoje gojence izobraževala za različne tehnične in rokodelske poklice.

REALNA GIMNAZIJA[1]

1874 – odprtje realne gimnazije v novozgrajenih prostorih na današnji Vegovi ulici 4

1919/20 – poslovenjenje prej pretežno nemške ustanove in prilagajanje programa beograjski realni gimnaziji po letu 1928/29

UMETNOOBRTNA STROKOVNA ŠOLA[2]

1901 – združitev strokovne šole za lesno industrijo in strokovne šole za umetno vezenje in šivanje čipk, ki sta bili ustanovljeni 3. decembra 1888, v Umetnoobrtno strokovno šolo

1911 – preimenovanje v Državno obrtno šolo in vselitev v nove prostore na Aškerčevi cesti 1

1912 – odprtje Delovodske šole za elektrotehniko

1919/20 – odprtje vseh šolskih programov oziroma oddelkov po nemirnih vojnih letih, ko so prostore zasedli 27. domobranski pešpolk in bolnišnica.[3] V obdobju velike vojne so elektrotehniški oddelki izvajali pouk le v okviru Invalidske šole, ki pa je tega leta nehala poučevati

1920/21 – preimenovanje v Tehniško srednjo šolo

1 *Stanislav-Karlo, Veruška, Zgodovina realke, v: Jubilejni zbornik, Černec, Cvetka (ur.), Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 1994, str. 2-8.*

2 *Marn, Mojca, Zorko, Alenka, Zgodovina tehniške srednje šole v Ljubljani od začetkov do leta 1959, v: Jubilejni zbornik, Černec, Cvetka (ur.), Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 1994, str. 26-43.*

3 *Šimac, Miha, Vojaške bolnišnice v Ljubljani 1914-1918: zdravstvena in duhovna oskrba: diplomsko delo, M. Šimac, Ljubljana, 2007.*

REALNA GIMNAZIJA[1]	UMETNOOBRTNA STROKOVNA ŠOLA[2]
	1926/27 – odprtje drugega letnika Elektrotehniškega odseka v okviru tehniške srednje šole (učni načrt prvega letnika je bil enak učnemu načrtu prvega letnika Strojnega odseka, v letu 1928/29 pa so bili nato odprti vsi štirje letniki, vsak s svojim učnim načrtom)[4] ob že odprtem elektroinštalaterskem odseku Državne delovodske šole v okviru Tehniške srednje šole in treh drugih šol
1940 – preimenovanje v 1. moško realno gimnazijo v Ljubljani	
	1941 – z izbruhom vojne v Kraljevimi Jugoslaviji je bil pouk vse do njenega konca moten
1945 – nadaljevanje mirnodobnega pouka, ki je bil med vojno močno moten (prostore je najprej zasedla italijanska vojska, sledili so ji slovenski domobranci)	1945/46 – pouk ponovno steče
1947/48 – preimenovanje v 1. gimnazijo v Ljubljani	1947/48 – razširitev zavoda z novimi odseki in ločitev elektrotehniškega odseka na jaki in šibki tok
	1949/50 – Tehniška srednja šola postane samostojna štiriletna srednja strokovna šola
1959 – združitev s 3. gimnazijo Ljubljana Bežigrad in izselitev iz poslopja na Vegovi ulici 4	

4 *Zgodovinski arhiv Ljubljana 423-2 (LJU 212) Tehniška srednja šola v Ljubljani: fizična enota št. 12 – Elektrotehniški odsek 1926–28.*

TEHNIŠKA ŠOLA ZA ELEKTROTEHNIŠKO STROKO[5]

1959/60 – posamezni zavodi znotraj Tehniške srednje šole se osamosvojijo. Tako nastane Tehniška šola za elektrotehniško stroko, ki se vseli v stavbo nekdanje realne gimnazije na Vegovi ulici 4. V novem zavodu sta takrat delovala odsek za jaki tok in odsek za šibki tok, ob teh pa tudi oddelki, namenjeni šolanju odraslih, ki so bili v začetku deljeni na delavske oddelke za jaki in šibki tok, oddelek za delavce Iskre ter mojstrski oddelek nekdanje Mojstrske šole

1981/82 – preimenovanje šole v Srednjo elektrotehniško šolo Ljubljana in uvedba usmerjenega izobraževanja, po katerem se izvaja skrajšan program montaža električnih omrežij in srednji program elektroenergetika in elektronika

1985 – začetek obnove stavbe, ki se je začela z zamenjavo centralnega ogrevanja in končala ob koncu šolskega leta 1986/87

1991 – Ministrstvo za šolstvo in šport z odločbo verificira šolo za izvajanje programa računalniški tehnik

1991/92 – konec usmerjenega izobraževanja in začetek izvajanja programa elektrotehnika z izobraževanjem za poklic elektrotehnik elektronik, elektrotehnik energetik in računalniški tehnik

1991 – preimenovanje v Srednjo šolo za elektrotehniko in računalništvo Ljubljana

1996/97 – začetek izvajanja štiriletnega programa tehniške gimnazije

1999/2000 – delitev Srednje šole za elektrotehniko in računalništvo Ljubljana na Srednjo strokovno šolo in Strokovno gimnazijo

2008/09 – ponovna združitev šole in preimenovanje v Elektrotehniško-računalniško strokovno šolo in gimnazijo Ljubljana

2009/10 – poleg starega poimenovanja dobi šola uradno okrajšavo imena – VEGOVA Ljubljana.

Literatura:

- *Gospodarič, Igor, Jankovič, Aleksandra, Mulh, Miloš, Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo včeraj, danes, jutri... , v: Jubilejni zbornik, Černec, Cvetka (ur.), Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 1994, str. 55-70.*
- *Marn, Mojca, Zorko, Alenka, Zgodovina tehniške srednje šole v Ljubljani od začetkov do leta 1959, v: Jubilejni zbornik, Černec, Cvetka (ur.), Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 1994, str. 26-50.*
- *Marn, Mojca, Letak ob petdesetletnici šole, Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 2010.*
- *Stanislav-Karlo, Veruška, Zgodovina realke, v: Jubilejni zbornik, Černec, Cvetka (ur.), Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 1994, str. 2-8.*
- *Šimac, Miha, Vojaške bolnišnice v Ljubljani 1914-1918: zdravstvena in duhovna oskrba: diplomsko delo, M. Šimac, Ljubljana, 2007.*
- *Zgodovinski arhiv Ljubljana 423-2 (LJU 212) Tehniška srednja šola v Ljubljani: fizična enota št. 12 – Elektrotehniški odsek 1926–28.*

5 *Gospodarič, Igor, Jankovič, Aleksandra, Mulh, Miloš, Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo včeraj, danes, jutri... , v: Jubilejni zbornik, Černec, Cvetka (ur.), Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 1994, str. 55-63.*
Marn, Mojca, Zorko, Alenka, Zgodovina tehniške srednje šole v Ljubljani od začetkov do leta 1959, v: Jubilejni zbornik, Černec, Cvetka (ur.), Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 1994, str. 44-50.
Marn, Mojca, Letak ob petdesetletnici šole, Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo, Ljubljana, 2010.

STROKOVNA ŠOLA IN NJEN RAZVOJ

Maja Azarov Domajnko
vodja elektrotehniškega programskega učiteljskega zbora

Uroš Breskvar
vodja računalniškega programskega učiteljskega zbora
učitelj računalniških predmetov od l. 2005
dijak L 4. C, 1993/94

Mnogi so prepričani, da je najlažje biti učitelj, saj lahko 30 ali 40 let govoriš eno in isto. A šola je še kako živ element, ki se nenehno razvija. Bolj ko je šola povezana z gospodarstvom, hitreje se mora spreminjati, saj se gospodarstvo bliskovito razvija. Zato so prav strokovne šole, kakršna je naša, ves čas podvržene zelo hitrim spremembam. In zadnja desetletja se najhitreje razvijata prav področji računalništva in elektrotehnike.

Strokovna šola je veliko spremembo poučevanja doživela pred dvema letoma. Dijaki se že v prvem letniku odločijo za program elektrotehnik ali za program računalniški tehnik, pozneje pa se specializirajo za določeno področje z izbiro posameznih strokovnih modulov. Modul v stroki nadomešča predmet. Pomen modula pa je v tem, da podajamo dijakom znanje kot zaključeno celoto, ki temelji na teoriji, povezani s praktičnim izdelkom oz. z učno situacijo. Zaradi drugačnega poučevanja morajo učitelji praktičnih predmetov in učitelji teorije veliko več sodelovati. Pred začetkom šolskega leta se učitelji praktičnega pouka in učitelji teoretičnih strokovnih predmetov dogovorijo, kateri izdelki bi bili primerni za določen letnik oziroma bi ustrezali nivoju znanja, hkrati pa bi se nanje lahko navezalo čim več teoretičnih predmetov, ne le strokovnih, ampak tudi splošnoizobraževalnih. Oblike so lahko različne, od timskega poučevanja do projektnega dela.

S prenovo se je pojavila še ena novost: dijaki se za poklic spet usposabljajo praktično, z delom. Na šoli smo za tako usposabljanje letos poskrbeli prvič. 186 dijakov je delalo v 155 različnih podjetjih. Med šolanjem naj bi vsak dijak opravil štiri tedne praktičnega usposabljanja z delom. Letos smo izvedli dva, pri tem pa naleteli na nemalo težav, saj se v recesiji podjetja ubadajo predvsem sama s sabo. Zato smo le težko zagotovili prosta mesta za praktično usposabljanje za vse naše dijake. Kljub temu pa so bile povratne informacije naših dijakov in njihovih mentorjev v podjetjih zelo dobre in so presegle pričakovanja. Naši dijaki so se v podjetjih izkazali in so bili pohvaljeni.

Vse naštete nove pristope preizkušamo tudi v številnih mednarodnih projektih, v katere je vključena naša šola. Z učitelji in dijaki drugih šol si izmenjujemo izkušnje, primerjamo opremo in učne pripomočke, pri nekaterih projektih pa ustvarjamo nova učila in številne dijaške izdelke.

Sicer pa ima naša šola zelo dolgo tradicijo in je na zelo dobrem glasu pri delodajalcih ali na fakultetah, kjer delajo ali študirajo naši dijaki. Ampak dober glas je treba obdržati, saj si ljudje veliko hitreje zapomnimo slabe kot dobre stvari. Lahko pa se pohvalimo, da je prav Vegova že dolga leta vodilna v razvoju, o čemer pričajo tudi odlični dosežki naših dijakov na maturi in na številnih, tudi mednarodnih tekmovanjih.

POSODABLJANJE STROKOVNE GIMNAZIJE

Vida Vidmar
vodja gimnazijskega šolskega razvojnega tima

Strokovna gimnazija je postala del šole na Vegovi ponovno v letu 1996/97. Od vsega začetka smo se trudili, da bi postala ena vodilnih gimnazij na področju tehniškega izobraževanja, da bi sledila temu, kar je nekoč bila realka.

Naša vizija je postati najboljša strokovna gimnazija na področju elektrotehnike in računalništva. Gimnazija naj bi kot nosilka razvoja tudi na tehniškem področju usposabljala naše dijake za nadaljnje izobraževanje na tehniških fakultetah. Zato smo se vključili v vse poskuse posodobitev gimnazijskih programov. Sledili smo pobudi ustanovitve Konzorcija strokovnih gimnazij, ki ga tudi vodimo. Konzorcij naj bi v šestletnem obdobju (2008–2014) na vseh strokovnih gimnazijah poskrbel za uvedbo posodobljenih učnih načrtov, hkrati pa s pomočjo razvojnih projektov poiskal nove oblike in možnosti poučevanja in učenja. Gre za pisanje novih izvedbenih kurikulov, ki naj bi vsebovali čim sodobnejše oblike in metode dela v razredu. Vse šole izvajajo posodobljene učne načrte za splošne predmete in informatiko, pri čemer spodbujajo sodobne didaktične pristope v vseh elementih učnega procesa, pa tudi medpredmetno povezovanje in timsko poučevanje ter uporabo sodobnih tehnologij, predvsem informacijsko-komunikacijsko (IKT). Strokovni predmeti so že posodobljeni, izvajati pa jih bomo začeli prihodnje šolsko leto.

Na posameznih zainteresiranih šolah v obliki pilotnih projektov na predmetni ravni sistematično uveljavljajo sodobne pristope k učenju in poučevanju, npr. projektni pristop, problemski pristop, raziskovalno učenje, avtentično učenje ipd. Na ravni kurikula in šole kot celote pa se načrtno in sistematično uvaja medpredmetno povezovanje (t. i. kurikularne povezave oz. integrativni kurikul) ter razne oblike timskega dela (t. i. sodelovalno poučevanje s poudarkom na interaktivnem timskem poučevanju). Tak pilotni projekt že drugo leto izvaja tudi naša gimnazija na temo Medijska in strokovna pismenost. Uveljaviti želimo vse zgoraj naštete sodobne pristope in našim dijakom omogočiti kritičen odnos do vsakovrstnih medijev, zlasti elektronskih, in boljše obvladovanje slovenskega in tujega jezika stroke. Slednje je zlasti pomembno za razvoj kritičnega pristopa do medijskih sporočil, virov in razvoja raziskovalnih metod, ki so nujno potrebne za nadaljnji študij.

Naša strokovna gimnazija daje poseben poudarek tujemu jeziku. Zato sodelujemo v projektu Sporazumevanje v tujih jezikih, Uvajanje inovativnih pristopov k poučevanju tujih jezikov z vključevanjem tujih učiteljev v izvedbeni kurikul, ki poteka v okviru ZRSŠ. V projektu so vključene predvsem učitelji tujih jezikov (angleščine in nemščine), slovenščine, zgodovine in geografije. Pri vseh omenjenih predmetih sodelujeta slovenski in tuji učitelj, naravni govorec angleškega jezika. Pri nemščini smo imeli enotedensko gostovanje tujega učitelja naravnega govorca. Učitelji in dijaki si prizadevamo, da bi poleg uvedbe novih načinov poučevanja in učenja uvedli tudi razvoj kompetenc. Zlasti medkulturne kompetence, ki jo je relevantno mogoče razvijati samo ob soudeležbi tujega učitelja pri pouku tujega jezika.

Da bi dijaki uzavestili medkulturne kompe-

Timsko poučevanje 2010.

tence za celotno območje združene Evrope imamo posebej organizirane medkulturne izmenjave s sosednjimi deželami (Avstrija, Italija, Madžarska) kot tudi širše (Slovaška, Nizozemska). Dijaki preživijo en teden v tuji deželi, pri družinah in dodobra spoznajo navade in običaje dežele, ki jo obiščejo.

Na ravni posodobitve gimnazij sodeluje še več razvojnih timov, kot so tim za kurikularne povezave, timsko sodelovalno poučevanje idr. Vsi želijo posebej razvijati raziskovalno vlogo učitelja.

Če hočemo, da se bo strokovna gimnazija v našem šolskem prostoru uveljavila, bo potrebnih še več posodobitev in prenovitev. Naša šola želi sodelovati pri preizkušanju novih modelov razvoja strokovne gimnazije. Samo tako bomo lahko zagotovili in ohranili prvenstvo med strokovnimi gimnazijami. Menimo, da je strokovna, zlasti tehniška gimnazija, pravi odgovor na izzive sodobne družbe. Taka gimnazija dovolj kakovostno pripravi dijake, ki želijo nadaljevati študij tehnike. Nudi jim kakovostno znanje, njena prednost pred splošnimi gimnazijami pa je priprava na tehniške poklice in oblikovanje posebnega zanimanja zanje. Strokovna gimnazija nudi tudi osnove strokovnih predmetov in omogoča potreben razmislek vsakega bodočega inženirja o tem, ali ta usmeritev ustreza njegovemu življenjskemu poslanstvu. Hkrati pa dijaku omogoča potrebno povezavo med splošnim znanjem in razvojem afinitete do tehniškega področja tudi z vpogledom v praktični del stroke. Dijake usmerjamo na neobvezno praktično usposabljanje v tujini, ki je sicer prvenstveno namenjeno strokovni šoli.

Po končani splošni maturi, na kateri naši dijaki dosegajo zelo dobre rezultate, naš dijak dobro ve, kakšne vrste študij ga čaka na elektrotehniki ali računalništvu, kamor se večina naših maturantov tudi vpiše. Tuja pa jim niso niti druga področja, zato lahko nadaljujejo izobraževanje na kateri koli fakulteti. Seveda pa potrebujemo pri pouku, če hočemo spodbuditi razvoj tehniške inteligence pri nas in v Evropi, poseben pristop. Ob tem, ko smo ponosni na uspehe vegovcev v preteklosti, se zavedamo odgovornosti, ki jo ima tehniška gimnazija za razvoj bodoče tehniške inteligence. Medtem ko je strokovna šola praktično usmerjena in omogoča hkrati študij na visokošolskih programih, je tehniška gimnazija za študij na univerzitetnem nivoju skoraj obvezna.

Po mnenju dijakov je gimnazija precej zahtevna, saj se trudimo ohranjati visoke standarde na področju znanja. Rezultati se najbolje pokažejo na tekmovanjih in na maturi. V sodelovanju s tehniškimi fakultetami, širšo javnostjo in institucijami, kot so Zavod za šolstvo, Ministrstvo za šolstvo in šport in partnerske šole v tujini, si bomo še naprej prizadevali ostati v vrhu tehniškega srednjega šolstva pri nas in v Evropi. ■

Vida Vidmar
koordinatorica mednarodnega sodelovanja

SEDEM LET EVROPSKIH IZKUŠENJ

Ob izdatni pomoči izdatne pomoči CMEPIUS-a (Centra za mobilnost in evropske programe izobraževanje in usposabljanja) smo se pred približno sedmimi leti odločili, da bomo poskusili primerjati svoje delo, svoje izkušnje in svoje znanje z znanjem in izkušnjami podobnih šol v tujini. Začetki niso bili lahki, saj ni bilo enostavno poiskati primernih partnerjev in najti ljudi, ki so dovolj usposobljeni in motivirani za pisanje projekta. Mnogokrat smo naleteli na administrativne ovire, ki jih brez izdatne pomoči sodelavcev CMEPIUS-a sami ne bi uspeli rešiti.

Pripravljalni obisk na Vegovi, januar 2009

Projekti so nam nudili nove izkušnje, nov pogled na spremembe v Evropski uniji, nova prijateljstva in nov način dela. Projektno delo, projektni pristop k pouku in vse, kar morata vključevati, zahteva od učiteljev in učencev drugačne napore. Zahteva, da se še bolj učitelji kot učenci pripravijo na drugačno vlogo učitelja, učitelja mentorja, partnerja pri soustvarjanju projekta. S stališča naše kulture poučevanja, ocenjevanja in dela v razredu so bile to skoraj revolucionarne spremembe. Prišteti je treba še izkušnje drugih partnerjev, njihove kulturne različnosti, njihove načine dela, in kmalu ugotovimo, da zahteva delo v mednarodnem okolju precejšnjo fleksibilnost tako od učiteljev, ki v projektih sodelujejo, kot od vodstva šole in ne nazadnje tudi staršev. Pri vsem gre za spremembe načina mišljenja, obnašanja, dela. Ni dovolj, da smo tolerantni do naših partnerjev, ki pri projektu zamujajo; ni dovolj, da sprejmemo neke stereotipe in rečemo, so pač taki, potruditi se moramo, da jim pridemo nasproti, jim pomagamo, da vsi enako dobro delamo. Skupna odgovornost, delo, ki je velikokrat zastonjsko, nas pripeljeta do nove kvalitete medsebojnih odnosov, novega načina gledanja na spremembe v šolstvu. Pouk ni zgolj nabiranje znanja in izkušenj, ne poteka izključno in samo v varnem, zaprtem prostoru učilnic, po ustaljenih tirnicah. Pouk se lahko dogaja na Finskem, v Italiji, tisoče kilometrov od doma, novi odnosi se gradijo tam, kjer imamo prijatelje, take, ki se jih bomo spominjali vse življenje. Uporabiti je treba vse svoje predhodno pridobljeno znanje in izkušnje, da se lahko enakovredno pogovarjamo z vrstniki v tujini. Preizkušamo se kot učenci, učitelji in ljudje. Cilji, ki smo si jih zastavili v projektih, so stranski učinki tega, kar se je resnično spletlo med nami.

Leonardo da Vinci – Namestitve

Začeli smo skromno, leta 2003. Kolega Igor Gospodarič je vedno predstavljal nekonvencionalnega učitelja, kolega, ki je bil pripravljen deliti svoje ideje z ostalimi in pomagati vsakemu učencu uresničiti sanje o drugačnem načinu dela. Skupaj smo v poznih urah ustvarili prvi projekt **Leonardo da Vinci – Namestitve.** Tema: *Razvoj procesnih sistemov za reševanje multidisciplinarnih nalog* (*Computer Based System Development for Multydisciplinary Task Solving – CoBaSyD*). Poleg naše šole sta v projektu še *Nastopoli-institute* iz Nastole na Finskem in *La Croix Rouge* iz Bresta v Franciji. Tritedenska namestitev in raziskovanje naših dijakov in mentorjev na Finskem in v Franciji, september 2004 in oktober 2005, maj 2006, in tritedenska namestitev in raziskovanje finskih dijakov in mentorjev v Ljubljani, marec 2005 in april 2006, so nam prinesli prve izkušnje. Glavnino bremena so nosili mentorji dijakov: Igor Gospodarič, Borut Perko, Igor Petrovčič, mag. Milan Setničar, ki so dijake pripra-

vljali na namestitve, spremljali v tujini in skrbeli za njihovo dobro počutje. **Za projekt sta nam CMEPIUS in Ministrstvo za šolstvo in šport podelila bronasto *jabolko kakovosti.***

Vsi naslednji projekti so nam šli hitreje in bolje od rok. Vanje je bilo vključenih vedno več kolegov in dijakov. Nadaljevanje projekta *Leonardo da Vinci - Namestitve* je bil med letoma 2006 in 2008 projekt *Praktični pristop k poučevanju v strokovno-tehniškem izobraževanju* (*Practical Approach to Learning in Vocational Education* – PALVE I). Število sodelujočih partnerjev smo razširili. Poleg konzorcija šol, s katerim smo sodelovali v prejšnjem projektu – *Salpaus consortium* na Finskem, smo k sodelovanju povabili še *Staedtische Handelslehranstalt iz Flensburga v Nemčiji*, *SPŠSE* iz Libereca na Češkem, in *DPZIO Jožef Stefan* iz Trst v Italiji. Tudi število sodelujočih mentorjev se je povečalo, saj smo v okviru projekta omogočili tritedensko praktično usposabljanje okoli 50 sodelujočim. Za pripravo učencev, njihovo namestitev in varnost so poleg mentrorjev po podjetjih v tujini skrbeli še naši učitelji: Borut Perko, Igor Petrovčič, Igor Gospodarič, Janez Pešec, Silvan Pipan in Sonja Zver. Delo obeh projektov *Leonardo da Vinci* je koordinirala Vida Vidmar

Švedski mentor z vegvcema, maj 2008

Leonardo da Vinci – Izmenjave učiteljev

Zato, da bi učitelji ostajali v koraku z novimi strategijam in najnovejšimi učnimi procesi v Evropski uniji, smo skupaj s partnerji na Finskem organizirali tretji projekt *Leonardo da Vinci – Izmenjave učiteljev*. V okviru priprav na nove programe, ki smo jih dokončno uvedli v šolskem letu 2008/09, smo naše učitelje poslali na izobraževanje na Finsko. Med dvotedensko izmenjavo so učitelji obiskali različne šole v okviru *Konzorcija Salpaus* na Finskem. Tema njihovih pogovorov, hospitacij in študijskega obiska so bile *Učne strategije v poklicnem izobraževanju* (*Learning Strategies in Vocational Education* – LEAVE). Sodelovali so mag. Tanja Kocjan, Mojca Fink, Borut Perko, mag. Milan Setničar, Igor Petrovčič, Nataša Makarovič in Vida Vidmar, ki je projekt tudi koordinirala.

Cilj projekta, kot so uvajanje novih oblik učenja in poučevanja v srednjem strokovnem izobraževanju, vpogled v načine dela strokovnih kolegov v okolju, kjer se izobraževalne ustanove prilagajajo trgu delovne sile in sodelujejo z industrijo, posebej na področju elektrotehnike in računalništva, in večja transparentnost šolskih sistemov in prehodnost učencev znotraj skupnega evropskega trga delovne sile, so se pokazali kot posebno koristno učno obdobje (2005–2007) za naše mentorje, ki so morali kaj kmalu sami zagristi v trdo delo

Comenius – Namestitve dijakov, Švedska, maj 2008

Comenius – Namestitve dijakov, Finska, marec 2009

doma in oblikovati popolnoma nove in izvirne izvedbene kurikule za strokovno šolo.

V odgovor na potrebe strokovne gimnazije po izmenjavi dijakov in učiteljev smo s pomočjo partnerskih šol v šolskem letu 2004 začeli naš prvi projekt **Comenius**. Šolska partnerstva smo si zamislili na temo raziskovanja življenja v državah partnericah. Dijaki so na znano temo *Življenje je vedno bolj zeleno na drugi strani* (*Life is Always Greener on the Other Side?* – LAGOS (http://www.vegova.si/lagos/) med namestitvijo v tujini primerjali življenje v matičnih državah s kakovostjo življenja v partnerskih državah in na poseben način povezovali učence, učitelje, starše in lokalne skupnosti v Italiji, na Finskem, Poljskem, v Estoniji in Sloveniji. Dijakom so bili v veliko pomoč koordinatorica Ingrid Ukmar Bucik in sodelujoči učitelji: Alenka Perko Bašelj, Gabi Korošec, Silvan Pipan, Katarina Kogej in Vida Vidmar.

Ko smo prvi projekt ***Comenius*** zaključili, smo se odločili, da bomo nadaljevali in povabili pozimi 2007 na pripravljalni obisk v Ljubljano nove partnerje. Koordinatorska šola iz Nemčije je prevzela pobudo in skupaj s partnerji iz osmih šol in sedmih držav (Nemčija, Finska, Slovaška, Danska, Nizozemska, Švedska, Slovenija) smo pridobili sredstva za nov projekt *Comenius* na temo *E-Gradiva za nameščanje v tujini* (EMPA – *E-materials for Placement Abroad*). Projekt vodi Mojca Fink. Skupaj s sodelujočimi učitelji (Igor Čugalj, mag. Tonja Janša, Mojca Marn, Igor Petrovčič, Vida Vidmar, Sonja Zver in Janja Žlebnik) smo februarja pripravili pri nas sprejem za 50 učiteljev in dijakov iz partnerskih šol. Gostje so poleg rednih dejavnosti, ki so predvidene v projektih, obiskali Primorsko, Ljubljano, si ogledali naš parlament in doživeli topel sprejem v mestni hiši, kjer nas je prijazno sprejel župan, gospod Zoran Janković. Sodelovali so trije razredi strokovne gimnazije in en razred strokovne šole s poudarjeno medkulturno dimenzijo.

Comenius – EMPA, Nizozemska, jesen 2009

Leonardo da Vinci – Upravljanje in krmiljenje čistilne naprave po internetu

Kolega in koordinatorja projekta, mag. Tanja Kocjan in mag. Milan Setničar, sta se odločila za strokovno zahtevnejši projekt v okviru programa ***Leonardo da Vinci*** (2005–2007) in pripravila pilotski projekt na temo *Upravljanje in krmiljenje čistilne naprave po internetu* (*Controlling and Management of Purifying Device via Internet*; http://www2.arnes.si/~ssljelrac5/en/).

Partnerske šole sta poiskala na Finskem in v Avstriji. K projektu pa sta pritegnila tudi slovenska podjetja, da bi skupaj spremenili poučevanje pri nekaterih strokovnih predmetih v srednjem strokovnem izobraževanju, izdelali čistilno napravo za odpadle vode in jo po internetu povezali z oddaljenim nadzornim računalnikom za spremlja-

nje, arhiviranje in upravljanje obratovalnih parametrov. Hkrati so nastala nova učna gradiva v pisni in elektronski obliki.

Delo z nadarjenimi dijaki

Učitelje naravoslovja in šolske svetovalne delavce je zanimalo področje raziskovanja na temo *Delo z nadarjenimi dijaki na področju naravoslovja in tehnike* (*Working, How at Different Examples of Research* – **wh@ver).** Sodelujoči: *Upper Secondary School Nastola* (Salpaus), *Gimnazija za nadarjene učence iz St. Peterburga*, Rusija in naša šola.

Cilji projekta **Leonardo da Vinci – Izmenjave učiteljev** je bil poiskati nadarjene dijake in jih usmeriti v poglobljeno delo na področju naravoslovja, razviti nove učene metode in praktične pristope za delo z dijaki na področju naravoslovja. Na enotedenskem taboru 2007 na Finskem so sodelovali dijaki 2. in 3. letnikov tehniške gimnazije, učitelji naravoslovja in matematike (A. Perko Bašelj, I. Ukmar Bucik, M. Kržič, R. Jerman, L. Gorišek, R. Šivic) pod vodstvom svetovalnega delavca Gvida Cigaleta.

In v bodoče

Vsako leto si prizadevamo za evropska sredstva v okviru razpisov Evropske komisije in Centra za mobilnost in evropske programe izobraževanja in usposabljanja (CMEPIUS). Trenutno poteka na šoli še en dvoletni mednarodni projekt v okviru programa **Leonardo da Vinci – Namestitve dijakov** z naslovom *Praktični pristop k poučevanju v strokovno-tehniškem izobraževanju II* (*Practical Approach to Learning in Vocational Education* – PALVE II). V okviru tega projekta imamo na voljo dovolj sredstev za namestitev 32 dijakov in njihovih mentorjev v podjetjih v tujini. Predvsem strokovne partnerske šole iz Češke, Danske, Finske, Francije, Nemčije in Nizozemske pomagajo našim mentorjem in dijakom najti podjetja, ki so naše dijake pripravljena sprejeti na dvotedensko praktično usposabljanje v tujini. V šolskem letu 2009/10 smo namestili približno polovico dijakov. Drugo polovico bomo namestili v šolskem letu 2010/11.

Mladina – šola – gospodarstvo

Poleg pridobivanja sredstev iz evropskih programov si prizadevamo za sodelovanje še na mnogih področjih. Tako smo v letih 2003/04–2006/07 sodelovali v mednarodnem projektu – **Mladina –šola – gospodarstvo**, ki sta ga financirala šolska fundacija *Deutsche Bank* iz Berlina in *IZOP* (Izobraževalni inštitut) iz Aachna v Nemčiji. V njem so sodelovale srednje šole iz 21 regij evropskih držav (Nemčija, Madžarska, Poljska, Češka, Slovaška, Slovenija) in evropski časopisi (tudi slovensko Delo). Dijaki so razmišljali o temi *Dialog v Evropi*. Cilji projekta so bili zbuditi veselje dijakov do spremljanja dogajanja na ekonomskem področju, povezati šolo z gospodarstvom, izdelati raziskovalne naloge, objava dijaških prispevkov v časopisu Delo, izmenjava sodelujočih dijakov dveh partnerskih šol. Sodelovalo je 68 dijakov 3. letnika strokovne gimnazije in srednje strokovne šole in mentorji Sonja Zver, mag. Tonja Janša, mag. Milan Setničar.

Starši in dijaki so pripravljeni sodelovati v projektih na različne načine, tudi tako, da vložijo v to dodatno delo in sprejmejo tuje dijake v svoje domove. Začeli smo **izmenjavo** s sorodno šolo iz Pinkafelda v Avstriji. Tema izmenjave so *Podobnosti in razlike v življenjskem slogu obeh dežel*. Cilji pa so spoznavanje obeh šolskih sistemov, krajevnih znamenitosti, življenja v družinah gostiteljicah in raba angleščine pri sporazumevanju. Koordinatorica Sonja Zver je k sodelovanju povabila učitelje Igorja Petrovčiča, člane strokovnih aktivov (DRU, TJ, ŠVZ) in 25 dijakov 1. letnika strokovne šole in strokovne gimnazije. Petdnevno bivanje naših dijakov v Pinkafeldu marca 2006 so nam avstrijski vrstniki vrnili aprila 2006.

Prvi izmenjavi so sledile še izmenjave s Slovaško (*Obhodna Akademija Zlate Moravce*) in gimnazijo iz Pazina v šolskem letu 2008/09. Dijaki in učitelji so se dodobra spoznali in poskušali preseči stereotipe, ki nas razdvajajo in vodijo v nesporazume. Tako sodelovanje bomo v tem in naslednjih letih razširili še na *Zvezno gim-*

Mentorica z dijakoma na Finskem, februar 2010

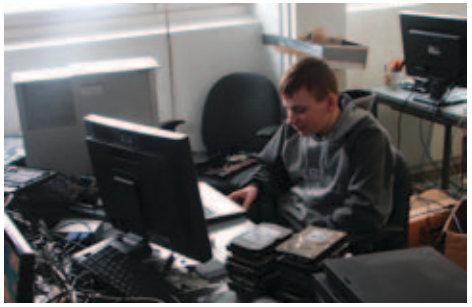

Finska, februar 2010

Finska, februar 2010

nazijo iz 11. dunajskega okrožja , ki smo jo obiskali aprila 2010, z *Gimnazijo iz Brede* na Nizozemskem in *Slovensko gimnazijo v Celovcu*. Dijaki gimnazijskih oddelkov, ki so pripravljeni gostiti vrstnike iz tujine na svojem domu, so deležni enakega gostoljubja v omenjenih deželah. Izmenjave so način spodbujanja in ozaveščanja dijakov o medkulturnih kompetencah in so del sodobnih pristopov in posodobitve fleksibilnega kurikula strokovnih gimnazij.

Študijski obiski v tujini

Kot ena izmed vodilnih šol v Sloveniji imamo tudi precej ponudb za **študijske obiske** naših učiteljev v tujini in tujih učiteljev pri nas. Tako smo v šolskem letu 2009/10 sprejeli na študijski obisk delegacije iz Zagreba na Hrvaškem, Kremsa v Avstriji in Ouluja na Finskem.

12. 11. 2009 so nas obiskali kolegi partnerske šole »1. tehnička škola Tesla« iz Zagreba. Kolegi iz zagrebške strokovne šole nam vračajo obisk. Delegacija naše šole je obiskala njihovo šolo 30. 11. 2008. Predstavili so nam svojo šolo, način dela, prostore in mednarodno dejavnost. Obiska smo se udeležili ravnatelj Silvester Tratar, predstavnik podjetja Janez Strojan, predstavnik učiteljev praktičnega pouka Igor Čugalj in koordinatorica mednarodnih projektov Vida Vidmar.

V imenu partnerske šole so bili na obisku inženirji elektrotehnike in energetike Denis North, Mato Barbarić, Dragutin Orbanić, Damir Martić in koordinatorica mednarodnih projektov na njihovi šoli, profesorica nemščine Tatjana Antić. Na naši šoli so jih sprejeli ravnatelj Silvester Tratar, vodja programskega učiteljskega zbora za elektrotehniko in energetiko Maja Azarov in vodja mednarodnih projektov Vida Vidmar. Po krajšem sprejemu so si hrvaški kolegi ogledali še šolo, dejavnosti na šoli in pouk pri učiteljih Maji Azarov, Igorju Čuglju, Janezu Čebulju, Igorju Petrovčiču, Jožetu Veršnjaku, Janji Žlebnik, Sonji Zver in Vidi Vidmar. Tako sodelovanje bomo nadaljevali še v naslednjih letih.

Avstrijska kolega Maria Dörfler in Helmut Wagner sta bila med 1. in 13. 3. 2010

Na obisku v Avstriji, november, 2009

Pouk malo drugače, Dunaj, 2009

Sprejem pri ravnateljici, november, 2009

Mednarodna delegacija na Dunaju – obisk šole

na študijskem obisku v Sloveniji. Med svojim bivanjem sta obiskala institucije, povezane s šolstvom (Ministrstvo za šolstvo in šport, Zavod republike Slovenije za šolstvo, Center za poklicno izobraževanje in različne šole). Naša šola je bila kot vodilna v Konzorciju strokovnih gimnazij izbrana, da seznani gosta z načinom poučevanja in dela po posodobljenih učnih načrtih zlasti na področju strokovne gimnazije. Gosta sta spoznala tudi delo v strokovni šoli.

Novembra 2009 se je Vida Vidmar na pobudo Ministrstev za šolstvo in šport Slovenije in Avstrije skupaj s kolegico s ptujske gimnazije, Slavico Bratuša, udeležila študijskega obiska v Avstriji. Udeleženke iz Finske, Danske, Litve, Švedske in Slovenije smo bile deležne gostoljubja avstrijskega Ministrstva za šolstvo, umetnost in kulturo (*Bundesministerium für Unterricht, Kunst und Kultur*), posebej njihovega oddelka za mednarodne izmenjave (*Internationale Mobilitätsprogramme*).

Na Dunaju so nas prijazno sprejeli, nam predstavili svoj šolski sistem, pokazali institucije, odgovorne za avstrijsko šolstvo, različne vrste šol in kulturno okolje Dunaja in Avstrije. Prijazno so nas prejele ravnateljice in ravnatelji njihovih šol skupaj s kolegicami in kolegi, ki so nam omogočili obisk njihovega pouka. Izkušnja je prispevala veliko k izboljšanju medsebojnega poznavanja, izmenjavi izkušenj, materialov in vzpostavitvi stikov.

Po tednu bivanja na Dunaju se je naša mala mednarodna skupina razdelila po šolah. Vsaka udeleženka iz tujine je bila gostja enega avstrijskega kolega, ki ji je omogočil spoznati njegovo šolo, kolege in način dela.

Sama sem obiskala *Bundeshandelsakademie* (Srednja šola z ekonomsko usmeritvijo) v Kremsu (http://www.hakkrems.ac.at/home). Tam sem bila gostja mag. Helmuta Wagnerja. Skupaj s profesorjem Wagnerjem, njegovimi kolegi in učenci sem hospitirala pri urah in aktivno sodelovala pri pouku nemškega jezika in geografije skupaj s profesorjem Wagnerjem.

V razredu, Krems, 2009

Timsko poučevanje pri geografiji, Krems, 2009

Mendarodni tim na šoli s poudarjenim tujim jezikom

Dekleta pri projektnem delu, Krems, 2009

Sprejem udeležencev projekta EMPA pri ljubljanskem županu, gospodu Zoranu Jankoviću, februar 2010

Gostje pri nas

Med 8. 3. in 13. 3. 2010 nam je mag. Helmut Wagner vrnil obisk in kot gostujoči učitelj na naši šoli sodeloval pri pripravah na pouk in pri pouku tujih jezikov, zgodovine in geografije. V tem tednu je na naši šoli potekal zaključek projekta *Sporazumevanje v tujem jeziku*, ki poteka v sodelovanju z ZŠRS. V okviru tega projekta sodelujemo s tujim součiteljem Johnom Burnom. Oba gostujoča učitelja sta pripomogla k tednu medkulturnosti, posebnim oblikam in metodam dela, razvijanju medkulturne kompetence v okviru posodobitve gimnazijskih programov. Študijski obisk je pripomogel k razvijanju kompetentnosti naših učiteljev v okviru mednarodnih izmenjav, k izmenjavi izkušenj s kolegom iz Avstrije in k boljšemu sodelovanju med šolami.

Med 17. 4. in 2. 5. 2010 nas je obiskal učitelj strokovnih predmetov in mentor našim dijakom na Finskem gospod Veli-Matti Moilanen. Sodeloval bo pri pouku strokovnih predmetov in angleščine. Prav tako bo skupaj z našimi kolegi Igorejem Čugljem, Igorjem Petrovčičem in Vido Vidmar obiskal podjetja v Sloveniji, ki so že ali še bodo sprejela finske dijake na praktično usposabljanje pri nas. Delo in obisk je koordinirala Janja Žlebnik.

Medkulturni dialog in toleranca

Med letoma 2008 in 2010 smo sodelovali v srednjeevropski iniciativi ACES (*Academy of Central European Schools*). Projekt je potekal pod naslovom *WebQuest za toleranco* (*WebQuest for Tolerance*). Tema projekta sta medkulturni dialog in toleranca. Sodelovale so partnerske šole iz Romunije, Madžarske in Slovenije. Projekt je koordinirala Sonja Zver. Dijaki 1. letnika strokovne gimnazije so sodelovali v projektu pod mentorstvom Vide Vidmar in tujega součitelja Jeana-Sebastiena Imbeauja.

Za vse, kar delamo v tujini, moramo imeti izdatno pomoč doma. Tako pomoč vodstva, kolegov učiteljev, učencev in staršev. Tudi doma ustvarjamo nove odnose, si postavljamo drugačne cilje, sodelujemo na povsem drugačni ravni. Delo v mednarodnih projektih je vedno vključevalo to, kar postaja del prenovljenih učnih načrtov: medpredmetno sodelovanje, avtentično učenje, medkulturnost, kritičen pristop do svojega in tujega dela in načina poučevanja in učenja, sodelovalno poučevanje in učenje in fleksibilnost kurikula. Vsi, ki sodelujemo v projektih, si prizadevamo, da novosti ne bi ostale del ozkega kroga. Vabimo vse, ki bi se na želeli pridružiti, da najdejo način, poiščejo pot, si vzamejo čas in poskušajo razumeti energijo, ki jo je treba vložiti, svoj prosti čas in mogoče tudi lastna sredstva, in podprejo vse, ki utiramo nove poti in predstavljamo našo šolo v tujini kot eno vodilnih šol na področju mednarodnega sodelovanja. Samo temu dejstvu lahko pripišemo vedno nova vabila k sodelovanju. Naš krog partnerjev obsega že več kot 15 partnerskih šol po Evropi in se širi na območja, kjer pričakujemo nove države članice Evropske unije, Hrvaško in Makedonijo. Samo z vključevanjem v širšo mednarodno skupnost bomo obdržali status vodilne strokovne šole in gimnazije za področje elektrotehnike in računalništva. ■

BODOČI TEHNIKI MORAJO SKOZI SITO POKLICNE MATURE ...

Tonja Janša
tajnica šolske maturitetne komisije za poklicno maturo

Poklicno maturo so dijaki v našem šolskem sistemu opravljali prvič v šolskem letu 2001/02, ko je zamenjala dotedanje zaključne izpite po končanem strokovnem izobraževanju. Opredeljena je v treh zakonih. *Zakon o maturi* določa, da je poklicna matura državni izpit. V *Zakonu o poklicnem in strokovnem izobraževanju* je opredeljena kot oblika zaključnega izpita. Z njo posameznik dokazuje določeno stopnjo strokovne izobrazbe oziroma strokovne usposobljenosti za delo na določenem področju, ki mu kot kvalificiranemu delavcu s srednjo strokovno izobrazbo omogoča zaposlitev. Poleg tega *Zakon o visokem šolstvu* opredeljuje poklicno maturo kot izpit, ki omogoča nadaljevanje študija v vseh visokih strokovnih programih brez dodatnih pogojev; z dodatno opravljenim izpitom iz enega predmeta splošne mature pa se kandidat lahko vpiše tudi na nekatere univerzitetne študijske programe v skladu z vpisnimi pogoji fakultet. Tako je poklicna matura dejansko izpit z dvojno kvalifikacijo: z opravljeno poklicno maturo pridobi kandidat srednjo strokovno izobrazbo in možnost vpisa v terciarno izobraževanje.

Poklicno maturo lahko opravljajo kandidati, ki so končali zadnji letnik izobraževanja za pridobitev srednje strokovne izobrazbe po različnih vrstah izobraževalnih programov in s tem tudi po različnih poteh izobraževanja. To pomeni, da je med kandidati za poklicno maturo poleg redno vpisanih dijakov vedno tudi nekaj odraslih udeležencev.

Poklicna matura se opravlja iz štirih predmetov: iz dveh splošnoizobraževalnih, to je iz slovenščine in iz matematike ali tujega jezika, in iz temeljnega strokovnoteoretičnega predmeta ter preizkusa usposobljenosti za delo v stroki. Pri tem sta dva predmeta obvezna. Prvi obvezni predmet je slovenščina, drugi pa je temeljni strokovnoteoretični predmet. Vrsta tega je odvisna od izobraževalnega programa. Analiza izpitov iz minulih let kaže, da so kandidati na programih elektrotehnike na začetku opravljali izpite iz digitalnih sistemov in krmilj in električnih inštalacij, po prenovi v šolskem letu 2006/07 pa iz elektrotehnike, vezij in naprav ter elektrotehnike in električnih inštalacij. Kandidati iz programa elektrotehnik računalništva pa so se morali preizkušati najprej iz algoritmov in programskih jezikov ter računalniških sistemov in mrež. Prej omenjena prenova je omejila preizkušanje kandidatov na izpit iz algoritmov in programskih jezikov.

Dva predmeta izbere kandidat sam. Izbira lahko med matematiko in tujim jezikom, četrti predmet pa ponuja izbiro med različnimi oblikami dokazovanja usposobljenosti za delo v poklicu oziroma stroki. V preteklosti je to sicer omogočalo izbiro med prenosno elektroniko, fiziko, električnimi stroji, merjenji in avtomatiko, elektroenergetskimi stroji ter seminarsko nalogo z zagovorom. Po prenovi v šolskem letu 2006/07 pa se je dokazovanje usposobljenosti za delo v poklicu spremenilo v pripravo izdelka oziroma storitve in zagovor.

Poklicna matura se izvaja po enotnem izpitnem redu za vse kandidate. Pisni izpit pri prvem in pri tretjem predmetu je eksterni, saj podporo pri izvajanju in tajnost izpita zagotavlja Državni izpitni center. Načelo eksternosti se zagotavlja na več načinov. Pri pisnem delu izpita pri prvem in tretjem predmetu so pripravljene enotne nacionalne naloge. Uporabljajo se enotna merila ocenjevanja in enotne meje za pretvorbo točk v ocene. Druge izpitne pole pri izpitu iz slovenščine in iz tujega jezika

ocenjujeta dva ocenjevalca. Za drugi in četrti predmet so pripravljeni predmetni izpitni katalogi in enotna okvirna navodila za sestavljanje nalog, za točkovanje in za ocenjevanje, ki jih posreduje šoli *Center RS za poklicno izobraževanje*. Pri drugem predmetu je bil z zadnjo prenovo uveden pisni del izpita, pri četrtem predmetu pa v šolski izpitni komisiji lahko sodelujejo tudi zunanji člani iz podjetij in drugih organizacij, v katerih se maturanti zaposlujejo.

Kandidat se k poklicni maturi prijavi do roka, določenega s koledarjem poklicne mature. Kandidati s posebnimi potrebami prijavi priložijo izpolnjen obrazec »*Uveljavljanje pravic kandidata/-ke s posebnimi potrebami pri opravljanju mature*«.

Poklicno maturo je mogoče opravljati v treh rokih: spomladanskem, jesenskem in zimskem. Dijak se lahko prijavi h kateremu koli roku.

Marca dijaki zaključnih letnikov opravljajo predpreizkus poklicne mature, ki kandidate, učitelje, ocenjevalce in člane šolskih maturitetnih komisij za poklicno maturo seznani z vsebino in postopki izvedbe pisnega dela poklicne mature. Šole vsako leto izmenično izvedejo predpreizkus iz prvega ali tretjega predmeta (slovenščine, matematike ali tujega jezika).

Poklicna matura se praviloma opravlja v celoti, kar pomeni, da je treba izpite iz vseh štirih predmetov opraviti v enem izpitnem roku. Maturo v dveh delih, v dveh zaporednih rokih, pa lahko izjemoma opravljajo:

- kandidati brez statusa dijaka – če želi tak kandidat opravljati maturo v dveh delih, mora to navesti že v prijavi,
- kandidati s posebnimi potrebami, ki imajo odločbo o usmeritvi,
- drugi kandidati, ki jim opravljanje poklicne mature v dveh delih na podlagi utemeljene vloge in priloženih dokazil dovoli Državna komisija za poklicno maturo.

Iz prvega dela empirične analize rezultatov poklicne mature lahko razberemo podatke o številu dijakov po izobraževalnih programih v posameznem šolskem letu in število kandidatov, ki so svoje izobraževanje uspešno zaključili s poklicno maturo še kot redni dijaki (opravljali so jo v spomladanskem oz. jesenskem roku).

Kandidati, ki izobraževanja niso uspeli zaključiti kot redni dijaki, so nadaljevali v izrednem izobraževanju.

Iz podrobnejše analize rezultatov poklicne mature je mogoče razbrati tudi uspeh kandidatov.

V drugem delu empirične analize pa lahko razberemo število prijav odraslih na poklicno maturo in število kandidatov, ki so kot odrasli uspešno zaključili izobraževanje.

Izobraževalni program	01/02		02/03		03/04		04/05		05/06		06/07		07/08		08/09	
Elektrotehnik elektronik	75	68	58	50	60	59	77	72	59	55	61	52	50	43	51	49
Elektrotehnik energetik	23	23	14	14	16	16	17	15	22	21	9	6	13	9	18	17
Elektrotehnik računalništva	28	21	26	23	43	36	49	47	61	46	41	34	74	61	92	75
SKUPAJ	126	112	98	87	119	112	143	134	142	128	111	92	137	113	161	141

	01/02		02/03		03/04		04/05		05/06		06/07		07/08		08/09	
Izredno izobraževanje	35	29	45	39	41	35	29	20	23	15	24	18	21	18	18	9

Šolsko leto 2001/02

Vse možne točke in s tem spričevalo s pohvalo so v šolskem letu 2001/02 prejeli Sergej SKOČIR, Miha SMODIŠ in Primož ZUPAN. Odličen uspeh (najmanj 18 točk) so dosegli še Jure ZAJC, Janez TANCEK, Rok ŠTEFANIČ, Marko LEVIČNIK, Primož ZORMAN, Uroš KRIVEC, Marko ŠAJN, Tomaž KOLARIČ, Blaž SAJOVIC, Marko BURNIK in Tomaž JEMEC.

Šolsko leto 2002/03

V šolskem letu 2002/03 so z odličnim uspehom opravili maturo (najmanj 18 točk) Andrej CVETKO, Bojan GLAVICA, Andrej VIDENŠEK, Simon HRVATIN, Leon DOLINAR, Gregor GVAJC, Aleš KOVŠČEK, Marko LIPOVAC, Sergej MARAŽ, Stanko PEČJAK, Albert SHAQIRI, Robert STRMLJAN in Janez VRHOVNIK.

Šolsko leto 2003/04

Šolsko leto 2003/04 so z odličnim uspehom na poklicni maturi (najmanj 19 točk) končali Đuro DRLJAČA, Aljoša JUREŠ, Darko KORENČ, Aleš VERBIČ, Matija BOGATAJ, Danilo KOGEJ, Jošt JUG, Peter MLAKAR in Bojan ZALAR. Dijaka Đuro DRLJAČA in Aljoša JUREŠ sta dosegla izjemen učni uspeh in sta prejela spričevalo s pohvalo.

Prejemniki maturitetnega spričevala s pohvalo, julij 2009

Šolsko leto 2004/05

Odličen uspeh na spomladanskem izpitnem roku šolskega leta 2004/05 so dosegli dijaki Gregor ŠUM, Aleš KLUN, Matija URH, Andrej ZGONC, Boštjan GRUM, Tomaž MAROLT, Janez OREHEK, Dejan PETEK, Damjan REPAR, Rok BENČINA, Luka ANDREJKA, Andrej BAŠA, Ivo KRIŽMAN, Miha NAGELJ in Denis POŽENEL. Dijaka Gregor ŠUM in Miha NAGELJ sta dosegla izjemen učni uspeh oziroma vseh 22 točk in sta prejela spričevalo s pohvalo. Na jesenskem roku sta bila odlična dva kandidata, in sicer Simon HRIBAR in Janez SKUBIC.

Šolsko leto 2005/06

Na spomladanskem izpitnem roku v šolskem letu 2005/06 so bili odlični naslednji dijaki: Luka PETERNEL, Damjan VERK, Peter JEŽ, Janez KOŠČAK, Matej MIKLAVČIČ, Gašper ČOKL ŠEBALJ, Jure ČERNIVEC, Jernej GAČNIK, Blaž KAPLAN, Andrej PAKIŽ, Gašper KAVŠEK, Ožbej PEČAR, Miha VOLKAR, Martin ŠIMAC, Nejc LOČNIŠKAR, Darko BOŽIĆ, Rok BURGAR, Sandi GLAČ, Blaž JAKSETIČ, Tadej KAMNIKAR, Boštjan PERVINŠEK, Blaž TOMAŽIČ in Simon KRALJ.

Šolsko leto 2006/07

V šolskem letu 2006/07 so končali izobraževanje z odličnim uspehom Florjan LAJMIŠ, Marko HANČIČ, Matjaž NAGODE, Gašper BREGAR, Simon HITI, Jernej INTIHAR, Klemen TOMŠE, Gregor KALIŠNIK, Luka PIVK.

Šolsko leto 2007/08

V šolskem letu 2007/08 so se jim pridružili še Gašper LUMBAR, Andrej MARKOVČIČ, Jernej HRIBAR, Blaž LOGAJ, Samo MUŠIČ, Boštjan LUNKA, Rok RITLOP, Matej ROJKO, Gregor ŠOBAR, Matej TERDIČ, David BOŽJAK, Miha LUNAR in Darko PODRŽAJ. David BOŽJAK je prejel spričevalo s pohvalo.

Šolsko leto 2008/09

Zadnji, ki so dosegli na poklicni maturi odličen uspeh, pa so bili maturanti na spomladanskem roku poklicne mature 2009. To so bili Gregor CERAR, Matej GERKMAN, Henry OKPULU, Jure POSAVEC, Uroš RAVNIKAR, Blaž SIRK, Nejc SKOK, Miha ČERNE, Dušan MIŠIČ, Tomaž BORŠTNIK, Darko BOŽIDAR, Jan ČEŠNJEVAR, Klemen MAROLT, Matic ČERNAČ, Jure GREGORIN, Primož IVANČIČ, David MOHAR, Erik PLESTENJAK in David SUPAN.

Anton Orehek
tajnik ŠMK

O SPLOŠNI MATURI NA VEGOVI (OD 1995 DO 2009)

Uvod

Matura, od leta 2002 splošna matura, je sestavljena iz petih predmetov. Slovenščina, matematika in en tuji jezik sestavljajo skupni del, obvezen za vse kandidate; poleg teh predmetov pa si kandidati izberejo še dva, izbirna (lahko tudi tuje jezike). Matematiko in tuje jezike lahko opravljajo na osnovni ali zahtevnejši, višji ravni. Višja raven lahko »prinese« do tri dodatne točke. Vsak kandidat sme izbrati na višji zahtevnosti ravni največ dva predmeta, seveda pa tudi nobenega.

Predmeti pri maturi se ocenjujejo z ocenami in točkami. Ocene so »šolske« (od 1 do 5), točke, ki jih kandidati lahko dosežejo, pa so enake oceni iz predmeta na osnovni ravni zahtevnosti. Pri slovenščini in predmetih na višji ravni zahtevnosti lahko dobijo do 8 točk.

Najvišji možni seštevek pri maturi znaša tako 34 točk. Če kandidat doseže 30 točk ali več, dobi spričevalo s pohvalo. Tak dosežek je mogoč, če kandidat vsaj en predmet opravlja na višji zahtevnostni ravni.

Izvedba mature na Vegovi

Leta 1994 se je Vegova, takrat SŠER, pridružila projektu, ki je za zaključek izobraževanja pripravljal maturo s petimi predmeti. V projektu so aktivno sodelovali tudi učitelji z Vegove. Maturo so dijaki prvič opravljali leta 1995. Od 246 dijakov zaključnega letnika se jih je odločila zanjo dobra polovica. Uspešno jo je opravilo 152 dijakov strokovne šole (takrat gimnazije na Vegovi še nismo imeli). Izjemen uspeh sta dosegla Jure Babnik in Matej Cvikl, ki sta pridobila po 30 točk. Z odličnim uspehom so maturo opravili dijaki Jure BABNIK, Matej CVIKL, Robert JUSTIN, Damir OMRČEN, Alen ORBANIČ in Simon ROZMAN.

Zaradi velikega odziva in uspešnosti dijakov smo dijake za opravljanje mature motivirali s še večjo vnemo; še vedno pa so se dijaki ob koncu šolanja lahko odločali med opravljanjem mature ali zaključnega izpita. Ker so dijakom pri zaključnem izpitu priznali ocene, ki so jih dobili pri maturi, so nekateri to izkoristili, zato je težko opraviti statistične analize. Podatki kažejo le uspešnost tistih, ki so se prijavili k splošni maturi.

Ob podelitvi spričeval splošne mature, julij 2009

Pri ustnem maturitetnem izpitu, junij 2004

Leta 1996 je pristopilo k maturi 177 dijakov (od 229), uspešno jo je opravilo 147 dijakov. V spomladanskem roku je bila uspešnost 85-odstotna, kar je bilo nekoliko nad republiškim povprečjem. Dijaki so v povprečju dosegli 17,8 točke, kar je bilo le malo pod republiškim povprečjem (18,1). Odličen uspeh so dosegli Jože DEDIČ, Peter GODEC, Borut JERIČ, Primož KOŽUH, Gašper LAH, Jaka ULAGA in Uroš VOLK.

Leta 1996 smo vpisali prvo, poskusno generacijo elektrotehniške gimnazije, ki je 1998 prerasla v strokovno gimnazijo.

Leta 1997 je maturo opravljalo 159 dijakov (od 250), uspešnih je bilo 137 dijakov. V spomladanskem roku je bila uspešnost 91-odstotna, kar je bilo precej nad republiškim povprečjem. Dijaki so v povprečju dosegli 16,3 točke, kar je pod republiškim povprečjem (18,3). Odlična sta bila Damjan GLAD in Darko LOMBARDO.

Leta 1998 smo imeli na maturi 164 dijakov (od 227), uspešnih je bilo 133. V spomladanskem roku je bila uspešnost 86-odstotna, kar je bilo nekoliko nižje od republiškega povprečja. Dijaki so dosegli v povprečju 16,7 točke, medtem ko je znašalo republiško povprečje 18,5 točke. Izjemen uspeh je dosegel dijak Martin ZADNIK, ki je bil tudi edini odličen.

Leta 1999 je pristopilo k maturi 147 dijakov (od 222) in jo uspešno opravilo 132. V spomladanskem roku je bila uspešnost 89-odstotna, kar je bilo spet višje od republiškega povprečja. Dijaki so v povprečju dosegli 15,6 točke, kar je 3 točke manj od republiškega povprečja (18,6). Z odličnim uspehom sta maturo opravila Gregor BERGINC in Vid NAGODE.

Leta 2000 so k maturi prvič pristopili tudi vsi dijaki elektrotehniške gimnazije. Tako je maturo opravljalo 151 dijakov (od 227), uspešnih je bilo 132 dijakov. V spomladanskem roku je bila uspešnost 91-odstotna, torej višja od republiškega povprečja. Dijaki so dosegli v povprečju 16,6 točke, kar je manj od republiškega povprečja (18,6). Odličen maturant je bil Rok TOMC.

Leta 2001 je opravljalo maturo 161 dijakov (od 208), uspešnih je bilo 135. V spomladanskem roku je bila uspešnost 93,6-odstotna, kar je bilo precej nad republiškim povprečjem. Dijaki so v povprečju dosegli 16,9 točke, spet manj od republiškega povprečja (18,8). Odlični pa so bili Marko NERAT, Peter STUDEN in Žiga ŠPICLIN.

Leta 2002 se je matura preimenovala v splošno maturo, opravljali pa so jo samo dijaki strokovne gimnazije. K maturi je pristopilo 79 dijakov strokovne gimnazije in nekaj kandidatov iz preteklih let. Skupaj je k splošni maturi pristopil (le) 101 dijak (od 205), uspešnih je bilo 87 dijakov. V spomladanskem roku je bila uspešnost 94,4-odstotna, kar je bilo visoko nad republiškim povprečjem. Dijaki so v povprečju dosegli 18,4 točke, le malo manj od republiškega povprečja (19,3). Odlično pa so splošno maturo opravili Danilo ISTENIČ, Tilen MEDEOT, Miha MIHOVILOVIČ,

Sprejem zlatih maturantov, 2004

Luka KOKALJ, Aleš ČERNIVEC, Miloš MAKSIĆ, Marko GORNIK, Borut POVŠE in Dejan STRMLJAN.

Leta 2003 se je na splošni maturi preskusilo 110 dijakov (od 205) in jo uspešno opravilo 82. V spomladanskem roku je bila uspešnost 89-odstotna, kar je bilo enako republiškemu povprečju. Dijaki so dosegli v povprečju 17,1 točke, kar je manj od republiškega povprečja (18,9). Izjemen dosežek je dosegel Marko Žagar. Odlični so bili Marko ŽAGAR, Aleš ERJAVEC, Matej KOČAR in Blaž DROLC.

Od leta 2003 dalje splošno maturo opravljajo samo dijaki strokovne gimnazije, dozdajšnji rezultati pa so naslednji:

- Merilo za odličen uspeh pri splošni maturi so ocene, ki jih prejmejo dijaki pri splošni oceni, in ne število točk, zato dijaki, ki opravljajo predmete na višji ravni zahtevnosti, težje dosežejo odličen uspeh.

Komentar in pojasnilo

Med letoma 1995 in 2002 so (splošno) maturo lahko opravljali tudi dijaki tehniške šole. Ker za večino število točk ni bilo preveč pomembno, so se le redki odločali za izbiro višje ravni. Tako so imeli kljub nadpovprečni uspešnosti nizko povprečje števila točk. Ocene, dosežene pri slovenščini, so bile nižje od republiškega povprečja, medtem ko so bile ocene iz matematike in angleščine enake republiškemu povprečju ali pa so ga celo presegale.

Od leta 2002 dijaki strokovne šole opravljajo poklicno maturo. Ti dijaki pa lahko opravljajo tudi posamezen izpit iz predmeta splošne mature, kar jim omogoča vpis na univerzitetni študij na večini fakultet. Za tak izpit se vsako leto odloči od 30 do 60 kandidatov, od katerih jih je uspešnih vsako leto od 70 do 80 %.

V letih od 1995 do vključno 2009 je na Vegovi maturo uspešno opravilo 1631 dijakov. ■

* *Upoštevani so le redno vpisani kandidati – dijaki Vegove.*

** *V tabeli so upoštevani redni dijaki Vegove, ki so maturo opravili v spomladanskem ali jesenskem roku. Ti so v jesenskem roku opravljali celotno maturo ali le popravne izpite.*

*** *Upoštevan je odstotek uspešnosti dijakov, ki so po končanem 4. letniku opravljali splošno maturo v spomladanskem roku.*

Leto	Število prijavljenih*	Uspešni*	Odstotek uspešnosti***	Vegova povprečno število točk	R Slovenija povprečno število točk	Izjemen dosežek	Odlični
2004	86	82	95,9	18,7	19,7	Metod Celestina, Gašper Matič	Metod CELESTINA, Gašper MATIČ, Luka DOLENC, Jošt GOVEDNIK
2005	84	79	93,2	17,5	19,3		Denis BROJAN, Anže VRHOVNIK
2006	91	85	97,4	17,6	19,9		Miran LIPOVAČA, Tomaž ŠUŠTAR
2007	70	68	96,9	17,7	19,4	Matija Majcen, Gašper Šubic	Andraž KORENČ, Matija MAJCEN, Gašper ŠUBIC
2008	76	67	88,5	19,4	19,9	Marinka Žitnik	Matej LENARČIČ, Martin ŠIROK, Andraž VRHOVEC, Marinka ŽITNIK
2009	70	64	93	18	19,7		/

NAŠI DIJAKI PO KONČANI VEGOVI

Darinka Plankar
pedagoška svetovalka

Vprašanje, kaj bom po Vegovi, je bilo za naše dijake vedno povezano z vprašanjem, kje nadaljevati študij. V osemdesetih se je za zaposlitev po končani srednji šoli vsako leto odločala četrtina dijakov, včasih tudi več. Trend naraščanja zanimanja za študij se je začel v devetdesetih in še traja. Vsekakor je k temu pripomoglo tudi dejstvo, da so se možnosti za zaposlitev takoj po končani srednji šoli nekoliko zmanjšale, hkrati pa so se povečevale potrebe po višje in visokošolsko izobraženih kadrih ne le na področju elektrotehnike, ampak tudi računalništva.

Od devetdesetih naprej so se naši dijaki po končani srednji šoli čedalje bolj množično odločali za nadaljevanje študija. Tako se za zaposlitev po končani srednji šoli odločajo le posamezniki, ki imajo že zagotovljeno delo, največkrat v družinskih podjetjih.

Dijaki elektrotehniškega programa

Najzvestejši so svojemu poklicu elektrotehniki, saj se jih za nadaljevanje študija v elektrotehniški stroki odloči od 60 do 80 %. Okoli 10 % jih študij vsako leto nadaljuje na Fakulteti za računalništvo in informatiko. Enak je delež dijakov, ki nadaljujejo študij na drugih tehniških fakultetah, največkrat na Fakulteti za strojništvo. Okoli 10 % dijakov se odloči za študij na drugih, »netehniških« fakultetah. Prevladuje študij ekonomije ter organizacijskih in poslovnih ved. Posamezni dijaki pa si izberejo tudi druge študije.

Zadnja leta opažamo porast zanimanja za nadaljevanje študija v stroki, kar je verjetno posledica razmer v gospodarstvu in podatkov o zaposljivosti diplomantov.

Dijaki računalniškega programa

V računalniški stroki nadaljuje šolanje 60 % dijakov računalniškega programa. Razen za Fakulteto za računalništvo in informatiko se odločajo tudi za druge sorodne študijske programe, kjer nadaljujejo študij na področju informatike. Vpisujejo se npr. v študij organizacijske informatike, poslovne informatike, družboslovne in upravne informatike. Vsako leto se jih nekaj odloči tudi za interdisciplinarni študij računalništva in matematike; nekateri nadaljujejo študij tudi na smeri računalništvo-matematika na Pedagoški fakulteti. Od drugih fakultet je za naše dijake največ zanimanja za študij na Fakulteti za elektrotehniko, zanimivo je, da zanimanje zanj narašča, odkar je v programu elektrotehnika računalništva več elektrotehniških vsebin. Za naše dijake je zanimiv še študij strojništva, v zadnjih letih pa tudi študij na Višji šoli za multimedije.

Med drugimi študijskimi programi si tudi dijaki računalniškega programa najraje izberejo ekonomijo, menedžment, varnostne vede, promet, varstvo pri delu, šport, upravo in gradbeništvo.

Dijaki gimnazijskega programa

FAKULTETA	2000	2001	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	Skupaj
FRI - računalništvo	16		25	22	23	20	17	24	20	19	186
FRI, FMF - rač., mat					5	3	2	2			14
FE - elektrotehnika	9		17	31	24	30	17	18	25	23	194
FS - strojništvo	1		2	4	11	6	14	3	8	5	54
EF - ekonomija	1		5	4	5	5	3	5	4	2	34
FMF - matematika	1		1	1	1		2				6
FMF - fizika			2		1	1	2	1	1	1	9
FGG - kom. inž.	2			2	1		1				6
FGG - gradbeništvo	2		4	3			1	1	1		12
FGG - geodezija			4			1		1			6
FOV - org. vede			8		4			1			13
FA - arhitektura			1		1	5	3	1		1	12
PF - pravo			4	2	1			1		1	9

FAKULTETA	2000	2001	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	Skupaj
BTF - lesarstvo										1	1
BTF - gozdarstvo			1		1					1	3
BTF - agronomija	1				1						2
BTF - biotehnologija				1	1						2
BTF - biologija					1						1
BTF- kraj. arh.					1						1
FVV - varnostne vede	2		2		1			1	1	1	8
FŠ - šport				1	1	4		1		1	8
FU - uprava			1	1	1		1	1			5
PEF- mat., rač.			1		1		1	1	1		5
F. za farmacijo			2	1				1			4
NTF - grafična tehnika					1	1	1	1			4
FKKT – teh. varnost						1	1			1	3
Multimediji			1					1	1		3
MF - spl. medicina							1		1		2
MF - stomatologija	1							1			2
FKKT - kemija,kem.inž.							1		1		2
F. za veterino				1				1			2
FSD - socialno delo									1	1	2
FDV- družb. inf.										1	1
FDV - komunikologija						1				1	1
FDV - politologija			1	1			1	1			4
FDV – kulturologija				1					1		2
FDV - sociologija			1	1	1						3
FDV - obramboslovje								1			1
FF - sociologija kulture									1	1	2
FF - psihologija	1									1	2
FF - pedagogika					1						1
FF - geografija					1		1				2
FF - nemščina					1				1		2
FF - japonologija					1			1			2
FF – sinologija						1		1			2

FAKULTETA	2000	2001	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	Skupaj
FF – zgodovina	1						1			1	3
FF - ang. jezik	1			2			1	2			6
FF - muzikologija	1										1
FF - prevajalstvo			2								2
FF – filozofija							1				1
NTF- geologija										1	1
ZF – radiologija										1	1
ZF - fizioterapija										1	1
ALU- oblikovanje					1						1
AGL – glasba								1			1
AGRFT – igra									1		1

Dijaki gimnazijskega programa nadaljujejo študij večinoma na univerzitetnih študijskih programih.

V stroki nadaljuje študij v povprečju 50 do 60 % dijakov gimnazije, pri čemer sta elektrotehnika in računalništvo zastopana enakomerno.

Od drugih tehniških fakultet se je največ dijakov vpisovalo na Fakulteto za strojništvo, sledi Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo, za naše dijake je zanimiv tudi študij arhitekture.

Od netehniških fakultet najraje izberejo študij na Ekonomski fakulteti, sledita Fakulteta za organizacijske vede in Pravna fakulteta.

Med našimi dijaki so vedno tudi športniki, ki nadaljujejo šolanje na Fakulteti za šport; zelo privlačen pa je za naše dijake tudi študij na Fakulteti za varnostne vede.

Razmeroma velik je delež tistih, ki se odločijo za študij na Fakulteti za družbene vede in na Filozofski fakulteti. Izbirajo vse vrste študijev: od jezikoslovja do zgodovine in psihologije.

Na Biotehniški fakulteti si prav tako izbirajo vse študijske programe, od biologije do lesarstva in gozdarstva.

Med izbranimi študiji naših dijakov sta tudi medicina in dentalna medicina.

Da so naši dijaki naklonjeni tudi umetniškim študijem, pričajo vpisi dijakov na umetniške akademije: na Akademijo za glasbo, Likovno akademijo in Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo.

Zadnja leta opažamo, da narašča zanimanje za nadaljnji študij v stroki. ■

V ŠOLSKIH LETIH OD 1988/89 DO 2009/10 IZDELANIH 743 RAZISKOVALNIH NALOG

Maja Azarov Domajnko, Tonja Janša
mentorici mladim raziskovalcem

Pogled v zakulisje raziskovalnega dela vegovcev

Nekateri raziskovalci menijo, da pomeni upadanje pomena tradicionalnih vrednot pri ljudeh zatekanje k novodobnim idejam. Menijo, da pozna modernost slabi tradicionalne prakse, prepričanja in vrednote, kjer tradicije izgubijo svoj vpliv na posameznika tako na družbeni kot na individualni ravni. Teza o koncu tradicij pa je vzpodbudila nasprotni pogled, ki ga predstavljajo zagovorniki teze soobstoja. Menijo, da med ljudmi nikoli ne prevladajo samo tradicionalistične vrednote ali lastna avtonomija in da posamezniki nihajo med zahtevami različnih situacij in združujejo med seboj na videz izključujoče se elemente. Nekateri celo trdijo, da je namesto o detradicionalizaciji mogoče govoriti o retradicionalizaciji, saj v času nenehnih sprememb, negotovosti in naključij ljudje hrepenijo po stabilnosti, redu in predvidljivosti, ki jih ponujajo tradicije.

Tudi mladinsko raziskovalno delo pomembno prispeva k razkrivanju omenjenih vprašanj. Mladi s svojo raziskovalno dejavnostjo, s svojo invencijo, prizadevnostjo in energijo tkejo nevidne mreže znanja in znanosti in s tem prispevajo k odgrinjanju resnic o novodobnem življenju. Vendar ta opredelitev mladinskega raziskovanja o njem še ne pove vsega. Raziskovalno delo mlade poučuje tudi o strokovnih, metodoloških znanjih in jim daje prepotrebno samozavest, s katero se bodo v življenju lažje spopadli s profesionalnimi problemi. Tako se kalijo potencialni zreli raziskovalci, ki bodo pomembno prispevali k utrjevanju intelektualnega potenciala naše države.

Pri razvijanju raziskovalne dejavnosti na šoli si mentorji želimo dijake navdušiti za vsa področja raziskovanja. Posebej radi bi pri tem ponudili možnosti za izražanje ustvarjalnosti dijakov, za katero se meni, da je včasih preveč izrinjena iz izobraževalnega sistema. Tako jim želimo omogočiti dostop do drugačnosti in nepredvidljivosti. Želimo, da bi dijaki med raziskovanjem razvijali posebne sposobnosti, interese in nagnjenja.

Tudi v letošnjem šolskem letu se bodo dijaki z najboljšimi raziskovalnimi nalogami udeležili že 23. srečanja mladih raziskovalcev ljubljanske regije in se kot že tolikokrat doslej poskušali uvrstiti med najboljše, ki se nato predstavijo še na državni ravni. V preteklih letih so bile izdelane in predstavljene številne raziskovalne naloge, zato je med njimi najtežje izbrati najboljšo po vsebini, metodah, izvirnosti, uporabnosti in še po številnih drugih merilih. Za avtorje in mentorje je vsaka do konca izdelana naloga donošenček posebne vrste.

Če pa že poskušamo izluščiti najboljše, potem je najbolje, da v nadaljevanju navedemo podatke o nalogah, ki so bile v okviru gibanja »Zaupajmo v lastno ustvarjalnost« (pokrovitelj gibanja je že ves čas Mestna občina Ljubljana), posebej opažene in nagrajene. Mnoge med njimi so bile nato predstavljene tudi na državni, nekatere pa tudi na mednarodni ravni.

Avtor/avtorica (dijak/dijakinja)	Mentor/mentorica	Naslov naloge	Dosežek, vrsta tekmovanja
Šolsko leto 2008/09			
Jure Gregorin, David Mohar	mag. Tonja Janša	Internet je spremenil naša življenja	posebno priznanje in nagradni izlet v Italijo na regijskem srečanju
Luka Lipar	mag. Tanja Kocjan	Internetna varnost doma	bronasto priznanje na državnem tekmovanju
Klemen Tegel	Jožef Petrič	Avtomatsko preklopno stikalo (ATS)	bronasto priznanje na državnem srečanju
Jernej Plešnar	Janja Žlebnik	Varna raba interneta za otroke in mladostnike	bronasto priznanje na državnem srečanju
Urška Skerbiš, Eva Pirc, Leonardo Gaube	Rasto Snoj	Svetlobno onesnaženje našega glavnega mesta	bronasto priznanje na državnem srečanju
Šolsko leto 2007/08			
Černač Matic, Supan David	mag. Tonja Janša	Nove in stare gospodarske velesile	nagradno potovanje v Italijo na regijskem srečanju
Terzer Jan, Grm Peter	mag. Tonja Janša	Računalniške igre – izziv ali odvisnost	srebrno priznanje na državnem srečanju, nagradno potovanje v Italijo na regijskem srečanju
Černač Matic, Supan David	mag. Tonja Janša	Nove in stare gospodarske velesile	bronasto priznanje na državnem tekmovanju, nagrajen plakat na regijskem srečanju
Erzar Katja, Frankol Eva	mag. Tonja Janša	Človek in barve	bronasto priznanje na državnem tekmovanju
Pirc Eva, Berlak Domen	mag. Tonja Janša	Ekonomsko oglaševanje	nagrajen plakat na regijskem srečanju
Avtorja: Urbančič Martin, Mejač Luka	mag. Tonja Janša	Prehranjevalne navade in zdravje mladih	nagrajen plakat na regijskem srečanju
Šolsko leto 2006/07			
Marinka Žitnik	mag. Tonja Janša	Vključitev slovenije v Evropsko unijo	zlato priznanje na državnem srečanju, nagradni izlet na regijskem srečanju
Franci Svoljšak	mag. Riko Jerman	Diferenčni ton in utripanje	srebrno priznanje na državnem srečanju
Nina Tomšič, Tjaša Korpič	Katarina Kogej	Izgnani Slovenci v 2. svetovni vojni	srebrno priznanje na državnem srečanju

Avtor/avtorica (dijak/dijakinja)	Mentor/mentorica	Naslov naloge	Dosežek, vrsta tekmovanja
Šolsko leto 2005/06			
Gregor Kališnik	D. Toth	K-slovar	ocena 9,7 na regijskem srečanju, nagrajen plakat, nagradni izlet v Italijo
Aleš Švigelj, Miha Svalina, Roman Grom	Igor Gospodarič	Pallo Pallo	ocena 9,7 na regijskem srečanju, nagradni izlet v Italijo
Blaž Kaplan, Gašper Čokl Šebalj	Jože Petrič	Vse vidim, vse vem	ocena 9,3 na regijskem srečanju, nagradni izlet v Italijo
Sebastjan Bodlaj, Luka Pivk	Borut Perko	1337 6u4rd	ocena 9,2, nagradni izlet v Italijo na regijskem srečanju
Tanja Kokalj	mag. Tonja Janša	Integracija dijakov s posebnimi potrebami v šolski sistem	ocena 8,9 na regijskem srečanju, uvrstitev na državno srečanje
Alen Prošič, Matej Novak	mag. Tonja Janša	Prostovoljstvo in prostovoljne organizacije	ocena 8,9 na regijskem srečanju, uvrstitev na državno srečanje
Katarina Garafolj, Nika Kolman, Aleš Roglič	mag. Tonja Janša	Kako do dobre raziskovalne naloge	nagrajen plakat na regijskem tekmovanju
Aljoša Ošep, Klemen Jasenc	mag. Tonja Janša	Igranje interaktivnih iger	nagrajen plakat na regijskem tekmovanju
Šolsko leto 2004/05			
Avtorja: David Kosmač, Nejc Kokalj	Igor Gospodarič	Smart - VR	1. mesto na regijskem srečanju
Aleš Švigelj, Sebastjan Bodlaj, Gregor Kališnik, Andrej Kikelj	Nejc Kokalj, David Kosmač, Igor Gospodrič	Maze-master in robomind	1. mesto na državnem srečanju, 1. mesto na regijskem srečanju
Denis Brojen	mag. Riko Jerman	Ali se magnetne silnice gibljejo z magnetom	1. mesto na regijskem srečanju
Marko Šraj	Duša Fischinger	Realka – kaj je sploh to	nagrajen plakat na regijskem srečanju
Tomi Poljanšek, Simon Humar	mag. Tonja Janša	Oglaševanje in gospodarstvo	nagrajen plakat na regijskem srečanju
Jan Seliškar, Igor Pugelj	mag. Tonja Janša	Mladinski časopisi in revije	nagrajen plakat na regijskem srečanju

Avtor/avtorica (dijak/dijakinja)	Mentor/mentorica	Naslov naloge	Dosežek, vrsta tekmovanja
Šolsko leto 2003/04			
David Kosmač, Nejc Kokalj	Igor Gospodarič	Smart - VR	1. mesto na regijskem srečanju,nagrajen plakat in nagradni izlet, 1. mesto na državnem srečanju in nagradni izlet
Matija Bogataj	Jože Kosec, Silvan Pipan	Heliostat	1. mesto na državnem srečanju
Rok Šmon	Igor Gospodarič	S polno paro na jug (lokomotiva)	1. mesto, na regijskem srečanju, nagrajen plakat
Urban Kovačič, David Holy	Igor Gospodarič	Merilni sistem za merjenje hrupa v okolju	3. mesto na državnem srečanju
Boštjan Pervinšek	mag. Tonja Janša	Alkoholizem v družbi	3. mesto na regijskem tekmovanju, nagrajen plakat
Anže Jarni, Jure Ilič	Milan Setničar	Varnost v omrežnem svetu – zaščita podjetij pred krajo podatkov	3. mesto na regijskem srečanju
Marko Razpotnik, Dejan Virant	Tinkara Grilc, Igor Gospodarič	S polno paro na jug	nagrajen plakat na regijskem srečanju
Rok Samotorčan, Matevž Pogačar	mag. Tonja Janša	Spoznajmo ZDA	nagrajen plakat na regijskem srečanju
Šolsko leto 2002/03			
Nejc Kokalj, David Kosmač	Igor Gospodarič	S.M.A.R.T.	3. mesto na regijskem srečanju in nagradni izlet
Biljana Ivanovič, Katarina Jakič	Veruška Stanislav Karlo	Kulinarična Slovenija	3. mesto na regijskem srečanju in uvrstitev na državno srečanje
Biljana Ivanovič, Katarina Jakič	mag. Tonja Janša	Tujec, zakaj ste tu	nagrajen plakat na regijskem srečanju
Šolsko leto 2001/02			
Marko Šajn	Riko Jerman	Linearni elektromotor	srebrno priznanje na državnem tekmovanju
Rok Štefanič, Blaž Sajovic	Igor Gospodarič	Mobilni robot 2	1. mesto na regijskem srečanju in srebrno priznanje na državnem tekmovanju
Andrej Kravanja	Silvan Pipan	Pomoč pri parkiranju	1. mesto na regijskem srečanju
Biljana Ivanovič, Katarina Jakič in Maruša Benedik	Veruška Stanislav Karlo	Šege in navade ob porokah	1. mesto na regijskem srečanju
Marko Burnik	Jože Petrič	Brezžični daljinski prenos na 434 Mhz	2. mesto na regijskem srečanju in bronasto priznanje na državnem tekmovanju
Boštjan Kokalj, Nikolaj Lazič in Gašper Završnik	Tinkara Grilc, Igor Gospodarič	Ljubljanska realka	2. mesto na regijskem srečanju
Marko Žagar, Peter Muhvič	mag. Tonja Janša	Sodobni migracijski problemi	3. mesto na regijskem srečanju
Marko Žagar, Leon Dolinar	mag. Maja Azarov	Računalniški nadzor vodovodnega sistema	3. mesto na regijskem srečanju

Avtor/avtorica (dijak/dijakinja)	Mentor/mentorica	Naslov naloge	Dosežek, vrsta tekmovanja
Šolsko leto 2000/01			
Miha Mihovilovič	Rasto Snoj somentorja: dr. Jan I. Lokovšek, Anton Orehek	Merjenje koeficienta upora modelarske rakete	1. mesto na regijskem srečanju
Borut Pečar, Primož Skale	mag. Riko Jerman	Atmosfersko plimovanje na modelu meteorskega roja	1. mesto na regijskem srečanju
Avtorja: Uroš Kolbl, Matej Gutman	mag. Milan Setničar	Mikroprocesorsko vodenje goseničarja z vizualizacijo	1. mesto na regijskem srečanju in 1. mesto na državnem tekmovanju
Sergej Šorli	Igor Gospodarič	Krmiljenje kamere v polarnem koordinatnem prostoru	2. mesto na regijskem srečanju in nagrada na državnem tekmovanju
Miha Pate, Marko Gornik	mag. Tonja Janša	Vloga medijev v sodobni družbi	2. mesto na regijskem srečanju
Tilen Medeot, Robert Kreslin	mag. Andreja Vehovec	Brezžične povezave v LAN- omrežjih	3. mesto na regijskem srečanju
May Doušak	Silvan Pipan	Računalniško voden risalnik tiskanih vezij	3. mesto na regijskem srečanju in nagrada na državnem tekmovanju
Primož Jamnik	Igor Gospodarič, Tinkara Grilc	TIGR v boju proti črni bolezni	3. mesto na regijskem srečanju
Šolsko leto 1999/2000			
Janez Svetlin, Andrej Žvanut	Silvan Pipan	Črna skrinjica	1. mesto na regijskem in 1. mesto na državnem srečanju
Matjaž Janežič	Igor Gospodarič	Samostojni robot z optičnim prepoznavanjem II	1. mesto na državnem tekmovanju
Boštjan Pate, Rok Tomc, Kristjan Rovšek, Boris Simončič	mag. Tanja Kocjan, dr. Jan Lokovšek	Človek proti Marsu	1. mesto na mednarodnem tekmovanju NASA (prijavljenih 1259 nalog)
Šolsko leto 1998/1999			
Janez Svetlin, Andrej Žvanut	Silvan Pipan	Alternativni načini prikazov v elektroniki	1. mesto na regijskem in 1. mesto na državnem srečanju
Matjaž Janežič	Igor Gospodarič	Samostojni robot z optičnim prepoznavanjem	1. mesto na državnem srečanju mladih raziskovalcev in 1. mesto na državnem srečanju inovatorjev in raziskovalcev
Jernej Grmaš in Robert Kreslin	mag. Andreja Vehovec, Maja Azarov Domajnko	Nove tehnologije pri pouku računalniških komunikacij	1. mesto na regijskem srečanju

Avtor/avtorica (dijak/dijakinja)	Mentor/mentorica	Naslov naloge	Dosežek, vrsta tekmovanja
Šolsko leto 1997/98			
Boštjan Žust, Klemen Perko	Igor Gospodarič	Frekvenčna normala z GPS- sistemom	1. mesto na regijskem srečanju in 1. mesto na državnem srečanju
Matic Petek	Marko Kastelic	Navidezni sprehod po šoli	1. mesto na regijskem srečanju
Primož Brečko, Borut Perko	Igor Gospodarič, dr. Jan Lokovšek	Alarmna naprava z Dopplerjevim radarjem	2. mesto na državnem srečanju
Gregor Černivec	Igor Gospodarič	Mikroprocesorski digitalni avdiosistem	2. mesto na regijskem srečanju
Matej Šekoranja, Luka Vilar	mag. Maja Azarov Domajnko	Geometrijski asistent	1. mesto na državnem srečanju in 2. mesto na regijskem srečanju
May Doušak, Igor Mojškerc, Matic Šušteršič	mag. Maja Azarov Domajnko, mag. Tonja Janša	Izvajanje ankete o problemih izobraževanja srednješolske mladine po internetu	1. mesto na regijskem srečanju
Patricija Horvat	mag. Tonja Janša	Pravica žensk do umetne prekinitve nosečnosti	1. mesto na regijskem srečanju
Šolsko leto 1996/97			
Žiga Pirnar - 4, Primož Kapun - SŠES Kranj	Marko Kastelic, somentor Branko Potočnik (Srednja elektro in strojna šola Kranj)	3D-bralnik	1. mesto na regijskem srečanju in 2. mesto na državnem srečanju
Aljaž Ogrin, Bojan Merela	Silvan Pipan	Krmiljenje in regulacija s PID- regulatorjem, II	1. mesto na državnem srečanju
Matej Šekoranja, Luka Vilar	mag. Maja Azarov Domajnko	Risanje 2D/3D-matematičnih grafov	1. mesto na regijskem srečanju
Matic Petek	Tea Lončarič, Marko Kastelic	Risanje geometrijskih teles	1. mesto na regijskem srečanju
Borut Perko, Primož Brečko	Igor Gospodarič	Računalniška identifikacija z analizo videosignala	2. mesto na regijskem srečanju
Šolsko leto 1995/96			
Boštjan Žagar, Bojan Šavli, Ciril Mlakar	Igor Gospodarič	Analiza videosignala –krmiljenje kamere v polarnem sistemu	1. mesto na regijskem srečanju in 1. mesto na državnem srečanju
Aljaž Ogrin, Bojan Merela	Maja Azarov Domajnko	Krmiljenje in regulacija s PID-regulatorjem	1. mesto na regijskem srečanju
Dare Lombardo	Tonja Janša	Dijaška sekcija Slovenije	1. mesto na regijskem srečanju
Damjan Lampret	Duša Fischinger	Učenje nemščine s pomočjo računalnika	1. mesto na regijskem srečanju
Šolsko leto 1994/95			
Jože Dedič, Gašper Lah	Jožef Petrič	Ali bi dali več tisoč DEM za kakovostno izdelano tiskano vezje	1. mesto na državnem srečanju
Alen Orbanič, Blaž Babnik, Miha Živkovič	Igor Gospodarič, somentor Jože Dimnik	Mikrokontrolerski krmilnik za CNC-izrezovalnik	2. mesto na državnem srečanju
Borut Jerič, Boštjan Grašič	Tea Lončarič	Programska zaščita programov II	1. mesto na regijskem srečanju

Avtor/avtorica (dijak/dijakinja)	Mentor/mentorica	Naslov naloge	Dosežek, vrsta tekmovanja
Šolsko leto 1993/94			
Miha Krejan	Igor Gospodarič	Kodirani prenos digitalne informacije	1. mesto na regijskem srečanju in 1. mesto na državnem srečanju
Marko Perko	Anton Orehek	Osebni računalnik kot generator signalov	2. mesto na državnem srečanju
Šolsko leto 1992/93			
Boštjan Knap, Andrej Kastelic	Igor Gospodarič	Digitalni avdiosistem	1. mesto na regijskem srečanju
Gregor Bilban, Matija Patačko	Igor Gospodarič	Merjenje vlažnosti zraka s pomočjo Peltierove celice	1. mesto na državnem srečanju
Jan Jerabek	Tonja Janša	Psihologija potrošnika	1. mesto na regijskem srečanju
Šolsko leto 1991/92			
Jani Dejak, Sašo Patačko	Marija Osredkar, somentor Igor Gospodarič	Merjenje vlažnosti zraka s pomočjo Peltierjeve celice	1. mesto na regijskem srečanju
Šolsko leto 1990/91			
Igor Bizjak	Igor Gospodarič, somentor Primož Mlakar	Računalniško vodena izdelava tiskanih vezij	1. mesto na regijskem srečanju
Matjaž Katarinčič	Igor Gospodarič	Prenos ASCII-znakov s predhodno pretvorbo iz paralelne v serijsko (RS 232) obliko s standardiziranimi hitrostmi	2. mesto na državnem srečanju
Šolsko leto 1989/1990			
Matjaž Katarinčič	Severin Katarinčič (DO Adria Airways, Ljubljana)	Standard frekvence 10 MHz, osnovan na brezžižnem sprejemniku DLF-PLL za LW-področje 153 kHz	1. mesto na državnem srečanju
Šolsko leto 1988/1989			
Boštjan Črepinšek	Tomaž Anžel, Igor Gospodarič, Stanislav Črepinšek	Avtomatski pilot za navtične namene	1. mesto na regijskem srečanju
Rudi Dolgan, Andrej Kristan, Gregor Lenart	mag. Marjan Miletič (Institut Jožef Štefan)	Mikroprocesorsko kontrolirana radioamaterska UKV-sprejemno-oddajna postaja	1. mesto na državnem srečanju
Šolsko leto 1987/88			
Andrej Fefer, Uroš in Rok Drnovšek	Jože Gorjup	Merjenje relativne vlažnosti zraka	1. mesto na regijskem srečanju
Urban Bergant, Uroš Hubad in Alija Mesič	Igor Gospodarič	Mikroprocesorsko vodenje pečice	2. mesto na državnem srečanju

Mojca Marn
pomočnica ravnatelja

DOSEŽKI VEGOVCEV OD 1994/95 DO 2008/09

Naši dijaki ne pokažejo svojih sposobnosti in znanj samo pri pouku, ampak se vsako leto pomerijo tudi z drugimi srednješolci na različnih področjih in dosegajo zelo lepe rezultate kot mladi raziskovalci, tekmovalci iz različnih znanj, športniki in umetniški ustvarjalci.

Tekmovanj se je udeležilo več dijakov, kot je navedenih v nadaljevanju, saj so to le tisti, ki so dosegli najboljše rezultate na regijskih, državnih in mednarodnih tekmovanjih. Ker so dosežki mladih raziskovalcev prikazani posebej (glej str. od do), jih v prispevku ne navajam.

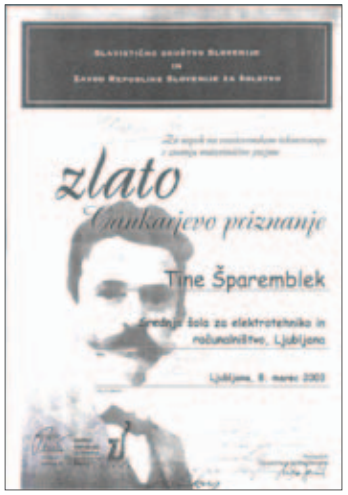

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
Šolsko leto 1994/95		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
fizika	Jure Babnik, L 4. A	država – 3. mesto, uvrstitev na olimpijado
fizika	Boštjan Glažar, L 3. B	država – 3. mesto
računalništvo	Borut Jerič, L 3. F	država – 3. mesto, uvrstitev na olimpijado
elektrotehnika	Tadej Markovič, L 4. F	mednarodno tekmovanje Alpe-Adria – 2. mesto
ŠPORT IN ŠAH		
kros	Boštjan Brnot, L 3. E	država – 1. mesto
tek 1000 m	Boštjan Brnot, L 3. E	država – 1. mesto
akrobatika	Samo Kalar, L 3. D	država – 2. mesto
akrobatika	ekipno	država – 3. mesto
atletika	ekipno	država – 4. mesto
najboljša športna šola v MOL	SŠER LJ.	3. mesto
Šolsko leto 1995/96		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
fizika	Boštjan Glažar,L 3. B	država – 1. mesto
fizika	Matej Reberšak, L 2. B	država – 1. mesto
računalništvo	Klemen Štembal, R 2. C	država – 1. mesto
računalništvo	Marko Mlinar, R 4. C	država – 3. mesto
ŠPORT IN ŠAH		
karate	Gorazd Strohsack, R 2. A	država – 1. mesto
tek 100 m	Matic Šušteršič,, L 1. E	država – 1. mesto
met krogle	Jurij Podržaj, L 3. C	država – 5. mesto
tek 2000 m	Gorazd Berginc, L 4. D	država – 8. mesto

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
atletika	ekipno	država – 13. mesto (39 SŠ)
košarka(ŠKL)	ekipno	država – 5. mesto
Šolsko leto 199/97		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
slovenščina	Tine Rojina, L 2. E	država – srebrno Cankarjevo priznanje
fizika	Tadej Podgornik, L 1. C	država – pohvala
fizika	Martin Zadnik, L 3. D	država – 1. mesto
fizika	Boštjan Glažar, L 4. D	država – 1. mesto
ŠPORT IN ŠAH		
karate	Tine Verbole, N 3. A	država – 1. mesto
tek	Matic Šušteršič, L 2. E	država – 1. mesto
met krogle	Lenart Milanovič, L 4. C	država – 3. mesto
judo	Gorazd Strohsack, R 3. A	država – 3. mesto
najboljša športna šola v MOL	SŠER LJ.	5. mesto
Šolsko leto 1997/98		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
slovenščina	Matej Šekoranja, G 2. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
angleščina	Marko Kariž, R. 3. B	država – 7. mesto
fizika	Martin Zadnik, L 4. D	država – 1. mesto, olimpijada (Rejkjavik) – priznanje
računalništvo	Janez Mihelič, L 2. B	država – 1. mesto
računalništvo	Janez Leskovec, L 3. A	država – 2. mesto
računalništvo	Andrej Čampa, L 3. B	država – 3. mesto
računalništvo	Matej Dakol, L 3. B	država – 4. mesto
računalništvo	Miha Smolnikar, L 3. B	država – 5. mesto
računalništvo	Boštjan Žust, L 3. B	država – 7. mesto
računalništvo	Matej Zalar, L 2. B	država – 9. mesto
računalništvo	Matej Šekoranja, G 2. A	država – 7. mesto
računalništvo	Boštjan Gabrovšek, G 2. B	država – 12. mesto
računalništvo	Tomaž Žagar, G 2. A	država – 20. mesto

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
ŠPORT IN ŠAH		
tek 100 m	Matic Šušteršič, L 3. D	država – 1. mesto
tek 200 m	Matic Šušteršič, L 3. D	država – 1. mesto
karate	Tine Verbole, N 3. A	država – 1. mesto
karate	ekipno	država – 4. mesto
najboljša športna šola v MOL	SŠER LJ.	6. mesto
Šolsko leto 1998/99		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
angleščina	Tadej Podgornik, L. 3 C	država – zlato priznanje
angleščina	Martin Hribar, G 3. B	regija – 1. mesto, država – bronasto priznanje
fizika	Tadej Podgornik, L 3. C	regija – 2. mesto, država – pohvala
fizika	Klemen Pečnik, L 4. C	regija – 2. mesto
ŠPORT IN ŠAH		
tek 100 m	Matic Šušteršič, L 4. D	država – 1. mesto
tek 100 m	Matic Šušteršič, L 4. D	država – 1. mesto
karate	Tine Verbole, N 4. A	država – 1. mesto
karate	ekipno	država – 4. mesto
judo	Andrej Pavlin, G 1. C	regija – 1. mesto
judo	Marcel Ognjenovič, N 4. B	regija – 1. mesto
judo	ekipno	država – 2. mesto
orientacija	ekipno	regija – 1. mesto
atletika	ekipno	regija – 2. mesto
atletika	ekipno	država – 8. mesto
najboljša športna šola v MOL	SŠER LJ.	6. mesto

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
Šolsko leto 1999/00		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
slovenščina	Miha Pate, G 2. B	uvrstitev na državno tekmovanje, bronasto priznanje
slovenščina	Miha Mihovilović, G 2. B	uvrstitev na državno tekmovanje, bronasto priznanje
angleščina	Aleš Golob, L 3. B	uvrstitev na državno tekmovanje
angleščina	Klemen Lavrač, R 3. A	uvrstitev na državno tekmovanje
angleščina	Igor Šerko, R 3. A	uvrstitev na državno tekmovanje
fizika	Aleš Černivec, G 2. D	regija – 1. mesto, uvrstitev na državno tekmovanje
fizika	Ivan Surina, R 1. A	regija – 1. mesto, uvrstitev na državno tekmovanje
fizika	Miha Mihovilović, G 2. B	regija – 3. mesto, uvrstitev na državno tekmovanje
računalništvo	Boštjan Gabrovšek, G 4. B	država – 2. mesto
ŠPORT IN ŠAH		
/	/	/
Šolsko leto 2000/01		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
slovenščina	Miha Mihovilović, G 3. B	država – srebrno Cankarjevo priznanje
angleščina	Jošt Govednik, G 1. D	država – 2. mesto
angleščina	Janez Štefanič, G 3. A	država – bronasto priznanje
matematika	Samo Vodopivec, G 3. C	država – srebrno Vegovo priznanje
matematika	Igor Butinar, R 4. A	država – 1. mesto
matematika	Miha Smodiš, L 3. B	država – 2. mesto
računalništvo	Blaž Grilc, G 2. D	država – 1. mesto
ŠPORT IN ŠAH		
judo	Andrej Pavlin, G 3. C	država – 1. mesto, Evropa (mladinci) – 7. mesto
gorsko kolesarstvo	Andrej Škof, G 1. C	država – 1. mesto
gorsko kolesarstvo	Jure Kocjan, N 2. A	država – 3. mesto
gorski tek	Aleš Žontar, R 4. A	država – 2. mesto
tek 100 m	Aleš Sušnik, L 3. B	Lj. mesto – 1., 3. mesto
atletika	ekipno	Lj. mesto – 1. mesto, država – 6. mesto
kros	ekipno	Lj. mesto – 1. mesto
štafeta 4 x 100 m	ekipno	Lj. mesto – 1. mesto
orientacija	ekipno	Lj. mesto – 1. mesto
Šolsko leto 2001/02		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
slovenščina	Tadej Ošlovnik, G 1. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	Biljana Ivanović, G 2. B	država – srebrno Cankarjevo priznanje
angleščina	Marko Žagar, G 3. A	regija – 1. mesto, država – srebrno priznanje
angleščina	SŠER Lj.	država – posebno priznanje
angleščina	Lovro Marko Godec, R 1. B	posebno priznanje
matematika	Đuro Drljača, L 2. A	regija – 1. mesto , država – 1. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Miha Nagelj, R 1. B	regija – 1. mesto, država – 1. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Matej Koprivšek, L 3. B	regija – 2. mesto, država – 2. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Bojan Zalar, R 2. B	regija – 3. mesto, država – 7. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Gašper Cerar, G 1. C	regija – 1. mesto
kemija	Gašper Cerar, G 1. C	država – srebrna Preglova plaketa
ŠPORT IN ŠAH		
judo	Andrej Pavlin, G 4. C	država – 1. mesto, uvrstitev na svetovno mladinsko prvenstvo
gorsko kolesarstvo	Andrej Škof, G 2. C	država – 2. mesto
gorsko kolesarstvo	Jure Kocjan, N 3. A	država – 3. mesto
streljanje z zračno puško	Žiga Mahne, G 1. A	Lj. mesto – 1. mesto
streljanje z zračno puško	ekipno	regija – 4. mesto
rokomet	ekipno	regija – 3. mesto, uvrstitev na državno prvenstvo

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
odbojka	ekipno	regija – 3. mesto, uvrstitev na državno prvenstvo
kros	ekipno	Lj. mesto – 1./2. mesto
atletika	ekipno	Lj. mesto – 2. mesto
vse panoge	SŠER LJ.	vse SŠ – 3. mesto

Šolsko leto 2002/03

TEKMOVANJA IZ ZNANJA

slovenščina	Tine Šparemblek, G 2. A	država – zlato Cankarjevo priznanje
angleščina	Matej Adanič, G 3. A	država – 1. mesto
angleščina	Matija Bogataj, L 3. B	regija – 1. mesto
matematika	Đuro Drljača, L 3. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država –2. nagrada/zlato Vegovo priznanje
matematika	Miha Nagelj, R 2. A	regija – 4. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 1. nagrada/zlato Vegovo priznanje
matematika	Simon Murgelj, R 2. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 2. nagrada/zlato Vegovo priznanje
matematika	Damjan Repar, L 3. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje. država – 2. nagrada/zlato Vegovo priznanje
matematika	Matej Šemrov, L 1. B	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – zlato Vegovo priznanje
matematika	Rok Kralj, G 4. C	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Ivan Surina, R 4. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Tomaž Šuštar, G 1. C	srebrno Vegovo priznanje
matematika	Andrej Slapnik, G 1. D	srebrno Vegovo priznanje
matematika	Boris Jukić, G 2. B	srebrno Vegovo priznanje
matematika	Gašper Cerar. G 2. C	srebrno Vegovo priznanje
matematika	Gašper Matič, G 3. C	srebrno Vegovo priznanje
matematika	Zahir Mujanović, G 3. C	srebrno Vegovo priznanje
matematika	Matevž Seliger, G 3. A	srebrno Vegovo priznanje
fizika	Denis Brojan, G 2. A	regija – 1. mesto, država– 9. mesto

ŠPORT IN ŠAH

hip hop	Boštjan Cerar, G 2. C	država – 2. mesto, Evropa – 1. mesto, svet – 4. mesto
gorsko kolesarstvo	Andrej Škof, G 3 . C	država – 1. mesto
streljanje z zračno puško	Žiga Mahne, G 2. A	regija – 2. mesto
streljanje z zračno puško	Ludvik Koščak, L 2. A	regija – 3. mesto
skok v višino	Luka Poboljšaj, N 2. A	regija – 2. mesto
kros	Luka Poboljšaj, N 2. A	regija – 3 mesto
odbojka	ekipno	regija – 3. mesto, uvrstitev na državno prvenstvo
rokomet	ekipno	regija – 4. mesto
šah	ekipno	država – 4. mesto

UMETNOST

fotografija	Rok Žgajnar, G 3. B	država – 2. nagrada
literatura	Bernard Vehovec, N 2. A	uvrstitev na državni natečaj

Šolsko leto 2003/04

TEKMOVANJA IZ ZNANJA

slovenščina	Slavko Žitnik, G 2. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	Ivo Križman, R 3. B	država – srebrno Cankarjevo priznanje
matematika	Blaž Tomažič, R 2. C	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država –2. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Damjan Repar, L 3. C	regija – 5. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 6. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Andrej Kikelj, R 1. B	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 5. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Simon Murgelj, R 3. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 8. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Miha Nagelj, R 3. B	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 9. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Sašo Novak, R 4. B	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 14. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Florjan Bartol, G 1. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Gašper Šubic, G 1. A	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Nejc Bergant, G 1. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Sašo Žepuhar, G 2. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Anže Vrhovnik, G 3. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
matematika	Denis Brojan, G 3. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Boris Jukić, G 3. B	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Zahir Mujanović, G 4. C	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Gašper Matič, G 4. C	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Peter Zupančič, G 4. C	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Metod Celestina, G 4. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Jernej Intihar, R 1.A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Blaž Jaksetič,R 2. C	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Matej Šemrov, L 2. B	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Matej Kotnik, R 4. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Bojan Zalar, R 4. B	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
ŠPORT IN ŠAH		
gorsko kolesarstvo	Andrej Škof, G 4. C	država – 2. mesto
judo	Miha Stražiščar, G 3. A	država – 3. mesto
streljanje z zračno puško	Katarina Garafolj, G 1. A	Lj. mesto – 4. mesto, regija – 7. mesto
šah	ekipno	država – viceprvaki
odbojka	ekipno	regija – 3. mesto, uvrstitev na državno prvenstvo
namizni tenis	ekipno	regija – 3. mesto
panoge (skupno)	SŠER LJ.	regija – 4. mesto
UMETNOST		
/	/	/
Šolsko leto 2004/05		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
fizika	Denis Brojan, G 4. A	regija – 1. mesto, država – 1. mesto, olimpijada (Španija) – pohvala
kemija	Marinka Žitnik, G 1. A	država – srebrna Preglova plaketa
zgodovina	Marinka Žitnik, G 1. A	država – pohvala
elektrotehnika	Blaž Korošec, Matic Zajc, L 2. C	država – 3. mesto
slovenščina	Slavko Žitnik, G 3. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
slovenščina	Marinka Žitnik, G 1. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
angleščina	Gregor Šinkovec, R 3. A	država – zlato priznanje
angleščina	Nejc Ločniškar, R 3. A	država – zlato priznanje
angleščina	Miran Lipovača, G 3. B	država – srebrno priznanje
matematika	Miha Nagelj, R 4. B	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 1. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Blaž Poje, L 4. B	regija – 4. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 1. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Matej Šemrov, L 3. B	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 1. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Simon Murgelj, R 3. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 8. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Benjamin Kučuković, R 1. C	regija – 5. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 5. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Simon Hiti, R 2. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 13. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Damjan Repar, L 4. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 9. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Boštjan Grum, L 4. C	regija – 6. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 11. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Simon Murgelj, R 4. A	regija – 6. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 11. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Marinka Žitnik, G 1. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Slavko Žitnik, G 3. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Nejc Kokalj, G 4. B	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Jernej Škrabec, G 3. B	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Tomaž Šuštar, G 3. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Anže Vrhovnik, G 4. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Andrej Kikelj, R 2. B	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Blaž Tomažič, R 3. B	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Tadej Mlinar, L 2. A	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
ŠPORT IN ŠAH		
modelarstvo	Tit Bonač, L 2. C	uvrstitev na svetovno prvenstvo
judo	Miha Stražiščar, G 3. C	država – 3. mesto
lokostrelstvo	Ožbej Istenič, L 1. A	država – 3. mesto
streljanje z zračno puško	Žiga Mahne, G 4. A	regija – 1. mesto, država – 1. mesto
streljanje z zračno puško	Katarina Garafolj, G 2. A	regija – 1. mesto, država – 5. mesto
streljanje z zračno puško	Andraž Poje, G 3. A	regija – 3. mesto
streljanje z zračno puško	ekipno	država – 1. mesto
atletika	Luka Poboljšaj, N 3. A	regija – 5. mesto, država – 3. mesto
atletika	Simon Zemljak, L 4. B	regija – 2. mesto
atletika	Anže Nagode, R 1. A	regija – 3. mesto
UMETNOST		
film	Jure Pengov, L 3. B, Gorazd Mohorovič, L 4. C	mednarodno tekmovanje NET DAYS – 2. mesto, država (Videomanija 2005) – nagrada
fotografija	Erik Stadler, N 2. A	natečaj MOSP, Trst – nagrada
fotografija	Anže Grabeljšek, G 3. C	uvrstitev na državno tekmovanje
literatura	Gregor Matjašič, G 4. C	regija (tekmovanje avtorjev haikujev) – nagrada
Šolsko leto 2005/06		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
slovenščina	Andraž Oberstar, G 1. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	Marinka Žitnik, G 2. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	Marko Bohorč, R 2. C	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	David Božjak, R 2. C	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	Slavko Žitnik, G 4. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
angleščina	Peter Šušter, L 3. B	država – 3. mesto/zlato priznanje
angleščina	Aleš Emlyn Smolej, G 3. C	država – srebrno priznanje
fizika	Slavko Žitnik, G 4. A	država – srebrno Vegovo priznanje
fizika	Jernej Intihar, R 3. A	država – srebrno Vegovo priznanje
računalništvo	Matic Vrščaj, G 3. C	država – 5. mesto
matematika	Gašper Šubic, G 3. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 20. mesto/zlatoVegovo priznanje

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
matematika	Denis Dežman,R 2. C	regija – 5. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 9. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Štefan Kunstelj, N 2. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 11. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Jernej Intihar, R 3. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 8. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Gregor Šinkovec, R 4. A	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 11. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Andraž Oberstar, G 1. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Urša Skerbiš, G 1. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Marinka Žitnik, G 2. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Miha Zidar, G 4. D	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Jernej Škrabec, G 4. D	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	David Mohar, R 1. C	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Urban Rak, R 1. D	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Matic Rek, R 1. C	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Blaž Kranjc, L 3. A	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Jernej Demojzes, L 4. B	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Jernej Gačnik, L 4. B	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Miha Kokalj, R 4. B	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Matej Šemrov, L 4. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Boštjan Pervinšek, R 4. B	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
ŠPORT IN ŠAH		
šah	Marko Srebrnič, G 4. D	država – 2. mesto
judo	Miha Stražiščar, G 4. C	država – 2. mesto
lokostrelstvo	Ožbej Istenič, L 2. A	regija – 2. mesto
streljanje z zračno puško	Katarina Garafolj, G 3. A	regija – 2. mesto
streljanje z zračno puško	ekipno (mladinke)	regija – 3. mesto
kros	ekipno	regija – 1. in 3. mesto

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
UMETNOST		
film	dijaki G 2. D	država (Videomanija 2006) – 1. nagrada
fotografija	Anže Grabeljšek, G 4. C	mednarodni Extempore Kras 2006 – 3. nagrada
fotografija	Sašo Mezek, N 1. A	mednarodni Extempore Kras 2006 – 3. nagrada
Šolsko leto 2006/07		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
slovenščina	Tjaša Korpič, G 3. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	Marinka Žitnik, G 3. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	Marko Bohorč, R 2. C	država – srebrno Cankarjevo priznanje
angleščina	Matej Lenarčič, G 3. A	država – 6. mesto
angleščina	Aleš Emlyn Smolej, G 3. C	država – srebrno priznanje
nemščina	Mihael Kmetič, G 2. B	država – 3. mesto/zlato priznanje
zgodovina	Marinka Žitnik, G 3. A	država – srebrno priznanje
zgodovina	Katarina Garafolj, G 4. A	država – srebrno priznanje
zgodovina	Jure Podjed Susman, G 4. C	država – srebrno priznanje
računalništvo	Gašper Černevšek, G 3. C	država – 4. mesto
računalništvo	Matic Vrščaj, G 4. C	država – 6. mesto
računalništvo	Miha Lunar, R 3. C	država – 10. mesto
matematika	Albin Džafić, R 1. D	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 1. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Boštjan Dejak, R 2. A	regija – 5. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 2. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	David Mohar, R 2. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 3. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Štefan Kunstelj, N 3. A	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 3. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Igor Lalić, R 1. D	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 12. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Rok Vogrin, G 1. C	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Martin Tramšak, G 1. B	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
	Urša Skerbiš, G 2. B	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
matematika	Anton Rovanjšek, G 2. C	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Marinka Žitnik, G 3. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Gašper Skubic, G 4. A	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Jure Gregorin, R 2. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Jernej Intihar, R 4. A	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Simon Hiti, L 4. A	regija – 5. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Žiga Ham, R 1. D	regija – 5. mesto/srebrno Vegovo priznanje
ŠPORT IN ŠAH		
gorsko kolesarstvo	Miha Dodič, R 4. A	država – 8. mesto
streljanje z zračno puško	Katarina Garafolj, G 4. A	država – 8. mesto
streljanje z zračno puško	Pečnik, L 4. B	država – 11. mesto
streljanje z zračno puško	Gašper Nabergoj, R 3. C	država – 12. mesto
streljanje z zračno puško	ekipno (mladinci)	država – 4. mesto
atletika	Tomaž Glavan, G 3. B	država – 4. mesto
atletika	Anže Nagode, R 2. C	država – 4. mesto
UMETNOST		
fotografija	Samo R. Stergel, G 3. A	državni natečaj ANABDI – 1. nagrada
Šolsko leto 2007/08		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
kemija	Marinka Žitnik, G 4. A	sodelovanje na mednarodnem tekmovanju mladih evropskih znanstvenikov (Španija)
slovenščina	Marinka Žitnik, G 4. A	država – srebrno Cankarjevo priznanje
slovenščina	David Božjak, R 4. C	država – srebrno Cankarjevo priznanje
angleščina	Benjamin Kastelic, G 3. C	država – 2. mesto/srebrno priznanje
nemščina	Mihael Kmetič, G 3. B	država – 10. mesto/zlato priznanje
nemščina	Miha Javoršek, G 3. C	država – 42. mesto/bronasto priznanje
zgodovina	Marinka Žitnik, G 4. A	država – srebrno priznanje
zgodovina	Domen Berlak, G 3. A	država – bronasto priznanje
zgodovina	Renato Prtenjak, G 3. A	država – bronasto priznanje
matematika	David Mohar, R 3. C	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 1. mesto/zlato Vegovo priznanje

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
matematika	Uroš Mehle, R 2. C	regija – 7. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 5. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Urban Rak, R 3. B	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 9. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Robi Maren, R 2. C	regija – 9. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 11. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Blaž Kostanjšek, R 2. C	regija – 2. mesto/srebrno Vegovo priznanje, država – 14. mesto/zlato Vegovo priznanje
matematika	Albin Džafić, R 2. D	regija – 4. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Žiga Ham, R 2. D	regija – 1. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Igor Lalić, R 2. D	regija – 3. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Klemen Marolt, R 3. B	regija – 5. mesto/srebrno Vegovo priznanje
matematika	Boštjan Dejak, R 3. A	regija – 5. mesto/srebrno Vegovo priznanje
računalništvo	Marinka Žitnik, G 4. A	uvrstitev na mednarodno tekmovanje Net Riders
računalništvo	Matevž Černe, G 3. B	uvrstitev na mednarodno tekmovanje Net Riders
računalništvo	Žiga Ham, R 2. D	država – 1. mesto/zlata plaketa
računalništvo	Gašper Černevšek, G 4. C	država – 8. mesto/srebrna plaketa
računalništvo	Gašper Mlinar, R 4. B	država – 10. mesto/srebrna plaketa
računalništvo	Gašper Černevšek, G 4. C	država – 5. mesto
računalništvo	Anže Rožman, G 4. C	država – 3. mesto
računalništvo	Sebastjan Kraševec, G 3. C	država – 7. mesto
računalništvo	Darjan Govednik, G 4. C	država – 10. mesto
računalništvo	Blaž Kostanjšek, R 2. C	država – 10. mesto
računalništvo	Erik Plestenjak, R 3. C	država – 11. mesto
računalništvo	Gašper Černevšek, G 4. C	država – 5. mesto
računalništvo	Miha Lunar, R 4. C	država – 6. mesto
računalništvo	Gašper Mlinar, R 4. B	država – 9. mesto
telekomunikacije	Primož Črnigoj, G 3. A	država – 3. mesto (nagrada linksys)
telekomunikacije	Anže Brvar, G 3. B	država – 5. mesto

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
ŠPORT IN ŠAH		
streljanje z zračno puško	Gašper Nabergoj, R 4. C	regija 5. mesto, država – 4. mesto
streljanje z zračno puško	ekipno	regija – 1. mesto, država– 7. mesto
kros	Kristian Peklaj, L 3. B	regija –2. mesto
kros	ekipno	regija –3. mesto
atletika	Tomaž Glavan, G 4. B	posamično prvenstvo SŠ – 3. mesto
atletika	Anže Nagode, R 3. C	posamično prvenstvo SŠ – 4. mesto
mali nogomet	ekipno	regija – 5. mesto
UMETNOST		
fotografija	Tomaž Zajelšnik, G 4. C	mednarodni Extempore Kras 2008 – diploma
Šolsko leto 2008/09		
TEKMOVANJA IZ ZNANJA		
slovenščina	Anže Žitnik, G 4. b	država – zlato Cankarjevo priznanje
angleščina	Jan Švab, R 3. A	država – 1. mesto, zlato priznanje
angleščina	Domen Prestor, R 3. c	država – 7. mesto, srebrno priznanje
zgodovina	Domen Berlak, G 4. A	država – bronasto priznanje
zgodovina	Maša Bračič, G 4. A	država – bronasto priznanje
zgodovina	Eva Frankol, G 4. A	država – bronasto priznanje
matematika	Andraž Babnik, E 1. B	regija – 1. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 2. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Marko Turšič, E 1. A	regija – 2. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 2. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Žiga Ham, R 3. B	regija – 1. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 6. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Uroš Mehle, R 3. C	regija – 5. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 8. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Urban Rak, R 4. B	regija – 4. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 9. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Uroš Ileršič, L 2. B	regija – 2. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 11. mesto, zlato Vegovo priznanje

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
matematika	Robi Maren, R 3. C	regija – 2. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 15. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Albin Džafić, R 3. B	regija – 6. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 15. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	David Mohar, R 4. A	regija – 1. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 20. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Nejc Jernej Šmalc, R 2. A	regija – 7. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 22. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Blaž Celarc, R 1. A	regija – 3. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Matevž Žugelj, R 1. A	regija – 9. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Marko Kočevar, R 1. B	regija – 6. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 23. mesto, zlato vegovo priznanje
matematika	Tadej Maren, R 1. D	regija – 4. mesto, srebrno Vegovo priznanje država – 23. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Uroš Kolenko, R 3. B	regija – 3. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 23. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Andraž Dobnikar, G 1. A	regija – 1. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 24. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Jure Kolenko, R 2. A	regija – 7. mesto, srebrno Vegovo priznanje, država – 25. mesto, zlato Vegovo priznanje
matematika	Blaž Celarc, R 1. A	regija – 3. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Klemen Hiti, R 1. B	regija – 8. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Matevž Žugelj, R 1. A	regija – 9. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Rok Bevc, R 1. A	regija – 13. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Domen Kren, G 2. A	regija – 1. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Aljaž Juvančič, L 2. A	regija – 10. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Matic Plešec, R 2. C	regija – 10. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Janko Bogataj, L 2. B	regija – 13. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Mitja Hočevar, R 3. B	regija – 8. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Klemen Iskra, R 3. A	regija – 9. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Jure Jazbec, L 3. B	regija – 10. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Janko Bogataj, L 2. B	regija – 13. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Urša Skerbiš, G 4. A	regija – 1. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Klemen Marolt, R 4. B	regija – 2. mesto, srebrno Vegovo priznanje

Področje	Sodelujoči/-a	Dosežek
matematika	Miha Černe, R 4. A	regija – 3. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Dušan Mišič, R 4. A	regija – 7. mesto, srebrno Vegovo priznanje
matematika	Boštjan Dejak, R 4. A	regija – 7. mesto, srebrno Vegovo priznanje
računalništvo	Anže Žitnik, G 4. B	država – 1. mesto, 1. nagrada
računalništvo	Žiga Ham, R 3. B	država – 2. mesto, 1. nagrada
računalništvo	Igor Lalić, R 3. A	država – 4. mesto, 2. nagrada
računalništvo	Gašper Medved, R 2. A	država – 5. mesto, 3. nagrada
računalništvo	Ernest Beličič, R 2. A	država – 6. mesto, 3. nagrada
telekomunikacije	Jaka Cikač, G 3. A	država – 4. mesto
ŠPORT IN ŠAH		
atletika	Jure Šemrov, R 1. D	regija – 3. mesto
atletika	Denis Milutin, G 4. C	regija – 6. mesto
atletika	Fran Horzelenberg, G 4. C	regija – 7. mesto
atletika	Miha Javoršek, G 4. C	regija – 8. mesto
atletika	ekipno	regija – 5. mesto
mali nogomet	ekipno	regija – 6. mesto
kros	ekipno	regija – 4. mesto
rokomet	ekipno	regija – 4. mesto
streljanje z zračno puško	ekipno	regija – 5. mesto
odbojka	ekipno	regija – 5. mesto
plavanje	Anže Polič, R 2. B	prvenstvo SŠ Ljubljane – 3. mesto
plavanje (štafeta)	ekipno	prvenstvo SŠ Ljubljane – 5. mesto
namizni tenis	ekipno	prvenstvo SŠ Ljubljane – 3. mesto
namizni tenis	Toni Kožul, R 1. D	prvenstvo SŠ Ljubljane – 5. mesto
namizni tenis	Žiga Žibert, G 1. C	prvenstvo SŠ Ljubljane – 9 . mesto
panoge (skupno)	ERSŠG LJ.	regija – 5. mesto
UMETNOST		
/	/	/

VEGOVCI IN KULTURA

»/.../nerazvajen/i/ dijak/i/ elektrotehniške šole /.../, dovzetni za lepo in pristno človeško /.../«[1]

Manuela Markoja
profesorica slovenščine
prostovoljna pripravnica od januarja 2010

Ko prestopimo prag današnje Elektrotehniško-računalniške strokovne šole in gimnazije v Ljubljani, še vedno lahko slišimo korake realčanov, ki so hodili po istih stopniščih in se navduševali nad enako težkimi in zanimivimi vhodnimi vrati. Kultura te ustanove in teh ljudi, čeprav vsako leto nekoliko novih in drugačnih, ni nikoli zapustila.

Gabrijela Korošec, Podobe in dokumenti realke, oktober 2009

Šolska knjižnica

Osrednji prostor, namenjen različnim kulturnim dogodkom in sestankom, je večnamenska dvorana, v kateri je tudi **šolska knjižnica**. Vanj je bila preseljena v šolskem letu 1991/92. Knjižnica posluje sicer že od začetka šole (1959/60), le da je bilo sprva mogoče najti v njej predvsem strokovno gradivo, vsa leta do danes pa ga dopolnjujeta tudi periodični tisk in leposlovje. Obseg gradiva se tako ves čas povečuje (od 2500 enot na začetku prek 13 000 enot, naštetih v letu 1999, do 19 600 enot v letu 2008/09). Poseben del knjižničnega gradiva je učbeniški sklad, iz katerega si dijaki lahko izposodijo potrebne učbenike. Knjižnica skrbi tudi za stalno razstavo faksimiliranih izdaj, ki si jih ob vsakem obisku lahko tudi ogledamo.

Dijaki Elektrotehniško-računalniške strokovne šole in gimnazije v Ljubljani že od vsega začetka na več področjih uspešno razvijajo svojo **besedno ustvarjalnost**.

Dramska ustvarjalnost.

Že letno poročilo iz 1959/60 priča o delovanju **dramske sekcije**: »Zaživelo je tudi društveno življenje na šoli«. Istega šol-

1 *Maja Azarov [et al.]: 40 let na Vegovi. Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo: Ljubljana, 1999.*

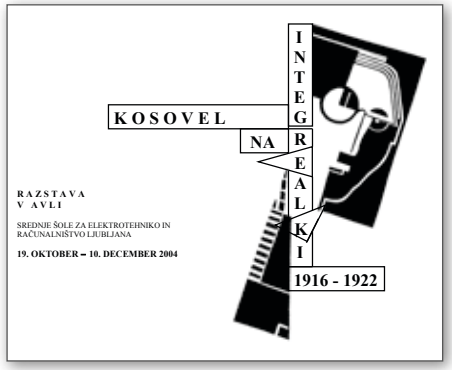

skega leta je bila ustanovljena komisija za proslave, prireditve in sodelovanje z mladino. Počastitve pomembnih državnih in drugih kulturnih obletnic so bile obvezni sestavni del kulturnega udejstvovanja tudi na šoli. Recitali, ki so bili prave predstave v malem, so bili sestavni del vsakoletnih slovesnih podelitev spričeval in priznanj dijakom ob koncu šolanja. Pripravljale so jih profesorice Magda Prevc, Darinka Štolfa in Aleksandra Jankovič, v njih pa so kot recitatorji in glasbeniki nastopali naši dijaki. Tudi zdaj so kulturne dejavnosti predpisane s predmetnikom v okviru obveznih izbirnih vsebin, zato dijaki redno obiskujejo različne gledališke predstave v Drami, MGL in Šentjakobskem gledališču, marsikdo izmed njih ima tudi gledališki abonma, vsako leto si ogledajo več izbranih filmov oz. aktualnih razstav v galerijah in muzejih. V zvezi z dramsko ustvarjalnostjo dijakov je treba posebej omeniti prizadevanja dijakov (G 1. A) in mentorice prof. Mojce Marn, ki so aprila 2005, ob 45-letnici delovanja Srednje šole za elektrotehniko in računalništvo, pripravili učno uro o humanizmu in renesansi z naslovom *Svojo krono nosim v srcu, ne na glavi*. Takrat je bil prvič na Vegovi v javni nastop vključen celoten razred. Istega leta smo lahko prisluhnili tudi recitalu Kosovelove poezije, ob praznovanju 100-letnice rojstva realca Kosovela in 130-letnici realke, ki ga je pripravila prof. Marjeta Šušteršič Menart. Ob tej priložnosti so recitirali tudi Kosovela v prevodih (v češ., ang., ruš., ital., nem.). Naslednje šolsko leto je pod mentorstvom in režijo Božislave Čož nastala gledališka predstava Williama Shakespeara, *Dva gospoda iz Verone*. Dijaki so za druge dijake in profesorje predstavo odigrali štirikrat v šolskih prostorih, enkrat pa tudi v Šentjakobskem gledališču. V šolskem letu 2006/07 pa so dijaki večine razreda G 3. A pod mentorstvom razredničarke Mojce Marn javno uprizorili tudi komedijo Alenke Goljevšček *Srečna draga vas domača* (do takrat omenjeno delo v slovenskih gledališčih še ni bilo uprizorjeno).

Šolsko glasilo

Najdaljšo tradicijo neprekinjenega ali le začasno prekinjenega delovanja ima izdajanje **šolskega glasila**, ki je plod delovanja novinarskega krožka. Glasilo je začelo nastajati že ob začetku šole (prva številka je iz šolskega leta 1959/60) sprva pod imenom *Elektrotehnik*, v šolskem letu 1993/94 pa se je preimenovalo v *Vegov'ca* in pod tem imenom do dvakrat letno izhaja še vedno. Prve številke *Elektrotehnika* je takratni uredniški odbor poslal tudi v Centralno knjižnico Washington in knjižno raziskovalni laboratorij v Cambridge. Z novim imenom se je spremenila zunanjost glasila – *Vegov'c* izhaja v primerjavi s svojim predhodnikom v barvah. Sprva je bil njegov obseg majhen (nekaj listov), s kakovostno različnimi prispevki, izhajanje je bilo neredno. Da bi te pomanjkljivosti odpravili, so se na šoli odločili, da bodo oblikovali svoj časopis. Sprva so se spopadali z različnimi, predvsem materialnimi težavami, zato so na eni od mladinskih konferenc sklenili, da bodo v Ljubljani opremili posebno tiskarno, kjer bodo skrbeli za tisk omenjenega glasila. *Elektrotehnik* je začel izhajati na pobudo enega izmed oddelkov četrtega letnika, iz katerega je bil tudi uredniški odbor. Svoje dijake je šola pošiljala celo na seminarje za mladinski tisk in propagando, kjer so se izpopolnjevali, da bi znali novonastalo glasilo čim bolje opremiti. V prvem letu izdajanja glasila so se spopadali s finančnimi težavami (dijaki so celo založili svoj denar), a je prva številka *Elektrotehnika* kljub temu izšla v kar 600 izvodih. Po tem pa je izdajo glasila omogočalo sponzorstvo raznih podjetij. Glavni urednik, Tomaž Vindišar, v zvezi z začetkom izhajanja *Elektrotehnika* ugotavlja: »S tem glasilom smo prvič dobili in večini dijakov pokazali verno sliko vsega, kar se dogaja na naši šoli.« Vsebina glasila se z leti ni pretirano spreminjala: v njem lahko najdemo različne strokovne članke, ki pa se jim pridružujejo članki s področja kulture, na koncu pa še literarni, likovni in fotografski prispevki.

Seveda se vsi na šoli ob pomembnih obletnicah trudijo, da ohranjajo spomin na posebej znane osebnosti iz minulih obdo-

bij. Leta 1967, ko so izšli Kosovelovi Integrali, so prav to temo izbrali tudi za šolsko proslavo. V šolskem letu 2004/05 so tako v Delu pisali o Kosovelu in realki, istega šolskega leta pa je izšlo tudi literarno glasilo *Kosovelov list*.

Druge publikacije

Kot rezultat novih pedagoških učnih pristopov so nastale tudi **druge publikacije** z dijaškimi prispevki, npr. zbornik *Svojo krono nosim v srcu, ne v glavi* (2005), v katerem so dijaki pisali o renesančni umetnosti in njenih odmevih v sodobnosti. V okviru pilotnega projekta *Razvijanje medijske in strokovne pismenosti*, ki podpira posodabljanje gimnazijskih programov, je v šol. l. 2008/09 potekalo več dejavnosti, ki so jih poimenovali *Knjigomanija* in so bile posvečene knjigi kot najstarejšemu mediju. Trije gimnazijski oddelki prvega letnika so zapise o teh dejavnostih zbrali v zanimivih zbornikih, ki pričajo tudi o medpredmetnem povezovanju. Dijaki so se tako lahko seznanili s protestantizmom, obiskali so Trubarjev rojstni kraj Rašico, govorili so o boleznih v Trubarjevem času, se seznanili s postopki izdelave knjige (izdelava papirja, platnic, vezava obiskali Inštitut za celulozo in papir v Ljubljani), prevajali so germanizme, ki so jih našli v Trubarjevih tekstih, pripravili razstavo, okroglo mizo, na katero so povabili znane slovenske poznavalce knjig in literature ipd. O vsem tem lahko beremo v njihovih zbornikih. Zadnja leta nastajajo tudi zborniki dijaških prispevkov v tujih jezikih, v katerih nas dijaki seznanjajo s kulturo in posebnostmi v okviru mednarodnih projektov obiskanih tujih držav. Zadnje desetletje je nekaj posebnega tudi vsakoleten izid *Knjige maturantov* s prispevki četrtošolcev in njihovih razrednikov. Tudi v *Delu* smo lahko prebirali prispevke, nastale pri mednarodnem projektu *Mladina – šola – gospodarstvo*, njihova razmišljanja lahko najdemo **v različnih časopisih**.

Jezikovna kultura

Dijaki so vsako leto znova vključeni v **tekmovanje za Cankarjevo priznanje**, na katerega se pripravljajo s prebiranjem literature zunaj predpisanega učnega načrta in se utrjujejo tudi v ustvarjanju besedil. Šola je kar osemkrat pripravila tudi državna tekmovanja za Cankarjevo priznanje pod vodstvom profesoric Mojce Marn in Mojce Stare-Aljaž.

Razstave

Šola se lahko pohvali tudi s stalno **razstavo** svoje mineraloške zbirke, ki jo je podedovala od realke, vsako leto znova pa jo tudi dopolnjuje (480 eksponatov). Enkrat letno (prvi konec tedna v decembru) pripravi šola dvodnevno mednarodno razstavo mineralov, fosilov in nakita v šolski telovadnici. Letos je bila to že 15. prodajna razstava, pripravlja pa jo profesorica Marija Osredkar. Dijaki in njihovi mentorji ves čas obnavljajo tudi vsebine razstavnih panojev, skrbijo pa tudi za razstave fotografskih del, ki nastajajo v okviru fotografskega krožka. Začetki tega segajo v čas preselitve elektrotehniških oddelkov v realko na Vegovi ulici. Dolgoletni mentor krožka, prof. Silvan Pipan, je v šolskem letu 1993/94 začel zbirati potrebno sodobno opremo za oživitev fotografske dejavnosti na šoli. V šolskih prostorih je urejena temnica. Med drugim se šola lahko pohvali tudi z opremo za portretno fotografijo. Fotografije nastajajo med drugim tudi v okviru astronomskega krožka, ki deluje na šoli od šolskega leta

Milan Dekleva, dr. Mihael Glavan, dr. Meta Grosman, Veronika, Vurnik, Drago Samec - gostje okrogle mize o knjigi, šolska knjižnica, maj 2009

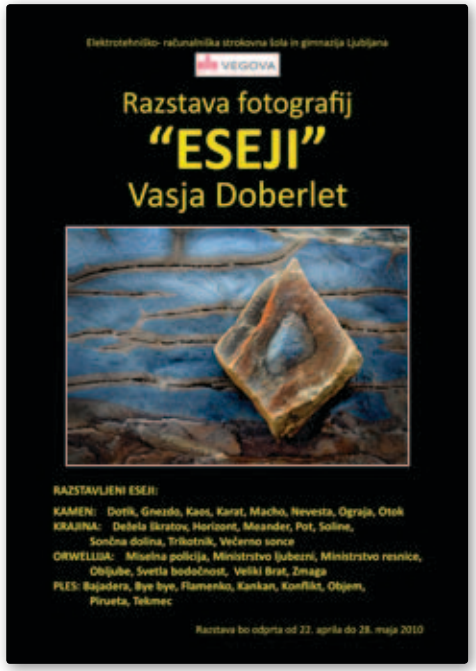

1996/97. Tako so nastale tudi zanimive fotografije ob popolnem Sončevem mrku, ki smo ga lahko opazovali avgusta 1999.

Poleg fotografskih razstav in razstave mineraloške zbirke prireja šola tudi občasne razstave likovnih del dijakov in zunanjih razstavljavcev. Decembra 2009 je bila tako na šoli razstava keramike in fotografij *Iskanja in odstiranja* nekdanjih profesorjev Margarete Jurišić in Miroslava Trampuša, aprila in maja 2010 pa v okviru letošnjih *Večerov na Vegovi* fotografska razstava *Eseji* avtorja Vasje Doberleta, našega nekdanjega dijaka. Razstave so lahko povezane tudi s pomembnejšimi dogodki in obletnicami, npr. razstava o Cankarju ob 120-letnici realke, razstava ob 100-letnici rojstva realca Kosovela in 130-letnici realke (*Alenka Zorko, Kosovel na Realki*). Izstopata tudi zadnji razstavi – prva v okviru že omenjene *Knjigomanije Po Trubarjevi poti,* pripravili so jo dijaki pod vodstvom mentoric leta 2008 ob 500-letnici Trubarjevega rojstva; in druga Gabrijele Korošec *Podobe in dokumenti realke* ob 135-letnici realke (prvi *Večer na Vegovi*, oktober 2009).

Vegovci so si ves čas prizadevali tudi za **glasbeno dejavnost** na šoli, ki pa je žal ostala omejena na posamezne izvajalce; stalnih glasbenih skupin ali zborov, ki bi delovali na Vegovi ni bilo in jih tudi ni. To pa seveda še ne pomeni, da se vegovci na tem področju ne udejstvujejo. Prof. Gabrijela Korošec je 2 leti vodila glasbeni krožek in spodbujala dijake glasbenike. Posebej so se na tem področju trudili redki dijaki, ki so se vzporedno izobraževali tudi v glasbeni šoli. Omenjena profesorica je v obdobju med letoma 1981 in 1985 namenila posebno pozornost tudi posebni pripravi dijakov na nastop na festivalu mladih v Cankarjevem domu. Kvintet trobil in nekateri solisti so pripravili celourni glasbeni program.

Na radiu in televiziji

V zadnjem času se dijaki predstavljajo tudi v različnih oddajah **na radiu in televiziji**. Sodelovali so že v televizijskih oddajah *Jasno in glasno* in *Polnočni klub*. O maturantskih plesih (na katerih dijaki prav tako del svojega programa namenijo kulturi) so spregovorili na Valu 202 v radijski oddaji *Sence adolescence*. Snemali so tudi oddajo o svoji šoli na TV Pika in sodelovali v radijski oddaji *Gimnasium*. Posnetek priprav dijakov na javno nastopanje je bil prikazan v TV-oddaji *Modro* 30. 1. 2007.

Ekskurzije

Ekskurzij se dijaki udeležujejo že od začetka nastanka šole. Še zdaj so ekskurzije sestavni del učnega programa – dijaki hodijo na ekskurzije v okviru obveznih ali prostih izbirnih vsebin, poleg Slovenije pa si zdaj lahko ogledajo še tujino na organiziranih enodnevnih ali večdnevnih ekskurzijah. Prvošolci potujejo v Rim, drugošolci

na Dunaj, tretješolci v Budimpešto. Med ekskurzijami v tujino ima najdaljšo tradicijo ekskurzija v München, v katerem so si vegovci ogledali sejem elektronike, tehniški muzej, olimpijski stadion, obiskali pa so tudi zloglasni Dachau. Vodili so jih profesorji Ludvik Lazar, Igor Gospodarič in dr. Jan Lokovšek. Obvezno obiščejo tudi slovenske kraje v zamejstvu (avstrijska Koroška, Tržaško, Goriško, Porabje).

Prostoizbirne ekskurzije v okviru *Kluba V 4*, ki je nastal v šolskem letu 1998/99, so ob sobotah, pripravlja pa jih prof. Ingrid Ukmar Bucik. Sprva so bile te ekskurzije

predvsem naravoslovne (šola je nekaj let zapored organizirala tudi poletni tabor v Trenti), potem pa so si udeleženci na njih ogledovali tudi kulturne posebnosti okolja, ki so ga obiskovali. V okviru *Kluba V 4* so dijaki obiskali različne kraje, predvsem v tujini (Benetke, Prago, Pariz, Berlin, Salzburg, Gradec, Trst, Sarajevo, Mostar, Plitvice idr.).

Obvezne so tudi enodnevne strokovne ekskurzije, na katerih dijaki obiščejo podjetja in si ogledajo še kulturnozgodovinske znamenitosti v okolici izbranih podjetij. Tako so dijaki obiskali *Eto* v Cerknem in si ogledali Mestni muzej in Antonijeva rov v Idriji; *Luko Koper,* ogledali so si tudi Pokrajinski/Etnološki muzej Koper, Hrastovlje, Pomorski muzej v Piranu in soline); *Krko* v Novem mestu in Dolenjski muzej; *Robotec* v Ribnici in Muzej v Ribnici; TE Šoštanj in Velenje in Rudarski muzej, Zlatoličje, Pokrajinski muzej Ptuj in Ptujsko goro; *Metrel* v Horjulu, Tehniški muzej Bistra in Cankarjevo rojstno hišo idr.

Od začetka se različnih ekskurzij udeležujejo tudi delavci šole. Ob koncu pouka se udeležijo enodnevne ekskurzije v kraje enega izmed sodelavcev, ki ekskurzijo tudi pripravi; tako so si ogledali že vse slovenske pokrajine). V okviru večdnevnih ekskurzij med prvomajskimi počitnicami pa so delavci šole potovali že v Egipt, Jordanijo, Berlin, na Korziko, v Španijo, na Sicilijo, Irsko in drugam.

Strokovni delavci Vegove na ekskurziji, Laško, 2009

Videomanija

Dijaki svojo ustvarjalnost lahko dokažejo tudi na festivalu mladinskega filma, imenovanem **Videomanija**, nastalem v leta 2005, katerega pobudnik je prof. Igor Gospodarič. *Videomanija* je še ena priložnost, ko se vegovci predstavijo tudi s svojimi filmi, nastalimi v krožku oz. videodelavnici. Elektrotehniško-računalniška strokovna šola in gimnazija Ljubljana pripravlja v svojih prostorih tudi državna srečanja srednješolskih filmskih ustvarjalcev. Na festivalu najboljšim vsako leto podelijo tudi nagrade. Na *Videomaniji* prikazane filme zberejo na zgoščenki, leta 2007 pa je izšel tudi zbornik, ki festival podrobneje predstavlja.

Videomanija 2009

Za konec

Čeprav se v prostorih nekdanje realke izobražujejo tehniki, se ti ves čas navdušujejo nad različnimi oblikami kulturnega življenja, saj jih k temu že petdeset let spodbujajo učitelji in drugi šolski delavci.

Zavedam se, da prispevek ni popoln, ker sem prekratek čas na šoli, da bi lahko v natančno popisale vse, kar se je na tem področju v omenjenih letih zgodilo, zato se bralcem vnaprej zahvaljujem za razumevanje. Zahvaljujem se tudi profesorjem za posredovane podatke, posebej profesorici Mojci Marn za spodbudo in pomoč pri nastajanju prispevka. ■

Dane Grgurevič
dijak G 3. A, 2009/10

DIJAKI IN DIJAŠKA SKUPNOST

Dijaška skupnost je na vsaki šoli zelo pomembno telo, nekakšen most med bregovoma dijakov in učiteljev. Ta sta si lahko včasih dokaj blizu, nemalokrat pa tudi daleč, čeprav oboje vežejo skupni interesi. Sam se v tej organizaciji udejstvujem od začetka šolskega leta 2009/10, ko sem bil izvoljen za predstavnika v Svet šole in predsednika Šolske dijaške skupnosti.

Pred kratkim sem dobil v roke dva, na pisalni stroj napisana dokumenta. Prvi se glasi *Delo mladinske organizacije na TŠE v letih 1962/63/64*, drugi pa *Osnutek statuta šolske dijaške skupnosti na TŠE* (februar 1966). Ko sem ju prebral, sem ugotovil, da je dijaško ali mladinsko skupnost, kot se je takrat imenovala, pestilo kar nekaj težav, ki še zdaj niso izginile, – slab učni uspeh in splošno nezanimanje za kakršne koli dejavnosti v zvezi s šolo.

Vseeno pa se dijaška skupnost Vegove lahko pohvali z nekaterimi dobro, če ne že odlično izpeljanimi projekti. Na začetku leta dijaška skupnost organizira volitve predstavnika dijakov v Svet šole. Naši dijaki se redno udeležujejo sej slovenskega dijaškega parlamenta in na njih aktivno sodelujejo. Vključujemo se tudi v druge projekte, npr. v projekt Prisege o izbiri nenasilja, ki ga podpira mreža petih nevladnih organizacij (Amnesty International Slovenije, Ženska svetovalnica, Društvo za nenasilno komunikacijo, Dru-

Krst novincev

Vegovci vegovcu, december 2009

Maturantski ples, Gospodarsko razstavišče, april 2010

štvo SOS telefon – za ženske in otroke, žrtve nasilja in društvo Ključ – center za boj proti trgovini z ljudmi).

Dejavni smo tudi na dobrodelnem področju. Letos smo pripravili akcijo, v kateri smo dijaki in učitelji z donacijo pomagali našemu nekdanjemu dijaku Anžetu Pratnemerju, ki je v prometni nesreči izgubil nogo.

Tradicija na šoli s tako bogato zgodovino igra veliko vlogo, zato še vedno pripravljamo tradicionalne prireditve – krst prvošolcev, predajo šolskega ključa in maturantski ples. Sodelujemo tudi v različnih kulturnih dogodkih, v letošnjem letu pri *Večerih na Vegovi* oz. na slavnostni jubilejni prireditvi v Cankarjevem domu.

Pa vendar se ne morem znebiti občutka, da *vegovcem* manjka občutek pripadnosti. Tako za šolo kot tudi za dijake je izredno slabo, da se nekateri dijaki vpišejo le zaradi papirja, ki naj bi ga dobili na koncu izobraževanja; ne zavedajo pa se, da so prišli v šolo po znanje za nadaljnje šolanje in življenje. Ko se vpišejo na Vegovo, jih ne zanima, kam so pravzaprav prišli in del kakšne tradicije so postali. Zato jim ob morebitnih težavah tudi ni težko brez pomislekov zamenjati šole.

Vse to na šoli, ki praznuje tako visok jubilej, zbuja skrb. Zato želim, da bi se moje opažanje v prihodnje spremenilo in da bo Vegova dobila čim več pravih vegovcev, ki jim bo stala ob strani tudi dijaška skupnost. ▪

Maturantska parada

Luks Studio

NOVA PODOBA ZA NOVE ČASE

VEGOVA

ELEKTROTEHNIŠKO-RAČUNALNIŠKA STROKOVNA ŠOLA IN GIMNAZIJA LJUBLJANA

V Luks Studiu smo zasnovali novo celostno podobo Elektrotehniško-računalniške strokovne šole in gimnazije Ljubljana. V petdesetih letih obstoja šole so se poklicno izobrazile mnoge generacije vegovcev. Šola je z leti zamenjala kar nekaj nazivov, od Tehniške šole za elektrotehniško stroko do Elektrotehniško-računalniške strokovne šole in gimnazije Ljubljana. A vse generacije se prepoznajo pod imenom vegovci.

Snovalci nove podobe smo se zato odločili, da ta ne bo temeljila na morebitni kratici, ki bi bila izpeljana iz celotnega imena izobraževalne ustanove (npr. E.R.S.Š.G.L.), saj bi morali potemtakem ob morebitni ponovni spremembi imena ustanove spet zamenjati logotip. Temu smo se preprosto izognili kar s poimenovanjem šole – Vegova!

V grafično podobo in komunikacijska sredstva Vegove smo luksovci, ki se v svojih oblikovalskih vrstah ponašamo tudi z *vegovcem* (Simon Pavlič, dijak L 4. B, 1990/91, op. ur.), vpletli matematika in fizika Jurija Vego. Vegove logaritemske tablice in druge razprave in odkritja so neprecenljiv prispevek k svetovni znanosti. Podobo Jurija Vege smo vnesli v vse materiale in tako poudarili prepoznavnost in strokovnost šole, saj konec koncev učenje o elektrotehniki in računalništvu še kako temelji na matematiki in fiziki, tudi na Vegovem prispevku na teh področjih.

Prepoznavni znak, ki poudarja osnovni programski usmeritvi Vegove, elektrotehniko in računalništvo, je stiliziran simbol za neskončnost, ki ga dopolnjuje strela kot simbol za elektriko. Znak je zasnovan tako, da lahko stoji samostojno ali v kombinaciji z logotipom – *Vegova: Elektrotehniško-računalniška strokovna šola in gimnazija Ljubljana.*

Udarna rdeča v kontrastu z belo v novi podobi Vegove pripoveduje o drznosti, mladostnosti in neustrašni pripravljenosti na spremembe, skladno z neustavljivim razvojem na področjih, ki jih na tej izobraževalni ustanovi s častitljivo tradicijo poučujete.

Ob tem zlatem jubileju v novi sodobni preobleki *vegovci* ponosno stopate naprej. Tudi s svojo jubilejno poštno znamko.

VEGOVA
MOJI DOSJEI
VEGOVA
VEGOVA

4

NAŠE POTI

Anže Bašelj
dijak L 4. B, 1993/94

ŠPORTNA NAPETOST

Ogrevanje

Po devetmesečnem raziskovanju neznanega sem prišel do pomembnega odkritja, ki je moje življenje postavilo na glavo. Kmalu mi je bilo jasno, da nikoli več ne bo tako, kot je bilo. Izkušnja je bila boleča, namesto jabolka je na mehko lobanjo padla žoga. Kljub temu je bil prvi Bašljev zakon sprejet soglasno, in tudi 34 let kasneje se ga še trdno oklepam. Tako kot tudi svojega imena. Saj res, moje ime je Anže. Anže Bašelj.

Čas je tekel, žoge so spreminjale oblike in materiale, ljubezen je ostala. Nekega mrzlega popoldneva leta 1987 pa sem ob majhni plastični kroglici spoznal, da se lahko športno udejstvuješ tudi drugače. V nogometu na »fedrčke« sem proti starejšemu bratu po večmesečnem boju sicer izgubil z 2314 proti 2101, vendar sem življenjsko pomembno bitko takrat vseeno dobil. Brat je kasneje postal učitelj (naključje ali ne, presodite sami), sam pa sem ob nenehnem treniranju kazalca vadil tudi govor. Padla je odločitev: »Ko bom velik, ne bom električar, policist ali gasilec; ko bom velik, bom novinar.«

Vendar je bil to čas, ko še nisem bil velik, tako da so morale moje sanje še malo počakati. In s čim naj se do takrat zamoti nemirni najstnik? Odgovor je prišel oziroma se mi je prikazal pred očmi prav kmalu.

Prvi polčas

Pred natanko 20 leti sem jo zagledal prvič. Usodno damo na drugi strani ceste, nekoliko ostarelo, a vseeno privlačno, precej široko in dokaj nizko, a vseeno zelo posebno – realko na Vegovi. Malce me je streslo, kot prvič, ko sem jih dobil po prstih, ker nisem poslušal, da je dotikanje vtičnic prepovedan posel. Zakaj je tako, sem izvedel prav kmalu, vendar me je bolj kot preizkušanje zmogljivosti lastnega telesa in fizične, nečloveške podobe naravnega sveta navduševalo družboslovje. Pristal sem torej na antipodu svojega zanimanja! In kaj zdaj? Obup ali priložnost? Raje tisto drugo, zato pa je bilo treba odpreti glavo in razširiti obzorja, kar mi je s pomočjo dobrih profesorjev tudi uspelo. No, bolj ali manj, nekateri so mi namreč že takrat svetovali, naj sproščam svojo intelektualno napetost na kakšnem drugem področju. To naj bi bilo varneje tako zame kot tudi za človeštvo.

To je bil sicer čas, ko je Evropo zajel veter sprememb. Čas, ko smo bili slovenski otroci lahko presrečni, da osamosvojitvena vojna ni trajala dolgo. Čas, ki smo ga lahko namenili stvarem, ki jih naši vrstniki iz bratskih republik žal niso mogli izkusiti. Za nekakšno sopomenko dogajanja bi lahko uporabil kar ime takrat najpopularnejše skupine – *Guns N' Roses*. K sreči so bile nam namenjene rože oziroma vrtnice. In v teh prelomnih časih sem pri 18-ih letih le prišel do izobrazbe. Postal sem ponosen nosilec naziva elektrotehnik-elektronik. Žarnica je torej kljub vsemu zasvetila.

Drugi polčas

Nekateri vse življenje le sanjajo, sam pa sem se pravočasno prebudil oziroma sploh nisem šel spat. Zaradi nespečnosti, ki me je mučila predvsem v dijaških in študentskih časih, sem večere preživljal v popularni diskoteki Turist. In takrat sem zagledal še drugo usodno damo. Malce mlajšo, na prvi pogled siromašnejšo, a vseeno zelo posebno – RTV-hišo. Znova me je povlekla nevidna sila – namesto gravitacijske tokrat privlačnosti –, pomembno pa je, da se je tudi ta pojavila v pravem trenutku. Končno

sem dobil priložnost, ki sem jo tako dolgo čakal. Postal sem športni novinar. Za izobrazbo je bilo treba vseeno še poskrbeti, zato sem najprej diplomiral na Fakulteti za organizacijske vede, nato pa sem študij nadaljeval še na Fakulteti za družbene vede, smer Mednarodni odnosi. Elektriko v žicah sem torej zamenjal za naelektrenost v medsebojnih odnosih med narodi in za napetost na športnih prizoriščih.

Zmagoslavje

V zdaj že 15-letni poklicni karieri športnega novinarja sem obiskal številne svetovne prestolnice in tudi majhne gorske vasice na koncu sveta. Z zagnanostjo in delavnostjo (tudi po zaslugi trde roke nekaterih učiteljev na Vegovi – predvsem neizprosne razredničarke ge. Spornove in temeljite profesorice slovenščine ge. Marnove) mi je v kratkem času uspelo kar nekaj poslovnih podvigov. Službeno sem bil del spektaklov, kot sta EP v nogometu leta 2004 in SP v nogometu leta 2006, za vrh kariere pa bi izbral komentiranje biatlonskih tekem na olimpijskih igrah leta 2006 v Torinu. In to samo zato, ker mi je pred 34 leti na glavo padla žoga. Pomembno je biti na pravem mestu ob pravem času. Hvala, mama. Krog se je sklenil. ■

SPOMINI, SPOMINI, SPOMINI ...

Biljana Ivanović
dijakinja G 4. B, 2003/04

Ne spominjam se svojega prihoda na svet, vse, kar vem o tem, je, da od leta 1985 vsakega 30. decembra praznujem rojstni dan. V rojstnem listu med drugim piše, da sem rojena v Ljubljani dve minuti do šestih zvečer. Kmalu za tem sem kot dojenčica močno zbolela, in ko so po mukotrpnih mesecih vsi že skoraj obupali nad menoj, sem si izborila življenje. Takrat se je začelo: na pamet sem znala na ducate pravljic, dvakrat toliko pesmic, in vse, kar je vsebovalo baterije, me je silno zanimalo. Osnovno šolo sem obiskovala na Brodu, in to so moji najlepši spomini na otroštvo. Stkala so se trdna prijateljstva, brez katerih si zdaj ne predstavljam življenja, naučili smo se ekipnega sodelovanja in postali ena najuspešnejših generacij šole. Svojo radovednost do tehnike sem želela potešiti na srednji šoli za računalništvo. Razočarana nad učnim programom in nekaterimi sošolci sem se po prvem letniku raje odločila za elektrotehniški modul. Biti na šoli med samimi fanti je, iskreno, težak čustven izziv za nezrelo najstnico. A mi je uspelo – ne samo uspešno sodelovati na raziskovalnem področju, tekmovati iz znanja materinščine, upravičiti na stotine ur

izostankov in opraviti maturo, uspelo mi je srednješolske dni tudi ohraniti v lepem spominu in o njih z veseljem pripovedujem znancem.

Do dvajsetega leta je vsako leto mladega človeka izjemno pomembno za njegov čustveni in zrelostni razvoj, zato si srčno želim napisati sledeče: brez nekaterih pedagogov in delavcev na SŠER bi bilo to še veliko težje. Moja starša, ki sem ju najbolj potrebovala pri odraščanju, sta bila zelo zaposlena in pretežno odsotna. Nalogo

vzgoje je tako prevzela moja razredničarka, prof. Aleksandra Jankovič, ki je to več kot odlično opravila in jo globoko spoštujem. Ni šlo le za letnico rojstva Franceta Prešerna ali socialno-politične tematike Ivana Cankarja, domoljubno nastrojenost Otona Župančiča, šlo je za mnoga pravila obnašanja v družbi, za širokoglednost in občo razgledanost in za sprejemanje življenskih situacij na kar se da duhovit način. Da boste vedeli, o čem govorim: pred dobrim mesecem mi je novinarska ekipa Šouvizije namerno postavila težja vprašanja iz različnih področij, da bi iz mene naredili prismodo. Vprašanja so bila: točen datum rojstva in smrti Franceta Prešerna, tri prestolnice, kjer je ustvarjal Jože Plečnik, glavno mesto JAR. Na vsa sem odgovorila pravilno. Iskreno in brez pomoči wikipedie na hitro odgovorite na postavljena vprašanja tudi sami. Znate? Samozavestno trdim, da bi znala odgovoriti tudi na mnoga vprašanja iz biologije, saj je prof. Alenka Bašelj svoje znanje podajala izjemno zanimivo. No, ne gre se le za stroko, ampak tudi za življenske nauke, ki jih je delil profesor Orehek, ko je nekoč zlobno odzdravil učencu: "Dan, dan, kakšen je to pozdrav!?! Kakšen dan pa je, a slab al kaj? Slab dan boš imel takrat, ko boš dva metra pod zemljo in te bodo črvi glodali!" ali pa: "Ali kdo od vas pozna genija?". Ko so nekateri dvignili roke, jim je odgovoril: "Genijev ni! Vsi smo enako krvavi pod kožo. Eni so le bolj pridni kot drugi!". Takrat za najstnika bizarno, danes zelo resnično.

Po opravljeni maturi me je pot za nekaj mesecev odnesla v ZDA, kjer sem delala kot asistentka Jonathana David Krana, znanega filmskega producenta in zastopnika mnogih zvezd (Johna Travolte, Kim Basinger, Drew Barrymore, Sally Kellermann, Kirstie Alley ...) in tja se redno vračam. A blišč velikih platen se razblini s trenutkom vseh preštetih pomirjeval teh zvezdnikov. Kljub snubitvi in mamljivim ponudbam tam nisem ostala. Zamislila sem si novo pot – operni študij. Pot, od katere so me želeli odvrniti nekateri profesorji petja na SGBŠ, češ da nisem za to in naj to vzamem kot hobi. Izziv je postal sila mamljiv. Moj veliki met je uspel. Sprejeli so me na priznano *Akademijo za glasbo* v Zagrebu. Sprejemni izpiti so trajali cel teden in od stresa je vsak drugi zbolel, tudi jaz. Da je bil pritisk toliko večji, je razlog eliminatorni faktor izpitov – če enega padeš, ne moreš naprej. Za primerjavo, sprejemni izpiti v Ljubljani trajajo eno popoldne.

Nova zgodba, pravi jaz. Hvala tistim, ki so verjeli vame in mi niso dovolili odnehati: Braco iz skupine Hazard, Zdenka Gorenc – solistka ljubljanske opere, Irena Vidic, Suzana Zorko Mlinarič, Jurij Reja, Goran Berščanski, domači ...

Zdaj

je moj urnik "natrpan" do zadnje minutke, in vsak dan se hvaležno zbudim z mislijo, kako lep poklic imam.

Težko je, priznam. Ni samo petje, je še 12 drugih predmetov na letnik. In sem neverjetno nesposobna, ko se usedem za klavir in moram kaj odigrati, in še huje, opraviti izpit iz klavirja. A je vredno.

Ustvarjam in končno živim. Puščam sledi, vsepovsod. Leta 2009 sem debitirala v *Čarobni piščali* kot Papagena in drugi deček, nastopila pred polno dvorano *Lisinski* in zaznala občutek sreče. Uspešno delam na svojem projektu resne glasbe *She Walks in Beauty* – besede meni ljubega Lorda Byrona je uspešno uglasbil skladatelj Darko Domitrović. Med drugim pripravljamo avtorske popevke za države bivše "Juge", sodelujem z izjemnimi ljudmi: Ante Gelo, Darko Domitrović, Arsen Dedić ... Veliko nastopam in se kalim.

Kam me bo pot peljala, niti sama ne vem. Naučila sem se živeti za danes in jutri dočakati brez strahu. Morda več od tega ne bom dosegla in se bo z nocojšnjim večerom vse končalo, morda postanem večja, kot je življenje samo in se bodo o meni učili nadaljnji rodovi. Ko odkriješ, kako ljubiti sebe, svoje bližnje in svoj poklic, ko se naučiš spoštovati prijatelje, kolege, kulture in religije, ko kljub veličastnosti trenutka ostaneš skromen, ti v življenju nič drugega ne pomeni več kot mir in družina.

Rodiš se sam, umreš sam. Živeti sam pa je svetovna neumnost. ■

ELEKTROTEHNIK NAJ BO

Artur Boroje
dijak J 4. B, 1970/71

V šestdesetih letih prejšnjega stoletja je prišlo do razmaha mladinskih subkultur. Mladi po svetu so bili naklonjeni nekonvencionalnim vedenjskim slogom. Soroden jim je bil odpor do represivnih posegov države in ideološkega uniformiranja mladih. Mladina je v 60. letih zbujala vtis konformističnosti in dobre vključenosti v družbo. Zato so še toliko bolj presenetila študentska in tudi dijaška gibanja zlasti v drugi polovici šestdesetih.
In kaj se je v tem času dogajalo na Tehnični šoli za elektrotehnično stroko v Ljubljani s sedežem na Vegovi, ki je izšolala predvsem veliko dobrih tehnikov in nekaj takih, ki to niso, druge pa preusmerila?

Na Tehniško šolo za elektrotehniško stroko sem se vpisal v šolskem letu 1965/66. Zaradi prevelikega števila prijavljenih in omejenega števila prostih mest za prve letnike smo opravljali sprejemne izpite iz matematike in slovenščine in obsežen vsesplošen test. Nekako se mi je uspelo preriniti med nekaj več kot dvesto sprejetih, ki so nas razporedili v sedem razredov prvega letnika, ki so šteli 28 do 33 dijakov.
V letnem poročilu za tisto šolsko leto je takratni ravnatelj dipl. inž. Ferdo Gorjanc zapisal: »Ob začetku šolskega leta smo pisno in ustno seznanili dijake in starše o posebnih pogojih šolanja na naši šoli. Seznanili smo jih, da bomo vse tiste dijake,ki se ne bi učili ali pa ne bi pokazali zadostnega učnega uspeha, ob vsaki ocenjevalni konferenci preusmerili.
Učni uspeh na šoli je slab, posebej ob 1. in 3. ocenjevalni konferenci. Povprečno lahko računamo, da izdela ob 1. in 3. ocenjevalni konferenci 25 % dijakov.«
V mojem I. b razredu, ki je v začetku štel 33 dijakov, jih je bila preusmerjena kar dobra tretjina. Po prvih treh letih turbulentnega šolanja sem se v šolskem letu 1968/69 vpisal v J 3. B razred .
Osnovna usmeritev šole in prepričanje večine profesorjev sta bila, da je treba dijake izšolati predvsem za elektrotehnike in da ti razen osnovnih in obveznih družboslovnih znanj teh ne potrebujejo. Seveda pa se vsi dijaki – in k sreči tudi nekaj profesorjev – s tem nismo strinjali, in smo z raznimi dejavnostmi v okviru možnosti še kaj dodali našemu tehniškemu znanju. Takratna družbena gibanja med mladimi tudi dijakov na tehniških šolah niso povsem obšla.
Posebno obeležje je šoli dajala struktura dijakov po spolu, saj je bilo na šoli 98 % dijakov, dijakinj pa le za vzorec.
Po končanem 2. letniku me je k aktivnemu delu v mladinski organizaciji povabil Slavko Truden, takratni predsednik mladine na šoli. Mladinska organizacija je bila takrat tako rekoč edina organizirana oblika dijakov, pa še ta bolj formalno, brez vsebine. V njej je bilo mogoče na šoli poleg učenja uresničevati tudi druge interesne dejavnosti, zato sem povabilo sprejel. Septembra 1968 je bila v dvorani kina Šiška letna konferenca mladinskega komiteja dijakov TŠE, ki jo je pozdravil takratni predsednik Mestne konference ZMS Ljubljana Borut Miklavčič (do nedavnega minister za zdravje).
Konferenca je pomenila napredek pri delovanju mladinske organizacije na šoli, saj ta, kot sem že omenil, predvsem zaradi nezainteresiranosti dijakov ni imela prave vsebine. Na konferenci sem bil izvoljen

J 3. B 1968/69
Stojijo (od leve): Lado Klep, Stane Ficko, Vinko Kosmač, Branko Ban, Jože Vodopivec, Dušan Podlogar, Franc Selan, Jože Ključevšek, Ivo Turk.
Sedijo (od leve): Stoja Grgič, Vinko Ložar, Branko Pečjak, Tone Rožič, Bojan Loredan, Darko Žagar, Brane Sotošek in Artur Boroje

Avtor zapisa se je rodil leta 1951 v Ljubljani. Na Tehniško šolo za elektrotehniško stroko (kot se je takrat imenovala) se je vpisal v šolskem letu 1965/66. Po maturi je nadaljeval študij na Višji upravni šoli, se poročil in se leta 1974 zaposlil na takratni Skupščini občine Center v Ljubljani kot svetovalec in namestnik predsednika Komiteja za družbene dejavnosti. V začetku osemdesetih se je zaposlil kot sekretar v AMTK Ljubljana, največjem avtomoto društvu v Sloveniji. Leta 1990 je ob delu diplomiral na Fakulteti za organizacijske vede. Letos bo s sošolci praznoval 40-letnico mature in upa, da se bo naslednje leto lahko upokojil.

za predsednika mladinske organizacije na šoli in skušal pozneje še z nekaterimi dijaki uresničiti nekaj reči, za katere smo menili, da so za življenje na šoli pomembne.
S pomočjo organizirane dijaške skupnosti smo skušali na temelju dijaške samouprave najti boljši stik s profesorji. Odnosi z njimi sicer niso bili slabi, dali so nam veliko strokovnega znanja, pogrešali pa smo več pedagoškega dela, kar bi pri nas povečalo tudi zanimanje za učenje.
Z organizacijo različnih krožkov smo skušali dijakom omogočiti uresničevanje njihovih interesov. Nekaj časa sta bila uspešna športni in debatni krožek.
Leta 1968 nam je uspelo po večletnih prizadevanji izdati tudi dve številki Elektrotehnika – glasila dijakov TŠE. Ko po 42 letih listam po teh dveh ohranjenih, s ciklostilom natisnjenih porumenelih številkah glasila, se spet vsega spominjam.
Prva številka je izšla z velikimi porodnimi krči, saj je bilo skoraj nemogoče od dijakov dobiti kakšen prispevek. Razen treh prispevkov smo vse napisali Žarko Gorup, Marko Gorjanc in jaz.
Prispevek Žarka Gorupa z naslovom Debatni klub kar dobro odseva takratne razmere, zato si bom dovolil citirati njegov del:
»Pravi tehnik naj bi bil tisti človek, ki bi bil vsestransko razgledan in vsaj v glavnem doma na vseh področjih življenja. Žal pa je to le pričakovanje, v praksi se dogaja prav obratno: vse manj postajamo poučeni o teh stvareh. Težko je sicer uskladiti vse z našim življenjem, vendar tega ni nemogoče storiti vsaj v malem. Posledice našega nerazumevanja so dolgoročne in se bodo kazale povsod v prihodnjem življenju: v službi, med znanci,v življenju sploh, kjer bomo naleteli na ljudi, ki niso študirali elektrotehnike, kjer pogovor ne bo tekel v smeri, ki smo je vajeni.«
V drugi številki Elektrotehnika, ki nikakor ni hotel postati »glasilo vseh dijakov«, vsaj kar zadeva sodelovanje, se je Žarko še naprej trudil idejno ozaveščati dijake, midva z Gorjancem pa sva glasilo napolnila z literarnimi poskusi. Naslovnico in nekaj ilustracij je prispeval Peter Kiralj.
Pri ustvarjanu Elektrotehnika sta nam stala ob strani predvsem profesorica Darinka Stojakovič (Darinka Štolfa, *op. ur.*) in Igor Gedrih.
Profesorjev in njihovega dela v tem zapisu namenoma ne omenjam, ker je to vedno stvar subjektivne presoje in ocene. Kljub temu pa bi omenil dogodek, ki kaže, kako so si nekateri profesorji prizadevali, da bi poučevali nekoliko drugače. Mlada profesorica angleščine, Šušteršičeva, je v prizadevanju za boljši uspeh povabila cel J 3. B na pivo v bližnjo gostilno Mrak. Seveda smo ji morali obljubiti in še enkrat obljubiti, da bomo govorili samo angleško. In smo govoril – tudi angleško. In ker se je preveč govorilo tudi v zbornici, je bila to najbrž edina prava šolska ura, vsaj v tistem času , v gostilni pri Mraku.
Leta 1970 je naša generacija šolanje končala z uspešno opravljeno maturo in se po dolgem vročem poletju odpravila novemu življenju naproti.
Letos praznuje naš jaki 4. B 40-letnico mature. Razred je ostal »jaki« tudi, kar zadeva druženje, saj sem z mnogimi ohranil stik do danes. Nekateri se redno videvamo. In morda je to tisto največ, kar mi je – vsaj meni – dala Vegova. ■

KAKO SE JE NA DUNAJU KALILA SLOVENSKA MEŠČANSKA ELITA PO IZOBRAZBI?

Mimi Podkrižnik

Članek je bil objavljen v Sobotni prilogi Dela, 22. avgusta 2009.

Za marsikoga je daleč, drugemu blizu – Dunaj. Nekoga privlači, spet tretjemu se zdi dolgočasna misel na vztrajanje v dunajskem univerzitetnem arhivu. Številne se tudi danes dotika s kakšno oddaljeno vejo družinskega drevesa, drugih ne – zgodovina o Kranjcih, ki so študirali na Almi Mater Rudolphini, kakor se še imenuje dunajska univerza. Pa vendar vse troje povezano nekako zadeva malone vse – zaradi vloge, ki jo je predvsem od leta 1848 do 1918 več rodov dunajskih študentov in študentk odigralo na prizorišču zorečega slovenstva. Zgodba iz Archiv der Universität Wien o nekdanjih študentih iz Kranjske.

Do nje se je med vztrajanjem v arhivu univerze, ki so jo odprli leta 1365, prebil dr. Alojz Cindrič, bibliotekar na Oddelku za sociologijo (Osrednja humanistična knjižnica) Filozofske fakultete v Ljubljani. Za potrebe doktorske disertacije z naslovom Struktura študentov s Kranjske na dunajski univerzi 1848–1918 se je dolga leta potrpežljivo obdajal s številnimi matrikami in študijskimi katalogi oziroma vpisnicami 1890 Kranjcev in 31 Kranjic, ki so na Dunaju študirali v sedemdesetletnem obdobju: od marčne revolucije leta 1848 do leta 1918, ko je razpadla avstro-ogrska monarhija. Kraj in čas, v katera je poglobljeno zajemal, sta bila po eni strani odločilna za industrializacijo in modernizacijo srednjeevropskega prostora, po drugi pa tudi za oblikovanje slovenskegameščanstva in narodne zavesti, za jezikovno, socialno in kulturno emancipacijo Slovencev. »Na Dunaju sta se v obdobju, ko sicer težko govorimo o Slovencih, ampak bolj o ljudeh s slovenskega etničnega območja, šolali dve tretjini študentov iz slovenskih dežel. Večina je bila Kranjcev, medtem ko je preostala tretjina iz Štajerke in Koroške, na primer, odhajala v manj svetovljanski Gradec in še kam.« Pred raziskovalcem so zaživele zgodbe o posameznikih in posameznicah, o njihovem krajevnem, socialnem in jezikovno-narodnostnem značaju, o naravi časa, ki je zaznamoval tudi visoko šolstvo in določil izbiro poklicev, o obrazih politike in gospodarstva, ki sta narekovala družbeni korak. Hkrati se je razgalila sama narava študijev (pravnega, filozofskega, medicinskega in teološkega), in kar je morda še posebno zanimivo: Cindriču je uspelo pokazati, koliko je bila kranjska študentska mladina priza devna ter v katere pore družbe se je prerinila pozneje in tam opozarjala nase.

Mozaična celota

Med študijskimi bivanji v avstrijskem glavnem mestu ga je, medtem ko je brskal po primarnih študentskih dokumentih, nastalih ob vpisu, med šolanjem in na koncu študija, zanimal vsak Ø=aik privlačne zgodbe – iz imena in priimka študenta oziroma študentke, datuma in kraja rojstva, datuma vpisa, veroizpovedi, socialnega izvora, morebitne štipendije, predavanj, ki se jih je namenil(a) poslušati, pa tudi višine šolnine, ki jo je bilo treba plačati, maternega jezika in še mnogočesa. Tako je, med drugim, izluščil, da se je število na Dunaju šolajoče se kranjske mladine od marčne revolucije do padca monarhije vztrajno, čeprav neena-

Dr. Alojz Cindrič

Univerza na Dunaju je najstarejša univerza na nemškem govornem območju. Pred njo so v evropskem prostoru odprli že trideset univerz, mladi s teh koncev so odhajali študirat v Prago in Krakov, še prej pa v italijanske, francoske in španske šole. Od ustanovitve dunajske univerze do leta 1918 jo je obiskovalo več kot 6300 študentov, doma s slovenskega narodnostnega ozemlja. Mnogi so po študiju zasedli tamkajšnja pomembna profesorska, dekanska in tudi rektorska mesta. Raziskava Alojza Cindriča, ki bo kmalu dostopna v več kot šeststo strani obsežni monografiji Študenti s Kranjske na dunajski univerzi 1848–1918, je morda še posebno zanimiva za tiste, ki želijo pogledovati v življenja svojih učenih prednikov iz časa avstro-ogrske monarhije.

komerno, povečevalo. »Precejšen upad je opaziti po zadušitvi revolucije, v obdobju neoabsolutizma. V šolskem letu 1859/60, denimo, so se vpisali – pogoj je bil, seveda, matura – samo štirje študentje iz Kranjske, medtem ko je bil porast izrazit na prelomu stoletij in pred prvo svetovno vojno, ko se je zvišal za štirikrat: tedaj je prišlo vsako leto na Dunaj, ki je bil tudi duhovno, politično in kulturno središče slovenskih dežel, študirat okrog petdeset Kranjcev in med njim tudi kakšna Kranjica.«

Prav tako veliko pove podatek, da jih je v teh sedmih desetletjih vzpostavljanja razvejene uprave in razraščanja državnih uradniških služb ter svobodnih poklicev (notarstvo, odvetništvo) več kot polovica študirala pravo (1204). Zaradi poklicnih možnosti v šolstvu je bilo zanimanje precejšnje tudi za študij na filozofski fakulteti (448), kar za dobro polovico manj (202) pa je bilo v tistih časih zaostalega javnega zdravstva študentov medicine. Da se je za teologijo na Dunaju odločilo samo 36 posameznikov, ni čudno, kajti bogoslovje je bilo mogoče študirati ne le v Ljubljani, ampak tudi na bližnjih škofijskih sedežih, denimo v Celovcu, Mariboru, Gorici. Primarno rokopisno arhivsko gradivo, pisano v latinskem (latinici) in v nemškem jeziku (gotici), še razkriva, da je večina študentske populacije izhajala iz razvitejših območij Kranjske, iz mest in trgov, iz odročnih koncev (Bele krajine, na primer) pa so prihajali bolj ko ne redki posamezniki. »Dobra četrtina je bila doma iz Ljubljane in okolice, kjer je že končala eno od gimnazij, preostali študentje so bili iz Kranja, Novega mesta, Radovljice, Škofje Loke in Kamnika. «

Statistika z veliko soka

Medpreigravanjem suhoparne statistike je Cindrič nacedil veliko soka in celo ovrgel nekatera doslej razširjena prepričanja o kranjski intelektualni eliti iz druge polovice 19. in prve polovice 20. stoletja: denimo tisto o kmečkih koreninah kranjske mladine, šolajoče se na Dunaju. Kmečke da so bile, kakor se je razširila teza, zato, ker se je leta 1910, na primer, več kot 66 odstotkov tedanjega slovenskega prebivalstva preživljalo s kmetijstvom. Cindrič je na podlagi podatkov o poklicih očetov oziroma skrbnikov dokazal nasprotno: iz kmečkih vrst jih je bila samo četrtina, kar 60 odstotkov študentov in vseh 31 študentk pa je izhajalo iz meščanskih družin. Večinoma so bili sinovi in hčere uradnikov, odvetnikov, notarjev, pa tudi trgovcev, industrialcev in obrtnikov, ki so si pogosto želeli, da bi se družinski poklic ohranil še v naslednjih ro dovih. Po drugi strani je potrdil uveljavljeno razmišljanje, da je bil delež slovenskih študentov na avstrijskih visokih šolah nižji od deleža slovenskega prebivalstva in obratno: delež študentov z nemškim maternim jezikom je bil kar dvakrat višji od deleža nemškega prebivalstva na Kranjskem. »Dobrih 73 odstotkov od 1890 študentov iz Kranjske je pod rubriko materni jezik namreč zapisalo slovenski, medtem ko je nemščino navedlo več kot 14 odstotkov. Leta 1848 so na Kranjskem sicer popisali osem odstotkov nemškega življa, leta 1900 samo okrog šest.« Pri tem še kaže opozoriti, da »materni jezik in nacionalnost nista nujno pomenila enega«, kajti predvsem višji družbeni sloji so se pogosto identificirali z nemštvom.

Ubožnost opažena, pridnost poplačana

Danes 54-letni raziskovalec, ki se je s tematiko ukvarjal od leta 1991, je marsikaj dognal tudi o šolninah, katerih višina je bila odvisna od števila vpisanih ur, in o štipendijah: ni zanemarljivo, da si je lahko na začetku študija samo 15 odstotkov študentov lajšalo vsakdanjik z denarno pomočjo štipendijskih ustanov (predvsem v višjih letnikih s Knafljevo, na primer). Drugi iz manj premožnih družin so se bili, kakor je dobro znano iz književnosti, prisiljeni preživljati z inštrukcijami in priložnostnimi deli. Spet tretji so bili odvisni od podpore skrbnikov in sorodnikov, mnogi pa so živeli karseda skromno in so tolkli revščino. Toda pridnost je bila poplačana, odličnjaki so bili za dva semestra oproščeni šolnine, in tudi siromaštvo je bilo opaženo: priložitev ubožnega lista je bila vstopnica za

prav tako dve brezplačni študijski polletji. Aslabe razmere vsaj nekaterih niso ovirale na poti do uspeha, kajti dobra petina jih je študij okronala z doktoratom (polovica iz prava, četrtina iz medicine), pozneje pa je nase opozarjala z dosežki v znanosti, kulturi, umetnosti, gospodarstvu in politiki; okrog 390 jih je našlo prostor celo v uglednem Slovenskem biografskem leksikonu. Preostali so se, kakor je značilno za vse čase in prostore, izgubili v sivini povprečja, tako domačega kakor tujega. Za mnogimi se je sled izgubila nekje onkraj slovenskih dežel, bili pa so tudi taki, ki so svoje življenje tragično prehitro končali s samomorom.

Oče, sin, vnuk

Med sklanjanjem nad obsežno dokumentacijo je Alojzu Cindriču uspelo potrditi tudi, da je izobrazba zagotavljala družbeni vzpon in igrala ključno vlogo pri oblikovanju slovenskega meščanstva. Dvig po lestvici je pomenil tudi boljšo gmotno preskrbljenost in varnost, ugled ter z njim še moč in pomembno vlogo na družbenem prizorišču. »Zanimivo je bilo slediti, kako je neki študent, čigar oče je bil kajžar, napredoval vse do okrožnega glavarja, kakor ga je desetletja pozneje pri vpisu prav tako na dunajsko univerzo označil njegov sin. Takih primerov je nešteto.« Hkrati se je pred Cindričem, obdanim s polnimi košarami gradiva, v arhivu vsaj deloma razgrnila še demografska slika. Ker so se v drugi polovici 19. stoletja meščani ženili pri povprečni starosti 31 let in plemiči še tri leta pozneje, je bilo okrog 25 odstotkov študentov, v povprečju sicer starih med 19 in 22 let, že brez očeta ali so bili nezakonski. Skrbništvo je vse do njihove polnoletnosti, do 24. leta, prevzel moški sorodnik, navadno po očetovi strani, ali pa kakšen ugleden meščan, tudi župan, na primer Ivan Tavčar. Zanimivo je še, da je četrtina kranjske študentske populacije vsaj enkrat ali celo večkrat zamenjala študij. In kakor je za študente značilno še danes, se je večina na univerzo vpisala samo enkrat, po dva pa štirikrat in celo petkrat. Zato ni čudno, da je bil neki Kranjec ob vpisu star že 53 let, a ga to ni oviralo, da ne bi pozneje še doktoriral.

Moški razum in žensko srce

Povedno je tudi pogledovanje v žensko študentsko družbo izpred sto in več let. Kranjice, večinoma iz premožnih družin ljubljanskih intelektualcev, so se na Dunaj odpravljale šele leta 1897, ko je nežnejšemu spolu kot prva odprla vrata filozofska fakulteta. Čez tri leta so se smele vpisati še na študij medicine, pravo pa jim je bilo dostopno šele po prvi svetovni vojni. »Avstro-Ogrska je bila precej nazadnjaška v primerjavi z drugimi konci Evrope, a hkrati kaže pojasniti, da tudi velikih potreb po učenih ženskah v teh koncih ni bilo. « Potrebe so se povečale z razcvetom kapita-

Dr. Alojz Cindrič
dijak Š 4. A, 1974/75

Rodil se je 19. septembra 1955 v Kamniku. Osnovno šolo je obiskoval v Črnomlju, po končani osnovni šoli pa je nadaljeval šolanje na Elektrotehniški šoli v Ljubljani. Leta 1975 se je vpisal na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, kjer je študiral zgodovino in sociologijo in leta 1981 diplomiral. Dve leti kasneje se je zaposlil na Oddelku za sociologijo kot bibliotekar in strokovni tajnik, pred tem pa je poučeval na gimnazijah v Črnomlju in Kopru. Leta 1992 je opravil strokovni izpit iz bibliotekarske stroke, leta 1998 pa še specializacijo. Isto leto je bil za asistenta sociologije. Aprila 2002 je bil po sklepu senata Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani izvoljen v naziv bibliotekar – visokošolski sodelavec za neomejeno dobo.
Leta 1997 je na Oddelku za zgodovino zagovarjal magistrsko nalogo z naslovom Študenti s Kranjske na Dunajski univerzi v predmarčni dobi 1815–1848, doktoriral je leta 2008 na temo Struktura študentov s Kranjske na dunajski univerzi 1848–1918. Leta 1991 je uredil zbornik ob 30-letnici študija na Filozofski fakulteti, bil je tudi urednik Čarnijevega zbornika (1998). Leta 2000 je pripravil odmevno razstavo v avli Filozofske fakultete Od popotne palice do rektorskega žezla: študenti s slovenskega etničnega prostora na avstrijskih in nemških univerzah. Poleg vodenja in opravljanja bibliotekarsko-knjižnične dejavnosti v oddelčni knjižnici se raziskovalno ukvarja s socialno in kulturno zgodovino slovenskega izobraženstva. Študijsko se je izpopolnjeval v Univerzitetnem arhivu na Dunaju in Licejski knjižnici v Bratislavi.
Glavna dela: Cindrič, A., Študenti s slovenskega etničnega prostora na avstrijskih in nemških univerzah, Šolska kronika, Ljubljana 2000, let. 9, št. 2, str. 309–320.; isti: Kranjski doktorji na dunajski univerzi v predmarčnem obdobju 1815–1848, v: Melikov zbornik, Ljubljana 2001, str. 373–390.; isti: Vpliv dunajske univerze na oblikovanje slovenskega izobraženstva: statistična slika študentov s Kranjske na dunajski univerzi med leti 1804 in 1917, v: Slovenci in Evropa ..., Ljubljana 2002, str. 7–34.; isti: Izbrana bibliografija o protestantizmu na slovenskem : 1995–2005, v: Protestantizem, slovenska identiteta in združujoča se Evropa, Ljubljana 2006, str. 387–430.; isti: Socialno-gmotne razmere študentov s Kranjske na Dunajski univerzi 1848–1918, v: Knafljeva ustanova na Dunaju 1676–2006, Ljubljana 2007, str. 77–104. isti: Študenti s Kranjske na dunajski univerzi 1848–1918, Ljubljana: Univerza v Ljubljani 2009. - Za bibliografijo glej Cobiss.

Švica je prva v Evropi dovolila študentkam na univerzo že leta 1863 in brž so ji sledile Francija, Anglija in Belgija. Celo Turčija je za tri leta prehitela Dunaj, medtem ko je bila Prusija do žensk zadržana še bolj: na univerzo jim je dovolila leta 1906. Podobno počasna je bila tudi Rusija, ki se je za korak odločila tik pred prvo svetovno vojno.

lizma in s čedalje večjim razslojevanjem, s pospešeno urbanizacijo in prihodom podeželank v mesta, kjer so si služile kruh kot delavke in vzgojiteljice, z zahtevami po enakovrednem izobraževanju obeh spolov, z naraščanjem pomena univerzitetne izobrazbe, s počasnim spreminjanjem trdno zasidrane krščanske miselnosti, češ da je Bog moškega obdaril z razumom in žensko s srcem. »Švica je prva v Evropi dovolila študentkam na univerzo že leta 1863 in brž so ji sledile Francija, Anglija in Belgija. Celo Turčija je za tri leta prehitela Dunaj, medtem ko je bila Prusija do žensk zadržana še bolj: na univerzo jim je dovolila leta 1906. Podobno počasna je bila tudi Rusija, ki se je za korak odločila tik pred prvo svetovno vojno.« Pot, po kateri so se do izobrazbe prebijale Kranjice, je bila zatorej naporna, kajti monarhija ni poskrbela niti za ženske gimnazije. Mladenkam je bilo sicer omogočeno maturirati na zasebnih šolah, kaj več pa ne, in tudi na maturitetno spričevalo so jim navadno pripisali: ni za vpis na univerzo. Vendar družbenega razvoja in tehničnega napredka ni bilomogoče ustaviti in dunajskih univerzitetnih vrat ne več zaklepati pred ženskami. »V dunajski telegrafski službi, na primer, so že v sedemdesetih letih 19. stoletja zaposlovali spretne, pridne in poslušne ženske. Od njih so pričakovali, da bodo vešče francoščine in angleščine, zaslužile pa so polovico manj, kolikor so prejeli moški.« Eden prepoznavnejših razlogov, da je dunajska univerza počasi, a vendarle spremenila odnos do nežnejšega spola, je bila tudi avstrijska zasedba Bosne in Hercegovine. »V Bosni so namreč že zaposlovali zdravnice, kajti moški zaradi vere niso smeli k bolnicam. «

Brez nogavic in v Rusijo

Potreb je bilo iz leta v leto več in z njimi so se pomnožile tudi priložnosti, da nase opozorijo najpogumnejše posameznice, povečini take iz socialno in intelektualno privilegiranih okolij. Med pionirkami iz Kranjske, ki so pripravljale teren mlajšim in prinašale novega duha na dunajsko univerzo, je bila, denimo, Ljubljančanka Julijana Zupančič. Na filozofsko fakulteto se je kot prva iz teh koncev vpisala leta 1897, pod rubriko materinščina pa je zapisala nemščina. »Prvi dve študentki, ki sta navedli slovenščino, sta bili Marija Sušnik iz Koroške in Cecilija Urban iz Divače, ki sta se vpisali v študijskem letu 1905/1906. Urbanova je bila sploh markantno dekle, saj je znano, da je po Trstu hodila brez nogavic, potovala po Rusiji in posojala svoj potni list.« Šele tretja dunajska študentka s slovenskim maternim jezikom je bila, kakor je uspelo izbrskati Cindriču, doma iz Kranjske: ime ji je bilo Antonija Gaber Jesenko (1906/ 1907), zanimiva pa je tudi zato, ker jo je bil portretiral impresionist Matej Sternen. Za omenjenimi mladenkami so po lepo tlakovani poti prihajale še druge Kranjice, večinoma Ljubljančanke; do padca monarhije so jih prešteli 31, 25 na filozofski in šest na medicinski fakulteti. Med njimi jih je več kot redno študiralo izredno, polovico je določal slovenski in polovico nemški materni jezik.

Od antisemitizma do demografske slike

Iz drobcev, s katerimi se je ubadal Alojz Cindrič, so se nekako kar sami ponujali odgovori, še preden si je bil postavil vprašanja. Denimo takšna: Kako se je na dunajski univerzi, kjer se je iz leta v leto povečeval delež judovskih študentov, tiho širil antisemitizem? Kako lepopisni so bili včasih lastnoročni podpisi? Kateri neznani motivi so vodili nekega Kranjca, da je sprva navedena slovenski materni jezik in katoličtvo spremenil v nemščino in evangeličansko vero? Zakaj je več študentov kakor Dolenjska dala Gorenjska, predvsem Radovljica? Zakaj je bilo med tedanjo študentsko mladino tako zelo priljubljeno pitje piva in kako družabno je živela po kavarnah, a tudi gostilnah in beznicah? Zakaj so mladi že tedaj verjeli, da so z vsakim uspešno opravljenim izpitom osvojili del sveta? »Dunaj ima danes novo oblast, naredil sem rigoroz, « je na razglednico zadovoljno zapisal neki študent iz Črnomlja. Med mukotrpnim in zamudnim vztrajanjem v arhivu se je Cindriču, ki ga

s Črnomljem vežejo mladostni spomini, znova potrdila tudi znana zgodba o večnem tekmovanju med dvema središčema Bele krajine. »Brž ko se je na Dunaju pojavil študent iz Črnomlja, je za njim prispel še eden iz Metlike.«

Zatrte duše

Dunajska univerza je v času, ko Ljubljana še ni omogočala univerzitetnih študijev, odigrala odločilno vlogo pri nastajanju slovenske meščanske družbe in njenih elit po izobrazbi. Iz Avstrije so študentje v tukajšnje tesne konce prinašali številne navade in razvade, način govora in izraze, predvsem pa svežino razmišljanja ter nacionalnega, političnega in socialnega zavedanja. Raziskovalec zato v svojih dognanjih pritrjuje tezi, da smo bili Slovenci že pred prvo svetovno vojno povsem razvit narod z večino ustanov, potrebnih za samostojno narodno življenje, in z izoblikovanim jezikom. »Pred prvo svetovno vojno je bila takšnega meščanstva po izobrazbi na Kranjskem že okrog 15 odstotkov, drugi so bili proletarci, kmetje, katoliška duhovščina in imeli smo nekaj malo plemstva.« Poznejši čas je meščanstvo zatrl, v duhu neelitizma in socialističnega kolektivizma pa verjetno tudi marsikatero pred desetletji na Dunaju kaljeno intelektualno dušo. ▪

ZVOKOVNI MOJSTER V DRAMSKI SKUPINI

Jure Culiberg
dijak Š 4. A, 1966/67

Ker sem se preizkusil v vseh opravilih zvokovnega mojstra, od glasbe do prenosov, proslav, športnih prireditev itd., lahko z gotovostjo trdim, da je naš največji avtorski delež prav v radijski igri. Zato ne bom razpredal o zahtevnosti postavitve orkestra, ampak o tem, kako se uspešno lotiti radijske igre ali pravljice in drugih dramatiziranih, tudi glasbenih oddaj.

Branje teksta in njegovo urejanje

Najpomembneje je, da natanko preberem tekst in se pogovorim z režiserjem o tem, kaj in kako bi rad z igro povedal. Takrat se začne moje pravo delo. Ko berem besedilo prvič, vnesem vanj oznake vseh prostorov – ambientov, v katerih se igra dogaja, in tako natančneje določim sceno. Opombe so navadno nepomembne, saj mnogokrat govorijo o modrih očeh, ki trepetajo, o želji režiserja, naj ustvarim vzdušje v Moskvi leta 1942 pri 25 stopinjah pod ničlo in podobno. Predstavo o dogajanju mi da sam tekst. Pametno je sodelovati z režiserjem pri izbiri igralcev, saj imajo nekateri mladi igralci že zelo globoke glasove, razlike v letih pa so le generacijske (25 let) za očeta in sina, ali dedka. Opozoriti je treba tudi na podobnost glasov igralcev, saj morajo poslušalci razlikovati osebe v igri s sluhom. Zelo podoben glas in način govora imata Polona Juh in Saša Mihelčič. Zato redno zahajam tudi v gledališče. Na moj predlog tekst velikokrat popravljamo, saj praviloma ne upošteva

O tonskem mojstru

Jure Culiberg se je rodil leta 1947 v Ljubljani. Leta 1970 se je zaposlil na RTV Slovenija. Tonsko je oblikoval številne oddaje, posebej radijske igre. Zvočno je opremil tudi več gledaliških predstav. Za svoje posnetke je prejel več nagrad na različnih festivalih v okviru nekdanjega JRT (Ohrid, Dubrovnik). Na Tednu jugoslovanskega radia je leta 1978 za radijsko igro EN DAN DENISA IVANOVIČA prejel nagrado za najboljši tonski posnetek, istega leta je zanj dobil tudi nagrado RAI na festivalu PRIX ITALIA z obrazložitvijo "beautiful sound and background". Leto kasneje, 1979, je prejel nagrado za ton v igri KO BOM VELIK, BOM ŽABA, ki je bila nagrajena tudi kot celota. Leta 1987 je na Ohridu prejel nagrado za tonski posnetek glasbenoeksperimentalnega dela FAUVEL 86, ki se je na festivalu PRIX ITALIA 88 na Capriju uvrstil v ožji izbor. Tega leta je na Ohridu prejel tudi nagrado za najboljši posnetek za otroško radijsko igro ČAROVNICE. Na festivalu JRT na Ohridu je leta 1990 dobil nagrado za nov radiofonski pristop in posebno kakovost posnetka radijske igre POGOVORI V MATERNICI KOROŠKE SLOVENKE; za posnetek HERMAN CELJSKI pa leta 2004 v Novem Sadu 1. nagrado na festivalu TAKTONS.

dejstva, da dogajanje samo slišimo. Nekaj primerov: scena na gradu, ki ji dodamo v oddaljenosti srednjeveško glasbo, povzdigne sceno na visoko družbeno raven. V *Matkovi Tini* sem med pridigo dodal v ozadju molitev zdravamarije in zvonjenje zvonov, kar v resnici ne gre skupaj, sem pa s tem dosegel turobnejše vzdušje. V sceni, ko Tito nekomu podeljuje medaljo, iz teksta ni mogoče začutiti prisotnosti vojakov. Z dodanim tekstom »Drugovi vojnici, zdravo« in z odgovorom »Zdravo« pa smo dobili veliko število vojakov in svečanost dogodka. Tako tudi pri tempu igre bolj kot rezanje teksta med besedami pomaga, če dolge odlomke v pogovoru, prekinjamo s stavki sogovornika. Opozarjanje režiserja na sogovornika (z dihanjem – kratkim pritrjevanjem itd.) pa je naša stalna praksa.

Oblikovanje scene – zvočni scenarij

Ko poznam osnovne stvari, začnem oblikovati mizansceno. Ambiente določim natančno: kdo je v prvem planu, od kod kdo prihaja, kdo je v prihodu, kdo govori že med hojo, koliko naj se približa mikrofonu, s kolikšno jakostjo naj govori, na koga bo treba dodati odmev, kdo govori po telefonu itd., seveda pa tudi to, kakšen prostor ali ambient potrebujem za sceno. Določim tudi, koga je treba posneti v drugem studiu hkrati ali posebej. Težko je opisati vse izzive, ki sem jih do zdaj srečal ob svojem delu. Vem pa, da mi je velikokrat pomagala do uspešne izvedbe prav kmečka pamet. Na primer, kako zvočno predstaviti grško galejo s tolkačem ritma in bičem, letalo bratov Wright in drugo. Teh posnetkov ni. Po premisleku sem ugotovil, da ima ročna kosilnica približno enak motor, da so bila krila lesena in skupaj zvezana z jekleno pletenico. Z menjavo hitrosti magnetofonskega traku sem poslušalcem pričaral vtis, kot da kosilnica – letalo leti in s posnetkom kolesa nakazal rahlo žvenketanje kril.

Delo z igralci

Delo z igralci v studiu zahteva posebno pozornost. Če hočemo doseči prepričljivost govora, je že majhno nesorazmerje med glasovi odločilno za razločno zavest o tem, kdo je glavni in kdo podrejen, kaj naj naredi igralec z glasom in pred mikrofonom. Na primer: slikar skoči iz letala za zadnjo sliko, ki jo bo naslikal in vpije, ker nima padala. Igralcu je treba povedati, kako naj obvladuje mikrofon. Poseben problem je seveda studio s svojo tišino. Igralec prebere tekst in ima navodila režiserja in tonskega mojstra, a ga je težko prepričati, da dela v tovarni za strojem in naj bo govor temu primeren. Igralci povedo par stavkov na glas, a kmalu zaradi nemosti studia spremenijo način govora (jakost) in govorijo normalno. Ko dodamo hrup tovarne, se ti glasovi izgubijo. Za take primere sem vsem igralcem omogočil slušalke, na katerih so imeli zvok tovarne in tudi sebe in tako prišel do najboljšega rezultata. Res je, da se da igralce posneti tudi dokumentarno v sami tovarni. Pri tem pa je treba paziti na nekaj dejavnikov. Scena ne sme biti dolga, saj koncentrirano poslušanje ob hrupu tovarne poslušalca obremenjuje. Zato v največjem hrupu lahko posnamemo le scene za kratek dvogovor (npr. Gremo kadit – Dobimo se na dvorišču ob malici ali po delu itd.) drugače pa moramo poiskati del efekta, ki je mirnejši ali pa se postaviti z igralci v mirnejši del tovarne (dokumentarno snemanje). Tudi dež, avtomobil, vlak – skratka, vsi hrupni šumi z govorom so za poslušalca obremenjujoč element. Zato navadno že na začetku scene, denimo z gromom, nakažem, da dežuje, potem pa šum dežja ali vlaka umaknem, da je scena razumljivejša in šele na koncu scene spet zvišam nivo efekta, tako da je razlika za poslušalca skoraj neopazna. S sodobno tehnologijo so stroji spremenili zvok, kar se pozna predvsem pri novejših avtomobilih vlakih itd., zato se mnogokrat raje odločam za starejši avto, ki ima značilnejši ropot. Pri tem pa poslušalcu ne daje občutka napake. Seveda smo zelo odvisni tudi od vremena, zato moram zvočne kulise posneti takrat, ko te so. Pri nas odpade pravilo snemanja »Posneti moram nevihto« – »V redu, v torek imaš naročen avto«. Posnel sem točo in jo zelo

prepričljivo uporabil skupaj z dežjem, v sceni, v kateri igralka govori, kako debele kaplje padajo na okenski rolo. Poseben izziv imajo množične scene bitk – »turški vpadi, bitka na Neretvi itd. Če se držim zgodovinskih dejstev o številu vojakov in s tem pušk, topov in mitraljezov, je gostota zvoka tako velika, da je vse skupaj samo nemogoč hrup. Po logiki pa tudi v bitki slišimo samo najbližje orožje. Tako so dovolj 1 tank, 3 puške, 3 mitraljezi, oddaljeno žvižganje topovskih granat, prelet letala. Pravo grozo pa doživimo, če zaslišimo konjski rezget – »stisko živali«. Tudi poteg meča iz nožnice sem posnel najbolje, če sem uporabil trak železa in aluminija. Tonski mojstri smo v dramski skupini prisiljeni ustvariti za poslušalce zvok, za katerega so prepričani, da je pravi, pa čeprav to ni.

Posebno poglavje – šumi (efekti) – izbira mikrofona

Ker so posnetki okolja bistveni element radijske igre, jih moramo tako tudi posneti. So podlaga, ki natančno določa, kje prizor poteka. Z njihovim rahločutnim dodajanjem dosežemo v igri pravo razpoloženje.

Snemanje efektov zahteva veliko potrpežljivosti, saj smo odvisni od mnogih dejavnikov, predvsem od vremena, pa tudi od onesnaženosti okolja s hrupom, ki pa se je žal ne zavedamo dovolj. Tako je že na začetku bistvena izbira mikrofona. V vseh teh letih sem preizkusil veliko mikrofonov, ki se različno odzivajo na snemanje. Ugotovil sem, da je najboljši mikrofon tisti, ki ne posname ambienta najbolj realistično, ampak nam da zvok, ki bo poslušalca prepričal (ki ustreza poslušalčevi predstavi). Uporabljeni zvok narekujejo tudi zahteve igre. Ker bi bilo realistično igro najbolje snemati kot film, pa za to denarja praviloma ni, se moramo pač odločiti za druge postopke. V neki ruski igri sta nastopala igralca, ki se vozita z drezino. Ker so ročne drezine samo še v muzejih, sem se odpravil v Ribnico, kjer proga ni obremenjena. Imeli so pragovni voziček, ki bi v skrajni sili dal zvok koles po tirih, temu bi dodal še škripanje, ki ga povzroča mehanizem za poganjanje. Tako sem voziček posnel in na postaji pozneje izvedel, da imajo v Novem mestu drezino za štiri ljudi, ki si sedijo nasproti in jo poganjajo. Bila je lepa, restavrirana, a kaj ko je železniška postaja sredi mesta ob cesti. Zato sem uporabil pevske mikrofone *Shure*, ki so opravili nalogo zelo dobro, saj okolice ni bilo slišati. Tudi dokumentarno posneta operacija v Kliničnem centru ni bila uporabna (preveč ropota, kletvic itd). Koristila mi je le kot informacija o tem, kaj vse se sliši, ostalo pa sem posnel v studiu z jedilnim priborom (skalpeli), s piskanjem elektrokardiografa in dihalnim sistemom. V nadaljevanki, ki jo prav zdaj pripravljamo, nastopa žareč, kovan žebelj, ki pa žarenje lahko ponazori le z ohladitvijo – kaljenjem. Vsak kovač, ki hoče enakomerno kaljeno železo, potisne železo v vodo v trenutku. Jaz pa sem potreboval daljše cvrčanje, in se odpravil v Cerknico. Z asistentom sva usposobila majhno kovačijo in kovala ter kalila ter tako dobila počasno kaljenje.

Glasba V Radijski Igri

Glasba v radijski igri je navadno scenska in jo uporabljamo za podporo razpoloženju, kot ločilo ali kot song. Pri tem ne bom omenjal izbora glasbenega opremljevalca, ki mi pri podpori scene z glasbo zelo pomaga. Ozrl se bom na song.

Vso glasbo za radijske igre posnamem sam, ker je tudi glasba del igre in mora biti temu primerno posneta. Že na začetku vem, kateri instrument bom izpostavil, kateri bo imel več odmeva, predvsem pa, da igralec ne sme skoraj nič odmevati, ker se nam sicer zdi, da poje drug človek – pevec. Zato se dogovorim s skladateljem za »lego«, v kateri ta igra, tako da med petjem in govorom ni razlike in se vloga nadaljuje. Posebej pomembno je to v pravljicah, v katerih nastopajo igralci kot živali in zato tudi z drugačno interpretacijo.

Digitalno snemanje zvoka

Nova tehnologija je prinesla nov način dela. Predvsem se je podaljšal čas. Ker je

Oblikoval je zvočno podobo radijskih iger, ki jih je Radio Slovenija predstavil na mednarodnih festivalih:

- 1992 PRIX ITALIA in PRIX MORISHIGE (Igor Likar: STEKLENI STOLP),
- 1993 PRIX ITALIA (Igor Likar: POTOP), PRIX FUTURA (Metod Pevec: MUZIKUS) in
- 1994 PRIX MORISHIGE (Franjo Frančič: FAMILIJA),
- 1996 PRIX EX AEQUO (Vinko Moederndorfer: POPKI, Irena Androjna: NOSOROGEC ROSONOGEC),
- 1997 PRIX FUTURA (Žarko Petan: POSILSTVO),
- 1998 PRIX EX AEQUO (Darka Čeh: ZAČARANI KROG),
- 2000 PRIX EX AEQUO (Rado Murnik-Vinko Moederndorfer: LEPI JANIČAR),
- 2000 PRIX EUROPA (Lilijana Resnik: DOLGA POT V DOBROVO),
- 2001 PRIX EUROPA (Vinko Moderndorfer: RAČUN, Tanja Viher: ŠTEFKA),
- 2002 PRIX EX AEQUO (Irena Glonar: ŠTIRIINDEVETDESET),
- 2002 PRIX EUROPA (Tugo Štiglic: MOŽ V BELEM-LJUBA PRENER),
- 2003 PRIX ITALIA (Irena Glonar: ŠTIRIINDEVETDESET).
- 2004 PRIX EX AEQUO (Kim Komljanec Miss Slovenije ima kratke noge),

- 2004 PRIX MARULIĆ (Anton Novačan HERMAN CELJSKI)
- 2004 TAKTONS (Anton Novačan :HERMAN CELJSKI) – 1. nagrada za tonski posnetek
- 2005 PRIX ITALIA (Dominik Smole : ANTIGONA)
- 2006 PRIX MARULIĆ (Dominik Smole : ANTIGONA)
- 2006 PRIX ITALIA (glasbena oddaja: POJEMO- POJEMO)
- 2006 BOLGARIJA (Matjaž Zupančič: HODNIK),
- 2007 PRIX EX AEQUO (Polona Glavan – Irena Glonar TRISTO MILIJONOV METROV NA SEKUNDO) - nagrada igri
- 2007 TRT ANTALYA (Vlado Žabot-Irena Glonar PIKEC IN PUHEC) in (Polona Glavan-Irena Glonar TRISTO MILIJONOV METROV NA SEKUNDO)- uvrstitev med prvih 5 - obe igri
- 2007 PRIX MARULIĆ (Ivan Pregelj-Irena Glonar MATKOVA TINA)
- 2008 PRIX EX AEQUO (Irena Glonar VSEGA IMAM DOVOLJ)
- 2009 IRAN (Irena Glonar VSEGA IMAM DOVOLJ) finale – prvih 5
- 2009 PRIX ITALIA (Renata Ažman-Ana Kržišnik DEPRA)
- 2009 TAKTONS (Renata Ažman-Ana Kržišnik DEPRA)

način dela v dramski skupini poseben, smo po mojem pri digitalnem snemanju z efekti na trakovih ali zamujali ali pa prehitevali, ker generalni spomin še ne deluje in je pri nas najzanesljivejše še vedno hranjenje na trakovih. Tako smo režiserju za montažo dali na magnetofon trak, on pa se je v določenem času odločil za efekt, ki smo ga potem uporabili. Zdaj efekte nalagamo časovno 1 : 1 v računalniške sledi; če ni pravi, ga v hipu odstranimo in spet 1 : 1 presnamemo drugega. Pri analognem mešanju sem sam odločal, kdaj bom vključil glasbo, efekt; zdaj pa se je režija spremenila, ker je premikanje po sledeh do »frama« natančno. Zato nemalokrat slišiš režiserjev napotek »Premakni mi to sled za 2 mm bolj levo«. S tem lahko uničimo življenjskost projekta saj je preveč tehničen in premalo življenjski. Zato sem ponosen na svojo »analognost«, pri kateri sem si pridobil veliko znanja in izkušenj, in mi je digitalna tehnologija le v pomoč. Zanašanje na dvojni klik, s čimer povečaš jakost posameznega kanala ali zamenjaš panoramo, pa povečuje tudi nevarnost malomarnosti pri snemanju. Poleg tega sem prepričan, da v majhni meri šum traku nekako ustreza našemu pojmovanju naravnega, saj je čista tišina nenaravna in moteča. Tako med besedami iščemo šum studia in ga dajemo na mesta, kjer smo izrezali napako. Tako je tudi z vinilno ploščo.

Delo za gledališče – kasete – CD – DVD – razstave

Za gledališča sem opremil kar nekaj predstav (približno 20). V Šentjakobskem gledališču sem opremil predstavo *Dobro jutro, kaj bo dobrega* in se pri tem srečal s težavo, kako za gledalca predvajati efekte, da bodo le ti sinhroni z igralci. Do velikega razkoraka pride, ker so igralci na odru, zvočniki pa navadno v dvorani nad zaveso ali ob straneh. Tako sem se odločil, da bomo postavili zvočnike na oder, in šumi so se spojili z igralci. Druga taka predstava, ki je bila zelo odvisna od tona, je bila v *Gleju*. Dogajala se je skoraj pantomimično (zato je bil zvok posebej pomemben) na železniški postaji, kjer dva čakata vlak, pa noben ni pravi. Tam smo zvočnike postavili v dvorano in s primerno glasnostjo pričarali prihod in odhod vlaka tudi po panorami, saj so prihajali enkrat z desne, drugič z leve, igralca pa sta prihode in odhode pospremila z očmi.

Kasete so bile narejene kot radijske igre, le da je bilo treba prilagoditi stran A in B (enaki minutaži).

Pri CD-ju tega problema ni, pametno pa je na njem označiti posamezne scene ali songe, da si zlasti otroci kakšen odlomek lahko predvajajo večkrat.

Poseben glasbeni projekt, ki ga bom omenil, je bil narejen za zunanjega naročnika, za Mladinsko knjigo Založbo. Zame je pomemben zaradi več dejavnikov. *Sonce in sončnice* so prelepe pesmi Toneta Pavčka, ki jih je uglasbil Aldo Kumar, režirala Irena Glonar, odpela sta jih Boris Cavazza in Mateja Koležnik, jaz pa sem jih posnel. Ko smo bili zbrani v studiu, je Aldo pričakoval, da bomo instrumente nasnemavali. Takrat je bil dramski studio brez večkanalnega snemalnega magnetofona. Ko sem mu to povedal, je hotel od projekta odstopiti in oditi domov. Potem smo se dogovorili in tako kot na koncertu) posneli pesem za pesmijo. Redkokateri posnetek nastane s tako energijo. Zadovoljstvo nas vseh je raslo. Tako smo dobili presežen izdelek, za katerega smo poželi vse pohvale, Aldo Kumar pa trdi, da je to njegova najlepše posneta glasba.

DVD *Maček Muri* je s svojo animacijo zahteval rahlo karikirane efekte in sinhroniziran ton kot pri risanki in v pravem odnosu (odnos ekran – figurica – govor – dogajanje).

Sodelovanje na razstavi slikarke Brede Jontes s poezijo Kristjana Mucka pa je s svojo ambientalnostjo pogojevala razporeditev zvočnikov, ki so predstavljali sozvočje treh elementov.

Projekt Herman Celjski

Eden najzahtevnejših projektov je bil Novačanov *Herman Celjski*. Zgodba o Veroniki je znana, čas dogajanja tudi. Precejšen izziv za tonskega mojstra pa je dogajanje na gradu s posebno akustiko prostora.

Z režiserko sva uskladila njene zahteve z mojim scenarijem, kar je stalna praksa. Povedala mi je, kakšna bo zasedba vlog, pogovorila pa sva se o ambientih. Z asistentom Zmagom Frecetom sva se odpravila v takrat še ne prenovljen grad Snežnik, v cerkvico na Veliki Polani in v Predjamski grad ter posnela veliko šumov, ki sem jih v igri uporabil. Prav ponosen sem na sceno, ko Veroniko v kadi umorijo. Kamnita kad daje poseben zvok. Ko sem imitiral kopanje in skodelo z milom ali vodo, sem dobil neverjetno turoben in čist zvok, ki je poslušalca s krikom igralke moral prepričati. Igro sem izbral predvsem zato, ker je z glasbo vseskozi zelo občutena, pa čeprav prostori niso tako različni, da bi pomenili izziv za zvok. Pri poslušanju pa so bistvene nianse, ki najslikoviteje podpirajo igralce – sceno. Vse male podrobnosti dajejo igri poseben pečat. Vseskozi veje iz nje zlovešče vzdušje z vsemi intrigami, odnosi in notranjimi monologi, ki pritegnejo poslušalca. Režijsko vodenje, interpretacija, glasba in efekti so se prelivali v pravem razmerju in bili skozi vso igro učinkoviti. Poželi smo aplavz na odprti sceni, ko smo radijsko igro javno predvajali v bližini vodnega stolpa v Celju v sklopu njihovih prireditev.

Snemanje igralcev je potekalo v radijskem dramskem Studiu 2. Sredi prostora, kjer sem snemal notranje prizore, kakor tudi v kabini za zunanje scene, sem uporabljal stereomikrofona Neumann SM 69. Igra je bila posneta klasično še na Studerjevi mizi in s šumi na trakovih in na Studerjevih magnetofonih. Za odmevanje sem uporabljal EMT 240, ki ima zame še vedno najbolj naraven zvok.

Poseben izziv so bili efekti, kot so verige, prihod in odhod konja, vdor kmetov na grad in podobno. S posnetimi efekti, kot so kapljice vode v Predjamskem gradu, hoja po lesenih škripajočih stopnicah (posnetek v cerkvici na Gornji Polani) in v verige vklenjenega sina, smo lahko pričarali tesnobo grajskega življenja. Verige po tlaku in njihov žvenket sta za mikrofon velik zalogaj, zato sem se odločil za lesena tla, na katerih verige lepše zvenijo. Stereomikrofon Neumann sem uporabil tudi za snemanje efektov v prostoru, zunanje efekte pa sem posnel z mikrofonoma Shoeps, povezanima v stereo. Snemal sem z DAT-kasetofon Sonny.

Varnostna merila

Studio je pred uporabo pregledan. Vsi zaposleni smo opravili izpit iz varstva pri delu, ki ga vsaki dve leti obnovimo. Na stenah so obešeni načrti za izhod v sili, kar pokažemo igralcem. Studio je prirejen tako, da ne predstavlja nevarnosti za sodelujoče. Stoli so ergonomsko oblikovani, monitorji pravilno postavljeni in aparature ozemljene. S svežim zrakom nas oskrbuje klimatska naprava.

Tudi na terenu smo ustrezno zaščiteni pred vremenskimi vplivi. Pri snemanjih zunaj hiše po pravilu ločujemo mikrofonske ali linijske vodnike od energijskih. Konektorji so dvignjeni od tal, vozilo pa ozemljimo.

Zaključek

Pri vsakem projektu, ki ga ustvarjam, je najpomembnejša estetika. Reakcije poslušalcev so občasne. Poleg knjige smo edini, ki ob poplavi komercialnih oddaj skrbimo za lep slovenski jezik. Zavedati se moramo, da imamo stalen krog poslušalcev, v odstotkih sicer majhen, a če jih preštejemo, bi večkrat napolnili Cankarjev dom. S tem pa je naš trud poplačan. ▪

Na koncu pa bi se rad opravičil vsem, ker sem namesto zvokovni mojster uporabil besedno zvezo tonski mojster (v osnovni in srednji šoli sem se učil nemško in sem tudi uporabil udomačen izraz za mikrofon in efekte). Vse skupaj vzemite za dobro, saj prodajamo na Miklošičevi cesti Nobel burek in Fruchtzwerge Dannone v Sparu, po "slovensko" v Šparu. In ko že tako zelo skrbimo za svoj jezik, naj omenim, da imajo v Bratislavi, kjer govorijo slovaško, Ludovo banko, kar pomeni v slovenščini Folksbank ali Volksbank – ljudska hranilnica. Zato mi mirno odpustite nekaj napak. Dramski zvokovni mojster potrebuje nekaj več časa za razmišljanje o dogajanju v svetu, kot ga porabi računalniški program. Dobivam vabilo za premiere v drami, kar mi pomeni več kot vsi nazivi. To sem jaz.

Jože Skok

NAŠA LETA JURE CULIBERG

Jure Culiberg je prišel na Radio Ljubljana oktobra leta 1970. Dobro se spominja leta 1968 in tega, kako je kot srednješolec opravljal prakso na radiu prav med invazijo na Češkoslovaško, med katero se je v Pragi zažgal študent Jan Palach. Takrat so na radijsko streho namestili bodečo žično ograjo, ki je tam še danes. Radio bi bil pač prvi na udaru. Sicer pa je imel Jure stike z radiem že od malega, saj je pel v otroškem zboru pod vodstvom Janeza Kuharja.

»V njegov spomin smo ustanovili Društvo Janez Kuhar in izdali njegov življenjepis. Bil je odličen harmonikar in zborovodja. Takrat se ni veliko hodilo na morje, z zborom pa smo šli za nagrado vsako leto v Šiljevico. Na terasi nad morjem smo vadili in se naučili vrsto pesmi, ki smo jih potem posneli. V naši efektoteki hranimo posnetek potresa s konca leta 1959, ki ga je v filharmoniji med snemanjem pesmi posnel Sergej Dolenc,. Že pri desetih letih sem v otroškem zborčku opazoval snemanje v radijskem Studiu 14. Tudi sam sem si zaželel, da bi kdaj to počel, saj so me lučke na snemalni mizi zelo pritegnile. In tako se želje včasih tudi uresničijo.«

Veliko je bil tudi v Operi

»Od sedmega leta dalje sem skoraj redno statiral v Operi. Enkrat sem nastopal tudi kot solist. V operi *La Boheme* sem zapel Jaz bi konja rad, ki piska. Ljubljanska opera je bila zelo dobra. V njej sem se navadil poslušati in si tako izostril sluh, kar mi pomaga pri delu. Že kot praktikant sem samostojno snemal oddaje pod mentorstvom Boruta Turka. Vedel je, da se samo z gledanjem ne bomo ničesar naučili. Zaupal mi je in nekoč celo zamudil snemanje. Dana, ki je vodila snemanje reklam, je bila zelo zaskrbljena, saj smo bili na tesnem s časom.«

Najprej je delal v govorni skupini

Leta 1970 je Jure ob prihodu na Radio Ljubljana sprva kot tehnik sodeloval pri oblikovanju novinarskih prispevkov. Prenašal je tekmovanja iz Planice in Kranjske Gore in nogomet iz vse Jugoslavije, pa tudi druge prireditve. Zanimal ga je džez. Na festivalu v ljubljanskih Križankah je dolga leta sodeloval pri ozvočenju, pa tudi s snemalcem Stanetom Kuncem – Kundijem. Službeno je potoval v številna jugoslovanska mesta.

»Prenašali smo aktualne dogodke, partijske in sindikalne kongrese, 25. maja prireditev ob dnevu mladosti, spremljal sem tudi Tita. Čeprav nisem bil nikoli v partiji, me zaradi tega ni nihče maltretiral. Železnih časov, kot jih mnogi poimenujejo, nisem občutil nikoli.«

Jure je sprva nameraval snemati glasbo. Ko pa so v dramskem studiu odprli delovno mesto snemalca, se je odločil in odšel v kulturno-umetniški program.

»Snemali smo radijske igre in druge kulturne oddaje. Včasih je bilo na programu zelo veliko mladinskih oddaj. Oddaje radijske šole za višjo in nižjo stopnjo so se vrtele vsak dan. Pri marsikateri je bilo treba dobro premisliti, kako jo tonsko izpeljati. Nekoč bi moral v oddaji predstaviti letalo bratov Wright med letom. Premišljeval sem, kakšno je bilo to letalo. Vedel sem, da je imelo dvotaktni motor, in dvotaktna kosilnica (posnetek njenega glasu seveda) in zvoki starega kolesa so imenitno leteli po zraku, če sem na magnetofonu le malo spreminjal hitrost traku.

Tako smo na poljuden način izobraževali otroke, velikokrat z igranimi prizori. Radijske igre sem snemal že, ko je kot režiser in starosta delal na radiu še Fran Milčinski Ježek. Spominjam se Dušana Mavserja,

ki je bil najprej tonski mojster, kasneje pa režiser. Bil je ustanovitelj naše tako bogate efektoteke. Že ko je bil magnetofon še »na elektriko«, je veliko hodil okoli in snemal. Takrat je gospa Rapa Šuklje v literarni redakciji uvedla tudi oddajo Naš eksperimentalni studio. In ta oddaja nam je dala krila. Omogočala nam je umetniško ustvarjalnost in svobodo. To je bil v radijskih igrah začetek sterea in drugih tehničnih vragolij, ki nam jih je dopuščala takratna tehnologija. V Studiu 13 smo snemali večkanalno na magnetofon AMPEX. Dušan je bil mentor, Zmago avtor in asistent - jaz pa sem snemal.

Imam srečo, da sem praktik

Snemalec mora posneti veliko šumov. Tako se počasi polni naša efektoteka »Na Radiu je nekorekten in slab odnos do efektoteke, ki ni samo radijski, ampak slovenski arhiv. V njej je shranjena vrsta efektov, kot so žetev žanjic, vožnja parne lokomotive, statve, stope, ki jih zdaj ne moremo več posneti. Preveč brezskrbno delamo z arhivom. Ko ga bomo uničili, ga ne bo mogoče nadoknaditi. Tudi naš domači ptiček se oglaša drugače kot tuji.

Kadar koli se pogovarjamo o onesnaženosti, nihče ne spregovori o onesnaženosti s hrupom. V gozdu ali na planem se slišijo glasovi letal, motornih žag, hrup motornih vozil. Pravo tišino je zelo težko najti. Onesnaženost s hrupom je velika, pa nihče ne naredi ničesar, da bi to preprečil. Zelo težko je posneti efekte narave.«

Ko se je odprlo delovno mesto v dramskem studiu, je naš sobesednik, ki govori počasi in strnjeno, snemal radijske igre.

»Sprejeli so me z odprtimi rokami, zato sem se v studiu vedno dobro počutil. Z asistenti smo prijatelji. Brez njihove izdatne pomoči in natančnosti teh štirideset let ne bi preživel. Vedno smo se zavedali, da smo ekipa: režiser, tehnični asistent, asistent režije, glasbeni opremljevalec ali komponist in igralci. Vzdušje na snemanjih je bilo prijetno in ob delu smo se tudi zabavali. Igralci so me velikokrat po snemanju spraševali, kako je kaj 'izpadlo'. Očitno so gojili visoko mero spoštovanja tudi zaradi učinkov mojega dela.

S Poldetom Bibičem sem se spoprijateljil prav na snemanjih, čeprav zmeraj hudomušno pravi, naj ga v studiu ne podim levo in desno, saj ko doma posluša igro iz tranzistorja na hladilniku, ne sliši nobene razlike. V studiu ne moreš preslepiti nikogar. Igralec nima geste in mimike, vse mora storiti z glasom. Igralec gradi radijsko igro tako, kot bi ustvarjal glasbo. Gre za vrsto stvari, ki so dramaturško določene, da je igra dovolj hitra, da poteka v nekem loku in je razumljiva. Da ima svoj radiofonski izraz, kar je bistveno.«

V dramskem studiu miza že digitalna

Prehod v digitalno dobo je bil za Jureta kar naporen.

»Mešalna miza me ne uboga. Morda imam presuhe prste. Ko so jo kupovali, nas ni nihče vprašal, kakšno potrebujemo. Nova mešalna miza, skupaj z računalniškim programom, ni narejena za snemanje radijskih iger. Za hitrejše delo bi morali najbrž najprej spraviti v digitalno obliko tudi našo efektoteko.«

Leta 1978 je Jure Culiberg prejel odmevno nagrado RAI za tonski posnetek na *Prix Italia* (edino na radiu) za posnetek igre *En dan Ivana Denisoviča*, ki jo je napisal Vladimir Kocjančič.

»Všeč mi je bila obrazložitev žirije, češ da so opazili *beautiful sound* – čudovit zvok – in *background* – ozadje. Takrat so imeli stereo *nagro* edino v televizijskem reportažnem avtomobilu, a je nisem mogel dobiti. Zato sem si jo sposodil v Zagrebu pri tonskem mojstru in pevcu Hrvoju Hegedušiću. Zanjo je bil osebno zadolžen. V enem tednu sva s Sandijem Zgoncem posnela ves tekst, posebej efekte. Snemali smo dokumentarno, z igralci v avtobusu, v »fabriki«, na cesti itd., montirali pa v Studiu 11, ki je že imel stereoopremo. Vse pa je bilo še analogno. Pred tem sem prav tako za *Denisoviča* dobil tonsko nagrado tudi na Ohridu, kjer je bil enkraten festival v okviru JRT. Poznali smo se med seboj, tekmovali, kateri center ima boljše oddaje – predvsem radiofonske. Tako sem se najbolj razveselil nagrade za nov radiofonski pristop pri radijski igri *V maternici koroške Slovenke* in nagrade za eksperimentalno oddajo *Fauvel*. Obe je režirala Irena Glonar. Tako so leta tekla in pred 14 dnevi sem končal petstoto radijsko igro. Priznati moram, da me je ganilo.«

V Novem Sadu je Jure prejel nagrado za tonski posnetek »Hermana Celjskega«.

»Z Zmagom Frecetom sva posnela efekte v

Predjamskem gradu in na gradu Snežnik, režirala pa je Irena Glonarjeva. Morali smo posneti verige, lesene stopnice, dvorane. Igralce smo posneli v studiu. Kjer koli se pojavimo, so ljudje zelo prijazni in razumejo, zakaj snemamo.«

Igra, ki se dogaja na drezini

»Zvoka drezine ni mogoče posneti, ker je to prastaro prevozno sredstvo, ki so ga poganjali na roko. Lahko jo vidimo v starih kavbojskih filmih. Razmišljal sem, kako bi se najbolj približal temu zvoku. Obstaja še pragovni voziček, nisem pa vedel, kje bi ga posnel. Proga Ribnica–Kočevje je bila tako rekoč ukinjena – torej bo tam mir. Poznal sem gospoda iz železniškega muzeja, saj sem zanje posnel vlak na paro. Odločili smo se, da gremo v Ribnico posnet pragovni voziček, če že nimamo drezine. Ko smo prišli v Ribnico, je bil načelnik postaje vidno razočaran. Pričakoval je televizijo, torej kamere, in je bil slovesno oblečen. Ko sem mu pokazal kasetnik, je celo odvrnil, da ga ima tudi on doma. Na postaji je bila dizelska lokomotiva, pripravljena za odhod, in sem jo posnel. Lepo je potrobila in odpeljala. Nastopila je tišina, ob drezini, ki se pelje prek stepe pač ne sme biti hrupa. Ko smo snemanje po nekaj urah končali, sem vprašal postajenačelnika, ali želi slišati posnetek. Kaseto sem zavrtel na začetek, pozabil pa, da sem nanjo posnel tudi lokomotivo. Kar naenkrat je načelnik postaje skočil s tirov, tako da mu je snelo slušalke. Nisem se mogel premagati in sem se zasmejal. Železničar ne sme stati na tiru, ko zatrobi 'mašina'.«

Ves čas se je držal dramskega programa

Jure je še snemal na terenu, vendar je čedalje več časa prebil v studiu.

»Enkrat me je obiskala mama. Ko sem jo pripeljal v studio in ji dejal, da delam tu že trideset let, mi je odvrnila, da ona tam ne bi zdržala niti četrt ure. Prostor brez oken se ji zdel kot nekakšen bunker.«

Glasba in radijska igra

Velikokrat se za radijsko igro napiše tudi glasba. Tako se je srečal z raznimi komponisti: z Borutom Lesjakom, Bojanom Adamičem, Urbanom Kodrom, Aldom Kumarjem in drugimi.

»Vso glasbo za radijske igre posnamem sam, tudi songe. Glasba v radijski igri je njen del in se mora zliti z njo. Tako na primer že malo preveč odmeva v songu igralcu spremeni vlogo. Zato je pomembno, da se vloga nadaljuje tudi v songu. Igralca lahko podpremo z instrumenti. Če interpretira ptička, je primerna flavta, za medveda bas in podobno. Reči moram, da sem se z vsemi komponisti dobro razumel, zavedali smo se, da je naše delo skupinsko, in se tako hitro dogovorili za način snemanja. Občudoval sem Bojana Adamiča, ki si je v poznih letih kupil računalnik in nanj komponiral ter snemal. Le včasih me je poprosil, da sem prišel k njemu in sva skupaj naredila 'miks'.«

Snemalno delo je največkrat stresno.

»Zdaj imamo kar nekaj pomagal. Prej smo delali vse ročno. Še trak smo rezali s škarjami. Na magnetofone smo dali trakove in jih zavrteli. Če scene nismo mogli posneti fizično, ker smo imeli premalo traku, smo jih presneli tudi dvakrat, večkrat pa ne, sicer bi se zraven slišal še šum traku. Časa za snemanje radijske igre je bilo zaradi digitalizacije kar trikrat več.«

Pri snemanju radijskih iger je potrebna velika koncentracija, predvsem pa dober sluh.

»Efekte zlagam intonančno. Morda je slišati smešno. Efekt velikokrat poseže v glasbo, prelivi pa morajo biti mehki. Kakšnega celo odstranim, če se ne ujame z drugimi in nekako štrli. Gre za umetniško estetiko.«

Precej na začetku službene poti je Jure snemal radijsko igro o bitki na Neretvi.

»Predstavljamo si, da je bilo tam na primer dvesto tankov, petsto topov, deset tisoč pušk in da je to glasovno bitka na Neretvi. Če bi posneli vse to, bi trak zapolnili z zvoki, ki bi bili nerazpoznavni. Ko sem jih poskušal miksati, sem videl, da ne bo šlo. Odločil sem se za konja, ki hrza, kar ponazarja stisko prestrašene živali na bojišču, nekaj pušk, tank in paniko ljudi, tako da smo ob tem čutili grozo, trpljenje in ugašanje življenj.«

Veliko časa za hobije nima.

»V studiu moram preživeti dnevno po osem ur. Če doma prebiram tekst, mi teh ur nihče ne prizna in ne upošteva. Če želim prebrati radijsko igro, jo prebiram zjutraj ob kavi, zato to redno počnem doma. Ne vidim razloga, da bi se udinjal za nekaj ur in tega ne bi naredil pošteno.

Veliko sem delal tudi za gledališče. Z Dragom Živadinovom smo snemali *Krst pod Triglavom*, *Rdečega pilota* in drugo. Dejal je, da je bil že marsikje po svetu, da pa ni nikjer takega vzdušja kot na Radiu, v Studiu 2. To je bila za nas vse velika pohvala.«

Veliko vrtnari in dela okoli hiše, kjer je opravkov vedno dovolj.

»Izrazitega hobija nimam. Zbiram kovance in znamke, vendar ne preveč strokovno in ne veliko. Zelo rad potujem in fotografiram. Na potovanjih se, če je le mogoče, rad srečam z domačini. Tako bolje spoznaš deželo. Bila sva v Mehiki, na Tajskem, v Singapurju, Grčiji, Tunisu, v Petri. Z Mestnim gledališčem ljubljanskim smo bili na Šrilanki. Izlet je organiziral pokojni Zlatko Šugman in nas seveda tudi zabaval. Večkrat grem tudi v gledališče.

Za konec bi rad povedal še, da brez dobre strokovne in povezane ekipe ni umetniškega dela. Različni *bratje* in *misice* ne napolnijo našega duha; brez našega lepega jezika nimamo prihodnosti.« ■

SREČANJE PO TRIDESETIH LETIH

Milan Debeljak
dijak Š 4. B, 1976/77

V anteno, po kablu, skoz vtič do naprav
je treščila strela, naravni pojav,
ti-ti-ti, ta-ta-ta, ti-ti-ti in strah,
še zadnji impulz in razbit telegraf.

Raznihana vezja, ohišja in cin,
RC-tokokrogi so le še spomin,
od vsega, kar šlo je, pa najbolj boli,
ker tudi naš cvek nam je umrl te dni.

Njegovo ubogo razžrto srce,
ki vdano je tolklo za Š 4. b,
polegli smo v krsto, že grob je skopan,
pre-TEŠ-ka je šola bila tudi zanj.

Pred štirimi leti, ko se je rodil,
in vsa štiri leta grenkobo je pil,
čeprav se je z nami z veseljem igral,
ga maral nihče ni, nihče spoštoval.

Nazadnje smo šteli že tedne in dni,
v nestrpnem čakanju, kdaj se mu zvrti
in končno se zgrudi negiben in strt
in se ga znebimo in vzame ga smrt.

Kot rože povesijo svoje glavé,
ko veter pripiha snežinke z goré,
pokojni v sovraštvu je staknil prehlad,
a vendar je upal in čakal pomlad.

Dobil je še gripo in revmo v kosti
in tožil, da v jetrih in v žolču boli,
zdravnik ga je videl, a zmajal vnemár:
»Pogreb bo, zberite za krsto denar!«

Kot on je vsa leta bil v mislih pri nas,
si danes vsi skupaj zanj vzamemo čas,
zdaj vemo, kdo bil je in kaj nam je dal,
ko nas za prijatelje je naravnal.

Ob njem smo, trpeč, se imeli lepó,
na grobu njegovem nam solze tekó.

Junij 1977

To je pesmica, ki sem jo ob koncu šolskega leta 1976/77 z risalnimi žebljički pripel na šolsko oglasno desko. Bilo je v času ravnatelja Janeza Terkaja. V sprevodu smo se poslovili od našega ljubljenega cveka. Ker je bilo v vseh paralelkah četrtega letnika deklet samo za vzorec, smo v *Festivalni dvorani* zaplesali skupaj z dekleti z medicinske šole. Po maturi smo vsak po svoje odšli v življenje.

Z nekaterimi sošolci sem še ohranil stike, včasih sem koga srečal tudi po naključju. Naslovi, ki sem si jih napisal ob našem slovesu, so se izgubili, le nekaj fotografij je ostalo. Vedno znova so me spominjale na štiri leta naše žive, ustvarjalne mladosti.
Marsikaj dobrega sem slišal o starki z Vegove. Da še diha in opravlja svoje delo. Čeprav sem vedel, da v temni veži in na njenih hodnikih ne bom srečal več starih prijateljev, sem kdaj pa kdaj, ko sem hodil tam mimo, odrinil velika vhodna vrata in vstopil v star spomin.
Tako je minilo trideset let. Naša šola se je že posvečala drugim mladostim in drugačnim tehnologijam. Toda vsa naša imena so ostala zapisana v njenem spominu. To sem ugotovil, ko sem pred tremi leti poklical zdajšnjega ravnatelja Silvestra Tratarja. Že po nekaj dneh mi je poslal naslove izpred tridesetih let s prijaznim povabilom, naj se zberemo kar na šoli. To se sicer ni zgodilo, vendar potem do našega srečanja ni bilo več daleč.
Na mizo smo razvrstili prepognjene kartone z našimi imeni in mladimi fotografijami. Potem so prihajali. Dekleta smo takoj prepoznaš. S fanti je težje. Če bi se srečali na ulici, bi šli drug mimo drugega. Tu pa

9
Sintetizatorček! Kako sem prosil
za tisto čudo s tipkami bojèč
in se jezil, ko si dejal: »Oprosti,
dal sem ti orglice, ne gnjavi več!«

Potem si dal ženó, ki poje v altu,
potem otroke, ki vsak kaj igra,
kitaro, violino, boben, flavto,
klavir in pesem in navdih srca.

Sintetizator nájvečkrat počiva
(prijatelji so nam ga dali v dar),
a včasih se še zdaj pod noč dobiva
za lep spomin na moj mladostni žar,

ko čudim se, kaj vse povrh dobiš
pri Bogu, če ga prosiš za drobiž.

15
Ko je ljubezen najbolj očarljiva,
zapre se tiho vase nehote,
in ko najbólj žari, se svetu skriva –
najlepšega ne vidijo ljudje.

Ko ves ujet sem v sanji sládko-nežni,
mi še na um ne pride več peró,
saj vse najlepše pesmi o ljubezni
so le odsvit tegà, kar je biló.

Ko pesnik izzvenelo čustvo piše,
ga spet nazaj na misli razgradi,
takó se to, kar je biló, zabriše
in le po drobcih pride do ljudi.

Kar mislil sem, bo vsak prebral lahkó,
kaj čutil, veva Ti in jaz samó.

6
Kako si lep v vseh delih svoje volje:
ko na pomlad Trnuljčice budiš,
ko nam v zlato zoriš pšenično polje,
ko v sneg odevaš strehe vaških hiš.

Kako si lep v poldnévu in v večeru,
v milijardah lučk, ki nam jih noč prižge,
v človeških sanjah in v jutránjem miru,
ko blisne svit in že ni več temè.

Kako si lep v besedi, ki blagruje,
v načrtu, ki po dobrem hrepeni,
v zamisli, ki po Tvojem zgledu snuje
in v vsem, kar je zvestó, čeprav trpi.

Najlepši pa si v pesmi, kjer izdaš se,
Ti, večni Bog, kako še rad igraš se.

Pesem je tako kot vse oštevilčene pesmi izšla v zbirki Molitve 2007.

smo vedeli, da pripadamo drug drugemu. Na obrazu ne, v očeh moramo iskati nekdanje zgodbe. In včasih počakati, da spregovorijo. Potem se odpre na široko. Mozaik se izriše sam iz sebe v eno samo veliko veselje.
»V kabinetu pri fiziki sva skupaj sedela.«
»Že takrat si bil med največjimi v razredu!«
» ... ko smo luknjali trak in ga vlagali v računalnik!«
»Se spomniš, kako sva se je veselila?«
»Večkrat sem pristal pod kozo, a žogo smo vsi imeli radi.«
»Ja, ja, takrat ko je tranzistor elektronko premagal.«

Potem pa o ženah in o otrocih in nazadnje sproščeno o tem, če je bilo kaj lepote in sreče v življenju ...
Štiri leta najbolj poskočne mladosti! Še kako so nas zaznamovala! Mnoge bližine so se ohranile do danes. Še zdaj zorimo iskanja iz tistih dni.
Odslej se bomo srečevali vsakih pet let. Vsaj nekajkrat še pridemo skupaj. Dokler nas ne bo vse manj.
Starka z Vegove nas bo gotovo daleč preživela. Vedno znova se pomlaja iz razigranosti napredka človeškega duha in iz novih generacij, žejnih poleta in znanja. ▪

28
Ko ljubim vse, kar si polóžil vanjo,
ko sem hvaležen ji za lepe dni,
ko srečen sem, če sem kdaj dober zanjo,
ko strah me je, če ona strah trpi,

ko vleče k njej me, kadar sva narazen,
ko lepa je, kot mi bila je prej,
ko všeč mi vsak je, kdor je z njo prijazen,
ko v meni mir je, če lepó je v njej,

ko ljubim jo in se mi prav obrača,
ko srečen sem, da sem na poti z njo,
ko v vsem, kar je, mi je tako domača,
da v tem, kar ni, sprejemam jo lahkó,

je to že skoraj to, kar čutiš Ti
do nje, do mene in do vseh ljudi.

72
Kako močnó si zvezal nas z življenjem!
Onkòlogija, stavba C, 103.
V očeh že smrt, odnos le še s trpljenjem,
izžet do gole kože in kosti.

A jezik, ki se vedno bolj zapleta
na suho med neshujšane zobe,
si plášno upajoč še kar obeta
pomlad, ki pride znova čez poljé.

Sočutje v meni išče, kaj storiti:
»Gospod, usmili se, odreši ga,
tu za življenje ni več prav prositi!...
Ne, ne! Ti moreš vse! Usliši ga!

Saj tudi, ko nekoč bom sam na tem,
Te bom še kar za zdravje prosil, vem.«

Milan Debeljak

Elektrotehniško šolo v Ljubljani sem obiskoval od leta 1973 do 1977. Rad se spominjam tistih let, saj so mi bila v potrditev, da z lastno voljo in pogumom zmorem samostojno stopiti v življenje. Hvaležen sem, da je bila šola dovolj zahtevna in nam je podarila kar precej splošnega znanja. Zelo sem užival pri fiziki in matematiki, toda za življenje so me najbolj zaznamovala priredja in podredja, vejice in pike ter bogastvo svetovne književnosti, s čimer smo se spoprijemali pri slovenščini.
Moja velika ljubezen so namreč pesmi, ki sem jih začel pisati že takrat. Čeprav me je elektrotehnika zelo veselila, sem po srednji šoli ostal doma. Oče je namreč v tistem času kupil kmetijo v Podbrezjah na Gorenjskem, že prej pa smo imeli kmetijo v Poljanski dolini. Potem je oče hudo zbolel in po nekaj letih tudi umrl. Takrat sem se odločil, da ostanem na kmetiji in se kmalu tudi poročil.
Z ženo imava štiri otroke in rejenca Darka, ki je prišel k nam, ko je bil star dve leti in je pri nas že sedemnajst let. Ob mojem delu in prepletanju odnosov z zemljo, ženo, otroki in ljudmi iz vasi so nastajale pesmi, ki sem jih objavljal v različnih lokalnih časopisih, nekaj pa je tudi uglasbenih. Izdal sem tri pesniške zbirke: *Taborska Urška*, *Molitve* in *Pesmi za prijatelje*.
Zelo sem vesel, da vam lahko, dragi prijatelji in profesorji iz mladosti, ki ste s svojo živostjo in s tem, da ste me sprejemali, odločilno zaznamovali moje življenje, podarim pesmico ali dve za spomin.

Milan Dekleva
dijak Š 4. B, 1964/65

O TRNU IN ROŽI (odlomek iz eseja)

Razdivjana ljubezen, sladka norost

Podelitev, foto: ??

Jean-Claude Carrière, pisatelj, igralec in scenarist, ki je med drugim pisal za Buñuela, Oshimo, Malla, Godarda in Formana, v knjigi *Conversations about the End of Time* na zanimiv način opisuje definicijo *normalnosti*. V pogovoru z njim jo je razvil nevrolog Oliver Sacks. »*Za nas,*« mu je dejal znanstvenik, »*je normalen človek tisti, ki zna povedati svojo zgodbo. To pomeni, da se zaveda, od kod prihaja, ima svojo preteklost, je umeščen v čas. Spominja se svojega življenja in vsega, kar se je naučil, ima pa tudi svojo sedanjost ... v smislu identitete... in prihodnost, v smislu načrtov, ki bi jih rad uresničil pred smrtjo. Saj natančno ve, da bo umrl.*«

Sacksovo opredelitev normalnosti bi z mirno vestjo vnesli v priročnik o literarnih zvrsteh ali v teorijo književnosti pod geslo *roman*. Osupne nas dejstvo, da sodobna nevrologija pojem *normalnost* kot zavest *identitete,* enači s sposobnostjo *pripovedovanja zgodbe*. Osupljivo zato, ker na svež način razčlenjuje *pomen pripovedovanja zgodb* za človeka. Reči smemo, da pomen zgodbe ostaja v veljavi vsaj od Aristotelove *Poetike*, če ne že *Šeherezade*. Zanimivo bi bilo – v smislu ohranjanja identitete, samozavedanja in samozavesti – opazovati gorečo strast, s katero novoveške nacionalne književnosti razvijajo umetnost romana, umetnost modernega zgodbarstva. Prav tako zanimivo bi bilo pokukati v intimno razmerje med romanom, filmom in televizijskimi nanizankami, da o spletnih pripovedih, ki skušajo omrežiti svet z nepregledno galerijo zgodb, niti ne govorimo. Nas pa – v tem trenutku – zanima poezija, tisti način govorice, ki identiteto, samostojnost človeka, njegovo nevprašljivo postavo in podstavo razdira in za našo eksistenco pomeni šok, stres, spodmik varnih tal. Na videz nerazložljivo je namreč, da tisto, kar pretrese do kosti, lahko človeku daruje dotik polnosti in skladja!

Če se na vsaksebnost pripovedovanja in pesnjenja (ne gre za nasprotnost ali sovražnost) ozremo s stališča *psihohigiene* modernega sveta, je premoč romana, filma in digitalnih medijev nad poezijo razumljiva. Čas, v katerem nemir nezadržno, takorekoč histerično raste, s seboj pa nosi panični občutek izgube samosvojosti in unikatnosti, se težko sooča z *govorico razlike*. Vsi po vrsti (v življenskih zgodbah, ki so zmeraj bolj podobne druga drugi) se spopadamo z bolečo izgubo identitete, ki je bila stoletja vrednost *sama po sebi*, namreč vrednota humanizma oziroma *osrediščenega subjekta*. Beg v zgodbe je zato beg iz norosti, norosti, ki smo si jo zakuhali sami. Jasno pa je, da bo treba bežati vedno hitreje: vzemimo v roke, recimo, vzorčni viktorijanski roman in ga primerjajmo z Rushdijevim *Mavrovim poslednjim dihom,* z Gibsonovim *Nevromantom* ali s Kunderovo *Počasnostjo*, pa bo prepričevanje odveč.

Že res – nismo junaki iz romanov, vendar se, tako kot oni, bijemo za svojo življensko zgodbo, krčevito se borimo proti silam, ki razdirajo istovetnost. Ostati »jaz sam,« to je naša naloga, o katere smislu ni mogoče razpravljati. Pa vendar: kaj pomeni biti *jaz sam?* V ušesih nam odmeva slavni Sokratov vzklik, ki spremlja tek zahodne civilizacije: »*Spoznaj samega sebe!*« Zakaj? Da bom lahko postal *jaz sam?* Drugačen in enkraten? Kako smešno zveni stavek v množini: da bomo postali *mi sami,* drugačni in enkratni.

Ali je imperativ *individualnega* nekaj *nadindividualnega?* Če spremljamo usode roma-

nesknih junakov, se nam zdi, da je tako. Čeprav so vsi zoper junaka, se ta herojsko bori za možnost biti še bolj drugačen. Biti skladen sam s sabo je, tako se dozdeva, neke vrste epska obsedenost. Le redki romaneskni junaki se zgrozijo nad naivnostjo takšne aktivnosti, na primer Lars Lenart Westin v Gustafssonovi *Čebelarjevi smrti*. *»Jaz sam: besedni sklop, za katerega dandanes mislim, da je neke vrste nesmisel. Preprosto, brez vsake vsebine je. Vendar ne morem natanko razložiti, kaj natanko s tem mislim.«*

Ni lahko razložiti zakaj sem »jaz sam« brez vsebine, a tudi vsebine romanesknih junakov ni lahko razložiti. Vse, kar se v romanu dogaja, je vendar zgodba, je junakov zaplet in preplet s svetom. Junakova vsebina je najbrž le tragična zmota, da svojo *individualnost* razume kot nekaj *nadivindualnega,* kot neko idejo, s katero svet stoji ali pade. S tem junak sam sebe prikrajša za možnost, da bi stopil v polnost bivanja: osredinjen je na samega sebe, ne more izstopiti iz svoje egocentričnosti.

Jasnina, privez biti

Zapustimo usodo romanesknih junakov, njihove zločine in kazni, s katerimi se – na ravnini svoje življenske storije, v precepu istovetenja in katarze – spopadamo tudi mi, požiralci zgodb. Kot smo videli, je pesništvo govorica - eksplozija, govorica na poti, govorica, ki že v zasnutku izbriše avtorja in se, kot bister studenec čista intencionalnost, razprši v imenovanje in sklic vsega. Pesnik v pesmi sploh ni pomemben: v kolikor se poskuša izpostaviti – kot unikatna življenska zgodba – se mu pesem sproti spreminja v prozo, v površinsko impresijo individualnega pogleda, v kroki, črtico ali vinjeto. V tem je problem obsežnih pesnitev, saj so – v precejšnji večini – bizarne dvoživke: po verzni teksturi, po ritmični gestikulaciji pripadajo rodu lirike, po poskusu nizanja podob, ki naj vase ujamejo temno gostoto sveta, pa pripadajo prozi. V pripovedi junaki lahko doživljajo napade liričnih zamaknjenj in meditirajo o transcedentnem, v poeziji pa transcedence ni mogoče doseči z neskončnim nizanjem verzov.

Ne samo pesnik, tudi njegov *alter ego*, lirski subjekt oziroma izpovedovalec, je v pesmih iz tako krhke snovi kot so sanje. Že res, večina pesmi je napisanih v obliki prvoosebne izpovedi, pa vendar ... ko beremo, ne čutimo nikakršne potrebe in tudi nimamo možnosti *individualizirati* izpovedovalčevo podobo, njegov lik. Tudi takrat, ko govori o najbolj notranjih čustvih, o plesu duše, pesem enkratnost izpovedovalčeve izkušnje posploši, dotakne se nas s tistim, *kar je obvezno in isto za Vse*. Nekatere pesmi so pisane v drugi ali tretji osebi, so torej nagovori ali zaklinjanja neznanca, ki je blizu in daleč, druge pesmi so spet kristalna rešetka jezika, kjer govornega položaja sploh ni mogoče določiti. Nikakor ne gre za avktorialno (avtoritativno) izrekanje, saj stvari ne vidimo od zgoraj, kot bi bili vsevedni, ampak *iz stvari samih*. Pesem nas raztreli v stvari in praznino sveta, nas s svojo halucinantno močjo razlepi v Drugo.

Ko na okno sneg prši,
zvon večerni dolgo bije,
v hiši miza se pokrije,
postorjene so stvari.

Od popotnih marsikdo
pride s temnih stez pred vrata.
Krošnja milosti, vsa zlata,
srka zemlje hladni sok.

V izbo romar stopi tih;
prag skamnel je v bolečini.
A na mizi v vsej jasnini
kruh in vino zažari.

(Georg Trakl: Zimski večer)

Pesem Zimski večer ne bo ganila samo tistih bralcev, ki poznajo tesnobo mrzlih in dolgih januarskih noči v zasneženih osojnih dolinah, kjer se še psi čuvaji zavlečejo v vlažno toploto nizkih, z lesom opaženih izb. Ganila bo tudi bralce, ki ne poznajo nizko nad obzorjem obešenega, hladnega, izčrpanega sonca. Vztrepetali bodo v božjem skladju doma, ki čaka in se odpira – kakor zlata krošnja milosti – premrlemu popotniku, tihemu romarju, ki molčeč in ponižen vstopa, dišeč po blodnem svetu. Tu je vse – kakor v Svetem pismu – pripravljeno na prihod Odrešenika. Tudi on, saj vemo, je bil popotnik in romar, izgubljen v puščavi izobčenja in prekletstva. Človek, ki je izgubil dom, ve za njegovo vrednost; za bitje, ki se je v svetu izgubilo, je zakajena izba svetišče, razkošnejše od sleherne katedrale. Tako tih je postal, Slehernik, večni romar, da je od njegove zamišljenosti in hladu, ki so se ga navzele noge, ker so dolgo srkale zemeljski sok, prag skamenel od bolečine. A zdaj je svet - ta velikanska tujina - pozabljen: postorjene so stvari, vse stoji na svojem mestu, kruh in vino žarita na mizi *v vsej jasnini*.

Zimski večer je pesem o jasnini. Še natančneje: o jasnini, kjer kruh in vino, inkarnaciji Najvišjega, zažarita in v svetlenju prineseta razsvetljenje. Za koga? Za vsakogar, ki bo v zimskem večeru stopil v izbo, pa najsi bo domačin ali tavajoči romar z drugega konca sveta. *Jasnina* se človeku razodene kot nekaj zelo tihega in običajnega, zanjo ni treba nikakršnega razkošja, nobene eksotične, ekstravagantne nenavadnosti. V vsakem, še tako skromnem človekovem bivališču lahko zažari jasnina, kar pomeni, da je jasnina povsod, da človeka kar naprej spremlja. Ne, ne spremlja ga kot angel varuh, saj ga ne more obraniti ne zla ne hudobije ne nesreče. Spre-

Milan Dekleva
Biografija in bibliografija

Pesnik, prozaist in esejist Milan Dekleva se je rodil 17. 10. 1946 v Ljubljani. Diplomiral je iz primerjalne književnosti in literarne teorije na Univerzi v Ljubljani. Bil je urednik študentske Tribune, Radia Študent, poučeval je glasbo, bil novinar Dnevnika in urednik knjižne priloge Svet v knjigah, do upokojitve je bil urednik Otroških in mladinskih programov na Televiziji Slovenija. Bil je član glasbene skupine Salamander in komponist scenske glasbe. Piše tudi poezijo in prozo za otroke, TV-scenarije ter literarno in glasbeno publicistiko. Prevaja iz angleščine in italijanščine. Za svoje pesniško, esejistično in pripovedno delo je prejel najpomembnejše nacionalne nagrade.

mlja ga kot prosojna nevsiljivost, ki pa se vsakič, ko človek s celim bitjem prisluhne biti, razodene in zažari. Razsvetljenje – in hipna odrešitev – ni dogodek, ki bi ga mogli popisati v lokalnih kronikah ali svetovni zgodovini. Nobenega hrupa ne povzroči, ampak nasprotno, vse hrupno posrka v smrtni mir, umirjenost, zmiritev: v *jasnino* onkraj naprezanja in želje, dobrega in zlega, obupa in zahvale. Trde zime, ki grize v kosti ni več, ni več tujine in brezpotij, utihnila je kamnita bolečina praga. Le še žarenje jasnine, človekove najbolj človeške resnice, v katerem dom postane dom: pristan, sidrišče, privez biti.

Čas zgodbe, hip pesmi

Še vedno nas vznemirja paradoks med močjo prizivanja stvari, s katero je obdarjena pesem, in njeno drobno, astenično pojavo. Spomniti se moramo, da jezik, s katerim mrežimo svet, magnetizira našo izkušnjo s pomočjo metafor in metonimij. Metafore pripadajo navpični, paradigmatični jezikovni osi, metonimije pa vodoravni, sintagmatični osi. Jezikovna paradigma – kot vzorec izrekanja – sproži v naši zavesti plaz asociativnih zvez med besedami, jezikovna sintagma nas vodi od besede do besede, po poti podobnosti, vzroka in posledice, logike, bližine označenih stvari. V območju metonimij, v območju nizanja blizkosti, nastaja zgodba, nastaja pripoved, identiteta kot razpoznavnost junakove zgodovine, delovanje v sedanjosti in anticipacija možne prihodnosti. V polju metafore, v polju asociacij, prihaja do stapljanja bližine in oddaljenosti, v svetlobo naše pozornosti stopi različnost imenovanega: tisto, kar se nam je zdelo jasno in domače, se obda s kopreno skrivnostne tujosti, medtem ko se drugega, prej neznanega in nerazumljivega, lahko dotaknemo in ga posvojimo.

Pesem se, povsem drugače kot pripoved, ne *razvija*. Razvija se zgodba, oziroma karakter, ki v njej potuje. Pripoved potrebuje čas, da se v njem presuka, identiteta potrebuje čas, da se v njem potrdi. Pesem, govorica razlike, ne potrebuje časa, je brezčasna *hkratnost* vsega. Nič konkretnega, ampak *vse drugo*. S stališča logike, s točke analitične členitve izgovorjenega, je hipnotična hipnost poezije njena pomankljivost. Tistega, kar je hipno in v svoji trenutnosti hipnotično, halucinantno, skoraj mistično, v resnici sploh ne moremo členiti: analiziramo *spomin* nanj. Spomin, zapleten v čas, ki sledi, nam ne more več vrniti *enkratnosti* tistega, kar je pesem priklicala na plan. Kot vidimo, je pesem neke vrste igra med človekom in časom. Presenetljivost igre je v tem, da se v brezčasju pesmi soočimo s tistim, kar presega posamično in čigar posamičnost *nosi* identiteto. Soočimo se s tistim, kar je *vse razen* posamične konkretnosti, *vse razen* istovetnosti. Pesem ne nosi določene reči, ampak nas nese mimo nje in prek nje, drugam, k drugemu. To drugo, pa najsi je na prvi pogled še tako prazno, fluidno in izmuzljivo, *presega* posamično stvar. Pripisujemo mu atribut transcedence. Tisto, kar je za človeka presežnega pomena in kar pesem izzivajoče postavi v hipnost naše izkušnje, je transcedenca. Osupljivo je, da se nam tisto, čemur pravimo transcedenca in kar nas presega, razkrije le za hip, za trenutek, takrat, ko čas ugasne, potem pa se (hitreje kot utrip srca ali veke, na katero pade senca) spet odtegne in izgubi v tok časa, v žuboreči čas. Osupljivo?

Recimo raje čudežno, ker je v brezčasni hipni minljivosti Vsega shranjena *človeškost* presežnega, torej možnost, da nas večnost – kot minljivost minljivega – sploh oplazi in nas nagovori. ▪

Iz zbirke

STO ŽALOSTNIH IN ŠE ENA MALO MANJ VESELA

LX
Na *facebook* gremo po dotike in daljave.
Poglej, v tem oknu gola konkubina sliši pave,
poziv k ljubezni je kot krik predsmrtne groze,
na spletni svet je padel svilni prt narkoze.

Razburjen kot Tatar si iščem pot molitve,
sem ljudski godec, ki ubira citre zgodovini:
letim v vesolje, svoj brskalnik, prepojen z nevtrini.

LXI
V parketu sobe škriplje mrtvi duh
kapitalizma. Smrt ne prinese nič –
le vzame nepotrebno. Na mizi škriplje kruh,
natančneje: *ideja kruha*, prekinjeni

nemir nomadov. Zraven škriplje suh, orumenel
papir in škripajoči stihi tistega,
ki piše. Ne, nisem jaz, je samo votel, škripav glas.

LXII
Če bi bil veren, bi gorel kakor *Ivana*
Orleanska, ki jo je ljubil sveti les,
a sem le zapuščena komsomolska lopa.
Še bes je šel, strah pred nevrotičnimi klavci.

Da bi le ti bila zaspana do ljubezni! Tudi
takrat, ko pride skopa zima, med sklicevalci
konca, ko po finalu in zavesi pade slana.

LXIII
Pesem o Bogu govori o svetu in stih
ljubezni je izdih sovraštva. Imamo
čut za mikrobolečino, ne vemo pa,
kaj je bolelo zvezdo v letu, kako poriva

medgalaktična praznina, kdaj večnost
sreča ničlo na abscisi duše. Veter, ki
boža kožo ruše, je komunistična doktrina.

LXIV
Bila sva napadena večkrat kot Vietnam,
a sva obstala, boleli so naju boki,
ker sva pokosila preveč ljubezni. Naj dam
v spomin dišeči cvet brnistre v tvoji roki?

Trmasto zaganjam *trdi disk* lepote,
ki je, dokončna in popolna, že za nama.
Bega me prihodnost: zanjo ni programa.

Pesniške zbirke:
Mushi mushi, 1971 | Dopisovanja, 1978 | Nagovarjanja, 1979 | Pesmi za lačne sanjavce (za otroke), 1981 | Narečje telesa, 1984 | Zapriseženi prah, 1987 | Odjedanje božjega, 1988 | Panični človek, 1990 | Preseženi človek, 1992 | Kvantaški stihi, 1994 | Šepavi soneti, 1995 | Jezikava rapsodija / Improvizacije na neznano temo, 1996 | Alica v računalniku, 2000 | Glej medenico cvetne čaše, kako se razpira, 2001 | Sosledja, 2001 | V živi zob, 2003 | Sledi božjih šapic, Izbrane pesmi (Zbirka Kondor, MK, Ljubljana, 2007, z obsežno bibliografijo Matjaža Hočevarja) | Audrey Hepburn, slišiš metlo budističnega učenca, Cankarjeva založba, 2008 | Pesmarica prvih besed (za otroke), Didakta, 2009 | Sto žalostnih in še ena malo manj vesela, Cankarjeva založba, Ljubljana, 2010

Pripovedništvo:
Oko v zraku, 1997 (roman) | Pimlico, 1998 (roman) | Reševalec ptic, 1999 (kratke zgodbe) | Zmagoslavje podgan, 2005 (roman) | Izkušnje z daljavo, 2006 (kratke zgodbe)

Esejistika:
Gnezda in katedrale, 1997 | O trnu in roži, 2003

Dramatika:
Zgodba o Ferdinandu, upr. 1978 | Sla boeme (glasbena komedija), upr. 1981 | Sanje o rdeči češnji (lutkovna igra), upr. 1982 | Magnetni deček (vsebuje tudi Sanje o govoreči češnji, otroški igri, obe upr. 1982, prva tudi kot radijska igra 1985), 1985 | Lenča flenča (vsebuje tudi igro Zveza diamantnega čuka, upr. 1989), 1991 | Igra o strašnem volku, upr. 1991 | Vonj po mrtvecih, upr. 1991 | Totalka odštekan dan (otroški muzikal), 1992 | Bučka na Broodwayu (otroški muzikal), 1993 | Igra na vrhu (politični kabaret), 1993 | 1821 (z Mojco Kranjc in Aljo Predan), 1985, upr. 1999 | 1928 (Izza kongresa), skupaj z Mojco Kranjc in Aljo Predan, 1985, uprizorjeno 1999/2000 v MGL | Od ena do nič, lutkovna igra, 1999 | Plitvina, 2003 | Trije prašičji prašički, uprizorjeno 2006

Pripovedništvo za otroke:
Ob devetnajstih zjutraj 1985 | Totalka odštekan dan, 1992 | Bučka na Broodwayu, 1993 | A so kremšnite nevarne, 1997 | Virus za smeh, 1997 | Naprej v preteklost, 1997 | Kako so nastale ZDA, 1998 | Rahlo pegaste sanje, 2003

LXV
Klavir, ki poje, manični brevir!
Za hip zaveje harmonija skozi
dušo. Zbogom čast, romantični nemir –
ker notri, v atmanu, ni nič. V nevrozi

mojega je le svetlikanje sveta. Lastnina
je praznina biti. To, da smo tu, je igra
gibanja, ki gnezdi onstran dobrega in zla.

LXVI
Nežnost je *pikador*. Zbode, odide.
Veter potihne, na tleh mirujejo
češarki. Jih je tako razvrstil Vid, lokalni
bog? Oblaki razporejajo simbolno

strategijo, vpliv na čute. Sonce zaide.
V resnici sem že mrtev, na ambientalni
ravni. Zadolžnice pomladi so res krute.

LXVII
Le kam bo šla visokorasla žalost? Prihaja
iz nespečnosti zaves, iz makadama
in toplogrednih strupov, ki jih oddaja
smrtno ranjen človek, ponesrečena reklama

črne, nedeljive duše. Tam je bival mir,
nič drugega kot mir, živalski mir. Le kam
bo šel nabrekel kaos, kam bo šla omama?

LXVIII
V sinjem drhtenju pomladnega vetra
pojejo tisti, ki so odšli. Gledajo s popki,
zapeljujejo sence. Čutim njihove ugrize,
nežne kot akupunktura. V drhtenju

mareličnih cvetov je smrtna ura
blizu, blizu. Tipa skozi jetra, zatipa
ozvezdje Raka. Zdrzne se. Še vedno čaka.

LXIX
Je južni otok? Ni ga, ni. Vendar je čudež.
Vznik govorice. Utrjevanje jaza? Ne, ni to.
Vendar je čudež. Pascal trohni v omari,
Renéjev *ratio* se sveti, kičasto nebo!

Vendar je čudež. Ni nekaj lahkega,
kot so strasti v telenoveli, je le
ljubezen, ki se kvari. *Poiesis* je le obris.

LXX
V jedru sveta je ena sama pravljica.
V njej je veliko lahnih vil in težkih trug,
usod, ki čakajo na presunljiv zasuk
in čas, veliko časa, da bo rasla zloba.

Visoka bo, Bogu do pet bo segala
in pela bo o ognju, skrita kot Hagada.
Molimo: *»Ljubezen, še imej nas rada!«*

LXXI
V megli je pogled na svet: megleno.
Vera v meglo je lahko pogubna –
se spomnite Medeje? Čútiti za steno
bele čipke, izgubljeni čas (in ta edini

šteje!), ko se pogreza nerazločni jaz
v ljubezen, polno zamegljenost biti:
v tej belini se le smrt ne more skriti.

LXXII
V glavi je veliko nerazumljenih besed.
Šumi kot v panju, *multikulturalno*.
Ušesi sta visoka babilonska stolpa, v kalno
zemljo zasajena. Na koncu pušče, bled

In nem, stoji Ovid. Izgnanec, ki je sam
postal barbar. Zdaj čuti dar in reče kamnu:
»Bodi ptica.« In že leti – ta cvet, ta težka stvar!

LXXIII
Vse gre po tleh. In poči. *Svetovni nazor*
Lare Croft, sočutje (božanje po spolovilu) ...
Se šeriatsko pravo res rodi v materinem
krilu? Ne, tam je nežnost. Pojoči Bog,

zakaj ni to najboljši svet? Mogoče
absolutno le ni brezpogojno? Vse pada
v spanec in pozabo. V prosojno. V neobstojno.

LXXIV
Ta bedni *wrestling* z večnostjo – ima
me za igračo, me zamenjuje za svetlobo –
zakaj pa nisem *sod amontilada,*
da bi me kri imela rada in bi podobo

smisla nosil v sebi, do popolnosti pijan?
A če je večnost le najvišja moč, sem rad
poražen. Zadavljen se pretvarjam, da sem razigran.

LXXV
Preveč tišine, da bi še bila človeška.
Dodajmo molk v stvareh, ki se razmika
kot geološke plošče. Morda se srednjeveška
mistika seli v drhtenje bukev, vznika

v vedrem majskem zraku? Kdo čuti, da to nisem
jaz? Je nabatejski bog brez ust, je opij v maku,
je replika razodetja? In večnost, kdo jo slika?

TV scenariji:
Peta hiša na levi, družinska humoristična | nanizanka, 1999 | Naj ostane med nami, 2000
Prevodi v tuje jezike: angleščina, italijanščina, nemščina, španščina, ruščina, češčina, slovaščina, hrvaščina, srbščina in drugi jeziki

Nagrade:
nagrada Prešernovega sklada 1989, | Župančičeva nagrada mesta Ljubljana 1990, | Jenkova nagrada 1991, | Rožančeva nagrada 1999, | Babičeva nagrada 2000, | Veronikina nagrada 2003, | kresnik 2006, | Prešernova nagrada za življenjsko delo, 2006 | Veronikina nagrada, 2008

Vasja Doberlet
dijak Š 4. C, 1964/65

FOTOPOEZIJA

po pesnitvi Janeza Menarta LJUBEZEN

Vse fotografije so posnetki kamnov v strunjanskem zalivu. Vsak kamen ima svoje barve, ki jih že vidiš poudarjene, še preden pritisneš na sprožilec aparata. V vsakem kamnu je detajl, ki na nekaj spominja. To so naslovi slik. Pesnitev Janeza Menarta mi je kar sama narekovala vrstni red slik v fotoesej.

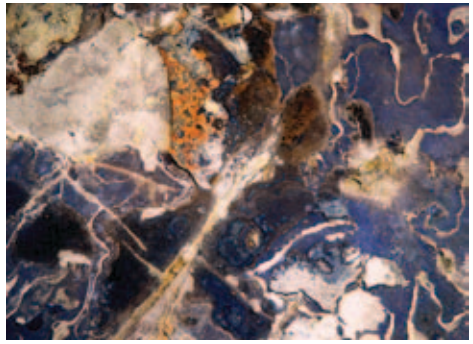

Našla sta se v beznici tik starih mestnih vrat.

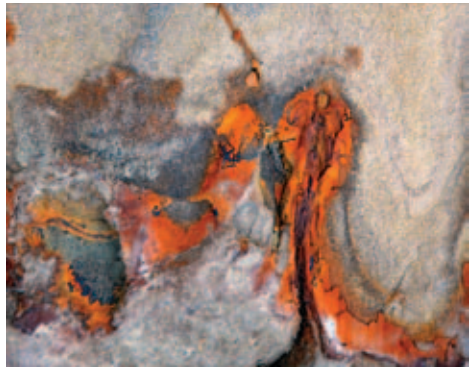

Bila je lajdra ona,

Pijan jo je zasnubil.

on bil je konjski tat.

Zvestobo je prisegla.

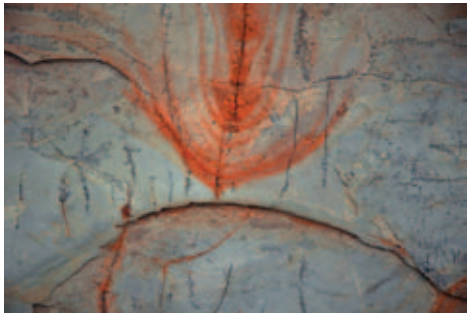

in ona se je vlegla.

Pijan jo je poljubil

Noč je bila svetišče,

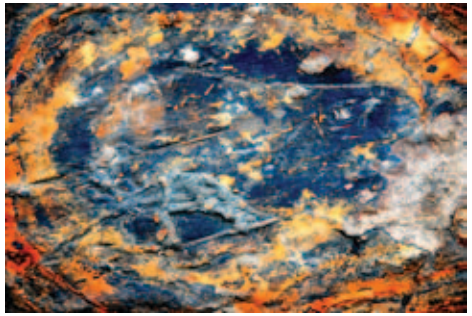

Ležišče gozdna jasa,

družica pa pomlad.

a mesec bil je svat.

ORWELLIJA

Foto esej »Orwellija« je nastal v Parizu na turističnem izletu v “La Defense” v modernem delu francoske metropole. Dve uri časa smo imeli za “shopping”. Meni ni bilo do nakupovanja, saj nam je globalizacija že v Ljubljano prinesla vse, kar se da v takih centrih kupiti. Bolj me je zanimalo čudo zgradb, ki so ga ustvarili sodobni arhitekti. Z ženo sva se podala v gozd nebotičnikov. Vreme je bilo kot naročeno za fotografa. Pozno popoldanska luč je dajala toplo razsvetljavo in dolge sence in oblaki na nebu so napovedovali nevihto. Sončni žarki so iskali pot izpod oblakov. Zanimiv prizor.
V glavi so se mi vrstili namišljeni prizori iz Orwellove knjige “1984”. Zgradbe so tako visoke, da te boli vrat, ko gledaš njihov vrh. Njihove pravilne oblike, koničasti vrhovi, ostri robovi, steklena pročelja dajejo občutek, da ne moreš nikamor, da te povsod vidijo in nadzorujrjo. Prav tesnobno!
Z vremenom in sceno so bili dani pogoji, ki jih fotograf ne sme zamuditi. Fotografiral sem in fotografiral.
Ko sem si doma ogledal slike, sem bil razočaran. Bile so krasne za nekoga, ki hoče povedati, kako lep in zanimiv je Pariz. Fotografije niso odražale tistega, kar sem takrat tam doživljal. Kar tri mesece sem s seboj nosil te vtise. Slike, ki so obležale na mizi, so mi govorile čisto nekaj drugega.
Spet sem začel prebirati Orwella, dokler nisem dojel, da slike kličejo po predelavi v črno-bele, saj je vsebina Orwella tudi bolj črna in kontrastna našemu dojemanju lepega.
Tako je nastal šele pravi esej, ki je izražal tisto, kar sem doživljal v La Defense. Manjkala mu je samo še ena slika, To sem posnel doma v Kranju (Miselna policija).

Biografija
Vasja Doberlet (1946)

Srednjo tehniško šolo na Vegovi sem obiskoval od leta 1961 do leta 1965 na željo moje mame, vdove z dvema otrokoma, ki naju je po končani osnovni šoli želela čim prej pripeljati do poklica, za vsak primer, če sama ne bi mogla več skrbeti za naju. Elektronika mi je bila blizu zaradi očeta in strica, ki sta delala v tem poklicu.
Po končani srednji šoli, ki je zagotovo ne bi uspešno končal, če moja mama ne bi bila tako zelo vztrajna, sem se za eno leto zaposlil. Ta življenjska izkušnja me je zresnila, k temu je morda svoje prispeval tudi alpinizem.
Na mamino pobudo sem se vpisal na Fakulteto za elektrotehniko. Tam sem se znašel v novem okolju in med novimi ljudmi. Študij me je pritegnil. V dobrih petih letih sem diplomiral.
Zaposlil sem se v kranjski Iskri in delal pri prenosu tehnologije sodobnih telefonskih central iz Belgije v Iskro. Zaradi dela sem dvakrat v Belgiji preživel po pet let. V prvem obdobju poklicne kariere sem delal kot sistemski programer na programih za krmiljenje telefonskih central. V tej vlogi sem službeno prekrižaril Jugoslavijo in del takratne Sovjetske zveze. Ko sem nehal delati v programski opremi telekomunikacijskih sistemov, sem se ukvarjal s projektnim vodenjem in kasneje z vodenjem projektivnega biroja. Nazadnje sem bil vodja marketinga. Ves čas sem služboval v Iskratelu.
Ko sem si za pokojninsko dobo za vsak primer odkupil pet let študija, še nisem vedel, da bom šel dokaj mlad v pokoj, ki ga uživam že četrto leto. Popolnoma sem se predal svojemu hobiju, fotografiji. Z njo se ukvarjam že iz študijskih časov. Zadnja leta veliko fotografiram in razstavljam. Trenutno vodim kranjsko Fotografsko društvo ”Janez Puhar” in sem dejaven tudi pri Fotografski zvezi Slovenije na področju mednarodnega sodelovanja.
V Kranju živim že petintrideset let. Imam družino. Moja žena je učiteljica angleščine, in konec tega šolskega leta bo šla tudi ona v pokoj. Imava dva sinova, ki sta že odrasla in imata vsak svojo družino. Poklicno nadaljujeta mojo pot, saj se oba ukvarjata s telekomunikacijami.

Fotografije iz cikla Orwellija

Veliki Brat te opazuje

Zmaga (stanovanjski bok)

Ministrstvo ljubezni

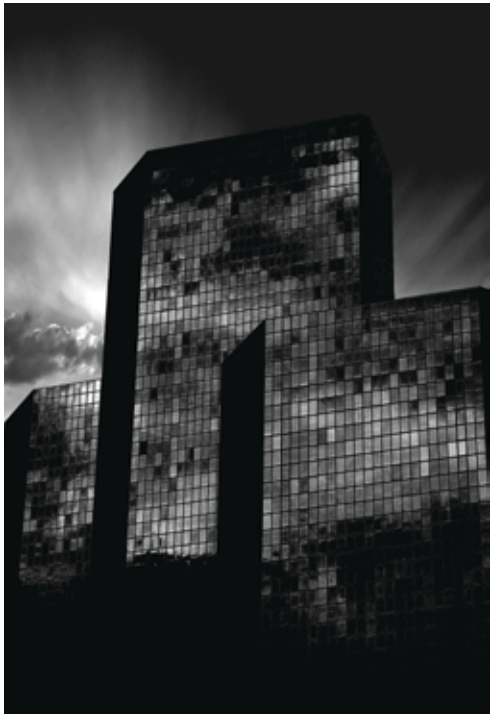

Ministrstvo resnice

Miselna policija

Obljube

Življenjepis fotografa Vasja Doberleta

Rodil sem se leta 1946 v Ljubljani, kjer sem do konca študija tudi živel. Sem upokojeni univ. dipl. inž. elektrotehnike. Ves čas sem bil zaposlen v kranjskem Iskratelu, kjer sem delal najprej kot razvijalec programske opreme telefonskih central, kasneje pa sem bil vodja razvojnih projektov, vodja projektivnega biroja in nazadnje vodja marketinga.

S fotografijo se ukvarjam od 17. leta. Leta 1968 sem se udeležil tečaja fotografije pri Planinski zvezi Slovenije. Tečaj je vodil priznani fotografski pedagog in mojster fotografije Vlastja Simončič. Prav njemu se moram zahvaliti, da je fotografija postala pomemben del mojega življenja, saj sem takrat začel več fotografirati in se udeleževati razstav. Leta 1968 sem prvič razstavljal v Zagrebu in za fotografijo dobil celo diplomo.

Leta 2002 sem pri Mednarodni zvezi za fotografsko umetnost FIAP prejel naslov AFIAP (artist), leta 2003 pri Fotografski zvezi Slovenije (FZS) naslov KMF (kandidat mojster fotografije) in leta 2006 pri FIAP naslov EFIAP (*odličnik – excellence*). Leta 2008 sem postal mojster fotografije pri FZS in prejel bronasti znak EFIAP/b. Leta 2009 sem prejel srebrni znak EFIAP/s in častni naslov ESFIAP (*Excellence for Services Renderd*) FIAP-a za organizacijsko delo.

V več kot 40 letih fotografiranja sem razstavljal na več kot 370 razstavah, od tega na 210 mednarodnih. Razstavil sem okoli 1300 fotografij. Za svoja dela sem dobil več kot 70 nagrad in pohval, od tega 26 v tujini. Sodeloval sem na razstavah v 40 državah. Imel sem 15 samostojnih razstav v Ljubljani, Kranju, na Vrhniki, v Radovljici, Šoštanju, na Jesenicah, Bledu in v Zagrebu.

Od leta 2001 sem predsednik *Fotografskega društvo Janez Puhar* v Kranju. Pripravili smo že pet mednarodnih razstav najvišje ravni pod pokroviteljstvom Mednarodne zveze za fotografsko umetnost – FIAP: "Miniature 2002, 2004, 2006, 2008 in "Miniature mladih 2009".

Organizirali smo tudi pet državnih razstav "Pokrajina 2001, 2003, 2005, 2007, 2009. Obe razstavi, "Miniature" (od leta 2002) in "Pokrajina" (od leta 1973) sta bienalni. Poleg omenjenih smo organizirali še več drugih razstav, skupaj več kot enaindvajset.

Bil sem tudi urednik katalogov enaindvajsetih razstav, za deset katalogov pa sem napisal uvodnike.

Samostojne razstave:

- Ljubljana, 1977 – **Sorško Polje**, Prodajalna Fotomaterial, Ljubljana (10 del)
- Kranj, 2000 – **Vode**, Recepcija podjetja Iskratel, Kranj (27 del)
- Ljubljana, 2000 – **Miniature**, Gospodarsko razstavišče, Ljubljana (10 del)
- Ljubljana, 2000 – **Miniature**, Podjetje DEK, Ljubljana (20 del)
- Vrhnika, 2002 – **Miniature**, Kulturni dom Ivana Cankarja, Vrhnika (71 del)
- Radovljica, 2004 – **Pregledna razstava**, Galerija Pasaža, Radovljica (30 del)
- Vrhnika, 2006 – **Moji glasbeni večeri**, Kulturni dom Ivana Cankarja, Vrhnika (16 del)
- Ljubljana, 2006 – **Moji glasbeni večeri**, Slovenska filharmonija, Ljubljana (16 del)
- Šoštanj, 2006 – **Moji glasbeni večeri**, Kulturni dom Šoštanj (16 del)
- Kranj, 2006 – **Pogled skozi rožnata okna**, Galerija Mestne občine Kranj (30 del)
- Jesenice, 2006 – **V krogu, iz abstrakcije v konkretnost**, Fotogalerija FD Jesenice (18 del)
- Bled, 2008 – **Moj prijatelj PITAPAT***, Galerija TNP, Triglavska roža, Bled (44 del)
- Zagreb, 2008 – **Moj sopotnik PITAPAT***, Galerija Fotokluba Zagreb Ilica, Zagreb (40 del)
- Kranj, 2008 – **PET GENERACIJ FOTOGRAFOV Janez Puhar Kranj** (Janez Marenčič, Marko Aljančič, Vasja Doberlet, Niko Sladič, Luka Dakskobler), Galerija Mestne hiše Kranj (21 del)
- Vrhnika, 2009 – **MAVRICA,** razstava ob 15-letnici MPZ Mavrica, Kulturni dom Ivana Cankarja, Vrhnika (22 del)

* PITAPAT – tako je moja vnukinja, ki je bila takrat stara 2 leti, poimenovala fotografski aparat

VEGOVA ME JE REŠILA

Roman Gašperin
dijak Š 4. A, 1976/77

Velike zgodbe, ki imajo korenine v Vegovi, sadove pa v elektrostroki, pišejo drugi. Na velikem drevesu pa so tudi stranski poganjki. Hvalabogu, da divjaka niso odrezali in so ga pustili, da vzbrsti, kakor zmore, in podari majhen, a svojevrsten sad.

Rodil sem se leta 1956 v bolnišnici na Jesenicah, kjer za moje življenje ne bi dali počenega groša, tako majhen in slaboten sem bil. Oče, ki mu je bilo ob mojem rojstvu skoraj šestdeset let, je bil vztrajen, da je prepričal mamo, ki je bila slabih dvajset mlajša, da sta naročila dojenčka.

Elektrike sem se vedno bal in izogibal ...

Oče mi je umrl v osnovni šoli, mati se ni zmogla in znala ukvarjati z menoj, proti svoji želji sem pristal na poklicni Iskrini šoli v Kranju. Stran od elektrike – finomehanik bo še najbolj varna izbira. Ocene v prvih dveh letnikih so bile slabe, praksa v tovarni uničujoča, pogovori opolzki ...

Nekoč me je učitelj praktičnega pouka, ko bi mi moral zapisati negativno oceno, vprašal, kako lažje premakneš osla na cesti: s palico ali z ovsom pred gobcem. Odgovoril sem pravilno in dobil pozitivno oceno, s pripombo, da ga zanima moje znanje naslednjo uro. Bilo me je sram, prvič sem uspel sedeti za knjigo več kot pol ure in na svoje presenečenje naslednjič dobil oceno štiri. To me je tako osrečilo in mi dalo toliko samozaupanja in vere, da zmorem tudi jaz, da sem pri slovenščini začel dobivati odlične ocene in sem šolo končal s prav dobrim uspehom. Čakala me je tovarna, vendar se v njeno okolje za nič na svetu nisem želel vrniti. Ker še nisem dopolnil osemnajst let, sem teoretično še vedno imel pravico do rednega vpisa v srednjo šolo. Imel sem poklic, kandidatov za prvi letnik je bilo veliko, zato nisem uspel niti v tehnični šoli v Kranju niti v gimnaziji na Jesenicah, in loteval se me je obup.

30. avgusta, torej dva dni pred začetkom pouka, sem potrkal na vrata ravnateljeve pisarne na Vegovi, na »elektrošoli«, za katero nisem imel ne smisla ne želje, bila pa je rešilna bilka za moje življenje, nujna stopnička naprej.

Ravnatelj Janez Terkaj se je nasmejal in mi odgovoril, da ni prav nobenega problema, vendar veliko dijakov ne konča prvega letnika. Nisem ga več poslušal, na krilih sem poletel domov in se čez dva dni praznično pripeljal v Ljubljano.

V poklicni šoli tujega jezika nismo imeli, matematiko samo eno leto, tudi kemije ne. Po treh letih praznine in nikakršne podlage sem moral v bok z odličnimi in prav dobrimi. Ni bilo lahko. Ko mi je prof. Gedrih pred tablo rekel: »Piši navpično!« sploh nisem vedel, kaj želi od mene. O kakšni besedni in stavčni analizi nisem imel pojma, niti o odvisnikih in priredjih. Profesor pa je pripovedi o književnosti in književnikih tako stresal iz rokava, da sem z občudovanjem požiral vse, kar je povedal. Vendar sem se komaj dokopal do dvojke. Počasi sem se mu prikupil s sodelovanjem pri šolskih nastopih in prvič stal na odru; prevzel sem tudi šolsko glasilo, ki je postajalo bolj literarno, in narisal zanj novo naslovnico.

Ko smo nekoč pisali šolski spis, nisem in nisem znal začeti. Minilo je že 15 minut. Pod klopjo sem imel roman Mimi Malenškove o Jakobu Gallusu. Odprl sem knjigo in začel prepisovati. Nadaljeval sem v njenem stilu in končal tako, da je spis ustrezal naslovu. Pisal sem gladko pet in se počasi umeščal med boljše učence.

Sošolci so doma že izdelovali ojačevalnike, svetlobne šove in daljince, sam pa sem šele

Veselo srečanje dveh vegovcev, februar 2010

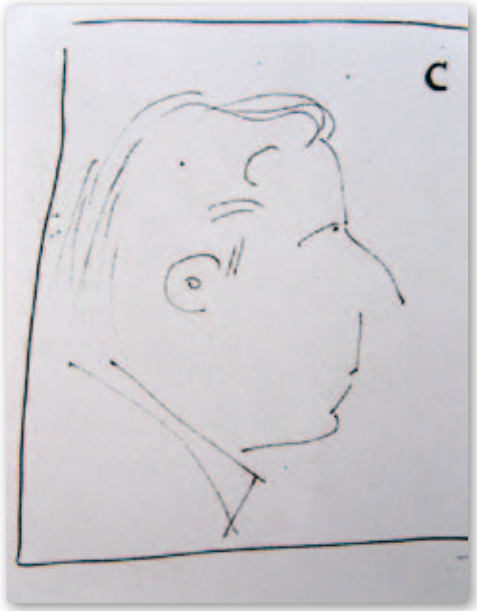

v tretjem letniku kupil spajkalnik, vendar mi nobena »stvar« ni delala.

Do prihoda na Vegovo sem bil tudi pri telovadbi popolna nula. Zdaj pa sem moral vstajati ob pol petih, si pripraviti zajtrk in ujeti vlak več kot kilometer daleč. Če sem vstal še tako zgodaj, ja na koncu zmanjkovalo časa. Do vlaka sem nekaj časa hodil, nekaj časa tekel. Po mesecu dni sem tekel tako, da sem se ustavil samo še trikrat, kasneje samo še enkrat. Potem pa sem do vlaka pritekel v enem kosu. Včasih je vlak že zaprl vrata in speljal. Lahko sem se ga dotaknil le od zunaj in žalostno gledal njegov odhod. Vsakodnevni trening me je v tretjem letniku pripeljal v Židanovo ekipo *Po poteh partizanske Ljubljane*, štafeta 3 x 1000 m.

Vlak je iz Radovljice v Ljubljano pripeljal dvajset minut čez šest in do pol osmih sem imel še veliko časa. Pogosto sem se ustavil v frančiškanski cerkvi, potem pa v miru v razredu naredil še domače naloge ali izdelal plakat, opremljen s slikami in lepimi mislimi, in ga obesil v razredu.

Pel sem v akademskem zboru in rad zahajal v gledališče. Vendar je bilo težko po končani predstavi priti na zadnji avtobus ob pol enajstih, ob pol petih zjutraj pa spet vstati.

Prvi dan pred poukom v tretjem letniku sem opazil, da ima razrednik nov kateder. V predalu je bil ključek. Razmišljal sem, da profesor predala pravzaprav ne potrebuje. Predal sem zaklenil in ključek vtaknil v žep. Naslednjič sem od doma prinesel spalno vrečo, jo zaklenil v predal, kjer je bila na varnem skoraj vse šolsko leto. Kadar sem se namenil v gledališče, sem po končanem pouku odprl okno v pritličju, kjer je bil naš razred, s papirčki sem zatlačil krilo, da je bilo videti zaprto in odšel v popoldansko Ljubljano. Med odmorom v gledališču sem tekel do šole, kjer je pod oknom skrita čakala dolga palica, in z njo potipal, ali je okno še odprto. Vedno je bilo, snažilke so mi bile nevede naklonjene. Po končanih pevskih vajah ali predstavi sem prišel do zidu, v poznih urah na ulici skoraj ni bilo ljudi, pogledal sem levo in desno po Vegovi, rahlo tresoč s palico odrinil okno in splezal v razred. Odklenil sem predal, vzel iz njega spalno vrečo, jo položil na trda tla in poskušal zaspati. V pritličju je živel tudi hišnik. Kaj če me zaloti? Zbudili so me glasni odmevajoči koraki po tlaku. Zdrznil sem se, vendar so bili le koraki z ulice, ki so v temni noči zlovešče odmevali. Tako sem prespal kar nekajkrat. Ko pa so me sošolci odkrili in se mi neke noči na pol pijani in glasni pridružili po rokovskem koncertu, sem takoj odnesel vrečo domov in nikoli več ponovil tega norega početja. Nisem se zavedal, da bi lahko letel iz šole, saj sem vanjo tako rekoč vlamljal.

Izključen pa je bil dijak iz paralelke, ki je bil toliko načelen, da si kljub neznanju ni priskrbel »dvojnika« pri telefoniji. S profesorjem, sicer odličnim strokovnjakom, se je dogovoril, da bo negativno oceno popravljal takoj po polletju. Vendar se je pri dogovorjeni uri opravičil in prosil za odlog. Profesor se s tem ni strinjal in dijak je dobil še eno nezadostno oceno. Glede na to, kaj se je vsako uro dogajalo v vseh razredih, mu je dijak zabrusil: »Osel!« Na pomoč je prišel prof. Opeka in dijak je dobil ultimat, da se mora opravičiti, sicer bo izključen. Teden dni je vztrajal pri svojih besedah, da so upravičene, potem pa se je le opravičil. »Prepozno!« je bil uradni odgovor. Razred se je pritožil na svet šole. Tam sem bil kot predstavnik dijakov tudi jaz. Prof. Vilfan je bil edini na strani dijaka. Vprašal je, ali je dijak izključen zaradi neprimerne besede ali zato, ker se je opravičil po dogovorjenem roku, ampak zakaj je sploh izrekel žaljivko. Vsi drugi profesorji so menili, da je treba sodelavca zaščititi, in dijak je bil izključen.

Odločil sem se, da bom pri prof. Cilenšku, kadar bom vprašan, odgovarjal sam. Moja prva ocena je bila minus dve. Bil sem tako jezen in razočaran, da nisem šel nikoli več pred tablo. Namesto mene je hodil k tabli sošolec Lužar, ki se je že na daleč razlikoval od vseh nas. Primerilo se je, da je šel sošolec pred tablo najprej zame in dobil oceno odlično, takoj zatem pa je bil vprašan tudi sam. Za »svoje« znanje pa je dobil le oceno štiri.

Tisto leto mi je šla fizika kar dobro. Po razlagi o kameri obscuri sem se spomnil, da imam doma star fotografski aparat agfa, sestavljen iz notranje in zunanje škatle s preprosto lečo. Aparat sploh nima nastavitve časa, le šklocneš, pa je. Ima tudi le eno odprtino zaslonke, pri strani pa navijaš širok film, ki služi kot zaslon pri kameri obscuri. Naslednjo uro sem ponosno pokazal aparat profesorju, on pa se je z značilnim globokim glasom zasmejal in dejal: »Ta aparat bo pa zdaj moj!« Seveda nisem vzel resno profesorjevih besed in se samozavestno zasmejal nazaj: »O, pa ne bo, ne bo ...!«

Profesor me je temno pogledal, in glej ga zlomka, od takrat sem imel fiziko nezadostno in tudi popravni izpit, edini v vseh letih. Ne trdim, da je popravni povezan z opisanim dogodkom, hote ali nehote pa ga daje v isti koš.

Koliko cvekov je padlo pri samoupravljanju s temelji marksizma! Priznam, da je bil profesor Zgaga, kadar je nadomeščal v našem razredu, izredno zanimiv, snov mi je bila prijetna. Pomagal sem sošolcem, ki jim nalašč ali ponevedoma določeni filozofi niso hoteli v glavo. Ker sem bil opažen pri profesorjih, me je doletela čast, da bi del poti po ljubljanskih ulicah nosil štafeto mladosti. Izgovoril sem se na neprimerno obutev in predlagal sošolca, ki smo mu na skrivaj pravili ZK. Nalogo je opravil s ponosom. Večkrat smo zaman stali tudi po več ur na ulici pred šolo, da bi pomahali maršalu v pozdrav.

Kadar koli grem z ženo in štirimi otroki mimo Vegove, vedno vzneseno pokažem na znamenito stavbo: »To je pa moja šola!« »Saj si že stokrat povedal«, mi pravijo, meni pa to ni dovolj. Ponosen sem, da sem del zgodovine in hvaležen, da sem smel biti in sem vegovec. Ta šola me je rešila.

Nekega dne je ravnatelj Janez Terkaj stopil v razred in nam ponudil kadrovske štipendije. Meni jo je skoraj vsilil. Branil sem se je, vendar me je uspel prepričati. Vpisal sem se na Fakulteto za elektrotehniko, a tam po predavalnici niso krožili plonk listki z rešitvami kot prej v razredu, spajkalnik, ki sem ga že imel, mi ni pomagal, in moral sem priznati dokončni električni poraz. Moj novi cilj je bil študij slovenščine in etnologije. Pricapljal sem k ravnatelju in mu razkril napačno kadrovanje. Potrepljal me je po ramenu in rekel, da bodo potrebovali tudi profesorja slovenščine.

Petindvajset let sem zaposlen v osnovni šoli v Lescah. Nekaj prelepih let je minilo v tehnični delavnici, in še danes hranijo marsikateri starši, katerih otroci so že v mojem razredu slovenščine, izdelke, ki smo jih vsi skupaj tako srčno izdelovali.

Ponosen sem tudi na knjige za otroke, zbirko ljudskih izštevank, pesmic in zmerljivk *Enci benci na kamenci*, ki je že postala polnoletnost. Tri knjige *Enci benci*, ki so na voljo na knjižnih policah, so zelo priljubljene. Otroci znajo skoraj vse pesmice na pamet, vsaka knjiga pa je doživela že več ponatisov.

Imel sem srečo, da sem z zbiranjem po Sloveniji lahko zadnji trenutek rešil bogato otroško ljudsko izročilo pred izumrtjem in ga v knjižni obliki vrnil otrokom.

Leta 1995 sem prejel plaketo Antona Tomaža Linharta za izredne uspehe na področju vzgoje in izobraževanja pri ustvarjanju prijazne šole.

Nekaj lirskih pesmi iz obdobja pred poroko in nekaj pesmi najinih otrok, mladostnikov – študentov smo združili v knjižici *Te čakam*, ki smo jo izdali in podarili kot presenečenje mamici za rojstni dan.

Izdal pa sem tudi knjižico *Rdeča nit*, ki je brez besed, prek vseh strani pa se vleče rdeča črta, ki ilustrira besedilo v kazalu. Kazalo govori o poti od alfe do omege in hkrati o poti našega življenja, ki je nenehen boj, tudi za točke pri napredovanju. Knjiga je posvečena birokratskemu odnosu Ministrstva za šolstvo in šport, ki nam s točkami kroji svetništvo.

Počasi ob delu pišem naprej in upam na izid vsaj še nekaj knjig ...

Vegova je živi del mene in spoznanja in izkušnje in neumnosti in spomine prenašam naprej. Morda svoje učence prav zato lažje razumem. ▪

Doc. dr. Žarko Gorup
dijak Š 4. C, 1969/70

MED VEGOVO IN TRŽAŠKO

Po 2. svetovni vojni smo imeli še dve vrsti gimnazij: klasično in realno. Realna gimnazija je pravzaprav napajala tehniško fakulteto, ker je tehniška šola šele nastajala. V začetku druge polovice prejšnjega stoletja pa so se razmere spremenile, ker je tehniška šola prevzela del nalog nekdanje realne gimnazije. Gimnazija, ki je ostala, je podedovala ime in sloves, programa in tehniškoinovativnega (artističnega) duha pa bolj malo. Tehniška šola je šla svojo pot. Izhajala je iz obrtne šole, se obogatila s takratno sodobno tehniško inteligenco in izobraženci ter prevzela vlogo elitne srednje šole v Sloveniji. Tako so bili zagotovljeni pogoji, da so se maturanti te šole lahko dejavno vključevali v izobraževanje na najvišji stopnji, to je na Univerzi. Že pred 2. svetovno vojno so se pojavili prvi dijaki Tehniške šole, ki so se po maturi vpisali na Tehniško fakulteto.

Dipl. inž. Miran Varl

Prvi diplomant Fakultete za elektrotehniko, ki je bil maturant Tehniške srednje šole v Ljubljani leta 1935, je bil inženir MIRAN VARL, *poznejši profesor na Tehniški srednji šoli na Aškerčevi 1 in nato na TŠE[1] v Ljubljani.*

Sledili so mu – sprva poredko in plašno, kasneje, pa dokaj redno inženirji –, ki so gradili svoje znanje na tehniški srednješolski podlagi.

Fakulteta za elektrotehniko (FE) je bila pomembna postaja na strokovni in znanstveni poti inženirja, ki je hotel dejavno poseči v elektrotehniško področje v našem okolju. Kdor je svoje znanstvene želje prepletel s pedagoškim delom, je bil primeren za učitelja. Tako so počasi, a vztrajno začeli prihajati tehniki, ki so na fakulteti razvijali svoj znanstveni in pedagoški potencial. Ta potoček je iz Vegove pritekel takoj, ko se je ustanovila samostojna tehniška šola. Kasneje ni nikdar presahnil, nikdar se ni preusmeril drugam. Bila je suša, bila je môča, vendar neka kontinuiteta obstaja. In med razmeroma maloštevilnimi dijaki, ki so se odločali za univerzitetni študij, so bili tudi taki, ki so imeli poleg znanstvenih še pedagoške vrline. Nekateri izmed njih so upravljali fakulteto.

Počasi sem spoznal Fakulteto in ljudi v njej. Imel sem srečo, da sem prišel na FE v času, ko so na tam poučevali še predavatelji srednje generacije. To ni bila več prva skupina, ki je postavila elektrotehniko na Univerzi, bila pa je skupina, ki je postavila elektroniko, telekomunikacije in računalništvo v slovenskem in v precejšnji meri tudi nekdanjem jugoslovanskem okviru. Tako smo postali učenci profesorjev, ki so kreirali, razvijali in prilagajali naš univerzitetni študij. Začeli so nam odkrivati skrivnosti tega zanimivega področja tehnike. Priti z Vegove na Tržaško je bilo pogumno dejanje. Vsako leto se vpiše tja z Vegove nekaj maturantov, ki se spojijo v množico več sto novincev iz različnih krajev domovine in tujine.

V pričujočem prispevku bom skušal prikazati, kako se je iz majhne množice, ki je pripotovala z Vegove (prvi celo še z Aškerčeve), izoblikovala skupina univerzitetnih učiteljev. Ti so postavili temelje nekaterih področij na Fakulteti za elektrotehniko, soustanovili Fakulteto za računalništvo in informatiko in bili dolga leta vodilni strokovnjaki na svojih področjih, večina pa to delo in vlogo opravlja še danes. Delovna mesta učiteljev in asistentov na Fakulteti za elektrotehniko so dobivali nekdanji dijaki Tehniške šole[2], zasedali pa so vse pedagoške in raziskovalne stopnje. Trenutno uči na Fakulteti za elektrotehniko

1 *TŠE = Tehniška šola za elektrotehniško stroko v Ljubljani.*
2 *Do leta 1959; takrat so oddelki Tehniške šole postali samostojne srednje šole (tudi TŠE).*

12 predavateljev, ki so opravili maturo na TŠE. Nekateri so se izkazali kot odlični pedagogi, njihova predavanja in vaje pa so med najbolj obiskanimi na fakulteti. Drugi so prodorni raziskovalci, ki so v strokovnem svetu dosegli odmevne rezultate. Tretji spet so načrtovalci sistemov, ki so bili velika pridobitev za naše gospodarstvo.

Prva učitelja na Fakulteti za elektrotehniko, ki sta maturirala na Državni tehniški srednji šoli v Ljubljani – Odsek za elektro stroko –, sta bila v šolskem letu 1948/49 Ivan Turk iz Idrije, v šolskem letu 1950/51 pa Jernej Virant iz Ljubljane. Profesor Ivan Turk je bil prvi učitelj na Fakulteti za elektrotehniko, ki je bil maturant Državne tehniške srednje šole v Ljubljani.

IVO TURK, *profesor za uporabo električne energije in elektrotermijo na Fakulteti za elektrotehniko v Ljubljani*

Rodil se je leta 1930 v Idriji. Tam je obiskoval osnovno šolo, leta 1945 pa se je vpisal na Državno tehniško srednjo šolo v Ljubljani, kjer je maturiral leta 1949. Za eno leto se je zaposlil v industriji (Iskra), nato se je vpisal na Tehniško fakulteto, Oddelek za elektrotehniko, kjer je diplomiral leta 1958. Na Fakulteti za elektrotehniko je postal leta 1963 asistent, leta 1973 je opravil magisterij in leta 1978 zagovarjal doktorsko disertacijo. Njegovo delo je obsegalo modeliranje električnih, magnetnih in toplotnih polj. Kot fakultetni učitelj je predaval predmete: Temelji elektrotehnike, Uporaba električne energije in Elektrotermija, na podiplomskem študiju pa še Ekonomiko malih elektromagnetnih sistemov.

Na fakulteti se je profesor Turk vključil v delo Laboratorija za elektrotermijo in kontrolo kakovosti, ki ga je vodil profesor Alojz Perme. Dejavnost laboratorija je razširil tudi na področje kakovosti in varnosti elektrotehniških izdelkov za splošno rabo. Razvijal je sodelovanje s slovensko in jugoslovansko elektrotermično industrijo, pa tudi z delom evropske. Bil je dejaven na področju standardizacije, kjer je bil član tehničnega odbora VGA pri Slovenskem institutu za standardizacijo.

Zadnje obdobje svojega aktivnega dela posveča področju stikalne in termoregulacijske tehnike. Merilno opremo Laboratorija za elektrotermijo je razvijal po sodobnih evropskih standardih, rezultat tega dela pa je več kot 50 posebnih aparatur za raziskave na področju testiranja elektrotermičnih naprav. Razvil je tudi več preskusnih postopkov, ki so jih privzeli mnogi industrijski instituti.

Tudi po upokojitvi leta 1995 profesor Turk ne miruje. Še vedno prihaja na Fakulteto za elektrotehniko, saj goji stalne stike s svojimi sodelavci, predvsem pa ostaja dejaven v stroki, ki jo spremlja že več kot 60 let. V Laboratoriju je vir dragocenih izkušenj iz preteklosti, obenem pa tudi sodobnih rešitev, ki bodo uporabne v tem tehnično nemirnem času. S svojim znanjem in razumnim pristopom je še vedno vzor strokovnjaka, ki je vse svoje življenje živel v svetu tehnike.

Prof. dr. Ivo Turk

Profesorjema Turku in Virantu so sledili še drugi, ki jih je življenjski tok prinesel z Vegove. Na Fakulteti za elektrotehniko je bila množica učiteljev, ki so maturirali na TŠE od njene ustanovitve leta 1959 dalje[3]:

1959/60	4. razred – jaki tok:	Peter Kokelj
	4. razred – šibki tok:	Franc Bergelj
1963/64	4. razred – šibki tok Š IV. C (razredničarka Ivana Prijatelj):	Dušan Kodek
1964/65	4. razred – jaki tok J IV. A (razredničarka Jožica Vrtačnik):	Janez Nastran
	4. razred – šibki tok Š IV. C (razredničarka Darinka Štolfa):	Igor Škraba
1966/67	4. razred – šibki tok Š IV. C (razrednik Rudolf Švegl):	Tomaž Slivnik
1967/68	4. razred – šibki tok Š IV. B (razredničarka Viktorija Mišič):	Drago Coklin
1969/70	4. razred – šibki tok Š IV. B (razrednik Rudolf Švegl):	Drago Strle
	4. razred – šibki tok Š IV. C (razredničarka Marija Karuza):	Žarko Gorup
1970/71	4. razred – šibki tok Š IV. A (razrednik Ivan Erceg):	Stanislav Kovačič
1972/73	4. razred – šibki tok Š IV. A (razrednik Tugomer Vilfan):	Sinigoj Anton
1974/75	4. razred – šibki tok Š IV. A (razrednik Marjan Opeka):	Franc Smole
1986/87	4. razred – šibki tok Š IV. B (razrednik Ludvik Dejak):	Janez Puhan
1993/94	4. razred – L 4. A (razrednik Dominik Božjak):	Marko Jankovec

Odkar obstaja Fakulteta za elektrotehniko (FE), so bili izvoljeni na dekansko mesto nekdanji maturantje TŠE, na dekansko mesto na Fakulteti za računalništvo in

3 Bojim se, da nisem našel vseh, ki so to delo opravljali ali ga še opravljajo, zato se tistim, ki sem jih nehote spregledal, vnaprej opravičujem. Prosim, da me na napako opozorijo in na TŠE bodo seznam takoj posodobili.

Prof. dr. Jernej Virant

Prof. dr. Tomaž Slivnik

informatiko (FRI) pa eden. Na FE so bili dekani dr. Jernej Virant, dr. Tomaž Slivnik in dr. Janez Nastran; prvi dekan po ustanovitvi FRI je bil dr. Dušan Kodek. Tudi prodekani na Fakulteti za elektrotehniko so bili nekdanji dijaki TŠE (dr. Smole, dr. Nastran in dr. Kovačič). V tekočem mandatnem obdobju sta nekdanja dijaka TŠE tudi dekan in prodekan za pedagoško delo. Poglejmo si kratke življenjepise dekanov in prodekanov Fakultete za elektrotehniko in Fakultete za računalništvo, ki so maturirali na TŠE v zadnjih 60 letih[4].

JERNEJ VIRANT, *dekan Fakultete za elektrotehniko 1977-79*[5]

Rodil se je l. 1932 v Strahomeru, Tehniško srednjo šolo je obiskoval v Ljubljani. Po končani srednji šoli se je kot tonski tehnik zaposlil na Radiu Ljubljana. Opravil je gimnazijsko maturo, nato se je vpisal na Tehniško fakulteto. Na Odseku za šibki tok je diplomiral leta 1957. Po diplomi se je do leta 1960 zaposlil na IEV. Takrat je bil izvoljen za predavatelja na Fakulteti za elektrotehniko za predmeta Avtomatska regulacija in Osnove elektronskih relejev, leta 1966 pa za docenta za Teorijo preklopnih vezij. Od leta 1959–61 je bil honorarni predavatelj na Tehniški srednji šoli v Ljubljani. Leta 1960 je bil član mednarodne ekipe izvedencev za merjenje atmosferskih motenj v Švici, leta 1961 pa njen vodja. Doktoriral je leta 1966. Predaval je tudi na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo v Ljubljani in na Fakulteti za elektrotehniko v Splitu. Leta 2000 je bil izvoljen za zaslužnega profesorja Univerze v Ljubljani. Umrl je v Ljubljani leta 2008.

Na Fakulteti za elektrotehniko je vodil Laboratorij za računalniške strukture in sisteme. Po ustanovitvi Fakultete za računalništvo in informatiko v Ljubljani je nadaljeval delo na novoustanovljeni fakulteti. V zadnjih petnajstih letih aktivnega dela na fakulteti je objavil vrsto prispevkov v s področja mehkega pomnjenja, mehkega časa, mehkih avtomatov in mehkega načrtovanja sistemov. Tudi po upokojitvi je dejavno spremljal delo Laboratorija za računalniške strukture in sisteme, ki se med drugim sistematično usmerja v načrtovanje brezžičnih in računalniško povezanih sistemov.

Napisal je mnoge učbenike in do konca življenja spremljal razvoj strokovnega področja. Nekateri učbeniki so doživeli množico ponatisov in so veljali na fakulteti za temeljno literaturo v slovenskem jeziku. V zadnjem obdobju življenja se je posvetil predvsem mehki logiki ter njeno delovanje in uporabo predstavil v strokovnih in poljudnih člankih, predavanjih in knjigah. Leta 2000 je pri založbi *Kluwer Academic Publishers, Dordrecht – Boston – London* izšla njegova knjiga *Design Considerations of Time in Fuzzy Systems 2000* (475 strani). V domačo strokovno literaturo je prispeval vrsto člankov, v katerih je obravnaval nova načela in rešitve na področju računalništva. Njegova dela niso pomembna le s strokovnega, temveč tudi z jezikovnega vidika. Za področje računalništva je uvedel mnoge slovenske izraze in večina jih je v uporabi še danes.

TOMAŽ SLIVNIK, *prodekan za pedagoško delo 1989–91, dekan Fakultete za elektrotehniko in računalništvo 1993–95, dekan Fakultete za elektrotehniko 2003–05 in 2005–07.*

Rodil se je leta 1948 na Jesenicah. Leta 1963 se je vpisal na TŠE in leta 1967 maturiral na Oddelku za šibki tok v Š IV. c razredu profesorja Švegla. Študij na FE je začel leta 1967 in diplomiral leta 1971 na smeri Avtomatika. Na FE je postal asistent in magistriral leta 1974, dve leti zatem pa doktoriral. Istega leta je diplomiral še na Oddelku za matematiko Fakultete za naravoslovje in tehnologijo.

Že v dijaških letih se je Slivnik udeležil mnogih tekmovanj iz matematike in fizike, na katerih je dosegal najvišja mesta. Leta 1967 je na mednarodni matematični olimpijadi v Cetinju dobil bronasto odličje in skoraj zamudil maturo, ki se je za njegov razred začela na TŠE.

Pedagoško delo profesorja Slivnika obsega predavanja matematike od najnižje do najvišje stopnje. Drugo področje obsega pred-

4 *Vsi biografski podatki dekanov in prodekanov so povzeti po delu "Zbornik ob 90-letnici Fakultete za elektrotehniko: 1919-2009", urednika Tadej Bajd in Janez Nastran, Fakulteta za elektrotehniko, Ljubljana, 2009.*

5 *Osebni podatki, Bibliografija RSS, Slovenska bibliografija, Univerza v Ljubljani II, III/2, Nikolaj Zimic: Prof. dr. Jernej Virant, Delo, 9. oktober 2008.*

mete teoretske elektrotehnike in mikrovalovne elektronike, poučeval je Teorijo elektromagnetizma in Elektrodinamiko. Iz računalništva in mikroprocesorjev je predaval Operacijske sisteme, Teorijo algoritmov in druge predmete, ki so teoretsko matematično usmerjeni.

Profesor Slivnik je prvi dekan Fakultete za elektrotehniko, ki jo je vodil tri mandatna obdobja. Med svojim vodenjem Fakultete za elektrotehniko je poleg rednega dela in prilagajanja fakultete družbenim spremembam izpeljal nekaj za fakulteto pomembnih projektov. Posebej odmevni so bili tisti, ki se nanašajo na uvajanje novih tehnologij v pedagoško in upravno delo fakultete. Med njegovim vodenjem fakultete je bila prenovljena tudi knjižnica, zgrajena je bila sodobna multimedijska dvorana. Dejaven je tudi zunaj fakultete, posebej pri razširjanju znanosti in tehnike med mladimi. Predseduje gibanju Znanost mladini, Zvezi za tehnično kulturo Slovenije (ZOTKS) in je predsednik programskega sveta INFOS.

DUŠAN KODEK, *prvi dekan Fakultete za računalništvo in informatiko od 1993–95*

Rodil se je leta 1946 v Kranju. Leta 1961 se je vpisal na TŠE in maturiral leta 1965 na Oddelku za šibki tok v razredu profesorice Prijateljeve. Študij na Fakulteti za elektrotehniko (FE) je končal z diplomo leta 1970. Na FE je magistriral leta 1973, leta 1985 pa doktoriral. Leta 1985 je obiskal Univerzo v Princetonu, kjer je bil kasneje še eno leto gostujoči predavatelj.

Znanstveno se profesor Kodek posveča računalniškim sistemom, algoritmom in mikroprocesorskim sistemom. Njegova bibliografija šteje več kot 200 naslovov, med njimi pa je več temeljnih knjig s področja mikroprocesorske tehnike, mnogo pa je tudi mentorskih del pri diplomah, magisterijih in doktoratih.

Profesor Kodek je bil eden izmed pobudnikov za ustanovitev Fakultete za računalništvo in informatiko (FRI), ki je bila ustanovljena leta 1995 in hkrati tudi njen prvi dekan. Je redni profesor za računalništvo in informatiko, predstojnik Katedre za teoretično računalništvo na FRI in predstojnik Laboratorija za arhitekturo in procesiranje signalov na FRI. Poleg tega je zelo dejaven tudi zunaj matične fakultete: bil je član programskega sveta IAESTED, SIP 2006. Je tudi član odbora TC10 v okviru organizacije *2006 IFIP World Computer Congress in Santiago de Chile*.

Profesor Kodek ima bogato bibliografijo, v kateri so za stroko pomembna dela. Ne smemo pa pozabiti njegove vloge pri slovenskem izrazoslovju na področju računalništva, kjer je poslovenil marsikatero tujko in tako prispeval k ohranjanju našega strokovnega jezika.

Kot znanstvenik, učitelj in vodja je Dušan Kodek prejel številna družbena priznanja[6]. Med najpomembnejša sodijo: Kidričeva nagrada za izume in izpopolnitve 1980, nagrada sklada Borisa Kidriča za izjemne znanstvene dosežke 1983, Kidričeva nagrada za izume in izpopolnitve 1983, Vidmarjeva nagrada za pedagoško delo 1990, zlata plaketa Univerze v Ljubljani za izjemne zasluge pri razvijanju znanstvenega, pedagoškega ali umetniškega ustvarjanja univerze in za krepitev njenega ugleda 2004.

Prof. dr. Dušan Kodek

JANEZ NASTRAN, *prodekan za pedagoško delo 2003–2007 in dekan Fakultete za elektrotehniko od 2007 dalje*

Rodil se je 19. novembra 1946 v Ljubljani. Leta 1961 se je vpisal na TŠE in maturiral leta 1965 na Oddelku za jaki tok v razredu prof. Vrtačnikove. Študij je nadaljeval na FE, kjer je diplomiral leta 1971 pod mentorstvom profesorja Cajhna. Magistriral je leta 1977, leta 1985 pa doktoriral. Za doktorsko delo je prejel nagrado dr. Vratislava Bedjaniča.

Znanstveno se profesor Nastran ukvarja z močnostnimi regulacijskimi sistemi. Njegova bibliografija šteje več kot 300 naslovov. Je dejaven pedagog z mnogimi mentorskimi deli na vseh nivojih študija. Profesor Nastran je dekan Fakultete za elektrotehniko, ki jo vodi drugo mandatno obdobje, prej pa je bil dve mandatni obdobji prodekan za pedagoško delo (2003–2007).

Prof. dr. Janez Nastran

6 http://www.fri.uni-lj.si/si/dusan-kodek/default.html

Prof. dr. Franc Smole

Prof. dr. Stanislav Kovačič

Eno mandatno obdobje je bil predstojnik Katedre za regulacije in elektromagnetne pretvornike energije. Med pripravami na bolonjski študij na naši fakulteti se je zelo udejstvoval pri pripravah študijskih programov. Bil je tudi član Komisije za pripravo programov visokega strokovnega šolstva.. Dolga leta je dejaven v Društvu visokošolskih profesorjev na Fakulteti za elektrotehniko.

Profesor Nastran je že zelo zgodaj začel v močnostno elektroniko uvajati mikroprocesorsko tehniko. Znanstveno se je najprej poglobil v aktivne filtre, ki so jih kasneje zamenjali digitalni filtri in digitalno procesiranje signalov. Temu je sledilo uvajanje digitalnih signalnih procesorjev v regulacijsko in krmilno tehniko ter energetsko elektroniko.

Njegovo delo je bilo tako na Fakulteti za elektrotehniko kot v širši družbi cenjeno in nagrajeno. Prejel je nagrado dr. Vratislava Bedjaniča za znanstveno delo (1985), Vidmarjevo nagrado za učitelje (2001), nagrado Sklada Borisa Kidriča (1976) ter nagrado Republike Slovenije na področju izumov za patentno prijavo št. P-9300284.

FRANC SMOLE, *prodekan za raziskovalno delo 1999–2003*

Rodil se je leta 1956 v Migolici na Dolenjskem. Leta 1971 se je vpisal na TŠE in maturiral leta 1975 na Oddelku za šibki tok v razredu profesorja Marjana Opeke. Študij na Fakulteti za elektrotehniko (FE) je opravil od 1975 do 1980, kjer je diplomiral pri mentorju prof. Furlanu.

Na FE je postal asistent in magistriral l. 1982, leta 1989 pa doktoriral z delom »Prispevek k problematiki močnostnih aktivnih filtrov« pri mentorju prof. Cajhnu. Redni profesor je postal leta 2000.

Znanstveno se profesor Smole ukvarja z modeliranjem polprevodniških struktur in teorijo sistemov. Je predstojnik Laboratorija za polprevodniško elektroniko (LPE), v katerem raziskuje polprevodniške materiale, elektronske strukture, vezja, naprave in sisteme. Že dolga leta razvija analitične in numerične modele, programsko opremo in merilne metode. Njegove raziskave so usmerjene tudi na interdisciplinarno področje nanoelektronike in nanotehnologij.

Profesor Smole predava predmete s področja polprevodnikov, optoelektronike in teorije sistemov na visokošolskem in univerzitetnem študiju. Je tudi predavatelj in mentor mnogim specialistom, magistrom in doktorjem znanosti na podiplomskem študiju.

Poleg pedagoškega in strokovnega dela je profesor Smole dejaven tudi na drugih področjih. Rad hodi v planine in se redno udeležuje športnih srečanj.

STANISLAV KOVAČIČ, *prodekan za raziskovalno delo od 2007 dalje*

Rodil se je leta 1952 v Postojni. Na TŠE se je vpisal 1967 in maturiral leta 1971 na Oddelku za šibki tok v razredu profesorice Jožice Vrtačnikove. Študij na Fakulteti za elektrotehniko (FE) je opravil od 1971 do 1976, ko je diplomiral pri mentorju akademiku prof. Gyergyeku. Magistrsko delo je zagovarjal leta 1979, doktorat pa leta 1990. Na FE je postal asistent leta 1978, docent, izredni in redni profesor pa v letih 1991, 1997 in 2002. Profesor Kovačič je predstojnik Laboratorija za strojni vid. Predava predmete Gradniki sistemov procesnega vodenja, Komunikacije v avtomatiki, Vzporedni sistemi, Sistemi daljinskega vodenja in Strojni vid. Gostoval je na različnih univerzah po svetu: University of Pennsylvania v Philadelphiji (trikrat), Friedrich Alexander Universität v Erlangenu, Sveučilište u Zagrebu.

Znanstveno se profesor Kovačič ukvarja z računalniškim vidom, strojnim vidom, analizo slik in videa ter industrijsko informatizacijo. Njegova bibliografija šteje več kot 170 naslovov. Je dejaven pedagog z več kot 140 mentorskimi deli na vseh nivojih študija.

V obdobju 1999–2003 je vodil raziskovalni program Razpoznavanje vzorcev, od 2004–2008 je sodeloval v programski skupini Funkcije in tehnologije sistemov, od 2009 dalje pa je član programske skupine Vzporedni in porazdeljeni sistemi. Sodeloval je pri mnogih raziskovalnih, razvojnih in industrijskih projektih. Od 2001–2004 je bil predsednik Slovenskega društva za razpoznavanje vzorcev.

Zaključek

Pedagoško delo ni zaposlitev, je mnogo več, je poslanstvo. Kdor ga vidi in jemlje kot takega, ga bo opravljal uspešno v korist družbe in v lastno zadovoljstvo. Tudi na Vegovi se šolajo mladi, ki imajo v sebi ta dar narave. Na tehniško šolo pridejo, ko se ga še ne zavedajo, a čas in okolje opravita svoje in rasti začne nov učitelj. Za fakulteto sta potrebni obe sposobnosti: znanost in umetnost. Znanost je lahko precej izolirana od ljudi, lahko jo gojimo v inštitutih in laboratorijih. Umetnost pa je znanje posredovati drugim, ga reproducirati, ga približati vsem, ki si ga želijo. Za študenta je pomembnejši dober učitelj, kot vrhunski strokovnjak, a slab pedagog. Dober in motiviran študent bo presegel svojega učitelja, tisti brez razumevanja pojavov in veselja do stroke pa nikogar.

Na Vegovo prihaja vsako leto reka mladih ljudi in ta reka bo napajala potoček, ki teče na Tržaško[7]. »Panta rhei!« je ugotovil Heraklit[8] pred 2500 leti in njegova trditev velja tudi danes. Tok prinaša vedno nove ljudi in spet se bodo pojavljali Varli, Turki, Viranti, Kodeki in drugi, ki bodo svoje znanje in strokovnost povezali z veseljem do učenja, do posredovanja znanja mlajši generaciji. Tudi ta generacija bo na Univerzi opravljala najzahtevnejše in najodgovornejše naloge in njeno delo bo cenjeno in družbeno priznano. ■

Biografija avtorja:

Žarko Gorup se je rodil 4. septembra 1951. leta v Gabrju na Vipavskem. Osnovno šolo je končal v Ajdovščini in nadaljeval šolanje na TŠE v Ljubljani (1966–70). Po maturi se je vpisal na Fakulteto za elektrotehniko. Diplomiral je leta 1981 in bil izvoljen za asistenta za področje elektronike. Leta 1992 je zagovarjal magistrsko nalogo, leta 1998 pa doktorsko disertacijo. Leta 1992 je bil izvoljen za višjega predavatelja, leta 2000 pa za docenta za področje elektronike.

Dr. Gorup je bil leta 1986/87 na strokovnem izpopolnjevanju na oddelku za fiziko Univerze v Vidmu (Italija), kjer je sodeloval pri projektu avtomatskega, brezžičnega in satelitskega zajemanja ambientalnih podatkov. Na FE je bil nosilec raziskovalnih in razvojnih nalog za industrijo na področju avtomatizacije proizvodnje in transporta. Za to je leta 1989 kot soavtor prejel nagrado Kidričevega sklada. Enako nagrado je prejel tudi za inovativno rešitev zajemanja EKG-signala visoke ločljivosti. Docent Gorup je predstojnik Laboratorija za aplikativno elektroniko, ki že vrsto let sodeluje s slovensko industrijo. Najpomembnejša področja znanstvenega in strokovnega dela so senzorski sistemi, avtomatski transportni sistemi, sistemi za zajemanje podatkov, ambientalna elektronika, avtomatske testne naprave in merilni pripomočki. Na teh področjih dejavno sodeluje z gospodarstvom in državnimi inštitucijami.

Na različnih študijskih programih predava predmete: Gradnja mikroprocesorskih sistemov, Računalniška orodja, Realizacija elektronskih sklopov in Seminar, na specialističnem študiju Elektronski sistemi pa predmet Sistemi za zajemanje podatkov. Bil je mentor več kot 100 diplomantom, specialistom in magistrom. Napisal je monografsko delo Uvod v LabVIEW s področja grafičnega programiranja in številne učbenike ter učne pripomočke za predmete, ki jih predava. Njegova bibliografija šteje več kot 160 naslovov.

7 *Fakulteta za elektrotehniko Univerze v Ljubljani, Tržaška*

8 Πάντα ῥεῖ *(panta rhei) »vse teče«.*

Doc. dr. Žarko Gorup

STOJAN ZAFRED: GLASBENIK, ELEKTROTEHNIK IN SLIKAR

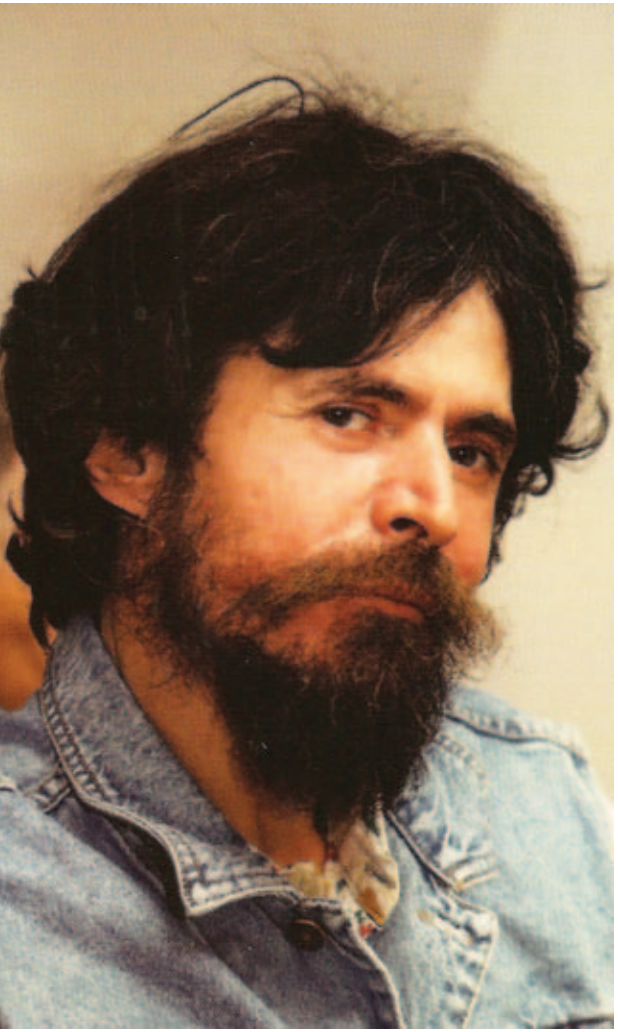

Stojan Zafred, foto: Jožica Zafred

Rodil se je v Postojni 13. julija 1951 kot sin železničarskih staršev iz Divače. V domačem kraju je končal osnovno šolo. Imel je smisel za tehniko, čeprav se je v prostem času posvečal predvsem glasbi. Leta 1966 se je vpisal na Tehniško šolo za elektrotehniško stroko v Ljubljani. Leta 1970 je nameraval zaključiti 4. letnik in v poletnih počitnicah odšel na kopanje v Ankaran. Pri spustu po toboganu v Valdoltri je nesrečno padel in si poškodoval hrbtenico. Kljub večkratnim zdravniškim poskusom, da bi poškodbo popravili, je ostal invalid – tetraplegik – in vse življenje je bil priklenjen na voziček.

Stojan je živel dalje in se začel po rehabilitaciji ukvarjati s slikarstvom. Opogumili so ga nekateri naši znani umetniki, vključil se je v slikarske kolonije. Mnogo je delal, veliko potoval in razstavljal. Skoraj bolj znan je bil v tujini kot v domovini, saj so visele njegove slike po velikih svetovnih galerijah. Zadnje obdobje je preživel v domači Divači, kjer je sredi dela 29. decembra 2002 tudi sklenil svojo življenjsko pot.

Prvič smo se srečali v internatu, Domu tehniških šol na Vidovdanski 7. Tudi Stojan je bival v 3. nadstropju stavbe C, naše sobe je ločil le hodnik. Bil je živahen fant, s katerim smo takoj vzpostavili prijateljske stike. Kmalu je prinesel s sabo od doma tudi trobento in nam pokazal, kaj zna. Bil je nadarjen glasbenik, ki je igral več inštrumentov. Kmalu po prihodu v internat se je seznanil tudi z Zvonetom Bukovcem, ki je bil že takrat perspektiven glasbenik. Spominjam se dogodka v domski dvorani, ko je šel Stojan poslušat vajo naše glasbene skupine. Bobnar je naredil nekaj napak in Stojan, ki je bil temperamenten fant, je stekel k bobnom, vzel v roke palčke in rekel bobnarju, naj se umakne. Sedel je na stol in udaril na bobne takte za pesem, ki so jo vadili. »Tako se udari,« je rekel in med smehom vrnil bobnarju palčke in se umaknil s stola.

Stojan je šel skozi več življenjskih obdobij, iz vseh je ostal za njim neizbrisen spomin. Prvo je tisto, v katerem smo ga spoznali. Bil mlad glasbenik, zelo nadarjen za različne inštrumente, čeprav je najraje igral trobento. Z glasbo se je srečal že v domači godbi na pihala, kjer je hodil po očetovih stopinjah.

V dijaških letih je Stojan igral pri skupini Diamanti, ki je imela sedež v Kopru. Igral je trobento, občasno pa je prijel tudi za kateri drugi inštrument (obvladal je tudi kitaro in bobne). S skupino je nastopal po vaških veselicah in drugih prireditvah na Primorskem. Neko zimsko sezono je njihov ansambel nastopal ob sobotah v Slavini pri Pivki. Tam sva se srečala tudi na silvestrovanju za novo leto 1968. V odmorih je prišel k našemu omizju in vedno povedal kakšno šalo ali prigodo. Bil je sproščen in dobre volje, rad je igral in v tem našel tudi lastno zabavo in zadovoljstvo.

Ko je pretres zaradi lastne nesreče v njem potihnil in je ugotovil, da lahko piše z usti, se je poskusil tudi v risanju. Bilo mu je izziv in velik korak naprej. Z vsako risbo je rasla njegova samozavest in počasi je odkrival v sebi talent, ki v prejšnjem obdobju ni bil izražen. Morda je bila to preobrazba glasbe v sliko, morda nekaj, kar dotlej ni potreboval. S tem je rasel, in imel je srečo, da je dobil mentorje in učitelje, ki so mu pri njegovi novi dejavnosti pomagali in ga vzpodbujali. Najprej je bil štipendist Mednarodnega združenja slikarjev, ki rišejo z usti ali nogami - VDMFK[1]. Štipendijo je na dobil leta 1986 na podlagi svojih prvih del. Leta 1992 je kot drugi Slovenec

"Diamanti", Koper, november 1969

v zgodovini (prva je bila Stanka Glavan) postal polnopravni član tega združenja.

Stojan se ni umaknil v svoj svet. Nasprotno: deloval je v družbi, med svojimi in tujimi ljudmi, med odraslimi in otroki. Bil je navdušen vodja likovnih delavnic za osnovnošolce in otroke v vrtcih. Dejal je: »Slikarstvo je kot igra. Risati je treba sproščeno, brez zadržkov. Pri slikarstvu je veliko čustev. Čustva pa so seme, ki ga gojimo ob ustvarjanju. Umetnost krepi otrokovo osebnost.« Njegov odnos do invalidnosti in družbe kaže tudi reakcija

1 *Mednarodno združenje "Vereinigung Mund-und Fussmalender Künstler" in aller Welt, ima sedež v Liechensteinu.*

Stojan Zafred: Kompozicija III (olje-platno, 1996)

ob TV-oddaji, v kateri je član skupine Buldožer potrgal lutki ude in je dejanje izzvalo veliko polemiko. Tednik Mladina je takrat zapisal: »Potem pa se je na našo stran postavil tedaj najbolj znani paraplegik, slikar in bivši glasbenik Stojan Zafred. Zapisal je, da je še dobro, da se je pojavil nekdo, ki na paraplegike ne gleda pokroviteljsko - ki se mu invalidi ne smilijo.« (Mladina 2004, št. 14).

Aprila leta 2000 je bil Stojan slovenski delegat in obenem tudi edini predstavnik srednje, vzhodne in južne Evrope na konferenci Mednarodnega združenja »Association of Mouth and Foot Painting Artists Worldwide« v Sydneyju. Tam je skupaj z drugimi slikarji, udeleženci konference, razstavljal v *Museum of Contemporary Art*. V hotelu Regent ga je obiskal tudi Alfred Brežnik, častni generalni konzul RS v Sydneyju in ob tej priložnosti vsem trem obiskovalcem (tudi ženi Jožici in spremljevalcu) izročil darila – knjigo in dela avstralskih domorodcev – Aboriginov. Glas Slovenije je takrat zapisal: »Ob druženju s Stojanom in njegovimi, z organizatorji konference in razstave ter z drugimi umetniki, ni bilo težko ugotoviti, kje je Stojanovo mesto v svetu – vsi njegova dela zelo visoko cenijo in spoštujejo. Med osemindvajsetimi delegati je vsekakor izstopal.«

»Ves Kras je mehak – kot da ihti.« (Iz Kraških Reminiscenc Stojana Zafreda, Slavko Gaberc)

»Arhitekti projektirajo, gradbeniki gradijo, pesniki opevajo, nonoti pripovedujejo, pisatelji zapisu-jejo ... slikarji pa vse to združujejo v celoto in razpredajo likovno zgodbo o večni uganki človeškega bivanja na Krasu. Kraški svet je pravljična dežela kamna, svet z značilnimi oblikami, nastalimi zaradi tisočletnega mehanskega in kemičnega delovanja vode v apnencu. Pa vendar je naš Kras tudi veliko več. Predvsem nam pomeni neminljivo lepoto in simbiozo naravne in kulturne dediščine, nekakšne utrinke večnosti, ki se iznenada pojavljajo in izginjajo izpred našega vidnega polja ...« (Stojan Zafred).

Stojan Zafred je med našimi likovnimi ustvarjalci amaterji mednarodno zelo znan in cenjen. Njegova dela so visela na stenah razstavišč: Vaduz, Zürich, London, Stockholm, Festival Hall v Londonu, Sydney. S pokojno Stanko Glavan sta bila prva člana mednarodnega združenja slikarjev, ki rišejo z usti ali nogami. Pripadnost temu združenju je Stojan Zafred opredelil kot merilo visoke kakovosti in umetniške vrednosti.

»V začetku sem ves čas ležal v bolniški postelji, s pogledom uprtim v belino zidov, s podzavestno željo, da bi 'razbil' to belino, da bi jo zapolnil ... To je bil začetek mojega razmišljanja o slikarstvu.« (Primorska srečanja, št. 145, 1993).

Poleg članstva v elitnem mednarodnem združenju VDMFK je dobil tudi druga

Stojan Zafred: Kompozicija I (olje-platno, 2000)

Stojan Zafred: Sova (serigrafija, 1997)[2]

družbena in strokovna priznanja. Tako ga najdemo med dobitniki zlate palete, ki jo podeljuje Zveza likovnih društev Slovenije. Stojan Zafred je eden redkih nekdanjih dijakov TŠE, ki je vključen v Primorski biografski leksikon[3]. Zapis o Stojanu je izčrpen in dokaj natančen. Poleg življenjepisa so zajeti podatki o njegovih razstavah do leta 1990. Gradivo je sestavil Marko Vuk, višji kustos Goriškega muzeja v Novi Gorici in obsega obdobje okoli 20 let: od konca srednje šole do leta 1990. Uporabljenih je kar 28 različnih primarnih virov, od lastnega življenjepisa, prek časopisnih člankov in intervjujev, do katalogov razstav in različnih zloženk. Glede na to, da je tak zapis v biografskem leksikonu eden najbolj trajnih zapisanih pomnikov o delu in življenju nekega človeka, nam je o Stojanu ostal spomin, ki ga bomo, posebej Primorci, lahko občudovali še dolga obdobja.

Sošolci Stojana nismo pozabili. Velikokrat se ga spomnimo, ko se zberemo ob raznih priložnostih, saj nas je družilo mnogo prijetnih ali pa nenavadnih dogodkov. Prav letos bo naš maturantski razred praznoval svojo 40-letnico in Stojan je bil v našem letniku. Tudi sam bi nam pritrdil, da je spomin nanj v družbi, med pogovorom, med prijatelji, najprimernejši. Med ljudmi je živel in tam naj tudi ostane, tak, kot se ga spominjamo: s trobento v roki in z leskom v očeh. ▪

2 Vse reprodukcije Zafredovih slik so iz katalogov njegovih razstav. Fotografije v katalogih: Jožica Zafred.

3 PSBL: Primorski slovenski biografski leksikon, 17. snopič, Goriška Mohorjeva družba, Gorica 1991, str. 319.

Igor Gospodarič
učitelj praktičnega pouka od 1978
dijak Š 4. C, 1966/67

TROJE SANJ

Pred brsti

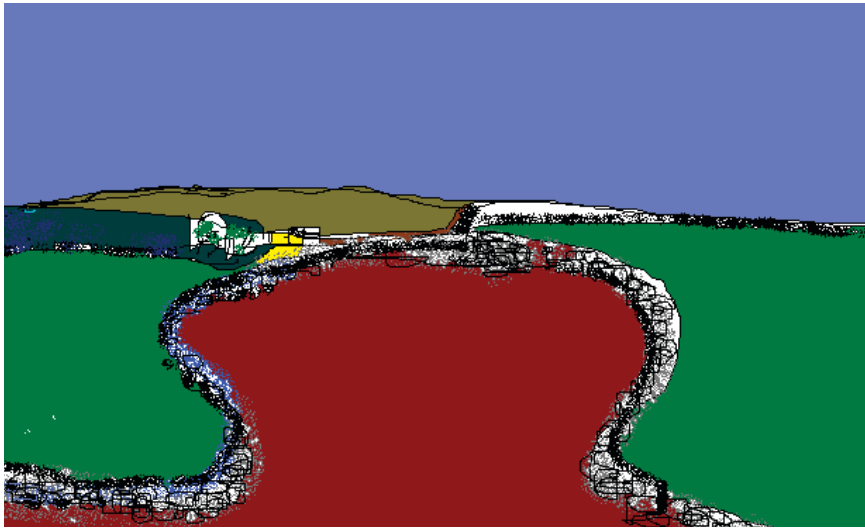

Tam blizu

Prve sanje

Prve sanje dišijo po črno-belih časih. Vegova mi je nudila udobno bivanje šest dni tedensko po sedem ur dnevno. Vseh sedem ur prav gotovo ni bilo namenjnih pouku, ampak tudi pomembnim zablodam zgodnje mladosti. Vse stvari pač niso bile tako nemogoče, igranje košarke nikakor ne. To da, trije dijaki drugega letnika kupujejo star črn avto, pa v tistih letih ni bilo nekaj običajnega. Avto smo si ogledali, lastnik je povedal ceno, vendar je avto ostal na Gerbičevi. Pa to še ni bilo vse. Vsak večer smo poslušali *Radio Luksemburg* in spremljali nove uspešnice angleške in ameriške glasbene scene. Naslednji korak je bila ustanovitev garažnega benda. Tu pa je postala šolska stroka kar zanimiva. Poglobili smo se v skrivnosti elektroakustike, mnoga vprašanja pa so našla odgovore pri profesorjih strokovnih predmetov. Tudi šolsko delo je imelo svoj pomen in mnogi profesorji so ostali vsem v spominu. Fizika in tehniško risanje sta bila zelo resna predmeta, pa tudi profesorja, ki sta ju poučevala, sta že na začetku šolskega leta povedala, koliko dijakov bo uspešnih ob koncu šolskega leta. Zanimivo je bilo delo vsakotedensko delo v laboratoriju za električne meritve. Poročila o meritvah pa so bila navadno nedeljsko večerno delo. Ob koncu šolanja v četrtem letniku smo se nenavadno zresnili, učili smo se v skupinah, končali šolanje z dobrim uspehom in se zbudili v realnosti.

Druge sanje

Začele so se sredi sedemdesetih let z oglasom za delovno mesto učitelja praktičnega pouka v Prosvetnem delavcu. Pedagoška konferenca na začetku šolskega leta je bila izziv posebne vrste. Z mnogimi profesorji, ki sem jih poznal še iz časa šolanja, smo sedeli skupaj v zbornici in poslušali navodila za delo. Poleg praktičnega pouka je bil poseben izziv tudi pouk laboratorijskih vaj v prenovljenih laboratorijih za splošne električne meritve. Veliko opreme v laboratorijih smo posodobili in dogradili, tako da je bilo delo v laboratoriju izvrstno. Ko je bila elektrotehnika v slovenskem prostoru v polnem razmahu, se je tudi pri dijakih pojavila želja po presežku šolskega dela. Mnogi so se odločili za mladinske raziskovalne naloge na področju elektronike, energetike in računalništva. Srečanja mladih raziskovalcev so mnogokrat prinesla kakšno prvo mesto, včasih celo kakšno nagrado, vselej pa veliko zadovoljstva. Ker so naloge presegale zmožnosti šole tako po pameti kot po materialih, smo velikokrat odšli po pomoč v delovne organizacije ali pa v razvojni inštitut Iskre. Vzporedno s poukom je na šoli potekala interesna dejavnost radioamaterstvo. V najboljših letih je izpit uspešno opravila skupina desetih radioamaterjev operaterjev. Hkrati se je kmalu začelo delo v videodelavnici, ki je dobilo svoj polni zagon z uvedbo digitalne tehnike snemanja in montaže posnetkov. Svoje izdelke smo predstavljali na širšem območju Slovenije, pa tudi na mednarodnem območju. Dejavnost je postajala vse bolj zakoreninjena, in ideja, da na šoli pripravimo slovenski srednješolski videofestival, je postala realnost. *Videomanija* zdaj vsako pomlad predstavlja slovenske mladinske filme.

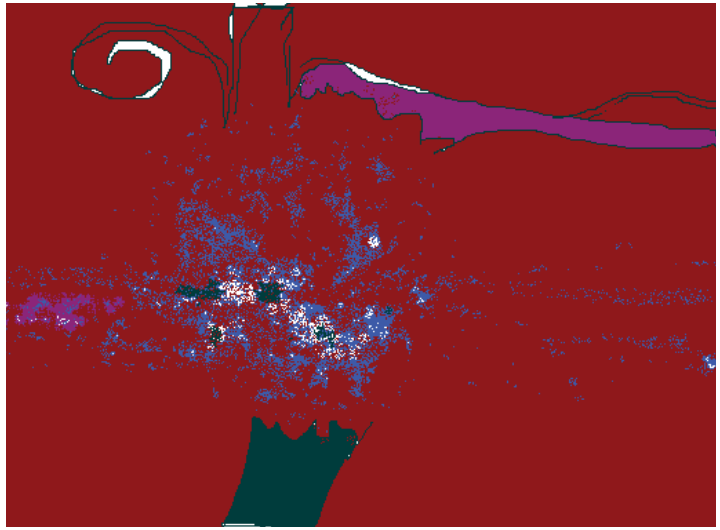

Trte večera

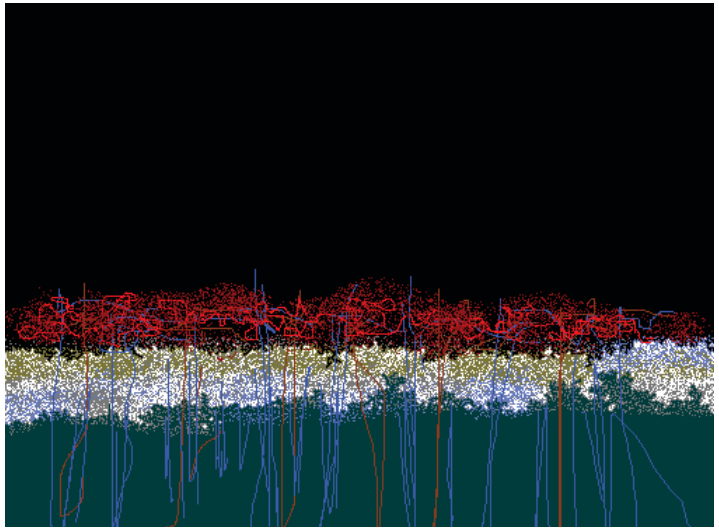

Po trgatvi

Tretje sanje

Rad se vračam. Vegovo obiščem dvakrat na teden in čutim hkrati obvezo in prostost. Tako kot na začetku, sem obremenjen z mnogimi dejavnostmi, ki mi jih omogoča prostost. Uživam v zlaganju kamenja. Stara hiša, ki je bila kup razvalin, spet dobiva podobo, kakršno je imela pred sto leti. V meni se je spet porodila želja po radioamaterstvu, radioamaterskih postajah, kablih, antenah in dolgih vezah. Tudi videoustvarjanje ni padlo v pozabo, tako kot fotografija ne. Obe dejavnost bosta združeni v enem od naslednjih projektov z etnografsko vsebino ... ■

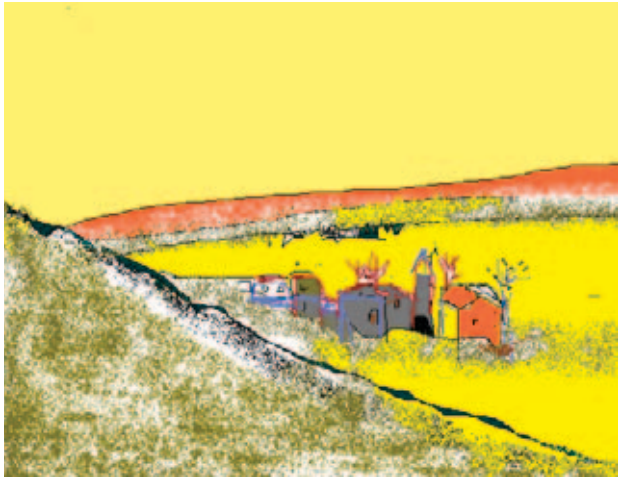

Rumena vas

Janez Grilj
učitelj elektrotehniskih predmetov od 1994
dijak Š 4. B, 1968/69

S TROLEJBUSOM NA VEGOVO

Lep sončen dan, petek dopoldan, peljem se z avtobusom v službo. Razmišljam ...

Razmišljam o elektronski pošti, ki sem jo prejel zjutraj. Pomočnica ravnatelja prosi nekdanje dijake šole na Vegovi in zdaj učitelje iste šole za prispevek za jubilejni zbornik. Napisali naj bi, kako vidimo šolo in dijake danes, kakšni so v primerjavi s šolo nekoč.

Razmišljam

Počutim se kot daljnega leta 1969, ko smo pisali spis za zaključni izpit. Takrat nismo vedeli, kaj in o čem bomo pisali. Zdaj pri maturi vsaj okvirno vedo, kaj jih čaka. Nadzorni učitelj je na tablo napisal dva naslova, in enega si moral izbrati. Oba naslova sta bila obupna in v skladu s »svinčenimi« časi. Izbral sem naslov: »Če je revolucija prava, ljudje v njej zmagujejo in umirajo«, drugega naslova se ne spomnim več. Ko sem začel razmišljati, o čem naj pišem, se mi je v glavi vse pomešalo in zapletlo. Niti enega pametnega stavka nisem spravil skupaj, in nastalo je nekaj, kar ni imelo repa, kaj šele glavo. Ves obupan sem šel domov. Kasneje, pri ustnem izpitu, sem izvedel, da sem za spis dobil milostno »ena do dve«. In zdaj naj napišem nekaj za zbornik? Pogledam skozi okno avtobusa, zunaj je še vedno petek, pomladanski sonček prijetno greje, avtobus ropota, nasmehnem se in misli mi odtavajo ...

Pred več kot štiridesetimi leti sem se kot nadebuden dijak vozil iz Črnuč do Kozolca s trolejbusom. Proga 8, Črnuče–Litostroj, je začela delovati leta 1964. V trolejbusu je bilo pozimi tako mraz, da so bile na šipah ledene rože, poleti pa vroče in zatohlo in ves čas je bila obupna gneča. Po cesti so vozili redki avtomobili, »fičko« je bil najpogostejši.

Več nekdanjih sošolcev iz osnovne šole se nas je vozilo skupaj. Večina se je vpisala na poklicne in tehniške šole, samo nekaj v gimnazije. Starši so nam pametno svetovali, naj se izšolamo za poklic in šele potem razmišljamo o vpisu na fakulteto.

Za vpis na TŠE sem moral najprej narediti sprejemni izpit iz matematike, slovenščine in opraviti nekakšen inteligenčni test. Pri matematiki mi je kar šlo, pri slovenščini pa je bilo slabše, ker nisem znal slovnice (in je še zdaj ne znam ...). Hude težaev mi je slovnica povzročala tudi v prvem letniku pri angleščini.

Ko sem izvedel, da sem sprejet, sem bil zelo vesel in ponosen, da bom hodil na zahtevno in priznano »Tehniško šolo za elektrotehnično stroko« ali TŠE na Vegovi. Prehod iz osnovne šole v srednjo je bil tudi takrat težak. Bil sem brez pravih delovnih navad, pouk pa je bil prvo leto popoldan. Še zdaj mi delo v popoldanskem času ne gre od rok tako kot dopoldan. Zaradi teh dveh okoliščin sem takoj v prvi konferenci pridelal dve graji. Ata mi je rekel: »Začni se učit' al' pa boš šel delat na cegvenco !«. »Cegvenca« so Črnučani pravili opekarni, ker tam delajo »cegu« ali opeko. Delo tam ni bilo lahko, huda vročina, ilovica in prah, zato je atova grožnja zalegla. Začel sem se učiti, in prvi letnik zvozil brez »popravca«, kot bi rekli zdaj. Učitelji so bili strogi in polovica dijakov iz razreda je imela popravni izpit ali pa so padli. Takrat smo imeli štiri konference, ob polletju spričevalo in nato štirinajst dni zimskih počitnic. V Letnem poročilu za šolsko leto 1965/66 sem prebral, da v prvi konferenci izdela brez negativne ocene le 25 % dijakov. Huda šola ...

Prvo enko ali »cvek« sem dobil pri osnovah elektrotehnike že zgodaj jeseni pri učitelju Cveku (*nomen est omen*), a je ta »cvek« name deloval pozitivno. Bil sem

žalosten in jezen sam nase, začel sem se učiti in delati vaje. Šolsko nalogo sem pisal odlično. To povem tudi svojim dijakom, saj je »cvek« kot »gajžla« ali bič za priganjanje konjev – če ga ni, se tudi konj ustavi Zdaj imamo »nms«, ki pa nima enakega učinka. Upam, da bodo ta »izum« kmalu ukinili.

Ker sem imel v prvem letniku težave, sem se v drugem šole lotil zelo načrtno. Pouk smo imeli samo dopoldne, hvalabogu, in naredil sem načrt za redno učenje. Učil sem se do tri ure na dan. Povem naj, da smo imeli vsak dan na urniku po šest ali sedem ur, in še v soboto štiri, pa se starši niso pritoževali, da smo preobremenjeni ... Moje načelo je bilo, da sem se učil le za predmete, ki so na urniku naslednji dan. Tako mi je ostalo zvečer kar nekaj časa. Redno sem gledal TV-dnevnik (iz Beograda v srbohrvaščini), filme in italijanske priredbe svetovnih romanov.

Tudi napovedanih »kontrolk« ni bilo, razen šolskih nalog. Če je bil razred preveč nemiren, je učitelj preprosto rekel: »Liste na mizo ...«, in pisali smo »kontrolko«. To je bil eden od razlogov, da smo se morali učiti sproti. Tudi utrjevanja snovi v šoli ni bilo veliko, zato smo dokaj redno delali domače naloge. V učbenikih pri nalogah največkrat ni bilo rezultatov. Če si se hotel prepričati, ali je pravilen, si moral narediti preizkus, kar je poglobilo znanje.

Ko sem že omenil nemiren razred, to pomeni, da sta mogoče dva ali trije dijaki klepetali. V šoli in razredih je veljal hišni red, ki je bil podoben današnjemu, a bolj natančen, in kar je mene najbolj motilo, nismo smeli imeti dolgih las (!). In to v času največjih uspehov skupin, kot so *Beatles*, *Rolling Stones*, *Who* in druge. Ali si to predstavljate zdaj, ko hodi vsak oblečen in ostrižen, kot se mu zdi? Dijake prav zaradi moje izkušnje popolnoma razumem in ne gledam na njihovo zunanjost, ampak je zame najpomembneje, kako se vedejo in koliko znajo.

Ko sem ravno pri glasbi, naj povem, da je bil leta 1969 na šoli enkrat tedensko ples v telovadnici. Če se prav spomnim, je igrala skupina *Sinovi*, telovadnica pa je bila nabito polna. Nekajkrat so dijaki višjih letnikov med glavnimi odmori predvajali glasbo po zvočnikih. Tudi mi smo radi poslušali glasbo. Na naših radijskih postajah ni bilo veliko roka, zato smo poslušali *Radio Luksemburg* in *V nedeljo zvečer* legendarnega Marjana Kralja, ki pa je vrtel le popevke. Na televiziji smo spremljali različne festivale popevk, kakršen je bil opatijski, seveda pa tudi *Slovensko popevko*.

Šolski red je seveda strogo prepovedoval cigarete in alkohol, kar pa ni bila velika težava, saj so le redki kadili, pil pa ni skoraj nihče. Za to so doma poskrbeli starši, v šoli učitelji, na cesti pa miličniki. Pa poglejte danes, ko celo pozno ponoči vidiš otroke, stare manj kot 15 let, hoditi oziroma se opotekati po mestu. Takrat smo čez teden zvečer gledali televizijo ali šli v kino, v soboto pa na ples. V Ljubljani je bil ples v Festivalni dvorani, kjer so plesali klasične plese, za nas, rokerje, pa v hali Tivoli, kjer so ritem in bluz igrali *Mladi levi*. Včasih so bili plesi tudi po šolah, predvsem gimnazijah. Diskoklubi so šele nastajali ...

Šolski red je seveda prepovedoval neopravičeno izostajanje oziroma »špricanje«. Večina dijakov je redno obiskovala pouk, kljub temu pa so nekateri včasih namesto v šolo raje šli na matinejo v kino Union.

V razredih smo morali biti v copatah, kar so nadzirali učitelji in hude snažilke. Prepoteni čevlji so bili na hodniku in oddajali »prijetne« vonjave. Razred je bil ves čas v isti učilnici, profesorji pa so hodili okoli.

Zdaj pa je čas, da se spomnim tudi učiteljev. Na primer profesorja Varla za tehnologijo ...

Predrami me glas iz zvočnika: »Približujemo se postajališču Drama.« Zdrznem se in pogledam skozi okno avtobusa. Še vedno je petek, sije sonček, izstopiti moram in se odpraviti v službo na Vegovo. Že petnajst let učim na Vegovi, in kar prav je, da o profesorjih spregovorim kdaj drugič, saj tudi sam nisem brez napak. Profesorje slovenščine in bralce pa prosim, da mi za spis, če bodo našli rep in glavo, dajo milostno »ena do dve«... ■

Opomba: Trolejbus so leta 1971 žal ukinili ...

Tanja Grünfeld,
dijakinja, Š 4. A, 1981/82

VEGOVA ...

Vegova ... beseda, ki mi vzbuja številne spomine, asociacije ... Ljudje, obrazi, mladost ... arhitektura, glasba, stroka, stopnišče, v ozadju nekje zvok orgel ... Razgled na Iskrin termometer, ki kaže + 30 stopinj in profesorja s »sportskimi« pred seboj na katedru ... Prevroče je za pouk, ocene so bolj ali manj zaključene ... Komaj čakamo, da se razpodimo po senčnih ulicah starega mesta ... Mogoče pa nihče ne bo opazil, če se razblinimo kakšno uro prej ... Vroče je ...

Vroče je ...

Stojim v vrsti med kandidati za vpis ... Zadnji dan je ... Moje osnovnošolsko spričevalo je odlično ... Veseli so me tudi zato, ker sem dekle ... Pa ne vedo, da se vpisujem prej zato, ker je šola lepa in stoji na lokaciji, ki mi je všeč ... Pa zaradi pegastega temnolasca, ki ga v naslednjih letih v šoli srečam natančno ničkrat ;-)) ... Jaz sem, kot vsa druga dekleta v dopoldanski izmeni, on v popoldanski ... Izberem šibki tok, morda zato, ker mislim, da manj strese ... Vsa dekleta iz generacije smo v istem razredu ... Razrednik pa je najboljši razrednik na svetu ... Franci Grilc ...

Franci Grilc ... V nekem obdobju je bil eden najpomembnejših moških mojega življenja ... Bivanje na šoli nam je s svojim načinom – prijaznim, strogim, toplim, človeškim ... delal več kot znosno ... prijetno ... Vedeli smo, kar koli bomo ušpičili, se bo že nekako razrešilo, saj smo bili »njegov razred« ... Tudi potem, ko je postal razrednik mlajšim nadobudnim elektrotehnikom ... K sreči ni bil edini, ki je s svojo osebnostjo zaznamenoval čas našega šolanja ... Niti enega učitelja ali učiteljice se ne spominjam, ki bi s svojim načinom slabo vplivala na mojo nadaljnjo pot ...

Pot ...

Moja pot po srednji šoli je vijugasta in pestra ... Izdala sem stroko in se odločila za študij tekstilne tehnologije in oblikovanja tekstilij in oblačil, kjer sem opravila večino študijskih obveznosti ... Študija sicer nisem dokončala, toda jeseni 1989 sem na podlagi izdelanega kataloga lastnih kolekcij z odločbo Republiškega komiteja za kulturo pridobila status samostojnega kulturnega delavca kot modna oblikovalka ... Že spomladi 1988 me je pritegnil oglas, s katerim so vabili k sodelovanju voditelje na RTV Ljubljana ... Prijavila sem se, uspešno opravila vse avdicije in preizkuse, nato pa še posebno šolanje za nastopanje pred mikrofonom, in želja po občasnem oziroma počitniškem sodelovanju z RTV-jem je prerasla

v stalno novinarsko-uredniško delo, ki je trajalo približno desetletje ... Občasno sem sodelovala tudi v drugih medijih (tisk, televizija) ... V želji po osebnostni rasti in iskanju novih izzivov sem se vpisala na študij psihologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani ... Študij me je tako pritegnil, da sem opustila novinarsko delo, se popolnoma posvetila psihologiji in hkrati pridobila tudi pedagoško-andragoško izobrazbo ... In si poiskala delo v šolstvu ... Opravila sem strokovni izpit, pozneje končala tudi šolo za ravnatelje in v nekem obdobju kot zaposlena v izobraževanju odraslih organizirala programe elektrošole ... Morda sem se s tem vsaj nekoliko oddolžila svoji osnovni stroki ... A pot se nadaljuje in želje in radovednost me ženejo naprej ... Izkušnje v šolstvu si pridobivam tudi kot predavateljica, svetovalka ... Hkrati pa se v duhu vseživljenjskega učenja tudi stalno izobražujem in spopolnjujem ... Za mano je tudi podiplomski študij sistemske družinske terapije na Medicinski fakulteti Univerze v Ljubljani, ki mi odpira nove možnosti ...

Nove možnosti vidim kot sintezo vseh mojih dosedanjih izkušenj, znanj, sposobnosti, spretnosti ... Zadnja leta tako delujem na področju izobraževanja in terapije, pa še česa se sem ter tja lotim ... In se z minevanjem časa vse pogosteje spominjam preteklosti, sošolcev in sošolk, naših mladostnih želja, hrepenenj, izzivov, načrtov ... ki jim je bila v oporo in navdih tudi Vegova ... ■

ŽIVLJENJSKO POTOVANJE VEGOVCA IZ Š 4. A

Vasja Jernej Herbst
dijak, Š 4. A, 1965/66

Vasja Jernej Herbst, predsednik Š. 4. A, nekdanji predsednik kinokluba MINI-FILM, nekdanji regionalni direktor v ameriški korporaciji ORACLE, svetovni popotnik, jadralec, ljubiteljski kmet, oljkar, vinogradnik in vinar.

Rodil sem se v Ljubljani 23. aprila 1947 mami Angelci in očetu Pavletu, ki je takole opisal ta dogodek: »Na ta dan so mi iz ljubljanske porodnišnice sporočili, da je moja žena rodila. Prosil sem svojega soseda, ki je imel motor, in zdirjala sva proti mestu, med potjo pa sem kupil še rože. Po stopnicah je prišla sestra in rekla: 'Dobili ste sina in vse je v redu!' Objel sem sestro in ji dal rože z naročilom, naj pozdravi ženo in sina. Obiski takrat niso bili dovoljeni. S prijateljem sva se odpeljala do bližnje gostilne in nazdravila na veseli dogodek.«

Mladost sem preživel v Šiški. Moj prvi spomin je povezan s počitnicami v Dalmaciji. Spominjam se tudi počitnic v Savudriji, Višnji Gori in številnih izletov s kolesi. Tri leta za mano se je rodila sestra Tatjana.

Trgatev v Kortah, 22. 9. 2009

Star kitajski pregovor pravi, da moški izpolni svoje poslanstvo, ko dobi sina, posadi drevo in napiše knjigo. Sina nimam, imam pa dve krasni hčerki; v Kortah sem posadil skoraj sto različnih dreves, med njimi največ oljk. Morda je ta prispevek zametek knjige o potovanju, ki mu pravimo življenje.

Obiskoval sem Osnovno šolo Valentina Vodnika v Zgornji Šiški. Že takrat sem se zanimal za rastline in naredil pravi herbarij. Ne vem, kaj me je pripeljalo na Vegovo, saj sem se elektrike vedno bal. Moja mama je želela, da bi šel na gimnazijo in potem na univerzo, oče pa je vztrajal pri izobrazbi, ki bi mi omogočila čimprejšnjo zaposlitev.

Kmalu sem postal predsednik razreda in pogosto sem moral opravičevati cel razred, ko nismo bili pripravljeni na izpraševanje. V drugem letniku je bil naš sošolec Bogdan Oblak. Jeziki in zemljepis mu niso šli preveč od rok. Če se je zjezil, je na cesto metal krede, včasih pa tudi kakšno torbo in logaritemsko računalo. Ponavljal je drugi letnik, kasneje pa doktoriral na Fakulteti za elektrotehniko veliko pred drugimi in postal ugleden raziskovalec na področju nevrofiziologije. Znan pod psevdonimom Hamurabi je izdal prvi slovenski denar *lipo*.

V tretjem letniku smo pisali teste pri profesorju Holzu. Izračunati smo morali jalovi tok motorja. Vsi smo dobili »cveke«, a bilo smo prepričani, da imamo pravilen izračun in da se je profesor motil. Ko smo se pritožili pri ravnatelju, prof. Gorjancu, smo vsi dobili pozitivne ocene.

Darko Pungerčar se takole spominja dogodka iz drugega letnika: »Ura matematike. Pišemo tiho vajo. Učiteljica me dobi s 'plonk ceglcom' in mi ga vzame. Ob naslednji šolski uri matematike nas seznani z ocenami tihe vaje. Na koncu doda: 'Pungerčar, ali ste prepisovali?' 'Ne! Jaz nikoli ne plonkam! Ceglc, ki ste ga vzeli, je bil moj šmir papir.' 'Pridite k tabli in napišite na tablo besedo življenje.' Šel sem k tabli in zapisal zahtevano besedo. Učiteljica me je dobila na laži, saj je bil 'ž' v besedi 'življenje' na tabli povsem drugačen kot 'ž' v 'plonk ceglcu'. Dobil sem 'cvek'!«

Ker je na naši šoli primanjkovalo deklet, smo hodili v plesno šolo Jenko, na plese pa v Festivalno dvorano. To je bil čas prvih ljubezni. Šolanje na Vegovi je hitro minilo. S sošolci smo se dobro razumeli in še vedno se vsako leto dobivamo na obletnici mature, kjer obujamo spomine na vesele in tudi žalostne dogodke iz našega življenja.

Zaključek šolanja leta 1966 smo obeležili z velikim pohodom vseh maturantov do Tromostovja in takrat je tudi nastal zanimiv film o tem dogodku. Bil sem štipendist Radiotelevizije Slovenije in sem se takoj zaposlil v studijski tehniki, naprej kot kontrolor kamere, nato pa kot tehnik dnevne režije na Televiziji, ki je bila takrat še na začetku in seveda črno-bela. Delo na Televiziji je imelo poseben čar, a tudi svoje pasti. Nič nenavadnega ni bilo, da smo se po končani službi ob dveh ponoči odpeljali v Portorož na kavo.

Že po dobrem letu prve službe sem jeseni leta 1967 odšel v vojsko. Oče, zaposlen na RSNZ, je imel dobre zveze in mi je ponudil, da mi bo uredil služenje vojaščine v Sloveniji. Jaz pa sem bil načelen in verjetno malo »prismojen«, zato sem rekel, da ne maram protekcije in se kmalu zatem znašel na romunski meji v Kikindi. Nič posebnega ne bi bila ta moja vojska, če čete Varšavskega pakta ne bi jeseni leta 1968 napadle Čehoslovaške, kar je v takratni Jugoslaviji povzročilo obsedno stanje. Vojvodina, kjer sem delal v velikem vojaškem skladišču, se je pripravljala na vojno. Hrana je bil res boljša, še vedno pa se zgrozim, ko se spomnim, kako smo dobili kovinske ploščice za identifikacijo. Zaradi stalnih napetosti in grožnje vojne pa je čas hitro minil.

Veliko sem bral in sanjaril, da bom takoj po končanem služenju vojske z avtom odpotoval v Indijo. Življenje pa se je zasukalo drugače. Kmalu po prihodu domov sem spoznal Zvonimiro, s katero sva se nekega lepega avgustovskega dne poročila. *Fičo* je šel namesto v Indijo v prodajo, denar pa smo porabili za obnovo stanovanja na Matjanovi poti, v hiši, ki sta jo že pred II. svetovno vojno postavila moja stara starša, Jernej in Angela Semič. Za to se jima še vedno hvaležen. Hišo smo kasneje še večkrat, tudi z veliko odrekanja, obnavljali in v njej še vedno stanujemo.

Leta po prihodu iz JLA niso bila lahka. Z ženo sva obnavljala hišo, vedno smo bili brez denarja. Kljub temu smo si vsako leto privoščili dopust s šotorom ob morju in na te čase so ostali lepi spomini. Veliko smo hodili v hribe, z ženo sva prehodila celotno slovensko planinsko transverzalo. Zvonimira je odločilno vplivala na to, da sem leta

1973 zapustil RTV in se zaposlil na *Intertradu*, v zastopstvu IBM kot serviser, najprej serije IBM 360, kasneje pa IBM 370. Življenje se je precej spremenilo. Na vrsto so prišli šolanje v tujini, ugledna podjetja, kjer sem v beli halji delal v velikih računalniških centrih, dobro pa se spominjam tudi tega, da smo s prihranjenimi devizami od dnevnic lahko kupili malo boljše gume za naš *citroen break*.

Vedno sem bil velik ljubitelj fotografije in filma. Snemal sem filme na 8-milimetrski in 16-milimetrski film, kasneje pa veliko tudi z videokamero. Leta 1970 sem bil eden od ustanoviteljev kinokluba *Minifilm* in njegov dolgoletni predsednik. V klubu so delovali ljudje, ki so se kasneje tudi profesionalno ukvarjali s filmom ali televizijo. Zelo dejavni smo bili v vrtcih in šolah po Sloveniji, za katere smo sami posneli filme o Dedku Mrazu in jih v vrtcih tudi predvajali. V filmu *Čokolada za babico* je kot otrok igral zdaj priznani filmski režiser Igor Šterk. Filme so po vrtcih predvajali vsi člani, tudi jaz kot predsednik in naša takratna članica Miša Molk. V mojem amaterskem filmu *Utrinek* je kot mladenič igral kasnejši gledališki igralec Marko Okorn. V *Minifilmu* je snemal in režiral tudi kasnejši odlični profesionalni snemalec Jože Perko. Naši filmi so dobivali nagrade doma in v tujini.

Velika prelomnica je bil tudi začetek študija ob delu na Fakulteti za elektrotehniko, smer računalništvo, ki jo je izposloval *Intertrade*. Čeprav naj bi donirali denar za streho, pa nismo imeli pri izpitih nobenih popustov. Naporno je bilo tri leta tam preživeti veliko popoldnevov, sobot in nedelj, vendar se je izplačalo. Če mi ne bi stala ob strani žena, ki je diplomirala iz matematike in fizike, in vztrajni sošolec Darko Derenda, nikoli ne bi naredil izpita iz matematike in končal študija.

Vseeno pa je bilo delo pri IBM-u zaradi obilice nadur in potovanj v tujino prenaporno. Tako sem se leta 1975 zaposlil kot sedmi človek v Elektrotehninem zastopstvu *Digital* kot serviser takrat najbolj priljubljenih miniračunalnikov PDP 11. Hvaležen sem takratnemu sodelavcu Damjanu Žemvi, ki me je uvajal v delo, me poiskal v *Intertradu* ter spodbudil moj prehod. Iz zastopstva *Digital* je najprej nastal TOZD *Digital*, kasneje pa *Delta* in *Iskra Delta*. Iz IBM-a sem pripeljal še nekaj sodelavcev, mene pa je vleklo v druge vode, in postal sem vodja marketinga in tržnega komuniciranja v *Delti*. Izvedli smo veliko odmevnih akcij, izdajali revijo za uporabnike, knjige ter prospekte in zablesteli s TV-reklamami za računalnik *Partner*. Nikoli pa se nisem povzpel v vodstvo, ker sem odločno odklonil, da bi vstopil v Zvezo komunistov Slovenije. Pa ne zato, ker bi bil naklonjen desnici, ampak zato, ker sem preveč prebral o gulagih v Rusiji in Golem otoku pri nas ... Po desetih letih kljub temu uspešnega dela v *Delti* sem se leta 1985 zaposlil v *Tovarni meril* – TOZD *Kopa*, kjer sem uspešno vodil prodajo.V resnici me je »gor vzela« Joža Miheu, s katero sva se spoznala na sejmih in je točno vedela, da potrebujejo v *Kopi* prav takega človeka, kakršen sem bil jaz.

To so bili časi velikih vzponov informatike v tujini in tudi pri nas. V *Kopi* sem poskrbel za njeno celostno podobo skupaj z dr. Mirom Klinetom, ki ga zaradi njegovega znanja in poznavanja tržnega komuniciranja izredno cenim. Vedno sem okoli sebe zbiral ljudi, ki so znali več od mene. V *Kopi* smo zelo dobro združili *Digitalove* računalnike *Microvax* in lastno programsko opremo ter znanje in uspešno delovali po vsej Jugoslaviji.

V *Kopi* me je našel Jovan Marjanović, ki je iz Amerike prinesel takrat še malo znano relacijsko bazo *Oracle*. Zastopstvo *Oracla* so odklonila vsa ugledna računalniška podjetja v Srbiji, na Hrvaškem in v Sloveniji; sodelovanje je vehementno zavrnila tudi *Iskra Delta*. Zanimivo pa je, kako je Jovan našel *Kopo* tako rekoč »na koncu sveta«. V *Kopi* je delalo nekaj zelo ambicioznih in pametnih ljudi, ki so vizionarsko sprejeli projekt *Oracle*. Posli so cveteli in prvo veliko instalacijo smo dobili v hrvaški *Elektroprivredi*, ki je namestila *Oracle* v *Jedrsko elektrarno Krško*. Za velik uspeh celotne ekipe štejem prodajo relacijske baze *Oracle* slovenski državni upravi maja 1989, ko smo zmagali na javnem razpisu v hudi konkurenci dvajsetih ponudnikov. To je bil temeljni kamen našega kasnejšega uspeha. Delo v *Kopi* je bilo zanimivo, ekipa je bila odlična, veliko se je delalo, a tudi pravih *gavd*[1] ni manjkalo. Verjetno bi tam ostal do upokojitve, če se *Oracle* leta 1990 ne bi odločil ustanoviti svoje podružnice v Beogradu. Jovan je postal direktor, jaz pa vodja prodaje. Vojna v Jugoslaviji pa je postavila stvari na glavo. Jugoslavija je razpadla, in Srbija je bila pod embargom. *Oracle* je zato leta 1991 ustanovil podružnico *Oracle Software, d. o. o.*, in postal sem njen prvi direktor. Kmalu sem prevzel vodenje celotne jadranske regije, ki je poleg držav bivše Jugoslavije obsegala tudi Albanijo in Bolgarijo; obsežno območje z 32 milijoni prebivalcev, z velikim potencialom in razlikami v razvoju. Na začetku sta veliko težavo predstavljala vojna v nekaterih delih naše nekdanje države in embargo, ki je dolgo veljal za Srbijo. Seveda pa so tako neurejene in nevarne razmere botrovale tudi temu, da se zastopstva za te države ni polastila Avstrija, v kateri so bila skoraj vsa zastopstva za vzhodno Evropo in Balkan.

V *Oraclu* sem ostal 15 let in tako postal direktor z najdaljšim stažem v Evropi ter eden izmed redkih, ki so se kot direktorji tudi upokojili. Nešteto so jih po hitrem postopku zamenjali zaradi slabih rezultatov ali pa napak v poslovanju. Poslovali smo odlično, kar dokazuje tudi moja udeležba v klubih *Excellence* v Singapurju, na Baliju, Malti, Havajih, v Barceloni, Lizboni, San Diegu, na Tenerifu, Malagi, v Grčiji, Maroku in Las Vegasu. To so bila prestižna nagradna

Slavospev življenju

Napisala Mateja Herbst ob očetovi 60-letnici 23. 4. 2007

Slavljenec Vasja redke vrste je fantič,
ki ne verjame, da življenje je trpljenje.
Že dolga leta Zvonko ljubi, družino in prijatelje ima rad,
kar cveti, kot da vsak dan je pomlad ...
Skupaj prebredeta vsako prepreko,
a v potovanjih najde svojo *meko* ...

Indija, življenjska želja iz mladosti – pot fina,
Ognjena zemlja Argentina,
na Tajskem jezdi slone in ne verjame v demone,
na Šrilanki ogleduje novoletne plantaže čaja
in premišljuje, kaj dela Orwellova raja;
Dominika, mali otok, se mu prikupi,
kjer z Zvonko nove sanje snuje,
v Indoneziji budistične templje obiskuje
ter po samotnih jezerih z meglicami v Kanadi pluje ...

Seveda, kot veste, tudi marsikje drugod,
s soncem v žepu odpravita se vsepovsod ...

Zdaj, ko minili so dnevi 'pasje' službe,
obeta si vinogradništva in poljedelstva družbe.
S frezo spretno rajske vrtove že upravlja
in življenje kot praznik še naprej pozdravlja ...
Vselej se medi
in z vrelcem mladosti se mladi ...
A vendar ne pozabi, zemeljski jadralec sreče, Vasja,
tudi na *wu-wei*,
Saj polnost niča
užene še hudiča ...

potovanja, kamor so vabili samo posameznike, ki so stoodstotno ali še več dosegali vse zastavljene poslovne cilje. Zelo sem ponosen na gradnjo infrastrukture v celotni regiji z močno vzdrževalno in svetovalno službo in s šolskimi centri. Uvedel sem permanentno izobraževanje zaposlenih, ki je zajemalo strokovno področje in osebnostni razvoj. Organiziral sem tudi rekreacijo, tekmovanja v odbojki in tenisu z našimi kupci in partnerji. Moje vodilo so bili zadovoljni kupci, kar je izviralo iz mojega »prejšnjega življenja«, ko sem bil serviser. V mojem mandatu smo uspešno podpirali SIOUG, slovensko združenje uporabnikov programske opreme *Oracle*, kar se je odrazilo v vsakoletnih uspešnih konferencah uporabnikov v Portorožu, kjer sem zadovoljen končal poklicno kariero z vodenjem *Leaders Foruma* 19. septembra 2005.

Že med službovanjem sem bil navdušen jadralec in sem objadral ves Jadran. Na številnih potovanjih po svetu sem veliko fotografiral.

Upokojitve sem se veselil, saj sem bil nanjo dobro pripravljen. Popolnoma sem se posvetil kmetijstvu, vinogradništvu in gojenju oljk. V Kortah nad Izolo smo pred petimi leti posadili 75 oljk različnih sort, iz katerih smo že lansko leto ekološko pridelali 18 litrov ekstradeviškega olivnega olja. Tam imamo tudi vinograd s 25 let staro malvazijo, iz katere vsako leto pridelamo sladko grozdje, ki nam podari močno in dobro vino. Posebnost pa je *raboso*, železno vino iz doline reke Piave, pridelano iz trt *raboso veronese*, ki smo jih posadili pred tremi leti. Na Kortah veliko delamo, a pri tem uživamo, saj nas delo v naravi vse zelo veseli in bogati. Na naših rajskih vrtovih spoštujemo zakonitosti biodinamične pridelave. Narava nam vložen trud vrača in nas nagrajuje z najslajšo raznovrstno zelenjavo in pestrim izborom začimb.

Ko ne delava, z Zvonimiro veliko potujeva. Rada imava dolga potovanja. Tako sva bila v zadnjih petih letih po en mesec v Indiji, dvakrat v Južni Ameriki, pa tudi na krajših potovanjih v Grčiji, Turčiji in Provansi. V Indijo sem se odpravil skoraj 40 let kasneje, kot sem se sprva nameraval. Moje sanje je izpolnila hčerka Alenka, ki živi tam že tri leta z indijskim zaročencem Radžem. V najemu imata hotel pod Himalajo in restavracijo v Goji.

Nekatere utrinke iz mojega dosedanjega potovanja skozi življenje lepo ponazarja pesem *Slavospev življenju*, ki mi jo je ob moji 60-letnici napisala hči Mateja, ki je v nasprotju z vsemi drugimi člani družine, dejavnimi v ekonomiji, menedžmentu in računalništvu, svoje življenje posvetila filozofiji in umetnosti. ■

---

1 *Gavda je koroški izraz za zabavo.*

2 *Pojem Wu - wei predstavlja delovanje v nedelovanju, ki ga moramo misliti v sorodstvu s pojmom praznine kot prazničnosti.*

ŽELJA MORA DOZORETI V GLAVI ...

Borut Holy
izredno izobraževanje, 1998/99

Rodil sem se 22. 11. 1961 v Ljubljani, natanko na svoj rojstni dan. Že vse življenje živim v Ljubljani in imam rad svoje mesto. Po horoskopu sem škorpijon, glede na moj značaj bi lahko rekel od klešč do repa, pa čeprav je 22. dan meseca novembra v nekaterih horoskopih pripisan strelcu. Starša sta mi povedala, da bi se moral pravzaprav roditi že 1. novembra, pa sem že, še preden sem pokukal na svet, naredil po svoje, in odgovornost življenja preložil na kasnejše dni.

Mami je bila rojena v Kranju, prihaja iz za takratne razmere ne prav velike kmečke družine, kjer je bilo v izobilju le dela, za vse drugo pa je bila na prvem mestu beseda skromno. Starega očeta nisem poznal, saj naju je njegova zahrbtna bolezen ločila, ko sem bil star tri leta; stare mame pa se rad spominjam, saj je bila tako prijazna, skromna in razumevajoča, kot dobra ženica iz pravljice. S sestro sva v rani mladosti pri stari mami na kmetiji preživela številne nepozabne počitnice in dodobra spoznala zanimivo, a obveznosti polno kmečko življenje. Spoznala sva, da na kmetiji ni nobenih pogodbenih rokov, ki bi lahko bili zamujeni, na kmetiji mora biti vse narejeno pravočasno. Stara mama je svoje delo ljubila, nič ji ni bilo težko; vstajala je ob treh zjutraj, spat pa odhajala pozno zvečer, nič prej, dokler ni bilo vse postorjeno. In ko sem kdaj bolj pesimistično razpoložen, mi je prav ona še vedno največji navdih.

Ati je bil rojen v Mariboru, mladost pa je preživel v Ljubljani, kjer z mami živita še danes. Je otrok tipične meščanske družine s starši in dvema otrokoma. Njegova mama je bila učiteljica, oče pravnik, življenjski zgodbi obeh sta zanimivi, a o tem kdaj drugič. Pri atijevih starših sva bila s sestro deležna predvsem akademskih modrosti in spoznanj, kar je bilo sicer zanimivo, a vseeno manj privlačno in včasih preveč formalno, tudi strogo. V primerjavi s kmečkim sta živela povsem drugačno, mestno življenje.

Starša sta se spoznala med študijem. Ati je opazil prelestno kmečko deklino, se vanjo zaljubil, in ji, da bi osvojil njeno srce, obljubil večno zvestobo. Besede še do danes ni prelomil.

Skrivnost svojega sožitja bosta morala sicer izdati sama, zdi pa se mi, da je temelj tega v njunem medsebojnem spoštovanju; v naši družini ima vsak svojo osebnost, velja vsako mnenje, razlike pa znamo vedno uskladiti v skupno dobro.

Naša družina šteje torej štiri člane. V mojem življenju ima že ves čas pomembno vlogo tudi starejša sestra. Rodila se je v Postojni, družinica (takrat še brez mene) je nekaj časa živela v Grgarju pri Novi Gorici, potem pa so se preselili v Ljubljano. Sestra je dve leti starejša, tako da sva skupaj že od mojega rojstva. Nemalokrat mi je stala ob strani, včasih pa sva tudi prekrižala meče, za čast in oblast, kot bi se reklo, in si skočila v lase. V različnih življenjskih obdobjih sva bila različno povezana, včasih bolj, včasih manj, od šolskih dni dalje pa sem bil vedno nekoliko v njeni senci, saj je ona v glavnem uspešno stopala po poti želja in pričakovanj staršev, sam pa sem ubral povsem svojo in postal nekakšen »enfant terrible« naše družine. Burno obdobje odraščanja je družinske vezi razrahljalo, in šele zdaj se zavedam, da zgolj zato, ker so mi starši želeli le dobro, moja mladostna vihravost pa si je to tolmačila povsem po svoje.

Tako je bilo torej okolje, v katerem sem odraščal in se oblikoval. Starša sta naju s sestro vzgajala v duhu skromnosti, odloč-

Zambezi, 1995, slalom

nosti, vztrajnosti in samostojnosti. Res sva vztrajna; nekateri, ki nad to vztrajnostjo niso najbolj navdušeni, pravijo temu trma. Le redkokdaj se zgodi, da se česa lotiva, pa tega ne pripeljeva do uspešnega konca.

Že kot predšolski otrok sem bil vključen v različne aktivnosti. Najbolj se mi je vtisnila v spomin telovadba, saj je nekako začrtala mojo športno življenjsko filozofijo. Kot vsakemu otroku se tudi meni vedno ni ljubilo na vadbo, a starša sta bila neomajna in mi tako privzgojila že omenjeno vztrajnost.

Osnovno šolo sem obiskoval za Bežigradom in bil povsem običajen učenec; do 5. razreda sem bil odličen, tako imenovani talent je bil dovolj. Ko pa je bilo treba za uspeh tudi kaj postoriti, je moja zvezda na šolskem nebu začela bledeti. Pa ne zato, ker se mi ne bi dalo – preprosto me je zanimalo veliko stvari, da se je učenje znašlo na repu lestvice prioritet, česar niti starši niso mogli spremeniti. Osnovno šolo sem zadovoljivo končal leta 1976 in se znašel na razpotju. Kam? Vleklo me je med pilote, v vojaško gimnazijo v Mostarju; vleklo me je med mornarje, v srednjo pomorsko šolo v Piranu. Starši so nasprotovali obema. Gimnazijo sem črtal s seznama, ker me splošna izobrazba ni zanimala, in se na koncu odločal med dvema šolama: med srednjo strojno na Aškerčevi cesti in srednja elektrotehniško na Vegovi ulici. Odločil sem se za elektrotehniško šolo, ker se je »po mestu govorilo«, da je zahtevnejša, saj je »štrom« razumeti težje kot vrtenje zobnikov. Vpisal sem se na jaki tok (takratna izbira je bila le jaki ali šibki tok), čeprav sem želel drugače, a moj uspeh ob zaključku osnovne šole ni zadostoval, da bi se prebil med elito »šibkotokašev«.

V srednji šoli sem nadaljeval po ustaljenem prepričanju: formalna šola ni uspela pridobiti pomembnejšega mesta med mojimi aktivnostmi, zato se je prvi poskus klavrno končal v tretjem letniku. Razred sem ponavljal, a spet neuspešno, in šolo zato leta 1980 obesil na klin.

Zaradi neuspešnega šolanja sem bil leta 1981 poklican na obvezno služenje vojaškega roka, tri mesece sem bil v Somboru, nato pa eno leto na polotoku Prevlaka v Črni gori. Pri letalcih sem opravljal operativno delo radarskega mehanika. Vojska je, razen zapravljanja časa, minila brez večjih pretresov; prav obilica časa pa je povzročila, da sem začel razmišljati, kaj bo z mano, ko bom končal služenje. A tudi potem, ko smo se z vojsko brez solza razšli, nisem sprejel nobenih konkretnih življenjskih odločitev. V redno delovno razmerje me ni vleklo, zlasti ne, ker bi moral pri izobrazbi navesti nedokončana srednja šola, za to stopnjo pa so bila na voljo zgolj enostavnejša in neprivlačna delovna mesta. Tako sem se, ne povsem prepričan o svoji odločitvi, lotil premostitvenih izpitov za vpis na fakulteto za elektrotehniko, izpite opravil z odliko in se vpisal na faks. Študij pa me resnici na ljubo ni najbolj zanimal, in po dveh letih sem spoznal, da bo res najbolje, če si poiščem službo in se redno zaposlim. Ena izmed prošenj za delo je dobila epilog: sprejet sem bil na delovno mesto skladiščni delavec, za določen čas treh mesecev. Prišel sem v meni tuj svet popolne preproščine in še zdaj ne vem, kako mi je uspelo preživeti prve tri mesece. Po preteku so mi delovno razmerje podaljšali še za tri mesece, nato pa sem dobil pogodbo za nedoločen čas.

Kmalu sem napredoval in postal vodja oddelka in nato manjšega skladišča. Spoznal sem, da me pri napredovanju v službi ovira neustrezna izobrazba. Rezultati dela niso bili vprašljivi, ves čas pa sem se soočal z očitki, da zasedam delovno mesto,

za katero nimam ustrezne izobrazbe, in nasveti, da naj šolo dokončam. Pod tem pritiskom sem se vpisal v večerno šolo, vendar v meni ni bilo pravega prepričanja, zato je tudi ta poskus spodletel.

Moja kariera je nato precej nihala. Kot obetaven delavec sem sprejel delo komercialista, v obdobju recesije v 90-ih letih prejšnjega stoletja sem se zaradi pomanjkljive izobrazbe znašel na seznamu delavcev za premestitev med varnostnike, pa je to opazil direktor logistike in me vzel nazaj v logistično dejavnost, kjer sem bil spet sprejet za skladiščnega delavca in moral čakati novih priložnosti. V tem obdobju je v meni dozorela želja po izobraževanju, in odločil sem se, da bom šolo dokončal. Odločitev je nastala na lastnem prepričanju, in vpisal sem se v program izobraževanja odraslih. Da bi bilo vse še težje, sem se iz prvotnega programa jaki tok prepisal na takratni program elektrotehnik elektronik, s čimer so se moje sanje, postati »šibkotokaš« uresničile. Šolanje sem uspešno končal z odličnim uspehom, za kar sem bil nagrajen s priznanjem za posebne dosežke pri bogatitvi lastnega znanja, ki ga podeljuje Andragoški center Slovenije.

Želja po pridobivanju znanja pa s tem še ni presahnila. Odločil sem se graditi naprej in združiti prakso vsakdanjega dela s teorijo visokih šol – vpisal sem se na Ekonomsko fakulteto v Ljubljani. Zaradi svojega dela sem izbral smer Poslovna informatika. Študij je zdaj v sklepnem delu, saj imam opravljene vse obveznosti, diplomska naloga pa bo končana spomladi leta 2010.

Je to konec? Najbrž ne. Skozi življenje sem spoznal, da je izobraževanje super, poleg tega tu tudi ni bojazni, da bi zmanjkalo vsebin ...

Kot sem zapisal uvodoma, sem bil v skladu s svojo temeljno življenjsko filozofijo ves čas dejaven tudi v športu. V osnovni šoli sem bil pet let član Plavalnega kluba Ilirija, nato štiri leta član rokometnega kluba Slovan, pa tri leta Kajak kanu kluba Ljubljana in eno leto kolesarskega kluba Rog. Rdeča nit mojih športnih aktivnosti pa je bilo smučanje. Kot učitelj III sem vodil številne smučarske tečaje, nekaj sezon sem posvetil delu z najmlajšimi kot smučarski trener, za hobi pa sem se ukvarjal še s številnimi drugimi športi, največ s tenisom in jadranjem na deski.

Tako kot v izobraževanju v srednjem obdobju svojega življenja, sem tudi največje uspehe na športnem področju doživel šele v (športno) poznih letih, čeprav se starostne meje v zadnjem desetletju precej spreminjajo. Zaradi spleta okoliščin sem postal eden izmed akterjev pri ustanovitvi Rafting kluba Bober, aktivni član tega kluba in stalni član ekipe, ki je v letih od ustanovitve 1990 do 1999 osvojila 10 naslovov državnih prvakov in 6 naslovov svetovnih prvakov na svetovnih prvenstvih, znanih pod imenom *Camel White Water Callenge*: leta 1994 na reki Dora Baltea (Aosta – Italija), 1995 in 1996 na reki Zambezi (Viktorijini slapovi – Zimbabve), 1997 na reki Reventazon (Turrialba - Kostarika), 1998 na reki Zambezi in 1999 na reki Orange (Augrabies Falls – Južna Afrika). Z ekipo smo tako rekoč prepotovali pol sveta: Južno, Srednjo in Severno Ameriko, Afriko in vso Evropo.

Zaposlen sem v trgovskem podjetju kot vodja distribucijskega centra in koordiniram delo 150 zaposlenih. V težki gospodarski situaciji je izzivov vsak dan veliko, vse probleme pa rešujem z izkušnjami in s pomočjo formalno pridobljenega znanja. Vsak dan tudi spoznavam, da je bilo prepričanje najstniških let o preobsežnih šolskih programih s preveč nestrokovnimi obveznostmi povsem neutemeljeno; nasprotno, prav širina znanja mi daje v roke močno orodje sposobnosti prilagajanja različnim potrebam in situacijam. Politično nisem aktiven, sem pa razočaran nad preteklo in zdajšnjo oblastjo, saj bi lahko naredila bistveno več. V gospodarstvu zagovarjam vlogo države; iz njega se ne sme umakniti in mora trg kot nadzorno telo z vzvodi, ki jih ima na razpolago, regulirati tako, da lahko omogoči dostojno življenje vsem svojim prebivalcem.

Imam dva čudovita otroka, eden je star že 22 let, drugi ima 2 leti in 8 mesecev; starejši sin hodi po mojih stopinjah (Jabolko

Zambezi, 1996, spust

ne pade daleč od drevesa) in v svojih letih še išče smisel življenja; mlajši, ki je šele na začetku življenjske poti, pa ima toliko energije, da ga komaj dohajamo.

Ponosen sem, da sem del zgodovine šole, v kateri sem preživel veliko časa, veliko lepih trenutkov in spoznal številne zanimive predavatelje (bil kdaj na marsikoga tudi jezen – čeprav neupravičeno). Šoli sem hvaležen, ker me je vedno sprejela z odprtimi rokami, ne nazadnje pa tudi zato, ker mi je omogočila napisati tole kratko štorijo o preprostem človeku, ki je spoznal, da daje življenju navdih šele znanje ... ■

Andrej Kebe
dijak Š 4. C, 1977/78

PRISPEVEK ZA ZBORNIK VEGOVCEV OB 50-LETNICI ŠOLE NA VEGOVI 4

Kratek življenjepis in opis delovne zgodovine

Rodil sem se 23. 10. 1959 v Postojni. Živeli smo v Cerknici, v delavski družini s starejšim bratom in dvema mlajšima sestrama. Vsi otroci smo končali visoko šolo. Osnovno šolo sem obiskoval v Cerknici. Že kot osnovnošolec sem se navduševal nad tehnološkimi novitetami v zabavni elektroniki (barvne televizije takrat še ni bilo, telefonija je bila analogna, tranzistorski radijski sprejemniki in kasetofoni so bili prava revolucija, kraljevale so vinilne LP-plošče ...).

Tako sem se leta 1974 vpisal v prvi letnik Elektrotehniške šole na Vegovi 4, smer Šibki tok. Takrat je bilo v navadi, da smo si poiskali bivanje v Ljubljani v internatu. Tako sem postal hkrati srednješolec in gojenec Doma tehniških šol na Vidovdanski 7.

Zame je bil to ogromen preskok v drugo, mestno okolje. Pet dni na teden sem bil v internatu v sobi s petimi sošolci sostanovalci in 700 drugimi gojenci pod nadzorom vzgojiteljev. Nova je bila vsakodnevna pešpot v šolo ob Ljubljanici, po živahnih mestnih ulicah, pa nov razred sošolcev (brez sošolk) iz različnih krajev Slovenije. Morda je prav novo okolje botrovalo temu, da sem imel v 1. letniku v 1. ocenjevalni konferenci 6 graj (danes se temu reče NMS). Postal sem velik problem za starše, učitelje in za vzgojitelja v internatu.

V 1. letniku TEŠ

Na tem mestu bi se zahvalil profesorju Gedrihu (slovenščina) in njegovi soprogi, profesorici Gedrihovi (angleščina), ter predani vzgojiteljici Lučki Kajfež, seveda pa tudi vsem drugim profesorjem in vzgojiteljem, ki so se zavzeli zame in mi pomagali, da sem se zavedel sebe kot dijaka, ki zna in zmore popraviti vse ocene, in postal to, kar sem danes. Ob polletju sem imel samo še negativno oceno iz angleščine, ob koncu leta pa sem imel tudi pri tem predmetu že oceno 4. Takrat je bilo med nami, dijaki, ogromno solidarnosti. V internatu je bilo 15 razrednih sošolcev, tako da smo mnogokrat skupinsko reševali trde orehe iz snovi prof. Varla, Pilgrama in Klopčiča ...

To so bili lepi časi srednješolskega življenja, ki so se končali z maturo leta 1978 in maturantskim plesom z izposojenim razredom maturantk iz Srednje pedagoške šole.

V 3. letniku TEŠ

Sledili so vpis in študij na Fakulteti za elektrotehniko in informatiko, smer avtomatika, v Ljubljani in bivanje v študentskem naselju v Rožni dolini.

Po končanem univerzitetnem študiju na Fakulteti za elektrotehniko in informatiko v Ljubljani in diplomi s področja telekomunikacij 1984 sem se zaposlil v *Iskri Elektrozveze* v razvojnem oddelku telekomunikacijskih naprav na delovnem mestu razvojnega inženirja. Moj razvoj je temeljil na izdelavi telekomunikacijskih sklopov ob programiranju mikroprocesorjev na računalniško podprtih orodjih.

Leta 1989 sem se preselil v Celje, kjer sem si ustvaril družino, istega leta pa sem se zaposlil v *Pivovarni Laško* v oddelku Proizvodnje in investicije, kjer sem skrbel za investicije na področju elektrotehnike.

Leta 1991 sem se prvič srečal z IT in vodil aktivnosti za pomoč tedanjemu oddelku AOP pri prehodu z najetih na lastne sistemske infrastrukturne in aplikativne vire.

Leta 1992 smo vzpostavili lastno arhitekturo *Client Server* in prešli z najetega na nov ERP (*Kopa* z orodji *Oracle* in *Oracle dBase*). Po končanem projektu sem ostal član posvetovalnega telesa za nadaljnji razvoj IT.

Do leta 2003 sem sodeloval kot vodja oddelka za Avtomatizacijo in elektrovzdrževanje pri vseh investicijskih projektih, posebej pa sem skrbel za poenotenje in obvladovanje rešitev za avtomatizacijo proizvodnih procesov in procesne informatizacije z industrijskimi ethernetnimi omrežnimi sistemi SCADA.

Ko je bila tehnološko-tehnična prenova za vse proizvodne in energetske sklope v proizvodnji in polnjenju piva končana, sem leta 2003 dobil novo delovno mesto vodje službe informatike. Ob prehajanju družb, proizvajalk pijač, pod okrilje Pivovarne Laško, sem postal odgovoren za izkoriščanje sinergijskih potencialov in razvoja IT v skupini pijač.

Leta 2007 je dobil IT PLG (Pivovarna Laško Grupa) zeleno luč za začetek izvajanje projekta PLISG.

PLISG je ime projekta za poenotenje poslovnih procesov in implementacijo poslovnega informacijskega sistema v skupini Pivovarna Laško, d. d., temeljnega projekta skupne vizije za konsolidacijo IT-infrastrukture in poslovnih informacijskih sistemov.

Več o tem na povezavi:
http://www.sap.com/slovenia/about/events/worldtour09/pdf/Projekt_implementacije_SAP_v_Skupini_Pivovarne_Lasko.pdf
http://www.palsit.com/slo/klub_it.php?page=41

Leta 2010 je postal oddelek IT štabna služba direktorja.

Od leta 2003 sem kot predstavnik zaposlenih tudi član Nadzornega sveta Pivovarne Laško, v katerem opravljam funkcijo podpredsednika. Ob odstopu predsednika in drugih zunanjih članov NS leta 2008/2009 sem moral sprejeti odgovornost pri vodenju in razreševanju kriznih razmer ob razvpiti tajkunski zgodbi.

Več o tem na povezavi: http://www.sta.si/vest.php?s=f&id=1412369&pr=1 ■

Matjaž Sušnik
Članek je bil objavljen v reviji Sistem, junij 2009.
Ponatis z dovoljenjem založnika Mladina d. d.

ŠTIRI NA MAH

Projekt meseca

PLISG – poenotenje poslovnih procesov in informacijskega sistema v PLG

Naročnik
Skupina Pivovarna Laško
Izvajalci
Sapphir, HP, AT Kearney
Trajanje
Leta 2005 so postavili vizijo, junija 2007 so pričeli z aktivnostmi za prenovo in poenotenje poslovnih procesov in IT , ki je trajala manj kot dve leti.
Finančni obseg
Naročnik ni razkril finančnega obsega projekta.
Posebnost
Poenotenje IT dejansko za celo vejo gospodarstva, poenotenje procesov v podjetjih, ki so ločeni poslovni subjekti.

Informacijski projekti so zaradi svoje narave že sami po sebi zapletena stvar, pa čeprav jih izvajamo v enem podjetju. Tudi konsolidacija informacijskih sistemov ob nakupih in prevzemih podjetij ni ravno enostavna. Le zamislite si, kako bi bilo, če bi se lotili prenove informacijskega sistema in poslovnih procesov v štirih podjetjih naenkrat. V skupini Pivovarna Laško so naredili natančno to!

Ko je Pivovarna Laško kupila Radensko, Union in Fructal in tako konsolidirala industrijo pijače, se je znašla informatika pred velikimi izzivi. Stiri ločena podjetja, ki imajo zgolj skupnega lastnika in na trgu nastopajo samostojno ter si med seboj še vedno konkurirajo, so začela graditi skupne temelje za izkoriščanje sinergijskih potencialov. Informatike je pri tem eden najpomembnejših temeljev, ki omogoča nadaljnje izkoriščanje sinergijskih potencialov za vse oddelke in službe podjetij v skupini.

Konsolidirani do sinergije

V Skupini Pivovarne Laško (PLG) je divizija proizvodnje pijač organizirana v obliki holdinga pravno in poslovno samostojnih članic. Te imajo določene odgovorne osebe za koordinacijo služb med članicami skupine. Informatika v PLG je neformalno organizirana kot skupna služba. Ob tem, da moa skrbeti za dislocirane lokalne potrebe IT svojih podjetij in prodajno logističnih centrov, mora delovati globalno za skupne potrebe IT-storitev na ravni skupine. Globalno je IT PLG organiziran kot skupek vseh sodelavcev s porazdeljenimi področji dela.

V skupini Pivovarna Laško so si zastavili več ciljev. Informacijsko tehnologijo so želeli prilagoditi poslovni politiki skupine posledično poenotiti poslovne procese, kar je zahtevalo njihovo preoblikovanje. Poskušali so poenotiti informacijsko tehnologijo v sistemskem smislu, zaradi česar so ustanovili skupen podatkovni center v Pivovarni Laško in nadomestnega v Pivovarni Union. S poenotenjem so hoteli pripraviti teren za nadaljnjo konsolidacijo

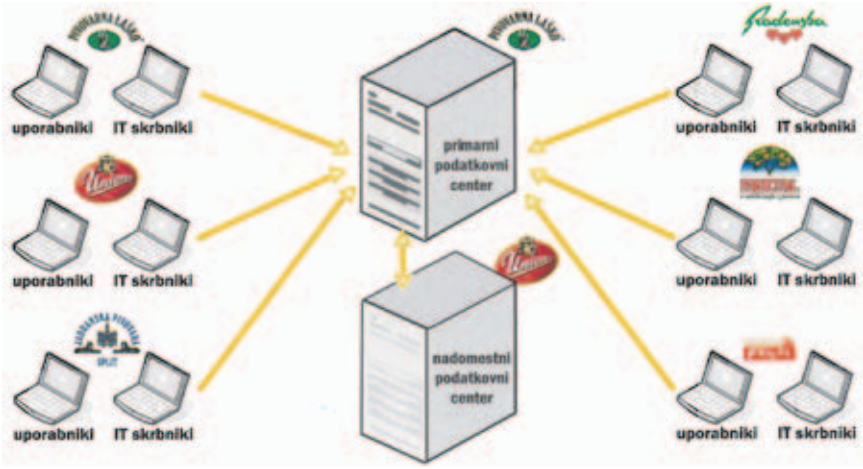

Shema prenovljenega informacijskega sistema

družb v skupini. S poenotenimi poslovnimi procesi so lahko začeli generirati poenotena poročila, delati transparentne primerjave ter ugotavljati dobičkonosnost posameznih programov oziroma izdelkov.
IT je začel koordinirano sodelovati že v letu 2005, kmalu po priključitvi Pivovarne Union in Fructala. Vodje IT so nemudoma uskladili vizijo razvoja informatike. Ta je zajemala osnovne cilje od poenotenja poslovnih procesov in informacijske tehnologije v skupini do standardizacije opreme, orodij in rešitev IT.
Vse službe v skupini so začele delovat koordinirano (nabava, proizvodnja, razvoj in seveda tudi informatika). Zlasti na področju informatike so poskušali delovati povezano in homogeno. Pri tem so takoj naleteli na heterogene informacijske sisteme. Ugotovili so hitro, da potrebujejo za konkretnejšo pomoč poslovnemu delu enotno podatkovno skladišče.

Postavili so prvi homogeni sistem v skupini, ki je omogočal poslovno poročanje. Čez noč so se vsi pomembni podatki prenašali v podatkovno skladišče, uporabniki pa so lahko prek portalov dostopali do posameznih poročil.

Potrebujemo nekaj enotnega!

Standardizirali so tisto, kar je najhitreje prinašalo učinke v uporabniškem okolju: dobavitelje, uporabniško okolje, komunikacijsko tehnologijo, rešitve, znanja in podobno. Ugotovili so, da različni informacijski sistemi ne prinašajo dodane vrednosti za skupino. Dve članici sta imeli celo sistema ERP, ki sta bila tik pred zaključkom amortizacije in je bilo treba razmišljati o njuni prenovi. Zaradi različnih informacijskih sistemov so imeli težave v medpodjetniškem poslovanju. Če so želeli poenotiti distribucijo, je moralo krovno podjetje izdelke kupovati od ostalih članic skupine, in Pivovarna Laško je tako postala kar trgovsko podjetje, zato je potrebovala informatizacijo za trgovino. Dodaten izziv je predstavljalo oteženo izvajanje načrtovanja in kontrolinga, pa tudi poročanje je bilo precej zapoznelo.
Pravijo, da je bil tehnološki del prenove dokaj jasen, večji izziv pa je bila prenova poslovnih procesov. Vodstvo je junija 2007 projekt podprlo s sponzorstvom, investicijo in nagrajevanjem ljudi, ki so v projektu sodelovali. Teh je bilo približno sto. V PLG so izkoristili celoten lastni potencial za načrtovanje in izvajanje projekta PUSG. Ustanovili so različna telesa: sponzorsko telo z vodstvi posameznih podjetij, projektni svet z lastniki poslovnih procesov, skupino IT, izkoristili pa so še zunanje svetovalce. Imenovali so tudi vodstvo projekta ter ustanovili projektno pisarno za operativno izvajanje. Ključni uporabniki, po eden iz vsakega podjetja, so bili vključeni v vsakega od deset modulov. Glede na izkušnje in znanje so izmed njih izbrali koordinatorja. V projektu je sodelovalo še 12 svetovalcev in vsi informatiki iz PLG (teh je 24).
Ključni uporabniki so sodelovali tudi pri izbiri sistema ERP in dobaviteljev. Pri izbiri sistema ERP so se odločali med tremi rešitvami, nazadnje pa so se odločili za SAP. Čeprav je bil SAP uveden že v Radenski, so se odločili, da bodo za PLG pripravili popolnoma samostojen temelj, ne glede na že uvedeno rešitev v Radenski. 1. 11. 2008 je Radenska kot prva članica skupine začela uporabljati novi SAP, ki teče na podatkovnem centru v Laškem. 1. 1. 2009 je prešla na SAP tudi Pivovarna Laško. V Pivovarni Laško je bilo sicer uvedenih nekaj več modulov, saj gre za nekoliko drugačno poslovanje. Pivovarna Laško ima skupaj s Pivovarno Union lastno distribucijo, klicni center, pa tudi trošarine, saj gre za proizvodnjo alkohola. V začetku aprila je prešla na SAP tudi Pivovarna Union. 1. 11. 2009 pa so ga uvedli še v Fructalu. ■

Izjava naročnika

Andrej Kebe
Vodja IT Pivovarna Laško, d. d.
Za uvajanje skupnega informacijskega sistema smo se odločili, ker smo želeli, da družbe iz Skupine Pivovarna Laško delujejo na skupnem poslovno informacijskem sistemu, ki bo prilagojen tako notranjim uporabnikom kot tudi končnim potrošnikom. Skupni informacijski sistem omogoča koriščenje sinergij, večjo učinkovitost ter nižje troške. Strošek uvedba je bil na podjetje precej nižji kot bi bil, če bi se prenove in uvajanja lotilo vsako podjetje posebej. Če zanemarimo vrednost licenc, ki so vezane na število uporabnikov, bi bila potrebna naložba v podobno programsko in strojno opremo ter svetovanje. Vsako podjetje bi namreč moralo investirati v sicer nekoliko manjši podatkovni center. Tudi število svetovalnih ur za posamezno podjetje bi bilo približno enako kot zdaj, ko so svetovalci naenkrat svetovali štirim podjetjem. Obenem pa bi bilo vzdrževanje takega sistema za posamezno podjetje ob obstoječem številu informatikov skoraj nemogoče. Dejansko informatiki delujejo, kot bi šlo za eno podjetje, zato je veliko lažje zagotavljati vzdrževanje sistema z obstoječim številom zaposlenih v IT. Le poenoten IT nam omogoča, da kakovostno podpremo poslovanje skupine.«

PLISG – Poenotenje poslovnih procesov in informacijskega sistema

Ozadje

Oddelki IT-podjetij v skupini PLG so delovali in razvijali rešitve ločeno, brez skupne vizije. Procesi so bili zelo različni, podprti z različnimi sistemi ERP, tako po stroškovnem vidiku kot po sistemski, tehnološki in aplikativni zasnovi. Posledično različni informacijski sistemi v podjetjih PLG niso prinašali dodane vrednosti skupini, osrednji poslovni procesi niso bili poenoteni. Imeli so težave v medpodjetniškem poslovanju, težko so vzdrževali in razvijali obstoječi informacijski sistem, oteženo pa je bilo tudi izvajanje načrtovanja in kontrolinga v skupini.

Težava

V Pivovarni pravijo, da je bila največji izziv mobilizacija vseh sil v skupini. Podjetja v skupini še vedno delujejo pravno in poslovno avtonomno. Vsaka članica namreč skrbi za svoj poslovni izid. Velikokrat se pojavijo različni interesi. Tehnični izziv pa je bil, kako pripeljati v Laško tak informacijski sistem, da bo 24 ur na dan na voljo za vse članice skupine. Tudi upravljanje projekta je bilo zahtevno, saj je bilo treba velikokrat uravnotežiti štiri različne poglede. To so uspeli premagati z odprto komunikacijo vseh udeležencev v projektu. Velikokrat se je postavljalo vprašanje, katerega od procesov izbrati in kdo ima najboljši predlog. Končni arbiter so bile vedno že uveljavljene najboljše prakse ali pa predlog svetovalcev o tem, katera je najboljša praksa v sorodni dejavnosti v tujini. Skupaj s svetovalci so uporabniki vedno uspeli priti do soglasja. Treba je bilo zagotoviti tudi enoten sistem po uvedbi sistema. Ugotoviti so morali, kdo lahko ta sistem spreminja in pod kakšnimi pogoji. Prav lahko bi se namreč zgodilo, da bi imeli čez čas štiri različne sisteme SAP. Zato so projektno skupino ohranili. Ta skrbi za to, da so zahteve po spremembah usklajene v vseh štirih podjetjih, brez uskladitve pa do sprememb ne sme priti.

Izvajalci

V PLG so poenotili dobavitelje samo tam, kjer je bilo to mogoče brez hujših »bolečin«. Strojno opremo za podatkovni center je dobavil HP, ki je bil dobavitelj strojne opreme že v posameznih članicah skupine. Tudi Oracle je bil dobavitelj zbirk podatkov v vseh članicah skupine. Uvajanje SAP je izvedlo podjetje Sapphir. Pri organizaciji celotnega projekta je sodelovalo svetovalno podjetje AT Kearney.

Tehnologije

Postavili so dva podatkovna centra z diskovnim poljem in strežniki HP ter komunikacijsko opremo Cisco. Strežniki so deloma virtualizirani in povezani v gručo. Nadomestno lokacijo so zgradili v Pivovarni Union z uporabo obstoječe opreme.

Rezultati

Geografsko razvejana podjetja uporabljajo en podatkovni center, obenem pa je postavljena nadomestna lokacija na drugem potresnem območju. IT-skrbnike poslovnih procesov iz posameznih podjetij v skupini so združili v nekakšen »pool« skrbnikov in jim dodelili posamezne modula ter skrbništva zanje. Tako, denimo, za modul Proizvodnja skrbi IT-skrbnik iz Fructala. Ostala podjetja se, ko potrbujejo pomoč za ta modul povežejo s tem skrbnikom. Podobno so organizirali sodelovanje sistemskih inženirjev iz različnih podjetij v skupini. Tako zagotavljajo štirje sistemski inženirji optimalno delovanje podatkovnega centra. Podatkovni center je financirala Pivovarna Laško, operativno delovanje pa bodo financirala vsa štiri podjetja v skupini. Strošek uvajanja SAP nosi vsako podjetje samo.

Učinki

Tri velika podjetja so v sedmih mesecih spravila na noge poslovne procese in uvedla SAP skupaj z vsemi spremembami za končne uporabnike. Nekaj aplikacij zunaj SAP-a so morali ohraniti, saj SAP ni pokril vseh potreb podjetij. Vzpostavitev vmesnikov med temi programi in SAP-om je bil dokaj velik izziv. V skupini že nekaj let spremljajo stroške IT v primerjavi z oceno kakovosti storitev IT in zadovoljstvom uporabnikov. Računajo, da bodo lahko s prenovo postopoma zagotovili vedno večjo kakovost storitev IT in zadovoljstvo uporabnikov ob počasnem zmanjševanju stroškov za IT. Z uvedbo poenotenih procesov in ERP-a se je odprla pot za poenotenje drugih služb. Po potrebi je mogoče izvesti centralizacijo, večja pa je tudi transparentnost, ki jo je mogoče izkoristiti na različnih ravneh skupine.

Izkušnje

V Pivovarni pravijo, da so se držali enostavnega pravila: Če želiš, da je prenova poslovno mformacijskega sistema uspešna, je treba maksimalno vplesti uporabnike – lastnike procesov –, ključne uporabnike in nenazadnje tudi končne uporabnike. ■

STRATEGIJA VODENJA VEČAGENTNEGA SISTEMA: PRIMER ROBOTSKEGA NOGOMETA

Gregor Klančar
Fakulteta za elektrotehniko
Univerza v Ljubljani
dijak L 4. B, 1993/94

Uvod

Robotski nogomet je primeren in ilustrativen sistem za razvoj večagentnih (Multi-Agent Systems, MAS) in večrobotskih sistemov. Področje zajema širok spekter znanj: planiranje poti, računalniški vid, strategijo igre, obdelavo slike in procesiranje podatkov v realnem času, umetno inteligenco in vodenje. Izkazalo se je za uspešen pripomoček pri študiju [3], ne le zaradi naštetih razlogov, ampak tudi zaradi privlačnosti tematike.

Za dosego določenih ciljev morajo agenti v kompleksnem okolju, kakršno je robotski nogomet, sodelovati pri opravljanju porazdeljenih opravil. Vse to pa morajo opravljati ob navzočnosti nasprotnika. Agent je po definiciji inteligenten, avtonomen in ima sposobnost odločanja, razmišljanja in planiranja. Beseda agent v našem primeru združuje tako fizičnega robota kot tudi ustrezen del programa na centralnem računalniku.

V delu najprej na hitro opišemo videz sistema in nakažemo nekaj osnovnih korakov v delovanju računalniškega vida. Sledi obdelava podatkov s pomočjo Kalmanovega filtra ter prikaz delovanja na realnem sistemu. Osnove strategije in vodenja posameznih agentov so prikazane v 5. poglavju. V zaključku so podane nekatere ugotovitve in ideje za nadaljnje delo.

Opis sistema

Sistem sestavljajo: igrišče dimenzij 1,5m x 1,3m, na xkaterem se gibljejo roboti, daljinsko vodeni dvokolesni robot dimenzij 7,5cm x 7,5 cm x 7,5 cm, PAL-kamera *JAI* MCL-1500 in centralni računalnik (Pentium II 350 Mhz). Kamera posreduje računalniku trenutno sliko igrišča po vzorčevalniku slike Matrox Meteor 1. Naloga računalniškega vida je, da obdela prihajajoče slike (376 291 slikovnih elementov) in določi iz njih trenutne pozicije in orientacije objektov na igrišču. Za to ima vsak robot dve barvni znački: ena je timska barva, druga pa predstavlja njegovo identifikacijsko barvo.

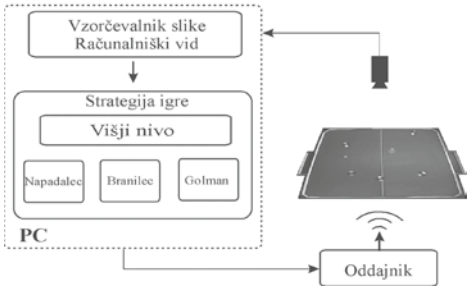

Slika 1: Pregled sistema

Zaznavanje agentov v realnem času

Roboti so dimenzijsko omejeni, tako da jih dejansko ni mogoče izdelati tako, da bi nosili še senzorje za zaznavanje svoje pozicije in spremljanje okolice. Senzor je kamera, nameščena nad igriščem in predstavlja globalni vid.

Računalniški vid na osnovi barvne informacije

Sliko iz kamere najprej razčlenimo v enostavnejše in samostojnejše enote. To naredimo z ugotavljanjem območij na sliki s pomočjo barvne informacije posameznega slikovnega elementa. Območja nato razvrstimo z upragovljanjem v predhodno definirano število razredov (razred žoga,

Docent dr. Gregor Klančar

Rodil sem se 11. marca 1975 v Ljubljani. Po končani Srednji šoli za elektrotehniko in računalništvo na Vegovi v Ljubljani sem se leta 1994 vpisal na Fakulteto za elektrotehniko in računalništvo v Ljubljani. Odločil sem se za študij avtomatike in ga leta 1999 z odliko zaključil. Za delo »Vloga hibridnega modeliranja in metode glavnih komponent pri odkrivanju napak v industrijskih procesih« sem leta 1999 prejel Prešernovo nagrado. Leta 1999 sem se vpisal na podiplomski študij in se kot mladi raziskovalec zaposlil na Fakulteti za elektrotehniko. Leta 2003 sem zagovarjal doktorsko disertacijo z naslovom »Analiza večagentnih sistemov na primeru robotskega nogometa« in postal doktor znanosti s področja elektrotehnike. Za doktorsko disertacijo sem prejel nagrado dr. Vratislava Bedjaniča. Trenutno sem zaposlen kot asistent na Fakulteti za elektrotehniko in vodim vaje pri različnih predmetih. Poleg pedagoških obveznosti se raziskovalno ukvarjam s problematiko vodenja in nadzora večagentnih sistemov ter z modeliranjem, vodenjem in diagnosticiranjem industrijskih procesov. Rezultate omenjenih raziskav sem vključil tudi v robotski nogomet, igre skupine

robotı identifikacijska značka, robotı timska značka, ...). Sosednja enovita območja istega razreda združimo in nato z nekaj logike izberemo tista, ki z večjo verjetnostjo predstavljajo določen objekt. Izračunamo težišča območij, ki označujejo objekt, in orientacijo objekta. Omenjene postopke združimo, tako da jih izvedemo le z enkratnim preletom slike. Tako dosežemo zahtevano hitrost obdelave slike, ki jo narekuje frekvenca kamere (25 Hz). Shematičen prikaz računalniškega vida je na Sliki 2.

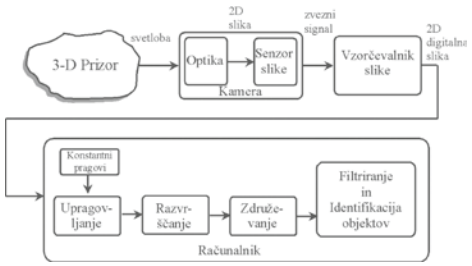

Slika 2: Shematičen prikaz računalniškega vida

Kamera posname trenutni prizor iz okolja, to je igrišča. Na izhodu kamere dobimo zvezni signal, ki se nato digitalizira v vzorčevalniku slike (frame grabber) in zapiše v del rezerviranega pomnilnika v računalniku. Sledi obdelava slike v računalniku, kot smo že omenili

Obdelava podatkov

Trenutne ocenjene veličine (koordinate pozicije in orientacija) so motene s šumom kamere, vzorčevalnika in z različnimi motnjami, ki se pojavijo pri vodenju robota (radijski prenos, spodrsavanje koles itd.). Hkrati imamo zaradi obdelave slike približno za en časovni vzorec zastarelo informacijo. Vse naštete slabosti skušamo izboljšati z uporabo Kalmanovega filtra.

Splošen nelinearni sistem lahko zapišemo v obliki:

$$\begin{aligned}\mathbf{x}(k+1) &= f(\mathbf{x}(k),\mathbf{u}(k),\mathbf{v}(k))\\ \mathbf{y}(k) &= \mathbf{C}\mathbf{x}(k)+\mathbf{n}(k)\end{aligned} \tag{1}$$

Vektor $\boldsymbol{v}(k)$ predstavlja statistično neodvisen vhodni šum, $\mathbf{n}(k)$ statistično neodvisen izhodni šum, $\mathbf{C}$ pa je enotina matrika I_3. Za šum predpostavimo, da ima srednjo vrednost enako nič ter diagonalni kovariančni matriki šumov $\mathbf{V}$ in $\mathbf{N}$ [1],[2]. Rekurzivni algoritem razširjenega Kalmanovega filtra lahko opišemo z dvema deloma, del za predikcijo (2) in del za korekcijo (3) .

$$\begin{aligned}\mathbf{x}^*(k+1) &= f(\hat{\mathbf{x}}(k),\mathbf{u}(k))\\ \mathbf{P}^*(k+1) &= \mathbf{A}(k)\hat{\mathbf{P}}(k)\mathbf{A}(k)^T+\mathbf{F}(k)\mathbf{V}\mathbf{F}(k)^T\end{aligned} \tag{2}$$

kjer je $\mathbf{F}(k)$ vhodna matrika šuma. V delu za korekcijo določimo korekcijsko matriko $\mathbf{K}(k)$ iz predikcij stanj iz prejšnjega koraka $\mathbf{x}^*(k)$ in iz predikcije kovariančne vrednosti matrike $\mathbf{P}^*(k)$ vektorja napake [2]. Nato določimo oceno vektorja stanj $\hat{\mathbf{x}}(k)$ in izračunamo kovariančno matriko vektorja napake $\hat{\mathbf{P}}(k)$ iz njene predikcije.

$$\begin{aligned}\mathbf{K}(k) &= \mathbf{P}^*(k)\mathbf{C}^T\left[\mathbf{C}\mathbf{P}^*(k)\mathbf{C}^T+\mathbf{N}\right]^{-1}\\ \hat{\mathbf{x}}(k) &= \mathbf{x}^*(k)+\mathbf{K}(k)\left[\mathbf{y}(k)-\mathbf{C}\mathbf{x}^*(k)\right]\\ \hat{\mathbf{P}}(k) &= \mathbf{P}^*(k)-\mathbf{K}(k)\mathbf{C}\mathbf{P}^*(k)\end{aligned} \tag{3}$$

Filter inicializiramo z začetno oceno vrednosti stanj in kovariančne matrike vektorja napake.

Sledenje robota

Obnašanje mobilnega robota lahko opišemo z naslednjimi diferenčnimi enačbami:

$$\begin{cases} x(k+1)\approx x(k)+Tv(k)\cos(\varphi(k)+T/2\cdot\omega(k))\\ y(k+1)\approx y(k)+Tv(k)\sin(\varphi(k)+T/2\cdot\omega(k))\\ \varphi(k+1)\approx\varphi(k)+T\omega(k)\end{cases} \tag{4}$$

pri čemer so: v linearna hitrost robota, ω krožna hitrost robota, x in y koordinati pozicije, φ orientacija robota glede na globalni koordinatni sistem ter T čas vzorčenja.
Z linearizacijo enačb (4) okoli trenutne ocene stanj in vrednosti vhodov dobimo:

$$\mathbf{A}(k)=\frac{\partial f(\cdot)}{\partial\hat{\mathbf{x}}}=\begin{bmatrix}1 & 0 & -Tv(k)\sin(\varphi(k)+T/2\cdot\omega(k))\\ 0 & 1 & Tv(k)\cos(\varphi(k)+T/2\cdot\omega(k))\\ 0 & 0 & 1\end{bmatrix}$$

$$\mathbf{F}(k)=\frac{\partial f(\cdot)}{\partial\mathbf{u}}=$$

$$=\begin{bmatrix}T\cos(\varphi(k)+\frac{T}{2}\omega(k)) & -\frac{T^2}{2}v(k)\sin(\varphi(k)+\frac{T}{2}\omega(k))\\ T\sin(\varphi(k)+\frac{T}{2}\omega(k)) & \frac{T^2}{2}v(k)\cos(\varphi(k)+\frac{T}{2}\omega(k))\\ 0 & T\end{bmatrix} \tag{5}$$

Pri tem je **F**(k) enak vhodni matriki sistema, ker šum $\boldsymbol{v}(k)$ vstopa na vhodu sistema.

Kalmanov filter smo preverili na realnem sistemu robotskega nogometa, kar prikazuje Slika 3. Variance šuma na posameznih stanjih smo določili iz mirovanja robota.

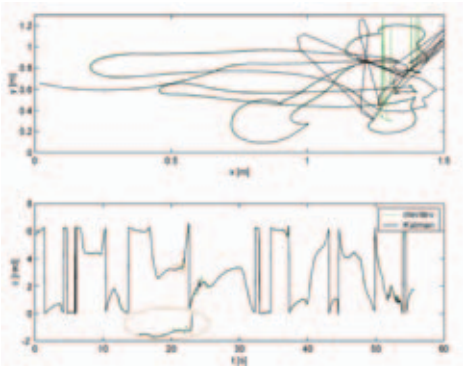

Slika 3: Trajektorija ter potek orientacije robota

Meritev orientacije je za šum občutljiva kot meritev pozicije, zato je Kalmanov filter pri ocenjevanju orientacije koristnejši. Pomembnost filtra se izkaže predvsem, ko želimo s predikcijo določiti stanja robota v prihodnosti oziroma vsaj za čas zakasnitve, ki jo vnašata razpoznavanje in komunikacija z robotom.

Model, uporabljen pri filtru, ne vključuje vpliva trkov med roboti oziroma s steno, zato tu ocenjena vrednost nekaj časa odstopa od dejanske. Na zgornjem grafu Slike 3 so večja odstopanja (navpični skoki meritve) posledica slabe osvetlitve, tako da robot ni bil pravilno identificiran.

4.2. Sledenje žoge

Dinamiko žoge (podobno je za dimenzijo y) opišemo z naslednjo diferencialno enačbo:

$$\ddot{x} = \frac{F(t) - \dot{x} \cdot f_D}{m + J/R^2} \overset{F(t)=0}{=} -\dot{x} \cdot \lambda \qquad (6)$$

kjer so: f_D koeficient dušenja pri kotaljenju, m masa, J vztrajnostni moment, R polmer žoge in $F(t)$ zunanja sila, ki je v našem primeru enaka nič. Enačbo (6) diskretiziramo pri času vzorčenja T_S in dobimo:

$$\begin{bmatrix} x(k+1) \\ \dot{x}(k+1) \\ y(k+1) \\ \dot{y}(k+1) \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 1 & k \cdot T_S & 0 & 0 \\ 0 & k & 0 & 0 \\ 0 & 0 & 1 & k \cdot T_S \\ 0 & 0 & 0 & k \end{bmatrix} \cdot \begin{bmatrix} x(k) \\ \dot{x}(k) \\ y(k) \\ \dot{y}(k) \end{bmatrix} = A \cdot \mathbf{x}(k) \qquad (7)$$

kjer je $k = 1/(1 + T_S \cdot \lambda)$.

Slika 4 prikazuje meritev in oceno Kalmanovega filtra pri gibanju žoge med igro. Hitrost smo izmerili tako, da smo diferencirali pozicijo žoge.

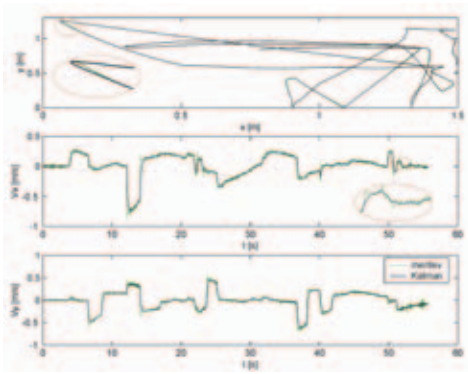

Slika 4: Pot žoge in hitrost v smeri x ter y

Detajl na zgornjem grafu Slike 4 prikazuje odstopanje meritev pozicij in njenih ocen, saj model (7) ne vključuje odboja, ki se je zgodil v tem trenutku. Podobno detajl na srednjem grafu prikazuje slabše sledenje ocenjene hitrosti ob trku (z žogo oziroma robotom).

Strategija igre v robotskem nogometu

Beseda strategija ima zelo širok pomen in se v obravnavanem primeru pogosto uporablja za povsem preproste reči, npr. za to, da se robot premika za žogo ali pa, da ovira nasprotnike. Strategija je torej vsaka podrobnost v obnašanju robota, ki prispeva ali pa tudi ne k uspehu igre. Zahtevnejši elementi strategije igre so na primer identifikacija nasprotnikove igre in izkoriščanje njegovih slabosti, prestrezanje gibajoče žoge in strel na gol v zadnjem trenutku ter podobno.

inteligentnih robotov, ki v svetovnem merilu predstavlja uveljavljen raziskovalni poligon pri študiju večagentnih sistemov. Plod dela na tem področju so številna priznanja in pokali, ki sem jih kot član moštva, imenovanega Ljubljana Dragons, osvojil na evropskih, svetovnih ter ostalih tekmovanjih.

Poleg obveznosti najdem čas za sprostitev s kolesarjenjem, jadranjem na deski, izleti v naravo in različnimi domačimi projekti iz elektronike in strojništva.

Moj pristan na Vegovi, torej elektrotehniški srednji šoli, je bil »last minute«. Najprej sem bil namreč vpisan na strojno šolo na Aškerčevi, tik pred zdajci pa sem si premislil in prijavo prenesel na Vegovo. Mislim, da sem se odločil prav, čeprav verjamem, da bi bila dobra tudi nasprotna odločitev.

Strategiji igre se poglobljeno še nismo posvetili, navedli bomo le nekaj osnovnih idej, ki jih bomo najprej implementirali.

Višji nivo

Agentom določimo njihove vloge: vratar, napadalec oziroma obrambni igralec. Te vloge so igralcem lahko dodeljene statično ali pa so dinamične in jih med igro sproti določamo glede na situacijo igre (sledenje in predikcija pozicije žoge vnaprej, trenutni položaj robotov, rezultat igre ...).

Ko določimo hitrost žoge v naslednjih trenutkih, višji nivo vodenja izdela plane za svoje agente. Vratar ima razmeroma preprosto strategijo oziroma obnašanje, medtem ko sta strategiji napadalca in obrambnega igralca kompleksnejši.

Srednji nivo

Vsebuje izbiro akcije iz nabora mogočih akcij v obnašanju posameznega agenta, vodenje robotov po začrtani tirnici, izogibanje oviram itd.

Odgovoren je za vodenje poti robotov. Sprejme informacijo o trenutni poziciji, filtrira podatke.

5.2.1. Osnovno vodenje napadalca

Gibanje je kombinacija krožnega in premega gibanja. Najprej agenta pošljemo direktno na cilj, tako da z ω zmanjšamo φ_{err} (Slika 5a, enačba (8)). Ko pride agent v bližino cilja (Slika 5c), ga vodimo po krožnici (Slika 5b, enačba (9)).

$$\omega_l = -\frac{\varphi_{err}}{t} \cdot f(\overline{SD}), \quad t = \frac{\overline{SD}}{v} \tag{8}$$

kjer je $1 < f(\overline{SD}) < 10$.

$$\omega_c = \frac{\gamma}{t} - \frac{\varphi_{err}}{t} \cdot f(\overline{SD}), \quad t = \frac{\gamma \cdot r}{v} \tag{9}$$

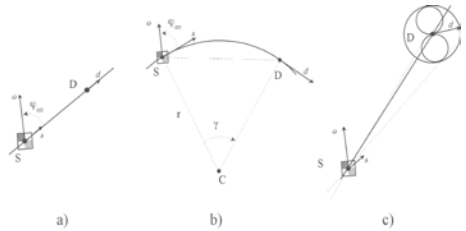

Slika 5: Prikaz gibanja agenta

Z izbrano hitrostjo v določimo ω, pri čemer upoštevamo tudi njegovo trenutno napačno orientacijo φ_{err}, če je navzoča. Koeficient $f(\overline{SD})$ se z razdaljo zmanjšuje, s čimer se zmanjšajo oscilacije zaradi šumov pri podatkih.

Osnovno vodenje vratarja

Osnovni princip pri vodenju vratarja prikazuje Slika 6.

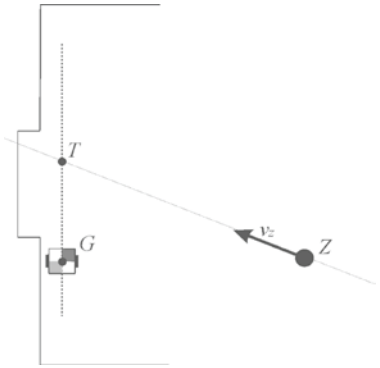

Slika 6: Oznake vratarja

Vratar se mora postaviti tako, da prekriža pot žogi. Situacijo zelo poenostavimo, če njegovo gibanje omejimo le na daljico (glej Sliko 6), saj je tako njegov odzivni čas krajši.

Iz znane hitrosti in pozicije žoge določimo točko, kjer bo žoga prečkala črto gola, in čas, v katerem bo žoga prišla do tam:

$$T_Y = Z_Y + v_{Z_Y} \cdot \frac{(T_X - Z_X)}{v_{Z_X}}, \quad t = \frac{G_X - Z_X}{v_{Z_X}} \tag{10}$$

Od tod lahko preprosto ocenimo hitrost robota v smeri y, da bo prestregel žogo:

$$v_O = \frac{T_Y - G_Y}{t} \tag{11}$$

Robota ni smiselno voziti preveč impulzivno (spodrsavanje koles), zato je bolje, da mu hitrost spreminjamo s funkcijo prvega reda $G(s) = 1/(Ts+1)$, pri čemer T izberemo glede na želeno dinamiko robota. V enačbi (11) moramo zato to dinamiko upoštevati. Dobimo:

$$v_O = \frac{T_Y - G_Y - v_{G_Y} \cdot t}{t - T\left(1 - e^{(-t/T)}\right)} \tag{12}$$

Če hočemo, da bo vratar sledil izračunanim hitrostim in hkrati ostal na predvideni daljici, moramo načrtati ustrezen neholonomski regulator.

Naj bodo $q_e(t) = (x_e, y_e, \varphi_e)$ koordinate referenčnega robota v koordinatnem sistemu realnega robota (Slika 7). Z drugimi besedami, gre za pogrešek, izražen v koordinatnem sistemu realnega robota:

$$q_e(t) = \begin{bmatrix} \cos(\varphi(t))(x_r(t) - x(t)) + \sin(\varphi(t))(y_r(t) - y(t)) \\ -\sin(\varphi(t))(x_r(t) - x(t)) + \cos(\varphi(t))(y_r(t) - y(t)) \\ \varphi_r(t) - \varphi(t) \end{bmatrix} \tag{13}$$

Vhodi v referenčni robot so $(v_r, \omega_r) = (v_O, 0)$, pot referenčnega robota je $q_r = [x_r(t), y_r(t), \varphi_r(t)]^T = [T_X, T_Y, \pi/2]$. Regulator ima naslednjo obliko [4]:

$$\begin{cases} v = v_r \cos(\varphi_e) + k_1 x_e \\ \omega = \omega_r + k_2 \varphi_e + k_3 \dfrac{\sin(\varphi_e)}{\varphi_e} y_e \end{cases} \tag{14}$$

s konstantami k_1, k_2 in $k_3 > 0$.

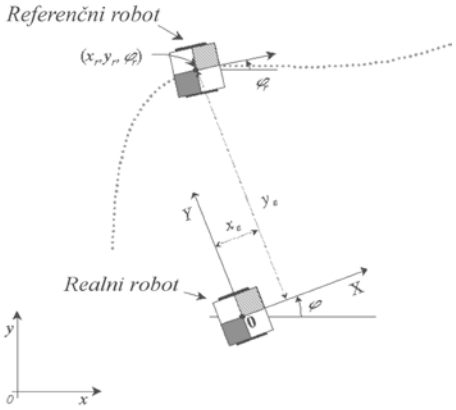

Slika 7: Relativne pozicije robota in reference

Spodnji nivo

V spodnjem ali izvršilnem nivoju fizični robot izvrši dobljeni ukaz po brezžični komunikaciji. Ukaz sestavljajo trije bajti: linearna hitrost, krožna hitrost in tretji bajt, ki vsebuje identifikacijsko številko ter določen ukaz. Robot ukaz izvrši s pomočjo programa, ki teče na njegovem 16-bitnem mikroprocesorju.

6. Zaključek

Predstavljeno je obstoječe stanje robotskega nogometa, ki je bilo preskušeno na simulatorju in na realnem sistemu.

Za dobro izhodišče pri vodenju agentov moramo predhodno zagotoviti zmanjšanje šuma meritev ter zakasnitve zaradi vida. Ker vsako filtriranje, ki ne sloni na modelu procesa, vnaša dodatno zakasnitev, smo izbrali Kalmanov filter.

V prihodnje nameravamo izvesti vrsto izboljšav: pri vidu (hitrost), osnovnem vodenju, filtriranju in predikciji podatkov, predvsem pa v strategiji. ■

Literatura

[1] *L. Jetto, S. Longhi, G. Venturini, Development and Experimental Validation of an Adaptive Extended Kalman Filter for the Localization of Mobile Robots, IEEE Transactions on Robotics and Automation, vol. 15, no. 2, April 1999, pp. 219-229.*

[2] *D. Matko, Računalniško vodenje procesov, Fakulteta za elektrotehniko in računalništvo, Univerza v Ljubljani, Ljubljana, 1995.*

[3] *A. Minoru, R. D'Andrea, A. Birk, H. Kitano and M. Veloso, Robotics in Edutainment, Proceedings of the 2000 IEEE International Conference on Robotics & Automation (ICRA'2000), San Francisco, California, April, 2000, pp. 795-800.*

[4] *C. Samson and K. Ait-Abderrahim, Feedback Control of a Nonholonomic Wheeled Cat in Cartesian Space, IEEE International Conference on Robots and Automation, Sacramento, California, 1991, pp. 1136-1141.*

Klemen Košir (L)
dijak G 2. A, 2009/10

ŠOLSKA PRAVILA SKOZI ČAS

Najstarejša ohranjena slovenska šolska pravila so iz obdobja prvih slovenskih šol v 2. polovici 16. stoletja. Ta se močno razlikujejo od šolskih pravil na naši šoli. Primerjava šolskih pravil Tehniške šole za elektrotehniško stroko iz 60. let prejšnjega stoletja z zdajšnjimi šolskimi pravili Elektrotehniško-računalniške strokovne šole in gimnazije Ljubljana pa kaže, da se ta niso bistveno spremenila. Največje razlike se pojavljajo pri dolžnostih reditelja in pri pravilih za vozače.

Ob pisanju tega članka sem spoznal, da so bila protestantska šolska pravila zelo striktna in so posegala celo v zasebno življenje učencev, ki niso bili tako zelo svobodni, kot smo zdaj. Nekatera pa bi lahko ponovno uvedli, saj so šolarji vedno bolj razpuščeni in se jim šola zdi prisila, medtem ko so si v Trubarjevem času želeli hoditi v šolo.

Izbor protestantskih šolskih pravil

(iz Bohoričevega šolskega reda stanovske šole na Kranjskem iz leta 1575)

- Najmočnejši med učenci, ki jih učitelj brezplačno poučuje, vsak teden eden, naj po navodilu učiteljev vsako jutro šolo pravočasno odpre in zvečer zapre, šolo in razrede vsak dan pomete, pozimi zakuri peči eno uro pred prihodom učencev v šolo in dobro prekadi razrede z brinovimi jagodami ali lesom zlasti v jeseni. Poleg tega naj še vsak dan zjutraj in opoldne položi v vseh razredi učitelju eno ali dve šibi.
- Ko pride učenec v šolo, naj gre takoj na mesto, ki mu ga je določil učitelj. Če mora učenec zapustiti svoj prostor, mora prositi učitelja, ta pa zahteva, naj pove latinski izrek, in šele nato lahko zapusti svoj prostor.
- Učenec mora biti prizadeven in vnet za učenje. Tako se bo lažje učil in hitreje dosegel svoje cilje.
- Učenec, ki bo zunaj šole klevetal součence in učitelje, bo kaznovan s palico.
- Vsak učitelj v svojem razredu določi skrivnega ovaduha, ki v šoli in zunaj nje nadzoruje součence in poroča učitelju, kako so se obnašali, ta pa nato kaznuje učence, ki se niso vedli po pravilih. Kadar pa si ovaduh sam zasluži kazen, ga mora učitelj brez usmiljenja kaznovati.
- V vsakem razredu, razen v prvem, je leseni osel, ki ga dobijo tisti, ki pri obnašanju in pri odgovarjanju niso taki, kakor se spodobi. Obesiti ga je treba tistemu, ki pri vajah iz oblikoslovja niso znali pravega odgovora. Učenec mora nato lesenega osla odnesti domov in ga naslednji dan prinesti nazaj v šolo.
- Ko učenec vstane, naj ima jutranjo molitev, in ko vidi starše, naj jih vljudno pozdravi. Zatem naj se obleče in se napoti v šolo. Na poti v šolo naj ne hodi ne prepočasi ne prehitro.
- Ko se vrne domov, naj učenec – če ni zadržan z delom, ki mu ga naložijo starši – porabi ves, od nujnih domačih opravil, preostali čas za ponavljanje in pisanje.
- Pri jedi mora učenec pripraviti mizo: razgrniti prt, prinese naj krožnike in žlice. Ko mizo pripravi, mora moliti. Ko mu starši ukažejo, lahko sede za mizo.
- Ugleden učenec naj ne hodi na ulico, če mu tega ne dovolijo starši ali učitelj. Učenci se lahko zabavajo z žogo, loncem (srednjeveška igra) ali pa se igrajo kakšno dostojno igro, le če ne kričijo in tekajo naokoli.

Šolska pravila tehniške šole za elektrotehniško stroko Ljubljana, š. l. 1966/67

Pravila se nanašajo na splošni hišni red, pravice in dolžnosti učencev, odnose med učenci in šolo, vzgojne ukrepe in na dolžnosti reditelj ev. Ne vsebujejo pravil, ki bi veljala doma ali na poti v šolo.

- Vhod za kolesa in motorna vozila je samo skozi severni vhod. Vhod za vozače je skozi srednja dvoriščna vrata. Za vse druge dijake je vhod v šolo skozi glavna vrata z Vegove ulice.
- Shranjevanje koles je dovoljeno samo na šolskem dvorišču. Shranjevanje kjer koli drugje bo kaznovano.
- Kajenje je strogo prepovedano.
- Dijakom je prepovedano samovoljno zapuščanje šole brez dovoljenja razrednika ali ravnatelja.
- Vstop v učilnice je dovoljen samo v copatih, čevlje pa morajo dijaki spraviti v omarico.
- Na hodnikih in razredih je treba varovati red in čistočo.
- Mali odmori so določeni samo za pripravo na naslednjo uro, zato je zapuščanje učilnice prepovedano.
- Odmetavanje smeti skozi okno na cesto ali dvorišče je prepovedano.
- Posedanje pred glavnim vhodom in zadrževanje dijakov v šoli, ko pouka ni, je strogo prepovedano.
- Za vse poškodbe v učilnici ali na hodnikih bo odgovarjal krivec. Če se krivca ne odkrije, bo škodo poravnal celoten razred.
- Dijaki so dolžni pozdravljati profesorje v šoli in na ulici.
- Dijaki morajo biti primerno oblečeni in urejeni po splošnih družbenih normah.
- Vsi dijaki so dolžni nositi pri sebi dijaško izkaznico in jo pokazati, če profesor to zahteva.
- Dijakom, ki prihajajo v šolo z vlakom ali avtobusom, je na razpolago soba v pritličju, kjer se zberejo in počakajo na pouk. Tam veljajo pravila:
  - soba je odprta med 6. in 7.45. uro zjutraj, 12. in 15. uro popoldne in med 19. in 21. uro zvečer;
  - soba je namenjena učenju, zato mora v njej vladati mir;
  - dijaki morajo paziti na šolsko lastnino in ne smejo odlagati odpadkov;
  - za vsako poškodbo ali nered bo odgovarjal krivec ali vsi dijaki;
  - profesor, ki je določen za inšpekcijo, mora disciplino nadzorovati.
- Navodila za reditelje:
  - reditelj po končani uri zbriše tablo in jo s suho krpo tudi posuši. Po potrebi jo pobriše tudi med uro;
  - očistiti mora tudi poličko pod tablo, izprati gobo in jo dati v ustrezno škatlico; pospraviti mora tudi koščke krede;
  - očistiti mora mizo in stol profesorja;
  - skrbeti mora, da v učilnici in pred vrati učilnice ni odpadkov;
  - v šolo mora priti 15 minut pred začetkom pouka, da odpre omarice za čevlje;
  - po končanem pouku mora počakati, da se vsi dijaki obujejo, in zakleniti omarice;
  - če je reditelj vozač, mora poskrbeti, da za odklepanje omarice poskrbi nekdo drug;
  - prinesti mora malico v učilnico in ne dovoliti, da jo dijaki jemljejo na hodniku;
  - skrbi, da je med odsotnostjo profesorja v učilnici mir; če profesorja ni več kot 10 minut, mora to javiti upravi šole in poskrbeti za nadomeščanje;
  - če eden izmed reditelj ev manjka, je na vrsti dijak, ki je na seznamu za manjkajočim reditelj em;
  - javiti mora vse manjkajoče dijake, ne da ga profesor na to opozori;
  - skrbeti mora, da je v učilnici vedno kreda in da je krpa za brisanje table čista;
  - javiti mora profesorjem vso opaženo škodo v učilnici;
  - za slabo opravljeno dolžnost mora reditelj disciplinsko in materialno odgovarjati.

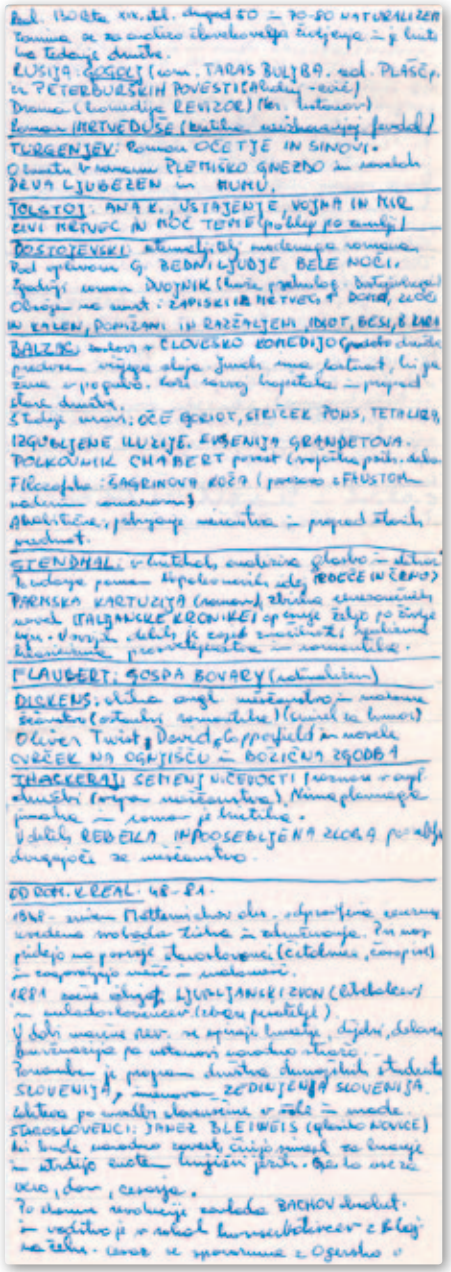

Šolska pravila danes – poudarki

Pravila vsebujejo določila, ki veljajo samo v šoli, vendar je manj pravil za reditelje in vozače, prav tako za prihajanje v šolo, saj lahko zdaj učenci prihajajo v šolo kasneje. Razvrščena so na splošne določbe, ocenjevanje znanja v strokovni gimnaziji, ocenjevanje znanja v strokovni šoli, pohvale, priznanja in nagrade.

- Vstop v šolske prostore je za dijake od 7. do 18. ure pri glavnem vhodu.
- Dijaško izkaznico morajo imeti dijaki pri sebi med poukom in drugimi dejavnostmi.
- Dijaki so dolžni obiskovati pouk skladno s predmetnikom programa, po katerem se šolajo.
- Dijaki so dolžni prihajati v šolo pravočasno, da se lahko pripravijo na pouk.
- Dijaki naj hodijo po stopnišču po desni strani.
- Zamujanje k pouku ni dovoljeno.
- Kajenje je prepovedano v šoli in njeni okolici.
- Dijaki so dolžni prisostvovati pouku najmanj 85 % ur. Če delež izostankov presega 15 % ur, lahko učitelj presodi, da dijak ni dosegal minimalnega standarda in mu odredi dodatno ocenjevanje.
- Dežurstvo je dijakova obveznost.
- Za red in čistočo razreda sta odgovorna reditelja.
- Prepovedi:
  - uporaba prenosnih telefonov med poukom;
  - snemanje zvoka ali slike na šolskem območju brez vnaprejšnjega ravnateljevega dovoljenja;
  - javno objavljanje zvočnih ali slikovnih posnetkov, nastalih na šoli, brez ravnateljevega dovoljenja;
  - vstop v šolo vinjenim osebam in osebam, ki bi povzročale nemir.
- Vzgojni ukrepi (opomin, ukor razrednika, ukor oddelčnega učiteljskega zbora, ukor učiteljskega zbora, izključitev, alternativni ukrepi) se izrekajo zaradi lažjih, težjih in najtežjih kršitev šolskih pravil.
- Pohvalo, priznanje, nagrado ali plaketo lahko dobi posamezen dijak ali skupina dijakov.

Viri

- *Primož Trubar.doc. Ljubljana, Rokus Klett, 2008, str. 21–26.*
- *Protestantsko šolstvo na Slovenskem. Zgibanka. Ljubljana, Slovenski šolski muzej, 2008.*
- *Šolska pravila Tehniške šole za elektrotehniško stroko Ljubljana, š. l. 66/67 (tipkopis)*
- *V novo šolsko leto 2009/2010. Pripravila in uredila Mojca Marn. Ljubljana, Elektrotehniško-računalniška strokovna šola in gimnazija Ljubljana, 2009, str. 34-44.*

KROG JE SKLENJEN

Marjan Kralj
dijak Š 4. B, 1965/66

Nekega mrzlega jesenskega jutra, pred skoraj petdesetimi leti, sem se znašel na dvorišču za mogočno zgradbo iz prejšnjega stoletja. Bivša realka je s svojo podobo množico učencev prvega razreda dobesedno uročila in za marsikoga med njimi za štiri leta postala tudi drugi dom.

Nekaterim je pomenila toplo zavetje, kamor so se zatekli po nekajurni vožnji z vlakom ali avtobusom. Drugim pa je bila nujno zlo in so jo kmalu zapustili. Spet tretji smo v njej kljub temačnim hodnikom in strogim profesorjem nekako vztrajali. Sam sem sodil med slednje.

Pravzaprav sem na šolo zašel bolj zaradi spleta okoliščin kot pa iz želje in zavesti o tem, kaj želim postati v življenju. Kakor koli že, s šolo se nisva ravno ujela, in sva si to nekajkrat na leto tudi jasno pokazala: šola tako, da mi je, če je le mogla, prisodila kakšno negativno oceno, jaz pa sem ji vrnil tako, da sem včasih usekal kakšnega »plavega«. Namesto srečnega in svetlega srednješolskega obdobja sem na Vegovi preživljal bolj sivo mladost, ki so jo le redko popestrili veseli dogodki. Še vedno se zelo živo spominjam tistega, ko smo pri profesorici kemije, ge. Pajkovi, uprizorili reprizo potresa, ki je takrat stresel Ljubljano in njeno okolico. Stropi na Vegovi so bili podprti z lesenimi tramovi, ki so lepo prenašali tresljaje naših nog, zato so se tla prav pošteno tresla, da o naglici, v kakršni je razred zapustila že priletna profesorica, sploh ne govorim.

Kakor koli že, nekako mi je uspelo maturirati in treba se je bilo odločiti, kako naprej. Jasno je bilo le to, da moj študij nikakor ne bo povezan z elektriko. Imel sem je dovolj za vse življenje. Vegove sem se že na daleč izogibal. V meni je še mnoga leta vzbujala slabe občutke, mučile so me celo hude sanje, v katerih sem zelo živo podoživljal in ponovno »izdeloval« njene razrede.

Pristal sem torej na Filozofski fakulteti, končal študij psihologije, in kolikor se je le dalo, med študijem nadomestil tudi nekaj tistega, za kar sem bil prepričan, da sem zamudil na Vegovi. Življenje pa je hotelo, da sem se vsaj posredno z Vegovo spet srečal. Zaposlil sem se v kadrovski službi RTV Slovenija, in glej ga zlomka, v službo začel sprejemati tudi nekatere bivše sošolce, praznovati obletnice mature in obujati spomine na mlada leta. Pred kratkim sem sodelovanje z Vegovo še poglobil.

V službi, zaposlen sem v Izobraževalnem središču RTV Slovenija, smo se namreč intenzivno vključili v prenovo srednješolskih programov, spravili skozi proceduro poklicni standard medijskega asistenta, ki ga je med podlage za prilagoditev učnega programa uvrstila tudi Vegova.

Kljub negativnim mladostnim izkušnjam sem svoje travme in predsodke pospravil v omaro in počasi spletel z Vegovo pristnejše stike. Zdaj dobro sodelujem tako z vodstvom šole kot z dijaki. Slednjim namreč po svojih najboljših močeh pomagam pri organizaciji in izvedbi šolske prakse, šoli pa pri večjih medijskih projektih.

Tako se je moj usodni krog z Vegovo sklenil, in prepričan sem, da se bo ob medsebojnem zaupanju in sodelovanju vrtel še mnogo let. ▪

Ivica Kranjčević
dijak Š 4. A, 1969/70

SPOMINI NA VEGOVO IN DRUGE ŠOLE

Na *Vegovo* sem prišel leta 1966. Kar ne morem se sprijazniti, da je od takrat minilo že 44 let. Še zdaj se spomnim, kako smo se učili za sprejemne izpite, pa jih potem ni bilo. Za vse nas je bil prehod iz osnovne v srednjo šolo velik korak. Ampak po tolikih letih ti ostanejo v spominu samo anekdotični dogodki. V prvem letniku, kot tudi naslednja tri leta, je bil naš razrednik prof. Gedrih. Po stopnicah je hodil hitro, da se je kar kadilo za njim. No, in nekega popoldneva (v razredu smo bili večinoma Ljubljančani, zato smo imeli pouk popoldne) je reditelj, mislim, da je bil Hawlina, vodo, s katero smo brisali tablo, kar skozi okno zlil na pločnik. Ni se še dobro obrnil od okna, v rokah je vsekakor imel še plastenko, ko je v razred ves moker privihral razrednik Gedrih. Bogi Hawlina je, kot se pač v takih primerih rado zgodi, imel to »srečo«, da je vodo zlil ravno na našega razrednika. Ne spomnim se več, kakšen ukor je dobil. Se pa tega dogodka sošolci spomnimo, kadar koli se srečamo. Iz začetkov šolanja na Vegovi je mnogim ostal v spominu tudi prof. Kopač, ki nam je v glavo vbijal angleščino. Govoril je zelo hitro, v trenutku si bil lahko vprašan ali pa si moral ponoviti v angleščini, kar ti je on pred tem povedal. Gorje nepazljivim, ki niso spremljali pouka!

Ne spomnim se več, ampak mislim, da so nas v drugem ali v tretjem letniku pomešali še z enim razredom. Trčili sta dve kulturi skupaj. Na eni strani mi, Ljubljančani, na drugi strani pa fantje (vsa štiri leta v razredu ni bilo niti ene punce), ki so se v šolo vozili ali pa so bili v internatu. Ampak ta trk ni bil nič slabega. Krasno smo se ujeli in kmalu dihali kot eden. V tistem obdobju je bil naša »mora« prof. Opeka, ki nas je poučeval fiziko. Fiziko smo imeli vsak ponedeljek, in v nedeljo smo vsi napeto poslušali radio, ali bodo nogometaši Olimpije dobili ali izgubili tekmo. Prof. Opeka je bil namreč strasten navijač Olimpije in njegovo razpoloženje v ponedeljek je bilo zelo odvisno od Olimpijinih dosežkov v nedeljo. Prave srhljivke pa so bile kontrolke, ki smo jih pisali kar pogosto. Bile so kratke. Pet, šest nalog, za vsako nam je dal 90 sekund in seveda štopal ter nas sproti obveščal, koliko sekund še imamo. Včasih smo dobili za kakšno nalogo še dodatnih 30 sekund, če je bil tisti dan dobre volje. Da ne bo pomote: še zdaj ga imamo vsi v dobrem spominu, ker nas je veliko naučil in nas s svojo strogostjo prisilil, da smo se fizike lotili resno.

Še veliko zgodb se je nabralo v tistih štirih letih, ki jih redno obujamo, ko se srečamo na obletnicah mature. Leta 1970 smo opravili maturo in zapustili Vegovo. Nekaj nas je odšlo študirat, večina seveda na Elektrotehniško fakulteto, nekaj se jih je zaposlilo, nekaj fantov je odšlo na ladje Splošne plovbe. Ti bi lahko napisali tudi kakšne zanimive zgodbe iz tega obdobja.

Fakulteta je bila, vsaj zame, spet nekaj povsem novega. Nobenega vsakodnevnega spraševanja, nobenega pisanja domačih nalog, zato pa veliko bolj sproščeno vzdušje. Vsi smo se že čutili odrasle. Ampak zanimivo, nobene posebne zgodbe se ne spomnim, nobenega posebnega doživetja, ki bi se mi posebej vtisnilo v spomin. Študij na Fakulteti za elektrotehniko je bil zahteven. Zlasti matematika je v prvih dveh letnikih redčila naše vrste. V tretjem letniku nas je bilo samo še ena četrtina od vpisanih v prvi letnik. Po koncu drugega letnika se je bilo treba odločiti tudi za nadaljnjo smer študija. Večina kolegov se je odločila za takrat modne avtomatiko,

računalništvo ali elektroniko. Peščica se nas je odločila za takrat obskurne telekomunikacije. Mislim, da nas je bilo dvanajst. Slišim, da je zdaj povsem drugače. Pravijo mi, da moraš imeti posebej dobre ocene, da se lahko vpišeš na smer telekomunikacije, ker je tako zanimanje.

Julija 1975 sem star 23 let diplomiral na Fakulteti za elektrotehniko, smer telekomunikacije. Ker sem bil štipendist Iskre, sem odšel v službo v Kranj. Sledila so šolanja pa tudi konkretno delo. Bilo je res zanimivo. Prišla je tudi poroka. Moje dolgoletno dekle se je odločilo, da je konec heca in moral sem seveda ubogati. Komaj sem dobro začel zakonsko življenje, je prišel vpoklic na služenje vojske, kjer sem preživel naslednje leto. Tudi iz tega obdobja bi se dalo napisati veliko zgodb, ampak tokrat ne bi o tem.

Novembra 1977 sem bil spet v službi v Iskri v Kranju. To so bili še časi tistega pravega socializma. Delalo se je v izmenah. Čeprav sem bil zaposlen v razvoju, smo tudi mi delali v dveh izmenah. Prva je bila od 6h do 14h, druga od 14h do 22h. Ker sem živel v Ljubljani, avtomobila pa še nisva imela, je bilo treba vsak dan vstati pred 5. uro zjutraj, da sem ujel avtobus ob 5.20, ki me je potem odpeljal do Stražišča. Od tam pa je bilo še kakih 15 minut peš čez polja, da si prišel v »fabriko« na Laborah. Še zabavneje je bilo včasih po koncu »šihta« v popoldanski izmeni, ko sem večkrat čakal in čakal na avtobus, ki bi sicer moral priti ob 22.20, pa ga ni bilo od nikoder. Take dogodivščine so me prisilile, da sem si začel iskati službo v Ljubljani. Na PTT so imeli neki razpis, na katerega sem se prijavil in bil sprejet.

Na začetku sem delal pri vzdrževanju mednarodne in tranzitne centrale v Ljubljani. Leta 1982 ali 1983 pa je prišlo do prelomnice na moji poklicni poti, ko sem iz čiste stroke prestopil v strokovne menedžerske vode. Postal sem direktor PTT ERC, ki je bil samostojno podjetje v velikem PTT. Majhen kolektiv, kakšnih 60 do 70 zaposlenih, ampak zelo specifičen. Tam sem se, skoraj takoj po prihodu srečal kot direktor s prvo stavko zaposlenih. »Štrajkale« so »luknjačice«. Tako smo pravili gospem, pardon takrat še tovarišicam, ki so podatke s fotografiranih števcev ročno vnašale v neki medij. Na začetku so bile to kartice, ki so jih luknjale, in od tod ime »luknjačice«. Pozabil sem, kaj je bil povod za stavko; vem samo, da smo zadeve hitro uredili. Mlajši bralci se ne bodo spomnili, ampak takrat je bilo tako, da je vsako večje slovensko podjetje moralo imeti svoj ERC (*elektronski računski center*). To so bili tudi časi popolne prevlade IBM, in vsi veliki ERC smo tekmovali, kdo bo imel večji, zmogljivejši sistem.

Nova prelomnica je prišla l. 1986, ko sem se še bolj oddaljil od stroke in šel v državno upravo. Postal sem pomočnik predsednika Republiškega komiteja za promet in zveze. Temu bi zdaj rekli pomočnik ministra. Zadolžen pa sem bil za pošto in telekomunikacije. Pošta in telekomunikacije so bile takrat v zvezni pristojnosti, zato smo lahko v okviru republike naredili bore malo. Zadeve so se začele dramatično spreminjati po prvih demokratičnih volitvah, ko je bilo treba pripraviti vse za bližajočo se osamosvojitev. Takrat smo imeli največ dela prav tisti, ki smo pokrivali področja, ki so bila prej v zvezni pristojnosti. S kolegi iz PTT smo res garali, da smo zagotovili delovanje pošte in telekomunikacij tudi v najbolj kriznih časih. Ustanovljena je bila tudi Uprava za telekomunikacije, predhodnica zdajšnje *Agencije za pošto in elektronske komunikacije*. Ko je bil čas osamosvojitve mimo, sem se moral soočiti z dilemo, ali še ostati v državni upravi ali se vrniti v gospodarstvo. Star sem bil 40 let, zadnjih 6 let sem preživel v državni upravi, in dvoma ni bilo. Vleklo me je nazaj v gospodarstvo.

Šel sem nazaj na PTT Slovenije, kjer sem prevzel mesto direktorja sektorja za informatiko. Seveda sem prišel ravno pravi čas za novo prelomnico. Takrat je že povsem dozorelo spoznanje, da je treba PTT razdeliti na dve podjetji, ker poštna in telekomunikacijska dejavnost nimata nič skupnega, tako po tehnološki kot po poslovni plati ne. Takratno vodstvo PTT Slovenije me je določilo za vodjo komisije, ki naj pripravi vse za izvedbo delitve PTT na *Pošto* in *Telekom Slovenije*, kar se je 1. 1. 1995 tudi zgodilo. V

novem vodstvu *Telekoma Slovenije* sem prevzel mesto tehničnega direktorja.

Ampak hudič me ni pustil pri miru. Ves čas sem bil tako ali drugače vključen v začetke mobilnih telekomunikacij v Sloveniji, v nasprotju z mnogimi mojimi kolegi pa sem z velikimi simpatijami spremljal tudi ustanovitev in začetek *Mobitela* in pomagal pri tem.

Zato ni nič čudnega, da sem se leta 1996 znašel na *Mobitelu*. Takrat je deloval še analogni NMT-sistem, sistem GSM pa je bil še v povojih. Zaradi mojega poznavanja telekomunikacijske zakonodaje in dela državne uprave sem moral najprej urediti vsa potrebna radijska dovoljenja. Po sprejemu prvega zakona o telekomunikacijah smo začeli tudi priprave za pridobitev koncesije za sistem GSM. Odgovoren sem bil tudi za ureditev obračunavanja prometa med *Telekomom* in *Mobitelom*. To so bile vse nove stvari, v Sloveniji z njimi nismo imeli nobenih izkušenj. Učili smo se predvsem v Angliji, ki je imela najnaprednejšo telekomunikacijsko zakonodajo.

Novembra 1998 sem postal tehnični direktor *Mobitela*. Gradnja omrežja GSM ni napredovala tako, kot si je želelo vodstvo, konkurenca je že trkala na vrata. Vedeli smo, da bo novi operater vstopil na trg čez nekaj mesecev. Zaradi preobremenjenosti sistema GSM nismo mogli vključevati novih naročnikov, in potrebni so bili res hitri ukrepi.

Obdobje med novembrom 1998 in majem 2000, dolgo vsega leto in pol, je verjetno najbolj noro v mojem življenju. Število uporabnikov sistema GSM smo s 120 tisoč povečali skoraj na milijon. Spomnim se, da smo samo decembra 1999 vključili 100 tisoč novih uporabnikov. Toliko stresnih situacij, kot sem jih doživel takrat, najbrž ne bom več. Omrežje smo komaj sproti toliko širili in nadgrajevali, da smo zdržali naval novih uporabnikov. Ne vem, koliko noči in vikendov sem preživel v službi. Spomnim se, kako nam omrežje dva dni zapored v Ljubljani ni delovalo, kako sem po prvem dnevu nedelovanja ravno dajal izjavo za radio, da bo tisti dan pa vse v redu, ko mi je sodelavka za PR na svojem mobilniku kazala, da omrežje spet ne dela. Ampak vse to smo preživeli. Kasneje smo postavili tudi omrežje UMTS, *Mobitel* pa je še zdaj zagotovo daleč najboljši mobilni operater v Sloveniji, zlasti tehnično.

Ampak v življenju ni nič večnega. Prišlo je leto 2006 in zamenjava na vrhu *Mobitela*. Novo vodstvo mi je kmalu dalo vedeti, da bi bilo srečnejše, če bi *Mobitel* zapustil. Tako sem po 11 letih na *Mobitelu* leta 2007 odšel drugam. Poslovili smo se brez slabe volje, jaz z malo bolj grenkim nasmehom, ampak tako pač je v življenju.

Seveda sem iskal nov izziv. Na obzorju sta se pojavljala nova operaterja *Tuštelekom* in *Tušmobil*. Lastnik Mirko Tuš me je povabil, naj se jim pridružim. To sem tudi storil marca 2007. Jeseni istega leta smo začeli delati kot nov mobilni operater. Kljub vsem pomislekom in nejeveri nam je uspelo v enem letu pridobiti 100 000 uporabnikov. Ker sva imela z lastnikom čedalje bolj različne poglede na to, kako naprej in ker ima lastnik vedno prav, sem po enem letu in pol zapustil tudi to okolje.

Bil sem ravno »prav« star, 56 let, da sem šel na svoje. Skupaj s še dvema mlajšima kolegico in kolegom, s katerima sem sodeloval že na *Mobitelu*, smo decembra 2008 ustanovili svetovalno podjetje. Počasi smo dobivali posle, seveda predvsem v Sloveniji. Po enem letu pa so že začeli prihajati prvi posli in pogodbe tudi iz tujine. Posel nam je ravno stekel, ko je prišla zame nova prelomnica. Imenovali so me za predsednika uprave *Telekoma Slovenije*.

Najpomembnejše pa sem pustil za konec. Zame je daleč najpomembnejša moja družina. Srečno sem poročen že 34 let in z ženo sva v vseh težkih situacijah drug drugemu v oporo. Imam dva krasna sinova. Starejši je tudi obiskoval *Vegovo* in kasneje diplomiral na *Elektrotehniški fakulteti* in je že v službi. Mlajši pa je šel po maminih stopinjah in diplomiral na Pravni fakulteti. Prav zdaj dela pravosodni izpit in vsi upamo, da bo uspešen odvetnik.

Vsakič, ko grem po Vegovi, se nostalgično ozrem na *Vegovo*. Tam so zdaj neki drugi fantje in dekleta, ki jih bo *Vegova* pripravila za življenje, tako, kot je mene. ■

TRIINDVAJSETICA

Jan Lokovšek
učitelj elektrotehniških predmetov od 1995
dijak Š 4. C, 1964/65

Triindvajsetica je ljubkovalni vzdevek za jadralni dvosed Blanik L-23. Spoznal sem ga na športnem letališču Lesce-Bled.

Zgodba se začenja lepega sončnega dne, ko je pomlad že silila v poletje. Pogled skozi okno mi pove veliko; oblaki že začenjajo dobivati značilno barvo in obliko, tisto, ki jo imamo letalci radi. Telefon. Moj brat Jure: »Imaš popoldne čas? Greva na Lesce.«

Ponorim od navdušenja. Letos še nisem letel. Naš aeroklub se malce obotavlja. Tehničnega dneva, kolikor se spomnim, še nismo imeli. Morda pa je šlo to že mimo mene? Jure pa mi pravi, da je naš Blanik že na Lescah.

Poiščem »papirje« – zdravniško potrdilo še velja. Primerno se oblečem in počakam bratca, ki me pobere. Moj bratec je »težak profesionalec«. Ima častitljivo kilometrino. Stoodstotno obvlada vse letalske situacije. Pravzaprav je on »kriv«, da sem se na stara leta sploh lotil letenja. Prej sem samo modelaril, pravo letenje pa je bilo nekje daleč stran, nedosegljivo. Preveč vsega je bilo. Pa me je »zmotiviral« in poskrbel, da sem opravil vse te tečaje. Kadar je on na drugem sedežu (v letalu), se počutim varno. »Brains«. Vem, da bo pravočasno posegel vmes, če bi jaz naredil kakšno neumnost. Ali prijel za palico, ko bom hotel narediti kakšno fotografijo. Tudi pot do Lesc ima »pogruntano«. Prebijava se po vzporednih cestah, saj je gorenjska magistrala ob tej uri vedno zatrpana.

Letališče. Tem fantom res zavidam. Leščani imajo res letališče in pogoje, da »dol padeš«. Ni, da bi ga primerjal z našim vzletiščem v Podpeči ali z belokranjskim v Prilozju. Tudi tujci so to že ugotovili. Na travniku vidim parkirano vrsto letal iz Nemčije in Avstrije. Polno vozil s tujimi registracijami je tudi na parkirišču.

Organizacija na letališču je predvidljiva. Kogar koli iščeš, ga najdeš v bifeju! »Najprej me pelješ na kavo.« Seveda. Spoznavam vrsto letalcev, ki so prave legende slovenskega letalstva. Nekaj jih poznam zgolj po imenu. Vidim pa, da so tudi oni že slišali za »norega profesorja«, za kar je

gotovo zaslužen bratec. Kljub vsemu sem rahlo nestrpen. Posedanje v lokalu, ko pa je tako vreme! Jure se me naposled usmili: »Lej, tam je naš avion. Pojdi ga pripravit, jaz pa medtem poiščem upravnika in grem po padali.«

Grem do naše *trinajstice* in se lotim dela. Snamem cerado, jo zložim in pospravim za zadnji sedež. Snamem blokado krmil in odvežem vrvi. Ravno ugotovim, da je radijska postaja »mrtva« (ni baterije), ko se prikaže Jure, otovorjen s padaloma. »Kar pospravi nazaj, upravnik nama bo posodil njihov avion!« Požrem slino in pospravljam nazaj v obratnem vrstnem redu. Bolje zdaj kot kasneje. Bratec me priganja. Preveriva še padali (napneva gumice za odpiranje) in se napotiva proti štartnemu mestu. Tam že čaka srebrn lepotec. Drugačen je od naše *trinajstice*. *Triindvajsetica*. Najopaznejša razlika: rep je v obliki črke »T«. Tudi kabina je drugačna, dvodelna. Najprej zapreš onega na zadnjem sedežu.

Pride upravnik; v roki nosi ročno radijsko postajo. »Ker pojdita, letalo je že pregledano.« Oprtam si padalo in se skobacam na prednji sedež. Ujamem še delček pogovora: »Šlepal bo Werner!« Takrat še nisem vedel, kaj to pomeni. Zaposlen sem s pregledom inštrumentov in pripravo na start. Ena ročica manjka ...

»Flapov nima!« Glas od zadaj. V glasu zaznam nestrpnost. Tudi upravniku se zdi, da se preveč obotavljava. »Nič-tri, sta pripravljena?« Jure potrdi. Že je tu *piper-pawny* ali *poni*, kot pravijo vlečnemu letalu. Pripnejo naju. *Poni* se počasi premakne naprej, dokler se vrv ne napne. Pomočniku dam znamenje, da dvigne krilo, in sporočim pripravljenost na vzlet. Za vsak primer vprašam še vseveda za mano: »Kakšne so posebnosti *triindvajsetice*?« Odgovor: »Vse je isto. Ti kar pelji!« Vzpodbudno. *Ponijev* motor zahrumi in letalo se premakne. Orjaška zaloga moči naredi svoje. Kot bi mignil, smo v zraku. Krepak veter, ki ga naredi velik štirilistni vijak pomeni tudi to, da je jadralno letalo v zapregi zelo ubogljivo.

Pri vzletu razlike res ne opazim. Pazim na nagib in sledim vlečnemu letalu po bolj ali manj idealni krivulji. Werner godrnja, da

sva previsoko: »You are to high!«. Angleščina po radiu je zapovedana; na Lescah je pač veliko tujcev in tudi Werner ni naš gore list. Naučen sem, da letim v zapregi kakšen meter nad vlečnim letalom, da se izognem vrtincem, ki jih povzroča. Nemci očitno ravnajo drugače. Počasi nabiramo višino. Na štiristo metrih se pojavi termika. *Poni* se nenadoma postavi na nos, močno se vznemirim. »Mejduš, ga je požrlo!« Prepričan sem bil, da je padel v zračno luknjo. Smeh od zadaj: »To je vendar Werner, čik si prižiga!« Zabavno, bom vedel za drugič! Na šeststo metrih glas od zadaj sporoča: »Kar odpni!« Potegnem za ročico, dvakrat, kakor zahteva predpis, in javim višino odpenjanja. *Poni* potone proti letališču, sam pa se lotim pobočja. Zoprno. Letalo me slabo uboga! Grdo letim. Namesto da bi bili zavoji lepi, »pometam z ritjo«, kot komentira moje pilotiranje strogi glas od zadaj. Pričakujem še pripombo v slogu: »Ali si slišal za kroglico in nitko?« Preseneti pa me s še bolj dodelanim humorjem: »Veš, dragi bratec, v letalstvu uporabljamo bočno drsenje takrat, ko želimo na hitro zgubiti višino. Ti pa se, če se ne motim, 'grebeš', da bi ostal gori!«

Jure se me usmili in sam poprime za palico. Z veliko rutino spleza za dvesto metrov. Zdaj pa ti vozi! Na tej višini so razmere boljše, pa še letalo me vedno bolj uboga. Kar nekaj časa sem potreboval, da sem se ga navadil. Ko mine kakšne pol ure, začnem uživati v letenju in v prekrasni okolici. Stol. Veličastna gora. Koča na njej je prava graščina. Opazim celo malo vetrnico, z njo očitno delajo elektriko. Ko gledam gornike, ki se vzpenjajo v dolgi koloni, opazim še trop ovac. Čisto same se pasejo na tisti višini! Na vrhu hriba pa se zbirajo meglice, začenja se tvoriti oblak. Ko se mu približam, me tisti zadaj takoj prečita: »Ne skozi oblak!« Pa saj ga še nič ni, le nekaj prosojnih meglic! A vajen sem ubogati. Potisnem palico naprej, merilnik hitrosti se »navije«. Preletim pod nastajajočim oblakom in se na drugi strani vzpnem. Res je imel Jure prav, kot vedno. V tistih nekaj minutah se je oblak kar dobro zgostil! Ozrem se okoli. Prekrasen razgled! Očara me Sava. Koliko jezov in jezer, ki se iz žabje perspektive sploh ne vidijo! Vidi se v Avstrijo, vse od Beljaka do Celovca, velikega jezera in še kaj. Fotografiram. Najraje pomolim fotoaparat skozi okence ven na piš, ko Jure poprime za palico. Tudi tokrat Jure ugane moje misli: »Če hočeš na Bled, moraš še malo nabrati!« Višine namreč. Tudi to dočakam, da lahko slikam blejski otok takole z vrha. Višine je bilo ravno dovolj, da sem se vrnil na pobočje Stola. Poškilim proti Krvavcu. Za to pot bi potrebovala vsaj še uro, pa je čas že potekel. Dol morava! Zanimivo, ko se enkrat odločiš, da greš domov, letalo kar noče in noče dol. Na začetku sem vzgornik zelo iskal, zdaj pa sem kar naprej v dviganju! Končno pridem na položaj, da napovem šolski krog. Glas od zadaj: »Zdaj pa pristani, kot se spodobi!« Moj prvi pristanek na letališču Lesce! »Shodil« sem namreč v Bovcu. Tam bi lahko pristal miže, kot radi karikiramo, tu pa je vse novo. Koncentriram se in pazim na vsako podrobnost. Ker poznam smer steze, še poškilim na kompas, da se prepričam, da sem v pravi smeri. Zakrilc ni potrebno izvleči, ker jih ta tip letala pač nima, v zadrego pa me spravi zadnji zavoj. Držim se predpisanega manevra »kot pijanec plota«, ko opazim, da prihajam nad avtocesto. Slab občutek. Že sem hotel skrajšati zavoj, ko me strogi glas od zadaj pozove k redu in disciplini: »Ali veš, kaj so pravi koti?« Ni kaj! Ko poravnam proti stezi, sem kakšnih 80 metrov nad avtocesto. Še zadnja navodila s tal: »Nič tri, na levo polovico steze in takoj ven!« Upravnik ima gnečo! Igram se z zavorami tako, da se dotaknem tal že na začetku steze in si prihranim porivanje letala po stezi. Dokler imam še hitrost, zapeljem na levi rob. Še zadnji ukaz od zadaj: »Pazi, da ti krilo ne pade.« Ni padlo.

Rad letim takole v druščini. Na začetku, v tečaju, sem komaj čakal, da poletim sam. Prisežem, da je bil moj »adrenalin« najvišji takrat, ko sem prvič sam vozil letalo, brez »pridigarja« na zadnjem sedežu. Samostojno jadranje ima svoj čar. Čisto sam med nebom in zemljo prisluhneš tišini in uživaš v razgledu. Včasih človek

prav potrebuje nekaj uric samote, da si odpočije dušo oziroma napolni baterije. Ni pa veliko možnosti za slikanje. Nerad spustim krmilno palico, pa čeprav samo za požirek vode. Pa še to je manever, ko potrebujem le eno roko. Za dobro sliko pa bi potreboval obe ... Tako pač gredo mnoge priložnosti mimo.

Letenje v dvoje pa je čisto nekaj drugega. Več glav več ve, ali če hočete, izkušnje štejejo. Tako se veliko naučim. Letenje v Alpah je zahtevno. Ocene situacij. Tudi radovednost. Kako dober je ta ali oni letalec? Študiram, kako leti on in kaj bo rekel o mojem pilotiranju?

Vedno sem vesel dobre druščine in novih spoznanj. Tega pa sem največ deležen prav pri Juretu! ■

Avtor: Jure Mikeln
Ponatis članka objavljamo z dovoljenjem uredništva revije Svet elektronike, izvorni članek je objavljen v št. 171, 2010

POSPRAVITE DELAVNICO! OBISKALI SMO DR. JANA LOKOVŠKA

Dragi bralci, v reviji Svet elektronike že nekaj časa objavljamo serijo člankov, ki smo ji dali ime Pospravite delavnico! V tej seriji člankov smo predstavili delavnice, predvsem pa ustvarjalce v teh delavnicah. To so bolj ali manj znani elektroniki v našem in bližnjem okolju, ki jih elektroniki že poznamo po njihovih člankih v reviji Svet elektronike ali kako drugače. Naslov članka pomeni, da delavnico pripravite do te mere, da jo boste s ponosom gledali v reviji Svet elektronike.

Dr. Jan Lokovšek v Laboratoriju za mikroelektroniko.

Tokrat sem se odpeljal do Fakultete za elektrotehniko v Ljubljani, kjer sem obiskal dr. Jana I. Lokovška, ki ga naši bralci ne poznajo, saj se v reviji Svet elektronike še ni pojavil. Zato pa je toliko bolj znan vsem modelarjem, saj je napisal serijo člankov »Radijsko vodenje« za revijo TIM. Seveda dr. Lokovška dobro poznajo tudi na Fakulteti za elektrotehniko v Ljubljani, predvsem v laboratoriju za mikroelektroniko, v Tehniški gimnaziji na Vegovi ulici v Ljubljani, kjer je zaposlen kot profesor elektrotehniških strokovnih predmetov. Vabim vas, da si preberete izjemno zanimiv članek, ki je pred vami, saj je dr. Lokovšek zelo zanimiv sogovornik.

SE: Kako ste se začeli ukvarjati z elektroniko, kdo vas je navdušil zanjo?

JL: Začelo se je že v 7. razredu osnovne šole z radioamaterskim tečajem. Stric je bil zaposlen pri Mladinski knjigi kot urednik, in pri njem smo strašno radi brskali po knjigah. Med njimi so bile tudi take o eksperimentih iz elektrike in prav te so nas pritegnile. Zanimal nas je na primer obroček, ki je lebdel na magnetnem polju. Takrat se je elektrika zdela privlačna, zato sem že v osnovni šoli vzel v roke knjigo *Fizika (elektrika) za gimnazijo* in zazdelo se mi je, da se »dobro bere«. Odločil sem se, da bom šel na srednjo elektrotehniško šolo na Vegovo. Oče se je ob moji odločitvi malce mrščil, mama se je strinjala, sosedje pa so bili strašansko proti. Kasneje sem videl, da so tisti, ki so uspešno opravili šolanje na tej šoli, v Iskri vodili proizvodne linije s 30 ljudmi! Šola nam je dala ogromno praktičnega znanja za opravljanje osnovnega poklica. Edino, kar mi je kasneje res manjkalo, je bilo znanje drugega tujega jezika.

SE: Ko vas je pritegnila elektronika, ste v roki kmalu začeli vrteti spajkalnik?

JL: Tako je. Ko sem bil v 3. letniku srednje elektrotehnične šole, sem si naredil osciloskop.

SE: Oho. Kar na »prvo žogo« osciloskop?

JL: Tako je. Človek zelo hitro ugotovi, da potrebuje za delo dobre instrumente. Do univerzalnih instrumentov se je takrat še nekako dalo priti, do zahtevnejših pa ne. Zelo hitro smo se začeli ukvarjati z modeli. Prva stvar, ki smo jo naredili in je delovala, so bile naprave za daljinsko vodenje modela. S sošolcem Jernejem Böhmom sva se jih lotila na veliko. Visokofrekvenčnih tranzistorjev takrat še ni bilo. V 1. in 2. letniku smo imeli pri nas na voljo le tranzistorje GT71, GT72 (germanijevi tranzistorji). Ko smo bili v 3. letniku, so prišli še drugi. Visokofrekvenčni del naprave je bil tako narejen s triodo (elektronko). Ko sem obiskoval 4.

letnik, pa sem že našel tranzistor OC171, ki je omogočal delovanje na 27 MHz, in naredili smo celoten tranzistorski sprejemnik. Pred tem je sprejemnik imel elektronko in veliko anodno baterijo, ojačevalnik pa je bil narejen s tranzistorji.

SE: Lahko še kaj rečeva o vašem šolanju na Vegovi in kasneje?

JL: Na srednji šoli smo imeli maturo iz štirih predmetov, morali pa smo izdelati tudi praktični izdelek. To sem opravil leta 1965, leta 1969 pa sem diplomiral na Fakulteti za elektrotehniko v Ljubljani, 1973 magistriral in leta 1982 doktoriral. Leta 1970 sem že vodil vaje iz mikrovalov na Fakulteti za elektrotehniko, 1982 pa imel nastopno predavanje za docenturo. 1992. leta sem bil že na mestu znanstvenega sodelavca. V 70. letih so v Sloveniji naredili prve polprevodnike. Začelo se je na *Kemijskem inštitutu Boris Kidrič* in v *Iskri*, nato pa se je vse skupaj preselilo na Fakulteto za elektrotehniko. Dejavnost sta takrat vodila profesorja Lojze Trontelj in Jože Furlan. Pri prof. Trontlju sem vodil vaje iz predmeta mikrovalovi. Asistenti smo bili takrat neznansko ponižni, saj so na nas »sekali drva«! Naredili smo torej prav vse, kar je naročil profesor. Poleg tega pa smo že imeli uspešne raziskovalne naloge. Eden od projektov, pri katerem je imel takratni *Laboratorij za mikrovalove* levji delež, je bil policijski radar. Sodelovali smo tudi pri smučarskih poletih v Planici. Uporabili smo kar policijski radar, namesto kratke antene namestili daljši »horn«, in naš prof. Wedam je v Planici s tem meril hitrost smučarjev pri odskoku.

Polprevodniki so nas zelo pritegnili. Na Teslovi 30 (*Oddelek za elektroniko Fakultete za elektrotehniko*) smo takrat že izdelovali tranzistorje 2N1711 in 2N1613, fototranzistorje in velik spekter Zenerjevih diod. To je bila takratna slovenska mikroelektronika. Prava mikroelektronika pa je doma v Silicijevi dolini, in priznati moram, da sem imel srečo, da sem bil član tiste skupine, ki se je šla tja izobraževat. Ko smo prišli v Ameriko, nas je najprej čakal strokovni izpit, rekel bi prava matura v malem. Znanje matematike, fizike in kemije so preverjali seveda v angleščini. Ker so bili poleg nas v skupini tudi udeleženci iz Anglije in Nemčije, smo lahko primerjali svoje znanje z njimi, in s ponosom lahko povem, da smo bili Slovenci boljši od ostalih. Tam smo se »obrti« mikroelektronike izučili, pripravili material, ki ga je bilo treba kupiti in uredili dokumentacijo v slovenskem jeziku (prevedli smo vso tehnično dokumentacijo!). V domovini pa so zgradili tovarno, kjer so nas zaposlili kot odgovorne pri postavljanju posameznih segmentov proizvodnje. Ko smo svoje opravili, smo se vrnili na fakulteto. Žal je *Iskra Mikroelektronika* neslavno propadla, po mojem mnenju najverjetneje zaradi nesposobnega vodstva oziroma nesoglasij v njem. Če pogledam nazaj z današnjimi očmi in ocenim, kaj smo naredili dobrega ali slabega, bi rekel, da je bilo slabo to, da je propadla ta tovarna. Pa ne zato, ker bi bil slab program ali bi bili mi krivi za to. Vodstvo je preprosto dovolilo, da je propadla. Od te dejavnosti imamo danes na Fakulteti za elektrotehniko *Laboratorij za mikroelektroniko* na *Katedri za mikroelektronske tehnologije*. Da je to res, govori tudi dejstvo, da se je vrsta strokovnjakov s tega področja (mojih nekdanjih sodelavcev) osamosvojila in kot zasebniki zelo dobro delajo in dobro zaslužijo.

SE: Ali bi povedali kaj več o mikroelektroniki?

JL: Mikroelektronika je tehnologija – in to draga. Univerza kot ustanova nima bogatega proračuna. To se pravi, da se mora mikroelektronika preživljati sama. Imeti mora dovolj projektov in naročil, ki ji omogočajo obstoj. Takih projektov ni lahko dobiti. Prednosti mikroelektronike so predvsem to, da so dimenzije zelo majhne in da so vezja za nekaj razredov zanesljivejša od klasične diskretne gradnje. Komponente so namreč med seboj bolje povezane, in to na majhni površini, delujejo v zaščitni atmosferi in niso podvržene vplivom okolja. Poraba energije je

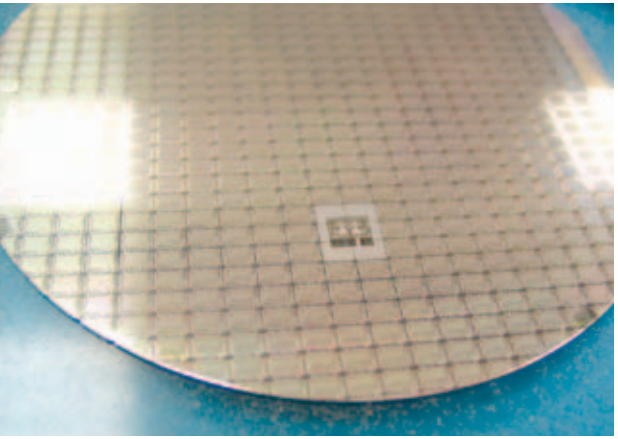

Silicijeva rezina, kjer se dobro vidi eden od dveh testnih čipov

Elektronski mikroskop, trenutno v popravilu

bistveno manjša, vse komponente pa so na isti podlagi. Nekatere naprave morajo porabiti res malo energije, na primer naš zelo uspešen izdelek, srčni vzpodbujevalnik, katerega avtor je Primož Strojnik. Na Fakulteti za elektrotehniko je bil namreč že takrat zelo dejaven *Laboratorij za biomedicinsko elektroniko*. Vodil ga je prof. Lojze Vodovnik, prava legenda te dejavnosti,. V njem so izumili vrsto novosti, ki smo jih mikroelektroniki nato udejanjili. Naj samo omenim vezje, ki preprečuje epileptične napade. V vezjih se je že uporabljal neke vrste mikrokrmilnik, ki je napravi omogočil višjo stopnjo funkcionalnosti. Podoben uspešen projekt je bil elektronski števec porabe električne energije za industrijo, ki ga je eden od študentov naredil za diplomsko nalogo. Kasneje so števec v *Iskri Otoče* prenesli v proizvodnjo in ga uspešno tržili. To so zanimivi projekti. Ko se študent izobražuje, naredi diplomsko delo, ki se nato prenese v proizvodnjo.

SE: Torej ste bili takrat že znana ekipa?
JL: Res je, takrat smo bili znana in uveljavljena ekipa. Iz tistih časov je tudi projekt za podjetje Bosch, kjer so takrat izdelovali elektroniko za proženje zračne blazine v vozilih. Senzor, ki sproži zračno blazino, mora biti 100-odstotno zanesljiv. Pri Boschu so očitno imeli smolo, saj so se njihovi senzorji prožili nenadzorovano. Dobili smo nalogo razvoja senzorja za proženje zračne blazine, ki jo je prevzel g. Pleteršek. V čipu je oblikoval listič, ki je bil na eni strani vpet, na drugi pa je prosto nihal gor in dol. Pod tem lističem je druga elektroda, tako da je oboje tvorilo spremenljivi kondenzator, ki ga je vezal v oscilator. Na vezju je bil še en oscilator, ki je imel fiksno frekvenco. Če je frekvenca dovolj visoka, se na frekvenci nihanja poznajo že drobne spremembe položaja lističa. Tako smo izdelali senzor pospeška z resolucijo 1/1000 zemeljskega pospeška.

SE: Ali se mikroelektroniki delite v skupine?
JL: Da, mikroelektroniki se delimo v dve skupini. Ena skupina so načrtovalci – izumitelji, ki delajo z dragimi računalniki in si ne »mažejo prstov«. Druga skupina pa smo tehnologi, ki si oblečemo posebno zaščitno obleko in drugo zaščitno opremo in delamo z nevarnimi kemikalijami. Jaz spadam med tehnologe.

SE: Kako se »rodi« čip?
JL: Čip se »rodi« na silicijevi rezi i, kjer izdelujemo vzorce. Orodja za tako izdelavo, kar je moja specialnost, so tako imenovane fotomaske, ki so narejene na posebnem steklu v merilu 1 : 1. Dobra fotomaska je vredna od 1000 do 2000 ameriških dolarjev. Za izdelavo enega čipa potrebujemo set od 10 do 15 takih fotomask, pač toliko, kolikor je postopkov pri izdelavi čipa. Poglejmo to rezino. Na njej padeta v oči dva čipa, ki sta posebna. To sta tako imenovana testna čipa. Ko pride silicijeva rezina iz vseh tehnoloških postopkov, najprej pomerimo testna čipa. Če sta testna čipa dobra (v predpisanih tolerancah), gre rezina naprej (do načrtovalca). Če vezje ne deluje, je »žogica« na strani načrtovalca, ki mora najti napako. Metode za iskanje napak so dobre, celo z elektronskim mikroskopom je mogoče ugotoviti, kakšen je potencial posameznih delov čipa. Elektronski mikroskop deluje v vakuumu, zato ni primeren za opazovanje živih organizmov. Optični mikroskop »vidi« objekte do enega mikrona, za manjše pa potrebujemo že elektronskega.

SE: Kdo pa so naročniki vaših čipov?
JL: Izmed naročnikov lahko omenim podje tje RLS, kjer so že zdavnaj spoznali, da se jim izplača naročiti lasten čip. Prostori mikroelektronike morajo biti izjemno čisti, saj fotopostopek poteka v mikronski tehnologiji, pri kateri zaradi krajše valovne dolžine uporabljamo UV-svetlobo (200 do 400 nm). Temu je prilagojen tudi fotopolimer. Fotopostopek izdelave čipa je podoben kot fotopostopek pri izdelavi tiskanih vezij, le da so tukaj postopki bolj dodelani in da pri tem zelo pazimo na dimenzije linij, da te niso pretanke ali predebele.

SE: Kako pa ste prišli v modelarstvo, kdo vas je pritegnil?
JL: Modelarstvo mi je bilo nekako položeno v zibko. V osnovni šoli smo delali navadne modele. Naš oče je bil tako pameten, da nas je v počitnicah priporočil inženirju Perhavcu, ki je imel tečaj za take nabrite fante, tako da smo pri njem delali njegov model P50B. Organiziral je vse za skupino 15 fantov. Ko smo model naredili dovolj dobro, da je letel, smo ugotovili, da je nerodno, ker leti po svoje in pristane na najbolj nemogočih krajih. Ali ne bi bilo bolje, če bi se ga dalo voditi?

SE: »Pristali« ste tudi v reviji TIM, kjer ste imeli svojo rubriko za radijsko vodenje ...
JL: Ja, revija TIM. V njej je sodelovalo nekaj izjemnih modelarjev. Peter Burkeljc je še vedno aktiven. Peter Kovačič še vedno vodi modelarske tečaje pri *Mladinskem tehničnem centru* in je pravi mentor. Že v mojih mladih letih je g. Burkeljc pisal za TIM in za hrvaško revijo *ABC tehnike*. Strica sem uspel prepričati, da mi je pridobil cel vezan letnik te revije, ki je bil zame kot almanah. No, kakorkoli, Peter Burkeljc je bil in še vedno je moj vzornik v modelarstvu. Takrat smo delali in tekmovali v okviru *Ljudske tehnike*. Nagrade so bile navadno praktične.

SE: In koliko let ste sodelovali pri reviji TIM?
JL: Po svojih močeh še vedno sodelujem, bolj pa sem aktiven kot mentor. Imam vrsto perspektivnih mladeničev, ki imajo seminarske ali pa raziskovalne naloge. In če je seminarska naloga povezana z modelarstvom, jih animiram, da napišejo tudi članek za revijo TIM. Osnutek pregledam, potem pa ga skupaj pošljemo v uredništvo. Tako oddam manj svojih člankov, zaradi česar me je urednik tudi že okaral. Meni pa se zdi pomembno to, da ti fantje »shodijo«.

SE: Ampak vaša serija člankov o daljinskem vodenju je bila prav gotovo uspešnica. Še jaz sem jo spremljal, takrat še v gimnaziji, in sem na podlagi tistih člankov naredil radijsko postajo CB. Tudi jaz sem vam pisal – verjetno ste imeli veliko pošte bralcev?
JL: Pošte je bilo veliko. Imel sem neko rezervo. Tisto, kar me je jezilo, je bilo to, da so nekatere stvari delovale, druge pa ne. In sem si rekel: »Ne moreš pisati o stvareh, ki ne delujejo,« saj takrat še nisem poznal pojmov kvalitete in ponovljivosti, kot jih poznam danes. Naredil sem vezje in objavil načrt, potem pa se je izkazalo, da je izdelek unikat. Zato sem si pustil »varovalko« in zapisal, naj mi tisti, ki mu naprava ne no delala, to pošlje, da jo bom oživil in mu jo vrnil. Nekatere situacije so bile prav komične. Mladenič (srednješolec) je naredil oddajnik TIM-XIV, ki je imel do 2 km dosega, narejen

Čisti prostori Laboratorija za mikroelektroniko

pa je bil tako, da sem se zgrozil. Nekdo drug, razvojni inženir, pa je naredil lep oddajnik, res profesionalno narejen, njegov doseg pa je bil komaj 20 metrov! Vzrok je bil zelo banalen. VF-jedra v tuljavah so bila slaba, zato je bila slaba kvaliteta nihajnih krogov in doseg tako kratek.

SE: Ali je iz tistih časov kakšna posebna reč, ki bi jo izpostavili, na katero ste bili posebej ponosni?
JL: Hotel sem imeti najboljše instrumente, zato sem najrazličnejše merilne instrumente izdeloval tudi sam. Imel sem srečo, saj sem bil v službi na Fakulteti za elektrotehniko v Laboratoriju za mikrovalove. Tam je bilo instrumentov toliko, kot ti srce poželi. Eden takih je bil na pri-

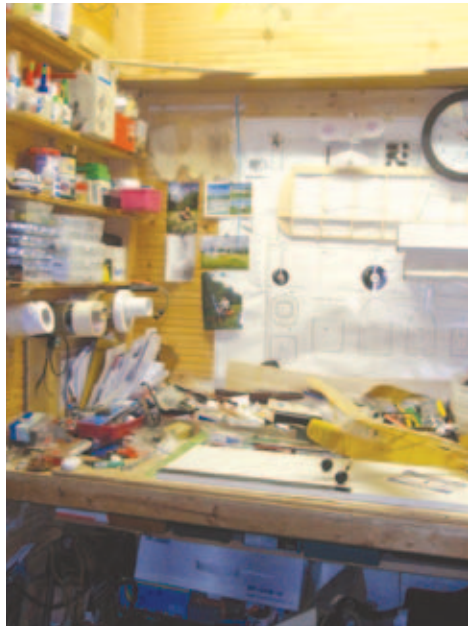

Modelarska delavnica

mer spektralni analizator. Prvi moj večji nakup je bil mikroprocesorski preizkuševalnik za servomehanizme, krmilnike in kristale. Prvi osciloskop, ki sem ga kupil, pa je stal 500 nemških mark (narejen v Izraelu), in takrat so to bili veliki denarji. Je pa osciloskop instrument, brez katerega elektronik ne more delati.

SE: Še kaj vrtite spajkalnik, vam čas to dopušča?
JL: Včasih sem popravljal naprave za daljinsko vodenje, znanje seveda ostane. Zdaj popravljam le še za prijatelje, in to naprave, ki jih na servisu niso mogli popraviti. Vse to seveda počnem kot strokovni izziv. Seveda pa se zdaj že pojavljajo ovire, prek katerih ne moreš, npr. zaklenjen mikrokrmilnik, ki ga lahko samo zamenjaš.

SE: Ali tudi kaj gradite, npr. oddajnike in sprejemnike, kar ste počeli pred leti v reviji TIM?
JL: Zdaj dobite oddajnik v čipu in sprejemnik v čipu.
.
SE: Že, ampak, če ne za drugega, za tehnično vzgojo mlajših ...
JL: Zdaj je drugače. Na tehniški gimnaziji imamo maturitetni predmet elektrotehnika, pri katerem je treba narediti seminarsko nalogo. Vsaka druga ali tretja seminarska naloga je elektronsko vezje, večina jih ima mikrokrmilnik. Teme pa so tudi zanimive, objavljene so na spletnih straneh *Republiškega izpitnega centra*. Predlani sem imel učenca, ki je bil organist. Njegova seminarska naloga je imela naslov *Mikroprocesorsko krmiljenje kombinacij registrov za orgle*! Nalogo sta reševala dva učenca, eden je imel elektroniko (računalniški del), drugi pa mehanski del (premikanje nubrija s pomočjo elektromagneta).

SE: Prosim, da še malo opišete svoji delavnici – delavnico za modelarstvo in za elektroniko.
JL: Delavnica v Ljubljani je majhna in razdeljena v dva dela, elektronski in modelarski. Prav velikega reda ni v nobenem. Je pa povsod dobro osvetljena delovna površina in smiselna razporeditev na policah nad mizo. Pri elektroniki sta pomembna dober spajkalnik in velika lupa. Od inštrumentov je nedvomno najpomembnejši osciloskop. Ta je kupljen. Večina drugih inštrumentov pa je moj lastni izdelek. V modelarstvu je velike ravne površine vedno premalo. Ko lepim kakšno veliko krilo, začasno »okupiram« jedilnico, kljub godrnjanju moje družine. Doma, v Beli krajini, pa imam prostora več, saj sem na kmetiji. Obe delavnici sta moj najljubši kotiček na svetu. Tu je seveda še računalnik (internet in kabel). Tu izdelujem modele, spajkam in popravljam. Za resnejše delo, na primer redno letno kontrolo radijskih postaj našega aerokluba, pa jih še vedno odnesem na Fakulteto za elektrotehniko, kjer imam na voljo profesionalno opremo.

SE: Lahko še kaj dodava? Bi želeli sporočiti kaj našim bralcem?
JL: Modelarstvo in elektronika sta krasen konjiček. Skozi igro spoznavamo tehniko. Pri odraščajočih razvija ročne spretnosti in delovne navade. Veliko se naučimo tako mimogrede, brez velikega napora. Modelarji so praviloma boljši dijaki in boljši študenti. To je dejavnost, ki bi jo morali podpirati tako starši kot širša družbena skupnost.

SE: Hvala za pogovor. ■

Delavnica, v kateri dr. Lokovšek ustvarja z elektroniko

MOJA SREČEVANJA S ŠOLO

Janez Miklavc
učitelj elektrotehniških predmetov od 1992
dijak Š 4. A, 1975/76

Rodil sem se 6. 1. 1958 v Ljubljani, osnovno šolo sem obiskoval v Sostrem, kjer je na eni strani stavbe pisalo: "Vzorna mladina, proslava domovine", na drugi pa: "Z učenjem, znanstvom in vedo v prid narodu". Meni je bil všeč prvi citat.

Za Tehniško šolo za elektrotehniško stroko 1972/73 sem se odločil iz povsem praktičnih razlogov. Želel sem se namreč izšolati za poklic RTV-mehanika, a je bil vpis na tej šoli omejen. Kot štipendist Iskre sem med počitnicami opravljal pri njih obvezno počitniško prakso. Po končani srednji šoli sem kljub zahtevi, da bom moral vrniti štipendijo, šolanje nadaljeval kot študent Fakultete za elektrotehniko. Če so se v času srednje šole učitelji z nami ukvarjali poučevalno in vzgojno, pa je bil med študijem ta odnos brezoseben, kar pa niti ni bilo tako slabo, saj se med študijem človek že izoblikuje v zrelo osebo, vsaj možnosti ima.

Po končanem študiju sem se za 7 let zaposlil v Pržanu, delal sem v razvoju televizije in na področju računalniških monitorjev in videonadzornih monitorjev.

Na Vegovo sem se vrnil leta 1992 kot učitelj. Najprej sem poučeval praktični pouk, od takrat, ko sem opravil pedagoško-andragoške izpite pa poučujem tudi teoretične strokovne predmete.

Kot dijak sem spoštoval prizadevanja učiteljev, ki so nas hoteli kar najbolje naučiti elektrotehnike kot abstraktne vede. Tako kot čuti upornost električni tok, so najbrž učitelji čutili našo upornost, vsaj po njihovih naporih sodeč. Taki spominski utrinki ostanejo: učitelj tehniškega risanja me je po pouku zadržal v razredu zaradi nekega programa, pa ne zato, ker bi bil slab, ampak nasprotno, ker je podvomil o »avtorskih pravicah«. Program sem moral po pouku še enkrat narisati pred njim in tako dokazati svoje znanje.

V šoli smo izdelovali tudi praktične izdelke. Naredil sem ojačevalnik moči nekaj deset vatov, ki smo ga uporabili na šolskem plesu. Sestavni deli so bili iz Trsta, denar od štipendije.

Ko človek uporablja električni instrument, si ga zapomni po njegovih lastnostih, merilni točnosti in uporabnosti, sam pa lahko v merilne rezultate vnaša subjektivne napake. V današnjem času lahko potekajo meritve avtomatsko, rezultate pa se po medmrežju lahko pošilja na katero koli točko zemeljske oble. Tudi te merilne naprave je ustvaril človek s pomočjo šolanja in razvoja. Med mojim šolanjem 1972/73–1976/77 smo imeli v visokofrekvenčnem laboratoriju prve aparature *Rohde&Schwarz* iz Vzhodne Nemčije. Kot bi bilo danes, se spomnim meritev z elektronskim osciloskopom *Tektronix* z dodano polaroidno kamero, tako da smo oscilogram priložili merilnemu poročilu. Izbira merjenj fizikalnih veličin in zaporedje vaj v posameznem letniku so narekovala uporabo različnih instrumentov: uporovnega merilnega mostička, Siemensovega frekvencmetra z jezički, tranzistorja tester modul IM 36 za meritve tokovnega ojačenja β, Hewlett-Packardovega sweep generatorja in AC-elektronskega voltmetera *Nord Mende*, NF-modulatorja, generatorja multipleks signala, ali Iskrinega US6a (voltmeter in ampermeter).

Na področju avtomatizacije procesov uporabljamo zdaj elektropnevmatske sisteme *Festo*, da se dijaki lahko naučijo uporabe različnih cilindrov, ventilov, elektronskih elementov, pa tudi manjšo proizvodno linijo. V ta sistem povezujemo industrijske krmilnike vodilnih svetovnih proizvajalcev *Siemens* in *Mitsubishi*.

Oda diodi

O dioda, želim priti na pota tvoja,
na tvoj aktivni del,
a ne vem, kje naj začnem;
če začnem pod napetostjo preboja,
ki je le tvoja,
nikoli ne bo izpolnjena želja moja.
Zato najbolje je, da začnem pri nič.
Kako pri nič, zakaj pa ne?
Tudi mi smo bili kot nič,
pa je iz nas zrasel velik in umen fantič ali deklič.
Potem smo se plazili po tleh do trenutka,
ko smo se zravnali, odšli v svet
in se priključili na internet.
Elektroni so zagledali pot,
pri tvojem kolenu si zaželi tvojih vrzeli.
Do nje so prišli in potem odšli do vira,
do sonca za njih ni konca.
Na poti se utrdijo, a se ne zgrudijo.
Vedno več jih je in se množijo po potrebi
in hvaležni so le tebi, da v tebi srečajo
veliko godnih vrzeli, da jih zapolnijo
in še dolgo polnijo.
Zanje je to poroka.
Tečejo le v eno smer in se veselijo,
da spet pridejo v baterijo
in se tam ustalijo
in ji rečejo: Mati, hvala,
ker si nas na pot poslala.

Dijaki delajo tudi z mikroprocesorskimi sistemi. Pri praksi izdelajo svojo ploščico z mikrokrmilnikom, ki ga sprogramirajo in priključijo na proces. Uporabljamo mikrokrmilnike Microchip in Fischerjeve modele industrijskih procesov.

Z industrijskimi in računalniškimi omrežji se dijaki seznanijo s pomočjo Ciscovih usmerjevalnikov in preklopnih stikal in s pomočjo industrijskih krmilnikov, vezanih v industrijsko omrežje ethernet. Seveda je delo z vso strojno opremo izdatno podprto z različnimi programskimi orodji, ki omogočajo programiranje v različnih programskih jezikih in nazorno simulacijo sistemov.

Dandanašnji se od dijakov ne zahteva le faktografskega znanja, v njih naj bi spodbudili sveže ideje, saj vodi do cilja več poti. Na vseh področjih znajo biti kontrastni kot bel sneg in črn žamet, lahko se nanje jezimo, lahko pa se jim do solz nasmejimo, preden jih o čem poučimo. ▪

PRVI SPOMINI NA VEGOVO 4

Bil sem kmečki otrok. Sanjal sem, da bom postal gozdar in načrtoval gozdne ceste. Tik pred koncem osemletke, pisalo se je leto 1968, pa sem v lokalnem časopisu prebral zgodbico o nekem vrstniku, ki je naredil radijski oddajnik. Skril ga je v zbornici in v sosednji zgradbi poslušal, kaj so se pogovarjali učitelji na redovalni konferenci. Hipoma sem opustil misli na gozdne ceste in se odločil: »Elektrotehnik bom!«

Po uspešno opravljenih sprejemnih izpitih je nastopil prvi šolski dan: temačna avla, živžav, resni profesorji, nekje je bilo napisano, da je to šolo obiskoval Ivan Cankar. Stal sem v kotu in čakal, da me pokličejo in napotijo v pravo učilnico. K meni je prišla nališpana gospa, me vprašala, od kod prihajam in s kakšnim uspehom sem končal osemletko. Z dobrim! Pomilovalno me je pogledala in povedala, da ni njen Branko v osemletki dobil nikoli nižje ocene kot petico, pa kljub temu ni gotovo, da bo to šolo kdaj končal. Tako težka da je! Postal sem čisto majhen.

Končno so mi povedali, kje je moj razred. Na vratih je pisalo UČILNICA, nekdo je spredaj dopisal še veliko črko M. Posedli smo, hip za nami je vstopil profesor. Skorajda od vrat je vrgel proti katedru trdo vezan dnevnik, ki je pristal na mizi in bil za čuda tudi pravilno obrnjen. »Sem Marjan Opeka, vaš razrednik sem in učil vas bom fiziko. Šolska statistika kaže, da bo čez štiri ali pet let polovica izmed vas nosila naziv elektrotehnik, drugi boste odpadli. Pišite urnik za ponedeljek: Opeka, Pilgram, Pajk, Holz ...«. Nisem razumel, kaj ima to opraviti z urnikom, a sem vseeno hitro pisal. Šele pozneje sem ugotovil, da so bili to primki profesorjev.

Po kratkih formalnostih smo začeli s fiziko. Profesor Opeka nas je malo izprašal in videl sem, da sem v fiziki med boljšimi, kljub trojkam v osnovi šoli. Odločil sem se, da bom zmagal. In sem. Pozneje sem uspešno končal še univerzitetni študij. Volti, amperi, ohmi, hertzi in mikrofaradi so mi dolga leta dajali bel kruh. Tisti Branko pa je kmalu odpadel.

Še zdaj se z globokim spoštovanjem spominjam večine profesorjev. Igor Gedrih mi je vcepil ljubezen do materinščine. Z njo in s poznavanjem svetovne literature sem se vedno lahko kosal z gimnazijci. Pilgram, Erceg, Vilfan, Drobnič in mnogi

Jože Muhič
dijak S 4. A, 1971/72

drugi so mi razkrili skrivnostni svet elektronov, polj, matematike, meritev in že znanih dosežkov elektrotehnike, ki so bili dober temelj za moje poklicno delo in za univerzitetni študij. Ni mi žal, da sem šel po tej poti. Bila je lepa, pestra, včasih morda komajda prehodna. A bila je moja, pokazala pa mi jo je šola na Vegovi.

Srečno naprej, vegovci! ▪

PRVI SPOMINI NA VEGOVO 4

Prof. dr. Janez Nastran
dekan Fakultete za elektrotehniko,
Univerza v Ljubljani
dijak J 4. A, 1964/65

Zanimanje za tehniko in štipendijska politika v šestdesetih letih sta me po končani osnovni šoli v Železnikih vodila na Tehniško šolo za elektrotehniško stroko v Ljubljani. Te odločitve nisem nikoli obžaloval, saj je šola nudila dobro podlago za nadaljnji študij na Fakulteti za elektrotehniko Univerze v Ljubljani. Poleg dobre učne priprave so učitelji dijakom ustvarili tako okolje, da smo z njihovo pomočjo lahko prebrodili tudi večje in manjše osebne težave, ki so česte spremljevalke mladostnega obdobja. Razen zanimanja za tehniko je na mojo odločitev, da se po končanem šolanju na Tehniški šoli za elektrotehniko vpišem na Fakulteto za elektrotehniko, vplivalo tudi športno okolje; vpis na fakulteto je pomenil nadaljevanje druženja s kolegi iz gimnastične srenje. V obdobju od 1970–1975 sem bil član državne gimnastične reprezentance, kasneje pa tudi sodnik mednarodnega razreda.

Že takrat pa je bilo očitno, da študij elektrotehnike v primerjavi z drugimi tehniškimi študiji nudi široko paleto področij, v katerih lahko vsakdo poteši svoje zanimanje. Po opravljeni diplomi leta 1971 sem vpisal še študij na tretji stopnji in po magisteriju opravil tudi doktorat, za katerega sem prejel nagrado dr. Vratislava Bedjaniča.

Leta 1972 sem se redno zaposlil v Združenem železniškem transportnem podjetju v Ljubljani, Sekcija za vleko. Kot pripravnik sem bil v različnih oddelkih, največ v depoju ELOK pri popravilu lokomotiv. Januarja 1973 sem prestopil k Iskri Novo mesto - Razvoj Ljubljana. Tam sem delal na področju usmerniških naprav in statičnih polprevodniških pretvornikov.

Leta 1977 sem prevzel na Fakulteti za elektrotehniko delovno mesto asistenta za predmete Teorija regulacij, Krmilni sistemi, Polprevodniški pretvorniki in Osnove elektriških strojev. V osemdesetih letih sem bil dvakrat na strokovnem izpopolnjevanju na »Institut für Leistungselektronik und Anlagentechnik« v Stuttgartu pri prof. dr. h. c. habil. A. Boehringerju.

Od leta 2003 imam naziv rednega profesorja za področje elektrotehnike. Bil sem predstojnik tedanje Katedre za regulacije in elektromagnetne pretvornike energije, član Komisije za pripravo programov visokega strokovnega šolstva, predsednik Društva visokošolskih profesorjev na FE, od leta 2003 do 2007 prodekan za pedago-

ško delo, od leta 2007 pa opravljam naloge dekana Fakultete za elektrotehniko.

Širše področje mojega raziskovalnega dela, v katerem sem večkratni nosilec raziskovalnih projektov in avtor številnih člankov in referatov, obsega regulacijsko in krmilno tehniko, energetsko elektroniko, ožje pa aktivne močnostne filtre, procesne tokovne ali napetostne vire, magnetilno-razmagnetilne naprave in regulacijo indukcijskega motorja.

Na pedagoškem področju sem bil mentor več kot 80 diplomantom na vseh ravneh, od višješolskega, visokošolskega, univerzitetnega do doktorskega študija.

Za pedagoško in znanstvenoraziskovalno delo sem prejel naslednja priznanja:

- nagrado Sklada Borisa Kidriča za iznajdbe in izpopolnitve leta 1976
- nagrado dr. Vratislava Bedjaniča za znanstveno delo leta 1985
- nagrado Republike Slovenije na področju izumov (16.12.93) za patentno prijavo št. P-9300284
- fakultetno Prešernovo nagrado za leto 1994 diplomantu Petru Zajcu (somentor).
- Vidmarjevo nagrado za učitelje za leto 2001.

Prosti čas preživljam v telovadnici, kjer z mladostnimi kolegi enkrat tedensko igramo nogomet; hodim tudi v hribe in čebelarim. O druženju z vnuki pa ob kakšni drugi priložnosti ... ■

Izbrana bibliografija prof. dr. Janeza Nastrana

Podeljeni, realizirani in uveljavljeni patenti

1 J. Nastran, R. Cajhen, N. Međeral, F.Pavlovčič, T. Rančić , D. Vončina, »Tehnološki postopek kalibracije s trajnim magnetom predmagnetizirane dušilke,« Urad Republike Slovenije za intelektualno lastnino, Ljubljana, 9. 1., 1995, Patent št. 9300284 **Nagrada Republike Slovenije na področju izumov (16.12.93)**

2 Cajhen, R., Nastran, J., Vončina, D., Zavrl, S., Zevnik, C., »Tehnološki postopek nanašanja niklja v galvanotehniki z uporabo impulznega toka,« Urad Republike Slovenije za intelektualno lastnino, Ljubljana, 1. 3., 1996, Patent št. 9400301, (vodilni avtor)

Članki z recenzijo v reviji

I. skupina: revije, ki jih indeksira SCI

1 Nastran, J., Cajhen, R., Seliger, M., Jereb, P., »Active Power Filter for Nonlinear AC-Loads«, IEEE, Transactions on Power Electronics, Vol. 9, No.1, Januar 1994, str. 92-96, [COBISS.SI-ID 526420], prvi avtor).

2 Nedeljković, D., Nastran, J., Vončina, D., Ambrožič, V., »Synchronization of Active Power Filter Current Reference to the Network«, IEEE, Transactions on Industrial Electronics, Vol. 46, No. 2, April 1999, [COBISS.SI-ID 1407572], vodilni avtor).

3 Nedeljković, D., Nastran, J., Vončina, D., Ambrožič, V., »Synchronization of Active Power Filter Current Reference to the Network«, IEEE, Transactions on Industrial Electronics, Vol. 46, No. 2, April 1999, [COBISS.SI-ID 1407572], (vodilni avtor).

4 Zajec, P, Nastran, J., »Power Calibrator Using Switched-mode Voltage Source«, IEEE trans. instrum. meas., 2000, vol. 49, no. 4, str. 790-794, [COBISS.SI-ID 2032724] (vodilni avtor).

5 Petkovšek, M., Nastran J., Vončina, D., Zajec, P., Miklavčič, D., Serša, G., »High voltage pulse generation«, Electron. Lett., 2002, vol. 38, no. 14, str. 680-682, [COBISS. SI-ID 2931284], (vodilni avtor).

6 Pavlovčič, F., Nastran, J., »Reducing EMI of Commutator Motors by Optimizing Brush-to-segment Width Ratio«, Informacije MIDEM 32 (2002) 3, november 2002 (vodilni avtor).

DELO Z MLADIMI JE KLJUB VSEMU LEPO

Anton Orehek
učitelj strokovno teoretiških predmetov od 1989
dijak Š 4. A, 1975/76

Pred vpisom o Vegovi nisem vedel nič, niti tega, kaj naj od nje pričakujem. Ker so me zanimale predvsem elektrotehnika, fizika in matematika, z njimi nisem imel težav. Drugače pa je bilo pri kemiji, zgodovini, STM ...

Zaradi osipa so se oddelki krčili in združevali. Začel sem v Š1E, nadaljeval pa v Š2C, Š3A in Š4A. Ker je bil oddelek A »mešan« oddelek, sem imel sošolce iz vse Slovenije. Zelo zanimivo in poučno.

Zase lahko rečem, da sem v šolo hodil redno. Menil sem, da je to moja dolžnost (do sebe in staršev). Ker sem imel postavljene razmeroma nizke cilje, se nisem preveč trudil. Temu primeren je bil tudi uspeh. V šoli sem imel nekaj prijateljev, s katerimi smo se družili med poukom, odmori in na poti iz šole.

O Vegovi sem si pravo podobo ustvaril šele kasneje, ko so jo (po zahtevnosti) primerjali z Gimnazijo Bežigrad. Zahtevnost in selektivnost Vegove se mi je obrestovala pri študiju, kjer nisem imel niti najmanjših težav. Diplomiral sem pri 23-ih. Med študijem sem bil predstavnik in zastopnik študentov letnika. Ko sem pripravljal diplomo, sem dva meseca delal na Vegovi kot učitelj praktičnega pouka. Bilo mi je v veselje in zabavno.

Maja 1981 sem se zaposlil v Iskri Avtomatika TNE, kjer sem se ukvarjal z razvojem komunikacijskih in nadzornih sistemov v energetiki. Najprej sem delal kot razvojni inženir. Pri delu sem bil uspešen in sem hitro napredoval. Uspešno sem sodeloval pri večjih in manjših projektih, leta 1988 sem postal vodja razvoja. Do takrat zanimivo delo je postalo zgodovina. Takrat sem prvič v življenju »trčil« ob politiko. Ker sem bil razočaran, sem se odločil, da odidem, ko se bo pojavila primerna priložnost. Ta je prišla 1989, ko so na Vegovi »na hitro« potrebovali učitelja za elektroniko. Pogovor na Vegovi je bil uspešen, in še vedno sem tu.

Delo na Vegovi

Delo z »živimi« se močno razlikuje od dela z elektroniko. Pri delu z elektroniko je potrebna visoka strokovnost, poskusi in napake pri razvoju se pokažejo hitro in jih je mogoče odpraviti brez trajnih posledic. Pri delu v šoli pa se »napake« pokažejo takrat, ko so večinoma »nepopravljive« ali pa jih med šolanjem na Vegovi pri posamezniku sploh ne opazimo.

Sprva sem mislil, da sta za kakovosten pouk bistvena predvsem strokovno znanje učitelja in oprema, s katero delajo dijaki. Hitro pa sem opazil, da je šola še vse kaj drugega. Dijake zanimajo najrazličnejše stvari, zato potrebujejo dodatno motivacijo za obisk pouka in učenje posameznih predmetov.

Učitelj je tako postavljen v vlogo posredovalca znanja, organizatorja, motivatorja, priganjača in še kaj. Pogosto je treba opravljati naloge, ki jih zanemarjajo starši. Vendar je delo z mladimi kljub temu lepo, saj se od njih tudi učimo in ob njih strokovno napredujemo.

Počutje na Vegovi

Na Vegovi sem zadovoljen, vse je v okviru pričakovanj. Moti me birokratski način vodenja šolstva in neprestane prenove, ki strokovnemu šolstvu večinoma niso prinesle nič pozitivnega, prej so mu škodovale. Problematično pri tem pa so financiranje tehnične opreme, majhne možnosti izobraževanja in strokovnega usposabljanja ter favoriziranje gimnazij. Vse to se kaže tudi pri vpisu in posledično kakovosti šole in pouka.

Dosežki na Vegovi

- 1991 – sodelovanje pri prenovi predmeta Prenosna elektronika
- 1993–1997 sem bil predsednik Sveta zavoda

Anton Orehek

Rodil sem se v Dragomlju leta 1958. Od 1964 do 1972 sem obiskoval osnovno šolo.
Po končani osnovni šoli sem nameraval v Iskrino šolo za RTV-mehanika. Ker me je zanimalo, kje se bom zaposlil, sva šla z mamo z avtobusom v Ljubljano, nato peš na Gosposvetsko in zatem z mestnim avtobusom (št. 1) proti Pržanu. Bilo je vroče, vožnja pa je trajala ... Ko sva prišla do postaje (na Celovški), sva prečkala cesto in zavila na prašno makadamsko pot. Po nekaj metrih sem se ustavil in obrnil – tako daleč ne bom hodil vsak dan! Mama je rekla, da greva vsaj pogledat, če sva že tako daleč prišla, a sem rekel, da nima smisla. In sva se vrnila.
Takrat je iz Nemčije prišel bratranec in predlagal, naj grem na Vegovo. Oče je nekaj godrnjal, saj smo imeli finančne težave. Bratranec me je skupaj z mamo peljal na Vegovo, ki sem jo kljub dvomom (predvsem drugih) izdelal brez posebnih težav (če odmislim tehnično risanje).

SREČA JE V LEPIH, TRENUTKIH, PREBLISKIH NEŽNIH ČUSTEV ALI USTVARJALNEGA RAZUMA

Za srednjo šolo na Vegovi sem se odločil spontano, brez premišljenih načrtov: želel sem si čim prej osebne in finančne samostojnosti, ki jo omogoča tehniški poklic. Cenil sem ugled stroge in zahtevne šole na Vegovi, ki je nadaljevala spoštljivo tradicijo slovenske realke, v kateri so gulili klopi tudi v naši domači hiši spoštovani in priljubljeni Cankar, Kette, Župančič, Murn (seveda tudi drugi); občudoval sem izume in dosežke genialnega Nikole Tesle, ki sem jih poznal iz knjig in iz njegovega muzeja v Beogradu (bil je v isti ulici kot naš blok), in želel sodelovati v njegovi revoluciji (to je edina stvarna revolucija v dolgi zgodovini človeštva, vse druge so bile le nujne stopnje evolucije), ki je z elektriko, njeno proizvodnjo, transportom, transmisijo, stroji in uporabo spremenila podobo sveta. Čisto na koncu naj omenim še svojo otroško željo in prepričanje, da bom s svojim delom kot elektrotehnik storil nekaj dobrega za domovino in po svojih močeh prispeval k boljšemu življenju naših ljudi. Prav ta je bila takrat na prvem mestu.
Častitljive stavbe, težkih vhodnih vrat, lepe avle in visokih stopnic v šoli sem se sprva kar nekoliko bal: bili so strogi in svečani, njihova tišina je poudarjala mir in lepoto pomembne ustanove, v kateri so delali (oz. delajo) izbrani strokovnjaki, inženirji in kompetentni učitelji, ki so s svojim znanjem in zavzetostjo omogočili vsestranski razvoj stroke in posredno tudi visoko povojno rast življenjskega standarda v Socialistični republiki Sloveniji.
Učenci smo bili različni. Večina je bila starejših od mene; bili so pametni, izkušeni, nekateri celo že izučeni, veliko so vedeli o elektriki in življenju: poklic so si izbirali po preudarni presoji, v želji, da bi si priborili kruh, ugled v domačem okolju, izpolnili željo staršev ali štipenditorja, morda, da bi nadaljevali družinsko tradicijo. Šola je bila zelo zahtevna: pouk je trajal vsak dan

- 1995–1997 sem bil mentor dijakom in leta 1997 soorganiziral srečanje Alpe-Adria
- 1996–1998 sem izdal učbenik: Merilniki in merilne metode v elektroniki
- 1996 – sodeloval sem pri pripravi strokovnih predmetov za elektrotehniško gimnazijo
- 1995–99 – skupaj z Markom Jugom sem pripravil delovne zvezke za laboratorijske vaje iz električnih meritev
- 1996–1998 – izdelal sem skripta za Prenosno elektroniko in Merjenja z regulacijami
- 1998 – sodeloval sem pri izdelavi učnega načrta za elektrotehniko, elektroniko in laboratorijske vaje na Tehniški gimnaziji (bil sem tajnik komisije)
- 1998–2000 – skupaj z dr. Janom Lokovškom sem pripravil delovne zvezke za laboratorijske vaje iz elektrotehnike in elektronike
- od leta 1998 sem tajnik ŠMK
- 2001 – sodeloval sem pri prenovi programa elektrotehnik
- 2007–2008 – sodeloval sem pri prenovi programov elektrotehnike (MUNUS)
- 2008–2009 – sodeloval sem v komisijah za prenovo programov strokovne gimnazije (ELE, ELK, LAV)

Vmes sem bil vodja aktiva, večkrat razrednik, mentor raziskovalnih nalog, vodja projekta opremljanja, organizator srečanja ...

Vladimir Osolnik
dijak J 4. B, 1965/66

od 7. do 13. ure, tudi ob sobotah, obvezno prakso pa smo imeli 8 tednov; učili smo se cele dneve, in to do poznega večera, prepisovali učno snov (skript oz. knjig je bilo zelo malo, uporabljali smo logaritemska računala, »rehnšiberje«), risali ure in ure (s peresniki »redis«, ki smo jih pomakali v tuš; Grafos in Richterjeva šestila so bila težko dosegljiv ideal), tesno sodelovali (pred šolskimi nalogami smo se zbirali v razredu in »preigravali« naloge iz prejšnjih let); kljub temu so nekateri kmalu obupali, ali pa so si izbrali drugo šolo. Osip je bil velik, vsako leto sta se združila dva razreda v enega, kar je bila cena za visoko znanje diplomiranih elektrotehnikov (deklet je bilo zelo malo, našteti jih je bilo mogoče na prste ene roke. Vse pa so bile zelo priljubljene, lepe in pametne, najbolj pa moja sošolka Marica Obreza).

Svet nevidne, vsemogočne, vsem dostopne električne energije, ki je spremenila podobo sveta, svet elektrotehnike me je tako prevzel, da sem želel spoznati njegove zakonitosti, skrivnosti, razkriti njegove razsežnosti, uporabnost, sodelovati v njem, obvladovati mogočne centrale, visoke daljnovode, generatorje in stroje. Ob garaškem delu za šolo sem želel spoznati soške in dravske elektrarne, številne tovarne v sklopu ''Iskre'' iz Kranja (takrat jih je bilo menda 20), raziskave v inštitutu ''Milan Vidmar'', raven znanja na Fakulteti za elektrotehniko, dejavnost tovarne ''Vega'' v Ljubljani: v naši šoli sem odkrival svet stroke in dosežke prakse in se leta 1966 skozi trdo štiriletno šolanje postopoma zavestno iz ''mladca'' (vsem dijakom z Vegove dobro znano naslavljanje duhovitega profesorja Marjana Opeke) končno prelevil v strokovno podkovanega in delovnega člana slavnega razreda J IV. b in ugledne skupnosti diplomiranih vegovcev, v nadebudnega elektrotehnika in odgovornega člana slehernega delovnega kolektiva in družbe torej.

Prav zato se tega obdobja rad spominjam: na tihem sem nanj ponosen, saj na poti šolanja in osebnega dozorevanja otrokom moje, povojne generacije v zdaj resnično nepredstavljivo skromnih gmotnih razmerah, ni bilo prizaneseno s hudimi preizkušnjami in težkimi trenutki, ki jim nekateri, žal, niso bili kos.

Naj poleg priznanja izredno kakovostnemu učnemu programu šole omenim še svojo trajno hvaležnost in spoštovanje do mojih takratnih učiteljic in učiteljev, inženirjev in profesorjev, ki so z veliko potrpežljivostjo poslušali moje neumnosti in mirno prenašali nekatere naše dijaške pogruntavščine (nekoč smo si izmislili potres, drugič smo v razred spustili mlado muco, ki je pod klopmi mijavkala celo uro). Če se prav spomnim, je bil ravnatelj takrat inž. Petrovčič, moj prvi razrednik pa blagi inž. Boris Sikošek. Matematiko naj je najprej učil dobronamerni prof. Pilgram, pozneje prof. Vrtačnikova, fiziko strogi prof. Opeka (bali smo se njegovega ocenjevanja in seštevanja: »Stoenajst, mladec, sedi«), elektronike inž. Tomše, materialov inž. Mihelič, mehanike inž. Ivanković in pozneje Perhavec, strojev Gregl, napeljav inž. Kocjanova, mrež Gostiša in pozneje Rabič, laboratorijskih vaj Vilfan in Soklič, meritev Osterc in Holz, morale tovarišica Mišičeva, slovenščine Vida Horvatova in Igor Gedrih (oba sta močno vplivala name s svojim zavzetim in pronicljivim predstavljanjem neminljivih zakladov slovenskega jezika in književnosti), zemljepisa Bohinčeva, zgodovine naša razredničarka Prudičeva, kemije Pajkova, angleščine Pompetova. Še enkrat, iskrena hvala. (Opravičujem se, če sem koga pozabil, a ni bilo namenoma).

Po diplomski preizkušnji sem med prešernim prepevanjem ''Elektrika, povsod samo elektrika'' s prijatelji, mojimi zvestimi sošolci, dolgo podoživljal lepa (in

tudi manj lepa) doživetja iz nepozabnih let našega šolanja na Vegovi 4 in Doma tehniških šol na Vidovdanski 9; bili smo zelo ponosni, da smo izpolnili visoko zastavljeni cilj (mnogim našim vrstnikom namreč ni bilo dano, da bi se šolali, že v rani mladosti so morali prijeti za delo), in vedro, prešerno smo zrli v prihodnost, ki nam bo prinesla nove zmage in srečo na življenjski poti. Meni so ti trenutki prinašali tudi nekoliko domišljavo zadovoljstvo, saj sem bil z 18 leti eden najmlajših elektrotehnikov v Sloveniji in mislil, da je na moji dlani cel svet.

O poklicu slavista

V naši družini, tako po mamini (moja žal že pokojna mama Mara, učiteljica in absolventka ekonomije, se je pisala Rupena; bila je doma iz Mirne Peči na Dolenjskem) kot po očetovi strani (moj oče je pravnik in humanist Bogdan Osolnik, doma iz Novega mesta) je bilo že skozi rodove zakoreninjeno občudovanje pisane besede, knjig in poezije: pesmi so pisali moj praded (bil je kamnosek v Vipavi), dedek in oče, ki je napisal več knjig; zelo lepo je pisala moja mati, ustanoviteljica prve slovenske revije ''Naša žena'' med okrutno 2. svetovno vojno; umetniško besedo je pred njo pisal in ocenjeval stric Ivo Grahor; izobraženi in dobrosrčni stric Srečko Renko je bil profesor slovenščine na univerzah v Italiji, Neaplju in Rimu; njegov brat Stanko je bil ustanovitelj slovenskega inštituta in knjižnice v Trstu itd. Želja po študiju jezikov in književnosti se je čedalje močneje oglašala tudi v mojem srcu. In tako sem se jeseni 1966 vpisal na slavistiko, natančneje na Filološko fakulteto univerze v Beogradu, na smer ''Srbohrvaški jezik in jugoslovanska književnost'' in ''Obča književnost s teorijo književnosti'', kar mi je duhovno odpiralo v realnosti moje takratne domovine SFR Jugoslavije in ožje domovine Socialistične republike Slovenije fizično in materialno še omejene razsežnosti sveta, po katerih sem mladostno naravnost boleče hrepenel. Študij pa je potešil tudi mojo potrebo po širši humanistični izobrazbi in spoznavanju širokih obzorij človeštva.

Študij na univerzi v Beogradu je bil lep, zanimiv, a tudi zahteven, moji profesorji pa vsi po vrsti svetovljani in uveljavljeni znanstveniki, znani slavisti in pisatelji. Kolegi in kolegice so bili prijazni, prisrčni in tovariški. Tega, da sem Slovenec, čeprav sem to večkrat povedal, ni omenjal nihče, to nikoli tudi ni predstavljalo kakršne koli ovire. Nasprotno, moji profesorji so znali in tudi radi govorili slovensko: cenjeni profesor in starosta na Univerzi, Raško Dimitrijević, predavatelj francoske in svetovne književnosti, me je, neznanega novinca, ko je podpisoval indeks, nagovoril v zveneči gorenjščini: ''Osolnik, slovenš'čne pa ne pozab'š, kaj?'' Spontano sem zaklical: ''Ne, to pa nikoli! Sem Slovenec skozi mozeg in kosti!'' Profesor Dimitrije Vučenov, izvrsten poznavalec slovenske književnosti, pa mi je nekajkrat dejal, tudi na diplomskem izpitu, naj odgovarjam kar v slovenščini.

V prvi letnik nas je bilo vpisanih 1200, diplomiralo nas je nekaj deset. Študiral sem vse noči, bral knjige iz šestih knjižnic (smel sem si izposoditi samo 5 naslovov, zato sem v potovalko zložil prebrane knjige in jih hitel zamenjati za 30 novih), spoznal številne dosežke v književnosti in literarni vedi, ki so mi predstavili svet preteklosti in sedanjosti in hkrati razkrili podobo človeškega duha, zlasti pri južnoslovanskih plemenih, nato ljudstvih, v XIX. stoletju narodih in zdaj nacijah skozi minula stoletja. In ta se pri južnih Slovanih močno razlikuje od zdaj veljavnih ''zgodovinskih'' razlag.

Kot vsi vrstniki sem odslužil vojsko in se novembra 1972 zaposlil v Ljubljani, pri založbi *Partizanska knjiga*: mladostno zagnano sem bil pobudnik in uresničevalec njene hvalevredne dejavnosti, ustanovitelj enote *Znanstveni tisk*, knjigarne na Kongresnem trgu, strokovnega odbora založbe, avtor seznama za natis 176 izvirnih slovenskih knjig, novih zbirk *Pogledi* in *Znameniti Slovenci*, predrzno in organizirano tudi (ob pozabljenih generalu Jaki Avšiču, Milku Štolfi, neutrudnem direk-

torju založbe, in Branetu Grabeljšku) prvega sodobnega slovenskega slovarja vojaškega jezika (in drugih predlogov), ki jih v takratnih gmotnih razmerah ni bilo mogoče uresničiti.

Od leta 1974 do 1987 sem nato delal na Republiškem sekretariatu za prosveto in kulturo Slovenije, kjer sem moral poleg dela v založništvu, knjižničarstvu, medrepubliških in mednarodnih stikih opravljati tudi delo nekakšnega cenzorja oziroma izdajati potrdila o oprostitvah prometnega davka za tisk z družbeno pomembno vsebino (po določilih zveznega zakona, ki mu je Slovenija trajno nasprotovala). Seveda sem tako vsebino – tako kot tudi moji sodelavci in vodilni na Ministrstvu (in pozneje Republiškem komiteju za kulturo) – našel v vseh oz. v veliki večini tiskov in za vse predlagal oprostitev finančnih dajatev. (Na nekaterih drugih naslovih, predvsem na finančnem ministrstvu, nad mojim početjem seveda niso bili ravno navdušeni). Iskreno moram zapisati, da sem to nalogo opravljal z veliko muko in v nenehni osebni stiski, ker je bilo obdavčevanje in s tem oviranje tiskanja knjig v nasprotju z mojim takratnim in zdajšnjim prepričanjem, da ima vsaka misel oz. beseda svoj pomen in da za njo z vso odgovornostjo stoji avtor: na izrečene neprimerne misli kaže odgovoriti z argumenti in razumnejšimi mislimi, drugače pa ne. Sicer pa sem v maloštevilnem delovnem kolektivu spoznal čudovite prijatelje in sodelavce, krasne ljudi in izjemne, vrhunske strokovnjake za vsa kulturna področja. Lahko sem spoznaval in delil izkušnje in ustvarjalnost v pisanem svetu takrat bogate slovenske in jugoslovanske kulture, ustvarjalnosti in umetnosti, v kateri so imeli slovenski avtorji tako pomembno in opazno vlogo kot nikoli poprej (ali pozneje); vse to je več let izpopolnjevalo moje pestro intelektualno življenje.

Ob vsem omenjenem delu sem pozorno spremljal dogajanje na področju književnosti in literarne vede, prebiral starejše slovenske in druge pozabljene avtorje, iskal resnico in odgovore na številna ne dovolj pojasnjena ali znana vprašanja v megli polresnic in manipulacij, predvsem o slovenskih temah; iskal zanimive knjige v različnih antikvariatih doma in na tujem in si zaman prizadeval, da bi v meni dostopni meri obnovil veliko družinsko knjižnico, ki so jo med grozljivo svetovno vojno v Rupenovi hiši v Mirni Peči načrtno požgali italijanski okupatorji.

Z velikim veseljem sem za založbo *Mladinska knjiga* v treh tednih spisal knjižico o enem najbolj nadarjenih evropskih lirikov, slovenskem pesniku iz obdobja moderne, nesrečnem Josipu Murnu Aleksandrovu, nato pa tudi o črnogorskem, srbskem in južnoslovanskem pesniku Petru II. Petroviću Njegošu, ki sta bili lepo sprejeti pri bralcih bogato ilustrirane zbirke *Obrazi*. Oba pesnika sta mi bila blizu, in urednici, ki me je k temu pisanju povabila, dragi gospe Dragi Tarmanovi sem bil in ostal globoko in iskreno hvaležen.

Srečno naključje je hotelo, da sta moji knjižici prišli tudi v roke profesorice Helge Glušič in profesorjev na Oddelku za slovanske jezike in književnosti na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani in da me je spomladi leta 1987 profesor Janez Rotar povabil tja za asistenta: prehodil sem pot do doktorata, docenta, izrednega in rednega profesorja na katedri za zgodovino hrvaške in srbske književnosti, ki jo je (po akademiku Janku Jurančiču in dr. Emilu Štamparju) vodil profesor Janez Rotar, izreden poznavalec slovenske in južnoslovanskih književnosti, cenjen predavatelj na uglednih mednarodnih slavističnih srečanjih in univerzah ter avtor številnih odmevnih študij in knjig, ki je slovensko strokovno javnost več desetletij seznanjal z najpomembnejšimi dosežki južnoslovanskih književnosti. Na znanstvenih temeljih je s svojim znanjem in neutrudnim delom ohranjal navzočnost slovenske književnosti in njenih avtorjev na južnoslovanskem prizorišču, hkrati pa v slovenskem kulturnem dogajanju vsebinsko in organizacijsko vodil študijsko smer Hrvaški, srbski in makedonski jezik

Vladimir Osolnik

Vladimir Osolnik se je rodil v Ljubljani 9. marca 1948; osnovno šolo je najprej obiskoval v Mirni Peči, nato v Novem mestu, od četrtega razreda dalje pa v Beogradu. Po končani osemletki se je vrnil v Slovenijo, v Ljubljano, in se jeseni leta 1962 vpisal na Srednjo tehniško šolo za elektrotehniško stroko na Vegovi ulici 4 v Ljubljani. Bil je dijak velikega I. i razreda (dalje: jaki tok, v IV. letniku J IV. b), iz katerega so junija leta 1966 maturirali samo trije dijaki.

s književnostmi vse do odhoda v zasluženi pokoj. Bil je moj mentor, jaz pa se trudim nadaljevati njegovo delo, akademsko raven preučevanja in poučevanja vseh južnoslovanskih književnosti oz. visoke in plemenite tradicije slovenske Univerze v Ljubljani.

Doktorsko disertacijo z naslovom *Literarna veda o Petru II. Petroviću Njegošu* sem zagovarjal leta 1981. Črnogorska akademija znanosti in umetnosti jo je v prevodu natisnila leta 1999kot 3. knjigo svoje eminentne zbirke doktorskih disertacij (topel sprejem ob izidu monografije in celodnevna tiskovna konferenca mi bosta ostala v lepem in trajnem spominu, zlasti nagovor predsednika Akademije: »Autor ove izuzetne knjige je Vladimir Osolnik, profesor književnosti iz bratske Slovenije« in »Sine, hočeš li Ti nešto da kažeš?«). Nekoliko dopolnjeno izvirno besedilo je izšlo leta 2004 v Ljubljani pri Znanstvenem inštitutu Filozofske fakultete. Na obe izdaji sem ponosen. Sicer pa sem si tudi pozneje prizadeval, da bi v Sloveniji, ki jo žal večkrat vidim kot rezervat tuje, predvsem nemške kulture, predstavil visoke (premalo znane) južnoslovanske literarne dosežke, v univerzitetnih središčih nekdanje skupne domovine Jugoslavije (bilo jih je 10, in v vseh je bila slovenščina del diplomskega izpita) pa slovenske dosežke in osebnosti, od najstarejše dobe v zgodnjem srednjem veku do današnjega dne (Ciril in Metod, ki sta leta 862 prišla med alpske in panonske Slovane, prednike današnjih Slovencev; Primož Trubar, ki je tiskal knjige v slovanskih pisavah, tako v glagolici kot cirilici; Jernej Kopitar, ki je kot ''monstrum scientarium'' Slovane in svoje Kranjce za vedno umestil na kulturni oz. znanstveni zemljevid Evrope in sveta. Bil je mentor številnim južnoslovanskim znanstvenikom, med njimi tudi Vuku Stefanoviću Karadžiću; Fran Miklošič, avtor študije o južnoslovanskih tiskih *Monumenta Serbica* I–III itd.), na katere sem bil vedno ponosen.

Natančnejši pregled moje literature je razviden v COBISS-u.

Osebna izpoved

Iskreno lahko zapišem, da sem srečen človek, da sem imel srečo, ker sem se rodil v svojem sicer hudem in lačnem času po 2. svetovni vojni prav v Sloveniji, domovini mojih prednikov; da sem imel srečo, ker sem bil del velike družine (imam še sestro Katjo, zdravnico, brata Nika, mikrobiologa in računalničarja, in sestro Vero, pravnico, ki so izjemne osebnosti in vrhunski strokovnjaki na svojih delovnih področjih); da sem imel srečo, ker sem obiskoval v Ljubljani in Beogradu odlične, zahtevne in spodbudne šole, med njimi Srednjo tehniško šolo za elektrotehniško stroko na Vegovi 4; da sem imel srečo, ker sem v tem minljivem življenju lahko uresničil svoja globoka in nenavadna, pravzaprav kar zahtevna osebna in miselna nagnjenja; da sem imel srečo, ker sem lahko delal stvari, v katere sem verjel, med čudovitimi ljudmi in sodelavci; da sem imel srečo, ker sem s prihodom na Univerzo v Ljubljani in njeno Filozofsko fakulteto v svet svobodnega razmišljanja in poučevanja izpolnil svojo življenjsko usodo: tu sem se ponovno rodil. Uresničile so se mi predstave o samostojnem mišljenju, izbiri znanj in doseganju tistih spoznanj, ki oblikujejo izvirno in ustvarjalno, kritično in dosledno humanistično identiteto.

Ob želji po znanju kot temeljni potrebi in vrednoti sem v minulih desetletjih spoznal številne miselne svetove, usode, obrazce, izpovedi in čustva, ki zaslužijo spoštovanje in tudi posnemanje. Slehernemu bralcu teh vrstic, morda dijaku naše spoštovanja vredne stare elektrotehniške šole na Vegovi 4, bi rad prišepnil le dve misli: Smisel človeškega življenja je sreča, in sreča leži v drobnih, prelepih trenutkih, prebliskih nežnih čustev ali ustvarjalnega razuma, ki so nam bili vsem položeni v dušo že v trenutku spočetja. Z voljo in trudom, s svojim aktivnim, ustvarjalnim in delovnim življenjem jih boste gotovo veliko doživeli.

Srečno!

IZ KRONIKE J IV. B ALI SLAVNEGA JAKEGA ČETRTEGA BE

Vladimir Osolnik, Anton Rogina
dijaka J 4. B, 1965/66

Spomladi leta 1962 so iz različnih krajev Slovenije in takratne Socialistične federativne Republike Jugoslavije prihiteli v Ljubljano, na Vegovo 4, v tihe hodnike ugledne Srednje tehniške šole za elektrotehniško stroko *dečki in mladci* (tako nas je naslavljal naš profesor fizike Marjan Opeka), da bi si pridobili znanje o skrivnostni in vsemogoči *elektriki,* nevidni sili, ki je dejansko spremenila življenje človeštva in po zaslugi genialnih izumiteljev (med njimi je na častnem prvem mestu genialni Nikola Tesla, sledita mu Mihajlo Pupin in Milan Vidmar), omogočila vsestranski razvoj sodobne civilizacije in nastanek zdajšnjih nenadomestljivih dobrin.

Bili so polni moči, iger, zvedavosti, pričakovanj, želja, otroci zmagovitega povojnega slovenskega zanosa in samozavesti, pa tudi že s trdim delom in strokovnim znanjem utrjeni mladeniči, ki jim omi, vati, volti, norme DIN, pa tudi dobra pijača, lepa dekleta in sobotni plesi niso bili neznanka.

Prepričani so bili, da bodo s svojim znanjem in delom spreminjali svet, da bodo obnavljali domovino, da bodo ukrotili to skrivnostno in silno elektriko in segli po sreči v tem kratkem in neusmiljenem življenju.

Ti veseli in radovedni mladi fantje so z zaskrbljenimi obrazi hiteli pod oboke nekdanje Cankarjeve in Murnove *realke* in se kmalu nato veseli, da se jim ne bo treba potiti na strašnih, zahtevnih sprejemnih izpitih, nasmejani zazrli v dolge sezname učencev prvega letnika. Kar po 36 jih je bilo v razredih, označenih s črkami od A do J.

Toliko jih je bilo, da vseh celo redoljubna, natančna in stroga šolska administracija ni mogla natančno popisati. Profesorski zbor v celoti in posamezni profesorji so mlade nadebudneže prepustili zakonom narave, katere nenadomestljivi del je seveda tudi vsemogočna elektrika.

Po vstopu v ta sveti hram učenosti so fantje spoznali realnost bivše klasične realke. »Število vpisanih je previsoko«, so modrovali modri profesorji. »Toliko znanja celo Slovenija ne potrebuje! Saj jo bo še razneslo!«

Profesor fizike, Marjan Opeka, je stopil v razred in z mrkim pogledom bliskovito ocenil populacijo prestrašenih golobradcev v razredu 1. I. Z elegantno kretnjo leve roke je pokazal, da je *mladcev* odločno preveč. Učence 1. I je razdelil v šolskih klopeh po vodoravnih vrstah – 1., 2., 3. ... – in vertikalnih kolonah – A, B,C, D ... – na koncu pa še po diagonalah. “Kako pametno in natančno,” so si mislili zeleni fantje. Nato je spregovoril z globokim in gromkim gla-

S profesorjem Tomislavom Miheličem po prejemu zaključnih spričeval, junij 1966

som: "Zapomnite si mojo delitev, mladci, ki sem jo jaz, vaš profesor, pravkar ustvaril, in ne presedajte se. Kajti ob koncu tega šolskega leta, ko bo v razredu in zunaj vroče, se bo samo in le vsaka druga vrsta, kolona ali diagonala veselila uspešno končanega prvega letnika." In res ni bilo veliko drugače.

...

Šola je bila zelo stroga: veljala je za najstrožjo med vsemi tehniškimi srednjimi šolami v Ljubljani, tudi vsakoletni osip je bil velik. Med tistimi, ki smo se vpisali leta 1962, in tistimi, ki smo leta 1966 z olajšanjem in ponosom veselo zapeli stoletja staro dijaško himno *Gaudeamus Igitur* je zazijal pravi prepad: ostala nas je komaj polovica. Celo manj: od 36 dijakov iz razreda 1. I smo se konca šolanja veselili samo trije.

Toliko glasneje smo zato med nemirnim slavnostnim sprevodom po ulicah bele Ljubljane aprila 1966 prepevali *Gaudeamus Igitur* in različne lepe slovenske pesmi, med njimi, seveda, najpogosteje in najglasneje našo elektrotehniško himno: *Elektrika, povsod samo elektrika ...*

...

Študij na Srednji tehnični šoli za elektrotehniško stroko v Ljubljani je bil zahteven in naporen. Šola je veljala za elitno srednjo šolo v Sloveniji: raven posredovanega in pridobljenega strokovnega znanja, tako praktičnega kot teoretičnega, je bila izredno visoka. Omogočali so ga premišljeni šolski programi, vsakdanji pouk od ponedeljka do nedelje in od 7. do 13. ure, pa številni tedni delovne prakse in izobraženi predavatelji, ki so nam zavzeto posredovali svoje znanje in izkušnje.

...

Ker so podatki in podrobnosti ter opažanja o človeških srečanjih pogosto žrtev hitre pozabe in različnih razlag, pa tudi zato, ker člani slavnega Jakega četrtega be dobro vemo, da spomin smrtnega človeka ni vedno povsem zanesljiv, je med nami po zgledu starejših rodov slovenskih maturantov dozorelo modro spoznanje, da imajo le takojšnji stvarni zapisi, pisni podatki oziroma dokumenti trajno mednarodno vrednost. Tako je po Tonijevi zaslugi nastala prva zasnova te Kronike.

Kronist si ne domišlja, da je tu zapisana vsa in čista resnica; ve, da je le zabeležil minljivi trenutek, neulovljivi hip, podatek, ki bo nekoč nekomu pomagal sestaviti mozaik in podobo tovarištva, prijateljstva, nadarjenosti, upov in ciljev generacije zvestih sošolcev s Tehniške šole za elektrotehniško stroko v Ljubljani v zanje prelomnem času med šolskim letom 1962/63 in diplomo oziroma maturo v juniju 1966. Posamezne šole, predvsem slovenske gimnazije, že več kot dve stoletji gojijo tradicijo pisanja in izdajanja izvestij ali letnih poročil oziroma zbornikov o svojih profesorjih in dijakih, v katerih so ob imenih in podatkih vedno navzoči tudi sledovi takratne družbene klime in gospodarskih razmer tako na njihove člane kot na zbiralce podatkov in pisanje "zgodovin" preteklih obdobij. Prav zato (ali morda kljub temu) so take kronike trajen dokument o življenju nekega rodu oziroma generacije, ki po nenapisanem pravilu in mladostno pristranski presoji meni, da je prav ona, prav njihov rod deklet in fantov, v vseh pogledih resnično najboljši. Včasih je tako mnenje o sovrstnikih, kolegih, sodobnikih in prijateljih ustvarjalna spodbuda za nesebično razdajanje mlajšim ali okolju in presega zrcaljenje dejanskih tehnoloških in materialnih gospodarskih razmer in danih možnosti za strokovno delo

Namen pisanja Kronike J. IV. B ali Slavnega jakega četrtega be in v njej zapisanih (morda tudi kakšnih čudnih ali obrobnih) podatkov, ni pisanje nacionalne in svetovne zgodovine; je le želja, tiho upanje, da bo pred temo pozabe ohranjen majhen, a vendarle pomemben podatek, podoba in zapis o nas in o naši generaciji.

Pri sestavljanju te mozaične in vedre podobe sloge in tovarištva v J. IV. B oziroma pri pisanju o nas samih smo enako pomembni prav vsi sošolci, saj smo iz svojih domov, šol in okolij prinesli v glavno mesto Republike Slovenije, zdaj »pre-

stolnico« samostojne in ugledne države Slovenije, svojo mladost, življenjsko moč, talente, pa tudi del navad in jezikovnih narečnih posebnosti, zaradi katerih smo se drugim smejali ali zaradi katerih smo včasih tudi tiho trpeli.

Praznovanje 30. obletnice diplome

kRAJ : Ljubljana
LOKAL: Maxim, Trg republike 1
DATUM : 24. 5. 1996

Srečanja v Ljubljani ob praznovanju 30. obletnice slavnega Jakega četrtega be se je udeležila večina še živečih sošolcev. Manjkali so le sošolci, ki so bili objektivno zadržani: Iztok Krušič zaradi zastojev in težav na potovanju prek Madžarske in dolgega čakanja na madžarsko-slovenski meji; Boris Topole zaradi zdravstvenih težav in Franci Žakelj, ve se zakaj. (Nepoučeni bralec naj tu bere:).

Srečanje je pripravil Miro Milošević kot poseben dogodek ob tem pomembnem

jubileju. Na sestanek je povabil tudi nekdanjo profesorico, dipl.inž. Ano Kocjan in profesorja Marjana Opeko. Zbrali smo se prav pred tehniško šolo na Vegovi 4, pred vhodom v *našo šolo*, kjer smo obujali prije-

tne spomine. Nato nas je sošolec Miloševič popeljal na organizirani ogled prostorov *Republiškega dispečerskega centra vodenja elektroenergetskega sistema Republike Slovenije* v prostorih *Javnega podjetja ELES* na Hajdrihovi ulici. Predstavnica službe za stike z javnostjo nam je ob sodelovanju dežurnega dispečerja predstavila načine in možnosti slovenske elektroenergetike v povezavah z interkonekcijo v sklopu UCPTE in poslovanje pri proizvodnji, prenosu, uvozu in izvozu ali optimalnem razdeljevanju električne energije potrošnikom v Sloveniji. Miloševič je demonstriral način krmiljenja razsvetljave in regulacije osvetljenosti prostorov v centru vodenja. Ta zahtevna električarska dela so namreč opravili člani obrtne zadruge *Elektrovod* iz Ljubljane pod vodstvom direktorja, to je našega sošolca M. Miloševiča.

Po koncu strokovnega dela srečanja smo spet zbrali v šoli, kjer nas je sprejel takratni ravnatelj šole in naš nekdanji, večkrat že omenjeni profesor fizike Marjan Opeka. Povabil nas je na klepet in prigrizek v novo knjižnico šole.

(*Pojasnilo kronista*: V času našega šolanja je bila v tem prostoru slavnostna dvorana, iz katere smo ob državnih praznikih oziroma uradnih šolskih proslavah prebrisano in neopazno pobegnili, takoj ko se je ponudila prva priložnost.)

Ravnatelj urejene in dobro opremljene

šole nam je orisal razvoj šolskega sistema in odzivanje naslednice naše stare šole na izzive in procese sprememb usmerjenega izobraževanja. Predstavil nam je ustroj in način izvajanja izobraževalnega procesa ter aktivnosti dijakov v šoli in v obšolskih dejavnostih. Pokazal nam je tudi nove, sodobne in prostorne laboratorije in lepo opremljene kabinete. Po koncu ogleda lepe, moderne in še vedno naše šole smo se preselili v prostore elitne restavracije *Maxim*, kjer je za naše trebuhe in dobro počutje poskrbel svetovno znani kulinarični mojster Slavko Adamlje. Izdatno in okusno večerjo smo zalivali z izbranimi vini, predvsem z vinskimi specialitetami iz štajerskih vinogradov *Leber-Vračko*.

(*Opomba kronista:* Profesorja Ana Kocjan in Marjan Opeka sta si z zanimanjem ogledala dokumentacijo o dotakratnih srečanjih. Ko je prebral zapise naših spominov na leta skupnega sobivanja in šolanja na Vegovi 4, se je profesor Opeka opazno zresnil. Njegov spontani komentar je bil: »*Pa menda nisem bil tak, kot pišejo tukaj? Saj sploh nisem bil tako strog!*«)

Ob koncu srečanja, v zgodnjih jutranjih urah, je bil sprejet sklep, da naj 31. srečanje pripravi sošolec Tomšič v bližini svojega doma v Knežaku.

(*Pripis kronista:* Srečanje je hitro minilo v sproščenem, prijaznem in tovariškem vzdušju, v kramljanju starih sošolcev in prijateljev. Del tega vzdušja sta fotografsko dokumentirala sošolca Miloševič in Rogina.) ■

VEGOVCI – PONOSNI, SAMOZAVESTNI, SAMOSTOJNI, ODLOČNI, USPEŠNI

Milan Pajduh
strokovni sodelavec od 1983
dijak 4. Š 4. D, 1979/80

O srednji šoli tako kot večina pubertetnikov nisem prav veliko razmišljal. Želja domačih je bila jasna: »Če je na Vegovi sosedov, boš pa še ti.« Moja želja pa je bila gimnazija. Rad sem imel slovenščino, tuje jezike, zgodovino in zemljepis. Nisem bil prijatelj matematike, kemije in fizike. Vegovo sem obiskoval dlje, kot je bilo načrtovano, kar ne more biti vzor za druge. Pouk je potekal praviloma vse leto v eni učilnici, razen za nekaj strokovnih predmetov, za ene celo leto dopoldne, za druge popoldne. Tako sem hodil v šolo popoldne kar štiri leta, le eno leto dopoldne. Imeli smo štiri konferenčna obdobja, v vsakem pa smo bili po teden dni na praksi v šolskih delavnicah na Aškerčevi. Šolanje sem zaključil v enem najboljših razredov doslej, saj je bilo skoraj 20 učencev odličnih in prav dobrih. Ves čas sem se ukvarjal tudi s svojo »ljubeznijo« – plesom. Bili smo med prvimi v takratni državi, ki smo trenirali akrobatski rokenrol, rad sem balinal, moja največja želja pa je bila postati nogometni sodnik, in se mi je tudi uresničila. Kasneje sem postal delegat na nogometnih tekmah ter inštruktor in kontrolor nogometnim sodnikom. Že več kot 25 let sodelujem tudi z Zvezo prijateljev mladine. Sem krvodajalec. Kri sem do zdaj daroval okoli štiridesetkrat.

Po odsluženem vojaškem roku sem se zaposlil v veliki trgovinski organizaciji, kjer sem posredno sodeloval pri opremljanju olimpijske vasi v Sarajevu leta 1983. Ko sem se zaposlil na Vegovi kot učitelj praktičnega pouka, sem v dveh letih skupaj z drugimi sodelavci opravil izpite, si pridobil pedagoško-andragoško izobrazbo in opravil strokovni izpit. Poučeval sem še obrambo in zaščito oz. predvojaško vzgojo, tehnično risanje in bil občasno razrednik. Med obnovo stavbe sem organiziral proizvodno delo in delovno prakso za okoli 1400 učencev, saj smo imeli kar 45 oddelkov.

Razlika med tedanjimi in sedanjimi generacijami je velika. Standard je bil nižji in večina se je zavedala, da bo le z znanjem lahko konkurirala in si izborila svoj prostor v družbi. Danes mladi mislijo, da jim že zato, ker so, vse pripada in jim mora biti v vsem ugodeno. Kako je to zmotno, se kaže vsak dan, ki je zelo stresen za vsakogar, ki se ni pripravljen učiti in prilagajati potrebam v življenju. Imamo pa tudi razloge za ponos

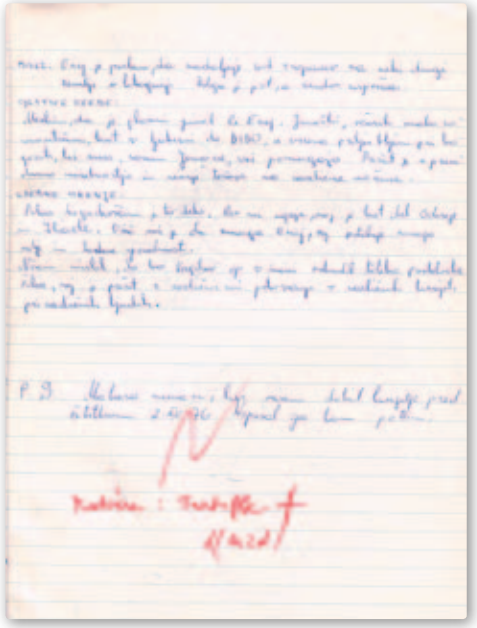

in veselje, kar sem sam občutil prav letos, ko sem bil z dvema dijakoma na Švedskem. Tam sta opravljala praktično usposabljanje z delom, in lahko rečem, presenetila tako mene kot naše gostitelje. Osebno mislim,da je to prihodnost, ki obeta in da je vedno več mladih zelo samozavestnih, odločnih in željnih pokazati, kaj znajo in zmorejo. Naša dolžnost je, da pri tem sodelujemo z izkušnjami in nasveti. ■

Jože Joc Pečečnik
dijak Š 4. A, 1987/88

MOJA VEGOVA … KOT BI PRIŠEL DOMOV…

Veliko zanimanja za tehniko sem kazal že kot otrok. Ko sem bil star štiri leta, mi je uspelo razstaviti čisto nov Hooverjev sesalec (leta 1973 ni bil najbolj poceni), in to tako, da jim ga na servisu ni uspelo spraviti v prvotno stanje. Uboga starša sta morala kupiti novega.

Približno leta 1974 se je začela moja pot ali življenje s tehniko, ki je še zdaj moja ljubezen, napredek in življenje. Lahko rečem, da smo zares privilegirani, da živimo v takem tehnološkem razkošju, saj predstavlja, če ga primerjamo s tem, kako smo tehnično živeli v letu 1980, pravo revolucijo. Začel sem torej s sesalcem, nadaljeval s kockami *Lego* in že v rosno mladih letih pokazal zanimanje za različne elektronske naprave, saj sem se že pred srednjo šolo, seveda pa tudi med njo, ukvarjal z inštalacijami TV-anten in videorekorderjev, z montažo avtomobilskih radijskih sprejemnikov, po letu 1987 pa tudi z montažo osebnih računalnikov.

Že v 5. razredu osnovne šole sem vedel, da bo moje življenje povezano s tehniko, natančneje z elektroniko, in da si moram za življenje pridobiti izobrazbo s področja, ki me je neskončno privlačilo in hkrati veselilo.

Ker je bilo zanimanje za tehnične poklice v osemdesetih ogromno, je bil že sprejem v srednjo šolo težaven in je zahteval uspešnega učenca z najboljšim uspehom. Spomnim se, da so me že v šestem razredu osnovne šole opozorili, da je najboljša in hkrati najtežja šola Vegova. Čeprav vpišejo kar 7 ali celo 8 prvih letnikov, sprejmejo samo polovico ali tretjino vseh, ki se želijo šolati pri njih, zato naj se raje vpišem na Moste ali Litostroj.

Seveda mi je bilo kristalno jasno, da si ne bom premislil. »Kakšne Moste ali Litostroj, Vegova je zakon, tja bom šel!" je bila moja zadnja odločitev.

Ker nisem bil med odličnjaki, ampak samo prav dober, mi je pri vpisu pomagalo tudi Vegovo priznanje višjega reda, ki sem ga osvojil na tekmovanju iz matematike. Sprejet sem bil na šolo, o kateri sem ves čas sanjal. Za nas z vasi je bilo skoraj tako kot takrat, ko je šel Cankar v Ljubljano. Svet se je obrnil in težka šolska vrata so se 1. 9. 1984 odprla in nas kot vegovce zaznamovala za vse življenje.

Vsi, ki nam je po ''sprejemcih'' uspelo priti "not", smo se soočali z mešanimi občutki. Le kaj nam bo šola ponudila in kaj bo od nas zahtevala? Po glavi mi je rojilo nešteto vprašanj. Sledili so prva ura, prvi dan, prvi teden in prvi mesec, razočaranja so se kar vrstila. Na šoli nisem našel najsodobnejših učnih pripomočkov ali napredne elektronike. Medtem ko sem doma že imel osebni računalnik, so me v šoli učili o napravah, ki so jih poganjale elektronke. Namesto lepih učilnic smo imeli "zdrte " kabinete s klopmi, na katerih bi ob malo natančnejšem opazovanju našel še Cankarjev podpis. Imeli smo ''smrdljive skrete'' in kadilnico, ki je imela ožgan strop, na njem pa veličasten grafit "STEFA, TI NE BOS PILOT".

Imeli smo naveličane profesorje, ki smo jim šli na živce, saj smo bili za njihove standarde preveč energični, premalo resni in popolnoma neperspektivni. Imeli smo tudi slabo Presečnikovo malico. Med seboj smo se poznali bore malo. Šola je kmalu pokazala svojo resnost in od nas zahtevala učenje, učenje, učenje in še enkrat učenje. Brali naj bi na poti od doma v šolo in nazaj, nekateri na vlaku, drugi na avtobusih, brali naj bi doma, skratka, učili naj bi se pov-

sod. Včasih sem imel občutek, da bi morali knjige dobesedno požirati, saj so bila merila učiteljskega zbora izredno stroga in previsoka. Učiteljev smo se tudi zelo bali.
Pa vendar, kakšni smo bili mi, učenci? Bili smo edina generacija usmerjenega izobraževanja, ki ji k sreči ni bilo treba opravljati mature in ki je znala vse, kar so od nas zahtevali. Edino, česar se nam ni dalo, je bilo učiti se, in prav zato smo morda počeli vse drugo. Pokadili smo na tone cigaret, se pogovarjali o tisočih stvareh, "odšpricali" na stotine ur, izvedli na stotine malih akcij, ki smo jih razumeli samo mi in skoraj nikoli naši profesorji, spletli smo nešteto prijateljstev in doživeli na stotine zgodb, ki jih ni mogoče ponoviti in nestrpno čakajo, da jih bo nekdo zapisal ali o njih posnel film in naredil najboljšo hollywoodsko uspešnico. Žal ali k sreči je proračun Vegove za izdajo zbornika omejen, zato bom zapisal le kratko zgodbo iz našega čudovitega obdobja. Če bi namreč opisal vse naše prigode, bi bil zbornik na koncu kot Quellejev katalog.
Za razumevanje zgodbe iz šopka tistih z Vegove je treba prebrati uvodna pojasnila, ki predstavljajo ambientalno vzdušje obdobja, iz katerega zgodba izhaja. Povedo tudi, zakaj je bila za tisti čas tako šokantna in neprimerna. Moja generacija – letnik 1969 – je 25. maja 1976 dobila rdečo rutko, zlato značko in modro "titovko", uraden dokaz, da se je tistega dne naše življenje spremenilo. Postali smo Titovi pionirji. Bili smo neizmerno ponosni. Rdeč nagelj, budnica za prvi maj, 25. maja ob dnevu mladosti proslava na stadionu Partizan ter "Živel prvi maj" so bili za uglednega državljana SFRJ nujni.
Cerkve in molitev ter božič in Bog so bili ves čas okoli nas, vendar so se nekateri delali, kot da tega v naši družbi ni, in le redki smo bili taki, ki smo ponosno priznali, da v Boga verjamemo, da v cerkvi molimo in da nam je v ponos, če smo pri maši "ministranti", pa da na relaciji Tito–Bog ne vidimo težav in konfliktov. Lahko rečem, da smo bili mi z vasi nekakšni rdeči kristjani, ki smo Boga ljubili, Tita imeli radi, oba pa spoštovali, žal pa nobenega od njiju nikoli srečali.
Tako smo živeli. Vozili smo se v fičotih, bolhcah,101 -kah in kasneje že v sodobnem avtu YUGO, določena elita je premogla hrošča, nekateri celo golfa. Za športne dneve smo doma pripravili sendviče s pariško salamo (današnjo Poli) in v torbo dali PINGO sok ter sarajevske Bond ali mehki rdeči Marlboro skrili v puščico.
Takrat, prav takrat se je na RTV1 vrtela nedeljska propaganda o moči, ustroju in poštenosti komunistične družbe, ki je skozi razne nadaljevanke, kot so Maček pod čelado, Kapelski kresovi ali pa Vojne vihre izvajala družbeno koristno delo, saj je obstoječi družbeni red sam sebe prepričeval o moči, slavi, poštenosti in pravilnosti družbenih tokov in usmeritve. Belogardisti, domobranci ali kar "ta črni" ali "ta beli" so bili osovraženi izdajalci, pa ne zato, ker so se v zmedi pred 2. svetovno vojno napačno odločili, borili pa za iste ideale, ampak zato, ker niso bili s partizani, kar je po zmagi komunizna sveda razumljivo.
Vtepli so nam v glavo, da so belogardisti, domobranci, ta črni, izdajalci, da je vse skupaj nekaj negativnega, slabega in mi smo to tako sprejeli.
Bistvo ene od Vegovih zgodb je v tem, da se glede na opisano stališče o "ta belih" niti o "ta črnih" ni smelo govoriti, predvsem pa ne v našem razredu, kjer je bil predsednik razreda svoboden, razposajen, velikodušen, predvsem pa politično razbremenjen in neopredeljen državljan SFRJ, z imenom Janez Benčina, Titov pionir in sin ponosnega očeta ter učenec in predsednik razreda, ki mu je poveljeval razrednik Drobnič. Ta je bil čudovit človek, strasten kadilec in poleg tega odlikovan kot najzaslužnejši borec v 2. svetovni vojni, skratka popoln partizan, državljan, komunist, prvoborec, razrednik, pa še kaj bi se našlo.
Zgodba se je začela v Šmarci, kjer sem ob nedeljah zvečer občudoval nadaljevanko Vojne vihre, kjer sem tako kot drugih 20 milijonov državljanov SFRJ opazoval vojaški ustroj "mojstra" Hitlerja in si zastavljal samo eno vprašanje: "Kako je sploh mogoče, da je tako rekoč goloroki narod premagal tak ustroj?!" V žaru nadaljevanke in v svetu, kakršnega doživlja

16-letnik sem se naslednji dan odpravil na Vegovo.

Ura je bila 7.15. "Vozači" smo v učilnici obrambne vzgoje čakali, da mine čas, ki smo ga zjutraj hvaležno tratili zaradi preranih prihodov naših transportnih sredstev iz različnih koncev okoli Ljubljane. Ker smo bili sami, sem zavpil, ali je kdo gledal Vojne vihre, in dobil pritrdilen glas množice iz razreda. Na moje vprašanje, ali je množica videla, kako so bili ustrojeni možje v nemški vojski in kako so pred Hitlerjevim nagovorom pozdravili velikega diktatorja, sem dvignil roko in dobil povraten pozdrav, kot so to počeli v filmu. Vse smo ponovili še enkrat, pa nam je sreča obrnila hrbet, in po naključju so v razred vstopili ravnatelj, razredničarka, povrhu pa še učiteljica obrambe. Vedeli smo, da smo ga polomili. Vse se je zgodilo tako hitro in brez slabih namenov, a dogodki po tem so bili še hitrejši. Krik, zasramovanje predsednika Benčine, ki je nič hudega sluteč stal poleg mene, prijava, odvoz na policijo in politično zaslišanje, klicanje staršev in sprejem odgovornosti na policiji za vse grafite v Ljubljani, za vso škodo, ki je bila narejena. Vedel sem, da v duetu Tito-Bog ni bil Tito tisti, ki naju je rešil. Bog je bil. Povedali so nama namreč, da lahko ostaneva na šoli. Sledilo je pranje možganov, in to v avli oziroma na hodniku pred zbornico, ko je v službo prispel vidno razburjen naš razrednik. Vedel je vse. Najin nesrečni pripetljaj in z njim povezana slaba novica sta ga popolnoma razburila. Kar s cigareto v roki je hodil po hodniku do razreda in nazaj in končno pokazal na naju z Janezom: "Vidva mulca, TAKOJ sem!!!!''. Ni naju bilo strah, saj sva se na najhujše pripravila in se dogovorila, da mu bova pustila povedati vse, kar mu leži na duši, razen če naju bo hotel udariti. Udarec bi mu vrnila.

"Vidva ... tišina! Vidva, ki ... Vidva, ki sta ... Vidva, sploh ne vesta kaj delata, sploh ne vesta, koliko ljudi je umrlo, ker sta vidva to naredila, sploh ne vesta, kaj počneta, vidva tega res ne bi smela ...'' Jaz ga mirim in se opravičujem: ''Tovariš Drobnič, dogodek ni bil politično načrtovan, bila je igra, brez načrta, spontana in nenamerna. Žal nama je, nič nisva hotela povedati s tem, nikogar užaliti, nikogar v grobu prebuditi! To je samo igra razigranih najstnikov, ki včasih 'zamočijo'.'' "Pečečnik tišina! Ti jezik dobro otresaš, ampak zdaj ti bom jaz nekaj povedal!'' Janez ni črhnil niti besedice, sam sem se "fajtal" z Drobničem in se počutil kot partizan proti Hitlerjevem ustroju, le da je bila moč na Drobničevi strani. Drobnič je razgrajal toliko časa, da so se ga poslušalci v avli že naveličali, in na koncu povedal tudi nekaj stvari, ki so bile vsebinske in so po pol ure spanja zbudile celo nezainteresiranega predsednika Janeza Benčino. Bilo pa je takole:

Drobnič je v žaru napada povedal, da se midva ne zavedava, koliko mladih življenj je bilo izgubljenih in koliko krvi prelite, da se mi lahko izobražujemo v svobodi, in kako so se naši dedje borili za to, da mi zdaj lahko hodimo v šolo.

Razumel sem ga in se z njim strinjal in razmišljal samo o tem, da tega v avli ne bo konec še dve uri, da se bo javno sramotenje za Janeza in zame le še nadaljevalo ... Toda zgodil se je preobrat, namesto tovariša Drobniča je ponorel Janez. Plemenitemu tovarišu je dejal: ''Vse sem vas poslušal, in kot predsednik šolske skupnosti Š 3. E razumem vaše frustracije in najino neresnost in nekontroliranost ob neresnem dogodku. Vse to nama lahko očitate, tega, da so se moji dedje borili s komunisti, pa kljub temu ne bom poslušal. Moji so bili vsi pri 'ta belih'!'' je dejal Janez in utišal tovariša Drobniča, hodnik, zborovanje in šolo. Končno sva lahko šla domov. Po dveh urah, okoli osmih zvečer sem prišel domov in že pogrešal Vegovo.

Bili smo generacija, ki je komaj čakala, da gre v šolo. Vegove se bom vedno spominjal kot najlepšega dela mojega življenja. S solzami smo jo zapustili in še zdaj jo nosimo v srcu. Ko se spomnim nanjo, me prežemajo enaki občutki kot takrat, ko se spomnim na dom. Vegova je moja in taka bo ostala vse moje življenje. ■

SPLETNE UČILNICE KOT DOPOLNILO PRI UČENJU STROKOVNIH PREDMETOV

Igor Petrovčič
učitelj elektrotehniških predmetov od 1994,
dijak Š 4. C, 1984/85

Uvod

V času čedalje težjih gospodarskih razmer postaja znanje zelo pomembno, zato je eden od temeljnih ciljev šole dijake čim bolje pripraviti za delo oziroma nadaljnji študij. Področje tehnike in naravoslovja zahteva *razumevanje* snovi, ne le učenje na pamet, kar pomeni kompleksnejši učni proces kot le učenje iz knjig. Dejstvo je, da se dijaki brez učiteljeve razlage, laboratorijskih vaj in obilice lastnega dela stroke ne morejo naučiti. Hkrati pa je za precej dijakov značilno, da k učenju pristopajo kampanjsko in z odporom.

Neizkoriščeni potencial e-gradiv

Razvoj interaktivnih gradiv je vsekakor pripomogel k večji razgibanosti pouka, vendar to še ni dovolj za boljše znanje dijakov. V praksi se je namreč izkazalo, da so dijaki sicer navdušeni nad številnimi e-gradivi, s katerimi so se seznanili pri urah strokovnih predmetov, vendar to gradivo zahteva določeno mero samodiscipline. Brez mehanizma, ki spremlja dejavnost dijakov, še tako dobra e-gradiva ne morejo biti optimalno izkoriščena.

Poskus rešitve tega problema je uvedba spletnih učilnic, ki bi služile kot dopolnilo pri poučevanju strokovnih predmetov na Elektrotehniško-računalniški strokovni šoli in gimnaziji Ljubljana. Dijaki naše šole so imeli že vrsto let pred tem na razpolago e-gradiva, ki sem jih pripenjal na šolsko internetno stran, da bi jim olajšal učenje, vendar nisem mogel spremljati, v kolikšni meri jih res uporabljajo.

Metoda

Da bi ugotovil, ali je mogoče učni uspeh s kontrolirano rabo interaktivnih gradiv izboljšati, sem uporabil komparativno metodo. Na začetku šolskega leta sem pouk strokovnih predmetov izvajal le na klasični način, v učilnici, pri čemer sem dijakom predstavil tudi obstoječa e-gradiva in jih spodbujal, naj snov predelajo, jih večkrat napotil na uporabo e-gradiv in »zaupal« njihovi besedi, da so vaje resnično opravili. Po predelanem tematskem sklopu je sledilo preverjanje znanja. Zatem sem e-gradiva preselil v spletne učilnice, pri čemer sem dijake seznanil s tem, da lahko spremljam njihovo dejavnost.

Vaje so bile istega tipa kot pri klasičnem pouku, razlika je bila le v eni pomembni podrobnosti. Pri vsakem reševanju naloge so se podatki naključno spreminjali, tako da dijaki nalog niso mogli prepisati od sošolcev. Vaje smo sprva reševali skupaj pri urah, da so se dijaki spoznali z novostjo, potem pa so jih reševali samostojno kot domače naloge. Po predelanem tematskem sklopu je sledilo ponovno preverjanje znanja. Rezultati testov bodo prikazani v nadaljevanju, v Tabeli 1.

Spletne učilnice v Moodlu

Zaradi omenjenih vzrokov, pa tudi iz potrebe po boljšem pregledu usvojene snovi in težav, ki se pri učenju pojavljajo, sem začel uporabljati spletne učilnice v okolju Moodle. Okolje je idealna rešitev za doseganje zastavljenih ciljev, saj poleg številnih možnosti omogoča tudi sledenje dejavnosti.

Dejavnosti v okviru Moodla so zelo uporabne pri laboratorijskih vajah, saj omogočajo, da dijaki isto vajo rešujejo timsko, hkrati pa povsem individualno, kar bo prikazano tudi na primeru ene od letošnjih spletnih učilnic. Naloge so namreč izdelane tako, da dosežemo naključno spreminjanje vrednosti podatkov. Individualno

delo je zagotovljeno tudi za domače naloge, saj jih dijaki ne morejo prepisovati, hkrati pa odpade »pregledovanje zvezkov« med urami, kar sicer vzame precej časa, ki ga lahko bolje izkoristimo za razlago snovi.

Rezultati

Z uvedbo spletnih učilnic in stalnega nadzora dejavnosti posameznikov se je znatno izboljšal tudi učni uspeh pri strokovnih predmetih. Tabela 1 prikazuje skupne rezultate treh razredov drugega letnika.

doseženi rezultati (NMS-5)	ocene testa pred uvedbo spletne učilnice (vzorec: 80 dijakov)	ocene testa po uvedbi spletne učilnice (vzorec: 83 dijakov)
odlično (5)	6	19
prav dobro (4)	4	10
dobro (3)	6	14
zadostno (2)	14	12
NMS	50	28
povprečna ocena	1,775	2,759

Tabela 1: Učni uspeh pri nekontrolirani in kontrolirani rabi e-gradiv

Zaključek

Moodle se je izkazal kot dobra motivacija za dijake, saj udeleženci vedo, da je učitelj seznanjen z njihovim delom. Po drugi strani so dobljeni podatki izredno koristni tudi za učitelje, saj omogočajo zanesljive povratne informacije o težavnejših mestih pri razumevanju stroke. ■

Reference

- *Rice, W. (2007). Moodle Teaching Techniques. Creative Ways to Use Moodle for Constructing Online Learning Solutions. Packt Publishing.*
- *Moodle.org: open-source community-based tools for learning. Dostopno na internetni strani: http://moodle.org/*

IZSEKI IZ SREDNJEŠOLSKIH SPOMINOV

Da življenje ni potička, sem spoznal že v prvem letniku srednje šole, ko ob poletju nisem imel pri nobenem predmetu niti ene pozitivne ocene, samo pri telovadbi se je zapisal znameniti "ZU" (zelo uspešno). Mama me je tolažila in mirila, da bom vseeno lahko šel poleti na počitnice, jeseni pa se bom pač prepisal na kakšno drugo šolo, kar je bila na Vegovi stalnica, saj se je iz prvega v četrti letnik prebila navadno zgolj četrtina prvotnega razreda, vsi drugi so popadali ali odleteli iz šole. Že sama misel na ponavljanje razreda se mi je zdela ubijalska, zato sem tolažil svojo nič kaj strogo mater, da bom zagrabil vola za roge in končal šolo in naj je prav nič ne skrbi. Tako sva oba zaskrbljena mirila drug drugega in pravzaprav tolažila sebe.

Prvič v življenju sem se začel učiti. In ko sem našel svoj sistem učenja, so stvari stekle ''ko puter na maslu'', in iz enk so se rojevale petice, ob vsakodnevnih spodbudah učiteljev in hvaljenjem pred celim razredom pa so mi sramežljivo začela poganjati tudi krila. Tako sem poletel v brezskrbne počitnice, in če se ne motim, je bil končen rezultat po prvem letniku (1+5 = 3) *dober* uspeh.

Zlata srednješolska leta so nato minila v znamenju okušanja življenja in mladostniške razposajenosti, davek za to je plačal moj najljubši sošolec, ki je pogrnil, kar je morda pred padcem rešilo tudi mene.

Za to, da le ne bi bilo vse tako brezskrbno, pa je poskrbela profesorica za matematiko v četrtem letniku. Čeprav sem matematične zanke reševal dokaj uspešno, se je ponovila zgodba iz prvega letnika, ko pri matematiki nisem ime niti ene pozitivne ocene, le da tokrat res ni bil problem moje razumevanje materije, ampak po mojem prepričanju, odločitev profesorice, da bo treba poskrbeti za osip v letniku, in jaz ''srečkovič'' sem pač padel v njeno, vnaprej določeno kvoto in se nikakor nisem mogel izkopati iz nje. Čeprav so bile moje rešitve v testih enake kot pri nekaterih sošolcih, jih meni enostavno ni točkovala. Take in podobne ''finte'' so se mi dogajale vse leto. Tako sem bil prvič soočen s popravnim izpitom.

Šlo je za leto, ko je šolstvo po dolgih letih spet uvedlo maturo in zaključni izpit in okoli vsega se je spletla velika ''fama'', v kateri smo učenci pri nekaterih učiteljih postajali žrtve ustrahovanja in nepisa-

Dejan Pevčević
dijak L 4. E, 1994/95

nega samovoljnega razvrščanja v skupine neumnežev za zaključni izpit in v skupine pametnjakovičev za maturo. Sam sem to najbolj občutil takrat, ko me je strokovna sodelavka, zaposlena na šoli, prepričevala, da naj svojo prijavnico za maturo spremenim v prijavnico za zaključni izpit, češ da po njenem nisem sposoben za tak podvig. Temu sem se odločno uprl, saj sem imel enako izkušnjo tudi ob prehodu iz osnovne v srednjo šolo, ko me takratna strokovna sodelavka ni spustila na gimnazijo in sem se proti svojim željam vpisal v strokovno in ne splošno izobraževanje. Elektrotehniška usmeritev me sploh ni zanimala, saj je bil elektrotehnik tudi moj oče; njega pa nisem maral in se mi je zato to upiralo. Ironično pa je, da sem se prav zaradi njega prijavil na Vegovo, v želji, da bi ugajal očetu. Vem, da je slišati protislovno, ampak poteza je logična.

Zapleti s strokovno sodelavko na Vegovi so se samo še poglabljali. Že v osnovni šoli sem bil odločen, da bom končal tudi fakulteto, čeprav takrat še nisem vedel, katero. V času, prebitem v srednji šoli, sem videl tudi čas iskanja samega sebe in pričakoval tisti veliki "klik", ki mi bo jasno razodel moja hrepenenja, ki so bila pred tem še povsem zavrta. "Kliknilo" mi je zadnji trenutek, ko sem izpolnjeval prijavnico za faks in kot prvo in hkrati

Moja minibiografija

Ta zgoraj sem jaz. Imam še sestro, mami, surf in kamero.

Sem otrok Jugoslavije, rojen v zasneženi Ljubljani in od takrat živim pod Kamniško-Savinjskimi Alpami.

Kolikor se spomnim, pa tudi pripovedovali so mi, je bilo moje otroštvo napolnjeno predvsem z navezanostjo na mater. Še zdaj vsi, ki so me takrat poznali, radi omenjajo moje izbruhe joka ob njeni odsotnosti. No, kot vsak otrok, genialen seveda, sem to uspešno prebrodil in se odločno, samostojno podal na neusmiljeno življenjsko pot.

Sledila je mala, nato osnovna šola, vmes nekaj hormonsko pogojenih stisk. Po osnovni šoli sem poskusil pri policajih, pa me niso sprejeli. Naročje mi je zatem ponudila vojska, pa je jaz nisem hotel. Kljub temu da me niso najbolj zanimali, sem se celo srednjo šolo družil z elektrotehniki.

Da bi lahko predčasno odhajal od pouka, sem si kupil abonma v ljubljanski Drami in ob koncu srednješolske avanture je padla ideja, da bi se tudi sam brusil po odrskih deskah. Na medenem potovanju po akademijskem dvorcu AGRFTV je zaljubljenost počasi izhlapela, hkrati pa je vrzel zapolnjevala velika ljubezen. Poročni priči sta bili teater in filmska kamera, ki sta me sprejela na svoje igrišče in z njima se tudi najraje igram. Leta 2002 sem si

priboril uradni naslov univ. dipl. igralec. To mi je naredilo tako veselje, da sem se spet vpisal v 1. letnik; podiplomski študij dramske igre. V času prejšnje olimpijade sem ga tudi uspešno končal.

Višek časa in energije vlagam v vse, kar miga in giba, npr.: surfanje, gorsko kolesarjenje, turno smučanje, odbojka na mivki, rolanje, hribolazenje, potapljanje v knjigo ali morje, fotografiranje in igranje z gibljivimi slikami (režija, igra, snemanje in videomontaža), nič manj mi ne pomenita prijateljevanje in divje plesno migoritanje ...

... in upam, da bo tako nekako vse do konca mojih dni, ko bom vesel, zdrav in srečen umrl.

V miniavtobiografiji je to vse. Nadaljevanje, iz maksibiografije, pa sledi v zborniku ob 100-ti obletnici Vegove.

Homo Ludens ☺

zadnjo izbiro zapisal AGRFTV (Akademija za gledališče radio film in televizijo, smer Dramski igralec). Logično je bilo, da sem že zato vztrajal pri maturi, saj sem končno spoznal, da želim končati akademijo. Moj edini izbor, čeprav bi lahko na prijavnico napisal tri želene fakultete, je strokovni sodelavki šole dvignil lase pokonci in po šolskem zvočniku me je sredi pouka poklicala na zagovor in me z nič kaj spodbudnim tonom poskušala prisiliti, naj spremenim svojo prijavnico, a tudi tokrat neuspešno.

Glavna ovira na začrtani poti – uspešno končati srednjo šolo, maturo in sprejemni izpit na akademiji – pa ni bila strokovna sodelavka, ampak omenjena profesorica matematike, ki mi je dala jasno vedeti, da v njeni dotedanji karieri še noben dijak ni opravil popravnega izpita v prvem roku, kar je bil zame pogoj, da bi lahko sploh šel na maturo in pristopil k sprejemnim izpitom na Akademiji. Vedel sem, da me želi "uničiti" in vedel sem, da moram jaz "uničiti" njo, in to z neuničljivim znanjem, kar je botrovalo temu, da sem poleg računanja znal na pamet tudi vse matematične definicije, ki jih med letom ni spraševala. In prav tu se je najina bitka na popravnem izpitu tudi začela. Potegnil sem listek s tremi vprašanji in dve od njih sta zahtevali za odgovor matematično definicijo, tretja na listku je bila računska naloga. Vesel, da vem vse definicije na

pamet, sem izstrelil prvo direktno v njen obraz, ki je bil ob pomanjkanju kisika zaradi presenečenja povsem zaripel in mi je zelo nešportno poskušala spodmakniti tla z dodatnim vprašanjem, s katerim me je poskušala zmesti in me prepričati, da govorim o napačni definiciji. Moral sem ji torej povedati še dodatno (drugo) definicijo, pa sem ji, mimogrede, povedal celo, na kateri strani učbenika se nahaja in ji hitel iz torbe vleči ''bukvo'', ko me je prekinila in želela odgovor na drugo vprašanje. Tudi tega sem brezhibno izpljunil, zataknilo pa se je pri tretji nalogi, ko je želela, naj izračunam matematični izračun. Tega nisem hotel, ker sem odgovoril že na TRI vprašanja. Na željo navzoče razredničarke, za katero vem, da je bila na moji strani in sem jo zelo spoštoval, sem privolil v izračun in ga brez napake tudi izpeljal. Po vsem skupaj sem pričakoval končno oceno 5, s čimer bi si končni šolski uspeh dvignil na *dober*, vendar me je profesorica za matematiko polila s hladnim tušem in mi hotela zapisati 2, zadostno. Kategorično sem protestiral in v mirovniškem duhu razredničarke smo sklenili nepošten kompromis: dobil sem oceno 3 in tako ostal pri skupnem seštevku učnega uspeha *zadosten*. To je bil tudi moj mali poraz v velikanski zmagi, ki sem jo nadaljeval na sprejemnem izpitu na Akademiji, zatem pa v drugem roku uspešno končal še maturo. Od takrat naprej bijem vse bitke do konca.

Za uspeh na akademiji se je hitro razvedelo v zbornici Vegove in kar naenkrat sem imel "nesposobnež" čast sodelovati pri slovesni prireditvi Vegove ob podelitvi maturitetnih priznanj, ko mi je ob

slovesu čestitala celo že prej omenjena strokovna delavka. Upam, da smo se vsi vpleteni iz tega tudi česa naučili.
Vsekakor opisani uspeh ni bil samo moj. Za uspešno šolanje se moram zahvaliti predvsem profesorici in moji razredničarki v prvem letniku, gospe Mariji Klemenčič, ki je pokazala izjemen čut za mlado in ranljivo, z vseh strani obstreljevano dušo, in kasnejši zelo razumevajoči razredničarki in profesorici za angleščino, gospe Mojci Fink, ki me ni kaznovala vselej, ko bi me po pravilih morala. Obe sta mi stali ob strani v mojih najtežjih trenutkih in me znali držati pokonci tudi takrat, ko niti sam nisem več verjel vase. Iskrena hvala, Hvala, HVALA obema, in seveda hvala tudi vsem ostalim korektnim profesorjem, ki so bili v večini.
Šola ni samo šolanje, ampak je kar življenje in če sem bil v tem življenju na Vegovi za kaj prikrajšan, so bile to sošolke, te sem pa res pogrešal.
O bitkah s samim sabo na Akademiji pa morda v zborniku AGRFTV.

Umetnostni prispevek

Med študijem in po njem sem profesionalno igral tako v institucionalnih igralnicah (MGL, SMG, SLGC, MGP, CD, RTV Slovenija., AGRFTV, APT, SNG Maribor) kot zunaj njih (Teater ŠKUC, Glasbena mladina ljubljanska, Flota, KUD France Prešeren, FORUM Ljubljana itn.).
Poklicno sem deloval doma in v tujini. Iz tujine lahko omenim premiero prve gledališke predstave v brezteznostnem stanju v zgodovini človeštva *GØ* v Moskvi oziroma nekje nad ruskim nebom; nato premiero plesno-igrane predstave *Bari* v Litvi in z njo povezano evropsko turnejo po številnih evropskih državah s festivalom SEAS; za študentsko produkcijo *Malomeščanska svatba* – igral sem vlogo ženina – smo na festivalu *Encounter* v Brnu dobili več nagrad. Kristalni kipec pa sem prejel tudi na RTV Slovenija za zmago v plesnem TV-šovu *Zvezde plešejo*.
Seveda so tu še številne stvaritve z domačega parketa, med najzanimivejšimi so orientacija v gledališki predstavi *Vedno se kdo izgubi*, varanje v *Igri s pari*, zvedavost v monodrami *Otročarije*, zavajanje v TV-nanizanki *Daleč je smrt*, odraščanje v *Pravljično srce*, poetika *Jesenskih serenad*, ljubljenje v filmu *Deževanje*, potem je tu še radijska igra *Sveta Barbara*, režija gibljivih slik, npr. film *Adrenalinc* in druge stvaritve (še 47).
Zanimivo, da ob svojem profesionalnem delu čedalje bolj ugotavljam, kako zelo mi pride prav elektrotehniško znanje, ki sem si ga pridobil v srednji šoli, saj je del mojega dela tesno povezan prav s tehniko (kamere, računalniški sistemi, delovanje programov ...). ▪

Silvan Pipan
učitelj praktičnega pouka od 1985
dijak Š 4. D, 1979/80

MOJI KORAKI PO REALKI

Osnovno šolo sem zaključil na podeželju, kjer smo komaj kaj vedeli o velikem mestu, ki je bilo takrat središče socialistične republike Slovenije. Ljubljana je bila za nas daleč, zelo daleč. Če v beli Ljubljani nisi imel ravno zdravstvenih opravkov, tam nisi imel kaj iskati. Naše mesto je bila Gorica, še bolj pa Trst, kjer si dobil vse, razen zdravstvenih uslug, pa tudi te, če si jih plačal.

Če se prav spomnim, sem republiško prestolnico prvič obiskal v osmem razredu, ko so nas pripeljali v opero na ogled predstave *Županova Micka*. Isti dan smo si ogledali tudi dolenjski literarni trikotnik, vsaj zdi se mi, da so mu takrat rekli tako (Jurčič, Levstik, Trubar). V Ljubljano smo pravzaprav prišli šele proti popoldnevu, in sicer iz dolenjske smeri po Aškerčevi, kjer smo zavili na takratno Titovo. Takrat sem prvič zagledal stavbo na Vegovi 4. Mislim, da je naša razredničarka s posebnim čustvenim nabojem povzdignila glas in rekla: ''Glejte, nekdanja realka, zdaj elektrošola. Silvan, le oglej si to.« Naredil sem se še bolj sramežljivega, kot sem bil, in pogledal bolj z enim očesom, kje naj bi me čakala moja bližnja prihodnost.

Naslednje srečanje je bilo ob vpisu v šolo. Takrat ni bilo informativnih dnevov in dneva odprtih vrat, ali pa vsaj mi nismo vedeli zanje. Z mamo sva prišla z avtobusom na glavno postajo in vprašala šoferja, kako se pride do Vegove ulice. Usedla sva se na avtobus, mislim, da št. 4, in se pripeljala do sidra, kjer sva izstopila in se napotila proti Vegovi št. 4. Vstopila sva v to stavbo učenosti in nekako našla pisarja, ki ja vpisoval v prvi letnik. Mislim, da je bil zame to gospod z brado, in če se prav spomnim, se je pisal Naglič. Zadeva je bila dokaj hitro urejena in tudi za vpis v internat je šlo vse kot po maslu. Uspeh in priporočila šole so bila dovolj dobra, da ni bilo treba nobenih sprejemnih izpitov.

Pozno popoldne sva se z mamo iz bele Ljubljane odpeljala nazaj domov. Tak je bil moj prvi konkretnejši stik z Vegovo.

Naslednja mala travma je prišla, ko je bilo treba zadnji dan v avgustu ''zavezati culo'' in se spet odpraviti v megleno mesto. Edino, česar se spomnim, je bila neskončno dolga vrsta za namestitev v internatu na Vidovdanski, ki se je takrat imenoval DTŠ – Dom tehniških šol ali Dom težkih ''špricarjev'', kot smo ga dijaki radi imenovali. Prvo noč skoraj nisem spal, nova postelja, pa še neznosen hrup prometa, ki ga nisem bil vajen, sta mi pobrala ure spanja.

Domotožje je prineslo tudi kakšno solzo na dan, zlasti, ko se je zavrtela popevka ''Internat je že star in v sobi še s tremi dekleti živim; Marta in Jana, obe sta iz morja, a Špela z gorenjskih planin. Pogrešam kmetijo in malega Lukca vse bolj ...'' Žalost smo skušali pregnati z rednim delom v šoli in aktivnostmi v internatu. V prvem letniku je bilo ogromno učenja in še več dela s predmetom tehniško risanje. Zanj smo porabili skoraj cele vikende, tako da smo namesto vožnje domov risali in tuširali tehnične risbe, in ker nesreča nikoli ne počiva, se je včasih primerilo, da se je tuš razlil po skoraj dokončani risbi – pa se je bilo treba lotiti nove. Tako je šel marsikateri večer ali celo noč.

Prvo ocenjevalno obdobje je bilo dokaj težko, saj se je tu pokazala razlika med posameznimi šolami, iz katerih smo prišli. Tudi kriteriji so bili čisto drugačni kot

na osnovnih šolah. Moja prva travma je bil velik ''cvek'' pri slovenščini. Za podoben spis bi na moji prejšnji šoli dobil vsaj oceno dobro. Spomnim se, da se je ta mora pri slovenščini vlekla kar dolgo. A prišel je konec leta in uspeh je bil nad pričakovanji.
V drugem letniku je bil strah in trepet šole prof. Varl, ki nas je učil kar dva predmeta, doživljali smo torej dvojni stres. Vsakič, ko je zazvonilo in naj bi on prišel v razred, je nastala grobna tišina, ki je trajala, dokler ni vstopil. Če je zamudil 30 minut, je bila pač 30 minut tišina. Ocene pri njem so bile od 1 do 3 in nič več. Bil je znan tudi po izredni varčnosti, saj je svinčnik pokrival s pokrovčki, da ga je lahko dlje uporabljal. A pustimo ga počivati v miru.
Tretji letnik je bil bolj na ''easy'', saj je bilo pol šolanja že za nami in smo si lahko privoščili več vandranja okrog dekliških domov.
Tudi četrti ni bil preveč zahteven. Bili smo že »stare bajte« in smo si lahko marsikaj privoščili; na primer učenje za maturo na kopališču Kodeljevo. Prišel je junij, mesec, ko smo jo včasih za kakšno popoldne mahnili tudi na morje in nam naša cenjena razredničarka prof. Bilka Mate manjkanja sploh ni zabeležila. Hvala ji. Uradno se je življenje na Vegovi zaključilo z maturo, dejansko pa so nas spomini in nekateri prijatelji še vedno vlekli v to častitljivo stavbo! ■

ELEKTROTEHNIK? MALO ŽE, PREDVSEM PA EKONOMIST!

Sašo Polanec
dijak L 4. C, 1990/91

Na Vegovo, kot smo ji rekli takrat, sem prišel že kar oddaljenega leta 1987. Odločitev je bila lahka. Kaj te lahko bolje pripravi za študij elektrotehnike kot srednja elektrotehniška šola, sem takrat razmišljal. In med vsemi elektrotehniškimi šolami je najbolj slovela prav Vegova. A starša sta takrat nasprotovala moji odločitvi in me videla na eni izmed ljubljanskih gimnazij, kar bi mi omogočilo večjo izbiro nadaljnjih študijskih poti. Kasneje se je izkazalo, da sta imela kar prav, in le splet srečnih okoliščin mi je omogočil, da sem lahko študiral na Ekonomski fakulteti.
Ko se ozrem na čas, preživet na Vegovi, so spomini še vedno živi. Seveda niso vsi pozitivni, saj nikoli niso. Za življenje potrebujemo tako ene kot druge, in obojih je bilo na Vegovi obilo. A tako kot najbrž razmišljajo šele maturanti, sem tudi jaz zdaj hvaležen številnim učiteljem, ki so mi dali temeljno znanje iz matematike, angleščine, elektrotehnike, programiranja in ne nazadnje slovenščine, hkrati pa me tudi usmerili v kritično razmišljanje. Brez Francija Oblaka, takratne »legende« na področju matematike, ki ga morda poznate zdaj predvsem kot avtorja več zbirk vaj, ki so zelo koristne za pripravo na maturo, Vegova preprosto ne bi bila tisto, kar je bila. Z vestno skrbnostjo razrednika je bodril vsakega izmed nas, pri čemer je poleg ekspresivnega jezika uporabljal tudi nenavadno gestikulacijo in močno obrazno mimiko. Za najbolj zabavnega pa je veljal učitelj slovenščine Ludvik Lazar. Saj ne da bi bila slovenščina lahka – nasprotno, ampak življenjske zgodbe literatov, prepletene z vsebino knjig, so bile med urami elektrotehnike vsekakor razvedrilo. Lazarjeve provokacije pa so bile vsekakor tudi pomembno sredstvo za umirjanje težko obvladljivih najstniških hormonov. Med učitelji elektrotehnike, ki jih je bilo največ, se mi je močno vtisnil v spomin Janez Pešec, med dijaki bolj znan kot Johnny Walker. Ne zaradi kakšne slabe razvade, dobesedni prevod imena v angleščino nam je zadoščal. Pri njem sem pri meritvah prvič začutil, kako bi bilo, če bi imel popravni izpit. Poletnemu potenju med knjigami sem se izognil le za las, pri čemer sem prav za ta predmet prvič začel prebirati fakultetne knjige, ki so mi pomagale zapolniti vrzeli v zapiskih z učnih ur. A mnogi niso imeli enake sreče oziroma

volje, da bi se borili do konca in maturirali. Na poti so se mnogi izgubili, razredi so se mešali, črke abecede pa so se izgubljale.

Kljub temu me porazi sotrpinov niso odvrnili od elektrotehnike. Usodno je bilo srečanje s predmetom *Samoupravljanje s temelji marksizma*. Vem, da je ta predmet že davno preminil, in kot ekonomist sem zelo vesel, da dijakov s takimi vsebinami ne mučimo več drugje kot pri zgodovini. Takrat pa je bil ta predmet, tako kot gospodarstvo, v tranziciji. Učiteljica gospa Janša, ki nas je poučevala, je iz tega predmeta naredila zmes vsebin s področja primerjalne analize gospodarskih sistemov, demokracije, psihologije in sociologije. Te vsebine so mene in mnoge od mojih sošolcev pritegnile. Poleg tega so nas gospodarske razmere okoli nas nagovarjale k temu, da smo se usmerili v ekonomijo, misleč, da menedžerji tako ali tako največ zaslužijo. Obenem je bilo znano, da položaj inženirjev v podjetjih ni bil rožnat – šele zdaj se razmere spet obračajo v njihov prid. No, ne morem pa zanikati, da ima kar nekaj zaslug za vpis na Ekonomsko fakulteto moje nekdanje dekle, ki je bila takrat na srednji ekonomski šoli. Prebiranje njenih zapiskov mi je omogočilo dodaten vpogled v sodobno ekonomijo, v delovanje trgov in ozadje teorije povpraševanja in ponudbe.

Pot na Ekonomsko fakulteto iz takratne SEŠ pa ni bila brez ovir. Tako kot še zdaj na mnogih področjih vpis ni bil pogojen le z opravljenim zaključnim izpitom (4 izpiti namesto 5 za današnjo maturo), ampak še z dodatnima diferencialnima izpitoma in sprejemnim izpitom iz matematike. Že sem se začel pripravljati na izpite, ko je prišlo do študentskega in dijaškega upora. Študentska organizacija univerze v Ljubljani je organizirala množični protest proti izvedbi zaključnega izpita, kar je utemeljila z nezadostnimi pripravami pri predmetih. Priznati moram, da so bile v primerjavi s pripravami, ki jih imajo četrtošolci zdaj, naše res nekoliko skromne. Kot da napetost ne bi bila dovolj velika, je takratni ravnatelj, gospod Opeka, vztrajal, da se dijaki SEŠ ne smemo udeležiti demonstracij, in nam na zboru dijakov 3. in 4. letnika grozil z ukori in izključitvami. A to nas ni zadržalo. Verjeli smo, da je naš razlog za upor upravičen. Končalo se je z zmanjšanjem števila izpitov s štirih na dva in z odpravo vseh diferencialnih izpitov. Kako mi je odleglo. Cilj vpisati se na Ekonomsko fakulteto mi je bil veliko bliže. Na poti do cilja pa me je čakalo še nekaj ovir, a te so bile bolj kot z Vegovo povezane z našo državo. Vse – nekatere bolj, druge manj – nas je presenetila desetdnevna vojna, ki se je začela takoj po opravljeni maturi oziroma takoj po razglasitvi neodvisne Slovenije. Prav tiste vojne dni naj bi imeli tudi svečano podelitev spričeval, pa je odpadla. Še zdaj mi je žal, da se nisem primerno poslovil od sošolcev in učiteljev. Nekaterih nisem videl nikoli več.

Oktobra 1991 se je začela moja dolgotrajna zveza z ekonomijo. Misel, da bi postal menedžer, je hitro zbledela. Okupirale so me nove misli, povezane z razumevanjem delovanja celotnega gospodarstva, z vedo, ki se imenuje makroekonomija. Za najbolj naravno pot skozi skrivnosti makroekonomije se je izkazala akademska kariera. Nanjo sem stopil takoj po diplomi, ko sem postal asistent za področje ekonomske teorije in politike na Ekonomski fakulteti v Ljubljani. Ustvarjalni nemir me je gnal v tujino, in nekaj let zatem sem se odpravil na doktorski študij ekonomije na *Evropski univerzitetni inštitut* v Italijo. Znanje, ki sem si ga tam pridobil, je bilo ključno za to, da zdaj lahko opravljam poklic predavatelja in raziskovalca na Ekonomski fakulteti. Ironija pa je, da je ekonomija zdaj povsem drugačna od tiste, kakršno sem si predstavljal, ko sem se odločil za to pot. Takrat se mi je zdelo, da za ta poklic ne potrebuješ veliko tehniškega znanja. Zdaj pa je ekonomija pravzaprav veda, ki zahteva vse tisto, kar so me učili na Vegovi, poleg matematike še pisanje algoritmov in programiranje ter analizo kompleksnih dinamičnih sistemov z velikim številom spremenljivk. Zato sem še zdaj hvaležen, ker znam vleči vzporednice med različnimi svetovi, na videz tako različnimi, v resnici pa tako zelo podobnimi. ■

SPOMINI NA VEGOVO

Milan Rejec
dijak Š 4. A, 1966/67

Sem Milan Rejec, rojen davnega 30. 7. 1948 na Jesenicah, in po nekaj selitvah že od leta 1955 Koprčan. Prvo polletje prvega razreda osnovne šole sem obiskoval v Postojni, vse druge pa v Kopru na osnovni šoli Janka Premrla – Vojka, ki je bila takrat ravno zgrajena. Pred dvema letoma so jo podrli, a jaz še vedno diham primorski zrak. Vse življenje sem sanjaril, da bom pilot, in sem tudi napisal prijavo na vojaško srednjo šolo v Mostarju. Oče pa mi je šele ob moji petdesetletnici zaupal, kaj je naredil s tistim pismom – prijavo. Ni ga oddal. Mogoče me je s tem usoda obvarovala marsičesa, saj so se tisto leto trije Slovenci vpisali v vojaško šolo in so že vsi pokojni.

V Srednjo šolo za elektrotehniško stroko na Vegovi sem prišel po pomoti. Vpisan sem bil že v gimnazijo v Kopru, a je bila zelo temačna. Tudi izziv mi ni bila, saj sem se lahko vpisal nanjo brez sprejemnega izpita. Zato sem se sam odpravil na vpis na kemijo, ki sem jo želel bolje spoznati, a je zmotila moj korak med hojo od postaje proti Aškerčevi množica mladcev pred tistim veličastnim poslopjem na Vegovi. Ja, kaj pa je to? Sprejemni za elektrotehniko. 500 nas je, 250 nas sprejmejo. O fino, tudi elektrotehniko slabo poznam, in takoj sem sprejel izziv. Izpite sem uspešno opravil in jeseni leta 1964 pristal v ''angleškem'' razredu, a le za četrt ure. Ko je profesorica pokazala, kako se izgovori ''th'', sva s sošolcem Jakljem iz Kranjske Gore razred pri priči zapustila in odšla v nemškega. Naš razred je bil potem vsa leta najboljši nemški razred na šoli, mogoče tudi zato, ker je bil edini. V razredu smo bili dejansko dijaki treh vrst: Ljubljančani, bolj fini in stalno pod maminim vplivom; vozači, ki si jih spoznal po podočnjakih zaradi zgodnjega vstajanja, in ''internatarji'', bledoličniki, ki smo se najbolj gulili v šoli in imeli še obvezne učne ure v internatu.

Imeli smo legendarne profesorje in profesorice. Zgodb je nešteto, zato naj jih omenim le nekaj, čisto na kratko, da bo ostalo več časa za pomembnejše.

Profesor radiotehnike, Praprotnik, je nekoč prišel v razred, in preden je sedel, vrgel in zapičil v tla pred kateder nož in nas povabil na spraševanje, ki bo, kot je dejal, ''ne boj – mesarsko klanje''.

Legendarni profesor fizike je bil Opeka – Cegu. Enkrat je pozval k spraševanju trojico nadebudnežev, a jih je ustavil sredi razreda. Stopili so k radiatorju, ker zaradi neznanja niso bili vredni, da bi ga gledali od bliže. Na koncu so dobili trojko, kar jih je razveselilo, a le za trenutek, ker je dejal, da vsi trije skupaj.

Oba omenjena profesorja sta bila odlična predavatelja in sta verjetno vedela, čemu občasno tak pristop. Zaradi tega smo se učili, kot bi bili naviti. Verjetno pa bilo tako tudi zato, ker je bilo treba zmanjšati število in velikost razredov.

Nekoč je profesor Praprotnik, ko je izvedel, da smo utrujeni od testiranja pri telesni vzgoji, vprašal, kdo je bil pri testiranju najspretnejši. Odzval se je sošolec Josip Brinar: ''Jaz, ker sem se mu izognil.'' Za ''nagrado'' je moral takoj pred tablo.

Profesor za telefonijo, Hlebec, nam je rad povedal kašno šalo in s tem požel naše občudovanje, hkrati pa lepo umiril in motiviral razred. Npr. tisto o artistu, psu, ki igra klavir, in mački, ki poje. Na koncu artist pove, da je točka trik. Saj smo vedeli! Ja, pes igra klavir in poje, mačka samo usta odpira.

Profesorica Horvatova nam je nekoč dejala, da so se ona in kolegice slabo učile matematiko, tarokirale, igrale šah, se igrale, suvale z zvezki pod rebra ipd. Profesor jim

je nekoč dejal: ''Bolje 'rajsnedelne' grgrat, kot ženske matematiko učiti.''

Profesor Hlebec nam je povedal prigodo, ki jo je doživel, ko je odšel iz PTT-ja na Vegovo za profesorja. Dejali so mu: ''Še žal ti bo, ker odhajaš.'' ''Ja, saj mi je žal.'' ''No, a vidiš?'' ''Ja, pa ne zato ker grem proč, ampak zato, ker sem sploh prišel na PTT in ostal tu toliko let.''

Ko se tako iz časovne razdalje skoraj petdesetih let ozrem na ta leta, da so nas imeli profesorji vsak po svoje radi in nam pomagali zoreti.

Šola in profesorji so nas naučili spoštovati dobro opravljeno delo, rekoč: ''Če se mislite pobiti med sabo, naredite to na dvorišču.''

Naučili so nas religije: ''Zdaj pa molite, da boste dobro odgovarjali.''

Naučili so nas logike: ''Zakaj, še vprašate? Zato, ker se jaz to rekel.''

Naučili so nas osnov ironije: ''Če boste še naprej javkali, boste res imeli za kaj javkati.''

Naučili so nas potrpljenja: ''Tukaj boste sedeli, dokler ne boste rešili nalog.''

Naučili so nas primernega vedenja: ''Nehajte se obnašati kot v paralelki.''

Naučili so nas pričakovati: ''Samo počakajte, da pridejo na vrsto spraševanja.''

Naučili so nas osnov genetike: ''Še slabši ste kot prejšnje generacije.''

In naučili so nas modrosti: ''Ko boste toliko stari kot mi, boste že razumeli.''

Vse to in še veliko več smo se naučili in brezplačno dobili od naših radodarnih profesorjev na Vegovi. Hvala jim!

Leta 1967 nas je v tej stari dami maturiralo 26. Maturitetno nalogo smo ustvarili še po starem, samo v šoli, z lastnimi močmi. Še zdaj smo ponosni, da ste nas toliko naučili o življenju in tehniki, da smo se vsi po vrsti odlično znašli v realnem življenju. Žal nas je že za petino manj. Bolezni so neusmiljene. Drugi pa, kolikor še nismo, naglo stopamo na SPIZ. Naših 32 otrok je že odraslih; zdaj nas čaka še lep, umirjen del življenja.

Nadaljevanje šolanja mi je omogočila prav naša razredničarka Praprotnikova, ki mi je napisala priporočilno pismo za PTT podjetje Koper, kjer sem dobival štipendijo. Tako mi je omogočila nadaljnje šolanje. V Ljubljani sem stanoval v Dravljah, na Viču in na koncu v samskem domu PTT in pridno študiral na Fakulteti za elektrotehniko. Zamudil nisem niti enega predavanja, čeprav sem se ves čas (tudi pozimi in v dežju) vozil na Tržaško s kolesom. Podlaga iz srednje šole je bila odlična in z lahkoto sem končal študij. V mojem krogu so bili tudi Tomaž Slivnik (kasnejši rektor) in Bogdan Oblak – Hamurabi (oče slovenskega denarja, lipe). V samskem domu sem bil med drugimi tudi ''cimer'' z Danilom Toplekom, zdajšnjim direktorjem Taluma. Vsi ti in tudi drugi so po svoje zaznamovali moje življenje.

Za diplomsko delo *Tehniška in ekonomska optimizacija projektiranja telekomunikacijskih omrežij* sem dobil tudi Osanovo nagrado. Takrat sem že bil na služenju vojaškega roka na Šoli za rezervne oficirje zvez v Beogradu. Tudi to šolanje je bilo preprosto prav zaradi podlage iz srednje šole in fakultete, a hkrati tudi dobrodošlo za razumevanje dogodkov, ki so sledili kasneje (vojna za Slovenijo).

Že pred koncem šolanja sem se zaposlil v Podjetju za PTT promet v Kopru kot referent za telefonske naprave. Kasneje sem bil vodja centra, pa vodja TOZD-a, pa tehnični vodja, pa namestnik direktorja itd. Preživel sem precej reorganizacij, pridno delal, se dodatno izobraževal in po 33 letih in sedmih mesecih dela prejel lepo odpravnino in se upokojil.

Seveda sem se vmes tudi poročil, dobil sina, zgradil hišo in kar je še takega materialnega. Najpomembnejši v življenju pa so bili zame vedno družina in prijatelji. Precej je bilo popotovanj po domovini in tujini, kar še vedno z veseljem počnem. Sem tudi prostovoljni organizator gorskokolesarskih tur, pa pohodniških izletov, kot prostovoljec rad priskočim na pomoč pri katerem koli projektu. Največ časa posvečam prav gorskokolesarskim turam. Rad se ukvarjam tudi z elektroniko, ki jo srečujemo na vsakem koraku. Tuja mi ni niti elektronika v različnih avtomobilih, restavriram pa tudi veteranske avtomobile.

Bil sem tehnični urednik različnih knjižnih izdaj, nekaj malega sem izdal tudi sam. Skrbim za svoj botanični vrt, v katerem imam več kot 250 vrst dreves in grmovnic; vse leto tudi redno kolesarim na gorskem in dirkalnem kolesu (na leto prevozim več kot 6000 km) in vodim različne akcije v krajevni skupnosti (vodovod, ceste, telefon) ... Delo mi olajšuje komuniciranje po svetovnem spletu. Precej se ukvarjam tudi s fotografijo, snemanjem filmov, rad pa si ogledam marsikatero kulturno prireditev. Vedno hočem biti na tekočem z vsem, kar se dogaja v sodobnem svetu, zato preberem vse, kar mi pride pod roko. Tudi pri dvainšestdesetih sem večen optimist in poln zamisli o tem, kaj vse bo še treba narediti, ustvariti, prepotovati ... ▪

ZAČEL SEM NA VEGOVI

Simon Rozman
dijak R 4. B , 1994/95

Rodil sem se v Ljubljani leta 1977 na pustni torek. Nemara sem bil zato bolj norčav otrok, in šole sprva nisem jemal prav zares. Vsak dan sem hodil v osnovno šolo v Medvodah, ker sem pač moral.

Potem se je zgodilo. Z bratom sva za birmo skupaj dobila računalnik *Commodore C64*, ki je legokocke, kolo in sanje postati vojaški pilot, postavil v kot. Ure, dnevi, tedni in meseci so pred ekranom minevali bliskovito. Tisti čas so bile računalniške igrice še preveč preproste, da se jih človek ne bi hitro naveličal. Začel sem listati po priloženem priročniku za programiranje v *Basicu* za C64. Seveda nekje na sredini, ker je bil uvod dolgočasen. V priročniku je bila programska koda različnih imenitnih multimedijskih programov, a nobeden ni deloval. Ne glede na to, kako pazljivo sem ga pretipkal v računalnik, se na koncu ni zgodilo nič. Namesto pisanih balonov na zaslonu ali melodije iz zvočnikov je na zaslonu še vedno utripal kvadratek in čakal. Edini pozitivni stranski učinek večmesečnega optimističnega poskušanja je bil, da sem se naučil že kar dobro tipkati, a natipkani programi so še vedno nemo mirovali. Obupal sem in začel brati tisti trapasti priročnik od začetka. Že v prvi minuti sem prebral, da moraš program po tem, ko ga vneseš, pognati z ukazom »*RUN*« in pritisniti tipko »*RETURN*«. Tri prave črke in tipka ''return'' so postale vstopno geslo v moj domišljijski svet programiranja.

Leta 1991, ko sem zaključeval zadnji razred osnovne šole, so na Vegovi v Ljubljani prvič uvedli srednješolsko smer računalniški tehnik, in moja izbira nadaljevanja šolanja je postala kristalno jasna. Šola je prvič dobila svoj smisel. Pa se je zataknilo že na začetku. Vegova je že od nekdaj slovela kot zahtevna šola z visokimi vstopnimi merili, in jaz s svojim povprečnim učnim uspehom kljub dobri oceni na sprejemnih izpitih nisem bil sprejet. Šok in razočaranje sta bila nepopisna. Na pogovoru s socialno delavko na Vegovi smo ugotovili, da sem za las zgrešil pogoj za vpis. Črto so potegnili točno nad mano. Bil sem obupan, a moja vihrava mama se ni vdala in je prigovarjala toliko časa, da so se na šoli odločili sprejeti samo še mene – za šolsko upravo simbolična odločitev, zame življenjska.

Ko sem enkrat začel hoditi v šolo na Vegovo, je vse postalo lažje in jasneje. Vča-

Slika 1 Moj prvi letnik na Vegovi (v zadnji vrsti tretji z desne)

sih sem imel nemalo težav, da med poukom o logičnih vratih, mikroprocesorjih in programiranju nisem izdajal svojega navdušenja z izbuljenimi očmi in široko odprtimi usti. To pač ne bi bilo ''kul'' za ''heavymetalca'', kot sem sam. Že v prvem letniku sem postal tudi mladi raziskovalec pod mentorstvom prof. Klopčiča. Z odličnimi ocenami pri računalniških predmetih sem si močno izboljšal učni uspeh in prišel na dober glas v zbornici, da sem potem jo potem ob kakšni lumpariji lažje odnesel brez ukora. V tistem obdobju svojega odraščanja sem namreč poleg računalništva intenzivno raziskoval tudi svoje meje pitja alkohola. Zaostajal nisem niti z raznimi neumnostmi, kako se kratkočasiti med poukom pri zame manj zanimivih predmetih.

Med počitnicami sem sprogramiral kakšen manjši projekt in oblikoval grafično podobo izdelkov za podjetje Amebis ter tako že takrat začel svojo poklicno kariero. Tako so moja leta na Vegovi, ki sem jih na koncu kronal še z odličnim uspehom na maturi, minila bliskovito in zelo intenzivno.

Z večino sošolcev smo študij nadaljevali na Fakulteti za elektrotehniko in računalništvo na ljubljanski univerzi, a smo se po uvodnem masakru na neizprosno zahtevnih matematičnih izpitih hitro porazgubili. Sam sem hitro spoznal, da bom moral na fakulteti več kot pred računalnikom presedeti pred raznimi zbirkami vaj vseh vej matematike. Uvodni trud se je izkazal za pravilno naložbo, saj se je rdeča nit matematike nadaljevala do konca študija. Leta 2000 sem diplomiral na smeri logika in sistemi, po tem pa ob delu dokončal še podiplomski študij z magisterijem iz sinteze govora leta 2005.

Zdaj gradim svojo poklicno pot v podjetju Amebis v Kamniku, kjer razvijam programsko opremo na področju jezikovnih tehnologij. Posebej ponosen sem na sintetizator govora Amebis Govorec, ki ga po uvodnem prenosu znanja z *Instituta Jožef Stefan* razvijam popolnoma sam.

Dragega bralca prosim, da mi na koncu dovoli, da svoj spominski prispevek zaključim z nekaj mislimi o izobraževanju in karieri. Računalništvo ni namenjeno samo sebi in nanj ne smemo gledati kot na samostojno vedo. Če izdelujemo še

Slika 2 Kazensko pometanje med poukom nemščine (foto: Uroš Strnišnik)

Slika 3 Z ženo rada potujeva z motorjem (foto: Klara Bulc)

tako dobre računalnike in programe, je na koncu naš izdelek vreden le toliko, koliko je koristen končnim uporabnikom. Zato je dober računalničar tisti, ki se dobro spozna tudi na stroko, za katero rešitve pripravlja. Na primer pri sintezi govora, ki jo razvijam, potrebujem poleg računalniških znanj tudi dobro znanje fizike in slovenščine. Noben predmet na šoli ni bil brez zveze. Potrebujemo le veliko domišljije, da dobimo ideje, kako s svojimi izdelki olajšati delo drugim, in voljo, da v šoli pridobimo osnovna znanja za to. Eno brez drugega ne gre. Upoštevajmo tudi to, da nam za profesionalno uporabo šola ne more dovolj natančno podati potrebnih znanj, saj bi to daleč preseglo časovni okvir šolanja. V šoli se naučimo le osnov čim širšega nabora znanosti, ki pa jih potem s samoizobraževanjem in delovnimi izkušnjami razvijemo vsak sam na svojih področjih. V računalništvu je veliko področij, tako da mlad človek lahko najde tistega, ki mu ustreza. Ali pa kolobari med njimi, če mu ustrezajo vsi. Dobiti dobro zaposlitev in dobro plačo za dobre učence računalništva ne bi smelo biti težava. Tudi v Sloveniji ne. Vesel sem, da sem izbral ta poklic, ker mi omogoča, da v življenju tudi v službi delam tisto, kar me resnično veseli. Jutri je ponedeljek, in komaj čakam, da grem spet v službo. ■

ZAPISOVANJE GOVORNEGA SIGNALA Z METODO HNM

Simon Rozman

Človeški govorni signal je sestavljen iz harmonskega dela, ki je posledica vibracij glasilk, in šuma, ki nastane zaradi zračnih turbulenc v govornem traktu.

Metoda HNM (angl. »*harmonic plus noise modulation*«) je križanec harmonskih sinusnih sintez in sinusnih sintez s šumom. Bistvo metode je, da harmonski del govornega signala opišemo s harmonsko sinusno sintezo, šumnega pa modeliramo s filtriranim šumom.

Tako modeliranje govornega signala ima nekaj uporabnih lastnosti:

- Že razmeroma majhno število parametrov HNM zelo dobro opiše govorni signal. Sinteza govornega signala iz parametrov HNM da dovolj kakovosten rezultat, da poslušalec ne opazi razlike med izvornim in sintetiziranim govorom. Zato je ta metoda primerna za shranjevanje ali prenos govornih posnetkov.
- S spreminjanjem parametrov HNM lahko spreminjamo osnovno frekvenco in druge lastnosti govora, a vseeno dobimo zelo naraven rezultat. Zaradi te lastnosti je metoda HNM še posebej uporabna v sintetizatorjih govora.
- Z zamenjavo določenih parametrov HNM med parametri različnih govorcev lahko menjamo glas govorca pri istem besedilu.

V tem prispevku si bomo ogledali, kako govorni signal ločimo na harmonski in šumni del, da dobimo parametre HNM in kako iz teh parametrov spet izračunamo govorni signal.

Dekompozicija govornega signala

Če opazujemo amplitudni spekter govornega signala zvenečega glasu (Slika 1, desno zgoraj), opazimo periodično strukturo spektra, značilno za harmonske signale. Razdalja med harmonskimi vrhovi v spektru sovpada z osnovno frekvenco. Od neke frekvence naprej harmonski vrhovi utonejo v šumu. Frekvenco, do katere sega periodični (harmonski) del spektra, bomo imenovali mejna frekvenca $F_{max}(t)$.

Na prvi pogled lahko govorni signal razdelimo na harmonski del pod mejno frekvenco in šumni del nad njo. Zaradi tega opažanja pri metodi HNM zveneči del govornega signala modeliramo s harmonskimi frekvencami, ostanek signala, ki predstavlja šumni del, pa s filtriranim šumom.

Slika 1 prikazuje dekompozicijo glasu /u/ na harmonski in šumni del. Harmonski in šumni del smo ločili s filtriranjem frekvenc nad mejno frekvenco in pod njo. Mejno frekvenco $F_{max}(t)$ smo določili empirično.

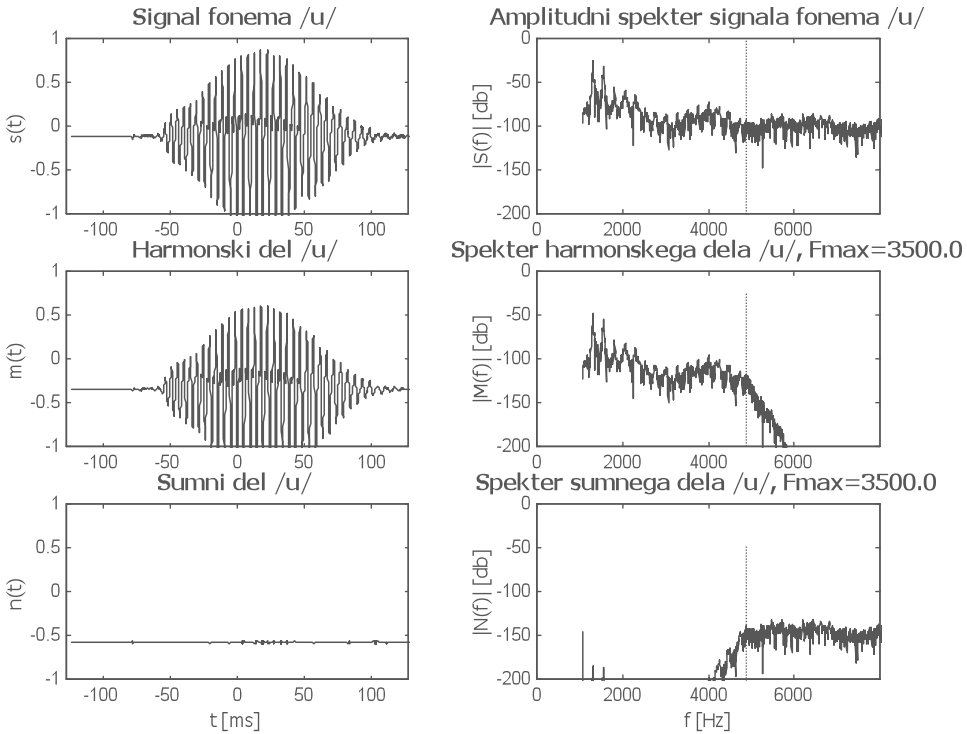

Slika 1: Dekompozicija glasu /u/ na harmonski in šumni del

Glas /u/ (na sliki zgoraj) smo izbrali zato, ker je zveneč in ker zaradi oblike govorne cevi pri njegovem izgovoru ne prihaja skoraj do nobenih turbulenc. Zaradi odsotnosti turbulenc lahko pričakujemo, da bo šumni del signala glasu zanemarljiv.

V primeru (Slika 1) smo mejno frekvenco $F_{max}(t)$ določili empirično pri 3500 Hz (na sliki prikazana pikčasto). Mejno frekvenco smo izbrali tako, da smo ločili periodični (harmonski) del spektra na levi in šumni del spektra na desni. Signal smo z nizko- in visokoprepustnim filtrom z mejno frekvenco 3.500 Hz razdelili na dva dela. Če si ogledamo dobljena signala, lahko opazimo, da tisti del, ki zajema frekvence do mejne (na sliki v sredini), skoraj popolnoma sovpada s prvotnim signalom. To opažanje je posledica dejstva, da je pri glasu /u/ večina energije signala zajeta v harmonskem delu, ki je v spodnjem delu spektra. Harmonski del signala bomo označevali kot $m(t)$. Del, ki zajema frekvence od mejne naprej (na sliki spodaj), predstavlja šumni del signala. Šumni del signala bomo označevali kot $n(t)$. Kot smo že omenili, pri glasu /u/ zaradi oblike govorne cevi tako rekoč ne prihaja do turbulenc, zato je ta del zanemarljiv v primerjavi s harmonskim. S harmonsko sinusno sintezo je mogoče dovolj natančno mode-

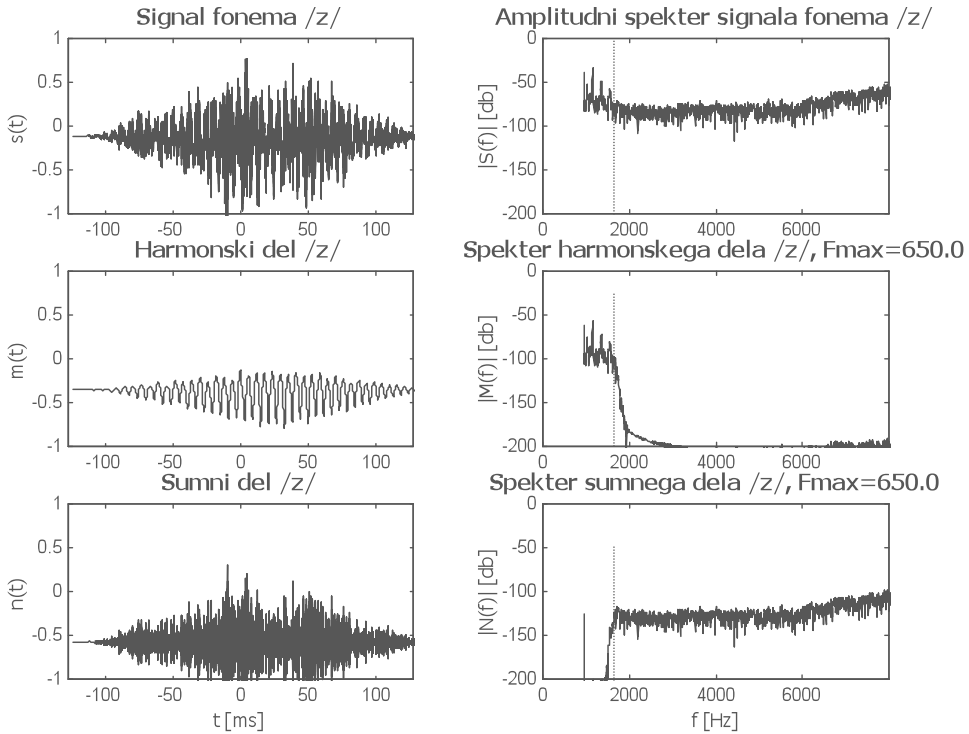

Slika 2: Dekompozicija glasu /z/ na harmonski in šumni del

lirati tovrstne glasove tako, da šumni del preprosto zanemarimo.

Pri nekaterih glasovih pa je šumni del vse prej kot zanemarljiv. Slika 2 prikazuje dekompozicijo glasu /z/. Čeprav je glas /z/ zveneč, vsebuje torej harmonski del, večino energije signala predstavlja šumni del. Zaradi oblike govorne cevi, kjer z jezikom ob nebu zožimo govorno cev, nastanejo turbulence in posledično šum. V tem primeru smo empirično določili mejo med harmonskim in šumnim delom pri mejni frekvenci $F_{max}(t)$=650 Hz (na sliki prikazana pikčasto). Na sliki v sredini se sicer lepo opazi harmonski del signala, na sliki spodaj pa je šumni del očitno izrazitejši. S sinusno sintezo je tovrstne glasove mogoče modelirati le, če vzamemo veliko število sinusov različnih frekvenc, da pokrijemo večino energije signala.

Mejna frekvenca $F_{max}(t)$ med harmonskim in šumnim delom se počasi spreminja in je odvisna od glasu, ki ga izgovarjamo, od govorca ipd. Na splošno obstoj mejne frekvence ne pomeni, da v spektru pod mejno frekvenco ni šuma oziroma da v spektru nad mejno frekvenco ni višjih harmonskih frekvenc [1]. V nezvenečih oknih govora je mejna frekvenca $F_{max}(t)$=0 Hz, saj v teh delih glasilki mirujeta, zato posledično ni harmonskega dela.

Modeliranje harmonskega dela

Harmonski signal lahko zapišemo kot

$$m(t) = \sum_{k=0}^{K(t)} a_k(t)\cos(\Phi_k(t)) \qquad (1)$$

Harmonski del bomo namesto s $h(t)$ označevali z $m(t)$, da ga bomo ločevali od različnih enotinih odzivov filtrov, ki jih pri digitalni obdelavi signalov označujemo praviloma kot $h(t)$. V drugi literaturi je harmonski del praviloma označen s $h(t)$ ([1], [2], [3] in [4]).

Funkcija $K(t)$ določa število harmonskih frekvenc, ki jih zajamemo v harmonski del in jo izračunamo kot:

$$w\,K(t) = \left\lfloor \frac{F_{max}(t)}{f_0(t)} \right\rfloor \qquad (2)$$

Funkcija $a_k(t)$ v enačbi (1) predstavlja amplitudo k-te harmonske frekvence, funkcija $\Phi_k(t)$ pa fazo. V enačbi (1) k harmonskemu signalu prištejemo tudi *»ničto«* harmonsko frekvenco, saj teče indeks vsote *k* tudi prek ničle. V resnici pomeni *»ničta«* harmonska frekvenca enosmerno komponento govornega signala. Lahko bi jo zanemarili, saj je človeško uho ne zaznava, toda za potrebe računanja napake, ki nastane med naravnim in sintetičnim govornim signalom, jo za zdaj obdržimo.

Modeliranje šumnega dela

Pri sinusni sintezi modeliramo govorni signal tako, da ga aproksimiramo z vsoto sinusov različnih frekvenc. Kadar je v govoru veliko šuma (nezveneči glasovi, sičniki, šumniki ipd.), potrebujemo veliko število sinusov, da je predstavitev šumnega dela kakovostna. Toda, kakšen smisel ima matematično čim bolj dosledno aproksimiranje psevdonaključnega signala? Da bi šumni del govornega signala modelirali kako drugače, moramo najprej razumeti, kako človek zaznava šumni del govora.

Slika 3 prikazuje primerjavo glasov /s/ *»sôba«* in /S/ *»šóba«*. Če govorna signala primerjamo v časovnem prostoru (na sliki levo), ne opazimo večje razlike. Za oba signala lahko trdimo z gotovostjo le, da sta šum.

Če signala primerjamo v frekvenčnem prostoru (na sliki desno), pa opazimo, da se amplitudna spektra signalov razlikujeta. Čeprav vsebujeta veliko šuma tudi spektra, opazimo, da spektra kažeta neko obliko, ki se med glasovoma razlikuje. Oblika je nakazana z belo odebeljeno črto, ki smo jo izračunali z analizo LPC z dvajsetimi poli. Oblika nakazuje povprečen obstoj posameznih frekvenc v šumu in jo imenujemo tudi barva šuma. Barva šuma je natančno to, kar človeško uho pri poslušanju šuma zaznava. Glede na barvo posledično ločujemo glasove, zato je barva prva količina, ki jo potrebujemo za modeliranje šuma.

Če si šum pri dekompoziciji glasu /u/ na harmonski in šumni del (Slika 1) pogledamo natančneje (Slika 4, spodaj), opa-

Literatura

1 *Y. Stylianou (1995): Harmonic plus Noise Models for Speech, combined with Statistical Methods, for Speech and Speaker Modification, doktorska disertacija, Ecole Nationale Supérieure des Télécommunications, Francija*

1 *Y. Stylianou (2000): A Simple and Fast Way for Generating a Harmonic Signal, IEEE Signal Processing Letters, 7 (5): 111-113*

1 *Y. Stylianou (2001): Applying the Harmonic plus Noise Model in Concatenative Speech Synthesis, IEEE Transactions on Speech and Audio Processing, 9 (1): 21-30*

1 *D. Šonc, R. Rozman, A. Štrancar (2005): Kvaliteta umetnega govornega signala pri čistem sinusnem ter pri hibridnem modelu sestave govora, predlog članka za ERK 2005*

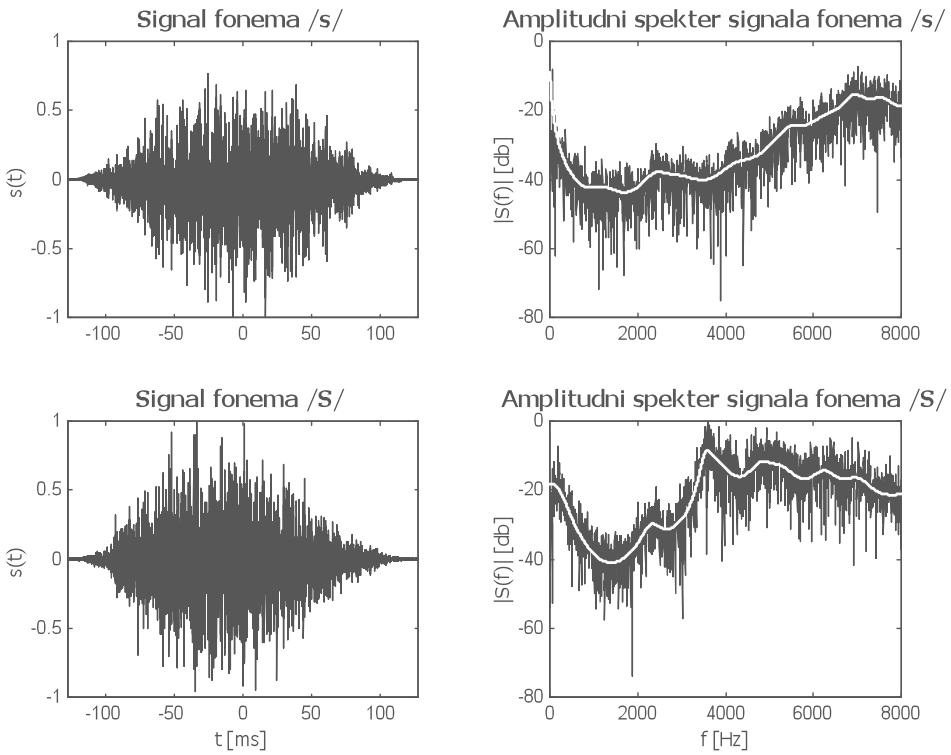

Slika 3: Primerjava glasov /s/ »sôba« in /S/ »šóba«

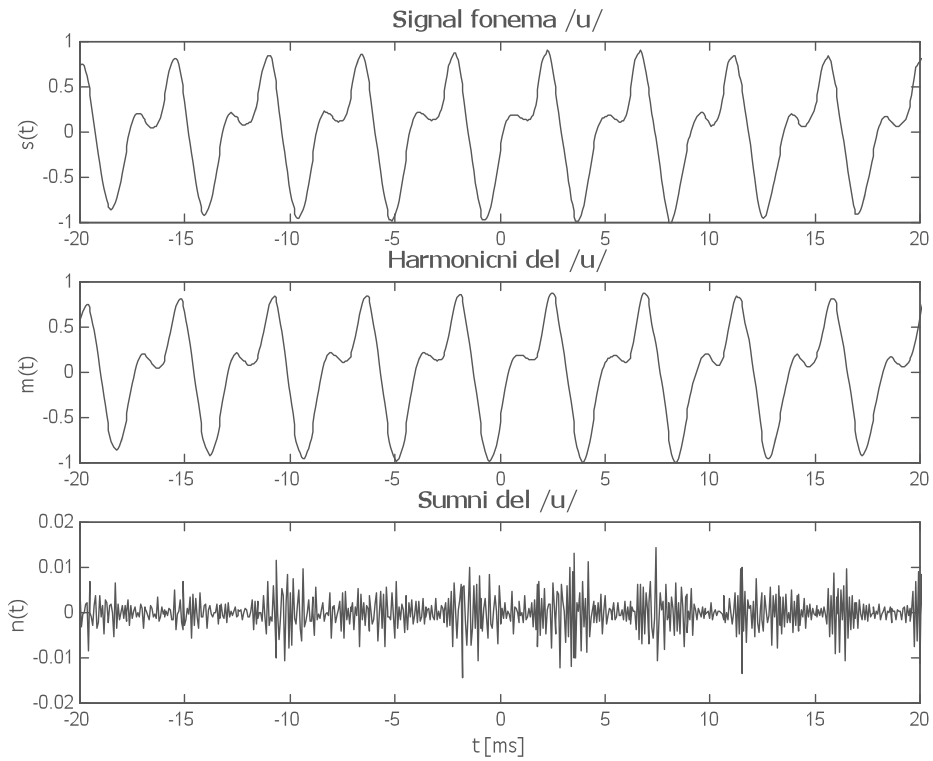

Slika 4: Dekompozicija glasu /u/ na harmonski in šumni del podrobneje

zimo tudi periodične izbruhe šuma – utripanje. Utripanje pri zvenečih glasovih je sinhrono z osnovno periodo in je posledica povečanega zračnega toka ob vsaki odpori glasilk.

Namesto da šum matematično čim bolj dosledno aproksimiramo z vsoto sinusov, lahko določimo njegovo barvo in utripanje. Šumni del pozneje sintetiziramo tako, da beli šum, ki ga dobimo z generatorjem naključnih števil, obarvamo in mu dodamo utripanje.

Pri barvanju belega šuma gre za filtriranje, pri dodajanju utripanja pa za množenje s časovno ovojnico. Barvo šuma določa filter govorne cevi $h_n(\tau, t)$, utripanje pa časovna ovojnica $e_n(t)$. Šum lahko torej izračunamo kot konvolucijo filtra govorne cevi z belim šumom $u(t)$ in množenjem s časovno ovojnico:

$$n(t) = \left(\int_0^t h_n(t-\tau, t)\, u(\tau)\, d\tau \right) e_n(t) \quad (3)$$

Združevanje harmonskega in šumnega dela

Sintetizirani govor $\hat{s}(t)$ $\hat{s}(t)$ je vsota harmonskega in šumnega dela:

$$\hat{s}(t) = m(t) + n(t) \quad (4)$$

NAJ NE OSTANE SAMO PRI PRIVIDIH

Ivan Sivec
dijak Š 4. A, 1966/67

Na Srednjo tehniško šolo elektrotehniške smeri, torej na srednjo šolo na Vegovi, se spomnim velikokrat, pa tudi v svojih bolj ali manj hudomušnih spominih na mladost sem jo v knjigah kar nekajkrat omenil. Pred očmi mi vedno vstane visoka šola, zgrajena v starinskem slogu, z neskončno težkimi vrati in z zelo pomenljivo kljuko, prek katere se je bilo že nekdaj težko prebiti v šolske prostore. Ker je bila moja rojstna vas, Moste pri Komendi, leta 1963, kljub dejanskim borim osemnajstim kilometrom oddaljena od slovenske prestolnice v resnici celih sedem svetlobnih let, sam nikoli niti pomisliti nisem upal, da bi kdaj obiskoval to šolo. A brat Ciril je čutil, da "bi bilo lahko iz fanta nekaj več", in me je kar od vojakov v Skopju vpisal na šolo, sam pa sem pozneje sprejemni izpit tudi opravil brez težav.

Na začetku prvega letnika so se v razredu ustvarile tri skupine dijakov: vozači, internatarji in Ljubljančani. Vozači smo vstajali ob petih zjutraj in se vračali domov ob štirih, pol petih popoldne, internatarji so bili prav tako iz drugih mest in podeželja, tako da so nam bili kaj kmalu dokaj blizu, posebna kasta pa so bili Ljubljančani, ki so se na začetku vedli kar nekam vzvišeno, pozneje pa smo se vendarle vsi zlili v eno. Posebej ob izpraševanju. Že po nekaj tednih sem ugotovil, da vsi niso tako briljantni, kot so se delali na zunaj, pa tudi to, da imamo dijaki s podeželja veliko več delovnih navad kot marsikateri Ljubljančan. Pred tablo, pri izpraševanju, smo si bili pač vsi enaki. Tam pa smo se vozači večkrat celo bolje izkazali kot drugi, velikokrat tudi bolje kot internatarji. Tisti, ki smo se vozili po znanje v Ljubljano, pač nismo mogli – če smo hoteli obstati – prav nič blefirati. Ko so to spoznali tudi Ljubljančani, smo si postali zelo blizu: mnogi so me celo prenočili, ko smo v Drami obiskovali večerne predstave, pa po deseti uri zvečer ni bilo nobenega vlaka več.

Foto: Vito Tofaj

Med šolanjem na Vegovi niti pomislil nisem, da bom kdaj nadaljeval študij na slavistiki in na koncu na drugi strani ceste prejel na Univerzi celo naziv magistra znanosti. Takrat so bile pač skromne razmere, in je bil vsakdo – posebej s podeželja – srečen že, da je lahko končal šolanje na srednji šoli. Zrelostni izpit na taki šoli, kot je bila naša, je pomenil toliko kot danes diploma s fakultete.

Na profesorje imam veliko lepih spominov (npr. na profesorico Horvatovo, Prijateljevo itd.), vmes pa so tudi taki, o katerih se še zdaj pogovarjamo v veselih družbah, kadar si pripovedujemo anekdote iz mladosti (npr. profesor Opeka, Hlebec, Holz itd.). Kot odličnjak iz osnovne šole sem bil najbolj presenečen, da so vse moje ocene

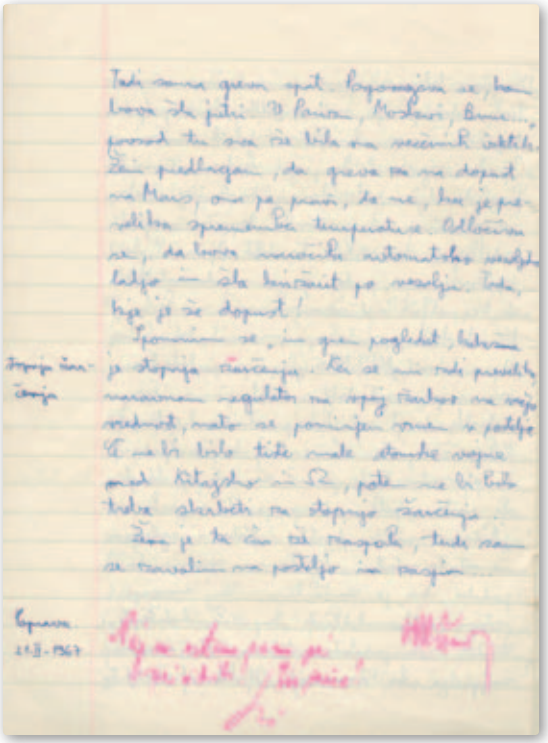

To je bila zagotovo ena od spodbud, ki mi je veliko pomenila in me je spremljala vse življenje. Tako so zdaj moji uradni podatki res prav pestri, bibliografija pa tudi dokaj obsežna.

s petke zdrsnile na štirico in celo trojko, kljub temu pa nisem imel nobenih večjih težav z izdelovanjem letnikov, pa tudi z maturo ne. Še zdaj se z veseljem spominjam, s kakšnim ponosom sem odkorakal iz stavbe, ko sem opravil zrelostni izpit. Pa tudi tega, da smo takrat, ko smo predajali ključ mlajšemu rodu, hodili v zbornici celo po mizah (kar je bil tudi zamene velik prekršek), pa plesov, ki smo jih prirejali skupaj z dekleti s Srednje ekonomske na Prešernovi itn.

Najprej sem se zaposlil na Radiu Ljubljana kot tehnik v programu, potem pa sem ob delu v rednih rokih končal slavistiko, pozneje pa opravil še magisterij na etnološkem oddelku.

Življenje me je povsem potegnilo v novinarstvo in pisanje knjig. Do zdaj sem izdal že 102 knjigi, kar je menda največ v Sloveniji, in sem vedno med najbolj branimi pisatelji. Tako kdo ve, če bi vse to nastalo, če me ne bi v osnovni šoli spodbujala prof. Ana Razpotnik, na Vegovi pa prof. Vida Horvat, odlična profesorica slovenščine. Med rokopisi še vedno hranim zelen zvezek iz šolskega leta 1996/67, ko sem obiskoval 4. A razred. Pod tretjo šolsko nalogo, ki smo jo pisali 17. februarja 1967, mi je prof. Horvatova pripisala: ''Naj ne ostane samo pri prividih! Vso srečo!'' ■

Šolsko nalogo z naslovom Čez deset let sem objavil tudi v svoji knjigi Potovanje na streho Evrope. Takole sem si leta 1967 zamišljal prihodnost:

ČEZ DESET LET

Izpovedna analiza ob pogledu v bodočnost

(3. šolska naloga – 17. 2. 1967)

Ura je pet. Avtomatski vključevalec mi vključi radioaparat in zaradi tega se zbudim. Pritisnem na gumb na postelji in vzdigne mi odejo. Zlezem iz postelje in se oblečem. Tudi žena se je prebudila, oba otroka pa še mirno spita v sosednji sobi. V kuhinji si pri avtomatu postrežem s kavo. Postrežem tudi ženi; ona me v odgovor prijazno pogleda. Na steni pogledam koledar: 17. 2. 1977. Kako čudovit datum! Škoda, da je le navaden delavnik.

Žena mi pripoveduje, koliko dela ima popoldne. Povem ji, da ga imam tudi sam dovolj. Potem oblečeva plašča in pokukava v otroško sobico. Mojca se je vsa zbrcala, zato jo žena pokrije, Tomaž pa mirno spi in na ustnicah ima blag nasmeh.

''Tvoja mama bo zopet kuhala mleko za otroka na električnem štedilniku,'' mi pravi žena. S tem je mislila, da bi bilo bolje, če bi ga zavrela v avtomatskem kuhalniku. Potolažim jo, ženo namreč, da naj se ne meni za to, ''saj je še dobro, da nekdo pazi na najina otroka''.

V žepu najdem pravi ključ in odklenem garažo. Vstopim v avto, toda noče in noče vžgati. Že spet ta akumulator, si mislim. Končno mi le uspe, žena me že nestrpno čaka pred garažo.

''Zopet bova zamudila,'' mi pravi, jaz pa jo potolažim, da bom bolj pritisnil na plin. Med potjo mi žena razlaga, da je videla nov tip avtomobila, ki vozi nekaj časa po cesti, nato pa se dvigne v zrak. Pravi, da je avtomobil prav lep in da bi ga bilo treba kupiti. ''Z mojimi prejemki je to nemogoče,'' ji odvrnem, ona pa ne odneha. Nazadnje se vdam še sam in pravim, da ga bova kupila naslednje leto. Prehiti naju drzen šofer. Uh! Ravno toliko, da je zvozil pred nama. Ti šoferji pa so res vedno bolj predrzni. Pred prvim semaforjem ujameva zeleni val, potem pa prideva naravnost, brez čakanja, pred novi televizijski center na Kolodvorsko cesto.

Žena mi pravi, da bo prišla nekoliko pozneje, ker so bo zamudila po službi na nakupovanju. Zaprem avtomobil in čakam v veži televizijskega centra na dvigalo. Ta dvigala! Nič boljša niso kot pred dvajsetimi

leti. K dvigalu priteče tehnik, ki je zaposlen v moji delovni skupini. Spoštljivo me pozdravi, jaz pa mu odgovorim z rahlim gibom glave. Seveda, on tehnik, jaz pa direktor. To je vendar razlika, in treba je držati s podrejenim neko distanco.

Ko se pripeljeva v 7. nadstropje, izstopiva. Bežno pogledam na vrata Studia 7: Snemalna skupina 7. Direktor Ivan Sivec. No, to se kar dobro bere, si mislim. Ampak koliko truda je bilo treba za ta naslov! V studiu so tehniki in pisarki nekoliko presenečeni, ker sem prišel v službo pravi čas. Kmalu se razgube po vsem studiu in opravljajo svoje delo. Danes je na vrsti snemanje zgodovinskih dogodkov. Režiser, ki je pravkar vstopil, me je pozdravil in se usedel poleg mene na stol. Sprašuje me, kako naj bo ambient postavljen in v kakšnih barvah, da pride scena bolj do izraza. Ker ne vem, kaj bomo sploh snemali, mi razloži prizor št. 1: ''Učenci zadnjega letnika na šoli pišejo šolsko nalogo. Nekateri se pogovarjajo, drugi se za delo ne zanimajo in motijo pouk, spet drugi pa pridno pišejo.'' Režiser me sprašuje, ali je boljša zelena ali črna barva table. On meni, da zelena, jaz da črna. Kamermani so že postavili televizijske kamere za barvno snemanje. Zavpijem jim: »Začnite, no, že enkrat snemati!«

Delo kmalu steče. Režiser ponavlja prizor, ni in ni mu všeč. Po nekaj urah mu le uspe. Delo se konča.

''Zdaj pa je treba še sinhronizirati serijski film,'' pravim tehnikom, in oni začnejo delati. Leno jih opazujem iz naslanjača. Ker se mi zdi, da sem lačen, pritisnem na gumb za sendvič in kozarec dobrega vina. Strežnica mi oboje hitro prinese. Ker sem še vedno lačen, naročim ponovno. Ko mi prinese drugič, ne odide. S pladnjem v roki ponižno stoji in nekaj čaka. Le kaj? Vpraša me, če bi lahko dobila teden dni dopusta, da bi šla s fantom na izlet na Luno.

''Le pojdi,'' ji pravim, ''samo da ne boš zopet bolezni prinesla s sabo.'' Ponižno se mi zahvali. Nato dam tehnikom še nekaj dela, sam pa odhitim v mesto, da si kupim čevlje. Najprej grem v prodajalno Peko, kjer imajo čevlje najboljše kvalitete. Zanimam se za ''električni'' model. Take čevlje ima generalni direktor. Čevlji so prav lično izdelani, pod usnjem pa so montirane svetlobne celice, ki pretvarjajo svetlobo v električno energijo. Čevlji so tako prav prijetno topli. V prodajalni čevlje kupim, nato pa se vračam po drugi poti. Ne ljubi se mi hoditi, zato stopim na tekoči trak pločnika in ta me pripelje do televizijskega centra. Tu izstopim.

Tehniki so svoje delo že opravili in Jeras je celo odšel domov. Razburim se in naredim dolgo pridigo vsem tehnikom. Jerasa bom seveda kaznoval. To je pa že preveč! Ko se pomirim, tudi ostale spustim domov, nato odidem še sam. V avtomobilu čakam na ženo. Zdajle bi že morala priti, si mislim. Toda nje ni. Čakam jo še pol ure in prav pošteno sem jezen nanjo. Končno le pri-

O pisatelju Ivanu Sivcu

Ivan SIVEC je najbolj plodovit in vedno med prvimi štirimi najbolj branimi slovenskimi pisatelji. Rodil se je 23. maja 1949 v Mostah pri Komendi, živi v Mengšu. Po poklicu je slavist, delal je kot novinar oziroma urednik na RTV Slovenija. Na ljubljanski Filozofski fakulteti je diplomiral na slavistiki, na etnologiji pa si je pridobil naziv magister etnoloških znanosti. Sodeloval je pri pripravi Enciklopedije Slovenije in Slovenskega etnološkega leksikona. Član Društva slovenskih pisateljev je od leta 1987.

Napisal je 102 knjigi, natisnjenih pa je bilo več kot 300000 Sivčevih izvodov knjig. Več knjig je bilo ponatisnjenih, več del dramatiziranih, po njegovih romanih Pozabljeni zaklad in Vlomilci delajo poleti sta bila posneta filma in televizijski nadaljevanki. Vsak dan v letu si v slovenskih knjižnicah izposodijo bralci več kot sto dvajset Sivčevih knjig. Piše več različnih literarnih žanrov: slikanice za najmlajše, knjige za mlajše bralce, zbirko Srečna družina, knjige s športno tematiko, pustolovske romane, socialno-psihološke romane, kmečke povesti in romane, spominsko prozo, humorne pripovedi, knjige o glasbi, potopise ter biografske in zgodovinske romane. Napisal je več kot dva tisoč petsto besedil za glasbo.

Na željo bralcev je svoje knjige predstavil na prireditvah ob zaključku šolskih bralnih značk in na literarnih večerih v več kot 700 krajih po Sloveniji, v Avstriji, Argentini, Italiji, Franciji, Hrvaški, Kanadi, Namibiji, Norveški, na Švedskem, v Švici in Združenih državah Amerike.

Za ustvarjalno delo na literarnem področju je prejel zlato Kersnikovo plaketo, roman Jutro ob kresu je dobil priznanje Ministrstva za obrambo, knjiga Prekletstvo zlata je bila nominirana za desetnico 2008, za novinarsko delo je prejel Terseglavovo priznanje za demokratizacijo glasil, za pisanje besedil Souvanovo nagrado za življenjsko delo, imenovan je bil za glasbenega kralja, celovečerni film Pozabljeni zaklad, posnet po Sivčevi literarni predlogi, pa je prejel zlato rolo.

Več na spletni strani www.ivan.sivec.net.

Slikanice za najmlajše:

- **DOBER DAN**, **PALČKI**, Dolenjska založba, Novo mesto, 1991. Štirinajst pravljic o slovenskih palčkih s priloženim palčjevidom.
- **PETELINJA DRSALNA ŠOLA**, ICO, Kamnik, 2005.
  Slikanica s pravljico o pogumnem petelinu Pisanemu repu.
- **ZABAVA NA NEBU**, ICO, Kamnik, 2006. Slikanica s pravljico o nastanku dežja, ko zadrema sonce Balonce.
- **ABECEDA SE POTEPA**, ICO, Kamnik, 2007. Slikanica s petindvajsetimi zgodbami črk abecede.
- **PRSTANI ZA PRINCESKO FRANCESKO**, ICO, Kamnik, 2008. Slikanica s pravljico o nenavadni princeskini možitvi.
- **DOBRA VILA VALENTINA**, ICO, Kamnik, 2009.
  Slikanica s pravljico o prijazni gozdni vili in živalih.

Knjige za mlajše bralce:

- **PIKA IN HIŠNI ROBOT XY-13**, Karantanija, Ljubljana, 2007. Ljubezen med Piko in kovinsko škatlo.

POČITNICE NA MARSU, Karantanija, Ljubljana, 2008. O nenavadnih vesoljskih počitnicah Mihe in Rine.

- **PO BUČELAH SE VIŽEJ**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 2009. Čebelarska detektivska zgodba.

Zbirka srečna družina:

- **VLOMILCI DELAJO POLETI**, Karantanija, Ljubljana, 2004. Počitniška detektivska zgodba z morja *srečne* oz. *smešne* družine Erjavec.

teče in se opraviči. Kupila mi je tudi novo kravato, zato ji oprostim. Domov vozim hitro, pred mano je vedno več avtomobilov. Ko pripeljem do Ježice, se pol teh avtomobilov dvigne v zrak. Ta tehnika! Malo mi je nerodno, ko žena neprestano hvali nove avtomobile. Res bova morala tudi midva kupiti novi model.

Otroka doma že nestrpno čakata na mamico in očka. Poljubiva ju, potem pa žena hitro pripravi kosilo. Sam se zleknem v naslanjač in preberem Racionalno delo. Ta časopis redno berem. Zdi se mi, da v njem izvem vse najvažnejše. Kosilo je sestavljeno iz toplih in mrzlih obrokov, največ je zadnjih, ki so pripravljeni na hitro. Tomaž mi nato prinese domači zvezek in pravi, da naloga prejšnji dan ni bila pravilno rešena. Robot učitelj mu je dal znak, ki pomeni napačno. Še enkrat pregledam nalogo in ugotovim, da sem se res zmotil. S Tomažem še enkrat preračunava in tedaj spoznam, kakšen smisel ima moj sin za matematiko.

''Odslej naprej boš vedno računal sam,'' mu pravim. Malo se upira, vendar ve, da, kar očka reče, drži. Mala Mojca me pride prosit za posteljico. Ima majhno punčko, ta punčka pa ne more spati na prostem. Obljubim ji takšno z električnim ogrevanjem.

Nato odidemo z ženo na sprehod. Gremo v borov gozdiček. Kako prijetno je! Ta hlad in mir. Takrat pa se ravno nad nami pripelje helikopter in se spusti na jasi na tla. Iz njega izstopijo lovci in se hitro porazdelijo po gozdu. Smilijo se mi uboge živali, tudi ropota ne maram, zato gremo na drugo stran gozda. Proti večeru opazujemo sončni zahod. Kako čudovit je! Planine so vse ožarjene. Nato se vrnemo domov.

Žena mi znosi perilo na kup, jaz pa ga zmečem v avtomatski pralni stroj. Pranje je hitro opravljeno. Otroka gledata barvno televizijo in ... smešno, ravno tista oddaja je na sporedu, ki sem jo dopoldne snemal. Zato me ne zanima. V roke vzamem knjigo. Preberem naslov in pobrskam po knjigi, nato jo odložim. Žena vneto knjiži svoje izdatke v dnevnik. Ko delo konča, se sporazumeva, da greva na nočni izlet v Neapelj. Tam še nisva bila. Na otroka pazi moja mama, sama se odpraviva. Na bližnjem superletališču vzameva najhitrejše letalo in ... čez dobrih deset minut pristaneva v Neaplju. Kako čudovito! Luči kot v pravljici! In povsem toplo je. Z ženo se sprehajava ob parku, potem pa zavijeva v park in gledava nočne parčke. Nato si ogledava še ostalo mesto. Ni spremenilo podobe, ker je zaščiteno. Vanj nimajo vstopa avtomobilisti, kaj šele helikopterji, tudi kozmodroma nima. Ko sva že zaspana, se vrneva. Otroka že spita. Tudi sama greva spat. Pogovarjava se, kam bova šla jutri. V Parizu, Moskvi, Brnu ... povsod sva že bila na večernih izletih. Ženi predlagam, da greva na dopust na Mars, ona pa pravi, da ne, ker je prevelika sprememba temperature. Odločiva se, da bova naročila avtomatsko vesoljsko ladjo in šla križarit po vesolju. Toda, kje je še dopust!

Spomnim se in grem pogledat, kakšna je stopnja žarčenja. Ker se mi zdi prevelika, naravnam regulator za vpoj žarkov na večjo vrednost, nato se pomirjen vrnem v posteljo. Če ne bi bilo tiste male atomske vojne med Kitajsko in Sovjetsko zvezo, potem ne bi bilo treba skrbeti za stopnjo žarčenja.

Žena je ta čas že zaspala, tudi sam se zavalim na posteljo in zaspim ... ▪

O tedaj najbolj izpostavljenem prof. Opeki, ki smo ga dijaki imenovali kar Cegu, pa sem v knjigi Male neumnosti objavil tole črtico:

FANTJE IZ PRIMORSKE

Ko sem se po osnovni šoli podal v šolo v Ljubljano, se mi je zazdelo, da sem prišel v nov svet. Ljubljano sem poznal le po nekaj obiskih z mamo, pa še takrat sva hodila le po trgovinah. Da pa bi lahko prestopil prag prave ljubljanske šole, si nisem mogel predstavljati niti od daleč.

Da sem lahko v Ljubljani obiskoval srednjo šolo, sem moral vsak dan žrtvovati poldrugo uro spanja. Vstajal sem ob pol petih, se v lavorju z dvema prstoma umil, potem pa na hitro pojedel košček kruha in popil skodelico mleka. Toda ker smo se vedno prebujali ob veseli domači glasbi, ni bilo nikomur težko vstajati, tudi bratoma ne, starša pa sta bila tedaj tako in tako že pokonci zaradi dela na kmetiji.

Od Most do Duplice pri Kamniku je okoli štiri kilometre. Do tja sem se vedno vozil s kolesom. Kadar je bilo vreme lepo, ni bilo nobenih težav, čeprav je bila cesta še navadna, neasfaltirana; bolj zoprno je bilo v dežju in snegu. A tedaj niti pomislil nisem na to, da bi ostajal v Ljubljani in da bi šel v internat. Sicer pa za internat ni bilo denarja in tako sploh ne bi šel v Ljubljano v šolo.

Med mojimi sošolci je bilo nasploh največ vozačev. Vozili so se iz Grosupljega, Škofje Loke, Kranja, tudi iz Postojne in Rakeka. Nekateri so zagotovo vstajali še prej kot jaz. Precej jih je živelo v internatu, v razredu pa je bilo tudi nekaj pristnih Ljubljančanov.

Že po prvi redovalni konferenci se je izkazalo, da vozači le nismo tako slabi. Res je bilo, da smo vstajali vedno prvi, res je bilo, da smo doma še skoraj vsi pomagali pri delu, največ na kmetiji, res pa je tudi bilo, da smo imeli vsi delovne navade in nam ničesar ni bilo storiti težko.

Medtem ko smo se dijaki med seboj kar hitro spoprijateljili in se povezali, pa so nas profesorji še dolgo delili na podeželane in mestne otroke. Videti je bilo, kot da bi bili podeželani manj vredni.

''Kaj pa ti tako dišiš?!'' je tu in tam zavihal nad mano nos eden bolj zoprnih profesorjev, ki smo mu rekli Cegu. Pisal se je namreč Opeka. ''Da ni to morda parfum, imenovan hlevski gnoj?''

Imel je prav. Na kmetijah takrat nismo imeli kopalnic, vsa higiena se je opravljala le s pomočjo umivalnika, poleti pa smo se dodobra okopali v naših dveh poto-

- **HIŠICA V CVETJU**, Karantanija, Ljubljana, 2004.
  Grozljivka o prenovitvenih gradbenih delih pri Erjavčevih.
- **BOŽIČNI STUDENEC**, Karantanija, Ljubljana, 2004. Praznična idila o praznovanju božiča nekdaj in danes.
- **LJUBEZEN ZA ENO POLETJE**, Karantanija, Ljubljana, 2005.
  Romantična zgodba o prvi ljubezni.
- **BLIŽNJE SREČANJE Z MEDVEDKO PEPCO**, Karantanija, Ljubljana, 2006.
  Pustolovska zgodba o srečanju z medvedi in lovskim čuvajem v kočevskih gozdovih.
- **CELA IDRIJA NORI**, Karantanija, Ljubljana, 2007.
  Detektivsko ekološka zgodba o katastrofi, ki grozi Idriji.
- **BOMBA NA ŠOLI**, Karantanija, Ljubljana, 2008.
  Resnična detektivska zgodba o odkrivanju nasilnežev.
- **ZAKLETA BAJTA**, Karantanija, Ljubljana, 2009.
  Idilična planinska srhljivka.

Knjige s športno tematiko:

- **NETOPIR BREZ KRIL**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1995. Detektivska zgodba iz sveta smučarskih skakalcev v dolini pod Poncami.
- **BELI MUŠKETIR**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1995. Detektivska zgodba o alpskih smučarjih na olimpijadi treh dežel.
- **FORMULA SMRTI**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1997. Detektivska zgodba iz sveta formule 1.
- **ZELENA KRI**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1998. Detektivska zgodba iz sveta nogometnih navijačev.
- **ENAJSTA OVIRA**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1999. Detektivska zgodba iz sveta atletike.

Pustolovski romani:

- **POZABLJENI ZAKLAD**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1987, ponatis KKZ, Ljubljana, 2001. Pustolovska zgodba o zakladu iz francoskih časov; po romanu l. 2001 posnet film in TV nadaljevanka.
- **GUSARJI NA OBZORJU**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1991. Ljubezenska zgodba o lepi Anki in mladem ribiču Krištofu z otoka Visa.
- **SKRIVNOST ZLATE REKE**, DZS, Ljubljana 1996, ponatis ICO, Kamnik, 2008. Pustolovski roman o zlatokopih pod Kamniškimi planinami.
- **KROKARJI VITEZA ERAZMA**, DZS, Ljubljana, 1997. Pustolovski roman o zakladu iz Predjamskega gradu.
- **ČAROBNA VIOLINA**, DZS, Ljubljana, 1998. Pustolovski roman o izgubljeni Tartinijevi violini.
- **USODNI PEČAT**, DZS, Ljubljana, 2000. Pustolovski roman o zapuščini Petra Pavla Glavarja.
- **KRIVA PRISEGA**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 2002. Pustolovski roman o treh rodovih splavarjev.
- **KAPITANOV KLJUČ**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 2004. Pustolovska zgodba o zakladu s potopljene ladje velikanke Rex v našem morju.
- **PREKLETSTVO ZLATA**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 2006. Ljubezen med najbogatejšim slovenskim zlatokopom in ameriško igralko.

Socialno-psihološki romani:

- **ZADNJI MEGA ŽUR**, Karantanija, Ljubljana, 2001, ponatis M–knjiga, Ljubljana, 2005. Ljubezenska zgodba med maturantoma z usodnim koncem.

- **NOČ PO MEGA ŽURU**, Karantanija, Ljubljana, 2001. Kriminalna zgodba o gospodarstveniku, povzpetniku brez srca.
- **FINTA V LEVO**, ICO, Kamnik, 2002. Ljubezenska zgodba o dilerski in rejvarski sceni.
- **FAKTOR X**, ICO, Kamnik, 2005. Izpoved manekenke Maše o zakulisju modne scene.
- **JUTRI BOM UMRL**, ICO, Kamnik, 2007. Izpoved ljubljanskega frajerja, HIV pozitivca.
- **ŠKORPIJONOV PIK**, ICO, Kamnik, 2010. Pripoved o posvojitvi na daljavo.

Kmečke povesti in romani:

- **PESEM NJENIH ZVONOV**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana 1972, ponatis KKZ, Ljubljana, 1982, ponatis Mihelač, Ljubljana, 1992. Usodna idilična ljubezenska zgodba.
- **KDAJ BO SNEG SKOPNEL**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1972. Kriminalna zgodba o uboju na podeželju.

GRENKI KRUH, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1974. Pripoved o zadnjih komendskih lončarjih.

KORENINE GRUNTA, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1974. Pripoved o pogumnih otrocih na kmetiji.

- **KLIC DOMAČE ZEMLJE**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1975. Pripoved o zdomski problematiki.
- **PRISTRIŽENE PERUTI**, Mohorjeva družba, Celje, 1976. Pripoved o kmetih v domu za starejše občane.
- **SONCE VZHAJA POČASI**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1979. Pripoved o hudih povojnih časih na kmetiji.
- **SETEV POMLADNEGA VETRA**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1980. Pripoved o nerazumevanju med generacijami na kmetiji.
- **TEDAJ SO CVETELE ČEŠNJE**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1982. Ljubezenska zgodba med mladima, razpetima med vasjo in mestom.
- **PRVE LASTOVKE**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1984. Pripoved o mladem zakonskem paru, ki se vrne k zemlji.
- **BEG PRED SENCO**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1986. Pripoved o ‚faliranem' kmetijskem inženirju.
- **SNEG V MAJU**, Mohorjeva družba, Celje, 2001. Šest novel iz sodobnega življenja.
- **LEPŠE ŽIVLJENJE**, Ognjišče, Koper, 2001. Šest novel iz sodobnega življenja.

Spominska proza:

- **KRUH PONOČI SPI**, Mohorjeva družba, Celje, 1994. Štiriindvajset črtic o pisateljevi mladosti.
- **VSAK KLAS JE ZLAT**, Mohorjeva družba, Celje, 1998. Štiriindvajset črtic iz pisateljeve mladosti.
- **ZLATI ČASI**, Ognjišče, Koper, 2000. Štiriindvajset črtic o pisateljevi mladosti.
- **MALE NEUMNOSTI**, Ognjišče, Koper, 2003. Štiriindvajset veselih zgodbic oziroma malih neumnosti velikega socializma.
- **RADIOAKTIVNI SPOMINI**, Karantanija, Ljubljana, 2008. Vesele zgodbe starega radijskega mačka.

Humorne pripovedi:

- **ŽENIN PROTI SVOJI VOLJI**, Prešernova družba, Ljubljana, 1991. Humoristična pripoved o ženinu iz radijske reportaže.
- **BOG NA DOPUSTU**, Založba Brazde, Ljubljana, 1994. Humoristična pripoved o zidavi hiše.

kih. Tako se je večkrat pripetilo, da sem prejšnji dan doma razvažal ali razmetaval gnoj, naslednje jutro pa sem že sedel v svetlih ljubljanskih učilnicah.

''Kje pa si dobil ta suknjič?'' se je drugič obregnil obme profesor Cegu. ''Pa ne, da si ga pojerbal od pradeda?'' Beseda ''pojerbal'' mu je bila namreč zelo všeč, zato jo je kar naprej ponavljal.

Tudi glede tega je imel prav. Suknjiča sicer nisem podedoval od pradeda, bil pa je iz očetove mladosti. Sam niti pomislil nisem na to, da bi bilo lahko kaj narobe, ker nosim očetov suknjič, ki mu je bil že premajhen. Doma smo se pozimi v podstrešni sobici tudi pokrivali s starimi dedovimi suknjami namesto s tuhnami, pa nihče ni menil, da se vedemo neprimerno.

''Aha, danes pa nosiš pričesko a la ptičje strašilo, made in Kamnik,'' se je večkrat vtaknil vame profesor Cegu, kadar si nisem utegnil umiti las in se počesati.

Seveda je imel prav tudi glede tega. Na zunanjo podobo nismo dali kaj dosti, pa tudi časa za to ni bilo veliko, saj smo ga precej zgubili na poti v šolo in domov. Doma pa sem vedno najprej odšel na polje ali v gozd pomagat staršema in bratoma, šele zvečer sem lahko sedel k zvezkom in knjigam. A mi ni bilo prav nič hudo, tudi z drugimi je bilo tako.

Kaj hitro smo tudi dijaki ugotovili, da so med nami v zunanji podobi kar prevelike razlike. Posebno med tistimi, ki so prihajali iz Primorske in drugimi. Fantje iz Kopra in Gorice so se namreč oblačili precej bolj modno in živahno, pa tudi veliko drugega zahodnega so imeli.

Tako so se nehote, brez kakršnega koli obotavljanja, spremenili v dobavitelje zahodne robe za nas.

''Bi mi prinesel redis peresa iz Trsta?'' smo vozači in Ljubljančani prosili internatarje, ki so konec tedna hodili domov.

''Bom, zakaj pa ne!''

''Jaz bi pa rad rehenšibar,'' je zaprosil drugi. Tako smo rekli logaritmičnemu računalu, ki jih pri nas ni bilo, pri računanju pa so nam bili v veliko pomoč.

''Pripravi denar, pa ti ga bo oma prinesla!''

Kmalu smo izvedeli, da se v Trstu in v Gorici dobi tako rekoč vse, od tehnične robe do oblačil. Fantje iz Primorske so nam tudi povedali, na katerem valu je treba poslušati dobro zahodno glasbo – predvsem smo poslušali Radio Luksemburg in italijanske postaje – v šolo so nam prinesli slike skupine Beatles, kmalu pa tudi prve plošče.

V nekaj mesecih je vse po vrsti zajela beatlomanija. Vsi smo si pustili rasti nekoliko daljše lase, ponoči, ko smo risali tehnične programe s tujimi redis peresi, smo poslušali tuje radijske postaje z zabavno glasbo, oblačili pa smo se v – kavbojke. Hlače, narejene iz džinsa, so postale neke vrste simbol naše mladosti.

Tu pa se zgodba pravzaprav šele začne.
Kavbojk pri nas ni bilo, v šoli pa so bile prepovedane.
Nekega dne se je v kavbojkah pojavil eden od Primorcev tudi pri pouku, toda takoj je naletel na hud odpor pri profesorjih.
''Ali sploh veste, kaj pomeni kavboj?'' se je na široko postavil pred nas profesor Cegu. ''To je kravji deček. Vi pa hodite sem v šolo, v srednjo šolo, v srednjo ljubljansko šolo, kjer ni prostora za nobene krave in dečke, ki smrdijo po kravah. Šola je kulturna ustanova, ne kravji hlev.''
Po posredovanju profesorja Cegla je moral dijak iz Primorske takoj zapustiti razred, zaradi neprimernega oblačenja pa je dobil ukor.
''Vsem drugim za zgled,'' je rekel profesor Cegu.
Toda prepovedane stvari so vedno najslajše. Prepoved profesorja Cegla je delovala na nas tako, kot bi nas vse namenoma napotil v Trst in Gorico. Ker nismo imeli prevoza, smo seveda vsi po vrsti začeli na veliko prositi naše primorske tovariše, naj nam prineso kavbojke, pa naj stanejo, kolikor hočejo. Tudi sam sem jih naročil in še danes ne vem, kako sem jih plačal. A imel sem jih.
Tako je prihajalo do prav smešnih situacij. Na cesti smo – da bi bili videti večji frajerji – nosili kavbojke, v šolski garderobi pa smo se preoblekli v navadne hlače, kavbojke pa stlačili v torbe ali v šolske omarice. Na srečo je bilo pri kavbojkah pač tako, da so bile toliko boljše, kolikor bolj zmečkane so bile.
''Sem slišal, da ste se že vsi opremili s tistimi – kravjimi hlačami!'' nas je nekoč ostro prijel profesor Cegu. ''Primorci menda švercate čez mejo noč in dan. No, to šoli ni ravno v ponos. Pa tudi to ne, da na cesti srečujem svoje dijake kot po pravilu v samih kravjih hlačah.''
Mi nismo rekli nič. Srečni smo bili že, če so bile pri najstrožjem profesorju ocene pozitivne.
Potem pa je nekega dne izbruhnil upor.
Lučo – doma je bil iz Kopra – je predlagal, da bi prav vsi tudi za razred oblekli kavbojke.
''Tole preoblačenje je neumnost čez mero. Pogovarjal sem se z nekom iz Trsta in ta mi je povedal, da pri njih sploh ne gledajo, kaj imaš oblečeno. Zato se tudi mi pojavimo v razredu v kavbojkah. Vseh nas ne morejo poslati domov.''
Ljudje pa smo pač različni. Bolj korajžni so bili Primorci, drugi pa smo še nekoliko oklevali. Na dan X, ko bi se morali pojaviti v razredu prav vsi v kavbojkah, se nas je vanje oblekla le dobra polovica razreda.
''Doma sem jih pozabil,'' se je izgovarjal prvi.
''Moje so pa strgane.''
''Ravno opral sem jih.''
Profesor Cegu je bil ogorčen čez vsako mejo. Vse, ki smo bili v ''kravjih hlačah'',

- **MOJIH PRVIH PETDESET**, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1998. Humoristični opis petdesetih pomembnih ljudi in stvari v življenju.
- **DOPUST S TAŠČO**, Karantanija, Ljubljana, 2005.
Humoreske o večni ljubezni do tašče.
- **SOL ŽIVLJENJA**, Karantanija, Ljubljana, 2007. Humoreske, veseli prizori, pesniške parodije in šaljivi drobir.
- **KAKO SEM POSTAL SLAVEN**, Karantanija, Ljubljana, 2007. Priročnik za nadarjene pisatelje in bralce.
- **MALE BUTALE**, Karantanija, Ljubljana, 2009. Osemnajst poti do samostojnosti.
- **MOJIH PRVIH ŠESTDESET**, Karantanija, Ljubljana, 2009. Šestdeset sladko-grenkih stvari in ljudi.
- **MOJIH PRVIH STO**, ICO, Kamnik, 2010. Sto pripovedi Ivana Sivca.

Knjige o glasbi:

- **GODEC PRED PEKLOM**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana 1989, ponatis KKZ 1994. Pripoved o ozadju narodno-zabavne scene.
- **VSI NAJBOLJŠI MUZIKANTI**, I. del, ICO, Kamnik, 1998. Monografija o razvoju narodno-zabavne glasbe od začetkov do leta 1973.
- **BRATA AVSENIK**, Založba ICO, Kamnik,1999. Pripoved o legendarnih bratih Slavku in Vilku Avsenik.
- **GODEC V VICAH**, KKZ, Ljubljana, 2000. Nadaljevanje pripovedi o ozadju narodno-zabavne scene.
- **TISOČ NAJLEPŠIH BESEDIL**, ICO, Kamnik, 2002. Tisoč besedil za narodno-zabavno in zabavno glasbo in trijezični esej o domači glasbi.
- **VSI NAJBOLJŠI MUZIKANTI**, II. del, ICO, Kamnik, 2003. Monografija o razvoju narodno-zabavne glasbe v letih 1973–2003.
- **EN GODEC NAM GODE**, Slak d.o.o., Ljubljana, 2004. Življenjska in muzikantska pot prvega moža diatonične harmonike Lojzeta Slaka.
- **LUČ BOŽIČNE NOČI**, Družina, Ljubljana, 2004. Izvirna odrska božična igra o nastanku pesmi Sveta noč.
- **KJER LASTOVKE GNEZDIJO**, ICO, Kamnik, 2007. Sto nagrajenih in drugih najlepših besedil.

Potopisi:

- **IZGUBLJEN NA ALJASKI**, ICO, Kamnik, 2005. Po Aljaski po poteh Jacka Londona.
- **PEKLENSKI RAJ NAMIBIJE**, ICO, Kamnik, 2006. Po Namibiji po poteh Williama Howellsa.
- **POTOVANJE NA STREHO EVROPE**, ICO, Kamnik, 2007. Po Franciji po poteh Julesa Verna.
- **RANJENO DREVO**, ICO, Kamnik, 2008. Po Argentini po poteh Janka Benigarja.
- **NAJLEPŠA BOŽIČNA PESEM**, Družina, Ljubljana, 2008. Po Avstriji po poteh pesmi Sveta noč, blažena noč.
- **RIBČEV DOHTAR**, ICO, Kamnik, 2009. Po Sloveniji po poteh Franceta Prešerna.
- **HUDOMUŠNI LJUBLJANSKI HRIBOLAZEC**, Družina, Ljubljana, 2009. Po evropskih gorah po poteh Janka Mlakarja.

Biografski romani:

- **IN VEČNO BODO CVETELE LIPE**, Mohorjeva družba, Celje, 1991. Pripoved o življenju in delu velikega Slovenca Petra Pavla Glavarja iz Komende.
- **PESEM JE SONCE**, Založba Dnevnik, Ljubljana, 1994. Pripoved o enem najpomembnejših članov Slovenskega okteta Tonetu Kozlevčarju.

- **TRIGLAVSKI KRALJ**, Založba Družina, Ljubljana, 1994. Pripoved o življenju in delu velikega planinca in skladatelja župnika Jakoba Aljaža.
- **BISERI BOLEČINE**, Založba Družina, Ljubljana, 1996. Pripoved o življenju in delu goriškega slavčka Simona Gregorčiča.
- **UMETNIK Z MEHKO DUŠO**, Založba ICO, Kamnik, 1999. Pripoved o življenju in delu slikarja Jožeta Peternelja – Mausarja.
- **HODIM Z ROKAMI**, Založba ICO, Kamnik, 1999.
  Pripoved o športnih dosežkih invalida Mirka Lebarja.
- **MOJSTER NEBEŠKE LEPOTE**, Mohorjeva družba, Celje, 2001, ponatis 2002. Pripoved o življenju in delu arhitekta Jožeta Plečnika.
- **POVEST O JANEZOVI SREČI**, ICO, Kamnik, 2002. Pripoved o življenju in delu pisca prve slovenske povesti Janezu Ciglerju.
- **PLANINSKA ROŽA**, Karantanija, Ljubljana, 2004. O neizpeti ljubezni med Simonom Gregorčičem in učiteljico Dragojilo Milekovo.
- **BRODNIKOVA OPOROKA**, ICO, Kamnik, 2006. O življenju in delu največjega slovenskega epika Antona Aškerca.
- **JULIJA IZ SONETNEGA VENCA**, Karantanija, Ljubljana, 2006. O življenju Prešernove Laure Julije Primic.
- **SLOVENSKA PRAVLJICA MAKSIMA GASPARIJA**, Ognjišče, Koper, 2007. Povest o Gasparijevem življenju ter dokumentarno gradivo.
- **PRVI KRANJSKI ROPAR**, Založba Kmečki glas, Ljubljana, 2007. Povest o razbojniškem življenju, čudni ženitvi in bridki smrti Anžeta Koširja.
- **KRALJICA SLOVENCEV**, Ognjišče, Koper, 2007. Povest o brezjanski Mariji Pomagaj.
- **KAMEN NAD GLADINO**, ICO, Kamnik, 2007. O življenju in delu evropsko razgledanega jezikoslovca Jerneja Kopitarja.
- **MOJI EDINI, KI JO LJUBIM**, Karantanija, Ljubljana, 2008. O prvi Kajuhovi ljubezni.
- **NEZNANI ZNANCI**, Karantanija, Ljubljana, 2009. Slovenski literarni ustvarjalci v očeh sorodnikov in poznavalcev.

Zgodovinski Romani:

- **JUTRO OB KRESU**, Kmečka knjižna zbirka, Ljubljana, 1993. O ljubezni med hčerko viteza Adama Ravbarja in grajskim hlapcem.
- **KRVAVA GRAJSKA SVATBA, ICO, Kamnik, 1997.**
  Ljubezen med turškim poveljnikom in mengeško grajsko gospodično.
- **KRALJ SAMO, Karantanija, Ljubljana, 2010.** I. del Sage o Karantaniji – roman o junaštvu in ljubezni.
- **CESAR ARNULF, Karantanija, Ljubljana, 2010.** II. del Sage o Karantaniji – roman o zmagah in ponosu.
- **KNJEGINJA EMA, Karantanija, Ljubljana, 2010.** III. del Sage o Karantaniji – roman o odpuščanju in dobroti.

nas je vprašal in sam sem tedaj, kljub temu, da sem to pričakoval in sem znal vse na pamet, komajda dobil rahitično dvojko. Ukorov pa niso več delili. Ravnatelj je imel precej širši pogled na svet in je menil, da je obleka osebna stvar vsakega človeka. Kar smo utrpeli škode, smo jo potem samo še pri profesorju Ceglu. Sam sem bil vendarle toliko upogljiv, da sem ob koncu leta nosil navadne hlače, posebej takrat, ko so profesorji zaključevali ocene.

Minilo ni niti pol leta od našega ''kavbojskega'' upora, ko sem na ljubljanskih ulicah srečal profesorja Cegla.

''Dober dan, tovariš profesor!'' sem ga vljudno pozdravil. Niti v sanjah ne bi šel nihče mimo profesorja, da ga ne bi pozdravil.

''Dober dan!'' je na kratko odvrnil in švignil mimo.

Nekaj na njem me je močno zmotilo. Nekaj, pa še sam nisem vedel, kaj. Zato sem podzavestno stopil za njim. In res!

Na sebi je imel kavbojke!

Kdo ve, kakšen hudiček me je obsedel tedaj, toda bilo je poletje, zato sem si upal precej več kot med šolskim letom. Stekel sem okoli vogala in pričakal profesorja Cegla še enkrat. Globoko sem se mu priklonil, rekoč:

''Dober dan, tovariš profesor. O, kako lepe hlače imate!''

Profesor Cegu je samo nekaj zagodrnjal, rekel pa ni nič. Sam pa sem bil tisti hip prepričan, da bom septembra vprašan prvi. To se začuda ni zgodilo, pač pa se je v drugi polovici leta pripetilo še nekaj bolj nenavadnega. Prav ta profesor se je na šolski ekskurziji pojavil – v kavbojkah! Ko so ga nekatere kolegice opomnile, da ni najprimerneje oblečen, je glasno, tako da smo ga slišali tudi dijaki, dejal:

''Kaj hočemo, svet gre naprej! In presneto moraš paziti, da te čas ne povozi.''

Med ekskurzijo sem Luču s prstom pokazal, kakšne hlače ima profesor Cegu.

''Saj vem!'' se mi je zasmejal. ''Misliš, da sem kar tako popravil fiziko na dve!''

Podrobnosti ni razlagal, še zdaj pa vem, da so bili fantje iz Primorske prav zaradi bližine zahodne meje korak pred nami, ki smo prihajali iz osrednje Slovenije. Skok čez mejo je očitno pomenil precej več kot vsa šolska opozorila. ■

KAKO SEM POSTAL VEGOVEC – ELEKTROTEHNIK ŠIBKI TOK

Janez Strojan
dijak Š 4. B, 1968/69

Prvi radio je v našo družino prinesla sestra. Delala je v takratni tovarni Sora v Medvodah, »škatla« so ji rekli, ker so v njej izdelovali lesena ohišja za radijske aparate. In tako je sestra tistega daljnega leta 1956 pripeljala na kolesu domov radijski sprejemnik, mislim, da se je imenoval Vesna. Na steno v hiši, včasih smo tako rekli dnevni sobi, je oče namestil leseno polico, na katero je slovesno postavil novo družinsko pridobitev. Treba je bilo le še napeljati elektriko. Prišel je električar Jože. Z očetom sta najprej izdolbla v zidu dovolj globok utor, da sta vanj vstavila cev. Mama ju je zaskrbljeno gledala in pazila, da se prah ni razgrnil po vsej hiši. Oče, ki je bil zidar, je potem cev zazidal, steno na novo ometal in jo pobelil. Električar Jože je skozi cev potegnil električne žice in v steno vgradil vtičnico, v katero smo priključili radio.

Posedli smo se okoli sprejemnika in čakali, kaj bo. Oče ga je priključil in zaslišalo se je samo – hreščanje. Vsi smo bili zelo razočarani. Ko smo podrobneje prebrali navodila in ugotovili, čemu služijo vsi gumbi, smo postopek ponovili. Po napetem pričakovanju smo iz radijskega sprejemnika končno zaslišali glas. Otroci, nekaj je bilo tudi sosedovih, smo hodili okoli aparata in kukali skozi režo v njegovo notranjost, kjer je bilo videti svetlobo elektronk. Hoteli smo videti, »kdo« nam govori iz te škatle, kje je skrit.

Potem nas je obiskal še gospod, ki je znal radijske aparate tudi popravljati. V zadnji del sprejemnika je v zato pripravljen priključek vstavil bakreno žičko, tako da je prosto visela iz radijskega sprejemnika, in nam povedal, da je to antena. Tako bo sprejem radijskih postaj precej močnejši, je rekel. Po ponovnem vklopu radijskega sprejemnika je bil glas res čistejši in močnejši.

Mislim, da sem takrat ves vznemirjen začel razmišljati o tem, da bi tudi sam znal početi kaj podobnega.

Če nismo bili v sobi, je moral biti radio izklopljen, da ne bi igral le sam sebi. Zvečer pa smo se spet posedli ob njem in napeto poslušali radijske igre, včasih tudi pozno v noč. Od takrat naprej v jesenskih in zimskih večerih s sosedi nismo več igrali kart, ampak smo skupaj poslušali radio.

Leta so minevala in radio se je nekega dne pokvaril. Spet je prišel gospod, ki je znal popravljati radijske sprejemnike in je bil po poklicu radiomehanik. Snel je zadnji pokrov radijskega aparata in zagledal sem kup svetlečih elektronk. Ker so vse elektronke gorele, kar je pomenilo, da so delovale, je odprl še spodnji pokrov. Tu sem zagledal neke »klobasaste« elemente, kondenzatorje in upore, kot sem se naučil kasneje. Lotil se jih je s ščipalkami in odstranil rdečkaste dele, ki jih je imenoval kondenzatorje. Ko je radio ponovno priključil, je ta spet deloval. In ko sem videl in slišal, da je zato tudi zaslužil, sem bil še bolj odločen, da postanem popravljavec radioaparatov. Odločil sem se, da bom hodil v tako šolo, kjer se bom tega naučil.

Tako sem se po osnovni šoli vpisal na Srednjo tehnično šolo Vegova v Ljubljani. Prav tisto leto je bilo vpisanih dijakov preveč, zato smo imeli sprejemne izpite. Uspelo mi je dobiti ustrezno število točk in postal sem »vegovec«.

Prepričan sem bil, da sem vse hudo že prebrodil, a sem se zmotil. Imeli smo prijetno razredničarko, ki pa nas je po nekaj bolj ali manj uspešnih dnevih v šoli, ko smo začeli dobivati ocene in je videla, da je vmes tudi precej negativnih, takole nagovorila: »Joj, koliko dobrih zidarjev, tesarjev in podobnih mojstrov vidim v tem razredu.« Nismo takoj razumeli, kaj je s tem mislila, a smo

se vseeno bolj potrudili za boljše ocene.

Še bolj pa smo »pristali na tleh« pri fiziki in tehničnem risanju. Spomnim se, kako se nam je pri uri telovadbe, ko smo igrali namizni tenis, priključil profesor fizike. Vprašal je, ali lahko igra z enim izmed nas. Drugi so se nekako izmuznili in ob mizi sva ostala sama – profesor in jaz. Takrat sem namizni tenis igral precej dobro in po krajši tremi igro odigral tako, kot sem znal. Spomnim se, da profesor ni dobil več kot pet točk, vedno sem zmagal. Isti dan smo imeli tudi fiziko, in glej ga zlomka, vprašal je samo mene. Takrat je bil zmagovalec on, dobil sem čisto enico. Ob naslednjem snidenju v telovadnici sem prepustil iniciativo pri namiznem tenisu profesorju fizike. Mislil sem, da bo tokrat vse v redu. A zgodba se je ponovila. Spet sem bil vprašan in profesor fizike mi je rekel, da zdaj pa ne znam ne fizike ne namiznega tenisa, in ponovno sem dobil »cvek«.

V fiziko sem se moral potem zelo poglobiti, kontrolne naloge sem pisal vsaj tri in tako predmet uspešno zaključil. Kar precej tega znanja mi je kasneje prišlo prav, tako pri nadaljnjem šolanju kot v službi, čeprav se s takim pedagoškim pristopom nisem povsem strinjal.

Iz leta v leto sem na šoli usvajal nova in nova znanja s področja elektronike. Obiskoval sem smer šibki tok. To znanje sem poskušal prenašati tudi v hobi. Iz revij sem pridobil različne načrte za usmernike in radijske oddajne stopnje. Glede na pomanjkljive izkušnje in včasih tudi zaradi neučakanosti se je iz mojih eksperimentalnih gradenj večkrat pokadilo. Ko so pregorele varovalke in je moral oče poklicati zavod Elektro Kranj, da so zamenjali varovalko – pancarko – in za to tudi precej plačati, nad mojim eksperimentiranjem ni bil ravno navdušen.

Ker sem, kadar je šlo za električne naprave, hodil naokoli z odprtimi očmi, sem nekoč opazil, kako se priključijo na elektriko delavci, ki so s prevozno žago žagali drva od hiše do hiše. Na koncu žic za priklop so imeli kavlje in so se z njimi priključili neposredno na električne žice na drogovih.

Preselil sem svoje eksperimente v podstrešno sobo, ki je imela zunaj konzolo, na kateri so končale žice električne napeljave pred priključkom v naši hiši. Izdelal sem podobne kable, kot sem jih videl pri žagarjih, se priključil naravnost na električni vod in se veselo lotil nadaljnjih preizkusov. To je delovalo uspešno le do naslednjega kratkega stika, ki sem ga povzročil na varovalkah električnega voda. Rajonski električar je kmalu odkril, kdo povzroča težave, in mojih eksperimentov z elektronkami je bilo konec.

Bil sem že v četrtem letniku, ko so nam povedali, da prihajajo na področje elektrotehnike - tranzistorji. Spoznali smo karakteristike tranzistorjev in začelo se je novo obdobje elektrotehnike. Tako smo mislili takrat. Zdaj vemo, da se v vseh zelo kvalitetnih ojačevalnikih zvoka in v nekaterih zelo kakovostnih mikrofonih spet pojavljajo elektronke.

No, imel sem srečo, da sem se odločil za šolo, ki mi je poleg potrebnega znanja za delo na delovnem mestu, dala tudi znanja, ki so moja služba in hobi obenem. Postal sem radioamater in se zaposlil na RTV Slovenija. Ob delu sem študiral, končal dve stopnji formalnega izobraževanja in postal diplomirani inženir elektrotehnike. Glede na hiter razvoj RTV-tehnologije je potrebno pri delu stalno izpopolnjevanje in izobraževanje – »vseživljenjsko učenje«. Na RTV sem bil najprej nadzornik kamer, potem tehnični vodja v studiu in kasneje na terenu, vodja reportažnih avtomobilov, vodja področja mobilne tehnike, vodja področje studijske tehnike in še marsikaj, zdaj pa s skupino sodelavcev navdušeno skrbim za posredovanje znanja mlajšim sodelavcem RTV Slovenija.

Letos bom napolnil štirideset let delovne dobe na RTV Slovenija. Še vedno sem navdušen »električar« in nenehno spremljam novosti na tem področju. In reči moram, da mi brez navdušenja za to delo ne bi nikoli uspelo. ■

NEWYORŠKI BROADWAY: MUZIKAL, KI TE LJUBIM, MUZIKAL!

Klavdija Štajdohar

dijakinja G 4. B, 2003/04

Broadway. Kraj, kjer najdemo več kot 39 večjih gledališč. Vsako leto ga obišče več kot 12 milijonov ljudi. Je ena glavnih turističnih znamenitosti v New Yorku. In glavna atrakcija? Svetovno znani muzikali, ki so tako priljubljeni, da jih brez prekinitve igrajo tudi po desetletje in več. Najbolj izstopa znameniti Fantom iz opere, ki na odrskih deskah vztraja že 22. sezono, njegova priljubljenost pa je celo tako velika, da so ga razglasili za najbolj priljubljeno zabavo vseh časov.

Po poteh muzikala

Muzikal je bil sprva oblika gledališča, ki je združeval ples, glasbo, petje in igrane dialoge. Do neke mere bi ga lahko primerjali z opero, le da ima lahkotnejšo vsebino, več plesa in pevskih točk, predvsem pa temelji na popularni in jazzovski glasbi, ki je bližje množičnemu občinstvu. V Evropi se je muzikal razvil že v antični Grčiji, razširil pa se je v začetku 20. stoletja. Glavni krivec? *Oklahoma!*, ki so ji sledili številni uspešni muzikali: *Fantom iz opere, Mačke, Moje pesmi, moje sanje, Lasje, Kabaret, Lepotica in zver, Briljantina.*

Muzikale si je mogoče ogledati povsod po svetu. V Sloveniji predvsem tiste, ki so nastali pod taktirko Mojce Horvat. Denimo *Briljantina, Broadway* in *Kekec*. Najbolj znani središči ljubiteljev plesa, glasbe in gledališča v enem pa sta seveda Broadway v New Yorku in West End v Londonu.

A muzikal že dolgo ni več omejen zgolj na gledališke odre. Leta 1927 je Warner Bross ustvaril prvi filmski muzikal *Pevec jazza*. Sledile so mu številne bolj ali manj uspešne filmske upodobitve: *Ples v dežju, Čarovnik iz Oza, Trije mušketirji, Mary Poppins, Doktor Doolittle*. Da so muzikali večni tako na gledaliških odrih kot filmskih platnih, dokazujejo uspešni glasbeni filmi preteklih nekaj let, kot sta *Chicago* in *Mamma Mia*.

Broadway – meka za ljubitelje muzikalov

Broadway je gledališka četrt v New Yorku s kar 39 večjimi gledališči. To pomeni, da vsako od njih sprejme vsaj 500 gledalcev. Predstave si je mogoče ogledati tudi v številnih manjših.

Broadway danes slovi po muzikalih, vstopnice pa si je treba zagotoviti več mesecev vnaprej. Da je zanimanje res veliko, dokazuje 12,5 milijona ljudi, ki so si v minuli sezoni ogledali broadwayske predstave. Največkrat je igral *Fantom iz opere*, ki so ga 17. septembra 2009 uprizorili že devet tisočič. Med najdlje trajajoče muzikale, ki si jih je še vedno moč ogledati, spadata še *Chicago*, ki je bil na Broadway prvič postavljen leta 1996, in *Levji kralj*, ki ga igrajo od leta 1997.

Broadway v številkah:

- *v sezoni 2008/09 si je broadwayske predstave ogledalo 12,5 milijona ljudi; s prodajo kart so zaslužili 943,4 milijona dolarjev*
- *trenutno na Broadwayu igra 46 muzikalov*
- *najbolj priljubljeni muzikali ta hip so Wicked, Levji kralj in Billy Elliot; Fantom iz opere je na sedmem mestu*

Klavdija Štajdohar
se je rodila 17. 12. 1985

Vsak otrok po svoje sanjari o tem, kaj bo postal, ko bo velik. Nekateri sanjajo, da bodo astronavti, stevardese, policaji ipd. Tako sem jaz sanjala, da bom programirala računalniške igre. Uživala sem ob njihovem igranju, a sem se vseh zelo kmalu naveličala. Prepričana sem bila, da bom temu naredila konec in razvila zanimivo računalniško igro. Zato sem se vpisala na Vegovo, smer Tehniška gimnazija. A v teh štirih letih, ko sem obiskovala gimnazijo, sem ugotovila, da je v meni preveč energije in da dan za dnem ne morem sedeti v pisarni za računalnikom. Tako sem iskala druge možnosti študija in poklica. Že v gimnaziji sem občasno delala kot novinarka na radiu. V meni je zrasla ljubezen do novinarskega dela, ki me še vedno spremlja. Po končani gimnaziji sem se vpisala na Fakulteto za družbene vede, kjer sem izbrala študij Kulturologije, po uspešnem zagovoru pa študij nadaljujem na podiplomski ravni Politologija – Etnične študije: reševanje in upravljanje medetničnih konfliktov in odnosov. Čeprav sem izbrala povsem drugačno poklicno pot, se mi zdi, da ti ta da dobro podlago, saj pridobiš praktična znanja iz računalništva, ki so danes še kako pomembna. Ne glede na to, da gre za tehniško gimnazijo, lahko po uspešno opravljeni maturi študiraš kar koli.

Malce za šalo, malce za res. Kakšen je videti povprečen obiskovalec Broadwaya? Star je 42 let. V skoraj 70 odstotkih je to ženska in skoraj zagotovo je Američanka, saj je bila v sezoni 2008/09 le petina obiskovalcev tujcev. Ima univerzitetno izobrazbo. Na leto si ogleda osem predstav, od tega so štirje muzikali.

Slab začetek, odličen konec

Ta besedna zveza zagotovo dobro opisuje usodo *Fantoma iz opere*, čeprav muzikal svojega konca še ni doživel. Nastal je po klasičnem francoskem romanu, ki ga je napisal Gaston Leroux in je bil v več delih izdan v letih 1909/1910. A ker je bila prodaja zelo slaba, so tiskanje večkrat prekinili. Večji, veliko večji uspeh je doživela gledališka uprizoritev Andrewa Lloyda Webra. Premierno so ga zaigrali 27. septembra 1986 v *Her Majesty's Theatre* na londonskem West Endu, na Broadwayu pa so si ga prvič lahko ogledali v *Majestic Theatre* 9. januarja 1988. Več kot dvajset let pozneje *Fantom iz opere* ostaja na gledaliških deskah tako v Londonu kot v New Yorku, zato upravičeno velja za najbolj priljubljeno zabavo vseh časov, kar zgledno dokazujejo številke. Skupno si je muzikal, ki nikogar ne pusti ravnodušnega, ogledalo več kot sto milijonov ljudi. Uprizorjen je bil v več kot 25 državah in kar 149 mestih. In da ne bi mislili, da je kljub številnim uprizoritvam to predstavo enostavno pripraviti. Nasprotno! Vsakič uporabijo 230 kostumov, scena pa se spremeni 22-krat. Zato za vsako predstavo potrebujejo kar 130 ljudi.

Uspeh *Fantoma iz opere* potrjujejo tudi številne nagrade. Skupno so jih prejeli več kot 50. Posebej velja omeniti sedem *tonyjev* – nagrade, ki jih podeljujejo za največje dosežke na področju broadwayskega gledališča. *Fantom iz opere* je vse prejel po svojem debitantskem letu, med njimi so tudi nekatere najprestižnejše. To so *tonyji* za najboljši muzikal, najboljšega glavnega igralca, najboljšo stransko igralko in režijo. Najuspešnejši muzikal vseh časov je v žep pospravil še tri britanske nagrade za gledališke dosežke, imenovane *olivier*. Leta 1986 je postal muzikal leta, glavni igralec Michael Crawford pa je bil nagrajen za izjemno igro. Leta 2002, se pravi kar 16 let pozneje, je postal tudi najbolj priljubljena predstava po izboru občinstva.

Dih jemajoča neuslišana ljubezen

In za konec še kratka vsebina, da boste, če se tudi vi odločate za ogled tega zimzelenega muzikala, vedeli, kaj vas čaka. Gre za ljubezensko zgodbo, ki je postavljena v konec 19. stoletja v Francijo. Fantom je glasbeni genij iznakaženega obraza, pod njegovo taktirko pa se v skritih kotičkih opere razvija izjemen pevski dar mlade zboristke Christine. Vse svoje življenje je posvetil temu, da bi mlado Christine preobrazil v operno divo, in ko mu to uspe, se mu življenje postavi na glavo. Christine se zaljubi v bogatega mecena Roaula de Chagnyja. Tu se zgodba tudi zaplete, saj jo želi razočarani fantom le zase. Nato pa ... No, le opogumite se in med obiskom kakšne svetovne prestolnice sami preverite, ali si je vredno ogledati to čudovito zgodbo. ▪

www.stereo.si

Fantom iz opere v številkah:

- *replika opere je izdelana iz več kot 6000 kristalov in tehta eno tono*
- *za ličenje maskerji vsakič potrebujejo dve uri, za odstranjevanje ličil pa pol ure*
- *v vsaki predstavi uporabijo 230 kostumov, 281 sveč, 250 kilogramov suhega ledu ter 10 naprav za ustvarjanje megle in dima*
- *za prevoz vsega tovora za gostovanja potrebujejo kar 27 tovornjakov*

NAČRTOVANJE VISOKOFREKVENČNEGA TISKANEGA VEZJA ZA VHF-OBMOČJE

Milan Topolovec
učitelj računalniških predmetov od 2005
dijak Š 4. C ,1982/83

Bistveni element VF-ojačevalnika je Wilkinsonov dvovejni delilnik ali združevalnik v strip tehnologiji na tiskanem vezju. Wilkinsonov močnostni delilnik se imenuje po izumitelju Ernestu Wilkinsonu, ki ga je leta 1960 iznašel. Je zelo preprost, poceni in uporaben element pri visokofrekvenčni tehniki. Dvovejni Wilkinsonov delilnik vhodni signal razdeli na dva signala enake amplitude in faze tako, da moč razdeli na polovico (3 dB). Wilkinsonov delilnik/združevalnik temelji na λ/4-transformaciji prilagoditve ločenih vhodov (portov) na en skupni izhod (port), pri čemer pa imamo na vseh treh portih (vstopno/iztopni priključek) potrebno (50 Ω) karakteristično impedanco Zo. Zaradi transformacije moramo impedanco krakov primerno izbrati. Izbira impedance Zo-krakov pri dvovejnem delilniku mora ustrezati enačbi $Z_{kw} = \sqrt{2}\ Z_{o,}$ saj tako dosežemo ustrezno transformacijo vhodne impedance na izhodno ($Z_{ov} = Z_{oi} = 50\ \Omega$). Pri Wilkinsonovemu delilniku so med oba vhodno/izhodna porta dodali ohmski upor upornosti $R_{sk} = 2\ Z_o$. Ta upor ni dodan samo zaradi ustrezne prilagoditve izhodnih portov, ampak zaradi izolacije med izhodnima portoma. Ta pove, kako port 1 čuti dogajanje na portu 2 in obratno. Manjši je vpliv enega izhoda na drugega, boljši je faktor izolacije in s tem delilnik. Če so enake prilagoditve na obeh vhodno/izhodnih portih, kakor tudi enake amplitude signala in iste faze, potem to skozi upor ne teče. Če kateri od priključenih ojačevalnikov odpove, se prilagoditev na priključenem portu spremeni, skozi priključen upor pa začne teči določen tok. Deljena signala iz izhodov Wilkinsonovega delilnika vodimo na simetričen ojačevalnik z ojačanjem $A_{P,}$ na koncu pa s pomočjo enakega Wilkinsonovega združevalnika oba signala združimo v enoten signal, ki ga vodimo prek pasovnega kanalskega sita na izhod oddajnika. Wilkinsonov delilnik konstruiramo v odvisnosti od frekvence in karakteristične impedance $Z_{o,}$ na kateri naj bi deloval. V našem primeru bomo potrebovali Wilkinsonov mostiček za frekvence med F_s = 170 MHz in F_z = 240 MHz. Da bo nagib krivulje po celotnem področju čim bolj izravnan, izberemo za delovno frekvenco sredinsko frekvenco delovanja oddajnika: $F_w = (F_s + F_z)/2$ = (170 MHz + 240 MHz)/2 = 205 MHz. Ta podatek je naša osnovna delovna frekvenca, za katero bomo izračunali λ. Valovno dolžino izračunamo po formuli λ(m) = (300 Mm/s) / F_w (MHz) = (300 Mm/s)/205 MHz = 1,463 m. Ker vemo, da je dolžina kraka pri Wilkinsonovem delilniku ¼ valovne dolžine, delimo λ_w(m) s 4 in dobimo λ_w(m)/4 = 0,3657 m, kar uporabimo za nadaljnje načrtovanja delilnika. Zdaj se odločimo, kateri material bomo uporabili za izdelavo tiskanega vezja. Pomembni parametri uporabljenega materiala so debelina, dielektrična konstanta ε_r in bakreni nanos. Za VF-aplikacije se po navadi uporablja teflonski material z dielektrično konstanto ε_r med 2,4 in 3,5 in izredno majhnimi izgubami. Ker pa so naše frekvence relativno nizke, bomo uporabili poceni standardni material, ki ga dobimo v vsaki trgovini z elektronskimi komponentami, vitroplast FR4. Vitroplast FR4 je kompozitni material, sestavljen iz steklenih vlaken, zalitih z dvokomponentno smolo. Material ima odlične mehanske lastnosti in nekoliko slabše RF-lastnosti. Osnovni podatki za uporabljeni material pri konstruiranju vezja so naslednji: vitroplast FR4, debeline 1/32 inča ali 0,79 mm z dielektrično konstanto ε_r = 4,5, z obojestranskim bakrenim nanosom 35 µm. Zdaj

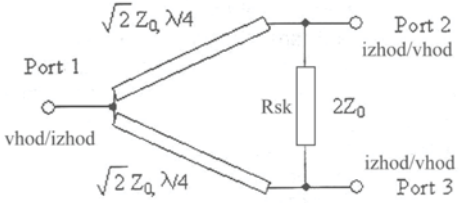

Slika 1: Wilkinsonov dvovejni delilnik/združevalnik (http://www.microwaves101.com/encyclopedia/wilkinson_splitters.cfm)

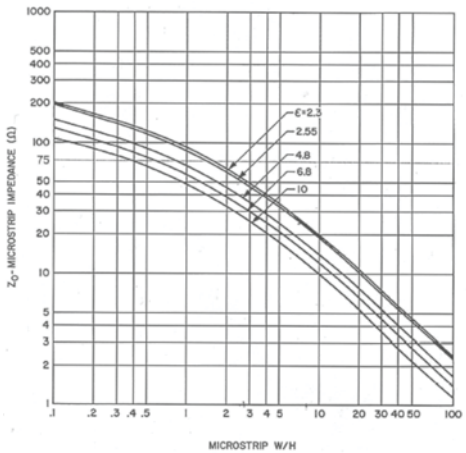

Slika 2: Diagram za določitev W/H faktorja (MÜLLER, 1981. Str.187)

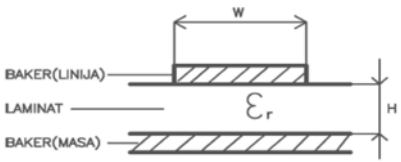

Slika 3: Prerez laminata

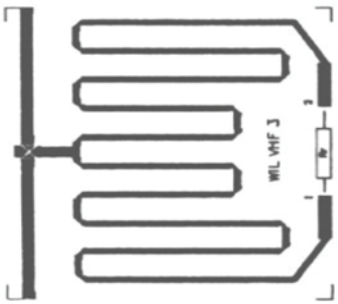

Slika 4: Pogled na delilnik

moramo določiti karakteristično impedanco priključne vhodno/izhodne linije, ki je v našem primeru 50 Ω. Impedanco RF-linije (velja do pribl. 10 GHz), izračunamo tako, da na diagramu določimo želeno impedanco Z_o na Y-osi diagrama, potem pa v navpični smeri z ravnilom odčitamo točko sekanja krivulje ε_r in želene impedance na X-osi diagrama. Tako dobimo faktor k = W/H, iz katerega po formuli W = k H izračunamo širino linije. Pogoj za določitev impedance linije je, da poznamo ε_r laminata, ki ga poda proizvajalec (lahko pa ga izmerimo tudi sami s pomočjo C-metra in obrazca za izračun kapacitete C_k) ter debelino izolatorja v laminatu. Prerez laminata s pojasnilom kratic za izračun parametrov linije je na naslednji strani.

W – širina RF-mikrostrip linija

Z_k – zahtevana impedanca linije

H – debelina izolatorja laminata

ε_r – dielektrična konstanta laminata

Spodnja stran vezja mora biti masirana, razdalja med maso pri mikrostrip liniji naj ne bo manjša od 4 mm. Za naš primer znaša faktor W/H pribl.1,8, z njegovo pomočjo pa izračunamo debelino linije po formuli W = k H = 1,8 x 0,79 mm = 1,422 mm. Debelina naših 50 Ω priključnih linij za Wilkinsonov mostiček bo znašala torej pribl. 1,4 mm. Na enak način bomo določili debelino kraka Wilkinsonovega delilnika, in sicer po formuli $Z_{kw} = \sqrt{2} \times Z_o = 1{,}414 \times 50\ \Omega = 70{,}71\ \Omega$. S pomočjo diagrama za določitev faktorja W/H (po zgoraj opisanem postopku) določimo koeficient k, ki znaša za naš primer pribl.1,3, iz tega pa izračunamo širino linije po formuli W = k H = 1,3 x 0,79 mm = 1,02 mm. Širina linij se določi tudi za vse signalne linije različnih impedanc pri vse uporabljenih vezjih, ki prenašajo VF-signale.

Ko smo izračunali vse pomembne parametre za izdelavo Wilkinsonovega delilnika, moramo določiti še skrajševalni faktor, ki pove, koliko krajša mora biti linija kraka delilnika od izračunane $\lambda_w(m)/4$. Skrajševalni faktor pove, za koliko se skrajša linija v odvisnosti od ε_r uporabljenega materiala, proti ε_r zraka (ali vakuuma), ki znaša 1. Skrajševalni faktor izračunamo po formuli $Sf = 1/1/\sqrt{\varepsilon r}$, kar v našem primeru znaša $S_f = 1/\sqrt{\varepsilon r} = 1/\sqrt{4{,}5} = 0{,}471$. Če našo dolžino kraka delilnika pomnožimo zdaj s skrajševalnim faktorjem S_f, dobimo predpisano dolžino kraka za praktično izvedbo delilnika. $L_{kw} = S_f(\lambda_w(m)/4) = 0{,}471 \times 0{,}3657$ m = 0,1722 m ali 17,2 cm. Tako smo določili vse parametre za izdelavo Wilkinsonovega delilnika. Ti znašajo: material vitroplast FR4, debelina 1/32 inča (0,79 mm), z bakrenim nanosom 2 x 35 µm in z ε_r je 4,5. Karakteristična impedanca priključnih linije bo pri širini linije pribl.1,4 mm 50 Ω. Karakteristična impedanca linije krakov Wilkinsonovega delilnika bo 70,7 Ω, pri širini linije pribl.1,0 mm. Dolžina posameznega kraka znaša 17,2 cm. Upor R_{sk}, ki je vezan med oba kraka Wilkinsonovega delilnika, ima vrednost 100 Ω.

Ko smo praktično izdelali Wilkinsonov delilnik po zgornjih podatkih, smo pri meritvi videli, da deluje v mejah pričakovanj, le da imamo največje dodatno slabljenje na robovih 170 MHz in 240 MHz na pasu, ki pa ni večje od 0,2 dB. Pri konstrukciji Wilkinsonovega delilnika lahko kraka lomimo po RF-pravilih, s čimer zmanjšamo velikost vezja. Pri tem pa moramo paziti, da linij ne približamo preveč. ker lahko pride do neželenih presluhov . ■

Viri in literatura

1. *BFG135 transistor. Produces discrete semiconductors and analog and digital ICs [online]. 2005. [Citirano 15. mar. 2005; 14:50] .Dostopno na spletnem naslovu: <http://www.semiconductors.philips. Com/pip / BFG135.html21.*
2. *GRUDEN, Mirjan. 1975. Elektromagnetna nihanja in valovanja: E. Sestavljena nihanja. Ljubljana: Fakulteta za elektrotehniko.*
3. *Murata products 2001. ver. 2.41 [CD ROM]. Kyoto: Murata manufacturing.*
4. *PODBERŠIČ, Marko , MATKO, Vojko, in ŠEGULA, Matjaž. 2004. Izbiranje ustreznega filtra EMI z analizo signala v frekvenčnem prostoru. Elektrotehniški vestnik, marec., let. 71, št. 3, str. 115–120.*
5. *Rezepte zur messung und überwachung. 1991. München: Rohde Schwarz.*
6. *RF and microwave components catalog. 2003. East Syracuse: Anaren Microwave.*
7. **RF/IF designers guide. 2004. DG-2004. Brooklyn: Mini circuits.**
8. *VHF UHF SHF filters & miniature duplexers. 2003. [CD ROM] Taipei: Temwell corporation.*
9. *Wilkinson power splitters. [online]. 2005. [Citirano 25. apr. 2005; 10:37]. Dostopno na spletnem naslovu: (http:// www. Microwaves 101. com / encyclopedia / wilkinson _splitters.cfm)*

BOLEČINA NEDOŽIVETEGA

(Esej ob 50-letnici Vegove)

Igor Triller (Josip)
dijak Š 4. C, 1966/67

S konico čevlja sem gladil že stoletje in nekaj star kamen, s katerim so tlakovani vsi hodniki na šoli. Zlizan, svetlo sivo rjavkasti kamen neznanega izvora, ki je v ranem poletju, ko je še potekal pouk, tako prijetno hladil, pozimi pa predstavljal nenadomestljiv rekreacijski poligon – drsanje na dolge proge. Zlizani copati so leteli po zlizanem kamnu kot drsalke po ledu ...

Čakal sem tistega zgodnjega majskega dne na zadnjo govorilno uro pri prof. Staretovi in si v mislih že ponavljal vse njene kritike na račun svojega nadebudnega sina, ki je obiskoval gimnazijski oddelek. V meni je rasel nemir, ker sem kritiko, čeprav lastnega otroka, težko prenašal, hkrati pa sem bil poln hvaležnosti do ženske, ki je skušala iz teh otrok narediti ljudi, jim vcepiti delavne navade in jih naučiti misliti ter te misli tudi artikulirati. Ob takih mešanih, občutkih se je vame prikradel prijeten občutek nostalgije. Misel me je ponesla v tisti kot v pritličju, kjer sem nekaj let gulil hlače in šolske klopi. Kako dolgo je že tega? Več kot 40 let....

Spomini so lepi, vedno. Človek je pač narejen tako, da slabi spomini zbledijo, se preselijo nekam daleč noter v podzavest, gibalo napredka pa so lepi spomini, ki nam omogočajo preživetje. Spomnim se klopi, verjetno so bile tam že takrat, ko so šolo postavili. Vsako leto smo jih drgnili z ostanki razbitega stekla, da smo jih očistili. Stoli so bili novejši (primernejši za guganje). Preklopna tabla, hreščeč zvočnik z ojačevalcem v tajništvu, ki so ga nekega davnega leta naredili učenci sami. Parket, isti kot danes in verjetno isti, kot so ga vgradili ob gradnji, je bil hrapav, ribali so ga s ščetko in prali z vodo. Zdaj je zbrušen in polakiran. Razredi so opremljeni z novim, sodobnim in funkcionalnim pohištvom. Razredi, ki so nam včasih pomenili dom za štiri (ali pet) let, niso več to. Kabinetni pouk je demistificiral »domovinsko« pripadnost. Tisti nelagodni občutek, ko si po štirih ali petih letih ugledal v nogi svoje mize vrezano svoje ime iz prvih šolskih dni ...

Še vedno čakam. Vrsta za prof. Staretovo je še dolga. Skozme odmevajo spomini na generacije pred mano, ki so »polirale« tale kamen. Ob ustanovitvi »Državne realke« je tele kamnite plošče »poliral« moj ded. Nemirno leto 1848 je prineslo tudi tole šolo, kjer je bil sedež Državne realne gimnazije vse do l. 1960, ko je šolo prevzela Tehniška šola za elektrotehniško stroko, ki se je preselila iz Aškerčeve ceste. Spomnim se njegove pripovedi, kako veličastna se mu je zdela ta stavba, ko je iz Škofje Loke prvič prišel vanjo. Takrat je bila Škofja Loka daleč in stanoval je pri stricu, ljubljanskem podžupanu na Trdinovi ulici. Gimnazija mu je dala znanje, da je lahko nadaljeval študij na Dunaju, kjer mu je v nekem sabljaškem dvoboju avstrijski nasprotnik poškodoval vidni živec in je bil zato vse do svoje smrti napol slep odvetnik v Radovljici.

Bojda je moj oče gulil klopi v istem vogalnem razredu kot jaz, ko so ga l. 1936 izključili iz kranjske gimnazije in se je prav tako preselil k stricu v Trdinovo ulico. No, tudi iz te gimnazije so ga izključili dve leti kasnje

Vodja parade 1967

zaradi sodelovanja v nemirih (dijaki in študenti so takrat glasno zahtevali zgraditev današnjega NUK-a). Maturo je moral opravljati v Kragujevcu, kjer je služboval njegov drugi stric. No, vsekakor je bolj častno biti izključen zaradi sodelovanja v nemirih kot zaradi neopravičenih ur, kar je grozilo mojemu sinu in zaradi česar sem zdaj stal v tejle vrsti pred šolsko knjižnico, nekdanjo šolsko dvorano, kjer smo priredili prvi literarni večer tistega davnega leta 1965. Tema: Minatti in *Nekoga moraš imeti rad*. Takrat smo bili vsi zaljubljeni, in nam je Minatti s svojo zbirko pesmi sedel v srce. Prijatelj je spremljal recital na klavirju, ki je bil tako razglašen, da je včasih prav zabolelo v ušesih. Bil je 8. marec in literarni večer smo posvetili, komu drugemu, kot »dekletom in ženam naše šole«. V tistem obdobju sem tudi sam urejal časopis *Elektrotehnik*, ki je imel bolj literarno kot tehnično podobo, in če ga pogledam danes, ni bil nič kaj v slavo prejšnjim generacijam, ki so izdajale tehnično orientirano glasilo. Sami smo ga pisali, matrice nam je natipkala tajnica direktorja (takrat je bil direktor prof. ing. Gorjanc, ki je zamenjal prvega direktorja, prof. ing. Petroviča). Na ciklostil smo ga sami razmnožili, naslovnico in vezavo pa je priskrbel sošolec Igor, čigar oče je takrat vodil Ljudsko pravico. Tudi naši profesorji slovenščine (prof. Horvatova, prof. Gedrih) so bili navdušeni, vendar se »umetniška« usmeritev Vegovcev ni prijela in dvorano smo poslej uporabljali le še za sobotne plese pod budnim očesom dežurnega profesorja in za šolske proslave ...

Vrsta pred menoj se je krajšala. Pogled mi je padel na računalniški terminal, kjer so dijaki v vsakem trenutku lahko pogledali v redovalnice profesorjev, medtem ko je bila to v naših časih najbolj strogo varovana skrivnost. Vpogled so imeli le starši, vendar moja mama ni hodila na roditeljske sestanke. Samo enkrat je bila v šoli, pa še takrat zato, da je potrdila, da ve, da kadim, ko me je prof. Magajna (zapriseženi nekadilec) zalotil s prižgano cigareto v žepu pred dvoriščnimi vrati. Kakšne pol ure me je »masiral«, da me je cigareta že pošteno spekla v roko, potem pa me je vprašal, če se mi pogosto dogaja, da se mi iz žepa kadi ... No, potem je morala pa mama v šolo ...

Nasmeh se mi je prikradel na ustnice in verjetno se je drugim čakajočim, staršem zdelo malce čudno, ker so v glavnem poklapano odhajali, obogateni s kritičnimi informacijami prof. Staretove. Spomnil sem se prof. Grögla, strojni elementi ... Ne vem, če se ga kdo spomni brez cigare v ustih. No, resnici na ljubo, večino časa je bila ugasnjena in že na pol prežvečena ... Preden je prišel v razred, jo je navadno odložil na zunanjo okensko polico pred razredom. Nekoč mu je neki hudobec namestil vanjo »kapselj«, ki je eksplodiral potem, ko si je v zbornici po končani uri cigaro spet prižgal. Takrat sem le za las ušel izključitvi ... Ali pa prof. Gostiša, star, upokojen inženir s čepico in strahotno sklerozo. Pri njem je pouk potekal tako, da je odprl skripta in iz njih prerisoval, denimo, matico na tablo. Čepico (t. i. baretko) je vedno odložil na kateder poleg skript. Najbolj zabavno je bilo, ker so bile njegove ure kratke. Če si pokril skripta s čepico, se je ura zaključila, ker jih ni našel. Če si mu obrnil list, se je ura zaključila, ker ni več našel strani, s katere je prerisoval ... Učiteljski zbor je bil takrat zaradi pomanjkanja ustreznih kadrov, ki so bili v gospodarstvu veliko bolje plačani kot v šolstvu, pač sestavljen dokaj heterogeno. Od tipičnih »učotov« do upokojenih inženirjev in ljudi, ki so poučevali samo honorano, ob redni zaposlitvi kje v Iskri ali na PTT.

Bil sem že drugi v vrsti in veselil sem se piva, ki ga bom popil v Platani. To je bil naš lokal. Ne vem, po kakšni zakonitosti so zadnje leto zbrali v tistem vogalnem razredu najbolj »problematične«. Mislim, da nas je bilo več kot polovica »repetentov«. Iz zelo različnih razlogov. Skupno nam je bilo le to, da se nekako nismo hoteli posloviti od Vegove. Na začetku seveda. Potem, proti koncu leta, pa nas je družilo to, da smo bili daleč najboljši razred na šoli, in ko se ob naših srečanjih, ki so zdaj že bolj redka, spomnim razreda »odpisanih«, mi je vedno toplo pri srcu. Kar nekaj doktorjev znanosti, univerzitetnih profesorjev, izumiteljev in podjetnikov je med nami. Verjetno največ takih, ki so po srednji šoli

zamenjali smer in iskali srečo v ekonomskih, pravnih ali umetniških vodah. Morda kdaj napišem celo kakšno monografijo o »odpisanih«, toliko veselih, smešnih in prijetnih spominov me veže na tisti razred in na posameznike v njem. Kavre – največji vinogradnik na obali, Hamurabi – valutni genij, pa FD, genij za izdelavo piratskih avtomobilskih delov in čarovnik, ki je prideloval srebro iz fotografskega fiksirja že med šolo, in to kar v kleti svojega bloka. Dekan fakultete za elektrotehniko je med njimi, pa nekaj rednih profesorjev, tudi z ekonomije, pilot, ki pri 60 letih še vedno vozi airbus, Boa, ki je ustvaril največjo tovarno napajalnikov pri nas, pa samotni jezdec in konjerejec Čibi, upokojenski kolega, tabornik Muni, pa Cocta Miko, ki še vedno na obletnicah rad raztegne meh svoje harmonike ...

Zadnjič smo se srečali ob 40. obletnici diplome (zdajšnja matura se je takrat imenovala diploma), prav tu, v tej šoli. Ogledali smo si vse nove pridobitve, se seznanili z novimi programi (ob našem zaključevanju šole je bil takrat višek tehnike germanijev tranzistor, ki so nam ga pokazali zadnji mesec, o njem pa tako ni vedel nihče kaj dosti povedati), se čudili opremi kabinetov za tuje jezike, fiziko (hm, pravkar je mimo mene skočil profesor fizike v kratkih hlačah – v mojih časih smo tudi dijaki hodili v šolo v suknjičih in s kravatami), računalništvo .... Pa Kikijev videolaboratorij (tudi naš sošolec), knjižnico, prostore v kleti, kjer so bila nekoč le skladišča zaprašenih arhivov ... Na vrsti sem. Poslušam upravičene kritike svojega sina, prikimavam in gledam tole bistro profesorico, ki z nepredstavljivo vnemo skuša pripravljati te otroke za življenje. Kakovost šole ni le v pohištvu in opremi ... Seveda ni časa za kramljanje in z resnim obrazom se na hitro poslovim.

Tisti kos stopnice, ki se nam je odkrušil, ko smo selili strojni laboratorij, še vedno manjka. Avla je prijetna in topla, povsod izdelki dijakov, razstavni eksponati, varnostnik ... Mi nismo imeli varnostnika, ki bi skrbel za to, da kdo ne bi prišel nepovabljen v šolo, imeli pa smo dežurne profesorje, ki so skrbeli, da kdo ne bi ušel ... Vhodna vrata so še vedno ista, težka, z močnim mehanizmom za zapiranje. Okoli šole nasadi, nova ograja, kot v času mojega deda, ki pa so jo po 2. svetovni vojni odstranili. Sprehodim se

po toplem majskem soncu do Platane na nostalgično pivo. Kadar smo »špricali« šolo, smo se ponavadi srečali tu, da so nam tisti, ki so bili v šoli, povedali novice. Tod mimo je šel naš »maturantski sprevod«, ki sem ga vodil (smešno, kar dve leti zapored, ampak to je že druga zgodba). V frakih in s cilindri na glavi smo tod mimo prepevali »Gaudeamus igitur«, nosili simbolične krste, ki so uprizarjale pokop Š 4. C, ključ, ki smo ga potem prodali 3. letniku in zanj sicer dobili zahtevan znesek, vendar v kovancih, zavarjenih v košu za odpadke ... Le redke teh obrazov danes še prepoznavam. Pa vendar smo skupaj preživeli najlepši del življenja, tisto prelestno, brezskrbno mladost, polno vizij, pričakovanj, prvih zaljubljenosti in cvetja. Med nami ni bilo razlik, ni bilo nestrpnosti, tekmovanja ...

Zavijem navzgor po Wolfovi, čez Prešerca in mimo frančiškanske cerkve po Miklošičevi. Noge same poznajo pot, ki sem jo tolikokrat prehodil. In zavem se bogastva, tega nepojmljivega bogastva spominov. Bil je res lep čas. A zakaj bi ne bil tudi jutri? Odločim se. Jutri bo moj najlepši dan! Zakaj? Ker Minatti ni imel prav. V meni ni »Bolečine nedoživetega« ... ■

Igor Triller

MOJ SOŠOLEC HAMURABI

Suhljat, dolgonos fant, s kuštravimi, krepkimi, kot noč temnimi lasmi je lakonično vstopil v razred. Bilo je že kakšne pol osmih, zjutraj seveda, saj smo pouk pričenjali enako kot delavci delo v tovarnah, ob sedmih. Predolg svetlo moder pulover, razvlečen in spran, je visel na njem, prevelike, svetlo rjave hlače so mu opletale okrog nog. Ves skesan je s sklonjeno glavo stopil proti svojemu sedežu v prvi vrsti. Profesor ing. Hlebec ga je zaustavil z mrkim pogledom in nasmehom na ustnicah: »No, Oblak, kje smo bili pa danes?«. Še vedno sklonjene glave, ne, da bi se obrnil proti profesorju, je nekaj zamomljal v brado in hotel sesti. »Ne, ne, Oblak, najprej, kje smo bili danes, saj imamo že pol ure pouk!« je povzdignil glas prof. Hlebec. »S kolesom sem zapeljal v lužo in sem se moral iti domov preobleč!« je zamomljal fantič in sedel. Kar videl sem ga v živo, kako se pobira iz tiste luže, z maminim kolesom izpred vojne, ki ga je sam z lakom tessarol prebarval na živo rdeče ...

To je bil eden običajnih dialogov med Bogdanom in prof. Hlebcem ob sredinih jutrih. Nekako se nista trpela, Bogdan njega ne, Hlebec pa se je seveda odzival na njegovo negativno energijo s podobnimi občutji (morda je bilo obratno, kaj vem). Neprilagodljivost je ostala njegova zaščitna znamka vse življenje. Seveda je to Bodgana privedlo do malo slabše ocene, prof. Hlebca pa do pretepa na valeti pri »Slepem Janezu« v Šentvidu, kjer smo skupaj z razredom ekonomistk praznovali konec štiriletnega (za nekatere petletnega) šolanja na TŠE. Bogdan je razburjeno opletal s predolgimi rokami, prof. Hlebec pa si je s prsti trebil koščke zemlje iz ust, ki mu jih je z njo napolnil Bogdan ...

Sicer pretirano miren, zasanjan fant (še govoril je, kot bi sanjal) nam je ostal v spominu predvsem po svojih izumih. Doma, v kleti, je imel malo delavnico, v kateri je »proizvajal« plodove svojega razmišljanja. V glavnem so vsi tresli ali se iskrili. Vsekakor je bilo v njem nekaj destruktivnega.

Najbolj kontroverzna osebnost, ne samo našega razreda, tudi cele šole in ne samo v tisti generaciji, ampak v vseh generacijah, mi je ostala v spominu po ogromnih uhljih in štrlečem nosu na suhem obrazu in postavi, rahlo nosljajočem glasu in vedno krilečih rokah z dolgimi prsti. Ne glede na to, da je bil matematični genij in je seveda razumel vse o elektriki dosti prej in dosti bolje od vseh nas, je težko rinil od letnika do letnika. Tam v tretjem se mu je celo zalomilo pri osnovah elektrotehnike (kar sicer pri prof. Varlu ni bilo težko, če si se mu zameril, pa ta profesor niti ni bil edini, ki je gojil in negoval svoje zamere zeloooo dolgo ...) in je malo obstal. Ampak kot da se Bogdana vse to sploh ni tikalo. Mama ga je znova vpisala in mirno je končal tudi tisti letnik, nato pa tudi maturiral z nekim neizrekljivim odporom do okolja, v katerem se je šolal. Priznaval je le zelo ozek krog prijateljev, ki so z njim delili njegovo in svojo posebno nadarjenost. Zanj je bilo povprečje povsem nezanimivo. Živel je nekje med pravljicami in futurizmom. Ne spomnim se, da bi Bogdan kdaj kar koli ali kogar koli sprejemal z rezervo. Ali je nekaj sprejemal ali pa povsem odklanjal, sredine ni poznal nikoli. Tudi strpnost mu je bila največkrat tuja, kot beseda in kot lastnost ... Šele kasneje, ko je diplomiral iz računalništva na fakulteto za elektrotehniko,

končal tudi magistrski študij, objavil vrsto del s področja električnega spodbujanja živcev in nato doktoriral s področja posebnih metod spodbujanja človekovih živcev, s področja uporabe računalniško vodenih terapij v nevrofiziologiji, enem najbolj nepriljubljenih področij nevrologije kot delom sodobne medicine, smo videli proizvode njegovega neprekosljivega uma. Zaposlil se je na UKC v Ljubljani, kjer je tudi pripravljal svojo doktorsko nalogo, na oddelku za nevrofiziologijo, in kar nekaj časa tam ustvarjal stvari, ki jih je malokdo razumel ... Vmes je na povabilo ameriških kolegov nekaj časa živel in delal tudi v ZDA, kjer je bil tudi sicer zelo priznan strokovnjak na svojem področju.

Vzporedno s tehnično-strokovnim delom pa je bil že v šoli opazen njegov poslovni duh. Ne da je videl anomalije v takratnem sistemu na področju gospodarstva, imel je izreden čut tudi za makroekonomska in monetarna gibanja. Med prvimi je začel praviti, kako nesmiselno je, da kovancev ne predelujemo v podložke za vijake, ker imajo podložke približno 10-kratno vrednost kovancev. Kasneje je odkril tudi vrednost kovancev glede na zlitino, iz katere so bili izdelani. Potem jih je začel zbirati. Takrat, v tistih časih, smo pogosto menjali denar. Razvrednotenja so bila pogosta in stare kovance so zamenjali novi, on pa je odkupoval stare kovance in zanje plačeval več kot Narodna banka. V študentskem naselju je imel celo mrežo študentov, ki so zanj zbirali kovance in jih nosili v njegovo klet na Roški, kjer so z njimi polnili lesene zaboje. Ko je napočil pravi čas, se je sam proglasil za prvega guvernerja Banke Slovenije (Slovenske centralne banke), ki jo je sam ustanovil, ustanovil Lipa holding in začel tiskati svoj denar – lipe.

Vsekakor je bila že takrat razvita njegova poslovna žilica, a kdo si je lahko mislil, da bo nekoč v tisti kleti na Roški spravljenih nekaj 10 ton kovancev, ki jih je Bogdan odkupil od najrazličnejših ljudi in so bili osnovni kapital njegovega LIPA HOLDINGA, pa tudi podlaga, na kateri je temeljil njegov denar, slovenska lipa, ki je, kot prvi v začetku devetdesetih let prejšnjega stoletja začel krožiti po Sloveniji in je imel tudi svojo realno vrednost, saj si z njim v marsikateri trgovini ali gostilni lahko plačal kupljeno ali zapito. Slovenska lipa je bila neuradna slovenska valuta, ki jo je leta 1989 izdalo novoustanovljeno podjetje Lipa Holding iz Ljubljane. Idejni vodja projekta je bil dr. Bogdan Oblak – Hamurabi, podjetje pa je pripravljalo izdajo bankovcev v vrednosti 1/2 lipe, 1, 2, 5, 10, 20, 50 in 100 lip. Do natisa je prišel le bankovec za eno lipo, ki se je pojavil v obtoku v Ljubljani 31. marca 1990. Takrat so bile sklenjene tudi pogodbe z več kot 80 podjetji, med njimi s časopisnim podjetjem Mladina, ki so se zavezala, da bodo sprejemala lipe kot pomožno plačilno sredstvo. Izdanih je bilo okoli 35.000 bankovcev v eni seriji, ki so imeli kritje v zlatu (Bogdanovi kovanci). Po razglasitvi suverenosti Slovenije leta 1990 je podjetje Lipa Holding izdalo tudi dva kovanca v tej valuti. Zlatarna Celje naj bi po naročilu Lipa Holdinga skovala 300 zlatnikov po 50 lip, kar pa ni bilo v celoti realizirano. Skovanih je bilo le okoli 80 zlatnikov. Poleg zlatnikov je bilo skovanih okoli 8000 srebrnikov po 1 lipo. Modele za kovanje je izdelal oblikovalec Stane Dremelj.

Ko je **Bogdan Oblak – Hamurabi** ob

koncu osemdesetih objavil svoje teze o slovenskem denarju, je Slovenija strmela. Hamurabi je demistificiral monetarno politiko, ki je dotlej prihajala iz Beograda in je ni razumel skoraj nihče. Sestavil je boleče preprost, pankovsko udaren manifest, strnjen v tri strani ne preveč drobnega tiska. Temeljna predpostavka je bila, da bo treba začeti iz nič. Ljudje in država bodo z neposrednimi vložki ustanovili narodno banko in natisnili denar, ki bo vreden natanko toliko, kolikor bo mogoče z njim kupiti. Hamurabi s svojim projektom ni nikoli v celoti uspel, vendar je bila ideja po svoje blizu ideji osamosvajanja, ki je bila sprva prav tako nekaj nezaslišanega. Tako imenovana »BS« je pred skoraj 20 leti zlorabila edino pravo Banko Slovenije, ki je bila v lasti dr. Bogdana Oblaka - Hamurabija, izdajatelja prvega SLO denarja (lipe), kot je zapisal kronist v knjigi »Med Marxom in punkom«.

Bogdan je kot pronicljiv komentator Hamurabi v svojih kolumnah že veliko pred osamosvojitvijo komentiral jugoslovansko ekonomsko (ne)stvarnost v epohi poznega socializma in je bil med najbolj zavzetimi in vnetimi zagovorniki samoosvojitve. Vendar je bil kot mnogi »petelin, ki je prezgodaj pel«, zato se mu ni uspelo umestiti v elito, ki si zdaj lasti osamosvojitvene napore. Poslanec Zbora združenega dela Skupščine RS v zadnjem sklicu pred razpadom Jugoslavije je s svojim ciničnim humorjem in izjemnim poznavanjem finančnih predpisov razkrival »špekulacije« vlade, bank in SDK-ja. Kandidiral je tudi na prvih volitvah v samostojni Sloveniji, na listi ZSMS – liberalne stranke, ki se je kasneje preimenovala v LDS. Bil je zvest in vreden naslednik svojega očeta, ki je v letih vojne v prav tistem stanovanju na Roški, nasproti »Domobranske vojašnice« s kolegi snoval zarote in akcije OF.

Proti koncu to že ni bil več tisti naš dolgonosi Bogdan. Najprej so prišli brki, ki so malo kompenzirali izstopanje njegovega nosu. Potem brada, ki je rasla in rasla, temna, ščetinasto trda, gosta in štrleča. In ko smo se srečevali na obletnicah, je bil vsakokratni dodatek kakih 10 kg vedno bolj očiten in viden. Še zdaj ne vem, ali je bila to samo kompenzacija ... Rad se je družil s kolegi s faksa, pa tudi priskočil na pomoč, če si potreboval kakšno tolmačenje s področja monetarne politike in podobnih zadev. Njegov na trenutke težko razumljiv govor mi še zdaj odmeva v ušesih. Nekaj neučakanega je bilo v njegovem govoru, kretnjah, obnašanju ...

In nekega dne se je pač odločil, kot vedno, nenadejano. Nanadejano, kot so bile nenadejana vsa njegova dejanja. Samo geniji tako hitro uresničujejo svoje odločitve, z neobvladujočo neučakonostjo. Mislim, da mu je postalo malo dolgčas. Odšel je prvi med nami. In čeprav so spomini nanj tako živahni, a pogosto ambivalentni, še vedno živi. Ostal bo simbol nepokornega duha, ki je bil tako značilen za tisti Š 4. C, letnik 66/67 ... ▪

MOJI ČASI NA VEGOVI

Iztok Usenik,
dijak L 4. E, 1991/92

Odločitev za srednjo šolo je vedno težka. Ko sem se sam odločal zanjo, je bila odločitev najbrž še težja kot danes, saj takrat ni bilo gimnazij. Odločil sem se za Vegovo, saj sta me vedno bolj zanimala tehnika in naravoslovje.

Moje srečanje z Vegovo se je začelo junija 1988. Bodoči »fazani« smo prišli na sprejemni izpit. Šola je bila lepa, saj je bila ravno obnovljena. Ko smo prišli na šolo, so nam na naše veliko olajšanje povedali, da izpit odpade in da smo vsi sprejeti. Tako smo jeseni začeli guliti srednješolske klopi. Znašel sem se v razredu s tridesetimi novimi obrazi. Spoznavanje s šolo in novimi sošolci se je začelo. Prvi dve leti je bilo vse skupaj bolj mirno, tretji in četrti letnik pa sta bila burnejša, seveda letom primerna.

Ko se ozrem nazaj, se zavem, da mi je Vegova dala veliko prijateljev in znancev, s tem pa tudi lepe spomine na srednješolska leta. Omogočila mi je vpogled v elektrotehniko. Poleg drugih znanj mi je dala tudi veliko znanja iz matematike, ki mi je bila kljub kakšni »graji«, vedno všeč. Malo sem pogrešal (oz. pogrešam) znanje iz družboslovja. To je verjetno posledica takratnega usmerjenega izobraževanja.

Po končani srednji šoli leta 1992 sem se odločil za študij strojništva. To mi ni ležalo, zato sem se šel študirat matematiko in fiziko na Pedagoško fakulteto. Kmalu se je pokazalo, da je to tisto pravo, saj mi je študij ustrezal. Kot študent sem že v tretjem letniku študija začel poučevati matematiko na Srednji gradbeni, geodetski in ekonomski šoli, kjer sem poučeval še leto po koncu študija. Ker sem želel poučevati v srednjih šolah oziroma gimnazijah, sem moral znanje matematike dopolniti še na Fakulteti za matematiko in fiziko. Leta 1999 sem se zaposlil kot učitelj matematike na Gimnaziji Šiška, znani predvsem kot gimnaziji za športnike. Tu še vedno poučujem matematiko, organiziram izbirne vsebine in sodelujem pri mnogih šolskih dejavnostih. V šoli v naravi dijake poučujem smučanje. To je posebej dobro, saj se lahko z dijaki nekoliko bolj neformalno spoznamo, kar vedno koristi našemu medsebojnemu odnosu. Delam z velikim veseljem in mislim, da moji dijaki to čutijo. Lahko rečem, da sem v svojem poklicu zelo zadovoljen in da sem res našel »tisto pravo«. Pri opravljanju poklica pa mi seveda pridejo še kako prav tudi izkušnje z Vegove! ▪

Jože Veršnjak
učitelj elektroenergetskih predmetov od 1997
dijak J 4.A, 1988/89

VEGOVA OSTAJA ZAME DRUGI DOM

Tudi jaz sem dvakrat vegovec, najprej kot učenec in zdaj kot učitelj. Ko sem leta 1989 odhajal z Vegove kot dijak, sem imel občutek, da korakam v novo obdobje, stran od zgradbe in ljudi, ki so po štirih letih šolanja pustili na meni kar močan pečat. Nisem mogel vedeti, da me bo šola spremljala in zaznamovala vse do današnjega dne.

Rad sem hodil v šolo. Zlasti prve dni po počitnicah sem bil nadvse vesel, da sem spet videl svoje sošolce in sošolki, pa tudi med letom mi ni bilo neprijetno. Hodil sem v energetski razred, takrat smo se ločili na dve smeri - jaki in šibki tok. V prvem letniku nas je bilo 30, četrti letnik nas je končalo 20. Nekaj jih je odšlo na poklicno, nekateri so odšli drugam. Sam sem ostal zvest stroki in po končani Vegovi nadaljeval študij na Fakulteti za elektrotehniko. Bili smo razred, ki je držal skupaj, bili smo prijatelji, politično gledano tudi zavezniki, pa tudi dovolj priljubljeni med učitelji, se mi zdi. Prvi dve leti je bil naš razrednik obramboslovec prof. Povše, zadnji dve leti pa matematičarka, prof. Stefitz. Popolnoma različna karakterja, ki sta vsak s svojo držo in usmeritvijo ter s svojim poštenim delom pomagala nam, dijakom. Spominjam se tudi prof. Prevčeve, ki nas je vsa štiri leta učila slovenščino. Bila je močna in sposobna osebnost, prava meščanka. Radi smo jo poslušali. Kasneje je bila pomočnica ravnatelja. Ko sem začel učiteljsko pot, se me je še spominjala. V četrtem letniku me je fiziko učil prof. Opeka, ki me je kasneje, leta 1997, sprejel na šolo kot ravnatelj. Za njim je funkcijo prevzel gospod Tratar, ki se še zdaj muči z nami. Njegovo bdenje nad šolo premalokrat opazimo, saj dobra šola ni samo relacija profesor – dijak. V drugem letniku me je učil prof. Pešec, zdaj sedi v zbornici nasproti mene, pa prof. Korošec v prvem, ki se še zdaj trudi s tehniki, ki tako slabo razumejo/mo umetnost. Tudi prof. Osredkar se še ne da. Spomnim se tudi zdajšnje tajnice, gospe Golob, ki smo jo dobro poznali že kot dijaki, zdaj pa jo srečujem kot učitelj. Eden od stebrov Vegove je bil že takrat gospod Pajduh; še vedno je na svojem mestu, nezamenljiv.

Zame se časi niso kaj dosti spremenili. Takrat sem poslušal učitelje kot učenec, zdaj kot učitelj poslušam učence. Ti so samozavestnejši, oboroženi z marsikakšnim spoznanjem in znanjem, ki nam je bilo v naših dneh tuje, nepotrebno. S časi se spreminjamo tudi mi, saj je sprejemanje novega znanja in razmišljanja postalo nujno za vse.

Vegova ostaja zame drugi dom; kako trden bo ostal, je odvisno od nas vseh, ki tukaj delamo, seveda pa tudi od naših dijakov. Na misel mi prihaja indijski pregovor: Čolna ne prevrne val od zunaj, ampak val od znotraj. Našo šolo je povzdigovala ravno neka notranja ubranost in trdnost, to ji je dajalo sloves in ugled tudi navzven. In mislim, da je tako še vedno, tudi v zdajšnjem, tako tržno zaznamovanem času. ■

PONOVNO NA ŠOLI PO TRIDESETIH LETIH

Vinko Vitman
dijak Š 4.A, 1971/72

Dijaki četrtega letnika smo se po dolgih letih suše, kar zadeva obletnice mature, odločili, da temu naredimo konec, saj je dotedanji organizator povsem odpovedal. Zbralo se nas je nekaj sošolcev in začeli smo zbirati naslove ostalih dijakov našega letnika. Treba je še povedati, da smo maturitetna praznovanja in maturitetni izlet opravili skupaj z dijakinjami laborantkami, saj one niso imele fantov, mi pa deklet ne, in smo se zato krasno ujeli. Tako smo tudi vse obletnice mature, ki jih bilo v začetku kar nekaj, praznovali skupaj. Zato smo pol leta pred 30. obletnico mature tudi vzpostavili stik z Miro, ki je imela največ naslovov sošolk laborantk. Ustanovili smo organizacijski odbor v sestavi Mira (laborantke), Mitja, Darko, Joc, Vinko (elektrotehniki). Prvo pravilo je bilo, da se dobimo vsako prvo sredo v mesecu v pivnici *Kratochwill* v BTC. To je bilo konec leta 2001.

Ker smo želeli, da bi bila ta obletnica nekaj posebnega, smo priprave zastavili temeljito. Dal sem idejo, da se po toliko letih vsi nekoliko predstavimo, saj je vprašanje, ali se bomo z nekaterimi sploh spoznali. In seveda, če sem že dal idejo, sem jo moral tudi realizirati. Predlagal sem, da vse sošolce in sošolke prosimo za nekaj fotografij s katerimi želijo predstaviti sebe in svoje družine in nam jih pošljejo. Rečeno, storjeno. Na vse naslove je Mitja poslal predhodna vabila za 30. obletnico in prosil za fotografije. Odziv je bil presenetljiv, veliko sošolcev in sošolk je poslalo fotografije in tudi komentarje, kdo in kaj je na njih. Bili smo zelo veseli, saj smo že vedeli, da bo zamisel uspela. Takoj sem se lotil dela, kajti naloga ni bila lahka.

Najprej je bilo treba vse fotografije skenirati in spraviti v pravo velikost v računalnik, nato pa sem se lotil izdelovanja predstavitve v *power pointu*. Potreboval sem kar nekaj domišljije in razmišljanja, da so slike »oživele« s pravimi humornimi komentarji. Na koncu je nastala lepa prepletena zgodba dveh razredov. To je bilo torej po nekaj mesecih dela narejeno. Ker pa 30. obletnica ni kar tako, smo morali pripraviti še slavnostni program večera, in kot se je kasneje izkazalo, kar popoldneva. Prišli smo namreč na idejo (kako dobro vpliva prijeten klepet ob vrčku piva), da bi ponovno obiskali našo šolo na Vegovi 4. Seveda smo bili vsi takoj za. Vzpostavili smo stik z ravnateljem g. Silvom Tratarjem, za katerega smo ugotovili, da je skoraj naša generacija. Prijazni ravnatelj je bil takoj za to in dogovorili smo se za program obiska in ogleda šole.

Na dan obletnice, 31. 5. 2002, smo se ob 16. uri zbrali pred našo šolo na Vegovi. Kar dvajset nas je bilo. Kot se spodobi, smo imeli vsi nageljčke. Bili smo zelo dobro razpoloženi, saj se nekateri resnično že dolgo nismo videli. Pred šolo nas je sprejel in pozdravil ravnatelj, g. Tratar, in nas povabil na ogled šole. Prvič po 30-ih letih smo bili na šoli, in počutili smo se slovesno. Pred očmi se nam je začel odvijati film o posebnih trenutkih na šoli, beseda je dala besedo in spomini so vreli na dan. Ravnatelj nas je peljal po nam tako znanih hodnikih v laboratorije, ki so bili seveda sodobneje opremljeni kot nekoč. Po koncu ogleda šole smo šli v naš zadnji razred, kjer sta se nam pridružila še profesor Gedrih in profesorica Jurišić. Bilo je lepo in ganljivo srečati profesorje po tako dolgem času. Profesor Gedrih je imel pozdravni nagovor, profesorica Jurišić pa je izvedla »tiho vajo«, da je bilo vse skupaj videti bolj šolsko. Sledil je prost klepet in obujanje spominov, na

koncu pa smo se zahvalili ravnatelju za prijaznost in gostoljubje.

Ob 18. smo se zbrali v gostišču *Portal* na Zaloški cesti, kje so se nam pridružile tudi laborantke. Po pozdravnem nagovoru zadnjega predsednika razredne skupnosti Alojza vsem maturantom in obema profesorjema, smo seveda zapeli maturantsko himno *Gaudeamus* in zdravico *Kol´kor kapljic, tol´ko let*. Po predjedi sem predstavil fotografije, ki so jih poslali sošolci in laborantke. Odziv je bil izjemen, saj nihče ni pričakoval take predstave. Po predstavitvi pa je sošolec Alojz zavrtel še film, ki ga je posnel na maturantskem pohodu in v razredu iz tistega časa. Bilo je izjemno. Seveda pa s tem še ni bilo konec programa. Po večerji smo izvedli še tekmovanje, *karakoke*, moški so peli Elvisa Presleyja – *It´s now or never* –, ženske Tino Turner, *Proud Mary*. Glede na težo in zahtevnost pesmi je bilo obilo zabave. Po tem je bila pa samo še prosta zabava, ples, pogovori in na koncu petje ob spremljavi kitare. Domov smo šli, ko se je že najavil lep sončen dan, profesor Gedrih pa je izjavil, da na taki obletnici mature še ni bil.

Seveda pa zgodbe s tem še ni konec. Organizacijski odbor je sklenil, da se bomo še naprej dobivali vsako prvo sredo v mesecu v pivnici *Kratochwill*. In tako je še danes, po osmih letih. Vmes smo organizirali 35. obletnico z ladjico po Ljubljanici, in ker čas hitro teče, bo kmalu 40. obletnica, in seveda bomo spet kaj pripravili za naše drage sošolke in sošolce. Vsi pa so vabljeni, da se nam pridružijo, se ve kje in kdaj, vsako prvo sredo v mesecu ob 20. uri v *Kratochwillu*. ■

O DALJNOSEŽNIH POSLEDICAH H-MODELA TRANZISTORJA, O NEKEM NAPOLEONOVEM VOJAKU IN O MORSKI PRIVLAČNOSTI

Martin Zadnik
dijak L 4. D, 1997/98

Rodil sem se leta 1979 v Ljubljani. V zadnjih letih osnovne šole sem bil sprva odločen, da se vpišem na gimnazijo, nato pa da bom študiral elektrotehniko. Takrat sem namreč doma že veselo spajkal in sestavljal prva elektronska vezja. Spominjam se zbirk *Elektropionir* in *Dobro jutro, elektronika*, s katerima sem imel več veselja kot z žogo ali loparjem. Tako sem v osmem razredu pomislil, če je pa tako – zakaj bi čakal štiri leta do resnejšega spopada z elektroniko –, bom šel pa kar v srednjo šolo na Vegovo. In se je vse v redu izteklo. Maturiral sem leta 1998 in se vpisal na fiziko. Za to spremembo načrta iz osnovne šole je kriv H-model tranzistorja. Ko so nam v šoli razkrivali to čudo, in predvsem, ko sem izvedel, da ima še dosti drugih črk v abecedi svoje modele tranzistorja, sem si rekel, če med študijem elektrotehnike take stvari počnejo, pa tja ne grem. Elektronika me je zanimala s praktične plati – kako sestaviti kaj uporabnega s čim manj dima od prve ideje do delujoče rešitve. Fiziko sem potem izbral zato, ker sem se zanjo navdušil na srednješolskih tekmovanjih, pa tudi zdelo se mi je, da mi bo dala sicer manj poglobljen, a širši pogled na tehniko. Kot nekakšna politehnika stoletje ali dve nazaj, ko so bili inženirji še gospodje. Potem sem se na fiziki seveda najedel toliko drugih teoretičnih modelov (črk latinske abecede je hitro zmanjkalo), da argumenta s H-modelom tranzistorja nisem ravno razlagal naokoli. Vendar mi ni bilo nikoli žal odločitve. Diplomiral sem leta 2003 s temo *Viskozno obtekanje ovire v omejenem toku*.

V spominu imam, da so mi še v srednji šoli prišli v roke neki vzorci maturitetnih izpitnih pol iz francoščine. Takrat sem jih samo zasanjano gledal in pomislil, kako fino mora biti znati francosko. Zaljubljenost v ta jezik je na fakulteti skokovito narasla, in sklenil sem, da se je bom začel učiti. Mogoče ste pomislili, kot je navadno v takih pripovedih, da je bila posredi kakšna Francozinja, vendar bodo najbrž kar geni, druge razlage nimam. Po (nepreverjenih) raziskavah družinskega debla naj bi bil namreč moj prapra ... praded Napoleonov vojak, ki se je ustalil v teh krajih. Kakor koli že, prislužil sem si pečat fanatičnega frankofila. Po prvem letniku fakultete sem en mesec prebil na francoskih vlakih križem kražem po deželi. Po drugem letniku sta sledila dva meseca študijske prakse v Strasbourgu, kjer sem se ukvarjal z magnetno resonanco. Proti koncu študija pa sem zavohal, da v obliki podiplomskega študija prihaja pravi trenutek za trajnejši obisk Francije, tak, ki se mu že lahko reče selitev. Vzel sem zemljevid, takoj je odpadla zgornja polovica države – tam je sever, tam je mraz, na južnem delu je šlo pa tako: ''Marseille je prevelik, Bordeaux – no ja, ne vem, Toulouse – to bo v redu, tam delajo letala,

Naj bo doma ali na barki, kuhanje spada med moja ljubša opravila

tam morajo imeti vse vrst tehnologije. Še malo iskanja, in v ožji izbor sta prišli dve šoli z zanimivimi podiplomskimi programi. Z ene so mi takoj prijazno odgovorili; poslal sem jim papirje za prijavo in prišel je odgovor, da me vzamejo.

Šola *Ecole Nationale Supérieure d'Ingénieurs de Constructions Aéronautiques* izobražuje, kot pove njeno ime, inženirje za smeri, povezane z aeronavtiko. Tam sem prvo leto bivanja v Toulousu študiral obdelavo signalov. Podrobneje sem se ukvarjal s tem, kako lahko s pomočjo radarske antene, ki je sestavljena iz množice malih anten, zaznavamo objekte s točno določeno hitrostjo v točno določeni smeri. S pridobljeno *Diplôme d'Etudes Approfondies*, ki je nekakšna prva podiplomska stopnja po francoskem sistemu, je sledila priložnost za doktorat v industrijskem okolju, in okleval nisem niti sekunde. Ostal sem v Toulousu, zaposlitev za tri leta sem dobil v podjetju *Siemens VDO Automotive*, kjer sem opravljal raziskave na področju detekcije žvenketanja v avtomobilskih motorjih. Tak je bil tudi naslov doktorskega dela, ki sem ga zagovarjal oktobra 2007: *Détection du cliquetis pour moteur automobile*. Kogar zanima, lahko v naslednjih nekaj vrsticah prebere, kaj sem počel, drugi pa preskočite na naslednji odstavek. Če želimo, da bencinski motor deluje s čim večjo močjo ob čim manjši porabi goriva, je treba ob ravno pravem trenutku sprožiti iskro na svečki. Če smo prepozni, pade moč motorja, če smo prehitri, pa se pojavi nenadzorovan vžig – žvenketanje, ki lahko hitro uniči motor. Zato imajo sodobni motorji vgrajen sistem za zaznavanje in odpravljanje žvenketanja, ki je neprestano na preži, da ob pojavu žvenketanja ustrezno zakasni vžig svečke. Zaznavanje trenutno poteka na precej preprost način, ki pa ni optimalen. Moje delo je bilo poiskati metode, ki bodo v motorjih naslednjih generacij uspešneje zaznavale žvenketanje in omogočale nekaj prihranka pri gorivu in nekoliko boljše zmogljivosti motorjev.

Po dobrih štirih letih v Franciji pač nisem mogel reči, da je bilo preveč. Mentor iz prvega leta študija mi je ponudil, naj

ostanem v Toulouseu, kjer bi se ukvarjal z nekoliko bolj teoretičnimi raziskavami. Meni je, kot že veste, bolj dišala industrija, pa še ena nezanemarljiva napaka se je pokazala pri metodi izbiranja mesta v Franciji izpred štirih let. Namreč, Toulouse ni ob morju, za trajnejšo nastanitev pa se mi je to zdela resna pomanjkljivost (to bodo pa drugi geni - po noni, ki je bila tržaška Slovenka). Zasilno zdravilo za »morjetožje« so bile knjige, a v sicer odlično založeni mestni knjižnici sem na polici z morsko tematiko prišel že do konca. Tako sem po malem razmišljal o iskanju zaposlitve kje na francoski, po možnosti sredozemski obali, med tem pa bolj iz radovednosti izpolnil spletni obrazec za potencialno zaposlitev pri koprskem podjetju Cimos, ki sem ga edinega poznal kot možnega delodajalca na naši obali. In glej ga zlomka, povabili so me na pogovor in me, še preden sem se dobro zavedel, sprejeli v službo. Tako sem novembra 2007 začel delati v laboratoriju za preizkušanje, ki v okviru službe za razvoj skrbi za preverjanje ustreznosti Cimosovih izdelkov za kupce iz avtomobilske industrije. Padel sem v delovno okolje, v katerem ne morem prehvaliti odnosov s sodelavci; delo pa je tudi tako, da nikoli ne preklinjam ponedeljkov. Prvo leto sem stanoval kar na barki v Izoli. Morali bi videti, kako je pogledala uslužbenka na občini, ko sem to skušal prijaviti kot stalno bivališče! Zdaj živim nad dolino reke Dragonje, v zaselku z več zapuščenimi kot naseljenimi hišami in z več mačjimi kot človeškimi prebivalci. Selitev iz Francije se je zgodila tako na hitro, da se nisem imel časa spraševati, ali sem z odhodom storil napako. Na primer zdaj, ko tole pišem, sta zunaj pičli dve stopinji in v takih trenutkih razmišljam, da slovensko in francosko Sredozemlje nista povsem isto. Po drugi strani pa to klimo odtehta človeška klima, ki tukaj vendarle nekoliko manj zaudarja po »gnilem kapitalizmu«.

Spodobi se, da se vsaj malce ponovno zaustavim pri času, ko sem vsak dan kolesaril na Vegovo. V zbornikih, kot je tale, se hitro zgodi, da hvalimo vse povprek, kar je povezano s šolo in z leti, prebitimi na njej, sploh, če gre za takšno svečano priložnost. A zagotovo ne gre za te vrste laskanje, če zapišem, da mi je Vegova dala odlično in obilno popotnic za fakulteto. Med študijem se prav nikoli nisem znašel v zadregi, ko bi kolegi nekaj že prinesli iz srednje šole, sam pa bi le debelo gledal, češ, kaj pa profesor predava. Prej nasprotno, lahko bi bil kdaj dvignil roko, ja, saj tega smo se pa učili že v srednji šoli, ni treba ponavljati. No, zdaj, ko sem že v letih, ko me lahko vsak hip začne trgati v križu, se lahko pridružim tistim godrnjačem, ki pravijo, da bodo s stalnim rezanjem vsebin iz maturitetnega programa kmalu na univerzi s poštevanko začeli. Upam, da na Vegovi maturitetni katalogi znanja še niso v celoti prevzeli vloge zvezde vodnice, da je v njih še kaj duha stare realke. Tako lahko mirno čakam na 100-letnico, da le ne bodo zime prehude! ■

Marinka Žitnik
dijakinja G 4. A, 2007/08

SREDNJEŠOLSKI SPOMINI V VRTINCU ŽIVLJENJA

Udeležba (Zotkina zmagovalka leta 2007) na 19. EUCYS (EU Contest for Young Scientists) v Španiji z raziskovalno nalogo Zbirka mineralov in kamnin na Vegovi, september 2007, mentorica Marija Osredkar

Marsikdo se je spraševal, kako je zelo uspešno učenko po končani osnovni šoli pot zanesla na Vegovo. Zdaj, dve leti po končani tehniški gimnaziji na Vegovi, podobnih vprašanj ne slišim več.

Ko ob pisanju tega prispevka premišljujem, kakšni vzgibi so me pripeljali na to šolo, se mi v mislih ne zaiskri noben poseben razlog, a vem, da je bila odločitev pravilna in bi me vse alternative najbrž vodile na povsem drugačno pot, z današnjega stališča vsekakor manj pestro in zanimivo. Dejstvo je, da so me že od malih nog zanimale naravoslovne in tehnične znanosti, čeprav sem v procesih osnovnošolskega in srednješolskega izobraževanja veliko trenutkov preživela tudi ob umetnosti in literaturi, kar me spominja na znano misel angleškega pisatelja: »Zgodovina dela ljudi modre, poezija duhovite, matematika ostroumne, naravna filozofija globokoumne.« Še zdaj namreč menim, da so gimnazijska znanja temeljna za nadgradnjo v študijskih letih. Brez dobrega poznavanja teh posameznik težko uspe, pa naj bo na tehničnem ali umetnostnem področju.

Štiri leta, preživeta na Vegovi, so minila bliskovito. Vsakdanje šolsko življenje sem si popestrila z udeležbo na različnih tekmovanjih, ki so v meni vedno znova podžigala radovednost in željo po novem, hkrati pa potrjevala slutnjo, da se za splošnimi formulacijami v srednješolskih učbenikih skrivajo globlji koncepti, ki bi si zaslužili več pozornosti.

Druženje s sošolci, krožki, mednarodne izmenjave, zanimivi projekti so zameglili hitro minevanje časa, ko sem bila zopet postavljena pred pomembno odločitev o nadaljevanju študija. Šolski in maturitetni uspeh mi je omogočil prosto pot, zato

Sprejem zlatih maturantov na Brdu pri Kranju, september 2008

se mi nanju ni bilo treba ozirati, a to ne pomeni, da je bila odločitev lahka. Znova se je izkazala za pravilno logična izbira študijske smeri: navkljub presenečenju sem namreč izbrala manj znani interdisciplinarni študij računalništva in matematike, ki ga izvajata Fakulteta za računalništvo in informatiko in Fakulteta za matematiko in fiziko v Ljubljani. Zdaj sem uspešna študentka drugega letnika, ki ima poleg izpolnjevanja vseh študijskih obveznosti dovolj časa tudi za preizkušanje teoretičnih znanj v praktičnem življenju v podjetjih in na tekmovanjih.

Še vedno se počutim povezano z mogočno stavbo na Vegovi ulici 4 v Ljubljani in se z veseljem vračam vanjo. ▪

VEGOV'C VČERAJ, DANES IN TUDI JUTRI

Slavko Žitnik
dijak G 4. A, 2005/06

Osvojitev 1. mesta na Olimpijadi poklicev 2010 v kategoriji Informatika. Ekipo so sestavljali: Marinka Žitnik, Miha Longino, Slavko Žitnik, Peter Virant; mentorica mag. Andreja Vehovec

Že od malih nog me je zanimala tehnika. V rosnih letih sem najbrž bolje poznal elektrotehniko, saj sem se z računalništvom srečal kasneje. Izredno zanimivo se mi je zdelo, da znaš popraviti nekaj, kar lahko uporabljajo laiki, pa se sploh ne zavedajo, kaj se dogaja zadaj. Prav to me je in me med šolanjem še zanima. Seveda pa bi bilo brez podpore domačih težje, saj menim, da rek »Konjiček v šoli tako kopitlja, kakor so ga naučili doma« velja močneje, kot se tega zavedamo.

Za računalništvo sem se navdušil pri učitelju računalništva Slavcu Žustu v Osnovni šoli Sostro. Že v petem razredu sem imel osebno stran na internetu, kar leta 1998 nikakor ni bilo običajno. Osnovno stopnjo šolanja sem kmalu zaključil, in prišel je čas, ko sem moral izbrati, kje bom nadaljeval.

Zaradi uspeha pri izbiri zame ni bilo nobenih omejitev. Za Vegovo, takrat imenovano SŠER[1] Ljubljana, sem se med drugim odločil zaradi družinskega prijatelja Matije Vintarja, ki je bil na Vegovi profesor in je šolo zelo dobro predstavljal tudi v zasebnem življenju. Mirno lahko povem vsem, ki so se znašli pred podobnimi alternativami, da bi se težko bolje odločil. Štiri leta strokovne gimnazije računalniške smeri so bila idealna priprava za fakulteto. Tudi tisti, ki so ugotovili, da to ni zanje, so lahko postali strokovnjaki na različnih področjih.

Trenutno sem študent zadnjega letnika interdisciplinarnega študija računalništva in matematike na FRI[2] in FMF[3] v Ljubljani. Ta program je bil zasnovan zaradi zmanjšanja matematičnih znanj v prenovljenih smereh. Mislim, da matematike nikoli ne znamo toliko, da je ne bi bilo treba znati še več. Tudi zaradi dobre priprave v srednji šoli pri študiju nimam nobenih težav. Čeprav nisem več dijak šole, jo velikokrat obiščem in sodelujem z mag. Andrejo Vehovec, predvsem v zvezi z akademijo Cisco, ki jo vodi. Kot vegovci smo pod njenim mentorstvom letos nekdanji dijaki nastopili na IT-tekmovanju SloSkills in osvojili prvo mesto.

Ko se vračam nazaj v prelepo neorenesančno stavbo nasproti univerze, se tam še vedno počutim domačega. Upam, da bo tako tudi ostalo. ■

1 *Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo*
2 *Fakulteta za računalništvo in informatiko*
3 *Fakulteta za matematiko in fiziko*

Martin Žvelc
dijak Š 4. C, 1969/70

MOJ ČAS JE NAMENJEN ELEKTRONIKI IN GLASBI

»Podpisani Martin Žvelc, rojen 13. 10. 1951 v Sr. Gameljnah, stanujoč Zg. Gameljne 55 a, prosim za ...«

Kako suhoparni so podatki, nanizani v prošnji za štipendijo! Ko pa se ozrem nazaj, je spominov toliko, da v tej kratki predstavitvi za vse ne bo prostora. Zato se bom omejil le na pomembnejše dogodke in prelomnice v mojem življenju.

Osnovnošolske klopi sem drgnil v Osnovni šoli Šmartno pod Šmarno goro. Na to podeželsko šolo me veže veliko lepih spominov, nekaj pa je tudi grenkih, povezanih z odraščanjem, in domujejo le v moji glavi. Dobro se spominjam tistih sladkih notranjih občutkov ob prvi zaljubljenosti v četrtem razredu. Pa tudi ob vseh naslednjih do konca osnovne šole. Posebej pa mi je ostalo v spominu počitniško delo po končanem šestem razredu osnovne šole v tovarni pletenin Rašica. Uslužbenec, ki je kot električar skrbel za telefonijo, mi je podaril slušalko, mikrofonski vložek in mi na kratko opisal, kako sestaviti detektor – najpreprostejši radijski sprejemnik. Od takrat naprej je bil ves moj prosti čas namenjen elektroniki, pa tudi glasbi, ki je bila pri nas doma. Oče je igral harmoniko, pa tudi mama je bila nadarjena za glasbo. Takrat so me že navduševali *Beatli*, *Rolling Stonesi*, *Beach Boys* in *Santana*, poslušanje popularnega Radia Luxemburg pa je bila tako vsakdanjost moje generacije. V glasbeni šoli v Šentvidu sem se harmonike učil z mešanimi občutki v glavi, saj harmonika takrat v glasbi ni imela kaj iskati. Zato sem se lotil tudi učenja doma narejene električne kitare, bas kitare. V glasbeni šoli me je motila togost, saj je učenje temeljilo le na poustvarjanju, spodbujanja ustvarjalnosti in kreativnosti pa takrat ni bilo. Moj prvi pedagog v glasbeni šoli je bil leta 1961 g. Janez Bitenc, vsem dobro znan po velikem številu ustvarjenih otroških pesmic. Čeprav moji starši niso razumeli mojega navdušenja nad takratno popularno glasbo, me niso ovirali. Nasprotno, kljub skromnim prihodkom – oče je prinašal domov delavsko plačo – je bilo v naši štiričlanski družini lepo. Spominjam se, kako me je oče osrečil z nakupom prvega spajkalnika, kako mi je ob vsaki plači prinesel iz Ljubljane nekaj elementov (diode, upore, kondenzatorje ...) in kako smo bili vsi navdušeni, ko sem sestavil ojačevalnik z elektronko EL 84, oddajnik z elektronko EL 34, tranzistorski sprejemnik ...

Učenje mi ni najbolj dišalo, raje sem prebiral takratno revijo *Radioamater*. Zelo dobro se spominjam tudi knjige iz leta 1928 – *Kako napraviti radio*. Kljub temu sem izdelal osmi razred z odličnim uspehom, učitelji pa so meni in staršem svetovali, naj nadaljujem šolanje na gimnaziji. A se nisem dal. »Ali bom radiomehanik ali pa grem v srednjo tehniško šolo na Vegovo v Ljubljani«, sem vztrajal. In to zadnje se je zgodilo.

Počitnice po osnovni šoli sem namenil učenju matematike, saj je bilo moje znanje preskromno za uspeh na sprejemnem izpitu, ki pa ga zaradi premajhnega števila vpisanih dijakov k sreči ni bilo.

Tako se je začelo. Vsakodnevno intenzivno učenje. Pri predmetih, ki so me najbolj zanimali, sem znanje zajemal z veliko žlico. Pojasnjenih je bilo nešteto skrivnosti, ki bi mi prišle prav že v času, ko sem v osnovni šoli izdeloval ojačevalnike, oddajnike, sprejemnike, efekte za električne kitare. Predvsem v drugem letniku smo imeli veliko strokovnih predmetov. Še zdaj imam pred očmi vse formule za izračun ojačenja elektronk, faktorja strmine, kako delujejo triode, pentode. In po toliko letih se spet srečujem z njimi. Tudi v današnjih sistemih za digitalno snemanje in procesiranje zvoka včasih namerno vključimo procesiranje s simulacijo zvoka, ki je tipičen za triodo ali pentodo. Ne bom teoretiziral, saj vsi, ki vam je blizu čudoviti svet zvoka, glasbe in elektronike, veste, o čem govorim.

Kako bi lahko ocenil štiriletno šolanje na Vegovi? Z oceno odlično. V tako kratkem času sem pridobil res ogromno znanja. Potruditi sem se moral tudi zaradi štipendije, ki sem jo prejemal od RTV Ljubljana. Nekaj predmetov je bilo res odvečnih in so dijakom grenili življenje (meni se je zdela taka mehanska tehnologija, drugim zgodovina ...), najpomembnejši cilj pa je bil dosežen – pridobil sem veliko strokovnega znanja. To znanje mi je bilo v veliko pomoč pri nadaljevanju študija na Fakulteti za elektrotehniko.

Kljub polni zaposlenosti z učenjem pa sem vedno našel čas za glasbo. Igral sem v zelo znanem (tudi v evropskem prostoru) Šentviškem harmonikarskem orkestru, s katerim sem kot prvi solist nastopal tudi v tujini. Hkrati sem se začel učiti klavir, saj me je sodobna glasba čedalje bolj privlačila. Nisem se izogibal družabnemu življenju, in v prvem in drugem letniku nas je kar nekaj dijakov obiskovalo plesno šolo na Petkovškovem nabrežju, ki jo je vodil mojster Jenko.

Ko sem obiskoval 3. letnik Vegove, smo kljub skromnim očetovim dohodkom kupili televizijski sprejemnik, ki naj bi služil tudi mojemu »strokovnemu izpopolnjevanju«. In res, kmalu sem začel po okoliških vaseh poleg radijskih servisirati tudi TV-sprejemnike.

Med študijem na Fakulteti sem se intenzivno posvečal glasbi. Igral sem v različnih ansamblih, tudi s profesionalnimi glasbeniki. Prepotoval sem pol Evrope in spoznal skoraj vsak košček Slovenije. Ves čas sem sledil razvoju elektronskih glasbenih instrumentov in v veliko veselje mi je bilo popravljanje in modificiranje zahtevnih elektronskih vezij v takrat najmodernejših sintetizatorjih. Glasbeniki od Münchna do Beograda so mi vozili v popravilo sintetizatorje vseh vrst.

Po končanem študiju sem se zaposlil v laboratoriju za vzdrževanje tehnoloških naprav in sistemov takratne TV Ljubljana. Leta 1980 sem uvedel elektronsko podnaslavljanje, ki je vse do takrat potekalo s pomočjo kamere in na papirju natipkanih podnaslovov. Vzdrževal sem merilne naprave, »testne« generatorje in druge digitalne naprave, ki smo jih začeli uporabljati v TV-produkciji. Še se spominjam mikroprocesorjev Z 80, ki so bili vgrajeni v večino digitalnih naprav. Po olimpijadi v Sarajevu leta 1984, kjer sem skrbel za tehnologijo v novem TV- reportažnem vozilu, sem dobil ponudbo za delo v takrat sodobno urejenem radijskem Studiu 26. Delo mi je bilo pisano na kožo – glasba in elektronika. Skrbel sem za tehnologijo, bil tonski mojster, producent, tudi odigral sem marsikaj za PORL - orkester pod vodstvom Jožeta Privška, pa tudi za druge izvajalce različnih glasbenih zvrsti. Takrat sem za opatijski festival 1985 na besedilo Dušana Velkavrha napisal skladbo, *Zelene livade s teboj* za *POP delavnico* pa skladbo *Tanja*, ki je zasedla prvo mesto na *Taktonsu* (tekmovanju za najboljše posnetke v Novem Sadu). Pri produkciji sem prvič uporabil računalnik *Comodore* z vmesnikom MIDI, ki je bil povezan s sintetizatorjem *Chroma*. Ves čas sem sledil razvoju digitalne avdiotehnike in se navduševal nad novostmi, ki sem jih preizkušal v svojem domačem laboratoriju. Podrobno sem se spoznal z različnimi procesorji zvoka, z digitalnimi snemalniki stereo- in večkanalnega zapisa, z najsodobnejšimi mešalnimi mizami ... Leta 2000 sem uspešno izdelal in realiziral projekt Studia v Cankarjevem domu, leta 2001 sem bil leto dni glasbeni producent *Big Benda*, od takrat naprej pa sem zaposlen kot strokovni sodelavec za področje zvoka v vodstvu zavoda RTV Slovenija. Največji projekt, ki se mu posvečam zadnja leta, je digitalizacija zvokovnega arhiva, ki že dve leti poteka zelo uspešno in pridobiva vedno večjo uporabno vrednost.

V zadnjem času se spet vse bolj ukvarjam z glasbo. Vsega, kar sem do zdaj v življenju počel, pa sem se loteval z velikim veseljem, saj je bilo delo na področju elektronike in glasbe zame ves čas zelo velik hobi.

S sošolci z Vegove 4 se vsakih pet let srečujemo na obletnicah mature. Letos mineva od našega vsakodnevnega druženja že 40 let. Tako kot vsakič bomo tudi na letošnji pomembni obletnici govorili o nekdanjih profesorjih in obujali spomine predvsem na tiste najbolj prijetne in vesele trenutke, ki smo jih preživeli skupaj v štirih letih. In teh ni malo. ▪

VEČERI NA VEGOVI

LJUBLJANSKA REALKA SKOZI ČAS

Glasbeni vložki:
Eva Jensterle, SGBŠL, flavta
Vid Sajevec, Eva Grmek, SGBŠL, violina

Strokovna gimnazija je postala del šole na Vegovi ponovno v letu 1996/97. Od vsega začetka smo se trudili, da bi postala ena vodilnih gimnazij na področju tehniškega izobraževanja, da bi sledila temu, kar je nekoč bila realka.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Spoštovani gostje, spoštovana gospa Magda Prevc, nekdanji *realčani*, gospod ravnatelj, spoštovane kolegice in kolegi, dijakinje in dijaki, lepo pozdravljeni na našem današnjem srečanju, prvem izmed številnih, ki jih bomo v tem šolskem letu pod imenom *Večeri na Vegovi* pripravili ob praznovanju jubilejev naše šole. K uvodnemu govoru oziroma pozdravu vabim gospoda ravnatelja, Silvestra Tratarja.

SILVESTER TRATAR, RAVNATELJ

Dober večer, spoštovani gostje, dober večer, dragi prijatelji. Tudi v svojem imenu bi vam rad izrekel dobrodošlico na prvi prireditvi v počastitev 50-letnice Vegove. Petdeset let namreč mineva od samostojnega delovanja, samostojnega elektrotehničnega izobraževanja v teh prostorih. Počastiti jih nameravamo delovno in z različnimi prireditvami. Z *Večeri na Vegovi*, jubilejnim zbornikom, šolskim glasilom, ustanovitvijo društva *Vegovec*, končna, svečana prireditev pa bo akademija maja v Cankarjevem domu. Pozdravljam vas na prvem večeru *Vegove*. Ime šole smo prevzeli po znanem slovenskem znanstveniku Juriju Vegi in po ulici, ki se po njem tudi imenuje. V petdesetih letih je naša šola nosila različna imena, odkar pa domujemo v teh prostorih, se nas je prijelo ime *Vegova*. Ni naključje, da začenjamo z *Večeri na Vegovi* s spomini na *realko*. *Realka* je s svojo imenitnostjo in častitljivostjo šola, katere tradicijo želimo ponosno nadaljevati in katere tradicijo in odličnost smo zapisali tudi v vizijo naše šole. Želimo biti namreč vodilna šola na področju elektrotehniškega in računalniškega izobraževanja v Sloveniji. Ob *Večerih na Vegovi* vam bomo predstavili znane *vegovce* z različnih področij: s področja elektrotehnike, računalništva, gospodarstva, kulture, športa in še česa. Nocojšnji večer bomo torej posvetili nekdanji *realki* in vse kar nas na to veže sploh pa spomini na to častitljivost. Želim vam, da bi preživeli prijeten večer in vas vabim, da se nam pridružite tudi na vseh prihodnjih *Večerih* in drugih prireditvah. Hvala.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Gospodu ravnatelju se zahvaljujem za pozdravni govor. Spoštovani obiskovalci, z naslednjim prispevkom bomo poskusili osvežiti zgodovinski spomin na čas, v katerem je nastala in delovala ljubljanska *realka*. S proučevanjem zgodovine *realke* so se v preteklosti ukvarjali tudi naši dijaki. Tako je v šolskem letu 2002/2003 nastala raziskovalna naloga, ki so jo pripravili dijaki Boštjan Kokalj, Gašper Završnik in Nikola Lazić z naslovom *Zgodovina realke*. Njihova mentorja sta bila profesorica Tinkara Grilc in gospod Igor Gospodarič. Sestavni del te raziskovalne naloge pa je tudi film o *realki*.

POGOVOR Z MAGDO PREVC, AVTORICO KNJIGE LJUBLJANSKA REALKA SKOZI ČAS

Osrednja gostja nocojšnjega večera je gospa Magda Prevc, naša nekdanja sodelavka, upokojena profesorica slovenskega jezika in nekoč tudi pomočnica ravnatelja na naši šoli. Gospa Magda Prevc je v samozaložbi izdala knjigo z naslovom *Ljubljanska realka skozi čas*.

Magda, hvala za ta zgodovinski prispevek. Kaj te je vodilo, da si se odločila raziskovati preteklost *realke*?

Ta lepa stara stavba me je takoj očarala, in želela sem kaj več izvedeti o njej. Seveda stavba sama ni nič, pomembno je življenje v njej, in tako sem se potem, ko sem imela nekaj časa, podala v zgodovinski arhiv v Ljubljani in ugotovila, da imajo tam veliko dokumentov o *realki*. Začela sem jih pregledovati in pred mano se je odprla zgodovina, pot, razvoj iz zelo skromne, zelo nežne *realke* z malo sredstvi vse do prvega desetletja 20. stoletja, ko je bila *realka* nekako na svojem višku in je postala ena najboljših šol v vsej takratni Avstro-Ogrski. Obiskovali so jo dijaki takratne Kranjske, pa tudi iz Hrvaške in Furlanije. Slovela ni samo zaradi kakovostnega pouka, ampak tudi zaradi sodobno opremljenih laboratorijev. Gradivo se je nabiralo, iz njega se je oblikovala zgodovina *realke*, zato sem menila, da bi bilo dobro o tem kaj napisati, seznaniti s tem še druge ljudi. Na začetku sicer nisem mislila, da bo to knjiga, morda kje kakšen članek, a gradiva je bilo toliko, da sem počasi začela razmišljati tudi o tem. Gradivo sem urejala počasi, pravzaprav je golo naključje, da je knjiga izšla prav v jubilejnem letu elektrotehniške šole. Zdaj me to veseli, saj je konec koncev to tudi moja šola. Vesela sem, da svojo knjigo lahko predstavim tukaj, in to na današnji dan, saj je *realka* prvič odprla svoja vrata prav 14. oktobra 1874, pred natančno 135 leti torej. Ves čas sem ločevala *realko* kot šolo in *realko* kot stavbo. Res pa je, da je oboje nerazdružljivo povezano.

Realka je usahnila – sama sem presodila, da je bilo to leta 1945, čeprav omenjajo kot njen konec leto 1959, gotovo pa se je to zgodilo že prej –, ko so nehali v takratni 1. državni realni gimnaziji v Ljubljani delovati t. i. realčni oddelki. Največ zaslug za njihovo ohranitev po letu 1918 je imel takratni ravnatelj Josip Mazi, ki si je oddelke izprosil od jugoslovanske vlade.

Pred prvo svetovno vojno je bilo za slovenske profesorje težko priti na ljubljansko *realko*. Ne le zato, ker je zahtevala visoko strokovnost, ampak tudi zato, ker je stremela k temu, da bi na njej poučevalo čim več Nemcev. Kljub vsemu so slovenski profesorji pred začetkom prve svetovne vojne predstavljali že več kot polovico učiteljskega zbora. In ta polovica zbora, ki se ji je potem pridružilo še veliko profesorjev, ki so prišli iz Gorice in iz Idrije, je po 1. svetovni vojni oblikovala nov učiteljski zbor, profesorski zbor pod vodstvom novega ravnatelja Josipa Mazija, prvega slovenskega ravnatelja po sedemdesetih letih. Šolo je vodil zelo prizadevno, saj je hotel, da *realka* ostane visoko strokovna tehniško-naravoslovna izobraževalna ustanova, hkrati pa naj nudi vse, kar smo si Slovenci želeli že prej, pa tega nismo imeli: slovenski jezik, slovensko kulturo, slovensko zgodovino in tako dalje. Leta 1925 je jugoslovansko ministrstvo za prosveto najprej poenotilo vse nižje šole v neko nižjo realno gimnazijo, leta 1929, 1930 pa dodalo še višjo, tako, da je iz tega nastala potem prva državna realna gimnazija v Ljubljani. Kot sem že omenila, pa je Josip Mazi izposloval to, da je *realka*, nova gimnazija lahko obdržala štiri realčne oddelke. Na šoli so

bili torej oddelki realne gimnazije in realčni oddelki, ki so bili zadnja vez z *realko*. *Realka* je začela počasi usihati že prej, ostala pa je navzoča v teh realčnih oddelkih. Ko so se leta 1945 zgodile velike spremembe, ni bilo več kontinuitete v učiteljskem zboru ne v predmetniku. Odpadli so nekateri tehniški predmeti, predvsem opisna geometrija. Ni se več govorilo o *realki* ne o realčnih oddelkih, ostala je le še *prva ljubljanska realna gimnazija*. Imela se je sicer za nadaljevalko *realke* in najbrž bi pri tem tudi ostalo, če se ne bi morala po 14 letih preseliti. *Realka*, ki je nastala iz razsvetljenskih težnjah po naravoslovnem znanju, pa ni bila več potrebna. Njen čas je minil.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Da je bila šola res ugledna, kaže tudi nenehno večanje vpisov. V knjigi sem zasledila številke od 500 do 800 ... 900, celo prek 1000 dijakov, ki so prihajali iz najrazličnejših socialnih okolij. Med njimi je bilo veliko tudi takih, ki si šolanja na tej ustanovi ne bi mogli privoščiti. Od česa so živeli? Lahko poveste kaj o tem?

MAGDA PREVC

Podatkov je malo. O revnih dijakih podatkov ni. Marsikaj pa je mogoče ugotoviti posredno. Imeli so neka sredstva za premagovanje najhujših težav. Štipendij ni bilo veliko. Bile so državne štipendije, imenovale so se štipendije Franca Jožefa, a so bile dokaj nizke. Potem so bile štipendije različnih ustanov in gospodarstvenikov. Eden izmed njih je bil gospodarstvenik z Reke, ki je dajal dijakom zelo visoke štipendije. Omejil pa se je na dijake z določenega območja. Štipendije je dajala tudi Kranjska hranilnica. Del pomoči pa je prihajal iz t. i. oddelčnega sklada, v katerega so vlagali sredstva – sicer ne velika – premožnejši iz vse Kranjske. Z denarjem tega sklada so za dijake pomagali kupovati učila, jim plačevali različne športne dejavnosti in podobno.

Nekaterim so dali denar tudi za obleko. Manj premožne dijake so oprostili plačevanja šolnine. Šolnina je bila – tega zdaj k sreči ne poznamo in upam, da tudi ne bomo poznali – kar velik izdatek. Začelo se je v nižji *realki* z majhno, šolnino, 2 goldinarja za vpis in 8 goldinarjev šolnine. Potem je znesek rasel, tako da je bilo treba leta 1889 plačati že 40 goldinarjev šolnine. Ta denar se je potem razdelil na deželni sklad in realčni sklad, *realka* je morala imeti svoja sredstva. S tem denarjem so financirali šolo, njene zbirke itn. Če dijak ni imel sredstev in je imel prvo ali drugo najvišjo oceno v uspehu ali pa prvo ali drugo najvišjo oceno v vedenju, so ga šolnine oprostili. Uspeh teh dijakov so ves čas preverjali. Navadno jih je bilo v drugem polletju več oproščenih šolnine, kar priča o tem, da so bili dijaki pridni in so se trudili za uspeh. Večina teh je bila slovenskih dijakov iz okolice, ne iz Ljubljane. Zavedali so se, da je izobrazba pomembna in da je do nje težko priti, zato so dosegali lepe uspehe. Na začetku, pa do sredine šestdesetih let 19. stoletja so obstajali tudi posebni izpiti, na katerih se je dijak lahko izkazal kot posebej odličen in dosegel uspeh ''cum laude''. In med temi, ki so to dosegli, je bilo največ Slovencev. Izobrazba je bila predvsem za socialno šibke dijake zelo pomembna.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Absolventi šole so kasneje ubirali različna življenjska pota. Nekateri so se zaposlili, drugi so nadaljevali šolanje. V katerih poklicih so se zaposlovali oz. v katerih študijski programih so dijaki *realke* nadaljevali šolanje?

MAGDA PREVC

V začetku, od leta 1852 do 1864, je bila *realka* nižja *realka*, triletna šola. Kasneje, ko se je pokazala potreba po tem, pa so ravnatelji, ne prvi, Peternel, ampak kasnejši, dosegli, da je prišlo nekaj več sredstev in so lahko ustanovili višjo *realko*. To je razlika. Dijaki, ki so končali nižjo *realko*, so se usmerjali v domačo dejavnost, če so prihajali z večjih kmetij, iz domačih obrti, precej pa so se zaposlovali tudi pri železnici, telegrafu in pošti. Zanimivo je tudi, da so se ves čas – knjigo sem razdelila na obdobje do l. 1918 in po letu 1918 –, v obeh obdo-

bjih precej zaposlovali oz. šolali v vojaških poklicih. To je bila posebnost pri Slovencih, v pehotnih in mornariških. Med nekdanjimi realčani je bilo veliko mornarjev, tudi mornarjev in inženirjev na dolgih plovbah v trgovski mornarici, seveda šele kasneje. Že prvi absolventi, ki še niso imeli končnega izpita, so se zaposlovali v nižjih poklicih, ko pa se je odprla višja *realka* in so začeli opravljati maturo, so se zanje odprle možnosti za šolanje predvsem na visokih tehniških šolah. Na njih se je izšolalo veliko inženirjev, ki so se zaposlovali celo v Mehiki, Združenih državah, v Španiji, v Carigradu, itd. Bile pa so tudi izjeme, med njimi je zelo pomemben Fran Gerbič, operni pevec, ki je bil diplomant čisto na začetku, leta 1853, 1854. Pot ga je vodila v Prago, kjer se je glasbeno izpopolnil, nato pa pel v Zagrebu, dokler ni prišel v Ljubljano vodit *Glasbene matice*. Na *realko* je bilo veliko vpisa, veliko dijakov končalo šolanje na nižji stopnji, na višjo stopnjo jih ni šlo prav veliko, zato zlasti v nekaterih letih tudi maturantov ni veliko. Do mature očitno ni bilo tako lahko priti, razen tega pa so se zanjo odločali predvsem tisti, ki so imeli zagotovilo, da bodo lahko potem šli naprej študirat, da bodo dobili sredstva za to. Ivan Cankar sej na primer vpisal, ne da bi vedel, ali bo dobil sredstva za nadaljnje šolanje. Kasneje so se zlasti dijaki prve državne realne gimnazije odločali za različne študije, ne samo za tehniške. Študirali so medicino, pravo, teologijo, glasbo, filozofijo in drugo. Iz *realke* je izšlo zelo veliko slovenskih izobražencev, zato je *realka* zelo pomembna šola in tudi zato sem napisala to knjigo. Menila sem, da si *realka* zasluži izčrpnejšo obravnavo, ki je do zdaj ni bilo.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Glede na feminizacijo pedagoškega poklica nas preseneča dejstvo, da ne med profesorskim kadrom ne med dijaki do konca 1. svetovne vojne ne zasledimo nobene ženske. To se je spremenilo kasneje, v Kraljevini Jugoslaviji.

MAGDA PREVC

Šele po letu 1930, in po mojem mnenju predvsem zato, ker je takrat že delovala ljubljanska univerza, na kateri je bil študij lažje dostopen tudi za ženske, za dekleta. Prva profesorica se je imenovala Darinka Jankovič in je poučevala slovenščino in srbohrvaščino samo eno leto, potem pa je na lastno željo odšla v Čačak. Sledile so ji še druge, bilo jih je kar nekaj do leta 1945, ampak vse so ostale le kratek čas. Z izjemo profesorice Piskernikove so bile vse lingvistke, torej je bil dekletom takrat namenjen le ta študij. Zaposlovale so se predvsem kot suplentke; profesorji s bili razdeljeni po kategorijah na profesorje, učitelje in suplente. Profesorice niso bile, tako da je prof. Piskernikova izjema, ki potrjuje pravilo.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Izjema potrjuje pravilo, in tako imamo nocoj med nami tudi gostjo. To je gospa Zlata Šilih, ki je obiskovala *realko* pred 2. svetovno vojno, mislim, da se je vpisala v šolo leta 1936 in jo končala leta 1940.
Šoli naj bi odličnosti ne dajali le profesorji, ki so bili strokovnjaki in so veliko znanstveno raziskovali, pisali številne članke, poseben pečat so ji dajali laboratoriji in njene zbirke. *Realka* torej ni bila navadna srednja šola, saj bi jo po dejavnosti profesorjev in po bogastvu zbirk lahko primerjali s kakšno visokošolsko ustanovo. Katere zbirke so pri tem izstopale in kaj se je z njimi zgodilo?

MAGDA PREVC

Omenila si dvoje: zbirke in prispevke, ki so jih pisali profesorji. Izhajala so letna poročila, v njih pa so bile objavljene razprave o vsem, kar so profesorji raziskovali. Takrat to ni bilo tako redko. To je delala klasična gimnazija, kasnejša 3. državna gimnazija, zdaj bežigrajska, mislim pa, da tudi druge gimnazije po Sloveniji. Če je hotela šola biti dobra, je morala imeti tudi nekaj takega. V letnih poročilih ljubljanske *Realke*, ki se začnejo leta 1852, 1853, se pravi že prvo leto, je to uvedel prvi ravnatelj Mihael Peternel. Izšel je iz zelo skromnih razmer, iz cerkljanskih hribov. Zaradi pomanjkanja denarja je sicer doštudiral teologijo, ampak ves čas razmi-

Sredi Ljubljane, ob eni njenih najlepših ulic, stoji velika, lepa, po svoji arhitekturi izstopajoča zgradba, ki zanika velikokrat uporabljeno oznako, da je bila Ljubljana do nedavna le dolga vas. Ljubljana je v vseh časih imela tudi svoje imenitne zgradbe. Ta, o kateri govorimo, je bila grajena z željo, da bi sicer kar najbolje služila namenu, a da bi bila tudi ponos in okras Ljubljane. Tako se je zgodilo in vse do danes ni izgubila prvotne odličnosti. Čas ji je le kaj dodal. Pomembnejše od stavbe same pa je bilo življenje v njej, žuborenje generacij, ki so skozi številna desetletja tu iskale vir znanja in navdih za prihodnost. Do prve svetovne vojne in še kako desetletje po njej so bili to dijaki ljubljanske realke. Kaj je bila ljubljanska realka in koliko je v svojem času pomenila za Ljubljano, za Kranjsko in tudi širše, vse to je šlo s časom v pozabo. S pomočjo ohranjenih dokumentov pa lahko vsaj nekoliko oživimo izgubljeni spomin

Magda Prevc,
Ljubljanska realka skozi čas, str. 7.

šljal samo o tehniki in naravoslovju. Sestavljal je različne reči, in ko so se začele leta 1849 priprave na ustanovitev nižje realne gimnazije, ga je njegov mladostni prijatelj, sošolec iz ljubljanskega liceja, Janez ali Jože Močnik, ki je bil takrat že uveljavljen gospod v Mestnem svetu ga je kot kaplana v Vodicah povabil, če bi prevzel mesto ravnatelja oz. vršilca dolžnosti ravnatelja *realke*. Peternel je to seveda rad storil, naredil je neke državne izpite za poučevanje tehniških predmetov in prevzel ravnateljevanje; ravnatelj je bil do leta 1860. Uvedel je tudi letna poročila, taka, kot so jih imela druge, boljše šole, le da je v začetku vse pisal sam, tudi razprave o pomenu ljubljanske *realke*, pa o Juriju Vegi, pripravil je *Skico dežele Kranjske* s slovenskimi in nemškimi topografskimi imeni, kar je zelo pomembno. Če zdaj naletimo na nemško ime, ne vemo, za kateri kraj gre, pri njem pa to piše. Vega je zelo cenil in še, ko je jali sami nemški ravnatelji, ki pa so imeli boljše zveze, mogoče tudi zato, ker so bili Nemci, in so lahko več dosegli. Skratka, Peternel ne bi mogel izpeljati vsega, kar se je potem dogajalo s to stavbo. *Realko* je iz skromnih razmer izvleklo dvoje: prvo je bilo dejstvo, da so ustanovili višjo *realko*, in sicer zato, ker je deželna vlada privolila, da bo plačevala dve tretjini stroškov za višjo *realko*; drugo pa je bila gradnja te stavbe. Višja *realka* je sicer dobila nekaj novih pro-

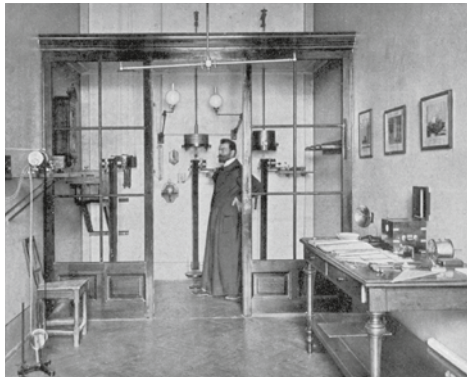

hodil na gimnazijo, skupaj z Močnikom izdal Vegove logaritme. Pozneje je predlagal tudi, da bi Vegu postavili spomenik v Lazah na železniški postaji, blizu rojstnega kraja. To se ni zgodilo. Ko je bila zgrajena ta stavba in je nastala nova mestna ulica, ki je prej ni bilo, je mestni upravi predlagal, naj se imenuje Vegova. V bližini pa je tudi Peternelova ulica. Toliko o Peternelu. Zelo je bil prizadeven. Potem so prihastorov v Marovi hiši; med starim licejem, ki je zdaj podrt, in Marovo hišo, ki še stoji, so zgradili pokrit koridor, da je bil prehod lažji. Ampak še vedno je bilo vse improvizirano. Stari prostori so bili neprimerni, laboratoriji slabi itd. Eden od profesorjev je v enem od letnih poročil pisal, kako bi bilo treba zgraditi novo šolo, in splet okoliščin je pripeljal do tega, da se je to res zgodilo. Leta 1869 so se pripravljali na proslavljanje

petdesetletnice *Kranjske hranilnice*, 1870 je bila petdesetletnica. *Kranjska hranilnica* je bila znana donatorica, ki pa se je le počasi usmerjala v donatorstvo nemškim ustanovam, ali pa vsaj bolj nemškim kot slovenskim. Tako vsaj se je izkazalo.. Vendar je za to stavbo naredila veliko *Kranjska hranilnica*. Prevzela je vse stroške: za nakup zemljišča, za natečaj, za soizvedbo ... Našla sem podatek, da so znašali stroški 479 000 goldinarjev, zaradi česar je morala seči tudi v svoje rezerve. *Kranjska hranilnica* je potem stavbo dala mestu za *realko*. Tako je šola dobila idealne prostore: velike, svetle učilnice, velike prostore za laboratorije itn. Mesto je imelo zelo malo stroškov, samo za sprotno vzdrževanje, čiščenje itn. Šola pa je imela že takrat precej bogat realčni sklad, iz katerega so potem črpali denar za bogate laboratorije in zbirke, ki so počasi nastajali. *Realka* je imela v svojih zlatih letih v svojih zbirkah pravo bogastvo, začela pa je tako rekoč iz nič. Peternel je delal marsikaj sam, poučeval je kemijo in fiziko, da so lahko naredili kakšen poiz-

kus. Ko se je odprla ta šola, ko ni bilo več nobenih skrbi za nove prostore, ko ni bilo treba ničesar več vlagati v prostore, v iskanje novih prostorov, pa so lahko precej denarja namenili rasti zbirk in delovanju laboratorijev. Zbirke so rasle tudi po zaslugi daril. Omeniti je treba Schmidtovo darilo, ki ga je šola po letu 1919 podarila Univerzi. Mnogo zbirk je bilo zelo bogatih. Najbolj me je navdušilo delovanje kemijskega laboratorija, ki ni bil namenjen le za pouk, za vaje dijakov, ki so bile neobvezne in so se jih dijaki radi udeleževali, ampak je

bil tudi laboratorij za medicinske in sodne preiskave, za laboratorijske analize nekaterih rudnin, predvsem za rude z idrijskega območja, in kar se mi zdi zelo pomembno, za ljubljanski vodovod. Ta laboratorij je kar nekaj desetletij veljal za referenčni laboratorij za celo Kranjsko in Dalmacijo. To je res eden izmed vrhov *realke*, če seveda odmislimo potresno opazovalnico. To pa je posebno poglavje.

Albin Belar je bil izreden znanstvenik. Na *realko* je prišel po naključju, ko je odšel prejšnji vodja kemijskega laboratorija Knaflič. Prišel je z Reke, kjer je bil asistent na pomorski akademiji. Že prej se je ukvarjal s seizmologijo. Ko je potem prišlo do ljubljanskega potresa in so na dunajski akademiji znanosti odločili, da naj bi v Ljubljani postavili potresno opazovalnico, se je takratni ravnatelj Juranovič zavzel, da bi bilo to na *realki*. In ker so imeli primernega človeka, Belarja, se je to tudi zgodilo. Precej denarja je spet prispevala *Kranjska hranilnica*. Belar je šel v Italijo, se tam z marsičim seznanil, od tam prinesel tudi aparature, nekaj pa je naredil tudi sam. Okoli leta 1900 so v dveh kletnih prostorih skopali globoke jarke, globoke jame, v katere so postavili betonske podstavke, zato, da so bili aparati neposrednem stiku s tlemi, z zemljo, kajti naprave v zaprtih prostorih niso zajemale dovolj tresljajev, ki so prihajali z različnih strani. Poleg tega so delno usposobili tudi stolpič na vrhu stavbe, kamor so postavili tri vrste aparatov: za opazovanje vremena, vetra itn. Naredili so popolno telegrafsko centralo, povezano z italijanskimi seizmološkimi postajami, in ljubljanski seizmološki center je postal del svetovne seizmološke mreže. Albin Belar, ki mu je posvečena tudi plošča na pročelju Vegove, je bil res zaslužen znanstvenik.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Gospe Magdi Prevc se iskreno zahvaljujem za udeležbo, srečanje in predstavitev njene knjige. Med nami pa sta še dva posebna gosta. Žal samo dva, čeprav smo jih povabili več. Gospo Zlato Šilih sem že predstavila, bila je dijakinja *realke* v letih 1936 do 1940. Naš drugi gost pa je gospod Miha Wohinz, ki je *realko* obiskoval med 2. svetovno vojno. Preden ga bom poprosila za besedo, pa poslušajmo, kako se prvega srečanja z *realko* spominja Ivan Cankar. Odlomek nam bo prebral dijak 2. letnika strokovne gimnazije Anže Jesenek. Prosim.

Prišel sem v realko. S poukom smo začeli v prostrani dvorani za telovadbo, začeli na ta način, da so nam razložili šolski red. V nemškem jeziku. Stali smo tam v dolgi vrsti, nebogljenci in vseh krajev lepe kranjske dežele. Stali smo tam, gledali resnobni obraz ravnatelja ter nismo razumeli ničesar. Dušila me je dvorana, kolikor je bila prostrana in visoka. Begali so me svečanostni obrazi, ki so se mi zdeli sovražni. Na prsa me je tiščal vzduh, težak in tuj. Le toliko sem slišal in bral iz besed, z obrazov, samega vzduha, da je na svetu veliko stvari zabranjenih ter da so kazni mnogoštevilne in hude. Poslali so me v ljubljansko Realko z vrhniške šole. Ta šola je bila takrat urejena še po starem, tako namreč, da so nas že koj v prvem razredu mučili z nemščino, v tretjem in četrtem pa kar po šest ur in več na teden. Kdor je hotel in mogel, je plačal povrhu še posebno uro za nemško pogovarjanje. V domači šoli sem imel veliko veselje do prirode, do zgodovine in do zemljepisja. To veselje je mahoma ugasnilo. Tujec mi je pripovedoval o ljubih stvareh, pripovedoval mi je v napol znanem, mračnem jeziku, postavil je medse in mene pregrado. Priroda, ki je govorila z menoj samo še po nemško, je umrla, zgodovina se je zlila nekam v meglo in se razblinila. V daljni daljavi so stali edini in samo cesarji in so grdo gledali. Zemlja je bila samo še prostrana karta, rdeče in rumeno popleskana, Ljubljana je bila Laibach in treba je bilo vedeti, da ima ta Laibach toliko in toliko prebivalcev. Učil sem se na izust, stran za stranjo, brez ljubezni in brez zanimanja, včasih celo s studom. Za profesorja matematike nam je bil dolgo časa gospod Kremminger. Če je pedagog tisti, ki je oče in prijatelj svojim učencem in ki gleda, kako bi jim vzbudil ter ohranil ljubezen do nauka, tedaj je bil Kremminger pedagog. On edini je spoznal, ali vsaj slutil plod, ki je bil med nami. Ko je razlagal, nas je včasih nemirno pogledal, nato

pa je trudoma poskušal, da bi spregovoril par slovenskih besed. Nato pa je storil ironijo, da hujše ni mogel. Poklical me je: »Erklären Sie das in slowenischer Sprache!« Jecljal sem, da nisem vedel kaj, znal sem slovenščine toliko, kolikor on sam, zakaj njegova učenost je bila tuja, je bila nemška, je bila onkraj plota. Z grozo pomislim, kako bi šele bilo, če bi imel zares slabe učitelje. Kajti če pogledam nazaj z zrelejšimi očmi, vidim resnico. Da so bili učitelji izvrstni, vsi do zadnjega. Niti enega ni bilo med njimi, da bi se nanj, na človeka spominjal z veseljem, s hvaležnostjo. Toda beseda ni segla do besede, zato ni mogla duša do duše in srce do srca. Koliko resnobe, moči in dela je šlo v izgubo. In koliko ljubezni. Najhujše pa je bilo, da me je šola že od začetka ranila tam, kjer je otrok najbolj občutljiv. Ranila mi je ponos, obšel me je srd in sram, kadar sem slišal, da je glajše od mene odgovoril sošolec, o katerem sem dobro vedel, da ni bistrejši. V srce mi je rezalo, da se godi krivica, ki si je nisem mogel prav razložiti. Manj si vreden, v kotu stojiš! Do grla se mi je bila zagabila šola. Najprej je bilo sovraštvo, nato je bil gnus, nazadnje je bilo samo še golo zaničevanje. Vse se mi je zdelo grda komedija. Hodili smo po nekakšnih visokih berglah, vsi učitelji, učenci, služabniki, knjige, zemljepisne karte, besede in celo tisti topi modeli od mavca. Ob lepih dneh sem se uprl tej grozotni komediji, sem ji pobegnil. Napotil sem se v svojo pravo šolo. Tam je bila priroda, je bila zgodovina in sem bil jaz. Nič več ni bilo treba med nami slepouke nemščine. Zmotilo me je včasih le, da sem tistim svojim tovarišem, ki so hodili v šolo tudi ob lepih dneh pisal naloge. Po dvajset krajcarjev eno. To je poglavje o realki.

MAGDA PREVC

V zvezi s tem Cankarjevim tekstom bi morda povedala še, da je bil Cankar zelo občutljiv. Verjetno se v tem besedilu kaže tudi njegova globoka občutljivost. Drugače pa je treba poudariti, da so se slovenski dijaki kar znali potegniti zase. Res je, da je bila nemščina učni jezik itn., ampak so se ji znali nekako upirati. Upirali so se nemškim zapisom svojih imen, vključevali so se v slovenska telovadna društva, postali so nekakšni uporniki, libertini bi lahko rekli. Na to, da so postajali nevarni šolski oblasti ali pa deželni vladi, bi lahko sodili tudi po tem, da se je v šolski red, ki se je z leti malo spreminjal, vnašalo tudi take reči, kot npr. to, da je bilo dijakom prepovedano prisostvovati sejam deželnega zbora, da se niso smeli udeleževati taborov in da proti koncu 19. stol. niso smeli nositi narodnih barv, ničesar v narodnih barvah. Niso smeli nositi nageljnov, lipovih listov in niso smeli pozdravljati s pozdravom »zdravo«. Nasprotja med nemško vladajočo linijo in med vedno močnejšo slovensko zavestjo so postajala vedno močnejša, dokler ni prišlo do konfliktov pred prvo svetovno vojno. Najbolj znan je ta iz leta 1908.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Podobne spomine v zvezi z jezikom, in to z italijanskim in nemškim med drugo svetovno vojno, ima tudi gospod Miha Wohinz. Gospoda Wohinza bom kot nekdanjega realčana prosila, naj nam v nekaj stavkih predstavi morebitno misel, ki se mu je porodila ob tem, kar smo slišali, ali pa morda spomin na kakšnega profesorja, sošolca, na kakšen dogodek iz svojih dijaških let.

MIHA WOHINZ

Hvala lepa. Tu sem iz dveh razlogov: prvič, ker sem najbrž predvideval, da bom nocoj eden najstarejših realčanov – pa me je prijetno presenetila gospa Zlata Šilihova, ki sem jo spoznal nocoj in izvedel, da je ona *realko* že končala, ko sem se jaz nanjo leta 1941, se pravi pred 69 leti, komaj vpisal. Drugi razlog pa je to, da imam na tej šoli vnuka, na kar sem zelo ponosen, on sam pa tudi. Gospa Šilihova me je res presenetila, kajti ko sem se vpisal, je bila to prva državna moška realna gimnazija. Ni bilo govora o kakšnih ženskah. (**Magda Prevc:** Vpisalo se jih je približno pet na leto ...) Mi smo bili samo moški, fantje, čeprav sem v tej zgradbi preživel malo časa. Zaradi italijanske zasedbe so nas preselili, šli smo gostovat na takratno tretjo in četrto gimnazijo za Bežigrad. Bilo nam je celo všeč, čeprav smo se že navadili na to hišo. Tudi tam nismo bili dolgo, saj so nas nato pre-

selili na Rakovnik, kamor smo se vozili s tramvajem. Potem smo se spet vrnili v Ljubljano in gostovali na zdajšnji »šubički«, in to v še neometani hiši, ki še ni imela stopnic, v razrede smo hodili po lesenih dohodih, in tam *realko* tudi končali. Leta 1946/47 je bila to še *realka*, prva državna realna gimnazija, to je bil moj šesti razred, 6. B, potem pa je prišla reforma sistema. Ne glede na to, v kateri šoli si bil, si se moral prijaviti v šolo na območju, kjer si stanoval. Ker nas je bilo kar nekaj realčanov, smo se potem prijavljali pri tetah, stricih in drugih sorodnikih, tako da nas je vsaj nekaj prišlo na eno šolo, in to na Šubičevo. Takrat smo imeli prvič tudi kolegice, dekleta. Maturirali smo leta 1949. A naj se vrnem na *realko*. V 1. E razredu nas je bilo 52, pol stotnije. To je bil močen razred.

Ne bom našteval imen, nekatere reči pa ti ostanejo v spominu. Denimo to, kako so, ko smo bili v prvem razredu, očeta sošolca, ki še živi in je moj dober prijatelj, ustrelili kot talca. Takratni razrednik, ki je končal v Ameriki, je, kar nikakor ni bilo lepo, tudi to priliko izrabil za to, da bi se včlanili v mladinsko fašistično organizacijo GILL (*Gioventu Italiana del Littorio di Lubiana*). Razdelil nam je tiste rdeče liste, rezultat pa je bil, da se je od dvainpetdesetih prijavil en sam sošolec. Tako se nismo odzvali iz nekih političnih razlogov, ampak preprosto zato, ker so za to izrabili sošolca, ki je ostal brez očeta. S tem listom sem prišel domov, oče pa je vse skupaj strgal in rekel: ''Ti se že ne boš vpisal''. Očitno je bilo tako tudi pri drugih. Proti koncu vojne so se razmere hitro spreminjale. Že prvo spričevalo je bilo slovensko in italijansko, pa drugo in tretje tudi, četrto pa je bilo slovensko in nemško. Tako so se spreminjali tudi jeziki. Po letu 1945, po osvoboditvi, smo imeli ruščino, angleščino itn. Leta 1944 in v začetku 1945 je bilo v Ljubljani zelo veliko alarmov. Bili so predvsem dopoldne. Najprej je bil predalarm, pa alarm, in da se ne bi skrivali po zakloniščih, so nam ure skrajšali na 20 minut. Učna ura je trajala samo 20 minut. Tako smo ob 11-ih navadno že končali. Če je bil takrat predalarm, smo morali vsi teči domov. Po alarmu pa spet nazaj. Mislim pa, da se nam ne pozna, da smo imeli malo skrajšan čas. Bilo je kar v redu.

Omenili ste Peternela, ki je bil duhovnik. Mislim, da je bil na *realki* tudi profesor Ivo Šorli. Tudi on je bil duhovnik in nas je učil prirodopis. Imel je tudi verouk, saj je hodil v talarju, a bil je prava duša. Imeli smo namreč tudi drugačne katehete. V spominu mi je ostal kot krasen človek, to je znana primorska družina Šorlijev, sestra je bila pesnica itn. O imenih bi lahko še veliko govoril, ker smo imeli resnično dobre profesorje. *Realka* je bila znana po dobrih profesorjih. Zato sem ponosen, da je nivo še vedno visok. Ob upadanju vseh vrednot je to zelo dobro. Tudi moj vnuk je zelo zadovoljen, čeprav seveda ni najboljši učenec, daleč od tega, pa vendarle.

Kaj naj bi še povedal? Ja, imeli smo šolske maše, vsako nedeljo ob osmih pri Šentjakobu z listkom. In z listkom tudi za spoved. Okoli velike noči so bile duhovne vaje. Ni bilo šole, samo v cerkev smo hodili, in takrat smo imeli tudi listke za spoved. Z njimi se je razvila nekakšna trgovina. Za dve liri si prodal listek, pa je šel kdo drug dvakrat k spovedi. Tiste duhovne vaje so nam prišle čisto prav, saj en teden ni bilo šole. Počitnic namreč ni bilo toliko, kot jih je zdaj. Počitnice so bile božične, od božiča do treh kraljev, velikonočne okoli velike noči, kakšen teden, do bele nedelje. Bilo pa je nekoliko več prostih dni, kot jih je zdaj. Nikakor pa bilo ''krompirjevih'' počitnic in podobnih reči, ki jih imajo moji vnuki. Vsaka dva meseca so doma. Bilo je več praznikov, predvsem cerkvenih, na primer *jožefovo*, pa *telovo*, teh je bilo več. Državni prazniki so bili redki. *Vidov dan*, pa konec pouka in te reči. Od takrat se je razumljivo veliko spremenilo. Tudi če pogledam notranjost šole, se je močno spremenila. Ves čas smo bili v enem razredu, tako je bilo tudi pri sestri na Poljanah. Razrednik je bil od prvega do osmega razreda isti, pa razred tudi. Nismo imeli učilnice za fiziko, pa kemijo ... Fizikalna predavalnica je bila, tam smo bili morda enkrat na teden, drugače pa je ves pouk potekal v enem prostoru. Najprej v pritličju ne levi strani in potem, dokler smo bili še tu, v tem nadstropju, v tistem zadnjem razred pred straniščem na levi. Bilo nas je petdeset, pa še kakšen več. Šele pozneje, v novem sistemu smo prišli na 25, 22 dijakov. To je nekaj spominov, ki so mi kar prišli pred oči.

GLAS IZ OBČINSTVA

Imeli smo dva suplenta fizike in matematike, ki dekletom nista dala več kot dve.

MAGDA PREVC

To je značilno za mlade profesorje.

MIHA WOHINZ
Imeli pa smo tudi profesorice. Prof. Silvo Berce za slovenščino, potem je bila prof. Martina Zwitter, Italijanka, a nam ni delala nobenih težav. Ker je bila silno lepa, smo jo vsi samo gledali. Ničesar ni obrnila na politiko. Morda so bili konflikti v profesorskem zboru, drugače pa ne. Zdaj bo pa še gospa Zlata Šilihova kaj povedala.

ZLATA ŠILIH
Zelo daleč je vse.

MIHA WOHINZ
Pa saj se tistega bolj spominjamo.

ZLATA ŠILIH
Sošolec Makarovič je na maturi potegnil listek in profesor Verbič ga je vprašal, koliko časa ja trajala tridesetletna vojna. Ja, je rekel, trideset let. No vidite, je rekel profesor, učenec zna, dobi pet. Takih prijetnih stvari je bilo vseh vrst. Malo pa smo tudi nagajali, veste.

MIHA WOHINZ
Ampak tistim, ki so si zaslužili.

ZLATA ŠILIH
Eni so si zaslužili, večina pa ne. Res so bili odlični profesorji.

MIHA WOHINZ
Res je. Saj to vi bolje veste, kot mi ...

ZLATA ŠILIH
Mladi smo bili, mladi.

MIHA WOHINZ
Mladi čutijo tisti fluid med profesorjem in učencem, ali je ali pa ga ni. Tako je to. Prej omenjene prof. Zwittrove ni več. Nismo je marali. Smo ji enkrat zložili vse klopi na sredo hodnika, da ni mogla priti v razred. Imeli pa smo profesorja matematike, da bi šli tudi v ogenj za njim. Tako je pač.

ZLATA ŠILIH
Sošolec Branko Miklavc je v razredu pogosto glasno recitiral, skoraj vsak dan, in to med poukom.

VERUŠKA STANISLAV KARLO
Pa je imel potem kakšne težave zaradi tega?

ZLATA ŠILIH
Ne, ne. Če je bil profesor v razredu, je vedno recitiral. Marjan Marinc, ki je bil potem na RTV-ju. Marjan Zadnikar, ki je bil potem akademik.

MIHA WOHINZ
Mi smo imeli tudi prof. Franceta Vodnika, slavista, ki je bil svojstven človek. Njegova domena je bil Prešeren. Vem, da smo se zmeraj šli, ali je bil ženskar ali pesnik. Enkrat ko je že zvonilo, je rekel: »No, ko vse veste, pa mi povejte, ali je bil Prešeren idealen ljubimec ali je bil kurbir?« Seveda smo se vsi zadrli: »Kurbir!«, on pa je rekel: »Oboje!«, pa se je obrnil in šel ven. France Vodnik je bil res sijajen. Ničesar ni izgubil. Pa Železnov, ruski emigrant. »Ja bil knjaz, dokumenti pogareli.« je povedal. Po vojni nas je učil ruščino. To je bilo tisto leto, ko smo bili 6. B razred, ko smo bili še *realka*. Potem pa smo šli ven. Bilo je, moram reči, precej razgibano. V redu je bilo.

ZLATA ŠILIH
Dekleta smo bila malo zapostavljena. Ko je bil odmor, so fantje hodili po hodniku, me pa smo morale v eno sobo in nismo smele na hodnik.

MIHA WOHINZ
Mi takih težav nismo imeli, ker deklet ni bilo.

GLAS IZ OBČINSTVA
Mene pa zanima, kako je bilo s popravnimi izpiti v Vašem času.

MIHA WOHINZ
Reči moram, da popravnih izpitov ni bilo.

Ampak jaz sem ga imel. Res. In to v četrtem razredu iz matematike, pri profesorju Štalcu. Potem je bilo pa poleti 1945, Štalca ni bilo več. Zamenjali so se, tako da sem popravni izpit delal pri profesorju Jeranu. Duša, kot Šorli. Fran Jeran.

ZLATA ŠILIH

Ja, ja, on je imel opisno geometrijo.

MAGDA PREVC

Prvi ravnatelj je bil leta 1945, krajši čas, delegat.

MIHA WOHINZ

Delegat je bil, pred Ahlinom. Jaz imam iz opisne geometrije celo mapo, z velikim veseljem sem to delal, prav zaradi njega. No, tisto matematiko sem naredil in sem dobil žig, hkrati pa so mi priznali tudi nižji tečajni izpit, saj mature zaradi vojne takrat nismo delali. Drugače pa je bila mala matura, kot smo rekli. Veliko maturo smo seveda imeli, ampak to že na ''šubički''.
A popravnih izpitov, kot že rečeno, ni bilo veliko. Ne vem, ali smo res tako dobro znali, da jih ni bilo, ali pa preprosto niso bili v navadi. Toliko si že moral znati, tako dolgo so te spraševali, da si dobil zadostno.

VERUŠKA STANISLAV KARLO

Obema gostoma, realčanoma se iskreno zahvaljujem. Najprej gospe Zlati Šilih, pa tudi gospodu Wohinzu ...
Prišli smo do konca. Naj na koncu dodam samo še to, da smo današnje srečanje pripravile tri kolegice, članice družboslovnega aktiva, in sicer Tonja Janša, Gabrijela Korošec in jaz, Veruška Stanislav-Karlo. Upam, da se vidimo spet na naslednjem *Večeru na Vegovi*. Najlepša hvala, ker ste prišli in lep pozdrav vsem. ▪

Maturanti 8. C (realčnega) razreda 1940
Četrte vrsta od leve: Ignacij STANIČ, Rado KREGAR, Marjan MARINC, Franc SPILLER, Hubert RAZINGER, Dušan MAKAROVIČ, Adolf TAVČAR, Branko MIKLAVC, Branko ŠINKOVC, Zoran MICHLER, Karel TRAMPUŠ,
Tretja vrsta od leve: Branko JERAN, Adolf MIKUŠ, Viktor RABIČ, Milenko HONZAK, Gojislav JUG, Lovro ŠKERJANEC, Marijan ZADNIKAR, Vladimri SLOKAN, Branko VASLE, Miloš ŽITNIK, Srečko ŽONTAR,
Druga vrsta od leve: Elda ABRAM, Zlata JELUŠIČ, Alma SEVER
Prva vrsta od leve, profesorji: Marij PREGELJ (risanje), Dr. Janko GREGORIN (nemščina), Dr. Fran NOVAK (francoščina), Fran JERAN (opisna geometrija), Franc DOLŽAN (prirodopis), Vladimir VERBIČ (zemljepis, zgodovina), Dr. Karel CAPUDER (ravnatelj), Dr. Peter ŠORLI (verouk), Dr. Martin GORJANEC (slovenščina), Oton SAJOVIC (matematika), Ivan ŠTALEC (Fizika)

60. obletnica mature realčnega razreda 8. C, 1940, Srednja šola za elektrotehniko in računalništvo Ljubljana, maj 2000
Prva vrsta od leve: mag. Gojko JUG, Zlata ŠILIH (JELUŠIČ), Alma MARINC (SEVER), Branko VASLE, Lovro ŠKERJANEC.
Druga vrsta od leve: Franc SPILLER MUYS, Branko MIKLAVC, Hubert RANZIGER, Marjan ZADNIKAR, Branko JERAN , Zoran MICHLER

ŠE POMNITE, VEGOVCI ...

SILVESTER TRATAR, RAVNATELJ

Dragi prijatelji! Takole bi se lahko imenoval naslov tele pesmi. Malo drugačen je, ampak približno tak. Kakšnih petdeset let je minilo od takrat, ko sem prvič zaigral nekaj na to harmoniko in približno petdeset let – ali pa natančno petdeset let je od takrat –, odkar v teh prostorih domuje Elektrotehniška šola Ljubljana. Zdaj se pač imenuje Vegova, in kot Vegovo jo vsi tudi poznamo. Dosegli smo, da bomo to ime uporabljali tudi naprej.

Dragi prijatelji, torej. Pozdravljam vas na 2. *večeru na Vegovi*, kot smo poimenovali naša srečanja, s katerimi bomo počastili petdesetletnico elektrotehniške izobraževanja v prostorih nekdanje *realke*. Verjamem, da boste preživeli prijeten večer, in verjamem, da se nam boste še kdaj pridružili. Kar nekaj prireditev pripravljamo tudi v prihodnje, med drugim ustanovitev kluba *vegovcev*, v katerega boste vsi *vegovci* prijazno povabljeni; za konec vseh prireditev pa načrtujemo ob nekdanjem dnevu mladosti tudi veliko svečano prireditev v počastitev petdesetletnice elektrotehniškega izobraževanja na Vegovi v Ljubljani. Dobrodošli torej in dovolite mi, da besedo predam voditelju nocojšnjega večera, kolegu Igorju Gospodariču in njegovim gostom.

IGOR GOSPODARIČ

Dober večer vsem skupaj. Petdeset let je nekaj, in zdi se mi, da smo v teh petdesetih letih marsikaj pozabili, dogodki so šli v pozabo. Zato sem si rekel, da se bom malo posvetil tem petdesetim letom, da bomo pogledali, kaj se je v Ljubljani in širši okolici, pa na svetu, v tem času dogajalo. Pred petdesetimi leti se je rodila najbolj priljubljena igrača na svetu, Barbika; Francozi so naredili risanko, v kateri je nastopal Asterix; Fidel Castro je zasedel Havano ... Pri nas je nastala Luka Koper, imeli smo sejme mode na Gospodarskem razstavišču, pa svetovno prvenstvo v namiznem tenisu. V petdesetih letih se je pojavil prenosni radio s tranzistorji. Takšen, kot ga imamo tu spredaj. Izdelala ga je Iskra oz. Inštitut za elektrozveze. Potem so poslušali radio tudi na kmečki peči nekje na Dolenjskem, svetila je petrolejka, ljudje pa so poslušali vesti in vremensko napoved. Planica. Smučarski skoki v Planici, za evrovizijski prenos so poskrbeli fantje z RTV-ja. Bili so dobri. Imeli smo razstavo inovacij in izumov na Gospodarskem razstavišču ... Miro Cerar je postal prvak ... Podjetje *Gradis* je dobilo najsodobnejše silose za proizvodnjo betona, odvažali so ga s konji. Avtomobilov še ni bilo veliko. V *Melodiji* Mengeš so delali inštrumente, godala ali brenkala ... *Tops* v Savljah, tovarna pisalnih strojev, je dobila tekoči trak. Bili smo priča začetkom televizije. Ostalo pa je še nekaj starega. Mlademu gizdalinu pred železniško postajo nekdo čisti čevlje. Konjem so prepovedali voziti po Ljubljani.

Glasbeni in pevski vložki:
Silvester Tratar, ravnatelj
Monika Pepelnjak, prof. matematike
z orkestrom

Še na začetku leta je fijakar pripeljal prav v Ljubljano in nahranil konja ... Pred *Namo* pa že vozi trolejbus. Zamenjal je tramvaj. Dobili smo prvo samopostrežbo. Po plošče, po glasbo in sestavne dele smo hodili v trgovino *Jugotehnike* na Cankarjevi, nasproti *Daj-Dama*. Najprej po kakšen upor, pa po kakšno žarnico, potem pa še na pivo. Iskra iz Kranja je izdelala projektor in ga z velikim uspehom prodajala po vsem svetu: od Čila do Turčije. 32-milimetrski kinoaparat je bil znanilec nove produkcije, novih časov, ki so šele prihajali. Semaforji v Ljubljani so bili redkost; mesto je bilo z železniškimi zapornicami videti provincialno ... Gradili so cesto proti Zagrebu, avtocesto in priključek nanjo ... Vse se je razvijalo, veliko se je gradilo na novo. Gradile so mladinske delovne brigade, s samokolnicami, dve leti. Če bi delal SCT, bi trajalo šest let. Pojavile so se kanalizacijske cevi; časopise in cigarete smo kupovali v kioskih; tramvaj so zamenjali avtobusi in trolejbusi. Ljudje so se po cestah podili z vespami. Kupolasta zgradba Gospodarskega razstavišča je zahtevala cel kup lesa, najbrž pa tudi malo *softvera*. Obroč *hulahup*, priljubljena otroška igra iz let, ko se je Vegova preselila na Vegovo. Malo starejše je začel zabavati *džuboks*. Prej ga nismo poznali. Ljubljano je obiskal Louis Armstrong. Kdor je imel srečo, ga je lahko poslušal na Gospodarskem razstavišču.

Ljubljana je dobivala nove podvoze, premaknili so železnico, podrli Jakopičev paviljon, pa ga nikoli več postavili nazaj, čeprav je bil zelo lep. Industrija se je združevala, elektroindustrija sploh. Imeli smo dve veliki začetnici. Prva je bila kranjska *Iskra*, zapuščina Nemcev. V podjetju *Jugočeška* so začeli delati elektroštevce in kinoprojektorje. Drugo zanimivo podjetje je bil *Inštitut za elektrozveze*. Delavnice so bile v Ljubljani, nekaj na Linhartovi, nekaj na Viču, v njih so razvijali svoje komponente, svoje naprave ... Elektrotehnika, elektronika, se je delala v Ljubljani. Po združitvi obeh smo leta 1961 dobili *Iskro*. Podjetje, ki je svoje izdelke prodajalo po vsej Jugoslaviji, kasneje tudi zunaj nje. In *Iskra* je imela dva centra, enega v Ljubljani, drugega v Kranju, pa množico tovarn po vsej Sloveniji. V Gorici, Tolminu, Semiču, Žužemberku, Horjulu ... In potrebovala je kadre. Zato je prišla Vegova na Vegovo. Tehniška šola na Aškerčevi je nekako razpadla in elektrotehniški oddelki so se preselili na Vegovo. To se je zgodilo leta 1958/59, nekje od začetka julija pa do 15. septembra, ko se je začel pouk.

Zdaj pa vabim na pogovor gospoda Božidarja Magajno in Jana Lokovška, ki bosta spregovorila nekaj besed o prvih letih na Vegovi. Gospod Magajna je bil profesor, ne samo na Vegovi, ampak tudi na elektrotehniški fakulteti. Poučeval je elektroakustiko, Jan pa je bil njegov dijak in študent.

JAN LOKOVŠEK

Profesorja Magajno je večina *vegovcev* srečala dvakrat. Na Vegovi in na univerzi. Pred sabo imam zvezek iz leta 1965, elektroakustika. Vedeti morate, da vsi, ki smo šli na Vegovo, smo imeli nek takšen »vele« delovni zagon. Ni ga bilo *vegovca*, ki v tretjem, četrtem letniku ne bi že izdelal ojačevalnika ali kakšne podobne naprave, denimo osciloskopa, oddajnika ali sprejemnika. Znanje smo kar pili. In kako na tako šolo zaide profesor stroke?

BOŽIDAR MAGAJNA

Rodil sem se leta 1912. To je torej zgodovina. In moja zgodovina se je začela tam, kjer stoji *Klinični center*. Ko so ga postavili, so našo hišo podrli in preselili smo se v novo okolje, v bližino Aškerčeve. Moja prva pot je bila ljudska šola, takratno *Marijanišče*. To je bila posebna šola za izbrance. Tam so učile samo nune, častne sestre. Oblečene so bile tako, kot so ponekod muslimanke. Še zdaj vidim lepe črne oči, pa le nekaj kvadratnih centimetrov obraza. Zdelo se nam je, da za strogo obleko ni sestra Hermina, ampak da se skriva za njo Herminca. Ko sem zvečer prišel domov, je bila na mizi petrolejka, če smo »šparali«, tudi sveče. Ni bilo elektrike, ni bilo radia, ni bilo televizije. Sedeli smo za mizo, študirali literaturo in prijetno kramljali.

Potem me je pot v jeseni peljala na Zasavsko Sveto goro. Lil je dež, snežilo je, bil sem premočen do kože. Kam? Na kmetijo, na kmečko peč. Na eni strani me je peklo,

na drugi se je kadilo iz mene. Ko sem prišel domov, sem imel 39, 39,5, 40 vročine. Zbolel sem, obležal in dobil še škrlatinko. Antibiotikov ni bilo, bila je samo vroča rjuha, lepa beseda, življenje je teklo naprej. Zelo slabo. Dve leti sem ležal zaradi hudega vnetja. Pošiljali so me od zdravnika do zdravnika. Takrat sem se spoznal fizioterapijo, pa tudi fizioterapevtke. Moji prvi stiki z elektriko so bili medicinski aparati, ki sem jim hotel priti do dna. Zato sem se vedno zanimal za elektrotehniko in na koncu prišel tudi na fakulteto za elektrotehniko. Najprej sem bil asistent, leta 1946 so me poklicali na Aškerčevo: »Potrebujemo predavatelja za mehaniko, za strojno risanje, za elektrotehniko.« Sprejel sem in tako se je moja pot začela pravzaprav na Aškerčevi. Doživel sem tisto preselitev z Aškerčeve; v spominu imam še vse takratne direktorje. Potem smo se iz Aškerčeve preselili sem na Vegovo. Prvi korak na Vegovi je bil hud. V tej šoli sem obiskoval že *realko*. Nanjo nimam prijetnih spominov. Direktor je stal na zgornji stopnici z beležko. V pavzah smo morali mirno hoditi v desno ali v levo; gorje, če je kdo pospešil korak. Druga neprijetna stvar je bila telovadnica. Vedno sem bil v razredu najmanjši, na to imam slabe spomine. Korak na desno – pa nisem vedel, katera je desna, ali je na desni ali levi. Zato sem imel prišit nek gumb, pa so mi ga odrezali, in izgubil sem orientacijo. Posledica je bila klofuta, ne lepa beseda. Pri direktorju je bila beležnica, svinčnik: prestopnik, ne uboga; pri telovadbi ne ve, kaj je desno, kaj levo. Taki so moji spomini na tisto nekdanjo Vegovo. K sreči sem potem zbolel, tako da se mi je življenje popolnoma obrnilo. Ko pa sem čez leta s takratne Aškerčeve prišel sem, je bilo bolje. Direktor, ki se ga še dobro spomnim, je bil pravzaprav moj mladostni prijatelj. To je bil direktor Gorjanc. Naslednji direktor je bil Rogelj. Sami prijatelji. Njegova mama je bila babica, tako da smo imeli družinske stike. Zato se mi ni več zdelo, da sem prišel v hudo šolo, ampak v domače okolje. Enako je bilo v razredih. Odlično sem se počutil. Ko sem stopil v razred, se mi je zdelo, da imam pred sabo družino. Doma me niso nikoli poslušali tako, kot so me morali poslušati v razredu. Smo pa imeli neke vrste demokracijo. Če dijak ni bil pripravljen, sem rekel: »Povej odkrito, da nisi pripravljen, se bova zmenila za drugič.« In navadno so potem besedo držali. Spomnim pa se dijaka, ki sem ga srečal čez leta v Iskri v pisarni, kjer smo za fakulteto nabavljali material, pa me je nekdo izmed sodelujočih ogovoril in rekel: »A se me nič ne spominjate? Ves čas sem vam v razredu obljubljal, da bom prišel v soboto ali v petek na pogovor, pa me ni bilo.« In se je bridko končalo. Ampak kljub temu sem v Iskri dobil kavico. Na splošno moram reči, da imam na šolo krasne spomine. Ob sebi nekdanjega ''sošolca'' iz leta 1963. Pokazal mi je takratne zapiske, tudi jaz imam svoje, iz istega leta. *Žepna redovalnica za srednje šole*. Šibki 3. D, leto 1963/64. Ko sem bil

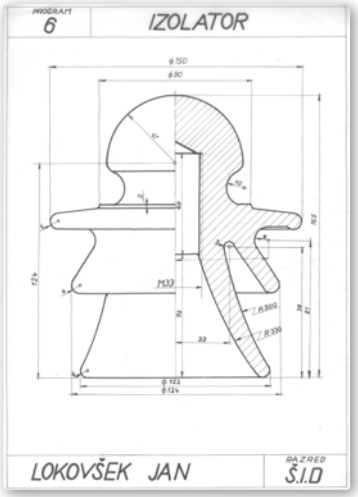

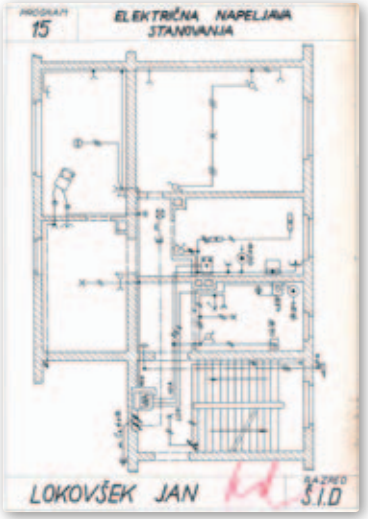

razrednik, sem jih klical, pa je bilo treba odgovoriti »tukaj«. Tudi nocoj odgovorite enako. Ali je Marjan Baloh tukaj? Pa Bem? Bem Jernej, takoj naslednji je Gjura Štefan., Napisano imam, da je Bem Jernej advokat svojega prijatelja Štefana. Ampak ta advokat se ni dobro obnesel. Sebi je prislužil najboljše ocene, Gjura Štefan pa je bil njegova žrtev. Tu so še Čižman Anton, Vasja Doberlet, Gale Janez, Košir ... Zdaj pa poslušajte – Lokovšek Jan, 29. 10. 1963 – odlično (5). 14. januarja: vprašan, med ocenama 4 in 5. Potem: 7. 6., 5, zaključna ocena 5. Iz leta 1969. Sledijo Manfreda Boštjan ...

JAN LOKOVŠEK

Bojim se, da smo že proti koncu razreda. Nekateri sošolci so zatajili ...

BOŽIDAR MAGAJNA

Saj bom takoj nehal ... Petkovšek Zvone, spet manjka ... Imam napisano: manjka – neopravičene ure (šprica) ... Podgornik Mitja, Rejec Avgust, Rugelj Dimitrije, Strnad Božo, Škraba Igor, Trkman Janez, Velkavrh Zdravko, Vodopivec, Žagar Anton ... Joj, tukaj imam napisno: ima težave doma z očetom in mamo; zraven pa ''kdo jih pa nima'' ... Čestitam vam ob obletnici, ampak vam povem, 50 let je premalo. Jaz jih imam gotovo več! Ampak kljub vsemu iskrene čestitke.

JAN LOKOVŠEK

Moram reči, da pod tole lučjo oba zelo trpiva ... Sicer imava še veliko tem: na primer šolske delavnice, ki so takrat dale šoli podobo. Na mesec dni pouka smo teden dni prebili na Aškerčevi, in tiste delavnice so nam dale za poklic vse. To pa je pravzaprav že naslednja tema, midva pa se umakniva s te luči ...

IGOR GOSPODARIČ

Zahvaljujem se Janu in gospodu Magajni za prijeten pogovor. Preidimo zdaj na novo temo, na stvari, ki so tehnično povezane s selitvijo šole. Spoznajmo organizacijsko strukturo novonastale šole za elektrotehniko na Vegovi. Povedali smo že, da je bil Zdenko Rogelj z dekretom okrajnega ljudskega odbora imenovan za ravnatelja šole, imel pa je kar nekaj pomočnikov. Boris Jaklič je bil pomočnik za pedagoške zadeve, Anča Pengov za izobraževanje ob delu, Hubertu Frelihu je bil zaupan jaki tok – zdajšnja energetika –, Rudi Švegelj je bil predstojnik šibkega toka. Vsi ti ljudje so šolo organizirali na novo, v novih učilnicah, v novih kabinetih, v novih laboratorijih. Organizacijsko se je šola torej postavila, potem pa je bilo treba, kot je rekel že Jan, poskrbeti še za ključne vsebine, predvsem za praktični pouk, ki je bil še vedno v delavnicah tehniških šol na Aškerčevi. Gospod Rogelj, direktor, pravi, da so za začetek pouka veliko naredili dijaki. Veliko so sprojektirali, veliko so zmontirali, in 15. septembra je bila šola uporabna, skratka, pouk se je lahko začel. Gospo Ančo Pengov bi vprašal, kaj je razen sten *realke* še ostalo tukaj? Se česa spomnite?

ANČA PENGOV

Obnoviti je bilo treba vso napeljavo: vodovod, elektriko, luči in ogrevanje, delalo se je od konca šolskega leta, cele počitnice. Pomagalo je veliko dijakov. Največ pa sta delala prav Rogelj in Frelih. Vodila sta tako rekoč vsa dela, drugi smo bili samo zraven. Delalo se je od jutra do večera, saj je bilo treba stavbo usposobiti za pouk v dveh mesecih. Stene so sicer bile, a laboratoriji so morali biti opremljeni. Brez njih pač ne gre. Potrebovali smo tudi novo šolsko opremo, nove stole in mize, to je bilo res veliko delo. Česa takega zdaj očitno niso več zmožni. Vse smo delali zastonj, brez nagrad. Plačo smo dobili tudi v počitnicah, to pa je bilo tudi vse. Tu in tam je kdo prinesel kakšno kavo, drugače pa je to bilo res udarniško delo, vse je bilo treba narediti na novo. Pa tudi nabaviti. *Iskra* je delala luči – to so bili obroči, da se ni bleščalo. Luči so imele tudi razmeroma dober izkoristek.

IGOR GOSPODARIČ

Pozdravimo zdaj našega nekdanjega sodelavca in človeka, ki je dejavno sodeloval pri obnovi, gospoda Jožeta Holza. Ravnatelj Zdenko Rogelj piše: organizirala sta Vajbl in Frelih, sodelovali pa so Osterc Jožko, Dimitrij Soklič, Jože Holz pa Mirko Bohinc. Manjka Andrej Drobnič, ki je bil tudi zraven. Morda nam bo Jože Holz povedal, kako se spominja vseh aktivnosti, ne fizičnega dela, bolj organizacije dela. Prosim.

JOŽE HOLZ

Moram se opravičiti, ker se na tale pogovor nisem ravno pripravil. Tudi časovno je vse že precej odmaknjeno, tako da se vsega ne spominjam več prav dobro. Mene je prišel iskat gospod Osterc, ki je dejal, da pripravljajo novo šolo oz. nove prostore za elektrotehniško šolo, in če bi prišel pomagat. Prišel sem. Barva se je tako rekoč posušila v razredih, vse je bilo na novo opremljeno: stoli, parket itn. Na začetku pa ni bilo laboratorijev, tako da smo imeli eno šolsko leto laboratorijski pouk še na Aškerčevi. Seveda je bila oprema revna. Pridno smo delali, imeli smo celo goste, ne vem sicer, od kod vse, imeli smo tudi neke tečaje, skratka, delali smo od ranega jutra do šestih zvečer, če ne dlje. Fantje so bili od drugod, zato je bilo bivanje v Ljubljani zanje problem. Potem pa smo začeli pripravljati laboratorije v tej šoli. Gospod Osterc je bil zadolžen za splošni laboratorij, meni pa so naložili visokofrekvenčni laboratorij. Začeli smo iz nič. Ko so bila položena tla, smo imeli idejne načrte, kakšen naj bi bil videti laboratorij, in položili smo cevi za električne vode. Potem smo se ubadali s tem, kakšne naj bi bile mize,

da bi bile čim bolj funkcionalne, hkrati pa smo začeli razmišljati o opremi. Seveda je takrat ni bilo. Stvari smo dobivali predvsem iz Vzhodne Nemčije, zastopnik zanje pa je bil nek naš nekdanji dijak. Tako smo dobili prve aparature iz Vzhodne Nemčije. Prva leta smo v visokofrekvenčnem laboratoriju delali zgolj z elektronkami in analizirali različna vezja. O tranzistorju smo takrat slišali le, da se je razvil. Na fakulteti so bili na predavanjih pri elektroniki tranzistorji le omenjeni, in tako smo se morali pravzaprav sami seznaniti s tranzistorji, ko smo prešli nanje z elektronk. Seveda se je zgodilo še marsikaj, a človek bi se moral malo pripraviti ...

IGOR GOSPODARIČ

Nadaljujmo malo drugače. Če pogledamo predmetnik šole v času, ko se je pouk na Vegovi šele začenjal, lahko vidimo, da je v prvem in drugem letniku ostala stroga povezanost s strojništvom. Zdi se mi, da je bil pouk mehanike, bivši dijak *realke* Valdomir Rebek je to učil, star profesor, fin gospod, vedno v črnem ... Potem so bile mehanske tehnologije. Učili smo se, kako se v Siemens-Martinovih pečeh topi jeklo, skratka cel kup metalurgije, pa strojne elemente ... Zdaj teh predmetov ni več. Navadno so jih poučevali ljudje iz industrije. Spomnim se, da nas je predmet elektrotehniko in radiotehniko, ki sta bila v drugem, tretjem letniku, učil neki inž. Andrej Pardubsky, ki je sicer razvijal stvari v Iskri na televiziji, potem pa je šel v Ameriko. Skratka, povezava z industrijo in z interesi je bila zelo tesna. Zato bi Ančo Pengov malo povprašal, kako je bilo z izobraževanjem starejših.

ANČA PENGOV

Elektrotehnika se je delila na dva dela: na šibki in na jaki tok; prvi dve leti pa sta bili dejansko skupni. Predmeti so bili: strojni elementi, strojno risanje, opisna geometrija in podobno, pa kemija in seveda splošni predmeti. V tretjem letniku se je pouk delil na dva dela, na šibki in na jaki tok. Izobraževanje odraslih je potekalo enako kot redni pouk, samo da je bilo popoldne. Pouk se je začel ob 14. 45, ker so do 14. ure delali, trajal pa je vsak dan, tudi ob sobotah, do pol devetih.

IGOR GOSPODARIČ

Torej ni bilo nič skrčenih ur?

ANČA PENGOV

Nič skrčenih ur, bile so konference, ocenjevanje, vse je bilo enako. Edina boniteta je bila, da so lahko en teden na semester manjkali. Okrog treh, štirih so kar kinkali, jasno, če so od šestih delali v tovarnah, ampak bili so enkratni. Osipa tako rekoč ni bilo, čeprav so bile zahteve zanje enake kot za redne dijake. Bili so celo boljši od njih. Bili so resni, zavedali so, zakaj hodijo v šolo, ne zato, da zabijajo čas. Marsikdo se

je odločil tudi za fakulteto in uspešno nadaljeval šolanje. To je bilo seveda za tiste, ki so vedeli kaj hočejo. Biti vsak dan, sobote seveda niso bile proste, ocenjevan, pisati šolske naloge, biti spraševan – vse to ni bilo lahko ... Kasneje se je šolanje ob delu spremenilo v predavanja, ki so bila štirikrat na teden, ali trikrat, in potem izpitni roki. To je bilo kasneje, začelo pa se je s popolnoma rednim poukom, in reči moram, da sem pri njih veliko učila in da smo se zelo dobro razumeli. Imeli smo čisto drugačen odnos, ki pa ga niso nikoli izkoriščali. Seveda se najde tudi kakšen tak, ampak 90 odstotkom si lahko kar zaupal. Trudili so se, in bilo jih je pravzaprav sram, da ne bi znali.

IGOR GOSPODARIČ
Teh oddelkov je bilo kar veliko ...

ANČA PENGOV
Vsak letnik po dva, zagotovo. Po dva polno zasedena, in to je bilo precej. Ko sem bila prvo leto na šoli, še na Aškerčevi, to je bilo leta 1958/59, smo imeli pouk celo deljeno. Hodili so v neke barake v Šiški, redno. Tudi tega, da so bili oddelki popolnoma dislocirani, niso prav nič izkoriščali. Uspeh pa je bil boljši kot kasneje, ko se je uvedel izpitni sistem.

IGOR GOSPODARIČ
Mene je v drugem letniku učil Andrej Pardubski, mlad, visok človek. Bomo na drugem srečanju preverili in naredili črto pod vse ...

IGOR GOSPODARIČ
Šola pa ni samo resna stvar, šola so tudi kakšni ''heci'', ''štosi'', ki se zgodijo, včasih kakšne neumnosti, sem pa tja tudi kakšne hudobije. Vsak čas je na te stvari občutljiv, tudi pred petdesetimi leti je bilo veliko tega, se mi zdi. Kolega Ljubo Šegatin bo z gosti zdaj malo pokramljal tudi o tem. Ljubo, izvoli.

LJUBO ŠEGATIN
Torej, sem Ljubo Šegatin, zadnjih petnajst let na tej šoli poučujem športno vzgojo. Sem pa tudi dijak te šole. Maturiral sem leta 1976. No, pa dovolj o tem. Igor je že napovedal novo temo. Malo bomo pogledali, kakšne neumnosti so znali ušpičiti naši dijaki, pa tudi kakšne bolj resne projekte, v katere so se spustili in so na koncu čudovito uspeli. Enega takih projektov nam bo predstavil Vasja Herbst. To je film, ki so ga posneli leta 1966 o svoji maturi. Hkrati pa vabim pred mikrofon še sošolca Evgena Gržaniča, s katerim bova poklepetala o kakšnem od naših profesorjev.

EVGEN GRŽANIČ
Moram povedati, da sva sošolca in da se dobivamo vsako leto že 33 let, moram se malo pohvaliti.

LJUBO ŠEGATIN
Poglejmo si torej film, ki ga je posnel gospod Vasja Herbst s prijatelji, sošolci, potem pa ga bomo malo pokomentirali.
(Film z glasbo)

LJUBO ŠEGATIN
Gospod Herbst, verjetno mnogi vedo, da ste v življenju sodelovali v vrhovih velikih svetovnih podjetij, pa bi morda za začetek povedali še kaj o sebi.

VASJA HERBST
Dober večer vsem, sem Vasja Herbst, predstavnik razreda L 4. A, ki je šolanje tukaj končal pred 43 leti. Videli ste naš film. Nismo vedeli, da se bo po 43 letih spet vrtel v takih krogih. A o filmu malo kasneje. Oče mi ni pustil, da bi šel študirat, tako da sem šel po šoli takoj v službo na televizijo; potem sem bil v *Intertradu*, pri *IBM-u* in deset let v *Iskri Delti*. O tem bi lahko imeli cel večer, saj se je v *Iskri Delti* zgodilo marsikaj. Mogoče ste prebrali knjigo, ki jo je objavil naš direktor Janez Škrubej. Iz *Iskre Delte* sem šel v *Kopo* v Slovenj Gradec in od tam v *Orakelj* (*Oracle*), kjer sem bil 17 let direktor slovenske podružnice *Oracla* in *Oraclove* jadranske regije. Pokrivala je nekdanjo Jugoslavijo, Albanijo in Bolgarijo, no, na ta del mojega dela sem res ponosen. Ker sem ob delu študiral računalništvo, pa sem se toliko prej upokojil in sem zdaj še štiri leta v pokoju. Ukvarjam se z oljkami in vinogradi na Primorskem in na Dolenjskem in sem zelo ponosen na prvo olje, ki sem ga stisnil pred kratkim. 18 litrov ekstradeviškega olja iz sort ''ličino'', ''mavrino'' in ''istrske belice''. To je skoraj tako velik uspeh kot tistih 17 let pri *Oraclu*.

LJUBO ŠEGATIN
Vrnimo se k filmu. videli smo, da ste v sprevodu nosili velik transparent z nekimi številkami. Kaj naj bi to bilo?

VASJA HERBST
Tiste številke so predstavljale osip v štirih letih. 380 je pisalo, toliko se nas je vpisalo, potem pa, koliko nas je tisto leto končalo. Film smo resno zastavili. Sam sem se že

veliko ukvarjal s filmom, snemali smo z 8-milimetrskimi kamerami, kakršna je bila tudi na enem od posnetkov. Pohod smo snemali s tremi kamerami, tudi zato, da se je videlo tudi tiste, ki smo imeli kamere. Bil pa je to za nas verjetno eden najdražjih filmov, ker se je tehnologija zelo spreminjala. Najprej smo film skopirali na 8 mm za vse sošolce. Kopija je bila izredno draga, ker je bilo treba kopirati v barvah, mi pa smo snemali črno-belo. Potem smo naredili kopijo na videotrak in zdaj še na DVD. Ob tem lahko vidimo tudi, kako se je spreminjala tehnologija. Film je sestavljen iz dveh delov. Prvi del nas je snemalo več skupaj, jaz pa sem ga zmontiral do tistega zaključka pri Figovcu in nekaj posnetkov diplomske naloge. Drugi del filma, *Na svidenje v jeseni*, pa je posnel sošolec Miro Krmelj. Nekaj nas je pač to maturo opravljalo jeseni, ne bom našteval, kdo, videli pa ste, da je bil razred kar poln. Meni je ostala v spominu delavnica na Aškerčevi. V prvem letniku sem imel popravni izpit iz kladiva. Kladivo sem motal narediti še enkrat, a to mi zdaj, ko se ukvarjam s temi poljedelskimi stroji, frezami in s podobnim, zelo koristi. Še zdaj mi pride prav.

LJUBO ŠEGATIN

V filmu smo videli tudi, da ste krsto na koncu s *Tromostovja* vrgli v Ljubljanico. Zakaj?

VASJA HERBST

Nekateri razredi so krsto uspešno prodali razredu, ki je bil za njimi in je krsto prevzel. Mi ne. Ne spomnim se natančno, zakaj ne, ampak ... No, tukaj je skoraj pol razreda, tako da sem kot predsednik razreda zelo ponosen. Kolega je rekel prej, da se dobivajo 33 let, mi se dobivamo 43 let. Vsako leto imamo obletnico. Malo zamudimo poletje, obletnico imamo navadno novembra. Ker krste pač nismo prodali, smo jo vrgli v Ljubljanico.

LJUBO ŠEGATIN

Med drugim smo lahko opazili, da ste med tem, ko ste živčno čakali na rezultate mature, mnogi dijaki kadili. Tega se zdaj skoraj nikjer več ne vidi. Na nekem posnetku sem opazil tudi dekle. Ste jih imeli veliko takrat na šoli?

VASJA HERBST

Tista je bila verjetno iz kakšnega drugega razreda. Mi smo imeli eno samo sošolko, ki pa z nami ni prišla do četrtega letnika.

LJUBO ŠEGATIN

Pa kajenje?

VASJA HERBST

Nekaj posnetkov v drugem delu je malo zrežiranih. Moj prijatelj Krmelj je bil že malo umetnik in je film naredil malo po svoje. V prvem delu so izključno dokumentarni

posnetki, tam ste videli, da so vmes ure, kako nekdo pije vodo, kako se roke tresejo, mogoče to kajenje – vmes je nekaj zrežiranih posnetkov, tako da je drugi del *Na svidenje v jeseni* bolj filmski, bolj dinamičen.

LJUBO ŠEGATIN

Lepo se Vam zahvaljujem. Zdaj pa se spomnimo še kakšnega dogodka, lumparije, ki smo jo ušpičili dijaki profesorjem. Pa bi kar tebe, Evgen, vprašal, ali se spomniš česa takega z našimi legendarnimi profesorji, Ravbarjem, Opeko, Varlom, pa še s kom. S Cilenškom, recimo.

EVGEN GRŽANIČ

Bili smo ena prvih generacij, ki je imela tudi računalnik *Cuza*, ki je zasedel pol sobe.

LJUBO ŠEGATIN

Stal je v zdajšnjem fitnesu, pod nami.

EVGEN GRŽANIČ

Njegova zmogljivost pa je bila manjša od, ki jih nosimo po žepih. Sicer pa je bilo veliko zgodb, vsak od nas bi se kakšne spomnil. Morda bi se spomnil ene izmed njih tudi prof. Cilenšek. Bil je kar velik strokovnjak. Učil nas je predmet telekomunikacije, telefonijo. Se je pa večkrat zgodilo, se spomnim prigod, ko je poklical sošolca: »Francelj, pridi, boš ti kaj povedal, bomo videli, koliko znaš.« In ker je bil Francelj odličen dijak, ki je vse znal, je imel same petice. Tudi takrat je dobil petico. Profesor Cilenšek spet pogleda po redovalnici in pokliče Petra. »Peter, pridi gor.« Gleda po redovalnici, pa že spet pride Francelj pred tablo. Sprašuje ga, potem pa pravi: »Saj ti nisi Peter.« »Seveda sem Peter.« Skratka, Francelj je odgovarjal namesto Petra, in spet dobil petico.

LJUBO ŠEGATIN

Dr. Cilenšek je bil znan po tem, da si ni nikogar zapomnil, mi pa smo to precej izkoriščali. Lahko poveva še eno tako lumparijo. Eden od naših sošolcev, Darko, je zvrtal zelo majhno luknjico v kovanec, takratnih 50 par, ga privezal na zelo tanek laks, in s prvega ali drugega nadstropja, ne spomnim se več točno, smo ga spustili na cesto. Ko ga je hotel kdo pobrati, smo ga hitro potegnili nazaj. Prav takrat je prišel prof. Opeka in to opazil. In, hop, ročno je skočil, kovanec smo sicer poskušali potegniti gor, a je bilo že prepozno. Potem je z odtrganim koščkom laksa prišel v razred, ga vrtel in vprašal: »No, kdo je avtor te umetnine?«

Marsikaj bi lahko še povedal, a mislim, da bo za danes dovolj, tako da se obema gostoma najlepše zahvaljujem za sodelovanje in prosim moderatorja Igorja, da zaključi ...

IGOR GOSPODARIČ

Hvala Vasji za film, ki je popestril naše srečanje. Zahvaljujem se vsem, ker ste nas počastili z obiskom, in vas vabim na naslednja srečanja, ki bodo decembra, januarja itn. Gospoda ravnatelja pa prosim, da nam pove še on kaj za konec.

SILVESTER TRATAR

Nocojšnji večer smo pripeljali do konca. Zahvaljujem se gostom za prijazno in prijetno kramljanje, in verjamem, da se bo v tej družbi prijetno pogovarjati še naprej. Zato mi dovolite, da vas vse povabim v zbornico, kjer bomo klepet nadaljevali. Zbornica je gotovo tako mesto, v katerega nekdanji kolegi znajo priti, za dijake pa je bila vedno zanimiva. Le dnevnike pustite pri miru. Hvala. ■

IZ TRADICIJE V PRIHODNOST ...

Zvonjenje.

Benjamin Jerman: Ej, Marinka, daj, odmor je, hitro priklopi tisti novi špil, da zaigrava eno rundo.
Marinka Žitnik: Ja, morava res hitro, da naju kdo ne dobi ... Se ti ne zdi, da bi mogoče morala delati laboratorijske vaje?
Benjamin: Laboratorijske vaje? Eh, saj je še čas ...
Marinka: Spomnim se, tudi zadnjič si to rekel pred testom, potem pa smo videli, kako se je končalo ... A si že poskusil ta super novi špil?
Benjamin: Ja, saj sem hotel, pa mi je mama rekla, da sem preveč za računalnikom, pa mi je kable pobrala. Še dobro da sem si »vajrles« v omaro naštimal. Še dobro, da obstajajo špili, ker drugače ne vem, kaj bi delali v šoli.
Marinka: Lahko bi se morda učil?
Benjamin: Kdo se pa še uči, odkar obstaja Wikipedia?
Marinka: Kaj misliš, kako so igrali igre pred dvajsetimi leti?
Benjamin: V muzeju sem videl, da so uporabljali neke kasete.
Marinka: Zanimivo. Kjer si pa to videl?
Benjamin: Tam nekje med mamuti so bile zakopane.
Marinka: Kaj misliš, kdo si je izmislil ta špil?
Benjamin: Ne vem, a gotovo bivši vegovec.
Marinka: Morda tudi kakšen zdajšnji ...
O, zvonilo je. Kolikor vem, bo kmalu prišel ravnatelj ... Spomnila sem se, da moram še po knjigo za domače branje.
Benjamin: Jaz pa v tajništvo, nekaj obvezno skopirat.

SILVESTER TRATAR, RAVNATELJ:
Ugotavljam, da se dijaki prav nič ne spreminjajo, menjajo se samo orodja, s katerimi si dijaki lepšajo urice v šoli.
Dragi gosti, dragi *vegovci*, drage kolegice in kolegi, veseli me, da vas lahko pozdravim na tretjem *Večeru na Vegovi*. Posvečen je razvoju računalništva na Vegovi. Uvodoma pa bi vas rad spomnil še na prihodnje *Večere*. Prijazno vas vabim, da se nam pridružite tudi na naslednjih in upam, da bomo uspeli uresničiti tisto, kar bom povedal zdajle. Na januarskem srečanju, ki ga bomo imeli najverjetneje na drugi lokaciji, bomo ustanovili *Klub vegovcev*, v katerega bodo povabljeni vsi, ki so absolvirali kateri koli program na naši šoli. Dovolite mi, da napovem še prvo točko. Zaigral nam bo harmonikarski ansambel, sami bodoči *vegovci*. Med njimi pa je tudi Rok, ki je že naš dijak. In z njim imava nekaj skupnega. Ko sem bil v njegovih letih, sem namreč tudi jaz hodil na Vegovo in igral na harmoniko. Kaj bo on, ko bo v mojih letih ... Hvala

Marinka: Benjamin, prej si rekel, da si bil v muzeju. Tudi jaz sem bila tam prejšnji teden. Si vedel, da je bila prva programerka

Glasbeni vložki:
učenci Glasbene šole Ljubljana Moste-Polje, mentorica Majda Hudelja

Moderatorja:
Marinka Žitnik, študentka 2. letnika FRI
Benjamin Jerman, dijak G 4. B

ženska?
Benjamin: Ja, nekaj na A...
Marinka: Ja, to je bila Ada King. Prevedla je delo italijanskega matematika o analitičnem stroju.
Benjamin: To je bil Charles Kebitch ...
Marinka: Ne, Charles Bebitch. Ta je že leta 1837 zasnoval analitični stroj. Tako da je bila po njegovi smrti ideja o programsko vodenih računalnikih dolgo pozabljena.
Benjamin: Se spomnim. Do druge svetovne vojne, ko se je pojavila potreba po večji računski moči in so kar naenkrat gradili velike računalnike. Eniac, edvak, pa neki Z3 so omenjali ...
Marinka: Ja, tako je. Če pogledava samo eniac. Si moreš predstavljati, da je imel več kot 6000 stikal, 18 000 elektronk, da je bil dolg 30 metrov in težak 30 ton? Programiranje je bilo mučno in je lahko trajalo več dni. Računanje potem pa le nekaj deset minut.
Benjamin: Si predstavljaš "troubleshooting" na taki "mašini"?
Marinka: Težko.
Benjamin: Tudi jaz si ga ne. Zdaj pa raje povabiva na oder dr. Jana Lokovška in druge pionirje na področju računalništva.

JAN LOKOVŠEK

Rad bi predstavil svoje goste, Igorja Škrabo, predavatelja na *Fakulteti za računalništvo in informatiko*, Draga Kostevca, profesorja s *Fakultete za elektrotehniko*, in Jerneja Böhma iz *Energetike Ljubljana*, avtorja znamenite knjige *Elektronika v domači delavnici*. Njegova knjiga nas je vse navdušila, saj je postala nepogrešljiv pripomoček za seminarske naloge. Vse nas je navdušila.
V sedemdesetih sem hodil na FNT in v rokah držal tole lepo škatlico, v kateri imam zložene svoje kartice, vsebujejo pa računalniški program. Računalništvo je bilo takrat res naporno delo. Zdaj pa predajam besedo kar Igorju, da nam pove nekaj o računalnikih tistega časa.

IGOR ŠKRABA

Mogoče najprej o igrah med odmori. Takrat seveda ni bilo "notebookov", ni bilo igric med odmori; imeli smo logaritemske tablice in z njimi igrali "pingpong" po mizah. Imeli smo tudi logaritemsko računalo, a so bile tablice boljše za "pingpong". V tistih pionirskih časih, ko sem sam hodil na Vegovo, o računalnikih ni bilo ne duha ne sluha. Niti kalkulatorjev ni bilo. Začelo se je na fakulteti. Spomnim se profesorja, ko je na fakulteto prišel prvi računalnik in ga je prišel montirat sistemski inženir, naložit programe. Ugledni profesor ga je vprašal: »Oprostite, prosim, kaj pa je fortranski prevajalnik? Je to *hardver* ali *softver*?« Fortranski prevajalnik je bila škatla s karticami, in to je bil program za prevajanje. *Vegovci* tega seveda ne poznate, ker je že malo star ...

JAN LOKOVŠEK

Ko sem pred 39 leti vodil vaje iz mikrovalov, me je neki študent rahlo razjezil. Transcendentno enačbo je rešil po svoje. To seveda asistenta razjezi. Nocoj je ta študent, Drago Kostevc, z nami, pa naj kar sam pove kaj o tem, kakšne so mikrovalovne vaje zdaj, ko jih vodi sam. Študenti tudi pri njem rešujejo probleme, seveda malo drugačne. Zadnjič sem ves zadovoljen v njegovi predavalnici opazil vsaj polovico *vegovcev* ... Izvoli, Drago.

DRAGO KOSTEVC

Kaj naj povem o mikrovalovnih vajah? Morda to, da sem se takrat res prvič srečal z računalnikom. Mislim, da smo se takrat prvič računali z računalnikom, ki je imel nekakšen teleprinter in si vanj lahko vnašal programe.

JAN LOKOVŠEK

Programski jezik je bil na papirnatem traku, to je bil *fortran* ...

DRAGO KOSTEVC

Mislim, da smo takrat že delali v *basicu*, *fortran* je bil takrat za »resne« uporabnike. Vnašali smo ga s karticami, ki smo jih sami luknjali. Še vedno jih imam nekaj. Zelo so uporabne za kazalo v knjigi, sicer pa kakšnega večjega pomena zdaj nimajo.

JAN LOKOVŠEK

Računalnik je bil »izredno« zmogljiv. Takrat smo temu rekli *delovni pomnilnik*. Imel je 4

KB pomnilnika; potem pa smo se vrgli v stroške, dali 10 000 ameriških dolarjev in kupili še 4KB feritnega spomina ...

DRAGO KOSTEVC

Kasneje smo kupili še disk. Nanj si lahko shranil že 2 MB spomina. To je bilo res nekaj vrhunskega. In meni je tisti disk »škripnil«, imel sem samo enega in potem smo ga mesec ali dva reševali. Na medicini je bil kolega, ki je imel nekakšne programe, s katerimi si lahko šaril po disku in prebral vse, kar je bilo na njem, in to brez direktorija.

JAN LOKOVŠEK

Računalniki so takrat že bili, programska oprema pa je bila uboga. Imeli smo dobrega mentorja na matematiki, Egona Zakrajška. Vedno se je čudil, kako računamo, nas vodil in usmerjal. Naredili naj bi eliptični integral v numerični obliki. Problem so bile že Besslove funkcije, denimo teorije polja v elektrotehniki.

DRAGO KOSTEVC

Ampak nečesa smo se pa takrat le naučili. Ker je bilo treba varčevati spomin in vse drugo, si moral programe delati tako, kot se »šika«, zdaj tega ni več. Programerji delajo zdaj s spominom kot svinja z mehom.

JAN LOKOVŠEK

Naši programi so bili narejeni tako, da smo opravili en del operacij, vmesni rezultat shranili, pobrisali pomnilnik in se lotili drugega dela naloge.

DRAGO KOSTEVC

Naložil se je nov program in s tistim se je delalo. To sem delal še jaz, ko sem vodil meritve s strojčkom malo kasneje. Imel je tako majhen pomnilnik, da sem moral merilnik najprej kalibrirati, rezultate spraviti, naložiti nov program, potem pa z njim meriti.

JAN LOKOVŠEK

Potem je šel razvoj naprej in prišli so drugi strojčki, druge napravice in t. i. *mikrokrmilnik*. Če zdaj pogledam tale naš almanah, bi rekel, da skoraj ni naprave, v kateri ne bi bilo *mikrokrmilnika*. Jernej, kako si se pravzaprav lotil tega in kako si prišel do tega, da mora biti v vsaki napravi *mikrokrmilnik*? Za stvari, ki bi jih jaz reševal enostavneje, bolj primitivno, vzameš *mikrokrmilnik* in napišeš programček. Povej nam ...

JERNEJ BÖHM

Dober večer. *Mikrokrmilniki* so se pojavili tisto leto, ko sem diplomiral na fakulteti, torej leta 1971. Prvič sem slišal zanje jeseni 1973 v Belgiji, kjer sem bil na seminarju za *γ-kamero*, medicinska zadeva. Švedski

kolega me je vprašal, ali sem že kaj slišal o tem in mi o vsem na hitro poročal. Minilo je še kakšno leto, preden sem prišel do teh vezij, pred tem pa sem imel srečo ali pa dobre zveze, da sem dobil štipendijo na *Štefanu* in so me dodelili med fizike, med F2, fizike jedra. Kolegi fiziki so imeli takrat na *Štefanu* na voljo tri pospeševalnike, za katere je bilo treba stvari avtomatizirati. Take meritve so dolgotrajne, ker so imel pospeševalniki v primerjavi z zdajšnjimi malo energije in je bilo treba statistiko s časom stvari izmeriti, kot je treba. Fiziki so takrat uporabljali *Camac* oz. sistem za računalniško avtomatsko vodenje in nadzor. To je množica standardnih vrat pomnilnikov. Reči moram, da sem imel precej dela, da sem odkril napake. Takrat sem tudi naredil prvi tak program z istimi karticami, tako da sem vezja lahko simuliral. Takrat smo vse risali na roko, ni bilo programov za risanje. Če si hotel biti hiter in uspešen, si moral stvar simulirati. Ampak potem se je nehalo. Z *mikrokrmilniki* sem se začel ukvarjati po zaslugi mlajših kolegov, ki so to znanje prinesli s fakultete. To je bil denimo kolega mag. Mandeljc, ki je diplomiral leta 1977. Prišel je k nam, v našo skupino, in po njegovi zaslugi smo se začeli ukvarjati s to novostjo. Veste, to je bila zelo elegantna zadeva, čeprav smo takrat garali. Ena napaka, pa je šlo dopoldne, preden si jo lahko popravil. Ampak s svinčnikom in radirko si lahko naredil čudovite reči. Mi smo sicer začeli z 80-80, ampak stvari so se potem razvijale v revijah za hobi. To je krasna literatura. Strokovna, ''ta prava'', ji ni kos. Tam izveš vse, in če nisi naročen na tako revijo, ga lomiš v svojem poklicu. Tam izveš, kaj je treba narediti, kaj uporabljajo drugi. Ena takih revij je *Elektor*. Tam sem naletel na PIC-e družbe *Microchip*, tako da sem za to, da sem s tem procesorjem – zdi se mi, da je bila 54-ka – prižgal prvo »ledico«, porabil nekako tri dni. In ko mi je končno uspelo, sem pogledal v literaturo, ali dejansko dela tako, kot piše, in dejansko je tam tako pisalo. Stvari v moji glavi niso bile take. Z Janom sva pisala članke za različne revije za hobi, za TIM, pa še za kakšno drugo. To je bila dobra šola, predvsem pa si moraš upati. Včasih imaš srečo, da je oče univerzitetni profesor, pa ti malo pomaga s kakšnimi nasveti. Priženil sem se v družino Josipa Vidmarja, tako da sem si lahko ogledal njegovo knjižnico. Marsičesa si zaželiš, sicer zelo skromno. Mogoče pa je to vendarle pomagalo, da sem se potem odločil ali pa ojunačil, da tudi sam naredim kakšno tako knjigo. Ampak ko narediš kakšen članek za revijo, ga želiš narediti z *mikrokrmilnikom*, ker je to tako enostavna in perfektna reč in tako veliko grehov lahko skriješ v *softver*. Nihče ne vidi, da ga kapitalno lomiš in da slabo rešuješ. Stvar pa je tudi dolgočasna. Recimo, urednik veliko raje vidi, če mu prineseš klasično vezje z vrati, pa z dekoderji, in tisto je potem videti bolj impozantno, cela stran nekih vezij. Tu pa je ena sama škatlica, in če zmore tisti krmilnik 20 mA ali pa celo več, lahko prižgeš lučko ... Vse je šlo v to smer.

JAN LOKOVŠEK

To je bilo za nas zelo dobrodošlo, zato smo ti na *Vegovi* posebej hvaležni. Naše mature ali pa poklicne mature so tehnično obarvane in *mikokrmilnik* je zakon. Tudi če ne gre za računalniško smer, je to za nas eno od nepogrešljivih orodij, in zato smo ti še posebej hvaležni. Tako, pogledali smo malce v zgodovino do novosti. Svojim gostom bi se zahvalil, dogajanje pa prepustimo toku zgodovine.

MARINKA ŽITNIK

Hvala za te besede. In ker so naši gostje končali s knjigami, si bomo ogledali skeč o tem, kako so nekdaj brali knjige. Skeč pa sta pripravila dijaka iz razreda G 2. A, Anže Jesenek in Andraž Šterk.

(Skeč)
Benjamin: Marinka, no zdaj veš, kako so pred 500 leti prebirali knjige. Ampak tudi starejši profesorji na šoli pogosto pripovedujejo, kako so pred 20, 30 leti tisti ta pravi vegovci prebirali knjige. Menda so jih zanimale samo knjige ...
Marinka: Ja, nekaj bo že res. Samo poglej, koliko vegovcev je zelo uspešnih na področju

računalništva. Ampak tudi jaz ne verjamem, da so se samo učili. Gotovo so počeli še marsikaj drugega. Zato raje kar povabiva sem profesorja Igorja Čuglja in njegove prijatelje, zdaj uspešne podjetnike, da nam predstavijo svoje delo.

IGOR ČUGALJ

Danko je moj sošolec, pa gospod Kostevc je tudi sošolec iz paralelke, dobivamo se na plesnih vajah, pa me zanima, kako je bilo včasih na *Vegovi*. Šola je polna fantov, nikjer nobenega dekleta. Če je bil ples, je moralo biti čudno. Ali nam lahko ti kaj poveš? Najprej pa bi te seveda prosil, da se nam predstaviš in poveš, kje si končal po Vegovi.

DANKO PLUT

Sem Danko Plut in sem Vegovo končal leta 1974. Potem smo šolanje seveda nadaljevali, ampak nocoj nismo tu zato, da bi se spominjali tega. Spominjam se te dvorane, takrat sem tri leta v njej organiziral plesne tečaje, pa ne profesionalno. Ko sem videl, koliko je fantov in kako se to dogaja, sem si rekel, da jim je treba priskrbeti dekleta, in sem šel s trebuhom za kruhom. Malo na vzgojiteljsko, malo na ekonomsko, malo smo se sprehodili po drugih šolah in nabrali dekleta. Tudi predhodniki so v tej dvorani organizirali plesne vaje, vsako soboto. Vodili so jih Oblak, Jenko in drugi stari mojstri. Proti koncu, ko sem zaključil, je prišel k meni direktor Urške, Tomaž Ambrož, in rekel: »Poslušaj, samo ta stari učijo plesat, daj še meni kakšno priložnost. Oni nam ne dajo licenc, ali imam lahko tečaj?« Tomaž Ambrož ima zdaj rekord v Guinessovi knjigi rekordov z gimnazijsko četvorko, takrat pa je imel enega prvih, če ne celo prvi tečaj v tej dvorani. Dekleta, ki so prihajala z drugih šol, so bila zelo vesela, ker je bilo tu veliko fantov. Zdaj je fantov v plesnih šolah zelo malo. Tisti, ki so hodili takrat, nočejo več; tisti, ki hodimo zdaj, pa se družimo še po šoli. Ker so računalniški *mikropocesorji* hitri, nam popoldne ostane še čas za plesne vaje. Malo si odpočijemo, pa tudi tako dolgih programov nam ni treba več pisati. Ta čas si zapolnimo s plesom, in plesno znanje, ki smo si ga pridobili na šoli v mladosti, pride prav tudi zdaj: fokstrot, angleški valček ... Takrat so nas naučili, da se vsak ples začne in konča z angleškim valčkom. V tej dvorani pa je bila še ena zanimivost. Na tem odru je stal superojačevalnik. Naredili so ga fantje iz šibkih tokov, pa smo imeli disko. Imenoval se je Fakir. Ne vem, če se kdo spominja tega. Vsa ljubljanske mladina se je zbirala v tej dvorani. Sam sem pobiral vstopnino, ki pa so mi jo starejši letniki pobrali, češ da je to za ekskurzije in podobne dejavnosti. Tako je bilo včasih. Disko *Fakir* je bil videti takole: dvorana je bila polna fantov in deklet, bila je zatemnjena, kar naenkrat glasba, *Deep Purple, Child in Time*, najbolj vznemirljiva skladba tistih časov – in naenkrat »crkne« računalnik. Izhodna stopnja 30/55 EI Niš. Za vsak primer je tam dežural možakar s spajkalnikom, in ko se je pokvarilo, je takoj naredil set izhodnih tranzistorjev in čez dve minuti je šlo spet vse naprej. Vse se je pregrevalo, zračenja ni bilo, bila pa je šolska izdelava, in to lastna. Tako da je bilo nekaj v tem disku *Fakir*. Glede plesnih vaj pa tole. Po tridesetih letih se srečujemo sošolci na različnih koncih, med drugimi srečam tudi Igorja in vidim, da zna marsikaj, česar se jaz takrat v plesni šoli v tej dvorani nisem učil. Pogovarjala sva se, pa mi je rekel, da se dobimo tukaj, na šoli. Rekel sem: »Igor, ti bi lahko pokazal kakšen ples, ki se ga takrat nismo učili. Recimo, tango.«

Igor pleše z ženo.

IGOR ČUGALJ
Problem sta glasba in plesalka.

DANKO PLUT
Če vidiš samo probleme, potem ne boš plesal. Torej se bomo potrudili in ti stvar olajšali.

IGOR ČUGALJ
Resno?

DANKO PLUT
Resno. Kako bi rešil problem čarovniško? Prosim, plesalka! Irena!

IGOR ČUGALJ
Hvala.

DANKO PLUT
Pa drugi problem?

IGOR ČUGALJ
Glasba?

DANKO PLUT
Čarovnik ... Kje je glasbenik? Harmonikar, izvoli ... Igor je odličen plesalec tanga in vam bo pokazal sekvenco iz tanga, ki je zelo značilna za ta ples. Prosil sem ga, naj ne skače preveč, ker ni prostora. Bo pa pokazal, kako se pleše tango. Včasih smo plesali evropskega, zdaj plešemo malo bolj argentinskega, malo pa pomešano. Prosim, Igor ...

IGOR ČUGALJ
Hvala. Priznati moram, da sem imel kar malo treme pred občinstvom, kot ste vi. Najtežje je pred domačimi. Navadno plešemo za svojo dušo v kakšnem temnem kotičku, pa so noge malo bolj mehke. Zdaj pa prosim naša voditelja, da nas popeljeta naprej ...

Marinka: Najlepša hvala. Benjamin, povej, si zadnjič v muzeju videl še kaj zanimivega?
Benjamin: Najbolj so se mi zdeli zanimivi tisti stari pomnilniki. Si vedela, da bi potrebovala 6000 disket ali pa 4500 kaset za to, da bi shranila enako količino podatkov kot na en sam DVD?
Marinka: Toliko?! Si predstavljaš, če bi hotela posneti svoj najljubši film? Še huje bi bilo z luknjalnimi karticami. Hollerith si konec 19. stoletja gotovo ni mogel predstavljati, kakšno bo življenje danes?
J Benjamin: Ni šans. Potem pa sredi 50-ih magnetni trakovi...
Marinka: In ne pozabi na kasete.
Benjamin: V času spectruma pa commodorja ...
Marinka: Pa magnetni bobni in potem slavne diskete 1969. Si moreš misliti, da je bilo že nekaj let kasneje z njimi mogoče shraniti zavidljivih 256 Kb podatkov?
Benjamin: Vau. Prva prava revolucija pa so bili diski. IBM-ov disk rama, ki je lahko prvi shranil cele 4 Mb.
Marinka: Vau. Zanimivo. Tehnologija gre res hitro naprej. Včasih so uporabljali »adidas protokol«.
Benjamin: Kaj pa je to »adidas protokol«?
Marinka: A ne veš? Tako se imenuje zato, ker so podatke prenašali okoli kar v supergah. Zdaj pa imamo seveda ADSL. Mogoče bi povabila kar našega naslednjega gosta, da nam pove kaj več o tem. Gospod Beno Ceglar iz CISCA Slovenija.

BENO CEGLAR
Vegovec sem bil med letoma 1983 in 1987, tako da mi je nekaj obrazov znanih, in upam, da se bomo kasneje še kaj pomenili. Na tej šoli sem užival, in sem res vesel, da sem bil njen dijak.

ANDREJA VEHOVEC
Najprej sem sama hotela pozdraviti Bena. Spomnim se ga s prvega srečanja v podjetju *Cisco*. S precejšnjim veseljem mi je povedal, da je bivši *vegovec*, in rekla sem si, da bo prav on pravi za naš večer. Sicer pa mislim, da ima tudi še zdaj kar nekaj stikov z našo šolo. Pa bi morda začela kar s povezavo med *Vegovo* in *Ciscom*.

BENO CEGLAR
Najprej nekaj za tiste, ki ne poznate podjetja *Cisco Systems*. To je multinacionalka, ki se ukvarja z informacijsko-komunikacijsko tehnologijo. Od 65 000 ljudi, kolikor jih je zaposlenih v njej, jih 20 deluje

v Sloveniji. Eden izmed naših programov je tudi sodelovanje z izobraževalnimi institucijami, in med njimi je tudi *Vegova*. Z njo sodelujemo v t. i. *net-akademiji*. To je izobraževalni program, ki omogoča mladim, pa tudi starejšim, izobraževanje na področju informacijsko-komunikacijskih tehnologij. Je torej odlična priložnost za pridobivanje dodatnega znanja; za dijake pa morda tudi izhodiščna točka za kasnejši poklic. Lepo vabljeni. Program na šoli vodi Andreja, zato se lahko oglasite kar pri njej.

ANDREJA VEHOVEC

Rada bi te vprašala še nekaj, Beno. Včasih se učitelji tako malo v strahu pogovarjamo o naši vlogi, ki se nekako spreminja. Ali bo na šoli čez, denimo, deset, petnajst, dvajset let še zmeraj prostor za vse nas, ki zdaj tu poučujemo? Zakaj? Zato, ker je napredek komunikacijske tehnologije tako velik, da učenje na daljavo, videokonferenčni sistem – *Cisco* ima, kot vem, *WebEx*, ki omogoča, da profesor z enega mesta predava ne le po različnih razredih, ampak celo po različnih državah itn. Sicer se tega ne bojimo, veseli pa bomo, če nam lahko predstaviš nove trende v komunikaciji. Stik, kakršen je tukaj, bo gotovo ostal, tudi če bo tehnologija še napredovala ...

BENO CEGLAR

Nedvomno. V zadnjih letih so se tehnike virtualnega povezovanja predvsem zaradi gospodarske krize še bolj izpopolnile in jih pri svojem delu še pogosteje uporabljamo. Lahko pa kljub temu trdim, da se vloga učitelja ne bo zmanjšala, pravzaprav se bo povečala. Mogoče ne bo tistega pedagoškega stika, kot ga imajo učitelji zdaj, a na voljo bo ogromno vsebin, pa tudi možnosti za učenje bodo širše, tako da bodo imeli tudi učitelji veliko več dela. Zato se za vlogo učiteljev sploh ne bojim. V *Ciscu* seveda vse te tehnologije ponujamo, tudi na slovenskem tržišču, veliko podjetij in drugih uporabnikov jih že uporablja. S sabo sem prinesel dva videozapisa, pa si poglejmo, kaj delamo.

BENO CEGLAR

Tale posnetek kaže, da nam ni treba za vsak sestanek potovati na drug konec sveta, pa tudi kam bliže v Sloveniji ne. T. i. »virtualno srečanje« lahko izvedemo kar po internetu. Na posnetku smo videli, da je bila polovica omizja fizična, polovica pa virtualnega. En udeleženec je bil v Londonu, drugi v New Yorku, tretji pa na primer v Beogradu.

Tole bo pa zanimivo za dame in gospode ...

Tega še ni na tržišču, bo pa kmalu. Dame bodo vesele, saj bodo lahko poskusile več oblek, gospodje pa bomo veseli, ker bomo to naredili hitreje. Takih primerov je še veliko, slika pa pove veliko več kot marsikatera beseda. Če kogar koli zanima kaj v

zvezi s tem, vam bomo z veseljem postregli z dodatnimi informacijami.

ANDREJA VEHOVEC

Kaj naj torej rečem? Videli smo marsikaj zanimivega, sicer pa sem vedela, da bo tako, če bo prišel Beno. Ker pa nas čaka še nekaj točk, bi se Benu zahvalila. Z njim pa se bomo lahko pogovarjali še med družabnim srečanjem.

BENO CEGLAR

Hvala za povabilo.

MARINKA ŽITNIK

No, šolski program računalništva se je na tej šoli pojavil v šolskem letu 1991/92. Zato je prav, da kot zadnjega sogovornika pova-

bimo enega izmed prvih dijakov smeri računalništva in profesorico Tanjo Kocjan.

TANJA KOCJAN
Lep pozdrav, Simon.

SIMON ROZMAN
Dober večer.

TANJA KOCJAN
Kot je povedala kolegica, je Simon dijak prve generacije, ki je šolo končala z nazivom računalniški tehnik. Sama sem se takrat prvič preskusila kot učiteljica v srednji šoli, tako da je bilo to prvo leto prav zanimivo. Hkrati sem se srečala z dijaki, ki so bili strokovno izredno močni. Simon je že takrat veliko programiral, mislim, da za *Elektrončka* itn. Skratka, njegova življenjska pot je kar zanimiva. Vegovo je končal v šolskem letu 1994/95 in nadaljeval študij na Fakulteti za elektrotehniko in računalništvo, takrat sta bili še združeni. Uspešno je diplomiral, nato magistriral, potem pa se je zaposlil. Naslednja postaja je doktorat, ne?

SIMON ROZMAN
To me vsi sprašujejo, sicer ne vem, ali mi bo časovno uspelo, tako da ničesar ne obljubim ... Ne manjka mi veliko, pravzaprav samo še doktorska disertacija, vendar je v tem dela veliko več, kot pa je slišati.

TANJA KOCJAN
Poleg tega sem izvedela, da ste si pred kratkim ustvarili družino ...

SIMON ROZMAN
Res je. Še ni štiri tedne, odkar sem oče

TANJA KOCJAN
Čestitke.

SIMON ROZMAN
Hvala. Z ženo sva to nekako načrtovala, vendar sva dolgo odlašala zaradi njenih akademskih obveznosti, pa zaradi mojih obveznosti. Potem pa sva si vzela čas tudi za to. Zdaj pa si je najin sin vzel ves najin čas zase.

TANJA KOCJAN
Tako da bo doktorat še malo počakal.

SIMON ROZMAN
Točno tako.

TANJA KOCJAN
Slišala sem tudi, da z ženo rada potujeta. Kam najraje odhajata?

SIMON ROZMAN
Že od majhnih nog sem si želel motor, ampak mi mama tega ni dovolila. Zato sem si prvi motor kupil, ko sem bil v službi, s svojim denarjem, pravzaprav sem zanj varčeval že štipendijo. Z ženo se zdaj voziva po Evropi, predvsem po Zahodni. Najbolj nama je všeč Toskana, že večkrat sva se vrnila tja: lepe ceste, lepa pokrajina, toplo vreme. Potovanja so kar pomemben del najinega življenja.

TANJA KOCJAN
Ko sem se pripravljala na nocojšnji večer, sem hotela izvedeti malo več o Simonu. In ker učim na smeri računalništvo, sem si hotela pomagati s sodobnimi sistemi. S sistemi, ki uporabljajo logiko umetne inteligence. Tudi Simon se nekoliko ukvarja z njimi. Tako sem na internetu naletela na *Klepca*. Simon ga pozna. Kaj je to *Klepec*?

SIMON ROZMAN

To je pilotski projekt, ki smo ga razvili v podjetju, kjer delam, namenjen pa je komunikaciji v naravnem jeziku. Njegova prednost naj bi bila ta, da ljudem ni treba brskati po bazah podatkov, ampak lahko računalnik preprosto vprašajo po nekem podatku, potem pa računalnik, ko prepozna to vprašanje, sam sproži določene akcije, pobrska po podatkovnih bazah in pripravi odgovor v naravnem jeziku.

TANJA KOCJAN

Sama sem vprašala: »Kdo je Simon?« Odgovor je bil »ameriški ekonomist«. Ker vem, da Simon ni ameriški ekonomist, sem nadaljevala, vendar ne bi razkrivala skrivnosti našega *Klepca*, ker mislim, da je našega *Klepca* treba naučiti novega izraza, in sicer *vegovec*.

SIMON ROZMAN

Si bom zapomnil in bomo ob prvi priložnosti dodali ...

TANJA KOCJAN

Ker Simon ni ameriški ekonomist, dela v podjetju, ki se veliko ukvarja z razvojem. Sicer pa bom besedo prepustila Simonu, pa naj na kratko predstavi svoje podjetje in mogoče pove še kaj o svoji življenjski poti.

SIMON ROZMAN

Kot je profesorica Kocjanova že povedala, sem bil na *Vegovi* od leta 1991 do 1995, ko sem skupaj s sošolci maturiral kot prva generacija računalniških tehnikov na šoli. Šolanje sem nadaljeval na fakulteti za računalništvo. Leta 2005 sem magistriral in nocoj bi vam rad predstavil, kje sem zaposlen danes in s čim se ukvarjam.

Delam v majhnem zasebnem podjetju *Amebis* v Kamniku kot programer. Pri nas je zaposlenih devet ljudi. Razvijamo programsko opremo in storitve, predvsem s področja elektronskega založništva in jezikovnih tehnologij. Med naše najbolj prepoznavne izdelke sodi zbirka elektronskih slovarjev *ASP 32*, poleg tega pa smo izdelali še veliko drugih programov, katerih skupni imenovalec je slovenščina v računalništvu.

Prvi program, ki ga nocoj predstavljam, je prevajalnik besedil *Amebis Presis*. Program iz vhodnega besedila pripravi njegov prevod. Pri tem uporablja vgrajena pravila in poseben slovar. Kakovost prevoda je odvisna od kakovosti vhodnega besedila, sicer pa je prevod dovolj razumljiv, da uporabnik, ki ne razume jezika, s strojnim prevodom približno razume vsebino izvornega dokumenta. *Presis* lahko uporabljamo tudi kot slovar, saj zna v nasprotju z *ASP 32* iskati po vseh besednih oblikah. Elektronski slovarji *ASP 32* so urejeni le po osnovnih oblikah. Program *Presis* razvijamo že deset let. Od konkurenčnih prevajalnikov, ki jih lahko najdemo na spletu, pa se razlikuje po tem, da deluje tako, da uporablja jezikovna pravila, ki jih ročno zbiramo in vnašamo, medtem ko drugi prevajalnik uporabljajo statistično učenje z vzporednimi korpusi besedil. Naslednja skupina programov, ki jih v *Amebisu* programiramo, so črkovalniki. V resnici gre bolj za spiske vseh besednih oblik v danem jeziku kot pa za program. Iz svoje jezikovne baze, ki smo jo razvili za zbiranje besed in drugih podatkov v posameznih jezikih, lahko preprosto pripravimo spisek vseh besednih oblik, potem pa ga ponudimo izdelovalcem programov za urejanje besedil. Urejevalniki besedil lahko na teh spiskih iščejo besede, ki jih natipka uporabnik. Če besede ni na spisku, gre za kakšno redko ali tuje ime, lahko pa tudi za zatipkano besedo. Vsekakor gre za besedo, na katero potem urejevalnik besedil uporabnika posebej opozori. Naši črkovalniki ali spiski besednih oblik so vgrajeni v M*icrosoft Office*, *Open Office* in drugo programsko opremo. Nadgradnja črkovalnikov je program *Amebis Besana*. Ta program v besedilu preveri več kot petdeset pravil slovenskega pravopisa in uporabnika opozori na morebitne napake. Poleg slovničnih pravil lahko predlaga tudi slogovne izboljšave. Program je namenjen vsem, ki pišemo elektronska besedila: od elektronske pošte in dokumentov do člankov in novic. Poleg tega ima tudi izrazito poučno vrednost, saj se zaradi vztrajnega opozarjanja na

napake, ki jih uporabnik pogosto dela, teh počasi odvadi. Program ni nadomestek za lektorja, kljub temu pa ga lektorji zelo radi uporabljajo, saj jim pomaga pri delu in odkriva vsaj tiste napake, ki jih lahko odkrivamo strojno. Marsikatero napako lahko namreč spregleda tudi lektor. Na koncu pa vam malo podrobneje predstavljam še sintetizator slovenskega govora *Govorec*. Ta program smo razvili v sodelovanju z *Inštitutom Jožef Stefan*. Gre za popolnoma novo sprogramiran sintetizator po zamislih starega *Govorca* z inštituta. Program pretvarja elektronska besedila v govor kot zvočni zapis. Vgradimo ga v operacijski sistem *Windows* in ga lahko uporabljajo drugi programi. Primera takih programov sta *Jaws* in *Zoom Text*, ki ju uporabljajo slepi in slabovidni. S pomočjo sintetizatorjev govora lahko prebereta vse, kar piše na zaslonu. Poleg tega so sintetizatorji uporabni tudi drugod, kjer prikaz besedila ni mogoč, lahko pa uporabniku predvajamo govor. Npr. med vožnjo v avtomobilu ali pa pri telefonskih odzivnikih ipd.

Če hočemo besedilo pretvoriti v zvočni zapis, moramo narediti kar nekaj korakov. Prvi je slovnična razčlemba besedila. Vsaki besedi določimo osnovno obliko in besedno vrsto. Namen tega koraka je, da pripravimo slovnične podatke, ki jih potrebujejo naslednji koraki, in označevanje dvoumij, kakršna sta na primer ''moj svet'' in ''občinski svet''. Ali pa ''je'' – jesti – in ''je'' – biti. Tej razčlembi besedila sledi pretvorba simbolov v besede. Med branjem ljudje simbole, kot so grške črke, simboli denarnih enot, potem števke ipd., preberemo z besedami. Števniki so pogosto zapisani simbolično s števkami. Pri branju moramo števnik glede na njegovo vrsto, ali je glavni, vrstilni, množilni števnik, prebrati različno. Ujemati se mora tudi s spolom, sklonom, številom in drugimi slovničnimi podatki besede, na katero se nanaša. Ko poznamo besedni zapis tega besedila, vse besede zlogujemo in naglasimo. *Govorec* uporablja pri tem slovar naglasov. Če besede v slovarju ne najde, ugiba naglas po nekih določenih postopkih. Zlogovanje in naglaševanje besede potem pretvorimo v fonetični zapis. Pravila, kako iz črk tvorimo glasove oz. foneme, so v slovenščini dokaj preprosta, obstajajo pa tudi izjeme, zato si pri njih pomagamo s slovarjem izgovarjav. Vsakemu fonemu moramo določiti tudi intonacijo, osnovno frekvenco – ali je fonem zveneč, dolžino fonema in jakost. Intonacija je odvisna od položaja in vloge fonema v zlogu, v besedi in stavku. Odvisna je tudi od tega, ali je poved povedna, vprašalna ali velelna. Sploh pa je odvisna od človeškega govorca, ki ga želimo oponašati. Končno lahko zvočni zapis sestavimo tako, da v bazi zvočnih posnetkov izberemo posnetke tistih fonemov, ki so najbliže želenim in potem spremenimo njihovo intonacijo in trajanje, da ustrezajo želenim. Tako ustvarimo umetni govor. Zaradi precejšnjih manipulacij s tem zvočnim zapisom zveni končni govor sicer umetno, ampak dovolj razumljivo. Predvsem pa se uporabniki umetnega glasu lahko hitro navadijo. K sreči se nam nocoj ne bo treba navajati na umetni govor, saj sem pripravil zelo kratek posnetek tega govora. *(Posnetek)* To je bila polovica posnetka, ki ilustrira, kako se umetni govor sliši. Vzrok za robotsko naravo govora je predvsem v zadnjih dveh korakih, ki jih nameravamo ob prvi priložnosti v celoti odpraviti. Za angleščino že obstajajo sintetizatorji, pri katerih sta ta dva koraka narejena povsem drugače, in rezultat je tako dober govor, da ga ni več mogoče ločiti od naravnega. Svoje programe razvijamo v programskem jeziku C++, prototipe in teoretične matematične probleme najprej sprogramiramo in preizkusimo v *matlabu*, za predpripravo zvočnih posnetkov uporabljamo *face fox* in *adobe addiction* . Uporabniški vmesnik pa polepšamo z ilustracijami in slikami, ki jih narišejo ilustratorji v *foto shopu* ali v *3 D-studiu*. Predvsem pa potrebujemo za svoje delo precej precej domišljije. Na koncu vas vse povabim, da si zadaj na pultu desno vzamete zgoščenke, na katerih so naši programi, ki sem jih nocoj predstavil. Namestite jih lahko in preizkusite na svojih računalnikih. Za vsa vprašanja pa sem na voljo zdaj ali pa kasneje na

elektronskem naslovu. Najlepša hvala za pozornost.

TANJA KOCJAN
Simonu bi se še enkrat zahvalila. Seveda pa se na koncu ne morem izogniti še enemu vprašanju ... Ali se Vam zdi, da Vam je Vegova dala dovolj znanja, da kasneje niste imeli težav, ali pa bi se mogoče odločili drugače in bi bila tudi Vaša študijska leta drugačna?

SIMON ROZMAN
Ne. Zelo sem vesel, da sem izbral to šolo. Tu sem dovolj dobro spoznal računalniško stroko: od strojne opreme, mikroračunalnikov, mikroprocesorjev pa do programske opreme ... Dobil sem tudi nekaj elektrotehničnih osnov, skratka dovolj široko sem seznanil z vsem področjem, da sem svoje znanje na fakulteti lahko uspešno nadgradil. Seveda sem ga izpopolnjeval tudi pri delu. Vsi pa vemo, da ti šola nikoli ne more dati točno tistega, kar boš v službi in življenju potreboval. Lahko pa ti da nek odnos, nek način razmišljanja, da veš, kako poiskati informacijo, kje jo iskati, kako jo uporabiti, da potem kasneje, ko se zaposliš, lažje iščeš in uporabljaš ta znanja, ki jih pri delu tako ali drugače moraš nadgrajevati.

TANJA KOCJAN
Hvala.

SIMON ROZMAN
Hvala tudi vam za povabilo.

Marinka: Najlepša hvala. Vidimo, da smo danes lahko slišali ogromno zanimivih pogovorov in lepih glasbenih točk, ki so popestrile naše druženje. Radi pa bi slišali tudi vas; in ker vas je preveč, da bi vsakega povabili na oder, boste dobili majhne napravice, pa bomo opravili kratek test, tako, kot se za šolo spodobi ...
Benjamin: Test bo seveda o poznavanju Vegove, ker je tu večina vegovcev...
Marinka: To še niso vprašanja, to so šale ... Počakati moramo, da razdelijo naprave ... Morda bomo videli prvo vprašanje, da se bomo lahko osredotočili na morebiten pravilen odgovor ... Z napravami, ki jih boste dobili, boste potem glasovali in jih po zaključku današnjega večera ob izhodu oddali.
Benjamin: Prvo vprašanje je: Katera so vrata naše/vaše Vegove? Na sliki imate tri možnosti ... Pobrskajte po spominu, skozi katera ste prišli, in izberite prava.
Meni se zdi prava druga možnost, kajti tolikokrat, kolikokrat sem videl nebeška vrata ob pol sedmih zjutraj, ko sem moral priti v to šolo, ne vem ...
Poglejmo, kaj menite vi.
Marinka: Očitno so vsi izbrali prava vrata, čeprav bi bila tudi nebeška v redu ...
Poglejmo zdaj drugo vprašanje: Kaj pravite, zakaj naj bi bil računalnik moškega spola?
Benjamin: Odgovor je precej subjektiven ...
Marinka: Pa poglejva: Zmeraj odpove, ko ga najbolj potrebuješ.
Ker nikoli ne naredi tistega, kar mu naročiš.
Benjamin: Tudi kakšna punca zna biti taka ...
Marinka: Če mu damo več ukazov, se navadno sesuje.
Benjamin: To pa velja za vse dijake, ne samo za tiste moškega spola.
Marinka: Tu pa ni bilo tako enotnega odgovora kot pri prejšnjem vprašanju.
Naslednje vprašanje.
Benjamin: Zakaj svojega otroka ne bi vpisali na Vegovo?
Ker so pretežka vrata.
Marinka: Ker je premalo punc.
Benjamin: Ker je že bil vpisan/vpisana.
Marinka: Kdo pa je rekel, da ga ne bom.
Kar težka odločitev ...
Benjamin: Premalo punc sploh ni tak problem. Veliko lažje se je skoncentrirati na šolo, če ni okrog tebe nobenih punc.
Marinka: To pa res.
Marinka: Zadnja možnost je bila izbrana najpogosteje.
Benjamin: Potem se ni bati za prihodnost te šole ...
Marinka: To pa res ne ...
In še zadnje vprašanje: Nocojšnji večer so pripravili računalničarji. Ali lahko pričakujemo tudi pogostitev?
Benjamin: Oni zmeraj vse sprogramirajo ...

Marinka: Seveda, saj zato smo tukaj.
Benjamin: Lepo bi bilo, res pa je, da ne verjamem. Če vprašate mene, lahko kaj pričakujete, vendar le, če tega niso skuhali računalničarji ...
Marinka: No, kar 52 % jih je samo zato tukaj. Zanimivo.
To je bil naš kratek test. Očitno ste se kar dobro odrezali. Naprave pa je treba pri vhodu oddati.

SILVO TRATAR

Na koncu pa še malo kulture ... Z Rokom smo se dogovorili, da nam bo zaigral še eno skladbo. Z ansamblom je podobno kot z *Vegovo*, ki je znana po velikem osipu. Nekaj podobnega se je zgodilo z ansamblom, kljub temu pa je to še vedno ansambel, zato bomo člane poprosili, naj naš odhod pospremijo z znano skladbo; mi pa si bomo v avli prvega nadstropja ogledali razstavo dveh nekdanjih kolegov.
Kolega Miroslav Trampuš in Maja Jurišić nam bosta z nekaj besedami povedala, kako sta prišla do tega, kar si bomo nocoj ogledali.

MAJA JURIŠIĆ

Čisto na kratko: dokler sem na tej šoli učila angleščino, 27 let, ni ni bilo časa za kaj takega. Seveda pa mi umetnost veliko pomeni. Smejala sem se, ko sem nocoj »padla« v računalništvo. Če mi gre kaj na živce, sta to internet in računalnik. Iščem nekaj, pa mi rečejo: »Pa saj to lahko naročiš po internetu.« Dajo mi nek kovinski ključek in mi rečejo, da vse lahko spravim nanj. A je to mogoče?
Skratka, s keramiko sem se začela ukvarjati šele v pokoju. Keramika, ki me najbolj zanima, je japonski *raku* in je nemogoče delati v prostoru, ker se plinska peč segreje prek 1000 stopinj, zato moramo nujno delati zunaj. Žareči izdelek vzame iz peči mož kakšne kolegice, nato pa ga hladimo v žaganju. Barva je odvisna od tega, ali je bilo drevo, katerega žaganje uporabimo, posekano spomladi ali jeseni. Nikoli ne veš, kaj bo nastalo. Ali bo počilo, kar se velikokrat zgodi, ali bo barva prava. Velikokrat pričakujem rdečo, pa dobim zeleno. Ampak mene to veseli. Hčerka me zelo spodbuja, sin pa si misli: »Trla baba lan, da joj prođe dan.« On je namreč računalničar ... Jaz pa pravim: »Pa ti naredi kaj takega, če znaš ... Ne mislim še nehati. Ko sem začela, je prišla neka 70-letna gospa, pa sem si mislila, kako da še pri 70-ih dela keramiko. Tudi meni niti na misel ne pride, da bi to pustila, saj me res veseli. Ob tej priložnosti bi se rada zahvalila svojemu bivšemu dijaku, zdaj direktorju, ki mi je omogočil tole razstavo.
Hvala Maji za uvodne besede. Fotografije pa je razstavil kolega Miro Trampuš, nekdanji učitelj fizike ... ■

RIBČEV DOHTAR SKOZI OČI VEGOVCA

MOJCA MARN

Spoštovani gostje, gospod ravnatelj, spoštovani kolegi, drage kolegice, lepo pozdravljeni na četrtem *Večeru na Vegovi*. Letošnje leto je jubilejno za našo šolo. Praznujemo petdeset let samostojnosti, življenja in dela na Vegovi ulici v Ljubljani in zato se je naše šole prijelo ime *Vegova*. Za to jubilejno leto načrtujemo več dejavnosti in večeri na Vegovi so ena od načrtovanih dejavnosti letošnjega praznovanja našega jubileja. Danes smo se zbrali v tej dvorani, da se poklonimo kulturi. Pota naših dijakov, naših *vegovcev* so zelo različna. Marsikoga so zanesla v tehniko, marsikoga pa tudi v umetnost, in nocoj bomo spoznali nekatere od teh naših dijakov. Videli bomo, s čim se pravzaprav ukvarjajo, kako doživljajo svet okoli sebe, kako preživljajo dneve, kako ustvarjalni so, kaj jih zanima ...

V goste smo povabili gospoda Ivana Sivca, pisatelja, nekdanjo profesorico in pomočnico ravnatelja, Darinko Štolfa, pa gospoda Milana Rejca, sošolca našega gosta Ivana Sivca, in dramskega igralca Jožefa Ropošo. Za glasbeni užitek bo poskrbela naša gostja Barbara Zupančič.

Gospod Milan Rejec, povedala sem, da ste sošolec nocojšnjega osrednjega gosta Ivana Sivca. Leta 1966/67 ste končali našo šolo, zato mislim in upam, da imate kaj povedati o tem, kar se je dogajalo v tej stavbi, in vas prosim, da nam to z nekaj besedami tudi predstavite. Hvala.

MILAN REJEC

Hvala za besedo. Prav lepo vsi pozdravljeni. Povedal bi vam zgodbico o življenju. Bog je ustvaril kravo in rekel: »Dam ti osemdeset let življenja, da boš garala na svetu, se pasla na soncu in dajala ljudem mleko itn.« Je rekla krava: »Bo preveč, dal mi jih samo štirideset.« »V redu.« Potem je Bog ustvaril psa. Rekel je: »Ti boš lajal, poskakoval naokoli, dam ti dvajset let življenja.« »Bo dovolj deset,« je rekel pes. Nato je ustvaril opico. »Dam ti dvajset let življenja, da boš zganjala norčije.« »To je malo preveč, dovolj bo deset let življenja.« Na koncu je ustvaril še človeka. Spoštoval je Darwinovo evolucijo in rekel: »Spi, igraj, seksaj, uživaj – dam ti dvajset let.« »Ej, to je premalo,« je rekel človek, »daj mi še leta krave, opice in psa.« In Bog je rekel: »V redu, to ti dam, pa imej.« Tako se je potem zgodilo, da smo tako, kot je. Prvih dvajset let v glavnem spimo, jemo, se igramo, zabavamo, seksamo, uživamo in ne delamo. Potem štirideset let garamo, deset let zganjamo opičje norčije, zadnjih deset let življenja pa posedamo pred hišo in lajamo na vsakega, ki pride mimo.

Med nami pa je nekdo, ki je posebej nemirnega duha. Tako rekoč »ausglajzan« tehnik. Začel je kot tehnik, a v spominu so mu najbolj ostale očetove zgodbe. Hlastal je za njimi. Poizkušal se je v njih že, ko je bil v srednji šoli. Le on in profeso-

Pevski vložek:
Monika Pepelnjak, prof. matematike

Glasbeni vložki (citre):
Barbara Zupančič, študentka Visoke zdravstvene šole

rica slovenščine sta vedela, da se skriva v njem še neka »dodana vrednost«. Profesorica Štolfa je z izrednim posluhom skrbela za nas, nam dajala izzivalne naslove slovenskih šolskih nalog, in kar je bilo pomembno tudi zame, ocenjevala vsebino, ne toliko lepote pisave in slovnico. Tudi sam se lahko pohvalim, da sem izbiral za pisanje enake naloge kot on in da sem v tretjem letniku za zadnjo nalogo uporabil že ovitek zvezka.

In on, naš *vegovec*, Ivan Sivec, zame Sivček, je prav s pomočjo tehniške izobrazbe dobil pravo in realno osnovo za življenje. Tehniška izobrazba ga je ozemljila, prizemljila in naredila dovzetnega za življenje tako, kot je. Tako je našel tudi pristen stik s širokim občinstvom: z najmlajšimi, mladino, zrelimi ljudmi, glasbeniki in še z mnogimi drugimi. Ukvarja se z različnimi zvrstmi in je neke vrste čudodelec. Šola mu je omogočila zaposlitev na RTV. Dobil je službo v turnusu zvečer, ponoči, zjutraj, nato pa je bil dva dneva prost, da je lahko v dozorel, pisal, doštudiral in našel svoj smisel v tem, kar z velikim veseljem dela še zdaj, čeprav jih ima že čez 60. Mnogi ga občudujejo, saj ima več energije in rezultatov dela kot večina veliko mlajših od njega. To ni samo zasluga njegove najdražje, ampak tudi in mogoče predvsem dejstva, da je bil in je *vegovec*.

To, da je tehnik, mu tudi koristi tudi pri pisateljskem in drugem delu, ko racionalno gleda na svoje kritike. Če jih pet kritizira njegovo knjigo, ki je prodana v 10 000 izvodih, je to komaj 0,5 ‰, zanemarljivo. Prešeren pa je bil drugačen tip in je na primer ob Kopitarjevi kritiki zaradi krhkega in občutljivega značaja takoj napisal zbadljivo pesem.

Prav Ivanov življenjepis, njegova življenjska pot kaže, da je moralo biti tako, če je hotel postati podoben svojemu idealu Jurčiču. Trdim, da je v marsičem sodobna slovenska reinkarnacija Jurčiča. Pa poglejmo: Jurčič 47 del in 37 let, do takrat Sivec 12 del. Jurčič je opisoval dedove, Sivec očetove pripovedi. Naš Sivec je dobesedno eksplodiral z življenjsko ustvarjalno energijo in dal Slovencem do zdaj že 100 romanov, ki so med najbolj branimi sodobnimi slovenskimi deli, knjižnice izposodijo vsak dan več sto njegovih del, napisal je čez 2700 besedil za narodno zabavno glasbo, od katerih so mnoga ponarodela, zato ga imam za rešitelja nivoja naše glasbe, ki jo je resnično obogatil in ji dal enakovreden status, kot ga imajo druge umetnosti.

Je še živeči slovenski kralj besedil in glasbene zgodovine, kralj polk in valčkov. Je slovenski milijonar, če zberemo skupaj vse izvode knjig, besedila za ansamble in še množico ostalih del. Dobil je *Souvanovo nagrado 2002* za življenjsko delo, zlato *Kersnikovo plaketo* za novinarsko delo, *Terseglavovo priznanje* za demokratizacijo glasil in *zlato rolo* za film *Pozabljeni zaklad*, ki je bil posnet po njegovi literarni predlogi. Mislim, da ga največja priznanja še čakajo, le živeti mora dovolj časa. Slovenci smo pač počasni pri dajanju priznanj in nagrad.

To pa še ni vse. Napisal je več kot 100 pravljic, več kot 300 humoresk in ogromno podlistkov, radijskih reportaž, in zdi se mi, da malo goljufa in da ima nekje skritega še dvojnika ali celo trojnika. Nekega dne gledam televizijo: reportaža o njem in njegovih besedilih, odprem *Nedelo*, *Nedeljskega* – spet se mi zablešči ven Ivan Sivec, poslušam radio, in seveda, besedila k glasbi je spisal Ivan Sivec, grem po mestu in na knjigarniških policah cela vrsta njegovih del. ploh Na koncu dneva sem prav s strahom odprl pločevinko ananasovega kompota, da se mi ne bi še iz nje zableščal naš Ivan. Pa tudi če bi se, ne bi bil nič kaj presenečen, saj ga vidimo še povsod drugod: planinski pohodi, vse mogoče prireditve – nocojšnji večer je njegov skoraj jubilejni 700-ti nastop pred občinstvom. Zamerim pa mu, in tudi domačinom v nekaterih krajih, da je bil le enkrat povabljen v Koper, v Vipavo, Bovec, Šmarje, Most na Soči, Lendavo, marsikam pa sploh še ne, v Ljubljano pa že kar 93-krat. Potrudil se bom, da bomo tudi Primorci imeli kaj več od njega.

Spoštovani sošolec, prijatelj, cenjeni *vegovec*, najplodovitejši slovenski pesnik in pisatelj, dragi Ivan Sivec.

Si resnicoljuben, vesel, z izrednim humorjem in iskrivo domišljijo, neutrudljiv delavec, iskalec resnice in pozitivnih značilnosti oseb in dogodkov (tu si naredil zadetek v polno z romanom o Prešernu) ter res dobra duša, kar vse si pokazal v vseh poglavjih tvojega življenja.
Lepo, da si tudi ti ugotovil, da se od filozofije ne da živeti, deloma pa od pisanja knjig, torej od dela.
Želim ti, da bi lastovke še dolgo letale nad tabo, tvojo najdražjo in tvojo družino, ki jo imaš tako zelo rad. S tem zaključujem svoj uvod v lepši del večera, ki ga bosta popestrila naša cenjena profesorica slovenščine, Darinka Štolfa, in naš priljubljeni sošolec, Ivan Sivec.
Izvolita, beseda je vajina!

DARINKA ŠTOLFA

Kot *vegovka* se moram kar navezati na gospoda Rejca, ker sem bila tudi jaz dolga leta tu, z gospodom Sivcem pa sva kasneje še dolga leta sodelovala. Meni ni preostalo veliko, ker je gospod Rejec povedal že toliko lepih stvari. Rada bi vam povedala, da je gospod Sivec res začel kot tehnik, vendar je doštudiral slavistiko in si pridobil magisterij iz etnologije. Vse to je naredil ob delu in poglej, vsi *vegovci* bi lahko vedeli, na koliko področjih se človek lahko izraža. Romanov in povesti gospoda Sivca je sto. Polurnih ali enournih reportaž je 1150. Poznamo ga radijski poslušalci in drugi bralci, veste pa tudi, da je bilo veliko njegovih del dramatiziranih. Motiviko, ki jo je zajemal v svojih delih, je lepo dramatizirati, tudi film je narejen po njegovi povesti. Zato menim, da smo v goste povabili res eminentnega človeka. Nocoj bo več besed povedanih o njegovem delu *Rib'čev dohtar*. Pesnik France Prešeren sam pripoveduje pisatelju. Pisatelju je idol, tudi sam se je najprej nekoliko posvečal poeziji, a je vendarle ostal pri prozi. Da naj bi lastovke letale nad njegovo družino, to je pa njegovo prvo delo, ki ga je pravzaprav izdal še kot dijak. Tako, da bi res lahko rekli, da nas kot *vegovec* in kot pisatelj spremlja res že dolgo let. Hvala lepa.

IVAN SIVEC

Spoštovane gospe in gospodje, dober večer. Cenjeni ravnatelj, cenjeni visoki zbor, da tako rečem, gospa prof. Štolfa, moj sošolec Milan Rejec, gospod Jožef Ropoša in pa citrarka Barbara! In seveda profesorica matematike, ki zapoje Zdravljico, pa to je čudovita kombinacija, lepše ne more biti. Najprej hvala lepa za te čudovite, lepe besede. Sivčev rod je precej klen. Praded je živel 87 let, ded je živel 87 let, oče je živel do 87. leta, kar pomeni, da imam še 27 let do zadnjega odhoda in oba vabim, da isto prebereta tudi čez 27 let. Hvala lepa, če bosta prišla. To sta tako lepo povedala. Tisto, kar je Milan povedal na koncu, ima vse pripravljeno na računalniku, saj je tehnični tip. Lani, ko sem bil star toliko, kot piše tukaj, 60, so na radiu pripravili literarni večer o meni. Tako čudovito so ga pripravili, da sem se kar zjokal, saj sploh nisem vedel, da znam tako lepo pisati, ker so igralci takega kalibra, kot je Jožef, čudovito prebirali moja dela. Prof. dr. Glušičeva, moja profesorica s fakultete, je napisala lepo besedilo, vmes je bila lepa glasba, tudi citre, in sem se na koncu uredniku zahvalil za tak lep literarni večer in sem bil ves ganjen. Še ponoči sem malo jokal v postelji, ženi sem rekel, naj kar spi, jaz bom pa kar jokal, tako da sva imela malo razdeljeno delo. Zjutraj sem poklical urednika in mu rekel: »Kaj ste me tako hvalili pri šestdesetih letih?« Gospod urednik pa je odgovoril: »To gre v arhiv.« »Kako, v arhiv?« sem

vprašal, »Kdaj boste pa ponovili? Čez deset, čez dvajset let?« »Ne, ne takrat ko boš umrl,« je rekel. In malo imam tudi Milana na sumu, kajti vsi *vegovci* smo praktični ljudje. Tudi jaz sem praktičen, in to, kar je Milan ugotovil, je ugotovil zelo dobro. Na eni strani neka trdnost, na drugi strani pa nas malo zanese, »ausglajza«, kot pravi Milan, ampak jaz imam najlepše spomine na to šolo. Pa tudi sam sem tukaj baje po 43-ih letih. Šola je, se mi zdi, večja, nekako ste jo po ribniško razširili tisti, ki ste za to zaslužni. Zelo sem se bal, da bom srečal neko Mileno Marn, ki je bila moja skrita ljubezen. Morda še kaj bo iz tega, ne vem, ker je ravno Prešernov dan, ampak, ko sem hodil na to šolo, sem srečal neko gospodično in sva se zmenila, da bova pravzaprav skupaj hodila. Pisala mi je čudovito ljubezensko pisemce: »Zelo si mi všeč, zelo rada bi s tabo hodila, ampak mamica in očka ne pustita. Sicer bom pa srečna, če se bova srečala čez štiri, osem, deset let. Milena Marn.« Ampak niste bili Vi. Vi ste premladi, ker ona je bila mojih let. To gospo sem kasneje še srečal in je profesorica nekje na Dolenjskem oz. v Metliki. Kasneje enkrat sem jo srečal in je rekla, da se tega pisma sploh ne spomni več ... Seveda je to rekla, ker je bil mož zraven. Malo bi še pokomentiral to, kar ste tako lepo pripravili. Z gospo Darinko sva sodelovala, saj mi je knjige lektorirala že vmes, tako da ve, koliko znam pisati in koliko ne. Tudi sicer je dobra duša. Eno knjigo smo naredili o Lebarju, invalidu, ki je brez nog. Ona je zastonj lektorirala, jaz sem zastonj napisal, tiskarna je zastonj tiskala itn. in Mirku smo to podarili, da je potem to knjigo prodajal in se je nekako lažje preživljal, tako da sva skupaj naredila tudi dobro delo in ona je bila takoj za to in sem ji že zdaj hvaležen. Mirko Lebar mi je tudi veliko dal. Rekel je: »Vsakemu človeku kaj manjka. Meni na srečo samo noge.« In je res. Če ti samo noge manjkajo, ni tako hudo. Marsikdo nima tako pospravljenega podstrešja, ampak *vegovci* imamo vsi vse, a ne? Vsaj na podstrešju ... Drugače pa imam na šolo res lepe spomine. Vmes pa so bili tudi nekateri profesorji, ki so bili pravi detektivi. Spomnim se profesorja Varla, ki je hodil po razredu kot detektiv gor in dol in samo gledal, če je kdo prepisoval in kaj je narobe itn. Na koncu si lahko dobil največ dve. Risali smo vijake, šraufe«, še danes mi gledajo ven, zato sem malo plešast. Še zdaj ne razumem, da mora človek znati vse vijake narisati. Sam znam kakšnega malo priviti, drugega pa nič. Mi pa smo narisali vse svetovne vijake in prof. Varl je to strogo kontroliral in hodil po razredu gor in dol kot detektiv. Mislim, da sem samo zaradi njega začel pisati detektivke. Kadar koli sem videl kakšnega detektiva, sem si predstavljal, da je to profesor Varl. Kar pomeni, da je vse za nekaj koristno in kasneje pride prav. Za matematiko smo imeli tudi zelo dobro profesorico. Spomnil sem se nanjo, ko sem srečal to mlado gospodično, ampak naša je bila malo starejša, Prijateljeva. Vedno je rekla: »Danes pa bomo vprašali Sivčka,« in Sivček je moral znati matematiko, in čeprav zanjo nisem bil nadarjen, sem se je z veseljem učil, ker je bila profesorica simpatična. Prepričan sem, da bodo imeli Vaši dijaki imeli same petke. Vsaj enih 40, 50, 60 let, potem boste pa tako ali tako šli v pokoj. Imam tudi spomine na gospoda Hlebca, ki je prišel v razred, pa smo bili vsi potrti, mogoče zaradi slabega vremena, pa je skočil na radiator, mislim, da je igral v Šentjakobskem gledališču, in je tam recitiral neko pesem in vsi smo se mu smejali in se ob tem zabavali, pa nas je nekako animiral. Profesorica za slovenščino, mene ni učila gospa Darinka, ampak gospa Vida Hrovatova, zelo prijazna gospa, je učila že mojega brata. Ker je on pisal dobre šolske naloge, sem jih takoj dobro pisal tudi jaz. Čeprav še danes ne razumem, kako sem imel v osnovni šoli zmeraj pet, ona pa mi je dala prvo oceno plus tri. Takoj sem se šel pritožit, ker sem bil navajen na petke. Na Vegovi sem bil ves čas prav dober, in ne moreš pisati tri, če je vse prav. To je bilo popolnoma nelogično. Potem pa sem počasi dojemal tehnično logiko, in sicer, da je treba vzgajati tudi z ocenami. Ko sem se pritožil, sem

naslednjič že imel štiri. To se pravi, da se moraš boriti zase, sem si rekel. Res smo bili vozači, kot je ugotovil Milan. Vstajali smo ob pol petih. Dobro se spomnim, včasih je bilo tudi meter snega. Najprej sem moral priti iz Most pri Komendi, kjer sem doma, do vlaka na Duplici. Ob 6.22 je peljal v Ljubljano in potem šola, potem domov ob 13.15 ali pa 14.22. Doma sem potem še do večera kaj delal in sem bil srečen, da sem zvečer lahko naredil še nalogo. Včasih je tudi nisem, priznam. Se pa spomnim profesorja Opeke, ki je bil kasneje tudi ravnatelj, česar nisem vedel. Rekli smo mu Cegu in bil je strog profesor, ki je učil fiziko, mene pa tudi tehnično risanje. Rekel je: »Dajte programe na konec klopi«, in je šel od klopi do klopi in je kar trgal liste, niti pogledal jih ni. Rekel je: »Še enkrat vsi!« In drugič še enkrat, tretjič smo delali to že z manj veselja, ampak ko je začel dajati »cveke«, smo bolj z veseljem delali. Enkrat sem tiste programe delal dve noči skupaj in sem prišel v šolo z velikimi podočnjaki. Pokliče me. Moram pa povedati, da so nam sošolci s Primorske veliko pomagali. Mi smo imeli še redis peresa in delali smo zelo debele črte, oni pa so nam iz Trsta »švercali«, Milan je bil tudi »švercer«, »prišvercal« mi je kavbojke in tista lepa peresa. Primorci so dobre duše, ker so imeli ves čas stik tudi s tujino v našo korist. In profesor Opeka oz. Cegu, kot smo mu po domače rekli, me pokliče, nekaj časa gleda, in po navadi je rekel: »Kakšni jarki pa so to?« Če si imel malo večji krog narisan, je rekel: »Kakšni vodnjaki pa so to?« Program sem narisal z uvoženimi peresi in je bilo relativno dobro. On je imel navadno oceno ena ali pa štiri. Če si bil zelo dober, ti je dal štiri, kar pa je bilo redko, drugače je v glavnem dajal »cveke«, na koncu pa se je dalo dobiti dve ali štiri. Trojk in petk ni bilo. Gledal je moj program in očitno je bilo vsaj približno v redu in je rekel: »No, mladenič moj, saj je, saj bo ... Od kod si doma?« »Iz Kamnika,« sem rekel. Je pa rekel: »A prav iz Kamnika?« »Ne,« sem rekel, tam zraven...« »Aha,« je rekel, »mladenič, takole je z njim. Najprej gre na vlak, potem se vozi tri ure proti Kamniku, potem pride ponj avtobus, se pelje v hribe, nakar pridejo oče dol z volmi in ga odpeljejo v zadnji hrib...« Jaz sem si pa mislil, ti kar govori, glavno da imam jaz štiri ... Name je naredil nek pristen vtis, tudi nekaj spominčkov o tem sem napisal, tudi o tem, kar zdaj pripovedujem ... Vsekakor pa je to bila šola, na katero smo bili ponosni. Spomnim se, da sem bil po maturi presrečen. Še danes me spreleti srh, kako je bilo to lepo. In srh me spreleti ob misli na ekonomsko šolo. Tam so bile čudovite punce in mi smo imeli skupne plese. Spomnim se, da so bila tam sama dekleta, tu pa smo bili sami fantje, dve punci sta bili takrat ... In vse tiste punce z ekonomske so imele polne bluze ... To je mene poleg elektrotehnike še najbolj zanimalo, ampak zdi se mi, da je bil nekje nek laboratorij in da sem prekuril transformator in sem potem ugotovil, da bi sicer to lahko delal, vendar me je ves čas vleklo na slavistiko, in sem potem to tudi z veseljem naredil. Na radiu pa je bila velika možnost, da sem se zaposlil kot elektrotehnik, saj nisem imel nobene priložnosti, da bi študiral, doma so mi namenili kariero traktorista. To je bila velika kariera, pozneje pa me je brat k sreči vpisal na to šolo, ki sem jo naredil brez težav in ob delu dokončal slavistiko, potem pa še magisterij na etnologiji, tako da je bila tukaj temeljna šola, ki sem jo potem nadaljeval. Toliko o sebi, toliko o spominih ... Vem, da vsak od vas lahko pove najmanj toliko ali pa še več. Skoraj vso pozornost bomo od zdaj naprej posvetili temu gospodu, Francetu Prešernu, Rib'čevemu dohtarju. Kot je rekel Milan in kot je rekla gospa Darinka, sem napisal 100 knjig, baje največ v Sloveniji in vmes je 17 biografskih romanov. Tale o Francetu Prešernu je izšel lani, tako da je sveže delo. Mene je zelo motilo, da je o Prešernu napisano toliko slabega: da je tak pijanec, da je tak babjek, da je tak in drugačen ... Vendar je življenje veliko bolj večplastno, kot se da prikazati, in že prej, ko sem hodil v srednjo šolo, sem ugotavljal, da je Prešeren naredil fantastično delo. Prešeren ni zame le eden največjih

slovenskih pesnikov, ampak je eden največjih evropskih pesnikov. Brez pretiravanja bi lahko rekli največji evropski pesnik tistega časa. Prešeren še vedno živi, vedno bo živel. Z današnjimi očmi in z današnjim pogledom gledamo tudi na literaturo, vendar je v tistem času naredil fantastično stvar, enkratno, saj v Evropi take pesnitve preprosto ni. Ne gre samo za to, da smo *Zdravljico* vzeli za himno in da ga zdaj obnavljamo, ampak zato, ker imajo njegove pesmi še vedno polno vsebino. Tako bo šlo iz roda v rod še naprej. Mene je zelo motilo, da so o Prešernu napisali toliko slabega in da so ga v televizijski nadaljevanki prikazali tako slabo. Pozneje sem se pogovarjal tudi z obema avtorjema scenarijev, in na vprašanjem zakaj tako, sta rekla, varianta na temo. Veste, kdo so avtorji, celo moj zelo ugledni profesor, zelo ga spoštujem, prof. Kmecl, in pa moj kolega z radia Branko Šömen. Zakaj tako? Sam pa sem rekel, da je Prešeren idol Slovencev, Prešeren je v bistvu največji pesnik, eden od evropskih. Po mojem mnenju je treba izhajati iz dela. Zanimalo me je, kaj je človek naredil. Če je slučajno dva deci popil, naj mu Bog požegna, če je kakšno žensko kje pogledal, naj jo pogleda. Kot novinar sem veliko hodil po knjižnicah, veliko po arhivih, po etnoloških zbirkah, za vse stvari ... Nikdar nisem šel na teren nepripravljen, in tudi o Prešernu sem prej pripravil nekaj reportaž, pa o Primičevi Juliji itn., in spoznal, da je zadeva drugačna. Tisto, kar prikazujejo, je nekje nekdo naredil iz svojega zornega kota, zame pa je bil Prešeren popolnoma normalen človek, prizemljen, bi rekli ... O njegovi službi pa ... Tukaj, na robu Kongresnega trga, je bila gostilna »Pekel«, kjer je nekaj časa živel, hodil je v službo po sedanji Wolfovi do pošte, tam je imel pisarno dr. Crobath, njegov sošolec, in tam je delal 14 let. Julija je bila tam, kjer je zdaj, eno hišo bližje ... Na pročelje so dali njen portret, Primičeva hiša pa je bila sicer bližje. Če je zamudil eno minuto, je tri minute podaljšal. Nikdar v življenju ni zamudil. V rokah sem imel dokumente in 85 % pravd je podpisal dr. France Prešeren. Dr. Crobath, njegov sošolec in prijatelj je bil res nekoliko nagnjen k pijači, in zdi se, da so Prešernu kot svobodomiselnemu človeku pripisali marsikaj Crobathovega. Prešeren je opravljal svojo službo tisočodstotno. Bil je res nekoliko drugačen, zavedal se je svoje genialnosti in svoje drugačnosti in svoje pesniške moči. Tudi jaz sem napisal sonetni venec po njegovem vzoru in šele takrat sem začutil, kakšna veličina je v njem. Ker je bil drugačen, ker se je izpostavljal, ker se je zavedal, da lahko v kranjskem jeziku napiše pesnitev, najvišjo pesnitev, je bil za vse nemškutarske kroge sumljiv, sovražen in pravzaprav odveč. Vendar je prav zato vztrajal. Na Dunaju, kjer je študiral, veste, je spoznal neko gospodično, kjer je stanoval in ker je bil dobričina, dobrodušen, z vsakim se je rad pogovarjal, sta se s tisto gospodično spoprijateljila, vendar so mu k sreči prijatelji povedali, da je ta gospodična noseča z nekim oficirjem in je zbežal. Potem je nekako dobil nezaupanje do žensk, in druga njegova ženska, ki je v filmu prikazana kot neko hudo seksualno bitje, to sploh ni res. Ko človek bere to zgodbo in sooči različne dokumente, to je Khlunova iz Gradca. Ta je znala samo nemško, in ko je doktoriral, je doktoriral z odliko. Nikoli ni padel na nobenem izpitu. Ves čas se je sam vzdrževal. Od kmetije je dobil 50 goldinarjev, toliko, kot mu je grof Dubsky v Lisicah, kjer je inštruiral njegovega sina, dal za napitnino. Prikazujejo, da je bil slab študent, da je bil slab odvetnik. S Khlunovo sta imela čisto lepo razmerje, pisala mu je čudovita pisma, bila je zelo zaljubljena vanj in tudi on vanjo. Nikoli ni blefiral, kar je bilo, je bilo prisrčno ... Ampak naenkrat mu je pisala: »Ti pridi v Gradec, boš takoj dobil odvetniško pisarno (oče je že bil odvetnik), naredili bomo iz tebe gospoda.« To ga je tako zmotilo, da bi ženska, da bi tuji, nemško govoreči ljudje naredili iz njega gospoda, da se je ustavil in nikdar več pisal. Gdč. Klunova mu je še naprej pisala čudovita pisma, vendar on ni nikdar odgovoril. Dekle je po tistem dobesedno shiralo, zgleda tudi zaradi te

ljubezni. Ko sem potem študiral njegovo življenje, se je on, po mojem občutku, zavedal, da če gre v Gradec, bo potonil v nemški kulturi, v nemškem življenju in preprosto ne bo mogel narediti tistega, kar je že čutil v sebi. Takrat je že čutil, da bo lahko napisal sonetni venec, da bo lahko napisal nekaj čudovitega. Preprosto pobegnil je oz. se umaknil iz vsega tega. Kajti narediti takrat take visoke pesnitve v jeziku preprostih ljudi, so rekli v jeziku kmetov, rokodelcev, ko je bilo tako rekoč vse nemško ... Treba je vedeti, da je imela takrat slovenščina oz. kranjščina približno tak status kot danes romščina. Vedeli so, da obstaja, določeni krogi so vedeli za to, slovenščine pa ni bilo nikjer, niti v uradih niti v šolah. V prvih razredih sta bili dve uri, potem ena ura, na koncu pa nič. Tako je seveda treba gledati na Prešerna. Prve pesmi je pisal v nemščini, kar je znano. Pisal je tudi sonete v nemščini, in lahko bi pisal naprej v nemščini in bi bil morda drugi pesnik takoj za Goethejem, ker je imel tako pesniško moč in je bil tudi tako izobražen, da bi lahko pisal čudovite nemške pesmi. Ampak ko je hodil tukaj mimo, je začel pisati prve, čudovite gazele. Eno od njih bo prebral gospod Jožef.

JOŽEF ROPOŠA

Pesem moja je posoda tvojega imena ...

IVAN SIVEC

Hvala lepa obema za čudovite besede in nežne zvoke. Nekako takole bo valovil večer naprej, ne bo ga še konec, kakšne pol urice bomo še skupaj ... Mi imamo malo daljše maše kot pa ponekod drugod. Sonetni venec. Trnovsko cerkev poznate, res se je vse skupaj tam začelo. Povedati moram, da je bila Julija, ki je živela nedaleč od nas, najbogatejša ljubljanska nevesta. Gospodična, ki je bila tudi zelo lepa in je znana tudi po sliki, ki jo je naslikal Matevž Langus. V knjigi imam 62 barvnih slik in je vse dokumentirano tako, kot je treba. Saj veste, tehnik brez dokumentov ne more. Drugače bodo rekli, da si je Sivec nekaj izmislil. Dokument je treba priložiti, potem pa utihnejo tudi tisti štirje, kot si rekel. Lahko govorijo o svojem grobu, to je njihova stvar. Julija je bila takrat tu in Julija je ostala brez očeta in brez brata v dveh letih. Oče in brat, oba sta umrla zelo na hitro. Takrat ni bilo antibiotikov in podobnih stvari, in ko je človek staknil kakšno bolezen, je lahko preživel ali pa je odšel. Tako oče in brat sta odšla, in ostala je samo mama in ona. Imeli pa so trgovino tukaj, kjer je zdaj Tromostovje. Včasih je bil lesen most, na drugi strani »špital«, kot veste. Ded se je preselil iz Tržiča in postavil kramarsko hišico in takoj so obogateli, ker je mimo bolnišnice hodilo veliko ljudi. Julijin oče je bil že bogat in vse je kazalo, da bodo eni najbogatejših. Ker pa sta oba na hitro umrla, sta ostali smo ženski. Mama se na trgovino ni spoznala, prav tako tudi Julija ne. Tako da je mama hotela to svojo ljubo Julijo čim bolje poročiti. V Kazini so bili plesi, je bila knjižnica, je bilo marsikaj, kulturno središče. Prešeren je hodil samo mimo Kongresnega trga skoraj vsak dan tja v knjižnico: prebirat revije, svetovne časopise itn. Mama pa je Julijo po Wolfovi s kočijo pripeljala tja na ples, kajti to je bila gospoda in se je bilo treba pokazati ... Sto metrov jo je peljala s kočijo in Prešeren jo je videval. Videval jo je tudi, ko sta hodila mimo v službo, tako da sta se na videz in tudi tako poznala, saj je bil Prešeren izpostavljen, drugačen, znan, ona pa kot nevesta in bogata hči trgovca tudi prav tako, vsi so jo poznali. Kot je rekel dr. Kmecl: »Če Julije ne bi bilo, bi si jo moral izmisliti.« K sreči je bila. Ni slučajno, da je tekel za njo, ko je šla v trnovsko cerkev. Bila je pomlad in bil je poln nad in verjetno ga je razganjalo. Navada je bila, da so si šle ženske na velikonočno soboto ogledat pet božjih grobov. To je takrat, ko Bog še miruje, preden vstane. Ženske so hodile od cerkve do cerkve, predvsem mlade so obhodile pet ljubljanskih cerkva, da so se pokazale bodočim ženinom. To je bila neke vrste avdicija. Prešeren je tekel za njo, jo spoznal in takrat je že začutil, da bo napisal sonetni venec in ga je posvetil njej. V Ljubljani je nastal velik škandal, v Ilirskem

Jožef Ropoša, Dijak Š 4. D, 1978/79

listu 22. februarja 1834 je bil objavljen z akrostihom. Prosim, če kar prebereš.

JOŽEF ROPOŠA

Sonetni venec

IVAN SIVEC

Hvala, Barbara, hvala, Jožef. Povedati moram, da sem napisal 18 biografskih romanov, vendar je Prešeren nekaj posebnega. Ne samo zaradi knjige, ne samo zaradi tega, ker je optimističen pogled nanj tak, kot je, realističen, da izhajaš iz njegovega dela, ne iz tega, kar si nekako lahko napleteš tudi v glavi. Prebral sem vse tisto, kar je v slovenskem jeziku napisano o njem in videl sem, da so nekateri prepisovali drug od drugega, taka je pač strokovna veda. Vendar potem človek vidi, kako in kaj. Tehnična veda je veliko bolj natančna. V življenju sem imel to srečo, da sem po eni strani lahko bil tehnik, po drugi strani, da sem lahko slavist. Potem vidiš, kakšna je razlika. Tehnik preprosto ne more zgrešiti. Mora delovati. Žarnica mora svetiti, televizija mora delati. Zato mi to pomaga tudi pri zbiranju podatkov. Ko soočiš dva podatka, vidiš, da je življenje nekoliko drugačno. Pred štiridesetimi oz. pred enainštiridesetimi leti sem pri vojakih napisal sonetni venec natanko po vzoru Franceta Prešerna. Me zanima, koliko ste se naučili pri slovenščini. Kakšna je pravzaprav metrika, kakšna mera je sonetni venec? Peterostopni nadštevilni jamb. Pesnik je med nami. Dve kvarteti, dve tercini, je akrostih, magistrale in vse tako. Meni je bilo to že včasih zelo ljubo. Imel pa sem veliko srečo, saj sem bil pri vojakih v Srbiji, in ko sem prišel na dopust, sem se zaljubil v neko Dolenjko. To je bil en teden ljubezni. Prešeren je Julijo veliko dlje videval, meni pa je zadostoval en teden, da se je vžgalo. Ko sem se vrnil v Srbijo po tednu čudovite ljubezni, smo imeli takoj »vežbe«. Postavili so nas po različnih krajih, na 20, 30 kilometrov, in ker sem bil elektrotehnik, sem »održavao vezu«, kot so rekli takrat. Vsak od nas je imel postajo, pa smo se pogovarjali. »Vežba« je trajala en mesec. Tako sem vprašal svojega nadrejenega oficirja: »Kaj pa, če mi tole crkne?« On pa je odgovoril: »Ništa, ništa, ti samo čekaj.« V vasi sem se lahko prehranjeval in vse je bilo v redu. K sreči je postaja drugi dan »crknila«, s sabo pa sem imel čudovito knjigo, *Besedna umetnost* Silve Trdina. Ta ženska je napisala fantastično knjigo, ki je še zdaj učbenik za vsakega pesnika, pol pesnika. Ker sem bil sveže zaljubljen, sem preprosto napisal tej dolenjski ljubezni sonetni venec natanko po Prešernovem vzoru. Tako po metriki, po obliki, po akrostihu, po vsem. Ampak takrat človek začuti, kaj je naredil Prešeren, kaj si pa sam sposoben. Nesel sem to dr. Paternuju pokazat, pa se nekako ni hotel z mano pogovarjati. »Gospod profesor, napisal sem sonetni venec, tako kot Prešeren!« sem rekel, a sem takoj imel občutek, da bo to bolj slabo. Po treh tednih ga je le prebral. Vprašal sem ga, kako. »No, za tri pa je v primerjavi s Prešernom.« Pa je bil kar tiho. »No, za minus tri.« Pa me je prijel okrog ramena, pa je rekel: »Gospod Sivec, čudovit pesnik, a zmenila se bova za plus dve.« In prav je imel. Točno tako je. Ker pa sem bil previden in ker se mi je zdelo, da tista Dolenjka verjetno ne bo moja žena, sem akrostih naredil *V imenu ljubezni*. Izvoli, Jožef.

JOŽEF ROPOŠA

Vsak sreča s svojim se nekoč življenjem.
In prvo ti prinaša lepe slike.
Mladost je čas, ko zbiraš si spomine.
Enkratno pač je vsako hrepenenje.

Ni lepše je besede kot ljubezen.
Užil bi vsak rad vse njene sladkosti.
Ljubezen vzklije in živi v radosti.
Jok, solze in obup so njena pesem.

Uprl vanjo si vse upe svoje.
Bila kraljica je vseh tvojih dnevov.
Edina misel, ki ti v srcu poje.

Zaide sonce preden se naužiješ.
Nebo oblak prekrije pred večerom.
Ime le njeno vase, zase skriješ.

IVAN SIVEC

Še dva taka odlomka bosta sledila. Verjetno ste približno začutili besedje, ki je pri Prešernu nekako zavarovano, pa vendar pove zelo zelo malo. To sem napisal pri dvajsetih letih pri vojakih, takoj po tehniški šoli, in tudi v knjigi sem ga zato objavil, da nekako dokumentiram, da se ve, da bi lahko mogoče bil tudi pesnik. Vendar sem čutil, da za to nisem sposoben in da me tudi ne vleče prehudo, in sem potem pač krenil bolj v leposlovno smer. O Prešernu pa je treba povedati še dve stvari. Eno glede Zdravljice. Ta je vsaj po moji presoji, po soočenju dokumentov, nastala na Dolenjskem, na gradu Prežek. Prešeren je imel dva dobra prijatelja. Eden je bil Andrej Smole, ki je bil doma pri Figovcu, kjer še vedno stoji hiša. Tam so bili zelo bogati in so kupili še eno hišo. To staro hišo so podrli in baje so odkrili lonec samih zlatnikov. Baje so bili tako bogati, da tega sploh niso mogli zapraviti, in Andrej Smole, ki je sicer zbiral narodne pesmi in je bil dober Prešernov prijatelj, je bil veseljak. Veliko bolj ponočnjak kot Prešeren in veliko bolj veseljak, ko je šlo za žlahtno kapljico. Tako se je na koncu sam zapletel, da je bil nekje »avtor« nekega otroka in je potem pobegnil od tistega avtorstva v tujino in na koncu dobil spolno bolezen, se vrnil domov in umrl v Prešernovem naročju na dan svojega godu. Včasih niso praznovali rojstnih dni, ampak samo god. Umrl je na dan sv. Andreja, star 40 let v Prešernovem naročju. Povabil jih je vse na zajčka, včasih je bila to velika pojedina. Če je kdo jedel zajca, so vsi prišli na zajčka, pa ni bilo nič s tem, saj je Smole prej umrl. Ana Jelovškova je potem vprašala: »Kdo pa je zajčka pojedel?« Andrej Smole je vsekakor pripeljal Prešerna vsaj trikrat na grad Prežek, blizu Šentjerneja na Dolenjskem. Priporočam vam, da si ta grad ogledate. Zdaj ga obnavljajo. Ko pogledaš tiste griče, tisto trto, to je *Zdravljica*. Ko pogledaš skozi okno gradu, ki je malo dvignjen, tam je nastala *Zdravljica*. Verjetno jo je potem napisal v Ljubljani, čeprav je znano, da ga je k temu spodbudil Primorec, Vrtovec, ki je napisal v Bleiweisovih *Rokodelskih novicah*, naj vendarle naš veliki pesnik spesnijo tudi neko zdravico trti. Prešeren je to imel v srcu, imel je v sebi, bil je tudi narodno dovolj zaveden, da je potem vedel, da to ne bo zdravica kot zdravica in da se da iz tega narediti veliko več. Ko vidite *Zdravljico*, je to hkrati tudi čaša, s katero lahko človek ob vsaki kitici posebej trči, seveda s prijateljem. Zato je verjetno Andrej Smole zelo zaslužen, kajti če preberete pesem, ki je posvečena Andrejčku Smoletu, so v njej uporabljene iste besede kot v *Zdravljici*. Ko človek to primerja, vidi, da je isti duh in da ima Smole veliko zaslug za to. Prvi in glavni njegov prijatelj pa je bil Matija Čop, ki je utonil v Savi, kot veste. Prešeren je nosil domov spise, vedno je pomagal kmetom, po trikrat, štirikrat je rekel preprostim ljudem: »Takole pa takole reci na sodišču, da bova zmagala.« Ni mu šlo samo za to, da bi zmagal kot odvetnik, ampak da bi ljudem pomagal. Preprosti kmečki ljudje so bili takrat še zelo nedovzetni za te stvari. Rekel je: »Kako boš rekel na sodišču?« In ko je povedal tretjič, četrtič, ko mu je kmet povedal takole in takole bom rekel, sta šla na sodišče. Zato je tudi skoraj vse pravde dobil. Tudi takrat, ko je Čop prišel ponj, da bi se šli kopat, je imel neko pravdo doma, je nekaj gledal, študiral in zato je ostal doma. Ni odšel s Čopom, in morda bi se vse drugače izteklo. Čeprav ni dokaza, ali je Prešeren sploh znal plavati ali ne. Znano pa je, da ni znal plesati. V Kazini ni nikoli plesal, zato se je z Julijo pravzaprav malo šalil, hodil jo je samo gledat. Čopu pa je potem posvetil tako rekoč drugi največji slovenski biser, to je *Krst pri Savici* in pa tudi prigodniško pesem, neke vrste slovo.

JOŽEF ROPOŠA

Matiju Čopu

IVAN SIVEC

Barbara igra same pesmi, ki so meni všeč. Nič se nisva dogovorila, ampak videti je, da srce kar valovi, tako in drugače. In Jožef čudovito recitira, res enkratno.

Počasi se bomo iz te žalosti dvignili in bomo naredili vesel konec. Rad bi povedal še dve stvari. Jožef bo potem recitiral še eno pesem, Barbara pa bo zaigrala še dve pesmi. Napisal sem knjigo o Jerneju Kopitarju, *Le čevlje sodi naj Kopitar*. Znan je po tem, vendar se mu dela velika življenjska krivica. Nekaj bom vprašal slavistko, saj je življenje vedno en mali kviz. Jernej Kopitar je bil 20 let starejši od Prešerna, Prešernu je Kopitar na Dunaju pregledal pesmi. Tri so ostale, ostalo je Prešeren v tisti prvi jezi vrgel v ogenj, vendar ni tega nikdar obžaloval. Kasneje sta se spopadla ob črkarski pravdi itn., Prešeren je bil toliko močan, toliko nad Kopitarjem, da si mu je upal povedati resnico. To je bila pravzaprav zelo smela poteza. Kopitar je napisal prvo slovensko znanstveno slovnico, ki je za vse jezikoslovce temeljno delo. Lani je bilo 200 let, odkar je izšla. Kopitar je bil na Dunaju najprej peti skriptor, četrti, tretji, prvi. Prvi skriptor pomeni, da je bil direktor cesarsko-kraljeve knjižnice – kot bi bil direktor NUK-a –, seveda pa je bilo cesarstvo precej večje kot Slovenija. Bil torej eden najbolj imenitnih ljudi. Kopitar si je dopisoval s tristotimi pomembnimi ljudmi tedanje Evrope, in to je vse dokumentirano tudi v moji knjigi. Predaval je na Sorboni, na Oxfordu, in postavil v Vatikanu, kamor ga je povabil tedanji papež, stolico za slovanske jezike, tako da je bil eden najimenitnejših ljudi tistega časa, velik gospod. Ko je umrl, so zvonili vsi dunajski zvonovi, kar pomeni, da so ga na Dunaju zelo spoštovali. Pri nas je žal znan samo po tem sonetu, kjer pa je imel Prešeren v bistvu tudi prav. Takrat je Kopitar že nekoliko zaostal v tem razvoju in je bil človek, ki je drugače gledal na življenje. Samo Prešeren se mu je upal zoperstaviti. Jernej Kopitar je bil doma blizu Vodic. Uganka je naslednja: doma je bil iz majhnega kraja, kjer se tudi moja knjiga začne, in se mu reče: »Spred ma rep odzad pa ne, bliz Vodic najdeš me.« To so Repnje. Tudi on je bil torej tehnični tip. Ker mislim, da ste skoraj pravilno odgovorili, bi vam podaril tole knjigo. Najprej vam, izvolite. Danes je moj sedemstoti literarni večer, zato bom podaril sedem knjig. Tukaj na odru imam kar nekaj priložnosti, da podarim ... Podarjam Kopitarja, kajti to vednost je potrebno širiti naprej. Izvolite, gospa Darinka, izvoli, gospod sošolec, izvoli, gospod dramski umetnik ... A nimaš Prešerna že? Vidite, on je sposoben človek, on bo tudi dober trgovec ... Imam pa posebno pesmarico še za naši dve glasbenici. »Kjer lastovke gnezdijo« poznaš? Še ne? Potem se jo pa nauči ...

A je bilo to sedem? Ravnatelj, kje si? Ste si zapomnili to pesmico? »Spred ma rep odzad pa ne«, kaj več je pa v knjigi. Tako da bo sedmica srečna. Če kdo želi kakšno knjigo, jo kasneje lahko dobi po znižani ceni. Tukaj beležim vse zadeve. Moram pa povedati, da je danes zame velik slavnostni dan, ne samo zato, ker sem tukaj, ampak ker je izšla prva knjiga trilogije o Karantaniji. Tri debele knjige bodo, petnajst let sem zbiral gradivo. O tem še ni nič napisanega, to so tri knjige, prva je izšla danes, druga izide čez en mesec, tretja izide čez en mesec, v časopisih že pripravljajo rompompom, s tem v zvezi se bo dogajalo še marsikaj. Človek je majčkeno divji, majčkeno grd, ampak vsebina je lepa, nežna, ljubezenska. To sem si v življenju še nekako želel narediti. Res je, da imam do 87. leta podaljšek, ampak rekel sem si, ko to napišem, lahko odidem. To je izšlo zato, ker je moralo nastati. Vsak človek mora v življenju nekaj narediti. Zato tudi razumem Franceta, ki je to preprosto moral narediti. Sam sem čakal, da bom naredil tole. Treba je povedati še nekaj. V času, ko so nastali *Brižinski spomeniki*, ki jih poznate, okoli leta 1000 torej, napisani so bili v stari slovenščini in so bili namenjeni temu, da bi dobilo preprosto ljudstvo krščansko vero, da bi jih pokristjanili, takrat je obstajala Velika Karantanija v naslednjih mejah: celotna Avstrija, imam dokument, celotno zdajšnje slovensko ozemlje, celotna Istra, del Kvarnerja, celotna Furlanija in del veronske krajine. To je bila Velika Karantanija, kjer se je pretežno govorilo staro slovenščino. Velike polemike obstajajo o tem, ali je to naša pradomovina, ali je naše

ustoličevanje naša prademokracija itn. Tudi naša, ali pa predvsem naša. Vem, da bodo nekateri zgodovinarji poskočili, ker nekako hočejo ustreči drugim. Sam razumem, tudi morda kot elektrotehnik to tako, da je zgodovinska veda sorazmerno mlada in da je bila ves čas pod vplivom Dunaja ali Beograda. Ljudje, ki so to študirali, so bili pač plačani. Ko sem bral različne zgodovine, je v njih tudi veliko prepisanega in veliko napisanega v drugim všečnem duhu. Ampak Slovenci smo ostali na tem ozemlju, na tem prepihu prav zato, ker imamo tako visoke pesnitve, kot so Prešernove, kot so Cankarjeve in marsikatere druge. Ne bi ostali, če v nas ne bi bilo nekaj več. Mislim, da tisto, da smo narod hlapcev in dekel, kar je Cankar nekoliko pretirano poudarjal, pač v svoji resignaciji, preprosto ne drži. Nekateri zgodovinarji, ki so neodvisni, pravijo, da je 45 podobnih narodov, kot smo Slovenci, v 2000-letni zgodovini izginilo. Bila so plemena, taka in drugačna, in so izginila, Slovenci pa smo še zmeraj tukaj. Malo samozavesti sem hotel vliti s to trilogijo. Prva govori o kralju Samu, ki so nam ga pravzaprav ukradli Čehi. Nikjer ni nobenega dokumenta o tem, da je kralj Samo, ki je prvi združil slovanska plemena takratnega časa, in Karantanija je bila velik del te Samove države. Samo je zgodovinska oseba, saj obstajajo dokumenti v raznih drobcih, a ni bil Karantanec. Lahko razpravljamo o tem, ali je bil Praslovenec ali ne, vsekakor pa je bil v Karantaniji rojen in je komuniciral v stari slovenščini, v tisti slovenščini, v kakršni so napisani *Brižinski spomeniki*. Druga knjiga, kjer je objavljeno, kar sledi, je *Cesar Arnulf*, popolnoma zamolčana osebnost slovenske matere in nemškega očeta. V Nemčiji ga imajo za svetnika, ga imajo za močno izpostavljenega človeka, imajo celo muzej, ampak nekje sem našel, rojen od matere Ljudmile, slovenske matere sin. In ta človek je bil cesar, kronan je bil v Rimu za cesarja celotnega frankovskega kraljestva tistega časa. To je bila skoraj celotna današnja Evropa. In tretja je gospa, saj pravijo, da moramo povedati kaj lepega tudi o gospeh. Imeli smo že svojo svetnico, to je kneginja Ema in moja tretja knjiga govori o njej. Ne toliko o svetnici kot o tem, da je ohranila slovenstvo na tem ozemlju. Cerkve so bile včasih lastniške. To je imel škof, to je imel župnik, vse je bilo razdeljeno po lastnini. In človek, ki je tisto upravljal, je imel zraven posestvo itn. Velika napaka v zgodovini za nas Slovence se je zgodila, da so cerkveno mejo naredili po Dravi. Kar je bilo nad Dravo, je spadalo pod Salzburg, Solnograd, kar je niže, pod Oglej. Tam, kjer smo tudi mi podpisali sporazum. Kar je ostalo pod Dravo, je bilo v glavnem posestvo Eme, in ona je poskrbela, da so bile te cerkve njena last in tako se je opravljajo tudi bogoslužje v slovenskem jeziku itn. Kar je bilo gor, so ponemčili, potujčili, in je stanje takšno, kot je. Ko sem to raziskoval, sem bil pri Krnskem gradu, kjer je bilo ustoličevanje in vse to, pa mi je neki domačin povedal zelo dobre stvari. Pa so tole kar raziskovali? Ja, so. Pa kaj so izkopali? Saj se je ustoličevalo tristo let. Rekel mi je: »Ko so prišli do nekih kamnov, kjer so bili slovanski, slovenski napisi, so rekli 'Zasuj!', in ne raziskujejo več.« Šele zdaj, morda bo slišati zelo osebno, šele zdaj razumem Haiderja, zakaj je norel. To je karantanska zgodovina, ki je pretežno slovenska zgodovina. Preprosto ga je motilo, da se je o tem govorilo, ker se je govorilo o neki tuji zgodovini. *Österreich* je bila mejna krajina nad Dunajem, neka polovična Istra, toliko ozemlja je bilo. Pričakujem, da boste knjige prebrali in boste malo več videli, za zdaj je izšel samo *Kralj Samo*, a lepo se je vključil v ta večer. Vroča je prišla iz tiskarne, pa tudi sedemstoti literarni večer je to bil, zahvaljujem se vam za pozornost. Da bo pa zvenelo še lepše, bo Jožef povedal eno bolj veselo pesmico in na koncu bo Barbara zaigrala eno veselo popevčico – *Zarjovelo dvičico*.

JOŽEF ROPOŠA

Zarjovela dvičica

IVAN SIVEC

Za daljša vprašanja ne bo več časa, da pridemo domov do Odmevov, da vidimo, kaj

se dogaja tudi v politiki, da ne bomo česa zamudili. Če kdo kaj na kratko vpraša, bom odgovoril na kratko, sicer pa bomo počasi zaključili. Se je kakšno vprašanje zbudilo? Je vsem vse jasno? Lepo, dobro. Če kdo želi, bom z veseljem podpisal, navadno je na literarnih večerih tako, da gredo knjige tudi med ljudi. Spomnim se, ko sem napisal knjigo o Gregorčiču, so rekli trije: »Tale gre v Ameriko, tale gre v Kanado, ta bo pa za doma, za pod Bogkov kot.« »No,« sem rekel, »pa preberite jo tudi, saj je dobro, če se knjiga prebere.« Sicer pa so knjige povsod v knjižnici. Vidim, da imate bogato knjižnico, in upam, da ne samo tehniško, ampak tudi leposlovno. V najinem času, Milan, in v času gospe Darinke, ni bilo takega razkošja. Zdaj pa imamo pravzaprav vsega preveč. Zato vzemimo in jejmo čim več tega bogastva, ki nas obdaja. Hvala lepa za pozornost. ■

VEGOVCI IN ŠPORT

SILVESTER TRATAR

Pozdravljeni na že petih *Večerih na Vegovi*. Nocoj gostimo športnike oziroma nekdanje *vegovce*, ki so tako ali drugače povezani s športom ali pa se z njim aktivno ukvarjajo. Večer so pripravili člani šolskega aktiva športne vzgoje, zato besedo predajam Igorju Vuliču.

IGOR VULIČ

Naš prvi gost je dolgoletni profesor športne vzgoje na Vegovi in vsestranski slovenski športni delavec, gospod Miha Potočnik. Z njim se bo pogovarjal kolega Ljubo Šegatin. Pogovor bodo popestrili posnetki različnih športnih dogodkov iz 50-letne zgodovine.

LJUBO ŠEGATIN

Na posnetkih ste lahko videli, da smo bili oz. so bili takrat dijaki vsi v enaki opremi, do pasu goli in v enakih hlačkah. To ste zahtevali, in kolikor se spomnim, ste, ko ste učili mene, za to zelo lepo poskrbeli. Morda bi najprej povedali nekaj besed o tem.

MIHA POTOČNIK

Mogoče sem bil malo »tečen«, ker je v moji naravi, da dam nekaj tudi na formo. S fanti sem se dogovoril: »Vsaka klapa, vsako društvo, vsaka skupina, ki se ukvarja s športom, ki nabavi žogo, ima tudi drese oz. enotno vadbeno obleko.« Dal sem jim mesec dni časa, da se dogovorijo. Rekel sem: »Vseeno mi je, ali imate črne hlačke, zelene ali rdeče.« Vsak razred se je odločil in nabavil opremo. Kolegi s fakultete oz. centralne stavbe univerze so točno vedeli, kdaj so moje ure, ker so bili vsi dijaki lepo enotno oblečeni. To je bila mogoče moja kaprica, vendar ni bil noben problem kupiti hlačke.

Miha Potočnik, profesor

Rajko Dolinšek, dijak Š 4.A, 1969/70

Ljubo Šegatin, dijak Š 4.D, 1975/76

Gorazd Penko, dijak J 4.A, 1980/81

Borut Holy, izredno izobraževanje, 1998/99

LJUBO ŠEGATIN

Iz svoje dolgoletne kariere se gotovo spominjate tudi kakšnega zabavnega ali nenavadnega dogodka. Nam lahko kašnega zaupate?

MIHA POTOČNIK

Sicer sem bolj vajen piščalke in štoparice kot pa mikrofona, a nekaj posrečenih dogodkov lahko opišem. Ko sem po dekretu odšel v Tržič, sem bil tam osem let. Včasih ni bilo razpisa, bil je »befehl« in si moral iti. Potem pa sem prišel v Ljubljano; najprej sem bil nekaj mesecev na Šubičevi, potem pa na naši Vegovi. Na Šubičevi so bili v glavnem mestni fantje, jaz pa sem iz tiste, bi rekel, naravne, kmečke, gorenjske preproste družbe prišel v smetano Ljubljane. Nisem našel takoj stika z njimi, in sem veliko razmišljal, kako to storiti. Neko uro smo imeli v načrtu košarko. Pogledam na uro in vidim, da bi morali končati, pa rečem: »Fantje, dovolj je, zvonilo bo vsak čas.!« Najbolj nekolegialno je bilo, če si podaljšal svojo telovadno uro, posebej, ker so fantje to izkoriščali in so radi zamudili kakšno uro matematike, francoščine ali latinščine, češ da sem jaz podaljšal uro. Slišal sem godrnjanje, še malo, še dva koša, potem pa zarenčim: »Dovolj je, mudi se.« Eden od dijakov je vzel žogo in se napotil proti meni. Meter stran od mene pa mi jo je z vso s togoto vrgel v obraz. Nos sem imel rdeč cel mesec, in imeli so me za pijanca. Refleksno sem ga udaril, in to ne malo. Videl sem ga na tleh in sem zavpil: »Javil se bom direktorju, pa tudi ti se daj!«. Mati profesorica angleščine, oče znan ljubljanski inženir, imena pa ne bom povedal. To je bil neprijeten, nepedagoški ukrep, a bilo je refleksno, niti tega nisem vedel, s katero roko sem ga mahnil. Bil sem mlad, včasih sem malo boksal in tega ni bilo mogoče popraviti. Javil sem se direktorju in čakal. Represalij ni bilo, saj sem se tudi mami opravičil. Nekaj časa sem bil tudi na Srednji zdravstveni, preden sem prišel na tole elektrotehniško šolo. Kolegica je bila na porodniškem dopusti, in smo si razdelili njene ure, tako da sem dobil nekaj razredov deklet. A to ni bila težava. Težava je bila, da nisem znal dovolj nežno z njimi. Neko dekle se je obiralo, se izmikalo, bala se je za frizuro, vadili pa smo vaje moči v dvojicah. »S kom pa greš ti v par?« In takole polglasno reče: »Najraje z vami.« To sem preslišal – in tri, štiri, gremo. To je eden izmed takih dogodkov, ki se ga še zdaj dobro spominjam.

LJUBO ŠEGATIN

Kot vem, ste dolga leta poučevali tudi plavanje. Ste tudi tam doživeli kaj posebnega? Nekaj tednov nazaj se je zgodila zelo tragična nesreča, v kateri se utopil deček. Se je Vam kdaj zgodilo kaj tako neprijetnega?

MIHA POTOČNIK

Stanoval sem na Jamovi, bivši Marmontovi, v bližini Kolezije. Znani plavalni delavec Mitja Prešeren me je povabil: »Pridi k nam, boš kaj prevzel.« In tako so mi naprtili plavalno šolo, v kateri sem imel med počitnicami tečaj ali dva, tako da sem bil štirideset let tudi med počitnicami ob vodi, v vodi ali pa pod vodo. Posledica je, da sem precej naglušen, pa kaj bom jamral, saj sem dovolj star, da imam pravico biti naglušen. Štirideset let sem torej učil, pa nisem imel nobene posebne težave, razen enkrat. Urnik smo imeli tak, da so od devetih dopoldne do pol enajstih vadili v skupinah, približno osem do deset jih je imel vsak vaditelj. Vaditelji so bili s fakultete za telesno vzgojo. Med odmorom ni smel nihče v vodo, jaz pa sem dežural in pazil, da se to res ni zgodilo. Ni bilo namreč posebne pregraje za globoko vodo; bil je velik, petdesetmetrski bazen, in manjši, približno 10 x 10. Ko otroci niso smeli v vodo, so se lahko žogali. Nekomu je padla žoga v globoko vodo. Neplavalec se je zbal za žogo in nepremišljeno skočil v globoko vodo. Vaditeljev ni bilo, bili so na kavi. Sam sem to opazil, z mano je bil tudi sin Stojan, ki je imel okoli 10 let, pa je bil že odličen plavalec in je kasneje treniral tudi pri Plavalnem klubu Ljubljana. Bil je zraven bazena, in je takoj skočil v vodo in pomagal temu fantku, neplavalcu. Vem, da se ga je utapljajoči oklenil okoli vratu,

in me je kar malo stisnilo. K sreči sva dva takoj skočila v vodo: jaz sem zagrabil sina, kolega vaditelj pa manjšega fantka, in oba sva potegnila iz vode in ju spravila na suho, tako da ni bilo treba niti zdravniške pomoči. Spominjam pa se tudi bolj žalostnega dogodka. Bilo je že dvanajst, pripravili smo se in šli domov. Tako je bila vsak dan in vaditelji so to vedeli. Ura na Koleziji je bila naš gospod. Kar naenkrat pa so – že po dvanajsti uri – pripeljali na bazen punčko krvavega obraza. In kaj je bilo? Dve punčki, stari okoli deset let, sta se sprli. Ena je počakala drugo, s katero je bila v sporu, dala v plastično vrečko kamen in jo udarila po glavi. Zadela jo je na sence. Punčka je prišla jokat na bazen, poklicali smo zdravnika oz. reševalce. Hudega ni bilo, a dobila je štiri šive. To je bilo sicer že po naši službi, saj smo otroke spremljali le do izhoda iz bazena. Se pa tega kar dobro spominjam.

LJUBO ŠEGATIN

Prepričan sem, da ste s tem, ko ste se odločili za športnega pedagoga in toliko ljudi naučili določenih športnih veščin, plavanja in drugih športov, našli zadovoljstvo. Kako zdaj ocenjujete svoje poklicno življenje?

MIHA POTOČNIK

Če bi še enkrat prišel na svet, bi bil to, kar sem bil. Vsekakor sem s svojim poklicem zelo zadovoljen in ni mi žal. Marsikdo se me spominja pozitivno, mogoče sem se komu zameril, če sem bil preoster in sem pazil tudi na higieno in ne samo na razgibalne vaje. Bradljo sem spošteval enako kot košarko. Vsestranskost je bila moje načelo, tako so nas tudi učili v Beogradu in na Visoki šoli za telesno vzgojo, kjer sem diplomiral iz elementarnega in reševalnega plavanja.

LJUBO ŠEGATIN

Gospod Potočnik, najlepša hvala za Vaše odgovore. Zelo ste nam popestrili večer.

IGOR VULIČ

Gospod Potočnik v zahvalo za sodelovanje na našem *Večeru* Vam poklanjamo tole simbolno darilce. Še enkrat hvala. Verjamem, da bi pogovor z gospodom Potočnikom lahko potekal še ure in ure, vendar nas čas preganja. Dijaka Anže Polič, dijak razreda R 3. C na naši šoli, in Aleš Kobal, dijak Srednje medijske in grafične šole, na kateri imajo plesno skupino *Running Men* bosta predstavila ples, imenovan »shuffle«, ki naj bi se v osemdesetih letih prejšnjega stoletja razvil v Melbournu v Avstraliji. Izvolita, oder je vajin.

IGOR VULIČ

Fantoma se zahvaljujem za plesni nastop, mi pa gremo naprej k pogovoru z nekdanjimi *vegovci*, ki so jih pota ponesla drugam, ne v računalništvo, v elektrotehniko in podobno. Prvi je nekdanji tekmovalec, trener kolesarskega kluba *Rog Radenska*, trener slovenske reprezentance, tako moške kot ženske, trenutno pa direktor *Maratona Franje* in avtor knjige *Človek, na bicikl*, Gorazd Penko. Prosim.

Naslednji gost je Rajko Dolinšek, športni novinar na Valu 202, ki mu je poklic omogočil, da je spremljal tako uspehe slovenske rokometne reprezentance kot klubov v ženski in moški konkurenci, pa tudi smučarske skakalce. Torej, Rajko Dolinšek.

Z nami pa je tudi desetkratni državni prvak v raftingu v Sloveniji, šestkratni svetovni prvak v raftingu na divjih vodah in dobitnik priznanja *Andragoškega centra Slovenije* v letu 2004, kar je priznanje za izjemne učne uspehe in bogatitev lastnega znanja. Borut Holy.

V goste smo povabili tudi Boštjana Ficka, nekdanjega rokometnega reprezentanta, ki pa se je opravičil, in Mitja Pleška, ki je še aktiven tekmovalec in igra odbojko. Je nekdanji kapetan odbojkarske reprezentance Slovenije, trenutno pa na začasnem delu v Italiji.

Navadno goste, ko pridejo, povprašamo o njihovih spominih na leta, prebita na Vegovi. Pa bom začel kar z gospodom Gorazdom.

GORAZD PENKO

Spomini segajo precej daleč nazaj, mislim,

Plesni vložek:
Anže Polič, R 3. C,
Aleš Kobal, Srednja medijska in grafična šola

da bo prihodnje leto že 30 let, odkar sem bil zadnjič na Vegovi. Čeprav se mi zdi, da sem bil kasneje še nekajkrat v stavbi zaradi dveh dijakov, ki sta imela težave, povezane s statusom športnika. Tako kot na vseh, ki sedimo za tem omizjem, je Vegova pustila svoj pečat tudi na meni. Tega najbrž ne bomo pozabili nikoli. Vsekakor pa so spomini na dijaške dni prijetni.

IGOR VULIČ

Takrat ste bili že tekmovalec. Kako ste lahko usklajevali dijaške obveznosti na Vegovi in treninge?

GORAZD PENKO

Vsekakor je bilo zelo težko. Še posebej, ker sem imel zelo nadebudnega profesorja telovadbe že v osnovni šoli, tako strogega, kot je bil recimo gospod Potočnik. Navdušil me je za šport že v osnovni šoli. Lahko rečem, da je bil to moj najboljši trener v vsej športni karieri, pa čeprav takrat niti slučajno ni vedel, da se bom začel ukvarjati s kolesarstvom. Takrat so bili drugi časi. Izobraževalni sistem je bil bistveno bolj trd, zaprt za različne nove ideje, jaz pa sem bil v glavi že vseskozi usmerjen v vrhunski šport. Kolesarstva sem se lotil na prehodu iz osnovne v srednjo šolo čisto po naključju. Srečal sem sošolca, ki je šel v dresu na trening in je imel specialno kolo. Ko sem ga vprašal: »Kam pa ti?«, je rekel: »Na trening.« Odvrnil sem mu: »Kako ti na trening, če si bil na kolesu vedno za mano?« Tako sem šel z njim z navadnim kolesom tudi sam in že takrat s člansko selekcijo zdržal celih 30 kilometrov. Besede legende Zvoneta Zanoškarja, ki ga vsi dobro poznamo, so bile: »Ta mal, jutri pridi v klub na kolo!« Tako se je začelo. Bilo je težko predvsem zaradi delovanja glave. Ne zato, ker se ne bi dalo, ampak izobraževalni sistem je terjal svoje. Kljub temu pa je nekako šlo.

IGOR VULIČ

Gospod Dolinšek, kako pa se Vi spominjate dijaških dni na Vegovi?

RAJKO DOLINŠEK

Sam moram najbrž pobrskati še malo bolj nazaj kot Gorazd, v šolsko leto 1969/70; skoraj štirideset let je že, odkar sem končal. Vse najlepša o tej šoli. Posebej sem vesel, ker je bil štiri leta moj razrednik profesor Gedriha, izvrsten profesor slovenščine. Veliko mi je pomagal pri slovenskem jeziku, in službo, ki jo zdaj opravljam, opravljam malo tudi po njegovi zaslugi. Drugače pa, vse najlepše.

IGOR VULIČ

Kaj pa Vas je pripeljalo v novinarske vode? Kdaj je bil tisti prelomni trenutek, ko ste rekli: »Jaz bom pa športni novinar.«

RAJKO DOLINŠEK

Na radio sem prišel leta 1972. Sicer nisem ničesar treniral, nekaj malega košarko pri Slovanu, vendar me je šport zmeraj zanimal. Mlada leta sem preživel v centru, stanoval sem pri Operi, in bili smo kuhani in pečeni na starem letnem telovadišču in v Tivoliju: zmeraj smo igrali nogomet, košarko – šport je bil torej pomemben. Po srednji šoli nisem šel študirat na zdajšnji FDV, ampak na elektrotehniško fakulteto. Na radiu so iskali mlade sodelavce, prijavil sem se, tako da sem tam že skoraj 40 let.

IGOR VULIČ

Gospod Borut, kakšni pa so Vaši spomini na Vegovo? Vaše srečanje z Vegovo je še posebej zanimivo. Gospod Borut si je v 3. letniku namreč rekel: »To ni zame,« in

se odpravil delat. Potem pa je po dolgih letih kot eden redkih z odliko maturiral na oddelku za odrasle. Je bilo tako?

BORUT HOLY

Ja, bom malo popravil. Z Gorazdom sva bila sošolca, tako da sem prvi krog na tej šoli zaključil že leta 1980. V tretjem letniku sem ponavljal, pa mi tudi drugič ni uspelo. Moja življenjska pot je zanimiva. Starši so me vzgajali k vztrajnosti, žal pa takrat, ko bi se bilo treba posvetiti predvsem šoli, tega nisem vzel dovolj resno, in moj prvi poskus na šoli je propadel. Moji spomini na Vegovo zajemajo zelo dolgo obdobje, saj sem šolanje zaključil leta 1999, vpisal pa sem se že leta 1976. Danes sem tukaj srečal številne svoje profesorje, med drugim je bil moj profesor tudi gospod Potočnik, pa ne bom vseh imenoval. Tako imam zdaj na šoli pester krog prijateljev. Najprej smo bili v razmerju profesorji in neki nebodigatreba učenec, zato sem se oni dan pri starših pošalil in rekel: »No, ne morejo se me znebiti, čeprav so me včasih malo po strani gledali.« Spomini so zelo lepi, vesel sem, da sem nocoj tu z vami.

IGOR VULIČ

Pa kar nadaljujva. Ukvarjali ste se z veliko športi: s plavanjem, smučanjem, tudi s kolesarstvom. Kaj Vas je pripeljalo do raftinga in tega, da ste vztrajali v tem športu in dosegli take rezultate?

BORUT HOLY

Starša sta me pri petih letih vpisala k telovadbi. Bili smo oblečeni podobno, kot smo videli na filmu, skratka bili smo uniformirani. Imeli smo črne hlačke in bele majčke. Kot vsak otrok, vsaj s svojimi imam take izkušnje, sem vsakič, ko sem bil vpisan v kakšen tečaj, ki je trajal nekaj časa, hotel že po nekaj treningih odnehati. Starša pa sta me prepričala, da moram vztrajati en termin, potem pa se bom odločil. To mi je privzgojilo tisto temeljno vztrajnost, ki me spremlja skozi življenje. Ko sem šel v osnovno šolo, sem približno pet let treniral plavanje, potem sem igral rokomet pri RK Slovan, nato pa sem se vpisal v veslaški tečaj, in šport me je pritegnil. Dve leti sem treniral veslanje na divjih vodah. Ko sem postal sošolec kolega Gorazda, me je zanimalo tudi kolesarstvo, in tudi v vlogi kolesarja sem se kar znašel. Priznati pa moram, da je to zares težaški šport, in vsa čast sošolcu in kolegu Gorazdu, da je nanizal take rezultate. To je namreč šport velike psihološke trdnosti in moči. Ne vem, koliko spremljate kolesarske tekme. Videti so zelo monotone in počasne, a tisti, ki se vozi s kolesom, točno ve, kaj kilometri, ki jih kolesarji prevozijo, pomenijo. Kasneje sem se znašel tudi v smučanju, naredil sem takratni vaditeljski in tudi učiteljski izpit in se tako nekako znašel v pedagoških vodah. Potem pa je prišlo do nekih političnih igric, zato sem iz smučanja izstopil in se lotil deskanja na vodi. Pa sem pustil tudi tega, ker sem se velikokrat odpeljal na morje, in ni bilo vetra. Tako sem se vrnil k veslanju. Nekoč pa sem po naključju na Soči videl tekmo v raftingu in eden od članov ekipe, s katero smo skupaj tekmovali deset let, in kot ste že omenili, dosegli pomembne rezultate, mi je rekel: »A bi šel z nami? Imam že štiri veslače, rabim pa še dva.« In kolega in jaz sva bila ta dva manjkajoča. Prijavili smo se na tekmo in bili med štiridesetimi ekipami dvajseti. Rekli smo si, da je to kar »fino« in bi mogoče še kdaj ponovili ... Tako se je torej čisto po naključju zgodilo, da sem se začel resno ukvarjati s tem športom. Vse skupaj je preraslo v zelo resno delo, in trenirali smo kot vsi vrhunski športniki dvakrat na dan. Zelo težko smo to usklajevali s službo, sam sem bil takrat v službi, vmes pa še malo na Vegovi. Zaradi privzgojene vztrajnosti in motiviranosti mi je uspelo, in vesel sem, da je tako.

IGOR VULIČ

Gospod Gorazd, prej smo se pogovarjali, da imate zelo veliko dela z organizacijo *Maratona Franja*. Zanima me primerjava Vašega trenerskega dela, ki ste ga opravljali vi *Kolesarskem klubu Rog* in potem v *Radenski*, ne nazadnje pa tudi kot selektor reprezentance, z organizacijskim delom, ki ga imate z *Maratonom Franja*. Kje se bolj najdete?

Če me spomin ne vara, bo avtor priročnika Človek na biciklu, Gorazd Penko, letos praznoval, morda je že, tridesetletnico plodnega delovanja v kolesarskem športu. Čestitke, slavljenec! Začetek v Rogu, še vedno v Rogu. Človek zvestobe. Garač. Tudi zmagovalec. Leta 1987 na legendarni etapni dirki Alpe - Adria. Dobitnik Zlatega Rogovega kolesa. Dvakrat. Nikoli se ni odločil za tujino. Odločil se je za trenerske vode. Uspešno. Ta vloga mu je bila položena v zibko. Selektor slovenske reprezentance. Dosegel je bistvene premike v razmišljanju, organizaciji, tehnologiji in metodiki treniranja naših vrhunskih kolesarjev. Tudi v navezi z ljubljanskim Inštitutom za šport. Radoznalost, radovednost ga spremljata že od otroških let.

Tomislav Koprivnjak, Ob izidu; v: Gorazd Penko, Človek na biciklu, Lj., samozaložba, 2005, str. 7.

GORAZD PENKO

Vprašanje je zelo široko zastavljeno, in lahko rečem, da se najdem povsod. Načeloma izhajava oba z Borutom iz generacije, v kateri smo hoteli biti vsi Draženi, Dalipagići, vsi Ingemarji Stenmarki, vsi Bojani Križaji, ne vem, vsi Mate Parlov, kot je omenil gospod Potočnik, ki je tudi boksal ... Bili smo idealisti v športu. Zase lahko trdim, da bi v vsaki stvari, ki bi je lotil, hotel doseči neko dodano vrednost, kot bi rekli ekonomisti, tistega, kar so počeli predhodniki. Jasno pa je, da je med obema poklicema velika razlika. Težko ju je primerjati. Za trenerski poklic me je navdušil profesor telovadbe, ki je bil hkrati moj najboljši trener in od katerega sem se največ naučil. Seveda moraš biti pedagog. Pedagoški pristop v trenerstvu je namreč zelo pomemben. Ko si pridobiš zaupanje posameznika, mu lahko rečeš, kar hočeš, pa ti bo slepo verjel. Jasno je, da to lahko dosežeš z znanjem, z izkušnjami, in ko tekmovalec vidi, da se tisto, kar rečeš, tudi zgodi. To pa je tudi odnos, ki je potreben za uspeh povsod, na katerem koli delovnem mestu. Je pa res, da moraš imeti občutek za to, neko znanje, neke izkušnje itn. Pri tem početju sem bil uspešen, ne bom rekel zelo uspešen, sem pa ustvaril kar nekaj tekmovalcev. Naredil sem nekaj tekmovalcev, ki so uspeli tudi v mednarodnih vodah, saj nikoli ni bil moj cilj ustvariti tekmovalca, ki je glavni v Sloveniji. To sem poskušal vnesti tudi v podjetja, s katerimi se zdaj več ukvarjam: ni pomemben trg v Sloveniji in nekdanji Jugoslaviji, vedno se je treba primerjati z največjimi in najboljšimi v svetu. Trenutno se hočem tako potrjevati tudi s prireditvijo *Maraton Franja*. Ko je pred leti prireditev ocenjevala mednarodna kolesarska zveza, ker smo hoteli maraton uvrstiti v elitno ligo maratonov in smo ocenjevalno komisijo vprašali, s kom nas lahko primerjajo, so rekli, da nas ne morejo primerjati z nikomer. Ni namreč maratona, ki bi bil organiziran tako, kot je ta, in ne glede na to, da so ekonomski časi krizni in težki, lahko rečem, da prireditev ni ogrožena: sponzorska sredstva so še večja kot lani in velika večina pokroviteljev sodeluje na prireditvi že ves čas, zato lahko rečem, da sem zadovoljil potrebe vseh sodelujočih na prireditvi. Znajdem se torej tudi v tej vlogi.

IGOR VULIČ

Morda še eno vprašanje. Vem, da sodelujete tudi v klubu *Polet*, kako ocenjujete ta trend včasih in danes? Koliko je zdaj kolesarjev, ki se s kolesarstvom ukvarjajo rekreativno, in koliko jih je bilo včasih?

GORAZD PENKO

Vse je v skladu s časom, v katerem živimo. Vedeti moramo, da so se, če so te v mojih dijaških časih ali tudi kasneje videli na cesti, tolkli po glavi. Razmišljanje ljudi je bilo takrat čisto drugačno, kot je zdaj. Oblike rekreativnega gibanja, kakršno je na primer pohodništvo, ne le kolesarstvo, so zelo priljubljene. Predvsem pa je to neka generacija po tridesetem letu, ko se ljudje začnejo spraševati o kakovosti svojega življenja. Takrat se pri posameznikih pojavi zavest o gibanju, in ljudje se začnejo več ukvarjati s posameznimi športnimi panogami. Sicer pa je kolesarstvo šport, ki je primeren za vse od rojstva do smrti: za lepe, za ljudi brez las, tudi postava ni pomembna ... Hoditi v hribe ali teči je težje, če je telesna masa prevelika ... Kolo vozijo ljudje, ki so se včasih ukvarjali s športi, kot so golf, tenis, jahanje, deskanje. Na maratonu *Franja* sodelujejo ljudje, ki so bili včasih odločno proti kolesu, zdaj pa so udeleženci maratona, ampak ne na kratki trasi, na dolgi.

IGOR VULIČ

Gospod Dolinšek, izpisal sem si leta športnih prireditev, ki ste jih spremljali. Od olimpijskih iger, zimskih in letnih, od leta 1992 naprej, pa do vseh svetovnih in evropskih rokometnih prvenstev in podobnih prireditev. Vam je kaj posebej ostalo v spominu?

RAJKO DOLINŠEK

Takih dogodkov je, če ima človek priložnost biti na prireditvah, kot so svetovna

prvenstva in olimpijske igre, zelo veliko. Imel sem to srečo, da sem poleg skokov in rokometa spremljal tudi veslanje, med drugim tudi začetek športne poti dveh takih športnikov kot sta Primož Peterka in Iztok Čop. Vse te kolajne in rekordi, recimo na Kulmu polet Primoža Peterke prek 200 metrov, pa zlata kolajna Čopa in Špika v Sydneyju ... Rokomet je bil prvi moštveni šport, s katerim se je Slovenija uvrstila na olimpijske igre; postali smo evropski klubski prvaki, osvojili smo srebrno kolajno na evropskem prvenstvu ... Veliko je vsega, težko pa bi izpostavil en sam dogodek ...

IGOR VULIČ

Gospod Borut, bral sem nekaj člankov iz Zambezija. Med drugim tudi o anekdoti z vodičem, ki ste ga peljali v svojem raftu in je potem zelo prestrašen vaš raft zapustil. Nam lahko poveste kaj o tem?

BORUT HOLY

Naj povem, da je rafting na divjih vodah. Verjamem, da je marsikdo med nami že poskusil turistični del po slovenskih, pa mogoče tudi po kakšnih tujih rekah. Dejstvo je, da so reke v Evropi v primerjavi z Zambezijem v Afriki reke z majhnim volumnom. Z volumnom pretoka vode seveda. Skratka, na Zambeziju so ogromne količine vode, pa tudi brzice in razmere sploh so bistveno drugačne kot v Evropi. Prva zanimivost je, da smo pretežni del treningov opravili na Ljubljanici, tako da nihče, ki se je pogovarjal z nami, ni mogel verjeti, da je to mogoče. Moč in kondicijo smo si pridobivali na Ljubljanici, tam smo pilili tudi tehniko, tako da smo potem trenirali na kraju samem le, ko so bile tekme. Omenjena zgodba se navezuje na reko Zambezi. Reka teče v kanjonu, globokem kakšnih 100 metrov. Voda je mirna, potem pa pridejo brzice, pa padec kakšnih 100 metrov. Zakaj je tako, bi morali povedati geologi. Brzic je več deset metrov, in ker so to velike mase vode, je to res kot centrifuga v pralnem stroju. Vse skupaj je kljub vsemu razmeroma varna, zato so po Zambeziju tudi komercialni spusti. Zaradi političnih razmer v Zimbabveju trenutno to ni več mogoče, a to je že druga zgodba. Na reki se menjajo mirna voda, brzica, mirna voda, brzica ... Ene izmed brzic ni bilo mogoče prevoziti. To pa zato, ker je bilo zelo verjetno, da bi zgodila nesreča, bile so tudi smrtne žrtve. Zato se po tej brzici nismo spuščali niti tekmovalci, bilo je prepovedano peljati čeznjo. Zadnje leto, leta 1999, ko smo kariero zaključevali, pa smo si rekli, da se bomo poigrali z usodo, in se odločili za spust po tej brzici. Iz varnostnih razlogov so vsakemu čolnu vedno dodelili vodiča, kar je bila sicer komercialna poteza, saj ga je bilo treba vnaprej plačati. Ko smo se vozili po reki in brzicah, je bilo vse veselo, zabavali smo se, žvižgali, se pogovarjali. Ko pa smo se približali prepovedani brzici, imela je številko 9 – vse brzice imajo namreč številke in imena – in se je imenovala Commercial Suicide, *Komercialni samomor*, smo vodiču rekli, da se bomo glede na to, da smo tam zadnjič, zapeljali čeznjo. Vodič je bil črnec s širokim nasmehom in s krasnimi zobmi, ki so se svetili v soncu. Rekel je, naj se peljemo. Ko pa smo se približevali omenjeni brzici, je njegov nasmešek čedalje bolj bledel – če bi bil belec, bi najbrž kar pozelenel. Kakšnih petdeset metrov pred brzico je začel vpiti, naj ga odpeljemo na breg, češ da smo znoreli. Odložili smo ga na bregu, in mislil je, da se le norčujemo, vendar smo se res spustili čez ta del. Priznati moram, da smo bili res malo zmešani, ker smo to naredili. Preživeli seveda smo, saj sem tukaj, pa tudi vsi drugi so še med nami. Naš vodič do konca spusta z nami ni spregovoril niti besede več. Tudi ko smo prišli iz vode, se je samo pobral in ga nismo več videli. To je bila res dogodivščina.

IGOR VULIČ

Bili ste na rekah v Italiji, na Zambeziju, v Kostariki, Južni Afriki, kjer ste vozili rafting na divjih vodah. Katero svetovno prvenstvo bi lahko izpostavili? Je to morda prvo svetovno prvenstvo leta 1994?

BORUT HOLY

V spominu mi je ostalo morda najbolj

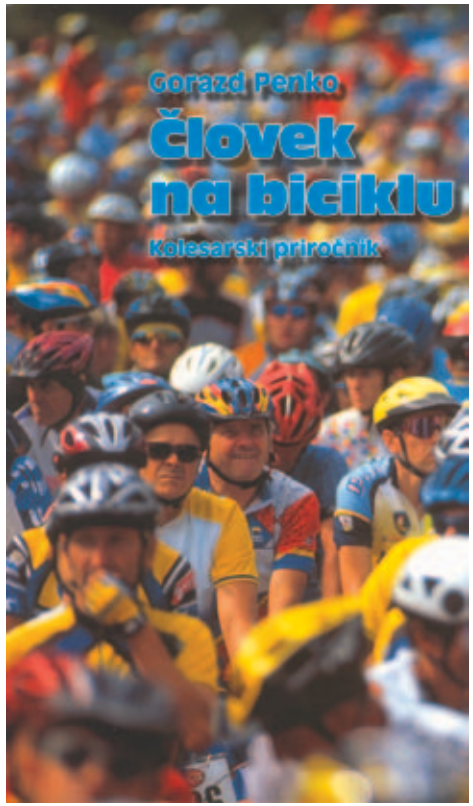

prvenstvo v Kostariki. Tam smo bili na reki Reventazon. Razmere tam so nekaj posebnega. V Srednji Ameriki je namreč nenavadno tudi podnebje, saj je vsak dan deževalo. Pol dneva je bila grozna vročina, pol dneva pa je deževalo. Tudi voda v reki je ves čas zelo nihala. Prvenstvo mi je ostalo v spominu, ker je bila tam tudi ženska ekipa. Ker je vse skupaj precej težaško delo, je bilo takih ekip bolj malo, in ena od deklet se je skoraj utopila. Iz vode so jo potegnili že nezavestno. Takrat sem se začel spraševati, če je to še zame. Ne nazadnje nisem bil več najmlajši. Organizator je predvidel tudi del tekmovanja, ki ga sploh še niso preizkusili. Zemeljski plaz je nekako spremenil strugo, pa so nas hoteli spustiti tam čez kot poskusne zajce. Uprli smo se, češ da je prenevarno. Morali bi biti prvi, saj so nas zaradi naših uspehov vsi poznali. Start so potem prestavili. Ta Kostarika mi je najbolj ostala v spominu, tudi zaradi dogodivščin, ki smo jih doživeli na poti tja. Nevihta nas je namreč prisilila, da smo se vrnili v Nikaragvo, tam pa so nas pripadniki vojaške hunte spremili do postelj z brzostrelkami. Skratka, bilo je zelo nenavadno in grozljivo. Pristati bi morali namreč v San Joseju, ki leži v neki kotlini. Ker je bilo vreme slabo, so nas vrnili v Nikaragvo. Ko smo tam zasilno pristali, je bilo vse organizirano zelo na hitro. Z letališča so nas peljali v hotel, ki je bil samo čez cesto, ampak pod tako strogim režimom, da smo se spraševali, kam smo pravzaprav prišli. Ko smo se naslednji dan zbudili, nisem upal niti pomisliti, kako bo potekal dan. Zanimivo pa je bilo, da zunaj ni bilo nikjer nikogar več in smo potem lahko hodili okrog, kolikor smo želeli. To je bilo res zanimivo in nenavadno doživetje.

IGOR VULIČ

Gospod Dolinšek, glede na to, da ste bili na vseh teh velikih prireditvah soočeni z marsičim, je gotovo tudi Vam kaj ostalo še posebej v spominu.

RAJKO DOLINŠEK

Dogodkov je bilo res veliko, nekaterih se spomniš bolj, drugih manj, najbolj zanimiva pa je primerjava razmer za delo. Zdaj imaš računalniško podporo, računalnik s podatki o zaostankih in z drugimi podatki, pred tridesetimi leti, ko si moral tako rekoč vse napisati na roko. Spomnim se, recimo, Planice. Ob stari skakalnici, ki je podrta, je bil stolp, ki ni imel nobenih okenskih stekel, vse je bilo odprto. Če je bil mraz, te je zeblo, tako da nisi mogel napisati številke, če je bil dež, si bil moker ... Ker nisem poslušal napotka našega kolega, pokojnega Staneta Ureka, ki je rekel, da je treba imeti na odprtem vedno navaden svinčnik, sem pisal številke s flomastrom. Deževalo je, pa nisem več vedel, ali sem napisal tri, osem ali nič. O nekem dogodku pa pripovedujem tudi mlajšim kolegom. Bila je prva zmaga Mateje Svet in s kolegom Borisom Ljubičem sva poročala iz Jasne v Visokih Tatrah. Delala sva v neki planšarski koči, potegnili so nama telefonsko linijo, ni pa bilo nobenega semaforja, nobenega računalnika. Boris je prenašal, sam sem mu pomagal, in ker ni bilo televizijskega prenosa, sva vse naredila tako, da je Boris prenašal z zamikom deset sekund. Ko je smučarka prišla na cilj, je on še govoril, kot da je na progi, sam sem medtem poslušal skozi okno planšarske hiše napovedovalca, zapisal čas, ga umestil med druge, in ko je bila že 15 sekund v cilju, sem mu rekel: »Prvi«, on pa je rekel: »Zmaga Mateje Svet.« To je danes nekaj nepojmljivega. Bilo je precej takih stvari.

IGOR VULIČ

Gospod Penko, spregovoriva še o Vaši knjigi *Človek na biciklu*. Je prava uspešnica, nekakšen kolesarski priročnik. Jo lahko predstavite?

GORAZD PENKO

Nekaj izvodov bom podaril knjižnici. Primož Kališnik je bil urednik priloge *Polet* in je marsikaj predlagal športnikom, glasbenikom itn. Bil je pobudnik ideje, da bi sestavili žensko ekipo, vendar takrat še nisem bil povsem prepričan o tem. Uspelo mu je dobiti 16 Rogovih koles –

tovarna je bila takrat še pri življenju –, zbral je dekleta in me prepričeval, naj eno leto pišem o kolesarstvu in o tem, kako se pripraviš na *Juriš na Vršič*. Dal mi je dva meseca časa za zelo težko odločitev. Takrat sem bil še aktiven trener članske ekipe, bil sem selektor državne moške reprezentance, prevzel pa sem tudi *Maraton Franja*. Zato si nisem hotel naprtiti še tega dela. Potem pa se v tem spoznal neko sinergijo z mojim takratnim početjem in privolil pod pogojem, da bom pisal pol leta, kako se pripraviti na maraton *Franja*, drugo polovico pa, kako se je treba pripraviti za *Juriš na Vršič*. Takrat so bili objavljeni članki o tem kako izbrati pravo kolo, kakšne velikosti naj bo itn., seveda pa tudi o treningih. Takrat sem, priznam, njegovo prilogo podcenjeval, a zelo hitro sem ugotovil, da sem si na glavo nakopal pravega hudiča. Kar naenkrat je bilo iz uredništva polno vprašanj: »Kdaj bo to, kdaj ono ...« Moj bratranec, zagrizen nogometaš, me je poklical in rekel: »Moram se dobiti s tabo, nekaj mi moraš razložiti ...« Dobiva se, pa mu rečem: »Kaj je s tabo, si bolan, da to bereš?« Pa pravi: »Ne, začel sem tole brati, imam novo partnerko, ki me je nagnala na kolo, pa me zanima, kaj vse moram vedeti.« Vse leto so izhajali članki, ki so dajali rekreativnim kolesarjem neko vedenje o tem, kako na hitro dobiti izkušnje, za katere bi drugače potrebovali pet do deset let in kar nekaj tisoč prevoženih kilometrov ... Predvsem pa sem bil presenečen nad tem, da je prva izdaja pošla tako rekoč v dveh tednih. Pripravili smo ponatis in tudi polovica tega takoj prodali. Ko sem se pogovarjal s sosedo, ki deluje na leposlovnem področju in ji povedal, koliko mojih knjig je bilo prodanih, je rekla: »Poglej, jaz pišem roman, pesniško zbirko, in če bo prodanih 80 izvodov, bo to zelo veliko.« To je po svoje žalostno, reči pa moram, da je bila knjiga zelo dobro sprejeta, pa članki v *Poletu* tudi. Opazili smo tudi nekakšno ekspanzijo na področju rekreativnega kolesarstva, rekreativnih prireditev v kolesarstvu, vse to je močno napredovalo. Majhen kamenček v mozaiku zaslug za vse to si lahko prilastim tudi jaz, kar lahko potrdil gospod Dolinšek. Tudi on je že spremljal maraton na kolesu in se direktno javljal na Val 202. Take zadeve ti dajo energijo, tako da veliko lažje prenašaš vsakoletne tegobe pri organizaciji te prireditve.

RAJKO DOLINŠEK

Dovolite, da glede na to, da nekoliko poznam ustroj te organizacije in da se je za Zvoneta Zanoškarja, ki velja za očeta *Maratona Franja*, vedno reklo, da je komandant parade, lahko potrdim, da je dobil pravega naslednika.

IGOR VULIČ

Dodal bi, da vaš ni samo kamenček, ampak kar skala v mozaiku, ki ga sestavljate. Gospod Dolinšek, sam izhajam iz kolektivnega športa, zato me rokomet nekoliko bolj zanima. Kako je bilo spremljati evropsko prvenstvo v Zagrebu leta 2000, ko se je Slovenija prvič uvrstila na olimpijske igre? Lahko primerjate ta uspeh z drugim mestom moške reprezentance na evropskem prvenstvu v Ljubljani?

RAJKO DOLINŠEK

To je bila imenitna stvar, ne samo zato, ker smo obakrat premagali Hrvate, med nami je bilo takrat hudo rivalstvo še iz časov klubskih tekem Zagreb : Celje. To se je zdaj popolnoma umirilo, zloglasnih *Bad Blue Boys*, ki so bili takrat, leta 2000, strah in trepet, ni več. Ko smo prenašali to tekmo, nam je mimo glave letelo vse – kovanci, vžigalniki ... – groza in strah. Poseben dogodek pa je bil to tudi za rokometaše. V zloglasni *Ledeni dvorani* je bilo deset tiso gledalcev, najhuje pa je bilo to, da je Slovenija s tem, ko se je uvrstila na OI v Sydneyju, Hrvatom preprečila, da bi branili zlato medaljo iz Atlante.

IGOR VULIČ

Povedati pa moramo tudi, da je na evropskem prvenstvu leta 2004 sodeloval tudi nekdanji *vegovec* in dosegel zmagoviti, odločilni sedemindvajseti gol prav v polfinalu proti Hrvaški – to je bil Boštjan Ficko, ki je ekipo popeljal v finale, kjer pa smo žal izgubili z Nemčijo.

Naučili vas bomo vrteti pedala, zavijati in zavirati, pospeševati. Uživati v naravi in preklinjati klance. Pomagali vam bomo spoznati, da zmorete marsikaj. Tudi prepeljati kolesarski maraton, kot je Franja, in zvoziti hrib, kot je tisti na Vršič - vse med našim druženjem. Sprva boste mislili, da smo vaši prijatelji; a prišel bo čas, ko nas boste iskreno zasovražili: takrat, ko se boste pripeljali do točke, da boste stopili s kolesa in se ne boste sposobni zapeljati niti metra naprej in narediti niti koraka več. Ko vam sploh ne bo jasno, zakaj ste kdaj sklenili sesti na kolo. Obsedeli boste za cesto in preklinjali dan, ko ste segli po tej knjižici. Takrat bomo njeni ustvarjalci nepopisno veseli in ponosni na vas - postali ste pravi kolesar. Zgarali ste, iz sebe ste iztisnili največ, kar ste zmogli. Kdorkoli bi bil v vašem telesu, ne bi zmogel storiti več, kot ste storili vi!

Gorazd Penko, Človek na biciklu, str. 11.

RAJKO DOLINŠEK

Gol ni bil ravno odločilen, bil pa je zmagovit. Bilo je 26 : 25, seveda bi lahko izenačili. Dobro se spomnim tistega gola, saj je bilo potem 27 : 25, in v Tivoliju je bilo 6000 ljudi. Dve uri pred začetkom je bila dvorana nabito polna in še uro po tekmi je ni zapustil nihče. Slavje je bilo res nepopisno.

IGOR VULIČ

Počasi se bližamo koncu in glede na to, da je nocoj z nami tudi nekaj naših dijakov, bi želel od vas kakšno besedo tudi zanje.

BORUT HOLY

Velja se potruditi. Nočem biti pokroviteljski in očetovski, priznati pa moram, da to večkrat na glas rečem, pa najbrž zato, da opravičim svoje ne najboljše učno obdobje v tistem pravem času svojega življenja. Svoje poti ne bi kaj dosti spremenil, a roko na srce, že vse življenje zamujam, kot mi je rekla danes profesorica za angleščino, ko sem ji povedal, da pišem diplomo. Vpisujem magisterij, šolanja torej še ne zaključujem. A če bi se bolj potrudil in ne bi vedno capljal za uspešnejšimi sošolci, bi vam nocoj morda govoril kot uspešen gospodarstvenik. Vsak čas v življenju je namenjen določeni stvari, skratka, velja se potruditi, pa ne samo malo, ampak tudi malo bolj. Stisniti je treba zobe in narediti, kar je treba.

IGOR VULIČ

Preden nadaljujemo, bi vam pokazali še nekaj posnetkov, na katerih ste vi in še nekateri naši nekdanji dijaki, med njimi tudi žal že pokojni vrhunski alpinist Tomaž Humar, tudi *vegovec*.

RAJKO DOLINŠEK

Kaj naj rečem? Samo potrdim lahko to, kar je povedal kolega. Znanje je tisto, kar ostaja, pridni bodite in učite se.

GORAZD PENKO

Borut je vse povedal zelo izčrpno. Vem, da je v teh letih težko brzdati hormone in se osredotočati na pravo stvar, a ne glede na to, kaj boste delali v življenju, pa tudi če ne boste ostali v tej stroki, se je treba izobraževati vsak trenutek, ko utegnete. Koristilo vam bo vse, kar boste novega izvedeli. Kolikor vem, so najini sošolci uspešni poslovneži, tudi uspešni v stroki ... Kar boste delali, počnite z velikim elanom in veseljem ... Če vas stroka veseli, naj vam ne bo škoda nobene dodatne ure, ki jo boste vložili vanjo in v znanje, ki ga potrebujete v šoli, pa tudi kasneje v bodočem poklicu.

IGOR VULIČ

Našim gostom se prisrčno zahvaljujem, ker so se udeležili nocojšnjega večera. V zahvalo in v spomin na Vegovo pa vam pa podarjam simbolično darilo ... Hvala. ■

OBNOVIMO STKANE VEZI

SILVESTER TRATAR

Dober večer, spoštovani gostje, dragi prijatelji Vegove, na šestem večeru, ki smo jim dali skupno ime *Večeri na Vegovi*. Posvečali smo jih raznim temam, od spomina na realko do srečanja elektronikov, računalničarjev, športnikov in kulturnikov. Nocojšnji večer pa posvečamo gospodarstvenikom. Med nami je kar nekaj znanih *vegovcev*, ki jih bomo imeli priložnost spoznati, se z njimi pogovoriti in se od njih, tako kot na vsakem *Večeru*, tudi česa naučiti. Želim vam, da nocoj uživate in se vrnete v čase, ko ste bili še aktivni *vegovci*, da se poveselite z zdaj aktivnimi *vegovci*. Želim torej, da tako prispevate svoj delež k petdeseti obletnici izobraževanja v elektrotehniški, v zadnjem času pa tudi računalniški stroki na Vegovi 4 v Ljubljani. Prijeten večer torej ...

MOJCA MARN

Spoštovani gostje, drage kolegice in kolegi, starši, dijaki, prijeten večer tudi v mojem imenu. Dovolite mi, da povabim za tole, nocoj ne okroglo, ampak oglato mizo – a mislim, da bo najin pogovor kljub temu lepo tekel – našega prvega gosta Vasjo Doberleta. Počaščena sem, da sem Vas lahko srečala, da sem lahko spoznala to, kar se v Vašem življenju dogaja, kar ustvarjate. Povejte torej morda za začetek kaj o svojem življenju.

VASJA DOBERLET

Ko sem končal osnovno šolo, sem se vpisal v tole srednjo šolo. Prej sva se s sošolcem pogovarjala, kako smo se počutili, ko smo se povzpeli po teh stopnicah in na panojih gledali, ali smo sprejeti ali nismo. Tako se je pravzaprav začelo nekoliko resnejše življenje. Tu sem potem štiri leta gulil hlače in šole najverjetneje ne bi naredil, če me ne bi ves čas porivala naprej mama, saj takrat še nisem bil dovolj zrel, da bi to zmogel sam. Potem sem šel za leto dni v službo, nato pa študirat. Diplomiral sem leta 1972. Delal sem v *Iskratelu*, pravzaprav je bila takrat to še *Iskra*. Ves čas sem delal na telekomunikacijah, sprva kot sistemski programer, potem kot vodja projektov, kasneje sem bil vodja načrtovalne dejavnosti, nato pa do upokojitve vodja marketinga.

MOJCA MARN

Lahko rečem, da imate v svojem življenju vsaj dve dolgotrajni ali pa kar najdolgotrajnejši spremljevalki: to sta elektrotehnika in fotografija ...

VASJA DOBERLET

No, imam tudi ženo ...

MOJCA MARN

Ampak najbrž ni tako dolgo z Vami ...

VASJA DOBERLET

No, malenkost manj ...

MOJCA MARN

Dobro. Fotografiranje ni samo Vaš hobi, ampak lahko rečem, Vaša poklicanost. Nevidno, zastrto nam razkrivate na poseben, svojstven način. O tem govorijo tudi naslednji podatki: sodelovali ste na 370 razstavah doma in po svetu, prebrala sem, da je bilo razstav na tujem 270, pripravili ste 14 samostojnih razstav, v svojem žepu, na polici, na svojih stenah imate 70 nagrad in priznanj. Leta 2006 so Vam podelili posebno laskav naziv, in sicer »odličnik« fotografije – *excellence*. Podelila Vam ga je *Mednarodna zveza za fotografsko umetnost*; leta 2009 Vas je *Fotografska zveza Slovenije* razglasila za mojstra fotografije. Zelo

dolgo ste tudi predsednik *Fotografskega društva Janez Puhar Kranj*, ki praznuje letos že stoto obletnico. Vse to kaže, da imate dobre organizacijske sposobnosti in da Vam to priznajo tudi drugi. Za vse organizacijske dejavnosti ste prejeli tudi častni naslov, ki Vam ga je podelila mednarodna fotografska zveza. Zaupajte nam, prosim, svojo ustvarjalno zgodbo. Zgodba se vedno nekje začne, teče, konča ... Se res konča?

VASJA DOBERLET

Enkrat se vsaka zgodba konča, to je gotovo. Moja fotografska zgodba se je začela pravzaprav delno že takrat, ko sem bil v tej šoli. Takrat sem se s kolesom podajal po takratni Jugoslaviji, in mama mi je kar vsilila fotoaparat in rekla, naj kaj slikam, da bom videl, kje sem bil. Ampak takrat me to še ni potegnilo. Zagrabilo me je šele v času študija. Takrat sem veliko hodil v hribe, pa so nas, hribovce, nagnali, naj se gremo malo učit fotografiranja, da bodo, če se bo delala kakšna publikacija, imeli kakšno fotografijo. Takrat sem spoznal mojstra Vlasta Simončiča in on je takrat veliko mladih navdušil za to dejavnost. Reči moram, da me fotografija spremlja od takrat naprej.

MOJCA MARN

Morda bi se zdaj dotaknila Vaših *Esejev*. To je naslov postavljene razstave fotografij, ki jih lahko vidimo tukaj, v avli, in pa na prvem podestu. Vsega nismo mogli razstaviti v enem prostoru, a nič za to. Dovolite mi, da preberem nekaj besed iz spremne besede poznavalca Darka Slavca, ki je o Vas in Vaši današnji razstavi zapisal: »V fotoesejih *Kamni* nas avtor popelje v ploskovni, vzorčno bogati in barviti svet mikrostrukturalnih površin kamnov, v katerih se je čas navidezno ustavil. Bogastvo različnih in univerzalno kodiranih vzorcev s prefinjenimi točkovnimi, linijskimi, oblikovnimi ter teksturalnimi rastri in reliefnimi površinami ustvarjajo ob drznih barvnih kontrastih in akcentih nasproti nežnim barvnim harmonijam nenavadno živo, utripajočo lepoto in magičnost, v kateri se fotografija in slikarstvo spajata v neločljivo usodno povezanost in celoto sicer dveh različnih vizualnih medijev. Fraktalna soodvisnost detajla od celote in obratno se v teh fotografijah izraža v idealnem harmoničnem zlitju vseh mikrodetajlov, barvnih odtenkov in kakršnih koli nasprotij v popolnost narave, razširjajočo se do nepredvidljivih razsežnosti, kajti prikazane površine niso samo površine kamnov, ampak imajo v sebi skrito univerzalno kodo stvarjenja, delovanja in naravne estetike.

V fotoeseju *Krajina* nam avtor odkriva dramatične, a hkrati izredno poetične črnobele svetlobne učinke osamljenih pokrajin, v katerih tudi posamezni nasprotujoči si vzorci in estetski učinki ustvarjajo v nas občutke veličastnosti, osamljenosti in minljivosti. Globoke črnine in umirjene svetlobe pa dajejo fotografijam tega fotoeseja mistični in onostranski pridih.

Fotoesej *Orwellija* nas prevzame s poudarjenim nasprotjem med civilizacijo in naravo, v katerem civilizacija izpodriva naravo s svojimi zgeometriziranimi atributi sodobne arhitekture ter s svojo hladno mračnostjo, odtujenostjo, organizirano pravokotno modularno strukturo in brezkompromisnostjo, v čemer se čuti tudi popolna odsotnost človeka kot bitja in njegova odtujenost naravi in samemu sebi. *Orwellija* je izjemen fotoesej, ki je še posebej zanimiv z likovnega stališča kot sodoben, konflikten, geometrično in organsko zasnovan, z zloveščim nakazovanjem uničenja človeka kot osebnosti ter njegove brezizhodnosti sredi razdiralne moči civilizacije.

V fotoeseju *Ples* nadgrajuje avtor predhodni pesimistični predznak *Orwellije* z optimističnim in barvitim dinamičnim plesom, ki se odvija pred temnim odrskim ozadjem, vendar pa s koreografsko igrivostjo, dinamiko oblikovnih, velikostnih, svetlobnih, ostrinskih in barvnih kontrastov, ob številnih evforičnih gibih plesalk na nam neslišno glasbeno spremljavo. Razposajenost, razkazovanje, veselje, hitrost, temperament, so tudi kot oblike in posebnosti človeškega delovanja prikazane v tem fotoeseju pred ozadjem prostorske teme kot utrip človeške življenjske radosti, mladosti, vitalnosti, impulzivnosti in razigranosti na odru minljivosti našega življenja.«

MOJCA MARN
Gospod Slavec Vas je opredelil kot fotografa vizualne poetike, estetike, resnice. Lahko pokomentirate njegovo oznako?

VASJA DOBERLET
On zna zelo lepo napisati, tudi lepo zna slikati, saj je akademski slikar in večkrat nam napiše take slavospeve. S temi eseji pa je tako: pride čas, nekaj vidiš, ideja te malo obsede in s tem se potem ukvarjaš. Fotografije za *Orwellijo* sem, razen ene, posnel v dveh urah, ampak potem sem jih dva meseca »gnojil« v glavi, preden sem prišel do ideje, kaj bom s tem naredil. Na začetku me niso spravile tja, kjer sem hotel biti. Ko sem prišel tja, se pravi v novi center Pariza, *La Défense*, sem se v tistem delu mesta počutil zelo majhnega in sem podoživljal Orwellovo knjigo *1984*. Kako je vse nadzorovano, kako nihče ne more biti svoj, kar me je takrat zelo stisnilo, in fotografije, ki so nastale takrat, so bile preveč lepe. Bili so krasni pogoji za fotografiranje, nizka luč, pripravljalo se je na nevihto, tako da so bili krasni oblaki, luč je bila krasna, slike so bile za potopisca krasne, ampak potreboval sem tri mesece, da sem prišel do te serije, do te zgodbe. Vmes sem še večkrat vzel v roke Orwella in ga prebiral. Kamni so nekaj čisto drugega. So rezultat lepih sprehodov ob morju in si pač ne morem kaj, da tam ne iščem lepih podrobnosti. V vsakem kamnu so neke barve, so neke oblike in tiste oblike potem iščeš in iščeš, pa so kje kakšne asociacije na kaj in potem tisto pritisneš ...

MOJCA MARN
To je tista dodana, umetniška vrednost, ne? Vas lahko prosim, da pokomentirate prizorček na naslednji elektronski prosojnici?

VASJA DOBERLET
S koncertno fotografijo sem se začel ukvarjati pred nekaj leti na koncertih vrhniškega orkestra *Simfonika* in pevskega zbora. Malo se poznamo, pa so me prosili, če bi jih šel slikat. Potem sem postal kar njihov dvorni fotograf in sem naredil precej posnetkov. Gradiva je za kakšni dve razstavi. Najuspešnejša pa je bila fotografija, ki jo vidimo tukaj. Imenuje se *Virtuoz*, ker kaže, da Žiga Brank, ki je zdaj koncertni mojster v Mariboru, igra na dve violini. Tudi prijatelji fotografi so me spraševali, kako sem tole pogoljufal, pa nisem. Tako je bilo. Ko je on s svojim telesom pokril drugo sedečo violinistko, je bilo videti tako, kot da igra na dve violini. Ko dobro pogledate, pa vidite, da je tisto ženska roka, da ima prstan in to isto roko, samo brez prstana, smo danes videli, ko je tudi igrala violino. To pa je ...

MOJCA MARN
Zato ste mi tudi napisali, da se za virtuoznostjo vedno skriva še nekaj drugega. Zelo lepo ste napisali. Najlepše se Vam zahvaljujem za to, da ste ponovno obiskali mesto, ki je nekako zaznamovalo začetek Vaše ustvarjalne poti. Hvala Vam za to, da si lahko tudi drugi ogledajo Vašo razstavo, Vaše mojstrovine ...

VASJA DOBERLET
Tudi jaz bi sem Vam zahvalil, da ste me povabili, da sem lahko tukaj in da lahko razstavljam. Za spomin bi Vam rad dal eno izmed fotografij, ki so tukaj. Malo sva se že pogajala, katera naj bi bila: tista, ki jo bom izbral jaz, ali tista, ki jo boste izbrali Vi ...

MOJCA MARN
Pojdimo zdaj k naslednji točki. Dijaka Tadeja in Daneta prosim, da nam pokažeta, kaj sta pripravila.
(Skeč)

TADEJ BOJIĆ
Igor Akrapovič je uspešen slovenski podjetnik, ki je videl vizijo v izdelovanju izpušnih sistemov. Že kot mlad je dirkal z motorji, zato dobro pozna težave motoristov. Poudariti pa je treba tudi, da je bivši *vegovec*. Torej, gospod Igor Akrapovič, kakšni spomini Vas vežejo na to šolo, kakšen poseben dogodek ...

IGOR AKRAPOVIČ
Mislim, da je bilo takih dogodkov kar precej. Ko sem obiskoval to šolo, sem preživljal najlepša leta. Začel sem se voziti

Foto: Vasja Doberlet

z motocikli, star sem bil mogoče 16 let in moj brat je šel takrat v vojsko, v JLA, doma pa je pustil krasen *Kawasaki 500*, tako da sem to s pridom izkoristil in včasih vozil tudi v šolo, zraven pa zabaval takratne miličnike. Moram reči, da sem imel kar svojo sodnico za prekrške, gospo Marijo Snoj. V enem letu je dobila, zdi se mi 180 prijav. Ampak ni bilo nič hujšega. Malo sem se vozil z motorjem po zadnjem kolesu, in razlagala mi je, da s tem zmanjšujem stabilnost motocikla, pa sem ji povedal, da je zanjo mogoče tudi na dveh kolesih nestabilen, da bi precej slabše peljala, kot se jaz na zadnjem ... Takrat, hvala bogu, še nismo imeli toliko računalniških povezav. Dobil sem prepovde opravljanja izpita za motocikel, jaz pa sem ga že imel, a ga nisem nikoli prinesel pokazat. Z njim sem se lahko vozil po celi Jugi, pa tudi v Italijo. Oni pa so imeli zame še zmeraj napisano prepoved. Morda je to ena dogodivščina od takrat. Povedal pa bom še eno, povezano s šolo ... Prva učna ura fizike, prišel je gospod Opeka, če se ga še kdo spomni. Razložil nam je nekako takole: »Ta polovica bo padla, ta pa bo naredila.« Mi smo se ga takrat kar malo ustrašili, saj je bil videti precej avtoritarno. Reči pa moram, da je bil to eden redkih predmetov, ki sem se ga kar učil. Tudi z mojo takratno punco in zdajšnjo ženo. Ona je imela fiziko 4 ali 5, jaz pa sem imel »popravca«, pa sem znal morda celo več kot ona. Hvala bogu sem »popravca« uspešno naredil, od profesorjev pa sem si najbolj zapomnil prav njega, pa tudi naučil sem se precej.

DANE GRGUREVIČ

Kako ste povezali svoj hobi, motociklizem, z izdelovanjem vrhunskih izpušnih sistemov za motocikle?

IGOR AKRAPOVIČ

Že od rane mladosti sem občudoval motorje, in ko sem bil star 12 let sem dobil *poni ekspres*, ki sem ga pravzaprav zaplenil mami. Potem so zadevo razdrl, predelal in se z njim vozil okoli. Mislim, da sem bil star 18 let, ko sem začel nastopati na dirkah, na državnem prvenstvu Jugoslavije, takrat z *Jamaho 250*. Pri19-ih sem že vozil svoje prvo svetovno prvenstvo. Vse motorje sem si že od začetka pripravljal sam in se učil na svojih napakah. Ko sem bil star 24 let, sem začel delati pri očetu, ki je imel obrt – plastiko – in še zmeraj precej intenzivno dirkal. Po šestih letih pa mi je žena rekla, da moram začeti delati kaj pametnega. Tako sem zbral denar, prepričal očeta, si kupil neko kamionsko garažo v Ivančni Gorici in začel predelovati tekmovalne motorje za dirkalne ekipe iz Italije in Avstrije, hkrati pa tudi izdelovati izpušne cevi, ker na trgu takrat res ni bilo nič dobrega. Imel sem precej zanimivih idej in tako se je ta pot nekako začela.

DANE GRGUREVIČ

Zdaj slovite tudi po svetu kot eden najboljših izdelovalcev izpušnih sistemov. Za to ste dobili tudi precej nagrad: podjetnik leta in podobno. Koliko Vam na te nagrade pomenijo?

IGOR AKRAPOVIČ

Mislim, da je to lepo priznanje tega okolja. Od vseh teh nagrad mi največ pomeni nagrada osebnost leta, ker z njo ni nagrajeno le moje delo, ampak tudi del moje osebnosti. Moj moto je delavnost, poštenost in spoštovanje soljudi. Tega se poskušam na svoji podjetniški poti držati. Ni dovolj samo, da delamo in zaslužimo, ampak moramo poskušati okolje in ljudi, s katerimi delamo, ustrezno nagraditi in dobro sodelovati z njimi.

TADEJ BOJIĆ

Vse naše *vegovce* zanima, kakšen je zdaj Vaš delovni dan.

IGOR AKRAPOVIČ

To je zelo odvisno od tega, ali je to »normalen« delovni dan, recimo ponedeljek. V podjetje pridem okoli 7. ure. Potem imamo najprej tehnične sestanke, kolegij tehnologije in razvoja, ob 13. uri je generalni kolegij vseh oddelkov, kjer se pogovarjamo o problemih in o kratkoročni in dolgoročni strategiji. To je zelo različno. Včasih imamo tudi obiske poslovnih partnerjev,

dobaviteljev ali pa potencialnih novih kupcev. Je pa tudi kar nekaj potovanj. Včasih jih je bilo več, zdaj pa se jih poskušam izogibati in poslati po svetu še druge. Človek se počasi naveliča letal in vsega drugega.

TADEJ BOJIĆ
Prebrali smo, da se Vaša družba deli na tri dele: Avtomoto, Titan Livarstvo in Tehnologijo kompozitnih elementov. Kako pravzaprav vse to usklajujete in kako se spopadate z gospodarsko recesijo?

IGOR AKRAPOVIČ
Najpomembnejši posel je seveda posel z izpuhi za motocikle. Pred približno šestimi leti sem videl, da ima ta posel določene omejitve in da dolgoročno ne moreš zrasti več kot toliko. Če hočeš ostati v vrhnjem delu te piramide, tega segmenta, če hočeš delati najkvalitetnejše produkte, jih več kot toliko ne moreš prodati. Zgodaj smo dosegli maksimum prometa in bi lahko šli še naprej, če bi delali cenejše, množične izdelke ali pa se preusmerili v druge segmente. Tako sem se najprej odločil za avto segment, postavili smo nov razvojni center, dinamometre za avtomobile in pred dobrim letom in pol začeli, tako da se ta posel zdaj nekako dviguje in računamo, da bomo približno v štirih letih na enakem nivoju kot z motocikli. Zaradi veliko odpadnega titana pa smo se odločili za naslednjo stvar in sicer, da bomo ta material porabili v livarni, ki smo jo postavili lansko leto in mislim, da so trenutno samo štiri takšne tovarne titana v Evropi. V tem poslu pa so zelo široki segmenti, od »aerospace« do medicine. Trenutno se pogovarjamo z medicino, umetni kolki in podobni produkti, ki so narejeni s to tehnologijo. Karbon pa delamo v Podpeči, tam pa so tudi zelo različne aplikacije, ne samo za motorje in za avte.

DANE GRGUREVIČ
Slišali smo, da ste delali v *Formuli 1,* imate že kakšne dogovore v tej smeri?

IGOR AKRAPOVIČ
Za *Hondo* smo že delali v *Formuli 1,* a se takrat še nismo mogli reklamirati, saj stane ena nalepka na avtomobilu *Formule 1* okoli 10 milijonov evrov. Bili smo dobavitelji, oni pa so izpuhe kupovali. Potem smo to nekako ustavili, ker je bil najboljši del razvoja prezaseden s proizvodnjo izpuhov. Mi pa moramo bolje razviti naše produkte, ki jih potem multipliciramo in tržimo. Drugače pa delamo tudi z drugimi ekipami, avtomobili z našimi izpuhi tudi zmagujejo, denimo nemški *porsche* na štiriindvajsetih urah Nürnburgringa, pa tudi druga podjetja.

DANE GRGUREVIČ
Mladi se soočamo z idejo, kako začeti svojo kariero. Zanima me, kaj je na začetku kariere najpomembnejše? So to zveze, lastna delavnost, ali skupek vsega tega?

IGOR AKRAPOVIČ
Najprej si je treba pogledati v srce: Kaj bi rad delal, kaj te zanima? In če je ta posel mogoč, če se lahko ukvarjaš z njim, če dobiš za to plačilo, je to najbolj čudovit posel, ki ga boš lahko delal vse življenje. Če te možnosti ni, se moraš odločiti za alternativo. Mogoče bi si marsikdo želel biti astronavt; ker pa možnosti za to nima, se mora odločiti za neko alternativo. Če pa je to nekaj, kar te zanima in v tem vidiš priložnost, potem je treba stopiti na to pot, pogledati, kaj je treba narediti, koliko se je treba potruditi in poskusiti zadevo izpeljati. Navadno ni tako preprosto, kot si ljudje mislijo. Veliko je ovir, veliko padcev, a če imaš vizijo in trdno odločenost, prideš do cilja.

TADEJ BOJIĆ
Slišali smo za inovacijo *hidroforming*. Nam lahko poveste kaj več o tem?

IGOR AKRAPOVIČ
To pri nas ni več taka inovacija, saj imamo stroj daj že šest let. To je posebna naprava, v kateri se material oblikuje pod pritiskov 4000 barov z vodo. Delamo lahko zelo zahtevne oblike, ki jih naša konkurenca v tem trenutku ne more, ker nima takih strojev. Mogoče imamo zdaj že veliko

naprednejših tehnologij. V našem metalurškem laboratoriju, ki je eden najboljših v Evropi, proizvajamo nove legure titana, ki prenesejo zelo visoko temperaturo. Pri razvoju pogosto sodelujemo z dobaviteljema, z japonskima *Kobe Steelom* in *Nippon Steelom*, in zanju opravljamo tako rekoč vse teste vzdržljivosti, tudi temperaturnih procesov.

TADEJ BOJIĆ

Naši profesorji se radi pohvalijo tudi s spominom na kakšen dogodek, v katerem so sodelovali nekdanji *vegovci*, morda bi nam kakšnega zaupal profesor Ludvik Dejak.

LUDVIK DEJAK

Gospod Igor Akrapovič, zdaj mu moram reči gospod, je bil maturant leta 1976/77. Tisto leto sem kot zelenec prišel učit na šolo. Reči moram, da se dobro spomnim kar nekaj dogodkov, enega tudi iz jeseni. Nisem vedel, kdo je Igor Akrapovič. Tam zadaj sem videl neki motor, mogoče sem celo vedel, da je njegov. Prišel sem v razred, imel sem laboratorijske vaje, verjetno priprave na laboratorijske vaje. Pouk je trajal tri ure. Prvo uro je bil Igor prisoten, ko pa sem prišel drugo uro, sem opazil, da manjka. Vprašal sem: »Kje je Akrapovič?« Rekli so, da je šel »polagat«. Malo sem se zmedel – je šel »položit«. Pod tem pojmom smo imeli v glavi čisto določene stvari, pa sem rekel: »Kaj je šel položit in kam?« »Ja na grad.« so rekli. »Ne se bat, ovinke je šel položit na grad. Hodi polagat, veste. Prej je padal dež, ravno deževalo je, cesta je mokra, pa je šel malo 'probat'.« Pa so rekli: »Ne ga vpisat, saj pride nazaj.« »V redu, ni problem, ne bom.« Kot začetnik sem hotel biti blizu dijakom. Nisem ga vpisal. Minili sta dve uri, in na to sem pozabil. Začela se je naslednja ura, po njej pa prileti do mene profesor, ki jo je imel, in pravi: »Akrapoviču si dovolil, da je šel ven. Zakaj ga nisi vpisal? Veš, da se to ne sme! Kaj, če se kaj polomi? Veš, kam je šel? Z motorjem nori po gradu!« Rekel sem, da nimam pojma, a naslednjo uro sem bil že na zagovoru pri ravnatelju, češ da tega ne smem početi. To je bil en tak dogodek. Sicer pa se ga dobro spomnim. Učenci so navadno nosili v torbi elektronke, tranzistorje, upore, kondenzatorje, iz njegove pa je, kadar jo je odprl, padel cilinder ali bat ... Med odmori je vedno kazal: »Glej, tole sem zdaj pobrusil takole, malo 'podrejal', malo popravil ...« Meni se še sanjalo ni, on pa je rekel; »Veš, kako zdaj vleče! Zdaj grem že ne vem koliko na uro!« Zaradi tega sem ga občudoval, se mi pa zdi, da so bile na koncu neke težave in sem mu rekel: »Pa daj, usedi se in nauči se tole, da stvari zaključimo. Saj je 'štrom' zanimiv ...« Pa pravi: »Veš, saj bi bil še bolj, samo če bi malo po bencinu smrdel.«

DANE GRGUREVIČ

Bi mogoče še kdo kaj vprašal?

OBISKOVALEC

Zakaj si šel na elektrotehniško šolo?

IGOR AKRAPOVIČ

Tako je bilo. Doma smo imeli obrt, tehniški poklici so bili absolutno favorizirani. Šest let sem pri očetu delal plastiko, brat je šel na strojno, jaz na elektro, in to je bilo to. Mogoče sem bil malo preveč pod vplivom staršev, vidim, da se te stvari še vedno dogajajo, da so otroci pač pod vplivom staršev in jih oni potem nekam porinejo, kar ni ravno najbolje. Mislim, da se mora vsak mlad človek sam odločiti, kaj bo počel v življenju. Svojih otrok nisem nikoli usmerjal, podpiram pa jih pri tistem, kar si želijo.

TADEJ BOJIĆ

Mogoče še nekoliko osebno vprašanje. Ker sem tudi sam motorist in uporabljam Vaš izpušni sistem, me zanima, ali imate tudi sami še vedno kakšen motor samo zase, za hobi?

IGOR AKRAPOVIČ

Zdaj imam kar velik problem. Imel sem motor, pripeljal sem ga domov, potem pa je žena zalotila sina, ko se je odpeljal z njim. Rekel sem si, da to ne bo dobro, in sem motor pospravil v podjetje. Sicer sin vozi motokros, ampak po cesti pa ne. Dejansko je zdaj promet popolnoma drugačen, kot je bil v naših časih. Avtomobilov je dvajsetkrat več, pa tudi vozniki so silno neprevidni, in

mislim, da so motoristi kar precej ogroženi. Vseeno priporočam, če se hoče kdo iti turizem, da naj gre raje na Grobnik ali pa na kakšno drugo dirkališče in se tam sprosti. Varneje je, pa še manj težav bo imel.

DANE GRGUREVIČ
Lepo se Vam zahvaljujem za pogovor.
(skeč pri avtomatu)

DANE GRGUREVIČ
Z nami pa je še nekdo, s katerim bi rad poklepetal. To je naš naslednji gost, Joc Pečečnik.

JOŽE JOC PEČEČNIK
Dober večer vsem skupaj, predvsem mojim bivšim profesorjem, pa duetu, ki je dal tako lep ton temu večeru. Torej, dober večer.

DANE GRGUREVIČ
Kdo ne pozna Joca Pečečnika, slovenskega podjetnika? Njegove inovacije na področju igralništva so znane po vsem svetu in zelo priznane, saj je na tem področju v samem vrhu. Je pa hodil na našo Vegovo. Začel bi z dogodivščino, ki sem jo slišal o Vas. Slišali smo, da ste nekoč na železniški postaji v Splitu igrali na frulico in pobirali denar ...

JOŽE JOC PEČEČNIK
To je res. Ne vem, zakaj se je to sploh zgodilo, ampak mislim, da smo se med sabo pogovarjali in nekdo je omenil, da se da s frulico v Splitu na železniški postaji zaslužiti, in smo preizkusili. Mislim, da smo bili kar uspešni.

DANE GRGUREVIČ
Nekako takrat ali pa morda še prej, pa ste začeli tudi svojo podjetniško pot z ustanovitvijo podjetja *Elektronček*. Takrat ste, če se ne motim, izdelovali alarmne naprave.

JOŽE JOC PEČEČNIK
Mislil sem, da jih izdelujemo, v resnici pa naše alarmne naprave niso nikoli delale ... To ni ravno svetla plat naše zgodovine.

DANE GRGUREVIČ
Kako pa ste nadaljevali? Kako ste prišli ravno do igralniških avtomatov?

JOŽE JOC PEČEČNIK
To zgodbo sem razložil že večkrat. Do tega sem prišel naključno. Sedem, osem let smo se ukvarjali z računalniškimi sistemi in računalniškimi blagajnami, ko smo dobili klic iz slovenske igralnice v Portorožu, kjer so imeli »multiplay« napravo za več igralcev, pa se jim je pokvaril računalnik. Japonski servis ni več deloval, pa sem šel tja in jim zamenjal računalnik. Pogovor ob pijači je potem nanesel na to, od kod je ta aparat in podobno. Ko pa smo prišli do tega, koliko je stal, so se mi začele prikazovati slike: kos pohištva z enim samim računalnikom je stal 250 000 dolarjev! Poleg tega pa je direktor kazinoja izjavil, da bi, če bi imel dobavitelja, kupil še enega. To mi ni dalo spati, pa smo se lotili tega, seveda bolj po kmečko, saj prej še nikoli nisem bil v igralnici. Po zdravi kmečki pameti smo avtomatizirali igro, ki je bila v igralnicah, ki sem si jih ogledal, najbolj priljubljena, to je ruleta. Pravzaprav smo klasični ruleti vzeli »dilerja« in ji dali elektromotor, ki smo ga spoznali na tej šoli. Zraven je bilo še nekaj *vegovcev*, kot so Urban Bergant, pa Janez Benčina, pa Robi Novak, in smo naredili »mašino«, ki smo jo delali v moji spalnici. Potem smo šli v London na sejem in smo jih prodali toliko, da bi potrebovali pravo »fabriko«. Prijatelja, ki je ravno zgradil hišo, sem vprašal, če bi kupil okna, in tam smo izdelali prvih 68 »mašin«. Tako smo začeli ...

TADEJ BOJIĆ
Kako pa se zdajšnji *Elektronček* razlikuje od tistega prvega? Morda po številu zaposlenih, po organizaciji ...

J
OŽE JOC PEČEČNIK
Da vse skupaj ne bo preveč resno... Vzdušje je še vedno enako. Povezani smo kot družina, večinoma se veliko smejemo in zafrkavamo, pri poslu pa smo skrajno vztrajni in resni. Kljub temu da imamo za sabo težko leto, v katerem ni bilo investicij, in je malo čudno, ker si navajen, da ljudje

cele dneve kličejo za naročila ... Ampak duh prijateljstva in ustvarjalnosti je ostal. Drugače pa je skupina *Elektronček* zdaj bistveno večja. V celi verigi podjetij imamo okoli 400 zaposlenih, tako da gre kar v redu ...

TADEJ BOJIĆ
Videli ste naš igralni avtomat. Kako bi ga izboljšali, da bi bil tudi to vrhunski izdelek?

JOŽE JOC PEČEČNIK
Naredili ste osnovno napako: aparat preveč izplačuje. To ne gre tako ...

DANE GRGUREVIČ
Kdo pa bi ga kupil, če bi ga nastavili tako, da bi izplačeval malo manj? Slišali smo, da imate veliko poslov s Kitajsko in Macaom, dobili ste tudi licenco za igralništvo v Las Vegasu ...

JOŽE JOC PEČEČNIK
O izplačilih sem povedal stereotip, ki sploh ne drži. Igralniška industrija je zelo regulirana, v njej obstajajo tako rekoč znanstvene študije, ki temeljijo na čisti matematiki, o tem, koliko aparat lahko izplačuje. Pri ruleti je, denimo, to čista kalkulacija, ki se jo izračuna s pomočjo 37 številk, ki jih delimo s 36 polji. Majhen procent je razlika, ki jo kazino teoretično lahko dobi. Tako da pri tem ni veliko razlik. Sicer pa sem pozabil, kaj ste vprašali, dajte še enkrat ...

DANE GRGUREVIČ
Kam pa bi se prodal ta avtomat?

JOŽE JOC PEČEČNIK
Trenutno prodajamo v 43 držav. Na trgu je več kot 30 000 postaj z našimi igrami. V tej naši diviziji smo največji na svetu in veljamo za *rolls royce* v tej branži, kar pomeni, da poleg tega, da dosegamo najvišje cene, dosegamo tudi največje profite za igralnice. V naši branži je namreč zelo komplicirano delati, ker je nadzor naših kupcev vsakodnevni. Naše naprave imajo »cashboxe«, ki dnevno izkazujejo, ali je produkt uspešen. Če imaš uspešen produkt, ki lastniku igralnice prinaša dobiček, lahko ostaneš v kazinoju, če ga nimaš, greš hitro ven, ker iščejo produkte, ki prinašajo profit. Tako lahko rečem, da v določenih, najpomembnejših delih sveta, kot je Macao, ki je najhitreje rastoči trg v zadnjih pet let, *Elektronček* dosega približno 98- do 99-odstotni tržni delež. Prav tako na Nizozemskem, pa v Španiji. Vsi imamo rokavice in lopate, lotili smo se Amerike in jo bomo kmalu pokrili.

TADEJ BOJIĆ
Kako Vam je uspelo pridobiti licenco? Nekje smo prebrali, da ste imeli kar nekaj težav ...

JOŽE JOC PEČEČNIK
Ameriška industrija je vodilni konj igralniške industrije, ta pa je po vsem svetu, tudi v Sloveniji, vse bolj regulirana, in to zelo dobro. Vsak, ki deluje v igralnici, kot dobavitelj, proizvajalec ali kot operater, mora imeti igralniško licenco. Vem, da si mnogi ne morete predstavljati, kaj to je. Če bi se rad potegoval za licenco v Nevadi, prideš v slovito stavbo, ki se imenuje *Game Board of Nevada*, in na njenih vratih piše, da je nevadska licenca privilegij za Američane. Ti pa prihajaš iz Slovenije, deklariran si za Rusa, in si že sporna oseba ... Tako se je pri nas tudi začelo. No, da ne bom dolgovezil, za to licenco smo potrebovali sedem let, porabili smo približno 6,8 milijonov dolarjev. O meni so preiskali vse od mojega 10. leta naprej, torej vse bančne račune, starše, prijatelje, sorodnike, sosede, tudi tole šolo, tudi Urad za pranje denarja, kazenske evidence, skratka, preiskovalci iz Amerika so približno enaindvajsetkrat, dvaindvajsetkrat potovali v Slovenijo, da so preverili goro dokumentov, ki smo jim jo morali dati. Da smo neoporečni, da plačujemo davke, da nismo povezani s preprodajo droge, da ne preprodajamo orožja in da je naš kapital, s katerim smo začeli, nesporen. Tako dobiš licenco ...

TADEJ BOJIĆ
Mogoče še kakšna zanimivost o Indijancih?

JOŽE JOC PEČEČNIK
Indijanci so bodoči lastniki Amerike. Mislim, da je pravica, ki jo imajo v Ameriki, tako huda, da bogatijo na kvadrat in bodo to državo kmalu kupili nazaj. To je moje osebno mnenje.

TADEJ BOJIĆ
Lahko nam, *vegovcem*, poveste, kaj Vas vodi v življenju? Je to delavnost, sreča, znanje?

JOŽE JOC PEČEČNIK
Vse skupaj je vzvod v življenju. Mislim, da sta na prvem mestu dobra volja in zdravje, potem pa je vztrajnost. Mislim, da našim *vegovcem*, pa tudi vsem drugim mladim po Sloveniji in po Evropi, primanjkuje čut za to, koliko je treba narediti za uspeh. Uspeh ne pride čez noč, niti v enem tednu, niti v enem mesecu. Ko boste neko stvar začutili, kot je rekel Igor, in jo boste res opravljali, si morate vzeti čas zanjo. Nekako deset let traja, da lahko pričakujete prve rezultate. Vmes pa je borba, je konkurenca, so recesije, napredovanje, kapital ... Vse to je povezano v splet enega podjetnika, ki ima vsak podobno zgodbo, ne glede na velikost in širitev trga po svetu.

DANE GRGUREVIČ
V Sloveniji ste znani tudi kot športni mecen. Predvsem v nogometu. Od kdaj ste navdušeni za ta šport?

JOŽE JOC PEČEČNIK
Tukaj sem se zafrknil, ampak bom vztrajal, saj smo *vegovci* neuklonljivi. Zdaj sem tukaj štiri leta, šest let še imam in takrat se bomo pogovarjali. Je pa tako, da sem prišel v športno okolje, ki ni tipično, ki je v marsičem pokvarjeno, vendar mislim, da imamo še dovolj moči, da bomo vztrajali in zgradili štadion, klub pa spravili na višji nivo. Vendar za tak klub ne potrebujemo le dresov in denarja, ampak tudi željo naših nogometašev. Za to pa bosta v naslednjih šestih letih poskrbeli pravilna vzgoja in trda roka.

DANE GRGUREVIČ
Kaj pa Vaša fundacija *Rdeča žoga*? Kako deluje?

JOŽE JOC PEČEČNIK
Rdeča žoga je ustanova, ki skrbi predvsem za uboge, število teh pa v Sloveniji žal narašča. S kolegi so ustanovili to fundacijo zato, da bomo pomagali. Pomagali ljudem, ki pomoč potrebujejo, ki jih je vsak dan več. Pripravili bomo merila za to, kako bomo identificirali te ljudi, saj vemo, da se pri taki pomoči najde tudi veliko blefiranja. Organizacijo sem vodil eno leto in reči moram, da smo imeli več kot vrhunske uspehe. Čeprav nismo bili deležni nobenih državnih ali evropskih pomoči, smo v letu 2009 zbrali 350 000 evrov in pomagali več kot 3000 otrokom, predvsem športnikom in ogroženim iz socialno šibkih družin, ki so prejemali vse, od štipendij do članarin, pomagali pa smo jim tudi materialno. Ker se zdaj veliko ukvarjam z igralništvom po svetu, sem predsedstvo pred približno dvema tednoma predal najbolj priljubljenemu človeku v nogometu, predsedniku Nogometne zveze Slovenije, ki je našo reprezentanco pripeljal na svetovno prvenstvo, in upam, da bo delal vsaj tako kot do zdaj ali pa boljše. Moram pa priznati, da sem na svoje enoletno obdobje kar ponosen. Našo žogo so prejeli vsi, od papeža do predsednika države, do predsednika FIFE, skratka, veliko lepih trenutkov je povezanih z *Rdečo žogo*.

TADEJ BOJIĆ
Slišali smo, kako ste začeli svojo glasbeno kariero. Morda bi povedali še kaj o tem, kako ste jo ali jo boste končali?

JOŽE JOC PEČEČNIK
Glasbeno kariero sem začel v Kamniku in v Šmarci. Na višku je bila, ko smo v Kamniški Bistrici »diplomirali« s Kamniško godbo. Malo »heca«, a veliko je bilo lepih trenutkov, predvsem pa je bilo zraven vedno veliko alkohola ...

TADEJ BOJIĆ
Ko smo že pri koncu – bi nam morda zaupali še kakšne lepe spomine na šolo, na kakšen dogodek, mogoče še kaj, kar leži na duši ...

JOŽE JOC PEČEČNIK
Na duši leži še marsikaj, a nimamo dovolj časa. Lahko povem to, da sem si nekoč tu sposodil ročke, ki mi jih je ... Ah, moram povedati celo zgodbo. Vozači iz Kamnika smo imeli pouk do pol dveh, telovadbo pa ob šestih popoldne. Vlak je bil takrat še bolj počasen, ravno sem prišel domov, umil sem si roke in že sem moral nazaj na vlak, pa na telovadbo. In takrat smo vsi po vrsti postajali astmatiki in prosili zdravnike, da so nam pisali opravičila, da nam popoldne ni bilo treba iti na telovadbo. Profesor Polda pa mi rekel: »Pečečnik, ti si malo bolj okrogel, boš doma vadil.« In mi je dal uteži. Seveda smo uteži vzeli, težke so bile kakšen kilogram in pol, in jih na poti domov prodali. Polda me je čez dve leti iskal, saj ste imeli verjetno v šoli inventuro, in sošolci so mi govorili: »Pazi, Polda gre, ročke hoče, ročke hoče!« Tako smo se dve leti skrivali, skratka to je moj dolg do te šole ...

LUDVIK DEJAK
Za ta dolg sem vedel in sem ga opozoril in sem mu te ročke sponzoriral, da jih bo lahko šoli vrnil ... Tele zraven pa bo dal še za obresti, ker so malo težje ...

JOŽE JOC PEČEČNIK
Ludvik, hvala.

TADEJ BOJIĆ
Je morda za konec še kakšno vprašanje iz občinstva?

OBISKOVALKA
Imela bi vprašanje za oba gosta, za Igorja in za Joca. Priporočila, ki sta jih dajala dijakom te šole, so vsebovala predvsem navodilo, naj pogledajo vase in se odločijo, kaj želijo delati. Mene pa zanima, kako vidva izbirata svoje sodelavce oz. kako sta jih izbirala na začetku? Ali imata zdaj zaposlene druge ljudi, ki počnejo to v vajinem imenu, ali pogledata na osnovni življenjepis: narejena ta in ta šola, ta in ta fakulteta zaključena – ali pa iščeta v svojih sodelavcih kaj drugega? Kako jih preizkusita? Koliko časa jih preizkušata? Kaj je tisto, kar pri svojih bodočih zaposlenih najbolj cenita?

JOŽE JOC PEČEČNIK
Sam bom odgovoril bolj na pol, Igor bo verjetno do konca. Pri nas je najpomembnejši podatek, da je nekdo *vegovec*; če je prijatelj, pa je tudi dobro ...

IGOR AKRAPOVIČ
Izbira sodelavcev je ena najtežjih stvari, ki jih imamo podjetniki. Seveda življenjepis ni nikoli zadostoval. Človeka je treba sprejeti, opraviti z njim kar nekaj pogovorov, potem pa vidiš, kakšno je njegovo obnašanje, kakšne so njegove reakcije ... Včasih se s kakšnim samo sprehodim skozi proizvodnjo, pa vidim, da hodi deset metrov za mano in zaostaja, pa že vem, da človek ne bo mogel narediti kaj veliko, ker je že prvi dan tako počasen ... Tako da poskušamo seveda zadeti, kolikor se le da, ampak kljub temu zaposlimo tudi kakšne napačne, ki pa jih je, kot veste, po naši delovni zakonodaji težko spraviti iz delokroga. Tako je pač življenje. To je res ena najtežjih stvari, izbrati prave sodelavce.

TADEJ BOJIĆ
Zahvaljujemo se Vam za obisk.

JOŽE JOC PEČEČNIK
Hvala za povabilo.
(pesem Gloria)

MOJCA MARN
Prehajamo na naslednjo temo. Posredno je bila že napovedana. Slišali smo, da naši nocojšnji gostje zelo cenijo to, da so *vegovci*. Prosim ravnatelja Silvestra Tratarja, da spregovori o *Društvu Vegovc*.

SILVESTER TRATAR
Mogoče bi zgodbo začel takole. S kolegico Mojco sva ob neki priložnosti sedela pri pogovoru z dvema bivšima dijakoma, z Urbanom Dejakom in Marinko Žitnik, in takrat se nam je prvič utrnila ideja, da bi poskusili povezati diplomante naše šole. Vemo, da nekaj podobnega tu in tam obstaja in takrat se je pač porodila ideja.

DRUŠTVO VEGOVC

Na *Facebooku* se pojavlja *Alumni klub*, in to je bil mogoče prvi zametek zamisli o tem. Malo kasneje smo ob precej težji priložnosti sedeli skupaj z gospodom Pečečnikom, in menili, da bi vendarle poskušali povezati pozitiven odnos marsikaterega *vegovca* do Vegove in do tega, kar se tu dogaja in kar se je dogajalo, kar smo vsi skupaj odnesli z Vegove. Gospod Pečenik se je skupaj s prijatelji in sodelavci, tudi *vegovci*, preprosto domislil, da bi ustanovili *Društvo Vegovc*, da bi se začeli združevati v tem društvu, da bi tako pomagali *vegovcem*, seveda pa tudi šoli. Najprej se nas je zbralo dvanajst, kot smo že dejali, predvsem na pobudo gospoda Pečečnika in še nekaterih, in ustanovili smo društvo, ki mu pravimo *Društvo Vegovc*. Kaj je pravzaprav temelj vsega tega? Kdo sploh smo *vegovci*, če smem tako reči? Preprosto tisti dijaki, ki so bili vsaj dve leti tukaj. Človek bi morda rekel: »Vegova je pa res težka, če mora ponujati članstvo v društvu tistim, ki so vsaj dve leti zdržali na šoli.« Ni bilo mišljeno čisto tako. Vegova je v letih svojega obstoja gostila različne programe in nekateri so bili tako uspešni in tako dobri, da so že po dveh letih postali diplomanti Vegove, in tudi njim smo morali dati priložnost, da postanejo člani *Društva Vegovc* tudi taki *vegovci*. Zato je to tisti minimalni pogoj. *Vegovci* smo oz. so tudi vsi tisti, ki sicer niso bili dijaki, a so tako ali drugače mesili testo teh dijakov v *Vegovcu*, torej profesorji in učitelji. Zavedni *vegovci* pa so dejali, da mora biti učitelj na Vegovi vsaj pet let, da si zasluži naziv *vegovec*. To so torej okvirna merila našega društva. Sicer pa smo kot društvo morali napisati tudi cilj našega združevanja. To pa je povezovanje in združevanje *vegovcev*, kar je hkrati tudi naše temeljno vodilo. Navsezadnje se to vodilo zrcali skozi srečanja *vegovcev*, saj so *Večeri na Vegovi* prva manifestacija te ideje v obdobju, ko se še ni dalo včlaniti v *Društvo*. V mislih imam predvsem izmenjavo izkušenj, napotkov, usmerjanje, dobrohotni in pozitivni pristop uspešnih, izkušenih *vegovcev*, posredovanje njihovega znanja in izkušenj vsem tistim, ki prihajajo za njimi in bodo kasneje morda tudi uspešni in bodo prav tako ponesli sloves šole na vse štiri strani neba, če smem tako reči. Z izmenjavo izkušenj bomo šolo gotovo tudi promovirali, kar je tudi naš namen. Hkrati pa se s spremembo izobraževalnih sistemov vrača ideja tesnejšega povezovanja gospodarstva in šole. Prav to pa je prvi cilj ustanovitve takega društva, zato z veseljem sprejemamo pobudo za njegovo ustanovitev. Ne bomo pa se ustavili samo pri tem. Če je *Društvo Vegovc* tisto, ki na eni strani ponuja izmenjavo znanj in izkušenj, želimo biti na tem področju čisto konkretni. V okviru *Društva* želimo nuditi pomoč tistim dijakom, tistim perspektivnim *vegovcem*, ki imajo določene težave in bi jim – morda tudi s štipendijsko politiko – radi pomagali. Prav ta naša želja je tudi eden izmed glavnih ciljev ustanovitve *Društva Vegovc*. Vabim vas torej, da si od današnjega dne naprej z včlanitvijo pridobite naziv člana *Društva Vegovc* s približno takole izkaznico. Včlanili se boste lahko že nocoj, na koncu današnje prireditve, seveda pa tudi kasneje, tudi po spletni strani. Med nalogami našega *Društva* bo seveda tudi zbiranje finančnih sredstev in organiziranje prireditev, ki bodo hkrati konkretna promocijska dejavnost društva. S članarino, z organizacijo dobrodelnih prireditev, z organizacijo izobraževalnih srečanj bomo skušali torej priskrbeti oz. zagotoviti dovolj sredstev za to, da bomo lahko oblikovali štipendijski sklad in tako še tesneje povezali gospodarstvo in šolo. S tako promocijo šolske dejavnosti bomo bodočim perspektivnim *vegovcem* omogočili, da bodo šli po poti tistih, ki so dosegli veliko in se povzpeli v vrh slovenskega gospodarstva in družbe, pri tem pa ponesli s sabo tudi delček salve Vegove. Čisto na koncu pa bi seveda še enkrat rad pozval vse tu navzoče ustanovne člane *Društva Vegovc*, da se nam pridružijo na skupinskem fotografiranju. ■

Glasbeni vložki:
Matic Hribar, G 2. B, klaviature
Špela Janša, prof., violina

Skeči in povezovanje pogovora:
dijaka Tadej Bojič, R 4. B in
Dane Grgurevič, G 3. A

ŠOLA SMO LJUDJE

RAVNATELJI 1959/60–2009/10

1959–1961
Zdenko ROGEL

1961–1964
Peter PETROVČIČ

1964–1972
Ferdo GORJANC

1972–1980
Janez TERKAJ

1981–1985
Janez TERKAJ

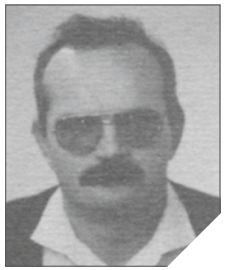

1985–1990
Miloš MULH

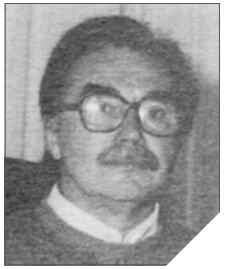

1990–1997
Marjan OPEKA

1998–
Silvester TRATAR

UČITELJSKI ZBOR OB USTANOVITVI TEHNIŠKE ŠOLE ZA ELEKTROTEHNIŠKO STROKO V ŠOLSKEM LETU 1959/60

Zdenko ROGEL, *dipl. inž., ravnatelj*
Marija BOHINEC, *prof., geografija*
Silvo BRESKVAR, *prof., matematika*
Andrej DROBNIČ, *učitelj praktičnega pouka*
Hubert FRÖLLICH, *dipl. inž., šef odseka za jaki tok*
Marija FRÖLLICH, *prof., tuji jezik*
Ferdo GORJANC, *dipl. inž.,*
Roman GRÖGL, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Jožef HOLZ, *honorarni predavatelj*
Vida HORVAT, *prof., slovenski jezik*
Boris JAGER, *predmetni učitelj*
Vinko KOPAČ, *prof., tuji jezik*
Rudolf KURLEC, *strokovni učitelj*
Julij LEONARDIS, *dipl. inž., strokovni učitelj*
Marjan LUKAS, *honorarni predavatelj*
Marjan OPEKA, *prof., fizika*
Jožef OSTERC, *strokovni učitelj*
Rajko PONIŽ, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Ana PENGOV, *dipl. inž., pomočnik ravnatelja*
Ivana PRIJATELJ, *prof., matematika*
Lidija PRUDIČ, *prof., geografija*
Baldomir REBEK, *predmetni učitelj*
Anton SEVER, *prof., tehniško risanje*
Boris SIKOŠEK, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Rudolf SKOČIR, *dipl. inž., strokovni predmet*
Demeter SOKLIČ, *strokovni učitelj*
Rudolf ŠVEGL, *dipl. inž., šef odseka za šibki tok*
Josip TOMŠE, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Miran VARL, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Milan VIDMAR, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Jožefa VRTAČNIK, *prof., matematika*
Stanislav WEIBL, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Ciril ŽAGAR, *dipl. inž., strokovni predmeti*

ZAPOSLENI NA ŠOLI OD 1959/60 DO 2009/10

Jovan ABRAMOVIĆ ▪ Cvetka ALIČ ▪ Barbara ANŽEL ▪ Tomaž ANŽEL ▪ Anton AVČIN ▪ Maja AZAROV DOMAJNKO ▪ Ksenja BABIČ ▪ Andrej BAGON ▪ Sabina BAJEC ▪ Sebira BAJREKTAREVIĆ ▪ =Franc BAJT ▪ Nataša BAJUK ▪ Valter BARBA ▪ Zdravka BEČKA ▪ Angela BELE ▪ Mojca BERLEC ▪ Zdenka BEZJAK ▪ Irena BLAŠKOVIČ ▪ Maja BLEIWEIS ▪ Branko BOGATAJ ▪ Dušan BOHAR ▪ Andrej BOHINEC ▪ Marija BOHINEC ▪ Ivan BOHNEC ▪ Irena BOLTA ▪ Ana BORŠTNAR ▪ Dominik BOŽJAK ▪ Brigita BRAJKOVIČ ▪ Tadej BRATE ▪ Silvestra BREGAR ▪ Silvo BRESKVAR ▪ Uroš BRESKVAR ▪ Leopold BRIC ▪ Alenka BRODNIK ▪ Božidar BUČAR ▪ Alenka BUDIHNA ▪ Zdenka BURJAK ▪ John BURN ▪ Lee CALLENDER ▪ Srečko CAR ▪ Gregor CERINŠEK ▪ Tatjana CEVEC ▪ Gvido CIGALE ▪ Edvard CILENŠEK ▪ Tatjana CIMERMAN ▪ Ivan CVEK ▪ Bojan CVIJIĆ ▪ Janez ČEBULJ ▪ Cvetka ČERNEC ▪ Marija ČERNOŠA ▪ Sonja ČERPIČ ▪ Jožefa ČIŽMAN ▪ Viktorija ČOP ▪ Igor ČUGALJ ▪ Ludvik DEJAK ▪ Aleš DERNOVŠEK ▪ Batira DINIĆ ▪ Viktorija DOBRAVEC ▪ Branka DOBOVŠEK DEKLEVA ▪ Ana DOBROVNIK ▪ Ana DOLGAN ▪ Zvezdana DOLNIČAR ▪ Andreja DOMAJNKO ▪ Andrej DROBNIČ ▪ Andrej DROLJC ▪ Pavla DUJIĆ ▪ Marina EINSPIELER ▪ Ivan ERCEG ▪ Niko ERKER ▪ Nadja FAJDIGA ▪ Darinka FILEJ ▪ Katja FINK MEDMEŠ ▪ Mojca FINK ▪ Dušica FISCHINGER ▪ Damjana FLAJNIK ▪ Rado FLAJS ▪ Vesna FORCA ▪ Sonja FRANKO ▪ Vinko FRIC ▪ Hubert FRÖLLICH ▪ Marija FRÖLLICH ▪ Zorica FRÖHLICH ▪ Peter GABROVEC ▪ Zdenka GAJŠEK ▪ Mira GALIĆ ▪ Robert GALLE ▪ Danica GAŠPIĆ ▪ Janez GAŠPERIN ▪ Marko GAŠPERŠIČ ▪ Igor GEDRIH ▪ Marija GEDRIH KARUZA ▪ Ferida GERZIĆ ▪ Maja GLAVAČ ▪ Marjetka GOLOB ▪ Dejan GOMBAČ ▪ Nataša GORENAK ▪ Lidija GORIŠEK ▪ Ferdo GORJANC ▪ Jože GORJUP ▪ Gorazd GORNJEC ▪ Igor GOSPODARIČ ▪ Alojz GOSTIŠA ▪ Nataša GOVEKAR ▪ Franc GRABNAR ▪ Alenka GRČAR ▪ Marta GREGORČIČ ▪ Franc GRILC ▪ Tinkara GRILC ▪ Janez GRILJ ▪ Roman GRÖGL ▪ Andrej GUŠTIN ▪ Katka HADŽIĆ ▪ Alenka HARI ▪ Milan HLEBEC ▪ Anica HOČEVAR ▪ Julijana HOJKAR ▪ Jožef HOLZ ▪ Vida HORVAT ▪ Maria HORVATH ▪ Darinka HOSTNIK ▪ Jože HREN ▪ Darko HRIBAR ▪ Milena HRIBAR ▪ Zinka HRIBAR ▪ Alojz HRIBERNIK ▪ Jean-Sebastien IMBEAU ▪ Andrej IRŠIČ ▪ Boris JAGER ▪ Radmila JAKAC ▪ Boris JAKLIČ ▪ Marija JAKLIČ ▪ Danilo JAKOP ▪ Alenka JANKOVEC MAROLT ▪ Aleksandra JANKOVIČ ▪ Tonja JANŠA ▪ Rok JARC ▪ Ljubomira JAVORNIK ▪ Andreja JAZBEC ▪ Drago JEJČIČ ▪ Sonja JEJČIČ ▪ Andreja JELOVČAN ▪ Riko JERMAN ▪ Ljubo JOVAN ▪ Krste JOVANOVSKI ▪ Marko JUG ▪ Margareta JURIŠIĆ ▪ Majda JUSAŠIČ ▪ Aleša JUVANC ▪ Viktorija KALAN ▪ Mirko KALARŽIĆ ▪ Franc KAMENIK ▪ Erik KARIČ ▪ Jožefa KARPEŠ ▪ Ljubomir KASTELEC ▪ Borut KASTELIC ▪ Karin KASTELIC ▪ Marko KASTELIC ▪ Breda KECUR ▪ Špela KEPIC ▪ Mevla KERANOVIČ ▪ Nina KERČMAR ▪ Anton KIKELJ ▪ Jože KIRN ▪ Marija KLEMENČIČ ▪ Marko KLEMENČIČ ▪ Mirjam KLINAR ▪ Franc KLOPČIČ ▪ Marija KLOPČIČ ▪ Marija KNIFIC ▪ Tanja KOCJAN ▪ Matjaž KODELA ▪ Katarina KOGEJ ▪ Irena KOKALJ ▪ Ditka KOKOL ▪ Karlina KOLARIČ ▪ Bojan KONČAN ▪ Drago KONJAR ▪ Alojz KOPAČ ▪ Vinko KOPAČ ▪ Gabrijela KOROŠEC ▪ Anton KOS ▪ Jože KOSEC ▪ Andrej KOŠAK ▪ Angela KOŠAK ▪ Milan KOTNIK ▪ Danijel KOVAČ ▪ Franc KOVAČ ▪ Jurij KOVIČ ▪ Vladimira KRAJNIK ▪ Sonja KRAPEŽ ▪ Zlata KRAŠOVEC ▪ Marija KREJAN ▪ Branko KRSTULOVIĆ ▪ Janez KRUŠIČ ▪ Matej KRŽIČ ▪ Marta KRIŽMAN ▪ Aleksandra Saška KUČAN ▪ Iztok KUKMAN ▪ Jože KUKMAN ▪ Rudolf KURLEC ▪ Marjan KUŠNIK ▪ Danica KUTNJAK ▪ Kristina KUŽNIK ▪ Damjan LAMPRET ▪ Vera LAMUT ▪ Katja LASBAHER ▪ Marta LAVRIČ ▪ Martin LAVRIČ ▪ Prava LAVRIČ ▪ Bojan LAZAR ▪ Ludvik LAZAR ▪ Roman LEBAN ▪ Julij LEONARDIS ▪ Jožef LESKOVEC ▪ Rado LIPOVEC ▪ Grozda LJUBIČIČ ▪ Ivan Jan LOKOVŠEK ▪ Gašper LOMOVŠEK ▪ Tea LONČARIČ ▪ Andrej LOVŠIN ▪ Tomaž LOVŠIN ▪ Marjan LUXA ▪ Stanka MAGISTER ▪ Tinka MAJARON ▪ Davorin MAJKUS ▪ Nataša MAKAROVIČ ▪ Jasna MAKOVEC ▪ Štefka MALOVRH ▪ DAMIJAN Marinšek ▪ Jožica MARKOVIČ ▪ Robert MARKUN ▪ Mojca MARN ▪ Jože MASTNAK ▪ Bilka MATE ▪ Vlado MATJAŠEVIČ ▪ Zlatko MATJAŠIČ ▪ Rudi MAVRIN ▪ Breda MEJAK ▪ Stuart

David MEESE ▪ Jože MESAR ▪ Jože MIHELIČ ▪ Tomislav MIHELIČ ▪ Janez MIKLAVC ▪ Lazar MILOSAVLJEVIČ ▪ Biserka MIRTIČ ▪ Viktorija MIŠIČ ▪ Ivan MLINAR ▪ Davorin MLINARIČ ▪ Ciril MOČNIK ▪ Viktorija MOHAR ▪ Marija MOHORIČ ▪ Sonja MOŽE ▪ Darja MRAZ LEVSTEK ▪ Alenka MULH ▪ Miloš MULH ▪ Esad MURATAGIĆ ▪ Zlatko NAGLIČ ▪ Petra NAJDEK ▪ Voja NENDL ▪ Barbara Tjaša NEŽMAH ▪ Josip NOVAK ▪ Vida NOVAK ▪ Stojan OBID ▪ Franc OBLAK ▪ Viktorija OBLAK ▪ Vitjan OBROVNIK ▪ Marija OCEPEK ▪ Tomo OMAHNA ▪ Ivan OPEKA ▪ Marjan OPEKA ▪ Anton OREHEK ▪ Branko ORLIČ ▪ Marija OSREDKAR ▪ Jožef OSTERC ▪ Catarina OŠLAJ ▪ Slavko OŽBALT ▪ Milan PAJDUH ▪ Angela PAJK ▪ Pepca PAKER ▪ Anja PALFI ▪ Karina PALLER ▪ Dušan PAVLICA ▪ Karmen PEČARIČ PODOBNIK ▪ Barbara PEINKIHER ▪ Habiba PEJKOVIĆ ▪ Ana PENGOV ▪ Monika PEPELNJAK ▪ Alenka PERKO BAŠElj ▪ Borut PERKO ▪ Dragica PEROVŠEK ▪ Janez PEŠEC ▪ Tadeja PETAČ ▪ Drago PETEK ▪ Jasmina PETEK ▪ Boris PETELINŠEK ▪ Rafael PETERKA ▪ Miodrag PETKOVIČ ▪ Jerneja PETKOVŠEK BONE ▪ Jožef PETRIČ ▪ Igor PETROVČIČ ▪ Peter PETROVČIČ ▪ Janez PEVC ▪ Vladimir PILGRAM ▪ Marija PIPAN ▪ Silvan PIPAN ▪ Dušan PIRNAR ▪ Alojzij PLANINŠEK ▪ Darinka PLANKAR ▪ Erika PLEŠA ▪ Ivo PLEŠNAR ▪ Danilo POBERAJ ▪ Bojan PODGORNIK ▪ Alojzija-Ivanka PODRŽAJ ▪ Marjeta POGORELC ▪ Janez POLDA ▪ Nuša POMPE ▪ Rajko PONIŽ ▪ Nada PORLIČ ▪ Miha POTOČNIK ▪ Bogomir POVŠE ▪ Tatjana POVŠE ▪ Gabrijela POŽENEL ▪ Radivoj POŽENEL ▪ Andrej PRAČEK ▪ Andrej PRAPROTNIK ▪ Vika PRAVDICA ▪ Stanislav PRESEČNIK ▪ Špela PRETNAR ▪ Magda PREVC ▪ Metka PRIBOŠEK ▪ Andreja PRIJATELJ ▪ Ivana PRIJATELJ ▪ Dušan PROKART ▪ Lidija PRUDIČ ▪ Mojca PRUNK ▪ Damijan PURG ▪ Viktor RABIČ ▪ Olga RADEJ ▪ Silvij RAVBAR ▪ Matjaž RAVNIKAR ▪ Andrej RAZDRH ▪ Baldomir REBEK ▪ Boris REBULA ▪ Alenka RESMAN ▪ Vinko RESNIK ▪ Zdenko ROGEL ▪ Irena ROGLIČ ▪ Roman ROJC ▪ Andreja RONCHI ▪ Marko ROSMAN ▪ Simona ROTOVNIK STERGAR ▪ Zvonko ROVŠNIK ▪ Igor Ingvard ROŽAC ▪ Anja ROŽIČ ▪ Breda RUDEL ▪ Drago RUDEL ▪ Dejan RUDOLF ▪ Tomislav RUGELJ ▪ Julij RUPRET ▪ Breda RUS ▪ Gordan RUŽIĆ ▪ Fikreta SALKIĆ ▪ Vida SELAN ▪ Robert SEME ▪ Marjeta SENČAR ▪ Jana SEPIČ ▪ Milan SETNIČAR ▪ Anton SEVER ▪ Boris SIKOŠEK ▪ Ingrid SIMČIČ ▪ Vera SIMONČIČ ŽERJAL ▪ Dušan SITAR ▪ Rudolf SKOČIR ▪ Zlatka SKOK ▪ Anica SMODEJ ▪ Feliks SMOLEJ ▪ Frančiška SNOJ ▪ Rastislav SNOJ ▪ Demeter SOKLIČ ▪ Jovica SPASIĆ ▪ Jožica SPORN ▪ Ljudmila SPRUK ▪ Gorica SREBOT ▪ Veruška STANISLAV KARLO ▪ Mojca STARE ALJAŽ ▪ Božislava STAREŠINIČ ▪ Jožefa STEFITZ ▪ Smilenka STOJANOVSKA ▪ Valerija STREŽEK ▪ Eva SUHADOLC ▪ Nada SUŠNIK ▪ Branko ŠAFARIČ ▪ Ljubomir ŠEGATIN ▪ Zinka ŠINČEK ▪ Romana ŠIVIC ▪ Slavica ŠKERBOT ▪ Milan ŠKRABEC ▪ Primož ŠKRIBA ▪ Milica ŠMITRAN ▪ Boris ŠTOK ▪ Darinka ŠTOLFA ▪ Branimir ŠTRUKELJ ▪ Boštjan ŠUHEL ▪ Aleš ŠUSTER ▪ Janez ŠUŠTERŠIČ ▪ Marjeta ŠUŠTERŠIČ MENART ▪ Rudolf ŠVEGL ▪ Matija TASIČ ▪ Janez TERKAJ ▪ Agata TIEGL ▪ Matija TOMC ▪ Josip TOMŠE ▪ Sonja TOMŠE ▪ Milan TOPOLOVEC ▪ Darjan TOTH ▪ Nada TOTIĆ ▪ Miroslav TRAMPUŠ ▪ Silvester TRATAR ▪ Pavla TRATNIK ▪ Edvard TRDAN ▪ Bojan TREVEN ▪ Brigita TRIPKOVIĆ ▪ Jožefa TROJAR ▪ Dragomir TRPIN ▪ Elizabeta TRŠINAR ▪ Bojana TURNŠEK ▪ Ingrid UKMAR BUCIK ▪ Tomaž URBANČIČ ▪ Vesna VADNJAL ▪ Vojka VALENČIČ ▪ Miran VARL ▪ Angela VELKAVRH ▪ Tomaž VERK ▪ Jože VERŠNJAK ▪ Maksimiljan VESTER ▪ Milan VIDMAR ▪ Vida VIDMAR ▪ Tugomir VILFAN ▪ Jean Savin VILHAR ▪ Lidija VINTAR ▪ Matija VINTAR ▪ Mirjana VIŠNIKAR ▪ Alfonz VIZLAR ▪ Mitja VODEB ▪ Marko VOGRIN ▪ Anica VRHOVEC ▪ Jožefa VRTAČNIK ▪ Igor VULIĆ ▪ Peter John WALLER ▪ Rado WECHTERSBACH ▪ Stanislav WEIBL ▪ David WORTHINGTON ▪ Rudolf WRITZL ▪ Janez ZAJC ▪ Marija ZAJC ▪ Marjan ZALOKAR ▪ Peter ZATLER ▪ Miran ZEVNIK ▪ Pavel ZGAGA ▪ Marija ZIBELNIK ▪ Dušan ZIDAR ▪ Peter ZIDAR ▪ Alenka ZORKO ▪ Franc ZORMAN ▪ Marija ZORMAN ▪ Borut ZRIMŠEK ▪ Gorazd ZRIMŠEK ▪ Amanda ZUPANC ▪ Božidara ZUPANČIČ ▪ Sonja ZVER ▪ Ciril ŽAGAR ▪ Igor ŽAGAR ▪ Rajko ŽIDAN ▪ Ivan ŽILIĆ ▪ Aleš ŽLEBNIK ▪ Janja ŽLEBNIK ▪ Fani ŽMUC ▪ Helena ŽNIDARŠIČ ▪

STROKOVNI DELAVCI V ŠOLSKEM LETU 2009/10

Mag. Maja AZAROV DOMAJNKO, *strokovni predmeti, vodja programskega učiteljskega zbora (elektrotehnika)*
Dr. Uroš BRESKVAR, *strokovni predmeti, vodja programskega učiteljskega zbora (računalništvo)*
John BURN, *tuji učitelj, angleščina*
Gregor CERINŠEK, *univ. dipl. soc., vodja MIC*
Janez ČEBULJ, *inž., strokovni predmeti*
Cvetka ČERNEC, *univ. dipl. komp., bibl., vodja šolske knjižnice*
Igor ČUGALJ, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Mojca FINK, *prof., angleščina*
Lidija GORIŠEK, *prof., matematika*
Igor GOSPODARIČ., *strokovni predmeti (pogodbeno)*
Janez GRILJ, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Andrej GUŠTIN, *fizika*
Alenka HARI. *univ. dipl. mat., matematika*
Aleksandra JANKOVIČ, *prof., slovenščina*
Mag. Tonja JANŠA, *sociologija, tajnica poklicne mature*
Mag. Riko JERMAN, *fizika*
Marko JUG, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Franc KAMENIK, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Karin KASTELIC, *prof., matematika*
Marko KASTELIC, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Mag. Tanja KOCJAN, *strokovni predmeti*
Matjaž KODELA, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Gabrijela KOROŠEC, *prof., umetnostna vzgoja*
Anton KOS, *elektrotehnik, laborant*
Sonja KRAPEŽ, *prof., biologija*
Aleksandra Saška KUČAN, *prof., kemija*
Katja LASBAHER, *prof., slovenščina, knjižnica*
Ludvik LAZAR, *prof., slovenščina*
Jožef LESKOVEC, *prof., športna vzgoja*
Dr. Jan I. LOKOVŠEK, *strokovni predmeti*
Gašper LOMOVŠEK, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Tea LONČARIČ, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Nataša MAKAROVIČ, *prof., strokovni predmeti*
Manuela MARKOJA, *prof., slovenščina, prostovoljna pripravnica*
Mojca MARN, *prof., slovenščina, pom. ravnatelja*
Ana MIHIČINAC, *laborantka, kemija (pogodbeno)*
Janez MIKLAVC, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Darja MRAZ LEVSTEK, *prof., angleščina*
Esad MURATAGIĆ, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Tomo OMAHNA, *prof., fizika*
Anton OREHEK, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti, tajnik splošne mature*
Marija OSREDKAR, *prof., kemija*
Karina PALLER, *prof., nemščina*
Karmen PEČARIČ PODOBNIK, *univ. dipl. psih., psihologija, pedagoška svetovalka*
Monika PEPELNJAK, *prof. pripravnica, matematika*
Janez PEŠEC, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Jožef PETRIČ, *elektrotehnik, strokovni predmeti*
Igor PETROVČIČ, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Silvan PIPAN, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Darinka PLANKAR, *univ. dipl. psih., pedagoška svetovalka*
Mag. Erika PLEŠA, *matematika*
Janez POLDA, *prof., športna vzgoja*
Špela PRETNAR, *prof., zgodovina*
Mojca PRUNK, *prof., slovenščina*
Damijan PURG, *prof. , matematika*
Andrej RAZDRH, *prof. , športna vzgoja*
Anja ROŽIČ, *prof., matematika*
Mag. Milan SETNIČAR, *strokovni predmeti*
Dušan SITAR, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Rasto SNOJ, *prof., fizika*
Gorica SREBOT, *prof., matematika*
Veruška STANISLAV KARLO, *prof., zgodovina*
Mojca STARE ALJAŽ, *prof., slovenščina, vodja gimnazijskega učiteljskega zbora*
Eva SUHADOLC, *prof. , angleščina*
Ljubo ŠEGATIN, *prof. , športna vzgoja*
Romana ŠIVIC, *prof. , angleščina*
Slavica ŠKERBOT, *prof., geografija*
Marjeta ŠUŠTERŠIČ MENART, *prof., slovenščina*
Milan TOPOLOVEC, *inž., strokovni predmeti*
Darjan TOTH, *dipl. inž., strokovni predmeti*
Silvester TRATAR, *univ. dipl. inž., ravnatelj*
Bojan TREVEN, *strokovni predmeti (pogodbeno)*
Ingrid Ukmar BUCIK, *univ. dipl. inž., kemija*
Mag. Andreja VEHOVEC, *strokovni predmeti*
Jože VERŠNJAK, *univ. dipl. inž., strokovni predmeti*
Vida VIDMAR PESEK, prof., *angleščina, vodja gimnazijskega razvojnega tima, koordinatorka mednarodnega sodelovanja*
Lidija VINTAR, *univ. dipl. inž., matematika*
Mirjana VIŠNIKAR, *prof., nemščina*
Mitja VODEB, *prof., športna vzgoja*
Igor VULIĆ, *prof., športna vzgoja*
Marjan ZALOKAR, *univ. dipl. inž., laborant, fizika*
Alenka ZORKO, *prof., slovenščina*
Amanda ZUPANC, *prof., angleščina*
Sonja ZVER, *prof., nemščina*
Aleš ŽLEBNIK, *prof., zgodovina*
Janja ŽLEBNIK, *univ. dipl. org., strokovni predmeti*

ABSOLVENTI 1960–2010

ŠOLSKO LETO 1959/60*

ODDELEK: 4. RAZRED, JAKI TOK

AJD Josip ▪ BOHTE Maksimilijan ▪ BOSTIČ Anton ▪ DEBEVC Jože ▪ FISCHBACHER Edvard ▪ GOLOB Alojzij ▪ GOLOB Valentin ▪ GRAŠIČ Janez ▪ GREGORIČ Fedor ▪ GRILANC Gvido ▪ JAMAR Dušan ▪ HOSTNIK Janez ▪ KOKELJ Peter ▪ KOPŠE Sigfrid ▪ KRAVANJA Florjan ▪ KREDAR Ludvik ▪ KRESNIK Boris ▪ KRŽIŠNIK Peter ▪ MAVRI Rafael ▪ MRAK Marijan ▪ OTONIČAR Marko ▪ PELKO Janez ▪ PODOBNIK Franc ▪ RAVBAR Silvo ▪ REMŽGAR Sonja ▪ SERAŽIN Milan ▪ ŠOBERL Pavel ▪ TOŠE Alojzij ▪ ZATLER Peter ▪ ZUZZI Miroslav

ODDELEK: 4. RAZRED, ŠIBKI TOK

BIZILJ Karel ▪ ČELEŠNIK Milan ▪ DEBELJAK Alojzij ▪ HABICHT Roman ▪ HUČ Stanislav ▪ HVALA Miran ▪ KAČIČ Julij ▪ KORENT Jožef ▪ KOTNIK Franc ▪ KRAŠEVEC Jožef ▪ LAHAJNER Nikolaj ▪ MLAKAR Ladislav ▪ PAHOR Aldo ▪ PELKO Ivica ▪ PEŠEC Verner ▪ POGAČNIK Boris ▪ PUH Martin ▪ PUSTIŠEK Janez ▪ SKUBIC Janez ▪ ŠKRJANEC Milan ▪ TAVČAR Vladislav ▪ TERGLAV Alojzij ▪ TOMŠIČ Drago ▪ VELKAVRH Jernej ▪ ŽAGAR Peter

ODDELEK: 4. RAZRED, ŠIBKI TOK

BERGANT Albin ▪ BERGELJ Franc ▪ BURGER Franc ▪ DOLINAR Ivan ▪ ERŽEN Peter ▪ HUDOKLIN Andrej ▪ JAMNIK Jurij ▪ KLEMENČIČ Silvo ▪ KORENT Jožef ▪ LOGAR Marko ▪ MARC Jože ▪ MARIN Ivan ▪ MEDJA Janez ▪ PAVŠIČ Marijan ▪ PIRIH Tomaž ▪ POTOČNIK Janez ▪ PREGELJ Feliks ▪ SITAR Franc ▪ STARY Mitja ▪ TURŠIČ Zdravko ▪ VOLF Jožef ▪ ZAKRAJŠEK Stanislav

DELAVSKI ODDELEK, ŠIBKI TOK

BAŠ Ivan ▪ BURNIK Jože ▪ BLATNIK Edvard ▪ BRINJŠEK Jožef ▪ COREL Jožef ▪ GORENJŠČEK Metod ▪ KOCI Dominik ▪ KRISTAN Ivan ▪ NOVAK Ciril ▪ PERŠIN Peter ▪ PETEH Rudolf ▪ POLJAK Bojan ▪ POPOVIČ Dragan ▪ SFILIGOJ Marjan ▪ ŠIMNOVEC Jožef

DELAVSKI ODDELEK, JAKI TOK

AMBROŽ Rihard ▪ BEDENK Viktor ▪ BOGATAJ Florijan ▪ DOLENC Franc ▪ KOLTAI August ▪ MARN Marko ▪ NASTRAN Oton ▪ PERHOČ Branko ▪ PISKERNIK Jakob ▪ PREMK Mitja ▪ ROZMAN Jožef ▪ SLOKAR Ladislav ▪ SULIČ Nikolaj ▪ ŠTEMBAL Ciril ▪ ŠTRUKELJ Radovan

ODDELEK: DES III ISKRA

ALEŠ Danijel ▪ ARH Dragotin ▪ DUBOKOVIĆ Stanko ▪ FLORJANČIČ Franc ▪ HACE Franc ▪ JEREB Stanislav ▪ KALAN Slavko ▪ KUS Danijel ▪ LIKAR Ciril ▪ NOVAK Franjo ▪ OREHEK Fortunat ▪ PFLAUM Dominik ▪ POTOČNIK Ciril ▪ POTOČNIK Janez ▪ STEGNAR Miroslav ▪ STRGAR Vincenc ▪ SUŠNIK Anton ▪ ŠTRUKELJ Anton ▪ VITEZ Roman ▪ ZUPAN Jože ▪ ŽMITEK Vladimir ▪ ŽVAN Mihael

ODDELEK: MOJSTRSKA ŠOLA II

BREZIGAR Štefan ▪ ČESNIK Jožef ▪ DOMNIK Ernest ▪ GOSTINČIČ Jožef ▪ KEPIC Mirko ▪ LEPŠINA Jožef ▪ MARKELJC August ▪ MARKIČ Srečko ▪ MARTELANC Drago ▪ MILJAVEC Valentin ▪ POGAČAR Jože ▪ POVŠIČ Davorin ▪ RISTIĆ Dragutin ▪ ROŠELJ Janez ▪ RUŠT Mihael ▪ SELES Josip ▪ STROHSACK Benjamin ▪ ŠENK Frančišek ▪ ŠKODA Maks ▪ ŠKRJANC Andrej ▪ WEISS Jožef

ŠOLSKO LETO 1960/61*

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

ANDERWALD Nikolaj ▪ CUNJA Žarko ▪ DOLINAR Aleksander ▪ FLERIN Milan ▪ GÄRTNER Jurij ▪ GERJOL Viljem ▪ HANŽELIČ Miroslav ▪ JARC Miroslav ▪ KOKAL Janez ▪ MAJCEN Andrej ▪ MATKO Matilda ▪ MAVEC Borut ▪ MIHOVEC Janez ▪ MLAKAR Janez ▪ NAPOTNIK Andrej ▪ NOVINEC Avguštin ▪ SEVER Vincenc ▪ ŠOLAR Franc ▪ ŠTEFE Franc ▪ TERČIČ Karl ▪ UKMAR Bojan ▪ ŽNIDARŠIČ Branko

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

AMBROŽIČ Andrej ▪ ANTONČIČ David ▪ BENČINA Franc ▪ BRADAČ Anton ▪ ČEŠNOVAR Marko ▪ DOLANC Marko ▪ FILIPOVIĆ Frančišek ▪ GROŠELJ Svetovid ▪ HERZMANSKY Apolonija - Vesna ▪ JUG Stanislav ▪ KAVČIČ Bogomir ▪ KUMAR Dušan ▪ LOMOVŠEK Janez ▪ LONGAR Drago ▪ LUŽAR Ferdinand ▪ PINTARIČ Franc ▪ PLEŠEC Mihajlo ▪ SELAN Pavel ▪ ŠTRUKELJ Franc ▪ ŠUŠTAR Franc ▪ VAVPOTIČ Mitja ▪ VENGAR Kajetan ▪ ZORKO Rudolf

ŠOLSKO LETO 1961/62

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

BIRSA Stanislav ▪ ČAMPA Miroslav ▪ GOLOB Franc ▪ KLAUS Jožef ▪ KOKALJ Danijel ▪ KREUZER Marjan ▪ KRISTAN Jožef ▪ LUIS Ivan ▪ MAYER Andrej ▪ PEVEC Anton ▪ POTRBIN Stanislav ▪ PUNGARTNIK Tomaž ▪ REMIC Herman – Ferdinand ▪ ROVŠNIK Vladimir ▪ ROZMAN Štefan ▪ SKOK Dočka ▪ SLAVEC Janez ▪ SUŠA Franc ▪ ŠOLAR Joško ▪ TALAR Dušan ▪ ZUPANČIČ Miran ▪ ŽELEZNIK Bogdan

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

BAVDEK Jožef ▪ DIMNIK Janez ▪ DOSTAL Ljubomir ▪ FABČIČ Miroslav ▪ FERJANČIČ Evgen ▪ FRANKO Štefan ▪ FRELIH Anton ▪ JENKO Janez ▪ KLAUČNIK Marjan ▪ KORDIŠ Marko ▪ LAP Elizabeta ▪ LOMBAR Vasilij ▪ PIRC Miloš ▪ PIŠKUR Janez ▪ POČERVINA Alojzij ▪ SLIVNIK Edvard ▪ SVETINA Milan ▪ ŠUBIC Jožef ▪ TOMC Janez ▪ TOMC Stanko ▪ ZUPANČIČ Anton ▪ ŽITNIK Anton

ODDELEK: DEŠ 4., ŠIBKI TOK

BAJEC Marijan ▪ ČERNIC Peter ▪ FURLAN Ivan ▪ GAŠPERŠIČ Vinko ▪ HRIBAR Franc ▪ JUVAN Franc ▪ JUVANČIČ Anton ▪ KLANDER Danijel ▪ MAVRIČ Nikolaj ▪ MRZLIKAR Jožef ▪ NAŠIČ Boris ▪ PEZDEVŠEK Branko ▪ PODGORŠEK Stanislav ▪ SELAJK Pavel ▪ ŠNAJDER Miroslav ▪ TEPEŠ Štefan ▪ VIŠNAR Janez

ODDELEK: DEŠ, JAKI TOK

BELEC Janez ▪ BERGANT Marijan ▪ ČERNILOGAR Andrej ▪ ČUFER Mirko ▪ DERMAN Jožef ▪ HAUPTMAN Janez ▪ JEŽ Josip ▪ KALIŠNIK Peter ▪ KITAK Venčeslav ▪ KONC Marijan ▪ MIKUŠ Ivan ▪ PREŠEREN Janez ▪ STUDEN Ignacij ▪ TAVČAR Karol ▪ VEBER Marijan ▪ VERBIČ Franc ▪ VERDNIK Vincenc ▪ ZALETEL Peter ▪ ZAVAŠNIK Marijan ▪ ZUPAN Frančišek

ODDELEK: MOJSTRSKA ŠOLA II

BAJDA Rudolf ▪ DOVČ Ivan ▪ KUKALJ Dragotin ▪ MARTINČIČ Franc ▪ MUŠIČ Alojzij ▪ PINTAR Marijan ▪ POTOČNIK Ivan ▪ RADELJ Milan ▪ RUŽIČ Janez ▪ SCHMAUTZ Janez ▪ SITAR Stanislav ▪ SKERLEP Franc ▪ STRAJNAR Viktor ▪ TOMC Matija

ODDELEK: DJ 4., JAKI TOK

Razrednik: Ciril Žagar, Vida Horvat

BERGANT Jože ▪ BERNIK Peter ▪ BREŠAN Evgen ▪ BREZIC Ladislav ▪ CILENŠEK Alojz ▪ FILIPIČ Rajko ▪ FORTE Jože ▪ JEMEC Franc ▪ JURCA Jožef ▪ KOPRIVEC Janez ▪ KRAŠOVEC Janez ▪ KUŠTRIN Ivan ▪ MARINŠEK Stanislav ▪ MIHELJ Karel ▪ MRZEL Jožef ▪ NOVAK Ivan ▪ OSTERMAN Jožef ▪ PEVEC Franc ▪ PINTAR Janez ▪ POGAČNIK Janez ▪ PRVINŠEK Ivan ▪ RUTAR Štefan ▪ SIMČIČ Franc ▪ SREBOTNIK Ivan ▪ STRUNA Alojz ▪ ŠKRJANC Alojz ▪ ŽUPEVC Bogomil

ODDELEK: DŠ 4., ŠIBKI TOK

Razrednik: Tomislav Mihelič

BREŠČAK Marijan ▪ ČOPI Leopold ▪ DOLINAR Jože ▪ ERŽEN Vital ▪ GORENC Alojz ▪ JERAS Roman ▪ JURŠE Jože ▪ KOLENKO Ferdinand ▪ MAJER Marjan ▪ ŠEBENIK Edo ▪ ŠEPIC Jožef ▪ TRNOVŠEK Ivan

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Marija Fröhlich

CANKAR Jurij ▪ CRNOBRNJA Viktor ▪ FINŽGAR Franc ▪ GORENC Emil ▪ HVALA Stanislav ▪ JANEŽIČ Peter ▪ JORDAN Janez ▪ KOKELJ Jože ▪ KONCILJA Jernej ▪ KRIŽAJ Marjan ▪ KURALT Ladislav ▪ LAVRENČIČ Branko ▪ LIKAR Pavel ▪ MAROLT Viktor ▪ NOVAK Jože ▪ ROVANŠEK Janez ▪ ŠKORJANC Janez ▪ ŠUŠTERŠIČ Ivan

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Igor Gedrih

BERCE Marjan ▪ BEVK Otmar ▪ BUDIN Marija ▪ ČERIN Andrej ▪ HEINRICHAR Franc ▪ HRIBAR Jože ▪ KAMNAR Janez ▪ KOKALJ Jure ▪ KOSEM Matija ▪ KOVAČ Rihard ▪ LAVRIČ Marko ▪ LEBAR Rafko ▪ MOKOREL Rafko ▪ PIRIH Ivan ▪ POTOČNIK Ivan ▪ RUČIGAJ Sašo ▪ ŠUŠTAR Viktor ▪ ZUPANC Andrej ▪ ZUPANČIČ Peter

ŠOLSKO LETO1962/63

ODDLEK: J 4. C, JAKI TOK
Razrednik: Alojzij Hribernik

AMBROŽIČ Peter ▪ BALANTIČ Bernard ▪ ERPIČ Franc ▪ FLORJANČIČ Franc ▪ GABRIJELČIČ Boris ▪ GREGORČIČ Josip ▪ JASNIČ Kazimir-Miro ▪ KOLIČ Anton ▪ KOROŠEC Milan ▪ LEŠNJAK Vladimir ▪ KRALJ Karel ▪ MATOH Janez ▪ MAUER Stanislav ▪ MOHORIČ Ciril ▪ PEČAR Sridor ▪ TERPAR Janez ▪ ŠTURM Josip ▪ UNK Janez ▪ ŽAGAR Anton

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Ivana Prijatelj

AČKO Bruno ▪ BUH Jože ▪ GRM Janez ▪ KEŠMANC Andrej ▪ KOVAČ Stane ▪ KRANJC Borut ▪ KUMER Matevž ▪ LAH Josip ▪ LJUBIĆ Franjo ▪ MARKOVIĆ Alenka ▪ OSTERMAN Božidar ▪ PREDOVNIK Viktor ▪ RAMOVŠ Marko ▪ SLEMENIH Mihael ▪ SMOLNIK Maks ▪ ŠIFRER Peter ▪ URŠIČ Ignac ▪ VIČIČ Marjan ▪ VINDIŠAR Tomaž

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Rudolf Švegl

BAUER Jože ▪ BERGANT Tomislav ▪ CEPIN Janez ▪ DOLŽAN Borut ▪ FLERIN Vladimir ▪ GREGORAČ Leopold ▪ HACE Franc ▪ KLOPČIČ Marjan ▪ KRANJC Rudolf ▪ LOGAR Edvard ▪ MAROLT Tomaž ▪ MIHELIČ Marko ▪ MOČILNIKAR Anton ▪ OGRINC Feliks ▪ PEČEK Borut ▪ PETERNELJ Janez ▪ PIRNOVAR Bogdan ▪ REŠEK Anton ▪ SAGMEISTER Emil ▪ SMOLNIKAR Milan ▪ ŠIROK Peter ▪ TEKAVEC Franc ▪ ZAJC Valentin

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK
Razrednik: Vida Horvat

BALOH Marjan ▪ BRULC Anton ▪ DOMA Anton ▪ JENKO Janez ▪ KRIŽMAN Franc ▪ LUNEŽNIK Margareta ▪ MEDIC Janez ▪ MIKLAVIČ Stanislav ▪ OGRIN Rudolf ▪ PAVLOVIĆ Konstantin ▪ PLEVEL Franc ▪ REISP Jože ▪ REZAR Kristjan ▪ ROBIČ Janez ▪ ŠTEMBERGER Franc ▪ ŠTURM Otmar ▪ TOMAN Srečko ▪ UKMAR Franc ▪ TRUPEJ Ferdinand ▪ ZAJC Branko

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK
Razrednik: Jožica Vrtačnik

ISMAJLOVIĆ Kasam ▪ JUGOVIC Franc ▪ KOVAČIČ Ivan ▪ LUŽNIK Marijan ▪ MAJER Ignac ▪ MEZE Jože ▪ OBLAK Miha ▪ PEČNIK Janez ▪ PERUŠEK Rudolf ▪ RAVNIKAR Silvester ▪ ŠAVER Sergej ▪ ŠKOF Alojzij ▪ VRHOVEC Borut ▪ ZALAZNIK Jožef ▪ ZIDAR Janez

ODDELEK: J 4. A
Razrednik: *

BABNIK Karel ▪ BEVC Franc ▪ BERTONCELJ Metod ▪ BOŽIČ Ivan ▪ ČELEBIĆ Miodrag ▪ ČIBEJ Roman ▪ DEBENJAK Alojz ▪ DROBNIČ Anton ▪ DUJC Boris ▪ ERZNOŽNIK Pavel ▪ FRECE Marko ▪ JELUŠIČ Boris ▪ KOPRIVC Branko ▪ KORTNIK Jožef ▪ KRALJ Franc ▪ LAPANJA Pavel ▪ LAVTAR Peter ▪ LUSKOVEC Anton ▪ MAVRIČ Zvonko ▪ PONIKVAR Anton ▪ PRVINŠEK Mihael ▪ REBERŠEK Ivan ▪ SKUBER Mihael ▪ SNOJ Franc ▪ ŠONC Metod ▪ ŠUC Bojan ▪ TEPINA Ivan ▪ URBAS Vinko ▪ ZAJEC Jože

** Ni podatka.*

ODDELEK: J 4. B
Razrednik: Vladimir Pilgram

BIZJAK Franc ▪ FLEISCHER Peter ▪ HROBAT Danijel ▪ KALIŠNIK Romvold ▪ KOS Anton ▪ MERVIČ Branko ▪ PODLIPNIK Jože ▪ POGORELEC Miran ▪ PRIMC Julijan ▪ RAVNIK Josip ▪ RIBIČ Jožef ▪ SKOK Konstantin ▪ TOPOLE Matjaž ▪ VATOVAC Jožef ▪ VENCELJ Anton ▪ VENGAR Dorotej ▪ VRHOVNIK Janez ▪ WERNIG Mitja ▪ ZITTERSCHLAGER Janez

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Tomislav Mihelič

AMBROŽIČ Franc ▪ BAJC Stane ▪ ČEPON Franc ▪ ENGELMAN Marjan ▪ GABROVŠEK Roman ▪ GORNIK Ivan ▪ GOSTIČ Damjan ▪ GOSTIŠA Viktor ▪ GREGORC Marjan ▪ JANČAR Zmagoslav ▪ JANEŽIČ Jožef ▪ JERENTINA Antonija ▪ KAVČIČ Pavel ▪ KORINŠEK Janez ▪ KUNC Janez ▪ MAVRETIČ Janez ▪ MEHLE Anton ▪ NOVLJAN Mihael ▪ NOVŠAK Miran-Alojz ▪ RIGLER Metod ▪ ŠUBIC Janez ▪ TAJNŠEK Jožef ▪ TRDIN Franc ▪ UDOVIČ Pavel ▪ VODIŠEK Rajko ▪ ZIDAR Anton

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Rudolf Švegl

BLAGOVIČ Jože ▪ DOVŽAN Borut ▪ DROLC Marko ▪ FAVAI Janez ▪ GANTAR Janez ▪ GEBERT Janez ▪ HEUFEL Rudolf ▪ JAMA Rajko ▪ JAZBEC Roman ▪ JENKO Franc ▪ KERŠMANC Andrej ▪ KOŠIR Vili ▪ KOTAR Jože ▪ LUŠTEK Peter ▪ MAKŠE Leopold ▪ NOVAK Franc ▪ NOVAK Miklavž ▪ PLEVNIK Janez ▪ POR Franc ▪ RANČIGAJ Oton ▪ SUŠNIK Aleksander ▪ VRBNJAK Edvina ▪ VUGRINEC Karel ▪ WAGNER Janez

ŠOLSKO LETO 1963/64

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK
Razrednik: Darinka Štolfa

BEŠTER Alojz ▪ BOBNAR Alojzij ▪ CIGLER Peter ▪ FURLAN Vladimir ▪ KMET Miroslav ▪ LAPAJNE Drago ▪ LOMBAR Dušan ▪ MAČEK Lojze ▪ MANDELC Franc ▪ MODIC Jože ▪ MOŠKON Franc ▪ MRAK Miha ▪ PANKER Alojz ▪ SITAR Anton ▪ SVETEK Karel ▪ ŠETINA Franc ▪ ŠIMUNAC Anton ▪ ŠKRJANEC Franc ▪ ŠNUDERL Peter ▪ ŠTEBLAJ Marijan ▪ VRENK Miroslav ▪ ZAJC Peter ▪ ZDEŠAR Milan

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Rudolf Švegl

BASTL Franc ▪ CANKAR Marjan ▪ CERK Janez ▪ ČRNE Marko ▪ DEBEVEC Anton ▪ DERENDA Marko ▪ GORNIK Janez ▪ HEUFEL Rudolf ▪ KANDUS Bogomil ▪ KOČEVAR Miroslava ▪ KORINŠEK Janez ▪ KRČ Jože ▪ LIPOVŠEK Peter ▪ MEKINDA Milan ▪ NOVAK Alojzij ▪ OBAHA Marjeta ▪ OMAN Janez ▪ PAJK Peter ▪ PUSTOSLEMŠEK Franc ▪ RUDOLF Franc ▪ SUŠNIK Aleksander ▪ ŠIFRER Marjan ▪ TREBAR Matija ▪ VERBIČ Mitja ▪ VRAN Bogdan ▪ ZUPAN Zvonko ▪ ŽNIDARŠIČ Viktor ▪ ŽUŽEK Jože

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Nuša Pompe

ARKO Janez ▪ BAJUK Tomaž ▪ BARBORIČ Iva ▪ BRANK Janez ▪ DOVŽAN Dušan ▪ GORJANC Boris ▪ GROS Marjan ▪ GRŽINIČ Marko ▪ JERIČ Stanislav ▪ KERMELJ Janez ▪ KONEC Blaž ▪ KREVEL Janez ▪ KRUC Franc ▪ LAH Jožica ▪ MARTINEK Silvo ▪ PRIMOŽIČ Janez ▪ REMŠKAR Filip ▪ SCHUSTER Dušan ▪ SENIČAR Peter ▪ ŠKERL Janez ▪ ŠKET Vladimir ▪ ŠTER Samo ▪ TRAMPUŠ Uroš ▪ TROBEC Mitja ▪ VRHOVNIK Iztok

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK
Razrednik: Ivana Prijatelj

AŽMAN Zoran ▪ BELTRAM Bojan ▪ BITENC Slavko ▪ BITEŽNIK Jože ▪ BONCELJ Jernej ▪ DEŽMAN Marjan ▪ DIMNIK Marko ▪ JEREB Oton ▪ JERETINA Ladislav ▪ KODEK Dušan ▪ KRALJ Janko ▪ KREK Franc ▪ LENASI Miro ▪ MARN Dušan ▪ NOVAK Slavko ▪ ZATLER Mitja ▪ ZEGA Mitja ▪ ZORNADA Mitja ▪ ZUPANEK Mitja ▪ ŽIDAN Franc

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK
Razrednik: Jože Mastnak

AHLIN Ivan ▪ CVILAK Martin ▪ GAŠPERIN Marijan ▪ HROVAT Vasja ▪ JURIJEVČIČ Franc ▪ KOPAČ Stanislav ▪ KOŠIR Jože ▪ MARINKO Andrej ▪ MIKLIČ Matjaž ▪ MLAKAR Silvester ▪ PIRIH Ladislav ▪ SREBRNJAK Marijan ▪ VRIANT Rado

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK
Razrednik: Milan Vidmar

BIBER Matija ▪ BRATUN Alojzij ▪ ERZNOŽNIK Pavle ▪ FLORJANČIČ Janez ▪ GLAVIČ Emil ▪ GORŠE Ladislav ▪ GREGORC Jožef ▪ HABJAN Vincenc ▪ HELBL Horst ▪ JUVAN Karol ▪ KALISNIK Mihael ▪ KOMAC Daniel ▪ LOBODA Metod ▪ MEGLIČ Albin ▪ SKUK Aleksander ▪ ŠEBENIK Boris ▪ ZUPAN Alojzij ▪ ZUPANC Alojzij

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK
Razrednik: Viktorija Mišič

CELARC Ivan ▪ DOVČ Matjaž ▪ FRANJIČ Jakob ▪ GODLER Slavko ▪ JANČIGAJ Tomaž ▪ LAH Slavko ▪ LIPIČAR Miro ▪ MIKLIČ Andrej ▪ MODIC Franc ▪ PALNA Peter ▪ PEČNIK Andrej ▪ PETEK Dušan ▪ PEZDIRC Marjan ▪ PREGELJ Tomaž ▪ PREPELUH Franc ▪ REISMAN Peter ▪ SEŠLAR Lojze ▪ ŠKERJANC Jože ▪ ZALAR Metod

ŠOLSKO LETO 1964/65

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK
Razrednik: Jožica Vrtačnik

BRANK Anton ▪ GORJUP Alojz ▪ GRLJ Andrej ▪ HAVLIČEK Vojteh ▪ JOŠT Franc ▪ JUG Dušan ▪ KALAN Nikolaj ▪ MOREL Franc ▪ NASTRAN Janez ▪ OBLAK Daniel ▪ PAPEŽ Milan ▪ PAVLIČ Franc ▪ PEČEK Vladimir ▪ POŽAR Janez ▪ RAKOVEC Janez ▪ REBERŠEK Franc ▪ REŠAVER Ivan ▪ SAMSA Edvard ▪ ŠENK Matjaž ▪ ŠENK Milan ▪ TOLAR Jože

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK
Razrednik: Alojz Gostiša

BOGATAJ Jože ▪ BOHINC Jernej ▪ BURGER Martin ▪ DEBEVEC Peter ▪ DOLENC Božo ▪ GOLOB Igor ▪ GRUŠOVNIK Jože ▪ JERAJ Janez ▪ JURMAN Bojan ▪ KOČEVAR Boris ▪ KOŠIR Andrej ▪ LAMPIČ Božo ▪ MESESNEL Anton ▪ NOVAK Mitja ▪ OVEN Marjan ▪ PERNE Franc ▪ PETERKA Jože ▪ PRAPORTNIK Franc ▪ PUCIHAR Jože ▪ RAJK Stane ▪ ROZMAN Darko ▪ SAKSIDA Boris ▪ TOMŠIČ Jože ▪ TOMŠIČ Lojze ▪ TURK Dušan ▪ VERSTOVŠEK Igor ▪ VOGRIN Anton ▪ ZAJC Karel ▪ ŽAGAR Janez

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Vida Horvat

BLASUTTO Mario ▪ BORDON Jožef ▪ ČARMAN Lovro ▪ ČERTALIČ Mihael ▪ DOLINŠEK Frančišek ▪ FALETIČ Vladimir ▪ FERFOLJA Jožef ▪ GLAVAN Maruška ▪ HABJAN Janez ▪ HREN Jožef ▪ JONTES Janez ▪ KAVČIČ Marko ▪ MAZI Viljem ▪ OMAN Janez ▪ RAMUTA Alojzi ▪ SVETIČIČ Metod ▪ ŠTEFANIČ Janez ▪ VOGLAR Alojz ▪ ŽITNIK Vladislav ▪ ŽMAJ Matjaž

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Jože Mastnak

AŽMAN Zoran ▪ BERGANT Jože ▪ BERHOPEC Boris ▪ BRIČ Zdravko ▪ CASERMAN Rajko ▪ DEKLEVA Milan ▪ DULAR Polde ▪ GORJUP Vojtek ▪ GRILC Vekoslav ▪ HRASTOVEC Anton ▪ JUG Feliks ▪ KOHIŠNIEK Ivan ▪ KRIVEC Matija ▪ LOVŠIN Andrej ▪ MESEC Branko ▪ MLAKAR Leopold ▪ NOVAK Ciril ▪ OGRINC Dušan ▪ PIRŠ Bogomir ▪ PRIMAR Janez ▪ SILIČ Bartol ▪ SLAMENIK Štefan ▪ STEPIČ Štefan ▪ SVETNIA Ciril ▪ ŠIFRER Marjan ▪ ŠUCON Venčeslav ▪ ŠUŠTERŠIČ Janez ▪ TALAN Božo ▪ TRATAR Boštjan ▪ VOVK Marko ▪ ŽONTAR Janez

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK
Razrednik: Darinka Štolfa

BALOH Marjan ▪ BERČON Miha ▪ BÖHM Jernej ▪ ČIŽMAN Tone ▪ DOBERLET Vasja ▪ GALE Janez ▪ JOVAN Jože ▪ KOŠIR Borut ▪ KOŽUH Miran ▪ LEBAN Boris ▪ LOKOVŠEK Jan ▪ MANFREDA Boštjan ▪ MARINKO Andrej ▪ MATTIAS Bojan ▪ NOVAK Mihael ▪ OVEN Vojko ▪ PERTOT Mitja ▪ PETKOVŠEK Zvone ▪ POGAČNIK Roman ▪ REJC Avgust ▪ RUGELJ Dimitrij ▪ SMOLNIKAR Andrej ▪ STRNAD Božo ▪ SVETINA Franc ▪ ŠKRABA Igor ▪ TIČAR Peter ▪ TRKMAN Janez ▪ VELKAVRH Zdravko ▪ VODOPIVEC Anica ▪ ŽAGAR Anton ▪ ŽLAJPAH Miro

ŠOLSKO LETO 1965/66

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK
Razrednik: Vladimir Pilgram

AMBROŽ Bogdan ▪ ARČON Boris ▪ BIZJAK Boris ▪ BREGAR Anton ▪ BREZAVŠČEK Rudi ▪ CENCELJ Franc ▪ DOLGAN Dušan ▪ GERČAR Vincenc ▪ GREGORČIČ Tonček ▪ GRILJ Anton ▪ JANŠA Marko ▪ JEREB Jože ▪ JOVANOVIĆ Branimir ▪ KOČEVAR Jože ▪ KOVAČ Janez ▪ KOZINA Peter ▪ KUDER Janez ▪ KUMAR Karel ▪ LASAN Rok ▪ MEDVEŠ Marko ▪ PAVČIČ Božo ▪ POČIVAVŠEK Andrej ▪ POGOČAR Janez ▪ POLC Darko ▪ RUDOLF Srečko ▪ ZAJC Anton ▪ ŽERJAV Bogo

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK
Razrednik: Tomislav Mihelič

ALIČ Vinko ▪ BERJAK Peter ▪ DRAKSLER Stanislav ▪ FLISAR Bogomir ▪ GRANDIĆ Zmago ▪ GUŠTIN Bogomil ▪ KASTELIC Franc ▪ KAVČIČ Frančišek ▪ KOLENC Jože ▪ KOVAČIČ Rihard ▪ KRUŠIČ Iztok ▪ KUK Borut ▪ LESKOVEC Frančišek ▪ MILOŠEVIĆ Miroslav ▪ OBREZA Marija ▪ OSENČIČ Jernej ▪ OSOLNIK Vladimir ▪ PAHULJE Radoslav ▪ PERC Branko ▪ PETERNEL Jože ▪ ROGINA Anton ▪ ŠKRINJAR Anton ▪ TOMŠIČ Anton ▪ TOPOLE Boris ▪ TRBOVŠEK Janez ▪ URBANČIČ Anton ▪ ŽAKELJ Franc

ŠOLSKO LETO1966/67

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Vikrotija Mišič

BABNIK Drago ▪ BRAČKO Marjan ▪ BRESKVAR Janez ▪ ČELAN Boris ▪ DERŽANIČ Franci ▪ EISELT Rudolf ▪ HERBST Vasja ▪ KAPUN Matjaž ▪ KAVČIČ Peter ▪ KERČMAR Jože ▪ KRALJ Srečko ▪ KRMELJ Miro ▪ LESKOVIC Peter ▪ LOGAR Drago ▪ LOVŠE Zvonimir ▪ MAKAROVIČ Matjaž ▪ MARINŠEK Mirko ▪ MARTINČIČ Marjan ▪ MIKOLIČ Franc ▪ PIRŠ Albert ▪ POTOČNIK Branko ▪ PUNGERČAR Darko ▪ REVEN Jože ▪ SLOVNIK Dimitrij ▪ ŠOLE Leopold ▪ VIDENŠEK Tone ▪ VINŠEK Alojz ▪ ŽGAJNAR Janez

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Igor Gedrih

BAŠA Branko ▪ BRUGAR Ciril ▪ CEDILNIK Rado ▪ DEMŠAR Aleš ▪ DOLINAR Branko ▪ FRANČEŠKIN Darko ▪ GIMPELJ Ivan ▪ GRANDA Jože ▪ HAFNER Stanislav ▪ HRIBAVŠEK Jože ▪ ISKRA Tomaž ▪ KORBIČ Janez ▪ KRALJ Marjan ▪ KUNŠIČ Franc ▪ KVARTUH Franc ▪ LOVŠIN Miklavž ▪ MAJCEN Drago ▪ MODIC Tomaž ▪ PAVLIČ Marjan ▪ PREBIL Marjanca ▪ ROZMAN Vojko ▪ SMOLEJ Miroslav ▪ STEGEL Iztok ▪ ŠTUCIN Ivan ▪ ŽAGAR Zvonimir Anton

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK
Razrednik: Rudolf Švegl

BERTONCELJ Janez ▪ CERK Rudolf ▪ CIMPERMAN Franc ▪ JARC Anton ▪ JENKO Bogomil ▪ KAČIČ Borut ▪ KOSMAČ Bojan ▪ KUMŠE Marjan ▪ LOŽAR Frančišek ▪ MALAVAŠIČ Jože ▪ MATTIAS Janez ▪ MULEJ Andrej ▪ NEUMAN Igor ▪ OPEKA Ivan ▪ RAKOŠE Darko ▪ RUPERT Janez ▪ SELLAK Božidar ▪ SKRBINŠEK Mitja ▪ SVETEK Stane ▪ ŠEŠEK Stanislav ▪ ŠTEFANČIČ Miro ▪ TRILLER Igor ▪ VERBIČ Andrej ▪ VOJIR Andrej ▪ ŽAGAR Marjan

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK
Razrednik: Marija Fröhlich

BOŽJAK Vlado ▪ BREZOVAR Srečko ▪ FRANKOVIČ Marko ▪ HAJDINJAK Stanislav ▪ JANEŽ Stanislav ▪ KEBER Vida ▪ KREFT Vanja ▪ KREMŽAR Metka ▪ MLJAČ Ljuban ▪ NOVINC Kocjan ▪ PIPUŠ Milan ▪ PUŠMAR Iztok ▪ RESNIK Marko ▪ ROTAR Darinka ▪ ROZMAN Franc ▪ SVETIC Tomaž ▪ ŠKOF Andrej ▪ URŠIČ Ivan ▪ VOVK Branko

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK
Razrednik: Darinka Štolfa

ARNŠEK Janez ▪ BREJC Mihael ▪ DOLENC Igor ▪ ERBEŽNIK Marija ▪ GRUDEN Vincenc ▪ HITI Marjan ▪ HROVAT Ivan ▪ JELENC Ivan ▪ KALČIČ Miran ▪ KENCIJAN Aleksander ▪ KERSTEIN Andrej ▪ KLEMENC Miro ▪ KOCJAN Marko ▪ KOMEL Jožko ▪ MEGUŠAR Janez ▪ MERČUN Egidij ▪ MORFARDINI Darinka ▪ NOVAK Rajko ▪ PLESTENJAK Janez ▪ VERCELJ Franc ▪ VOJVODA Drago ▪ ZALAZNIK Iztok ▪ ŽEN Iztok

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK
Razrednik: Vladimir Pilgram

BIZJAK Ivan ▪ GABERŠEK Lepold ▪ GORŠIČ Ilija ▪ JULITA Franko ▪ KOBE Jurij ▪ KORDIŠ Janez ▪ MACAROL Marjan ▪ MOŽINA Mitja ▪ PETJE Radovan ▪ POTEKO Edvard ▪ PREŽELJ Janez ▪ ROIČ Zdenko ▪ ROJNIK Dragan ▪ SIRK Janez ▪ SLABE Franc ▪ SOKLER Gabrijela ▪ VESEL Franc ▪ VRHOVEC Marta ▪ VRHUNEC Uroš ▪ ZUPANČIČ Jurij

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Ljubomira Javornik

BRINAR Josip ▪ CULIBERG Jurij ▪ DOVJAK Marjan ▪ FLORJANČIČ Franc ▪ GOLOBIČ Stanislav ▪ GREBENC Andrej ▪ HAJDINJAK Stanislav ▪ ISTENIČ Miroslav ▪ JAKELJ Bojan ▪ JANEŽIČ Marjan ▪ KADUNC Iztok ▪ KANAB Marjan ▪ KRANJC Žarko ▪ LAVRIŠAR Zmago ▪ MAČEK Ivan ▪ MAČEK Ljubomir ▪ MARN Mitja ▪ MEVLJA Rajko ▪ PIRKOVIČ Primož ▪ POLH Miroslav ▪ RAJK Franc ▪ RALJEVIČ Ivan ▪ REJEC Miran ▪ SIVEC Ivan ▪ SLAPNIK Stanko ▪ ŽIBERMAN Milivoj

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Vinko Kopač

BOC Emil ▪ ERŽEN Anton ▪ IVANOVSKI Aco ▪ KAVČIČ Dušan ▪ KOŽAR Lojze ▪ MAJCEN Janez ▪ MARINKO Valentin ▪ MARKO Anton ▪ MARTINC Alojz ▪ MATTIAS Janez ▪ MEJAČ France ▪ MOŽINA Mitja ▪ MRŠE Janez ▪ MULEJ Andrej ▪ PAHOR Marjan ▪ PAVLIČ Marjan ▪ PELJHAN Janez ▪ PIRŠ Zdravko ▪ POTOKAR Ljudmila ▪ PUCELJ Marjan ▪ PUREBER Ivan ▪ PURGER Milan ▪ RODE Aljoša ▪ SIMIĆ Nikola ▪ STARMAN Milan ▪ ŠETRAJČIČ Ludvik ▪ TOMŠIČ Aleksander ▪ VIDMAR Anton ▪ ZABUKOVEC Boris ▪ ZORMAN Ivanka ▪ ZUPANČIČ Božidar ▪ ŽORŽ Ferdinand

ŠOLSKO LETO 1967/68

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Rudolf Švegl

BERTONCELJ Janez ▪ BITENC Mirko ▪ BIZJAK Teofil ▪ BREZNIK Bojan ▪ BURIČ Anton ▪ ERŽEN Stanislav ▪ GOSPODARIČ Igor ▪ GULIČ Ljubo ▪ HITI Franc ▪ JERŠAN Zmagoslav ▪ JUVANČIČ Tone ▪ KAVREČIČ Vlado ▪ KOBAL Leopold ▪ KOVAČIČ Andrej ▪ KOVŠE Janko ▪ LANGOF Matjaž ▪ LAPAJNE Miran ▪ MAČEK Srečko ▪ MAJDIČ Janez ▪ NEUMAN Igor ▪ OBLAK Bogdan ▪ PODRENIK Anton ▪ POHLEN Ljubko ▪ PONDELEK Milan ▪ PREPADNIK Milan ▪ PREVC Leopold ▪ PRISTOV Janez ▪ REJC Mirko ▪ SENČAR Matjaž ▪ SIBILA Albin ▪ SLIVNIK Tomaž ▪ TRILLER Igor ▪ VALENTINČIČ Vladimir

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Jožica Vrtačnik

ARIH Tomaž ▪ BABNIK Anton ▪ BIZJAN Frančišek ▪ FURLAN Milan ▪ GEBERT Tomaž ▪ HACE Zdravko ▪ KLANČNIK Jure-Lovro ▪ KOVAČ Iztok ▪ KOVAČ Stanislav ▪ KRANJC Milan ▪ LENARČIČ Sašo ▪ MAHORČIČ Vanek ▪ MARUŠIČ Stanko ▪ PAGON Janko ▪ PLANTAN Bojan ▪ PLASKAN Ivanka ▪ PRINČIČ Alfonz ▪ RIBIČ Branko ▪ SETNIČAR Jože ▪ ŠORN Marko ▪ TOME Miha ▪ TUREL Vojeslav ▪ URŠIČ Rado ▪ VIRENS Vačko ▪ ZALAR Marjeta ▪ ZALOKAR Jože ▪ ZUPANČIČ Stanislav ▪ ŽIGON Edvin

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Tomislav Mihelič

CELAREC Mihael ▪ CENČIČ Jože ▪ ČELIGOJ Ivan ▪ GOMBAČ Janko ▪ HOČEVAR Vojteh ▪ KITIĆ Dragiša ▪ KNEZ Božidar ▪ KOVAČ Bojan ▪ KRHIN Franc ▪ LESKOVEC Daniel ▪ LOTRIČ Milan ▪ LUNDER Dušan ▪ MARKOVČIČ Rudolf ▪ MARUŠIČ Rudislav ▪ MELE Alojzij ▪ MIKLIČ Peter ▪ NOVAK Andrej ▪ NOVAK Karlo ▪ PRAPROTNIK Peter ▪ SEŽON Franc ▪ SLADIČ Janez ▪ ŠUBER Žarko ▪ URBAS Vladimir ▪ VIDMAR Vitomir

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ivana Prijatelj

ARH Jamislav ▪ BANDELJ Dušan ▪ BERNIK Peter ▪ BOC Emil ▪ BRAJNIK Vladimir ▪ ČERMELJ Blaž ▪ GARAFOLJ Janez ▪ GROM Igor ▪ JAKŠA Miroslav ▪ JUG Franc ▪ KASTELIC Bojan ▪ KAVALIČ Boris ▪ KOPRIVNIKAR Anton ▪ KOROŠEC Boris ▪ LINDTNER Miro ▪ LOVŠIN Andrej ▪ LJUBIČ Branko ▪ MAJDIČ Dušan ▪ MALOVRH Marija ▪ MLAKAR Rado ▪ MRAVLJE Ciril ▪ NAJDIČ Marjan ▪ PANGERC Milan ▪ PELJHAN Janez ▪ ROZMAN Franc ▪ SELJAK Simon ▪ SRŠE Ivan ▪ STAVANJE Peter ▪ STRGAR Anton ▪ ŠTRUKELJ Ciril ▪ UČAKAR Matija ▪ VADNJAL Stanislav ▪ VIRENS Vili ▪ ZUPANČIČ Janez

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Viktorija Mišič

AHLIN Mihael ▪ BREJC Aleksander ▪ BUTINA Zvonimir ▪ CEZAR Jože ▪ COKLIN Drago ▪ ČEBULJ Janez ▪ ČEPON Franc ▪ DOLGAN Miroslav ▪ ERZIN Rafael ▪ GRK Edo ▪ GRZINA Marija ▪ HOČEVAR Jože ▪ HROVAT Alojz ▪ JAVH Alojz ▪ KERŽIN Milka ▪ KNAP Marjan ▪ KOČEVAR Dušan ▪ KRANJC Žarko ▪ NAROBE Stanislav ▪ SODEC Milan ▪ STERGAR Ivan ▪ ŠKEDELJ Branko ▪ ŠKEDELJ Vladimir ▪ ŠKULJ Stanislav

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Vinko Kopač

AVSEC Janez ▪ BERCE Mirko ▪ BIZANC Rajko ▪ BREZNIK Dušan ▪ GALE Jože ▪ GRUM Boštjan ▪ JARC Janez ▪ JUG Marko ▪ KNEZ Branka ▪ KOGOVŠEK Andrej ▪ KOREN Feliks ▪ KRALJ Jože ▪ KUHAR Jože ▪ LESJAK Zvonko ▪ MENCIN Sašo ▪ MOŽINA Mitja ▪ ORLIČ Branko ▪ PETROVIČ Milan ▪ POLAJNAR Borut ▪ POLANC Marjan ▪ POTOKAR Ljudmila ▪ PREPELUH Darko ▪ RADELJ Dušan ▪ REUČELJ Stojan ▪ RIJAVEC Julijan ▪ SAVIĆ Živko ▪ SIMONČIČ Mihael ▪ SMRKE Zoran ▪ VEHOVAR Daniel ▪ VRHOVEC Mitja ▪ ZADEL Slavko ▪ ZLATNAR Luka ▪ ŽAGAR Janez

ŠOLSKO LETO1968/69

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik Polak Bric

AHČIN Marjan ▪ BODLOVIČ Branko ▪ BOGATAJ Branko ▪ BORDON Drago ▪ ČELAN Milan ▪ GALLE Leopold ▪ HROVAT Viktor ▪ HUDEČEK Aleksander ▪ JANČIČ Zlatko ▪ KAVČIČ Mirko ▪ KOŽAR Alojzij ▪ KRŽE Tomislav ▪ KUHAR Marko ▪ MARKO Anton ▪ MARTINČIČ Tomaž ▪ NOVAK Bojan ▪ POHLEN Ljubko ▪ REBULA Vojko ▪ RIHAR Dušan ▪ ROVŠEK Srečko ▪ ROZMAN Živko ▪ SEDEJ Peter ▪ SCOZZAI Bruno ▪ SPREIZER Matjaž ▪ SUHADOLNIK Branko ▪ ŠETINA Slavko ▪ ŠKAPIN Miloš ▪ ŠKAPIN Stanislav ▪ ŠKRLJ Rajko ▪ TRBIŽAN Marjan ▪ TRPIN Tomaž ▪ TURŠIČ Miro ▪ VIDMAR Luka

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Ivo Cvek

BRVAR Zoran ▪ DOLNIČAR Miha ▪ GODEŠA Marjan ▪ ISTINIČ Alojz ▪ JEREB Zdravko ▪ JERŠE Andrej ▪ KOROŠEC Primož ▪ KOTRLE Vladimir ▪ KUHOVEC Borut ▪ MARUŠIČ Rudislav ▪ MOČNIK Stanislav ▪ SAVOV Dušan ▪ SEČNIK Anton ▪ SMOLEJ Jože ▪ ŠPACAPAN Srečko ▪ ŠTULAR Cveto ▪ VARL Igor ▪ VERBIČ Edvard ▪ ŽAGAR Darko

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Vinko Kopač

BRUN Danilo ▪ CERLE Vitomil ▪ ERBEŽNIK Janez ▪ FAGANELI Marjan ▪ GERBEC Zdravko ▪ KLANČNIK Jure ▪ KOVAČ Iztok ▪ MOHORČIČ Vanek ▪ MEHLE Bojan ▪ MOLK Alojzij ▪ PAHOR Kazimir ▪ ŠALOVEN Oskar ▪ ŠAPEC Miroslav ▪ URŠIČ Rado ▪ UŠENIČNIK Anton ▪ VIŽINTIN Enzo ▪ ZALAR Marjeta ▪ ZALOKAR Jože ▪ ZORIČ Bojan ▪ ŽABJEK Božo

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Edvard Cilenšek

BARTOL Jakob ▪ BERTONCELJ Ivan ▪ COTIČ Boris ▪ CEBULJ Janez ▪ GALLE Leopold ▪ GORNIK Ivo ▪ JAKŠE Bojan ▪ KOKORAVEC Vladimir ▪ KOZOLE Aleksander ▪ KRSTIČ Dragan ▪ MALI Peter ▪ OVEN Stanislav ▪ TERKAJ Janez ▪ SMERKE Ana ▪ STRUNA Olga ▪ ŠKEDELJ Branko ▪ ZADEL Peter ▪ ZVONC Darko ▪ ŽLAJPAH Anton

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Nuša Pompe-Blenkuš

ARH Janislav ▪ BANDELJ Dušan ▪ BATISTIČ Sergej ▪ BERNIK Peter ▪ CONFIDENTI Mirko ▪ DOLENC Lojze ▪ DREČNIK Anton ▪ GRILJ Janez ▪ ILNIKAR Zlatko ▪ JENKO Boris ▪ JERINA Janez ▪ JUG Franc ▪ JUHANT Dušan ▪ KAVČNIK Franc ▪ KOVAČ Jože ▪ MALIS Dušan ▪ MISLEJ Stojan ▪ MLAKAR Bernard ▪ MÜLLER Peter ▪ OGRIN Frane ▪ OSJAK Dragan ▪ PALMA Bojan ▪ PERDIH Drago ▪ RECELJ Alojz ▪ SELAN Martin ▪ SELJAK Simon ▪ SKUBIC Janez ▪ SLATNER Mavricij ▪ STROJAN Janez ▪ ŠINKOVEC Mitja ▪ ŠTIMEC Božidar ▪ ZORMAN Anton ▪ ZUPANČIČ Franc

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Milan Hlebec

BESENIČAR Boštjan ▪ BODLOVIČ Branko ▪ ERJAVEC Boris ▪ GALE Jožef ▪ KENDA Boris ▪ KRISTAN Janez ▪ LUZNAR Januš ▪ MENART Jernej ▪ METEJAK Drago ▪ NADLER Franc ▪ OTA Vladimir ▪ PEČE Tilen ▪ PIRNAR Branko ▪ POTOČNIK Niko ▪ SMRKE Zoran ▪ STRES Borut ▪ TOMC Boris ▪ TROŠT Niko ▪ VESELIČ Jože ▪ VOBIČ Gorazd ▪ WEDAM Martin ▪ ZLATNAR Luka

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Rudolf Švegl

BUTJA Drago ▪ GLAVAČ Franc ▪ GORKIČ Emil ▪ GRUM Marjan ▪ JANČIČ Zlatko ▪ JELERČIČ Vid ▪ KALAR Franc ▪ KANDUČ Jože ▪ LESJAK Martin ▪ LONGAR Ivan ▪ MINOVIČ Bojan ▪ MLAKAR Janez ▪ MOZETIČ Zvonko ▪ MUŠIČ Branko ▪ PANGERC Drago ▪ PERAT Marjan ▪ PETEK Vid ▪ PETERNEL Stanislav ▪ PRAVICA Karol ▪ RACMAN Franci ▪ SINOŽIČ Franko ▪ ŠIMENC Boris ▪ ŠKODA Franc ▪ TURŠIČ Miro ▪ VARL Borut ▪ VIDMAR Luka ▪ ZAJEC Jože ▪ ZIGMUND Vladimir ▪ ŽIGON Milan ▪ ŽVOKELJ Ivan

ŠOLSKO LETO 1969/70

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK
Razrednik: Anton Kikelj

ALEŠ Srečko ▪ ALJAŽ Vojko ▪ BERLIC Tone ▪ GROŠELJ Peter ▪ JENC Anton ▪ KAUČIČ Marjan ▪ KONJAR Franc ▪ KOSMAČ Milena ▪ LAZAR Andrej ▪ LESJAK Branko ▪ PODRŽAJ Zlatko ▪ PUCELJ Andrej ▪ TRAMPUŽ Mirjan ▪ VONČINA Borut ▪ ZAVRŠNIK Branko ▪ ZORMAN Franc ▪ ŽUPANČIČ Marija

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK
Razrednik: Viktorija Mišič

BAN Branko ▪ FICKO Stane ▪ GERBEC Zdravko ▪ GRGIČ Stojan ▪ JELUŠIČ Ivan ▪ KLEP Lado ▪ KLJUČEVŠEK Vinko ▪ LEBAN Davorin ▪ LOREDAN Bojan ▪ LOŽAR Vinko ▪ MEHLE Bojan ▪ PEČJAK Branko ▪ PODLOGAR Dušan ▪ SELAN Frančišek ▪ SOTOŠEK Branko ▪ SUHADOLČAN Miroslav ▪ TURK Ivo ▪ VODOPIVEC Jože ▪ ŽAGAR Darko

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Igor Gedrih

BREZOVAR Bojan ▪ CVEK Zvonko ▪ DEJAK Ludvik ▪ DOLINŠEK Rajko ▪ JERMAN Silvo ▪ JESENŠEK Miroslav ▪ KOBE Jože ▪ KRANJČEVIČ Ivica ▪ KRIČEJ Edvard ▪ MADRONIČ Peter ▪ MIHOVILOVIČ Branko ▪ PEČEK Stanislav ▪ POLJANŠEK Marjan ▪ POVŠE Alojz ▪ ROJC Božidar ▪ RUNTIČ Albert ▪ SADAR Stanislav ▪ SREDENŠEK Drago ▪ ŠAJN Anton ▪ ŠUSTER Bojan ▪ TEKAVEC Janko ▪ TROBEC Srečko ▪ ZUPANČIČ Anton ▪ ZVONC Darko ▪ ŽAGAR Pavel

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Rudolf Švegl

BAJEC Janez ▪ BERMEŽ Milan ▪ BIČEK Bruno ▪ DROBEŽ Vladimir ▪ ILNIKAR Milan ▪ JENKO Boris ▪ KERŽAN Vojmir ▪ KOKALJ Marko ▪ KOS Anton ▪ KOVAČ Marjan ▪ LOGAR Bojan ▪ LUŽAR Tatjana ▪ MOZETIČ Vojko ▪ OPEKA Jože ▪ PAVŠELJ Drago ▪ PERKO Bojan ▪ PERŠIN Marko ▪ PETRIČ Jože ▪ PODREKA Zdenko ▪ PRETNAR Janez ▪ PREVC Janez ▪ STRAŽIŠČAR Dušan ▪ STRLE Drago ▪ ŠPROHAR Jože ▪ TURK Vincencij ▪ ZAJEC Jernej

ODDELEK: Š 4.C, ŠIBKI TOK
Razrednik: Marija Koruza

BUKOVEC Zvonimir ▪ CERAR Dušan ▪ GORKIČ Emil ▪ GORUP Žarko ▪ JALOVEC Mirko ▪ JEZERŠEK Rajko ▪ MARGON Vladimir ▪ MEGLIČ Franc ▪ MENCINGER Danilo ▪ NOGRAŠEK Janez ▪ PLATIŠE Andrej ▪ PLESNIK Miloš ▪ PUPIS Dušan ▪ RADIN Miran ▪ RESNIK Ivan ▪ RUŠT Andrej ▪ SEIBITZ Viktor ▪ ŠEBENIK Mitja ▪ ŠPOLJARIČ Nadja ▪ VESELIČ Joško ▪ ZUPANČIČ Miloš ▪ ŽVELC Martin ▪ ŽVOKELJ Ivan

ŠOLSKO LETO 1970/71

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK
Razrednik: Vladimir Pilgram

CERAR Janez ▪ CIMPRIČ Janko ▪ HOSTNIK Janez ▪ JESENŠEK Andrej ▪ JEVŠENAK Milan ▪ KAVDIK Majda ▪ KNAP Ivan ▪ KOREN Marko ▪ KOZINA Janez ▪ KRAUPNER Miroslav ▪ LOGAR Marko ▪ MLINAR Jože ▪ PAVLIČ Dušan ▪ PETROVSKI Žarko ▪ PIKO Marko ▪ PODGORŠEK Jože ▪ REPAR Janez ▪ SAVINŠEK Vladimir ▪ STARE Darko ▪ ŠETINA Darko ▪ TAVČAR Vojko ▪ VARDIJAN Darko ▪ VIDRIH Igor ▪ VOLF Branko ▪ ZAFRED Stojan ▪ ZUPAN Janez ▪ ZUPAN Stanislav ▪ ZUPANČIČ Janez ▪ ŽONTAR Tomislav

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK
Razrednik: Darinka Štolfa

BANOVEC Marko ▪ BERLIČ Artur ▪ BOROJE Anton ▪ GEC Miran ▪ JELEN Ludvik ▪ JUZAS Paško ▪ KEŠPRET Emil ▪ KIRALJ Peter ▪ KLJUČEVŠEK Jože ▪ LAPANJA Bojan ▪ LOVIŠČEK Zoran ▪ MASLAĆ Milan ▪ MAHNIČ Vinko ▪ MUHA Ivan ▪ PETROVČIČ Jurij ▪ RESMAN Filip ▪ ROŽIČ Anton ▪ STOJANOVIĆ Milorad ▪ STRNAD Bogomir ▪ STRNAD Janez ▪ SUHADOLČAN Miroslav ▪ ŠAPEC Miroslav ▪ TERBIŽAN Matko ▪ ZAJC Franc

ŠOLSKO LETO 1971/72

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Ivan Erceg

BOBNAR Rajko ▪ BREZNIK Mitja ▪ GRBEC Dušan ▪ JUŽNIČ Tone ▪ KOS Ivan ▪ KOVAČIČ Stanislav ▪ KRAŠEVEC Janez ▪ KUNSTELJ Adolf ▪ LAVRIČ Prvin ▪ MAŠIČ Milan ▪ MEVEC Srečko ▪ PAKIŽ Emil ▪ PANKER Bogdan ▪ PEČEK Stanislav ▪ PETAČ Silvester ▪ POLENŠEK Ljubomir ▪ PUCELJ Medard ▪ SEMIČ Jožko ▪ SEVER Vinko ▪ STERLE Danilo ▪ STEZINAR Anica ▪ STRAŽAR Franc ▪ SUŠNIK Darko ▪ ŠABEC Peter ▪ ŠAJN Anton ▪ ŠKUFCA Lojze ▪ ŠTRUKELJ Branko ▪ TRDAN Edo ▪ VALENTINČIČ Miro ▪ ZALAR Janez

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Tomislav Mihelič

CULIBERG Matjaž ▪ ČERNE Oskar ▪ FAVAI Mitja ▪ FOJKAR Miran ▪ GORJANC Marko ▪ GORJANC Rajko ▪ HERMAN Bernard ▪ HUMAR Marjan ▪ JENKO Tomaž ▪ KAČAR Sonja ▪ LALOŠ Igor ▪ LAUTAR Vera ▪ MAGIŠTA Franc ▪ OMAHEN Pavel ▪ PAVLICA Dušan ▪ PIPAN Marjan ▪ POLAJNAR Jure ▪ POLANC Robert ▪ SINČIČ Peter ▪ SOJAR Franci ▪ STARIČ Silvester ▪ STOPAR Miha ▪ STRITAR Andrej ▪ TOMASSINI Mirko ▪ VEHAR Jadranko ▪ ZAVRL Breda ▪ ZUPANČIČ Miro ▪ ŽIBERNA Dušan ▪ ŽIVKOVIČ Miroslav

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK
Razrednik: Viktorija Mišič

ANŽEL Janez ▪ BIŠČAK Marjan ▪ BÖHM Tomaž ▪ CERGOL Marjan ▪ COTIČ Karel ▪ ČEBAŠEK Vinko ▪ ČUFER Bogomir ▪ GORNIK Branko ▪ JAKELJ Božidar ▪ KALIGARIČ Loridan ▪ KERŽAN Vojko ▪ KOROŠEC Franc ▪ KOSOVEL Ivan ▪ KOVAČ Marjan ▪ KOŽELJ Drago ▪ MERČUN Vojko ▪ MIKŠA Peter ▪ PLATIŠE Andrej ▪ PODBEVŠEK Zvone ▪ SMILJANIČ Stevan ▪ TERŽAN Zvone ▪ TOMAŽIN Jože ▪ ZORE Jože ▪ ŽONTAR Andrej

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK
Razrednik: Tugomer Vilfan

BOGATAJ Edvard ▪ BORŠIČ Dušan ▪ GRUM Darko ▪ KIKELJ Mirko ▪ KREGAR Andrej ▪ MARTINC Janez ▪ MLADENKOVIČ Dragan ▪ NASTRAN Miroslav ▪ NOVAK Franci ▪ OBERŽAN Janko ▪ OCEPEK Marjan ▪ PAŠKULIN Vojko ▪ PAVELA Dalibor ▪ PETERNELJ Stanislav ▪ REUČELJ Stojan ▪ ROBIDA Marjan ▪ SENIČAR Franc ▪ STERGELJ Roman ▪ SUKLAN Žarko ▪ ŠUSTER Branko ▪ TRATAR Silvester ▪ VRHOVEC Pavel ▪ ZORNIK Ivan

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK
Razrednik: Ela Velkovrh

CELINŠEK Branko ▪ CVIRN Miroslav ▪ GARTNER Dušan ▪ GOLIČ Jože ▪ KOZINA Janez ▪ KRANJEC Primož ▪ LOŠTREK Janez ▪ MARTINC Anton ▪ MIHALIČ Vlado ▪ MORELJ Oton ▪ MOŽINA Zdravko ▪ OVEN Jože ▪ REPAR Janez ▪ SUPANČIČ Marko ▪ ŠAFARIČ Niko ▪ ŠČEPANOVIČ Milan ▪ ŠPEH Miran ▪ ŠTERK Pavle ▪ TRAVEN Franci ▪ VARDIJAN Darko ▪ VELIKONJA Zvonko ▪ ZALOKAR Alojz ▪ ZUPANČIČ Jože

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK
Razrednik: Anton Kikelj

ALEŠ Mitja ▪ BRUDER Vlado ▪ CVETREŽNIK Aleksander ▪ DOMENIS Stojan ▪ ERŽENIČNIK Dušan ▪ FILIPIČ Branislav ▪ GOSTIŠA Ladislav ▪ GRUDEN Franc ▪ KERN Marjan ▪ LAVTIŽAR Marko ▪ LEBAN Tadej ▪ LIKAR Milan ▪ LUŽAR Vitomir ▪ MANDELJC Emil ▪ MURN Tone ▪ RAVBAR Drago ▪ ROŽIČ Mirko ▪ SIMIKIČ Radoslav ▪ ŠTULAR Mihael ▪ TOROŠ Zvonko ▪ VELUŠČEK Darijo ▪ ZUSTOVIČ Ivan ▪ ŽUMER Miha

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Ivan Erceg

ANTONIČ Andrej ▪ BEVC Darko ▪ IVANC Janez ▪ KARIŽ Marjan ▪ KODRA Marjan ▪ KOVAČ Janez ▪ LENART Alojz ▪ LONGAR Stanko ▪ MALI Vojko ▪ MARŠIČ Josip ▪ MERČUN Vojko ▪ MIHELČIČ Marjan ▪ MUHIČ Jože ▪ OŠEP Jože ▪ PRAČEK Bojan ▪ PROSEN Alojzij ▪ SAMSA Janez ▪ TAVŽELJ Andrej ▪ VELIČ Josip ▪ VELKAVRH Vili ▪ VITMAN Vinko ▪ VOGRIN Milan ▪ VRHOVEC Slavko ▪ ZAHOTNIK Janez ▪ ZIDAR Mitja ▪ ZUPANČIČ Marko

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Tomislav Mihelič

BAJC Leon ▪ CUNJA Angel ▪ GOLI Ivan ▪ GOLOB Tilka ▪ GOSAR Franc ▪ GRIL Marjan ▪ FOJKAR Miran ▪ ISTENIČ Tomislav ▪ JAMNIK Pavel ▪ JUG Andrej ▪ KOKOŠINEK Peter ▪ KRAMAR Vitomir ▪ KREBS Branko ▪ MOHORKO Boris ▪ PELJHAN Aleksander ▪ SAMEC Tone ▪ SELIGER Bogdan ▪ SEMEN Jože ▪ SEVER Marin ▪ SIMJANOVSKI Boris ▪ STRLE Vojko ▪ ŠILEC Srečko ▪ TEMELJ Franc ▪ TULJ Miroslav ▪ VERK Marko ▪ DAMJAN Andrej ▪ STELE Branko ▪ ZUPANČIČ Franci

ODDELEK: Š 4 .C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Tugomer Vilfan

BABIČ Franc ▪ BAR Mario ▪ BELAVIČ Darko ▪ BOLTAR Igor ▪ BRATINA Matej ▪ HORVATIČ Tomaž ▪ HRIB Boris ▪ KNEZ Robert ▪ KOFOL Rudenko ▪ KOGOVŠEK Miran ▪ KORAČIN Marko ▪ KOVAČIČ Vojko ▪ KRALJ Ivo ▪ KRISTAN Marko ▪ LEVAR Miroslav ▪ LOVIŠČEK Dani ▪ MILOŠEVIĆ Ljubo ▪ OGRIZEK Saša ▪ PALANDAČIĆ Jole ▪ PLANINEC Tomislav ▪ PREVC Ciril ▪ RUS Jože ▪ SAKSIDA Dušan ▪ SEILNACHT Ernest ▪ SLAVEC Srečko ▪ SUŠNIK Janez ▪ ŠILER Raul ▪ VIDMAR Feliks ▪ ZAGMAJSTER Karl ▪ ŽUPAN Franc

ŠOLSKO LETO1972/73

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Miodrag Petković

ANŽLOVAR Avgust ▪ AUPIČ Drago ▪ BURNIK Danijel ▪ CVIRN Miroslav ▪ ČEŠČUT Igor ▪ ERJAVEC Miroslav ▪ JERAJ Marko ▪ KODERMAC Žarko ▪ LUŽAR Jožica ▪ OSVALD Bernard ▪ PETERLIN Ciril ▪ PLOJ Miro ▪ PUŠNIK Edvard ▪ SGUBIN Klavdij ▪ STANIČ Boris ▪ ŠPEH Miran ▪ TROBENTAR Ljubomir ▪ VULETIĆ Zoran

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Bilka Maté

CERKVENIK Žarko ▪ GRABNAR Karel ▪ HACE Tatjana ▪ JEVŠINEK Borut ▪ KOŽELJ Darko ▪ KURNIK Marjan ▪ MIKOLIČ Bojan ▪ PALJK Evstahij ▪ PIVK Vladimir ▪ PROHART Dušan ▪ ROME Slavko ▪ SLUGA Jože ▪ SUPANČIČ Marko ▪ ŠČEPANOVIČ Milan ▪ ŠINK Pavel ▪ VODOPIVEC Valter ▪ ZALOKAR Alojz ▪ ZIMIC Viljem

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Tugomer Vilfan

BILBAN Andrej ▪ BIRKELBACH Igor ▪ BIŠČAK Alojz ▪ GALE Zdravko ▪ GODEŠA Danilo ▪ GRAMC Mihael ▪ GVAJC Ivan ▪ HUDOKLIN Slavko ▪ JAZBEC Zdravko ▪ JERINA Andrej ▪ KOSIRNIK Ljubo ▪ KRANJC Danijel ▪ KRIŽAJ Dalibor ▪ KUHAR Vojko ▪ LAJOVIC Franc ▪ LEGAT Miha ▪ MAK Matjaž ▪ OREL Jelka ▪ POŽEK Branko ▪ ROŽMAN Jože ▪ SILI Borut ▪ SINIGOJ Anton ▪ SKVARČ Janez ▪ SLAPAR Branivoj ▪ SMOLNIKAR Janez ▪ ŠULC Bojan ▪ ŠUTEJ Željko ▪ VEHOVEC Primož ▪ ZAJC Drago

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Igor Gedrih

BELE Zlatko ▪ DELO Jozo ▪ DIMEC Ivan ▪ DOBERLET Aleš ▪ GORJANC Bojan ▪ IVETIČ Dušan ▪ KOROŠEC Ljubomir ▪ KOŠMRLJ Tone ▪ KUBUROVIĆ Aleks ▪ LAZIĆ Slobodan ▪ LEŠKO Robert ▪ LOVŠIN Tomaž ▪ MANDELJ Vid ▪ MERCINA Andrej ▪ MOČNIK Borut ▪ NAGODE Janez ▪ PACEK Daniel ▪ PETEK Dušan ▪ RAZBORNIK Drago ▪ RINK Boris ▪ ŠKERJANC Tone ▪ TAUŠANOVIĆ Radovan ▪ VRLINIĆ Radivoj ▪ ZADNIK Boris ▪ ZAGORC Dušan ▪ ZAPUŠEK Bojan ▪ ZIDAR Ignac

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ivana Prijatelj

BOLČINA Pavel ▪ CEPIČ Aleš ▪ COLJA Edvin ▪ FUNDA Jože ▪ GLAVINOVIČ Jure ▪ GRABELJ Radivoj ▪ GRIL Boris ▪ KAVALIČ Daris ▪ KLEMEN Andrej ▪ KOBAL Bojan ▪ KOMLJENOVIĆ Aleš ▪ MALI Vojko ▪ MATEVC Miro ▪ MEKINC Ivo ▪ OGRINC Marjan ▪ POGAČNIK Mario ▪ RODE Ludvik ▪ ROJNIK Božidar ▪ SUŠELJ Bojan ▪ ŠAFAR Boris ▪ TEŽAK Bojan ▪ VAUPOTIČ Aleksander ▪ ZAJELŠNIK Igor ▪ ZAVRŠNIK Bojan ▪ ZIDAR Dušan

ŠOLSKO LETO1973/74

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Miodrag Petković

BAJEC Jože ▪ CERAR Franci ▪ DROBNIČ Janko ▪ GANTAR Franci ▪ GLAVNIK Ciril ▪ IVANC Bogdan ▪ JERIČ Marjan ▪ KACAFURA Mihael ▪ KOKALJ Bojan ▪ KOSMAČ Jože ▪ KURNIK Marjan ▪ LIKAR Miroslav ▪ MURN Aljoša ▪ NOVAK Tone ▪ OREHEK Pavle ▪ OVEN Brane ▪ PERJET Andrej ▪ PETRIC Boris ▪ PETROVIČ Janez ▪ PEZDIRC Franc ▪ PLUT Danko ▪ PODOBNIKAR Janez ▪ RUSJAN Igor ▪ SEVER Bojan ▪ STIVIČEVIĆ Boris ▪ VIDIČ Ivan ▪ VREČAR Marjan ▪ ZOREC Stanko

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Tugomer Vilfan

AJDIČ Marko ▪ AHIČ Danijel ▪ ANŽIN Stojan ▪ BAČELIČ Dragan ▪ BLATNIK Dušan ▪ BLOKAR Matjaž ▪ ČOP Rastko ▪ GOLOBIČ Milan ▪ GORNIK Anton ▪ KOCJANČIČ Rudolf ▪ KORENČ Franc ▪ KRALJ Anton ▪ KRALJ Peter ▪ KURALT Igor ▪ KUZMA Marjan ▪ LESKOVEC Janez ▪ PEČNIK Jože ▪ PODBOJ Mirko ▪ POKOVEC Aleksander ▪ POLAJNAR Matjaž ▪ PUST Srečko ▪ SAJOVIC Stanislav ▪ SNOJ Žarko ▪ ŠORC Darko ▪ VELIKONJA Peter ▪ VESEL Franc ▪ VOLK Darko ▪ VRHOVEC Bogomir

ŠOLSKO LETO1974/75

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Edvard Cilenšek

AHAČIČ Iztok ▪ BEČAJ Marjan ▪ BEVK Marjan ▪ BOKAL Ludvik ▪ BUČAR Tomaž ▪ BUNC Rudolf ▪ ČOŽ Andrej ▪ FILIPIČ Peter ▪ GRIMŠIČ Matjaž ▪ GUŠIČ Alfonz ▪ HAFNER Franci ▪ JERAS Sandi ▪ KADUNC Marjan ▪ KOLNIK Dušan ▪ LIKEB Matjaž ▪ MODIC Srečko ▪ MUNDA Ernest ▪ PAPEŽ Mitja ▪ PAVLIN Darko ▪ PETAROS Peter ▪ POGAČNIK Marjan ▪ PUST Bojan ▪ ROT Marko ▪ SLABE Jože ▪ SOSIČ Anton ▪ ŠILC Jurij ▪ ZALOKAR Franci

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ivan Erceg

BOGATAJ Izidor ▪ BOGATEC Srečko ▪ CESAR Anton ▪ ČERTANC Zoran ▪ DEMIROVIČ Ekrem ▪ FLORJANČIČ Valentin ▪ GOSARIČ Branko ▪ GRABNAR Zvonimir ▪ GREGORIČ Marino ▪ JARČ Bojan ▪ KLEMEN Andrej ▪ KOČAR Miran ▪ KOSMANOVIĆ Milan ▪ LAVRIČ Igor ▪ LAZIČ Slobodan ▪ MARCHIATTI Ivan ▪ OMAN Bojan ▪ ROJNIK Božidar ▪ STANONIK Drago ▪ STARE Oskar ▪ STROJAN Milan ▪ ŠANTELJ Milan ▪ ŠAVLI Miran ▪ TANOŠANOVIČ Radovan ▪ TODOROVIČ Danilo ▪ TOMŠIČ Marko ▪ VESENJAK Marjan ▪ ZUPANČIČ Slavko ▪ ŽIBRAT Stanko

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Vladimir Pilgram

BOBNAR Janez ▪ DEBELJAK Branko ▪ DRAŠLER Viktor ▪ KLINC Franc ▪ KOKELJ Anton ▪ KOSEM Dušan ▪ KRŽIŠNIK Štefan ▪ KUNSTELJ Štefan ▪ LOZAR Jože ▪ LUKAN Milan ▪ NAGLIČ Bojan ▪ NAGODE Zvone ▪ PAVLIČ Jože ▪ PEČAR Metod ▪ PODKRAJŠEK Gorazd ▪ POLAK Drago ▪ REMIC Milan ▪ ŠTRTAK Marjan ▪ ZALAZNIK Andrej

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Marko Rosman

ČAMER Božidar ▪ ČUK Marjan ▪ ERJAVEC Danilo ▪ GREGORIN Branko ▪ JURJAVČIČ Radovan ▪ KORŠIČ Albin ▪ KOVAČIČ Adolf ▪ KRAGELJ Jože ▪ MARTINEC Stanislav ▪ MAVSAR Henrik ▪ MRŠNIK Janez ▪ NOVAK Janko ▪ PODOBNIK Drago ▪ PUST Silvester ▪ SEDEJ Rajko ▪ SELIČ Zdravko ▪ SMOLIČ Janez ▪ STEFANOVIČ Borislav ▪ ZAJC Zoran ▪ ZORE Zdravko

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Marjan Opeka

ATANASKOVIĆ Branko ▪ BENČINA Janez ▪ CINDRIČ Alojz ▪ DESPOTOVIČ Slavko ▪ DRČAR Matjaž ▪ FERKULJ Matevž ▪ FLERE Stane ▪ GORIČAR Matjaž ▪ GRABER Ladislav ▪ GRIMŠIČ Matjaž ▪ JAKOB Benjamin ▪ JAN Tone ▪ JENKO Ivan ▪ KAVŠEK Darko ▪ KOCUTAR Vitomir ▪ KOČAR Miran ▪ KREN Branko ▪ METELKO Ivan ▪ MIKLAVC Alojz ▪ OMAN Bojan ▪ PREŠEREN Boris ▪ SIMONIČ Jože ▪ SKODLAR Rafael ▪ SMOLE Franc ▪ SOK Davorin ▪ ŠERCER Dušan ▪ TRČEK Danilo ▪ URŠIČ Igor ▪ VOLK Darko ▪ VUČKO Darko ▪ ŽELEZNIKAR Zoran ▪ ŽONTAR Igor ▪ ŽVOKELJ Rado

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Marija Gedrih

ARTAČ Lado ▪ BAŽEC Sergij ▪ BIZJAK Jože ▪ BOŠTJANČIČ Viljem ▪ CENTA Tone ▪ CENTRIH Stanko ▪ ČAVŽ Martin ▪ ČEBELA Srečko ▪ GLAVAN Branko ▪ ISTENIČ Damir ▪ IVANČIČ Bojan ▪ JENKO Miloš ▪ KEPIC Jože ▪ KIKELJ Janez ▪ KNEZ Leopold ▪ KOROŠEC Jože ▪ KOVAČIČ Fanika ▪ KRANJC Zdenko ▪ KRISTAN Igor ▪ KUKANJA Drago ▪ KUKMAN Branka ▪ LAH Dušan ▪ LAVRIČ Igor ▪ OGRIN Frančišek ▪ PERŠIN Gabrijel ▪ PETROVČIČ Mirko ▪ PIRMAN Jože ▪ POGAČNIK Dimitrij ▪ PORENTA Marjan ▪ POTISEK Benedikt ▪ VRBNJAK Zdenka ▪ ZARNIK Franc

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ljubo Kastelec

BAJEC Slavko ▪ BARTOL Peter ▪ BORENOVIČ Tihomir ▪ ČULAP Borut ▪ FLERIN Zdenko ▪ FRASS Boris ▪ FURLAN Marko ▪ GLAVAČ Aleksander ▪ GOGALA Ivan ▪ JAMNIK Jože ▪ KALAN Tomislav ▪ KASTELIC Borut ▪ KOLERIČ Srečko ▪ LASIČ Mitja ▪ LENARČIČ Anica ▪ LEVSTIK Andrej ▪ MARKELJ Marjan ▪ MATIČIČ Andrej ▪ NAGLIČ Bojan ▪ PANTAR Božidar ▪ PLEMENITI Marjan ▪ POR Anton ▪ RADELJ Alojz ▪ ROZINA Srečko ▪ RUS Matjaž ▪ SPINELLI Drago ▪ STOJAN Vojko ▪ ŠKOF Branko ▪ ZALOŽNIK Jože ▪ ŽILAVEC Brane

ŠOLSKO LETO1975/76

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK
Razrednik: Margareta Jurišič

BOŽEGLAV Stojan ▪ CRNKOVIČ Josip ▪ DIVAC Milan ▪ GAČNIK Alojz ▪ GANTAR Zvonimir ▪ GAŠPERŠIČ Borut ▪ GORJUP Borut ▪ JAKOVIČ Dragan ▪ JUTRAŽ Stane ▪ KAFERLE Alojz ▪ KELVIŠAR Stane ▪ KETIŠ Dejan ▪ KOSMAČ Bogdan ▪ KRIŽMAN Damjan ▪ KUMER Milan ▪ MITROVIČ Siniša ▪ PETERNELJ Miroslav ▪ RAVNIČ Mirko ▪ SLUGA Gordon ▪ SMOLIČ Franc ▪ SRAKAR Franci ▪ STEPAN Jože ▪ ŠTRUBELJ Miro ▪ SCHWEIGER Ciril ▪ TRBIŽAN Igor ▪ TRPLAN Andrej ▪ VALIČ Stanislav ▪ VATOVEC Vleo ▪ VIDMAR Gorazd ▪ VODOPIVEC Mitja ▪ VAGRIČ Vladimir ▪ VOJSKA Valter ▪ VRHOVEC Boris ▪ ŽNIDARŠIČ Stane

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK
Razrednik: Vladimir Pilgram

ALBREHT Slavko ▪ ARH Marko ▪ BAJT Branko ▪ BANKO Janez ▪ BUDNA Bernard ▪ FUJAN Aleš ▪ GAJŠEK Majda ▪ GAŠPERŠIČ Janez ▪ HORJAK Franci ▪ KOPAČ Marjan ▪ KORENČAN Janez ▪ KRIŽAJ Tomislav ▪ LOC Pavel ▪ OBLAK Vilko ▪ PAJK Branko ▪ SKOK Janez ▪ STERŽAJ Vinko ▪ ŠKULJ Janez ▪ TOMC Slavko ▪ TROBEC Cilka

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK
Razrednik: Ivan Opeka

ANIČIČ Lino ▪ ČUČKIN Marjan ▪ GOSENAR Franc ▪ GRMOVŠEK Bojan ▪ JAKLIČ Janez ▪ JENKO Bojan ▪ KRAGELJ Stojan ▪ KRAVANJA Vojko ▪ LAZAR Jože ▪ LIPAR Marjan ▪ MAKOVEC Marjan ▪ MESARIČ Zvone ▪ MIŠJAK Igor ▪ MLAKAR Iztok ▪ PIRC Peter ▪ ŠEBENIK Izidor ▪ USENIK Borut ▪ CACOVICH Marjan

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK
Razrednik: Tugomer Vilfan

DEBEVC Tone ▪ FAJS Bojan ▪ GRDEN Janez ▪ JEVŠEVAR Pavel ▪ KALUŠNIK Roman ▪ KAPŠ Roman ▪ KIMOVEC Slavko ▪ KOBE Vlasta ▪ KORITNIK Franc ▪ LAHNE Janez ▪ LESKOVEC Ivan ▪ MALAVAŠIČ Štefan ▪ MARINKO Srečko ▪ MIKLAVC Janez ▪ MIKLAVŽ Branko ▪ NOVAK Drago ▪ OREHEK Anton ▪ OŽBOLT Branko ▪ PETERCA Marko ▪ PETERNELJ Milan ▪ PLEVEL Drago ▪ PONIKVAR Stanko ▪ RIBIČ Igor ▪ RUGELJ Janko ▪ SÜSSINGER Egon ▪ ŠIRAJ Franc ▪ TRŠINAR Alojz ▪ TRTNIK Marjan ▪ VIDMAR Stanislav ▪ ZAJC Igor ▪ ZAKRAJŠEK Aleš

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK
Razrednik: Ivan Erceg

AGREŽ Viktor ▪ BALOH Franc ▪ COTMAN Matjaž ▪ ČOT Matjaž ▪ DEMŠAR Janez ▪ HRIBAR Janez ▪ HUNJADI Anton ▪ JAVORNIK Janez ▪ JENKO Drago ▪ JOVANOVIČ Radomira ▪ JUGOVIC Milan ▪ KLANČNIK Bojan ▪ KOGOVŠEK Leona ▪ MARKELJ Aleksander ▪ NAHTIGAL Bojan ▪ PAHOR Vladimir ▪ PERKO Lado ▪ PETRIČ Mitja ▪ PIRŠ Aleksander ▪ POLJANŠEK Bogdan ▪ RIHAR Marjan ▪ SAPRUNOV Peter ▪ SARNAVSKY Majda ▪ SEMOLIČ Dušan ▪ SMRKOLJ Matjaž ▪ ŠESEK Branko ▪ ŠIMNIC Drago ▪ TOPOLE Gregor ▪ TRČEK Marjan ▪ WEITH Anton ▪ ZAKRAJŠEK Rajko ▪ ZALETELJ Stanko ▪ ZLATOPER Marjan

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK
Razrednik: Joža Trojar

BABIČ Marjan ▪ BIZJAN Rajko ▪ BOŠNJAK Rajko ▪ ČELEŠNIK Samo ▪ DIVAC Rade ▪ DUŠAK Bogo ▪ FURLAN Igor ▪ GREBENC Matija ▪ JAMNIK Zlatko ▪ KAVREČIČ Valter ▪ KEK Marko ▪ KIRIČ Avgust ▪ KOČEVAR Slavko ▪ KOZLOVIČ Ljubo ▪ KURENT Marjan ▪ LAZIČ Dragoslav ▪ LOGAR Samo ▪ MOHAR Franc ▪ MRŠNIK Franci ▪ POMPE Gorazd ▪ POVŠE Viktor ▪ PUŠNAR Radovan ▪ RAVBAR Jadran ▪ SLIVNIK Boris ▪ STERLE Boštjan ▪ ŠTEFAN Darko ▪ TACAR Drago ▪ URŠIČ Franko ▪ VIDIC Tomislav

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK
Razrednik: Franc Klopčič

BABOŠEK Peter ▪ BOBNAR Miroslav ▪ BRESKAR Marko ▪ BRINOVEC Janez ▪ BRVAR Bojan ▪ BUTALA Jernej ▪ ČARMAN Peter ▪ GRŽANIČ Evgen ▪ INTIHAR Alojz ▪ JAGER Franci ▪ KORES Milan ▪ KOTNIK Davorin ▪ KUMER Vlado ▪ LOZEJ Boris ▪ MLAKAR Jure ▪ OVEN Valentin ▪ PAHOVNIK Tomaž ▪ PETRIC Dare ▪ PRIBOŠEK Marko ▪ ROZINA Srečko ▪ STERGELJ Dušan ▪ ŠEGATIN Ljubo ▪ ŠKODIČ Dare ▪

VALENČIČ Brane ▪ VIDMAR Janez ▪ VIŽINTIN Miran ▪ VRBINC Joško ▪ VREČAR Milan ▪ VREČKO Vili ▪ ŽORŽ Milan ▪ KELUC Dušan

ODDELEK: Š 4. E, ŠIBKI TOK

Razrednik: Jožefa Vrtačnik

BLAŽIČ Alojz ▪ BRGLEZ Srečko ▪ FELDA Klavdij ▪ GORIČAR Dušan ▪ GULJA Marjan ▪ HABJAN Branko ▪ JANEŽ Jože ▪ JERAJ Dušan ▪ JURIŠIČ Miodrag ▪ KLEVA Marjan ▪ KREJAN Jože ▪ KUTIN Zvonko ▪ LAVRIČ Miran ▪ MARINČIČ Ivan ▪ MARKOVIČ Anton ▪ MIHEVC Tomaž ▪ OVEN Viktor ▪ PEČAR Marjan ▪ PETEH Jože ▪ PONIKVAR Miloš ▪ POVIRK Matija ▪ PURGER Ivan ▪ RAVBAR Dare ▪ RIFELJ Franc ▪ RIJAVEC Elij ▪ ROH Jože ▪ SMREKAR Jože ▪ TURK Jože ▪ VIČIČ Andrej ▪ VOLJČ Janez ▪ VRTAČNIK Brane ▪ ZUPANČIČ Boris

ŠOLSKO LETO1976/77

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Ivan Opeka

ČUK Ivo ▪ GANTAR Boris ▪ GARTNAR Jožef ▪ KERMAN Hvala Franc ▪ KERMAN Andrej ▪ KINK Gregor ▪ KLOBUČAR Anton ▪ KOTNIK Dušan ▪ KOŽUH Ivo ▪ KRIŽMAN Dušan ▪ LAMPRET Anton ▪ LJUBIČ Rajko ▪ MARKIČ Stojan ▪ MOJŠKERC Radovan ▪ PAVLICA Sima ▪ PODBEVŠEK Darko ▪ PEVC Stanislav ▪ POVŠE Bogomir ▪ POVŠE Mirko ▪ PRIMC Janez ▪ STARIČ Anka ▪ TEKAVC Tomo ▪ TERKAJ Matjaž ▪ THALER Venčeslav ▪ TOMAN Emil ▪ URH Mojmir ▪ ZORE Mirko ▪ ZUPAN Sašo ▪ ŽERJAV Anton

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Marija Klemenčič

BARTOL Metod ▪ BAVČAR Dragan ▪ BENKO Slavko ▪ BONE Aleš ▪ BRULC Stane ▪ ČEBELA Tomaž ▪ ČERNIVEC Marko ▪ DRNOVŠEK Tomaž ▪ HOČEVAR Miran ▪ KERN Tomaž ▪ KOVAČ Branko ▪ KVAS Jernej ▪ LEBAN Metod ▪ LOŽNAR Jože ▪ MAKOVEC Roman ▪ MOHORČIČ Dušan ▪ PEČEK Lojze ▪ POČEK Franc ▪ RUČIGAJ Marko ▪ RUS Igor ▪ STARC Anton ▪ STAUDACHER Edvard ▪ SVETLIK Damijan ▪ TAVČAR Marjan ▪ VREŽE Joško

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Tugomer Vilfan ■ Igor Gedrih

BABIČ Bojan ▪ GAŠPERIN Roman ▪ HABIČ Miha ▪ HROMEC Marjan ▪ JORDAN Boris ▪ KLANČAR Branko ▪ KOZINA Jože ▪ KUNČIČ Sašo ▪ LUŠIN Lado ▪ LUŽAR Drago ▪ MIKLAVČIČ Lado ▪ OMEJC Vinko ▪ PERHAJ Anton ▪ PEŠEC Janez ▪ PIRKOVIČ Marjan ▪ PLUT Stanko ▪ PUST Irena ▪ RUPNIK Branko ▪ ŠIFRAR Igor ▪ ŠTEBEJ Stane ▪ TREVEN Miro ▪ URBANČIČ Danilo ▪ VRHOVEC Aleš ▪ ŽLEBNIK Aleš

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ivan Erceg

ARKO Dušan ▪ CANKAR Samo ▪ ČIŽMAN Primož ▪ DEBELJAK Milan ▪ DEMEC Miran ▪ DRGLIN Darko ▪ GREGORINČIČ Zlatko ▪ HOČEVAR Irena ▪ JAKŠA Stane ▪ JURIŠEVIČ Vilko ▪ KOGOVŠEK Franc ▪ LAZAR Dragomir ▪ LUKEK Silvo ▪ MENART Alojz ▪ MODLIC Zare ▪ OKORN Ida ▪ PIPP Miklavž ▪ SIMČIČ Dušan ▪ STANKOVIČ Srečko ▪ STOLNIK Milan ▪ TOMAŽIN Davorin ▪ TRDIN Marjan ▪ TRINKAUS Bogdan ▪ VAVPOTIČ Drago ▪ VIŠKOVIČ Zoran ▪ ZORC Miran ▪ ŽUPANČIČ Roman

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Andrej Lovšin

AKRAPOVIĆ Igor ▪ BOŽEGLAV Dušan ▪ DOLENC Peter ▪ DRLJE Jadran ▪ GRBEC Mirko ▪ GRIMŠIČ Franc ▪ GUŠTIN Slavko ▪ HODŽIĆ Kenan ▪ KELHER Slavko ▪ KORELIČ Igor ▪ KOŠMERLJ Stanislav ▪ KRISTAN Bojan ▪ KRISTAN Ivo ▪ MAHNIČ Robert ▪ MEDVED Bojan ▪ MODRIJAN Dušan ▪ OBOJNIK Marjan ▪ PETKOVIĆ Goran ▪ RAVŠELJ Marjan ▪ ROZMAN Metod ▪ ŠEMOLE Boris ▪ ŠIMUNIČ Vladimir ▪ ŠKERJANEC Darko ▪ ŠKERJANEC Vojko ▪ TORKAR Ivan ▪ ŽAGAR Davorin ▪ ŽUST Davorin

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Danilo Poberaj

BERDNIK Silvano ▪ CERAR Marjan ▪ CERGOL Vinko ▪ CIMBOLA Dušan ▪ ČAMERNIK Bojan ▪ ČEŠNOVAR Jože ▪ GAČNIK Zoran ▪ GINDICIOSI Franci ▪ HOČEVAR Matjaž ▪ HRVATIN Sergej ▪ KAPELJ Miroslav ▪ KASTELIC Marko ▪ KOPRIVNIKAR Vitomir ▪ KOSER Sandi ▪ KRIŽNIK Jože ▪ LENIČ Emil ▪ MEDJA Edi ▪ MILOŠIČ Igor ▪ MOŽEK Franc ▪ NOVAKOVIČ Radomir ▪ RESINOVIČ Silvester ▪ SAKSIDA Jordan ▪ SLABE Darko ▪ STERGAR Jože ▪ ŠENK Peter ▪ TREBŠE Vido ▪ ZALAZNIK Andrej ▪ ŽIBERT Jože

ŠOLSKO LETO 1977/78

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Ivan Opeka

ALEŠ Bojan ▪ BABNIK Frank ▪ BENEDIČIČ Branko ▪ BUKOVEC Bojan ▪ CERAR Tomislav ▪ CVELBAR Dušan ▪ ČEŠNOVAR Matej ▪ DOBNIKAR Tomaž ▪ GLAVIČ Matjaž ▪ ISTENIĆ Valter ▪ IVANČIČ Branko ▪ KOPRIVEC Marko ▪ KOŠIR Igor ▪ KRIVEC Drago ▪ LIKAR Ljubomir ▪ LOGAR Marjan ▪ MAVRIČ Milan ▪ MIHELČIČ Angel ▪ MIŠ Janez ▪ MOLE Pavel ▪ OKORN Boris ▪ OSOLNIK Vlado ▪ PEČAVER Anton ▪ PEČE Jože ▪ PERČIČ Boštjan ▪ POŽENEL Ciril ▪ SELJAK Ivan ▪ SKVARČA Mitja ▪ STERNAD Marjan ▪ ŠOBER Samo ▪ TARMAN Gregor ▪ TORIČ Hašim ▪ VIDIC Marjan ▪ ZUPANČIČ Edo

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Joža Trojar

BOGDANOVIČ Igor ▪ BRICELJ Franc ▪ DOBROVNIK Bojan ▪ GANTAR Zmago ▪ GLAVIČ Radovan ▪ GOLJEVŠEK Bojan ▪ GRIZ Branko ▪ HUSN Zlatko ▪ JEREB Ivan ▪ KOCJAN Jožko ▪ KOROŠEC Jože ▪ KOVAČIČ Matjaž ▪ MAKUC Marko ▪ MEDVEŠEK Silvester ▪ MIKUŽ Stanislav ▪ MOČNIK Milan ▪ MURN Branko ▪ NOVAK Anton ▪ PLAHUTA Marjan ▪ POLTC Zvonko ▪ POTOKAR Milivoj ▪ ROMOVH Peter ▪ SENČAR Primož ▪ SIMIĆ Rajko ▪ ŠTAMCUR Tomaž ▪ ŠUŠTAR Igor ▪ TROBEC Dušan ▪ TRPIN Anton ▪ VEHOVEC Darko ▪ VITNLIĆ Davor ▪ VIDRIH Matjaž ▪ ZAJŠEK Tomaž ▪ ZALETEL Jurij

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Margareta Jurišič

ADANIČ Janko ▪ ALBREHT Janez ▪ BIZJAK Matjaž ▪ BOBNAR Miran ▪ BORŠTNAR Janez ▪ BOŽEGLAV Dušan ▪ DEBEVC Jože ▪ DROLC Bojan ▪ FLERIN Samo ▪ FURLAN Jernej ▪ GREGORC Janez ▪ KRŽIŠNIK Bojan ▪ LAH Breda ▪ LENARDIČ Žarko ▪ MEJAČ Bojan ▪ MENAR Peter ▪ MESEC Frančišek ▪ MIKUŽ Niko ▪ MIRTIČ Biserka ▪ PIKOVNIK Simon ▪ PLUT Olga ▪ PODLIPEC Anton ▪ RODIČ Franc ▪ SMOLČIČ Neven ▪ STREHAR Matija ▪ STERLE Jože ▪ ŠTRUKELJ Anton ▪ ŠUŠTARŠIČ Andrej ▪ VERBAS Borut ▪ VIDMAR Anton ▪ VRHOVEC Boris ▪ ŽIBERT Jože

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Edvard Cilenšek

BAČAR Dušan ▪ BEZIG Viktor ▪ DERNOVŠEK Zoran ▪ JELOVČAN Brane ▪ KALIŠČAR Irena ▪ KNIFIC Andrej ▪ MARTINC Vojko ▪ MOLE Boris ▪ PLEŽEJ Borut ▪ PODOBNIK Vojko ▪ POGAČAR Roman ▪ PONIKVAR Darko ▪ PRETTNER Tadej ▪ PEPŠE Voje ▪ ROMŠAK Anton ▪ RUSEC Jože ▪ SELAN Dragan ▪ SELKO ▪ STARMAN Tone ▪ Miran ▪ ŠTAVAR Leon ▪ TAVČAR Boris ▪ TOMŠIČ Jože ▪ UŠENIČNIK Jože ▪ ZAKRAJŠEK Vojko ▪ ŽAGAR Branko ▪ ŽNIDARŠIČ Benjamin ▪ ŽUPEC Tomaž

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Vlado Pilgram

ADLEŠIČ Rajko ▪ CIMBOLA Dušan ▪ DEVETAK Drago ▪ FRANK Igor ▪ HRVATIN Emil ▪ HUMAR Jurij ▪ KEBE Andrej ▪ MIHELJ Emil ▪ MILOST David ▪ MILOŠIČ Igor ▪ MOLEK Marjan ▪ MORAVEC Danilo ▪ NABERGOJ Rado ▪ PAVLIN Zoran ▪ SEDMAK Franc ▪ SKUBI Igor ▪ SORŠAK Marjan ▪ VITEŽNIK Stojan ▪ VODOPIVEC Vladimir ▪ VRABEC Igor ▪ ŽABNIKAR Primož ▪ ŽIGANTE Zlatko ▪ ŽUPAN Miran

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ivana Prijatelj

BALOVDA Zdravko ▪ BITENC Miha ▪ BOŠTJANČIČ Andrej ▪ BRŽIČ Jure ▪ BUČAR Milan ▪ FILIPČIČ Peter ▪ FILIPIČ Robert ▪ FRANTAR Borut ▪ GRALEŠIČ Sandi ▪ HRIBAR Primož ▪ JANEŽIČ Janko ▪ JAVORŠEK Marko ▪ KRIČAJ Vojko ▪ LENARČIČ Matjaž ▪ MATKO Damjan ▪ PONIKVAR Jože ▪ PRELOG Franci ▪ RAJVER Zoran ▪ REBEK Jože ▪ SEVER Aldo ▪ SOTLER Boštjan ▪ ŠUTULOVIČ Zoran ▪ ŠUKLJE Andrej ▪ ZALAZNIK Matjaž ▪ ZALLSIMA Iztok

ŠOLSKO LETO 1978/79

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Viktor Rabič

ARTAČ Franci ▪ BRDNIK Vojko ▪ CEVEC Janko ▪ DUŠAK Mitja ▪ GABER Bojan ▪ HRIBAR Andrej ▪ HRIBAR Franc ▪ HRIBAR Franci ▪ KERN Emil ▪ KRIŽNIK Janez ▪ KUPLJENIK Alojz ▪ LEBEN Jože ▪ LUKAČEK Mladen ▪ MALNARIČ Mišo ▪ MAROLT Drago ▪ MIKLAVČIČ Dušan ▪ MILANKOVIČ Radmila ▪ MRAK Fani ▪ MUNDA Janez ▪ NARAT Darja ▪ OJSTERŠEK Sonja ▪ PERČIČ Boštjan ▪ PLAVC Vinko ▪ STERNAD Edvard ▪ ŠPILETIČ Miran ▪ TOMŠIČ Janez ▪ VADNJAL Jože ▪ VINTAR Matija ▪ ZORIČ Marjan ▪ ŽAGAR Zvonko ▪ ŽELE Stanislav ▪ ŽELEZNIK Stanislav

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Boris Rebula

BAMBIČ Brane ▪ BEVEC Marjan ▪ BREZOVAR Srečko ▪ CERAR Tomislav ▪ ERCEG Aleš ▪ HLADNIK Bojan ▪ JANŽEKOVIČ Igor ▪ KNEZ Rok ▪ KOPAČ Aleš ▪ KOPRIVNIKAR Branko ▪ KOVAČ Marjan ▪ MARKOVIČ Marko ▪ MARKOVIČ Milan ▪ MIKUŽ Miro ▪ MISLEJ Igor ▪ MAZGA Janez ▪ OMEJC Edvard ▪ PIŠLJAR Andrej ▪ REPAR Marko ▪ SIMONČIČ Bojan ▪ STANOVNIK Mitja ▪ STARČEVIČ Dragan ▪ ŠIRCELJ Srečko ▪ ŠTIFTAR Miran ▪ ŠTRUBELJ Jože ▪ ZAJC Milan ▪ ZOPPE Tomo ▪ ŽURBI Brane

ODDELEK: J 4. C, JAKI TOK

Razrednik: Magda Rebula

BADALIČ Janko ▪ BAJC Damjan ▪ BERGINC Igor ▪ CIGOJ Zlatko ▪ ČERNE Andrej ▪ FABJAN Branko ▪ HLEBANJA Roman ▪ HROVATIN Viktor ▪ KOŠIR Bojan ▪ KUKEC Zvone ▪ MAVEC Bojan ▪ MOČNIK Otmar ▪ ORAŽE Brane ▪ ROZINA Franci ▪ RUPNIK Aleš ▪ SEDEJ Janez ▪ SKUT Boris ▪ SMILJAN Marjan ▪ STERMEN Robert ▪ STIPIČ Albin ▪ ŠERJAN Darko ▪ ŠKRABOLJE Vilijem ▪ TOMŠIČ Vojko ▪ TRAMŠEK Danijel ▪ TURK Branko ▪ VEVODA Marko ▪ VIVODA Marjan ▪ ŽULJ Drago

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Tugomer Vilfan

BAZNIK Matjaž ▪ BIRK Vinko ▪ BRODAR Marjan ▪ BUTALA Zvonko ▪ CVIRU Tadej ▪ DEMŠAR Matjaž ▪ DOBNIKAR Gregor ▪ DREMELJ Jože ▪ GALE Leopold ▪ GORIŠEK Bojan ▪ HABIČ Matjaž ▪ KAMBIČ Jože ▪ KLANČAR Janez ▪ KLUN Jože ▪ KRMAVKAR Dušan ▪ LOVŠIN Janez ▪ MOČNIK Milan ▪ MRAK Milan ▪ PERIC Damir ▪ PETERCA Sašo ▪ PETROVČIČ Anton ▪ PREMOŽE Lado ▪ PREVODNIK Marjan ▪ RADI Ljudmila ▪ SOJER Bojan ▪ TISELJ Dušan ▪ TONI Igor ▪ VOZELJ Janez ▪ ZORC Igor ▪ ŽANIKAR Franci

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Zorman

AVSEC Jože ▪ BALANT Stane ▪ BOSNAR Dušan ▪ BUČAR Slavko ▪ BURJA Drago ▪ DEBEVC Marjan ▪ ERZIN Sašo ▪ FRANKO Bojan ▪ GROŠELJ Miha ▪ GRIČAR Sandi ▪ HRIBAR Dušan ▪ KLEMENČIČ Vinko ▪ KOPAČ Janez ▪ KRANJAC Niko ▪ KRMEC Bojan ▪ LAMPE Iztok ▪ MARINŠEK Danilo ▪ OBLAK Mirko ▪ PETROVČIČ Janko ▪ PETROVIČ Brane ▪ REPŠE Vojko ▪ ROJEC Janez ▪ RUPERT Samo ▪ RUTAR Damijan ▪ SELIŠKAR Jernej ▪ SEVER Matjaž ▪ SMRKE Bogdan ▪ SMRKOLJ Alojzij ▪ ŠUŠTARŠIČ Franc ▪ ŠUTELJ Tomaž ▪ TRILER Tomaž ▪ URBANIJA Viktor ▪ VERBANČIČ Bojan ▪ VIDMAR Iztok ▪ ZANOŠKAR Aleš

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Jožefa Vrtačnik

ANUŠIČ Zoran ▪ AVSEC Aleš ▪ BARBALIČ Viktor ▪ BENDA Janez ▪ BOČKO Metod ▪ BREGAR Peter ▪ GRADIŠAR Vinko ▪ GRM Franc ▪ HITIJ Alojz ▪ JURČEK Bojan ▪ KAJZAR Tomaž ▪ KERŠMANC Janez ▪ KLJUN Matjaž ▪ KOKALJ Andrej ▪ KRIŠTOFELC Tomaš ▪ MEDVED Marjan ▪ MOHAR Roman ▪ MUŠIČ Darko ▪ OCEPEK Pavel ▪ PROŠEK Metod ▪ RADANOVIČ Marjan ▪ RAPAIČ Rade ▪ SLAK Alojzij ▪ SLEMENIK Roman ▪ TORKAR Klavdij ▪ VODE Jernej ▪ VUKOJAVIČ Darko ▪ ZALETEJ Bojan ▪ ŽANDAR Stane ▪ ŽEN Franc ▪ ŽIHNIK Danijel ▪ ŽNIDAR Janez ▪ ŽUNKO Duško

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ivan Erceg

CVETKO Darko ▪ ČEH Janez ▪ ERČULJ Vinko ▪ GERK Robert ▪ GOLJA Rajko ▪ JAKŠA Marko ▪ JANKOVIČ Sašo ▪ KOBAL Miran ▪ KUMER Andrej ▪ MACELE Rudi ▪ MANDELJ Boris ▪ MEDEN Janez ▪ MERLAK Branko ▪ MUGERBI David ▪ MULEC Francelj ▪ MUŠIČ Iztok ▪ NEMANIČ Anton ▪ PAJEK Peter ▪ PEGAN Vladimir ▪ PUSTOSLEMŠEK Miran ▪ ROPOŠA Jože ▪ SLAVEC Valter ▪ STEPANČIČ Dario ▪ SUHADOLNIK Mitja ▪ ŠINKO Vladimir ▪ TOMŠIČ Anton ▪ TURK Stanislav ▪ VATOVEC Igor ▪ VODOPIVEC Igor ▪ VREČKO Rudolf ▪ ŽNIDARŠIČ Jože

ŠOLSKO LETO 1979/80

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Magda Prevc

BEVC Julijan ▪ BONISEGNA Karel ▪ CERKOVNIK Cveto ▪ GRNE Matjaž ▪ GROŠELJ Janez ▪ GRUDEN Borut ▪ HUDOBIVNIK Miroslav ▪ JANKOVIČ Mihael ▪ JERAJ Niko ▪ JERŠIN Jože ▪ KASTELIC Igor ▪ MALINOVIČ Branko ▪ OBRSTAR Matjaž ▪ OPEKA Andrej ▪ POGORELEC Ciril ▪ POGORELEC Iztok ▪ PURKART Tomislav ▪ ROVŠNIK Zvone ▪ SADAR Marjan ▪ ŞAVIČ Nenad ▪ SVALINA Vlado ▪ ŠUHEL Boštjan ▪ TRUNKELJ Jerneja ▪ URŠIČ Igor ▪ ZAVAŠNIK Andrej ▪ ZOPPE Tomo ▪ ZUPAN Janez ▪ ZUPANČIČ Janez

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Dragica Perovšek

BALANTIČ Peter ▪ BREZNIK Stanislav ▪ GREBENC Janez ▪ KALAN Viktor ▪ KREFT Zdravko ▪ KRMELJ Dušan ▪ LOBODA Matjaž ▪ MARTINČIČ Bojan ▪ MLAKAR Bogomir ▪ MULEJ Bojan ▪ NOVAK Janez ▪ OMEJC Marjan ▪ OSOLNIK Branko ▪ OHRIN Janez ▪ PETREŠČIČ Žarko ▪ PIRŠ Tomaž ▪ POGAČAR Janez ▪ ZOREC Tilen

ODDELEK: J 4. C, JAKI TOK

Razrednik: Viktor Rabič

CELESTINA Igor ▪ GANTAR Emil ▪ GORUP Stojan ▪ GROSS Gregor ▪ KANDARE Janez ▪ KLINC Edvard ▪ KLOBASA Miran ▪ KOLAR Roman ▪ KOLENC Edvard ▪ KRIŽMANIČ Srečko ▪ LAPANJA Milivoj ▪ LEVIČNIK Marko ▪ LISJAK Marjan ▪ LOGAR Danilo ▪ MAKORIČ Jože ▪ MAROLT Tomislav ▪ MIKLAVEC Darko ▪ MIKUŽ Marko ▪ OSREDKAR Peter ▪ PAVLOVIČ Boško ▪ PELOZ Milovan ▪ POGAČAR Roman ▪ POTOČNIK Anton ▪ PRAVICA Zoran ▪ PRIMOŽIČ Janez ▪ SEDEJ Vojko ▪ ŠTERBENC Edmond ▪ TROBEC Branko

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ivan Erceg

ANDOLŠEK Marjan ▪ ČENČUR Andrej ▪ DEBELJAK Marko ▪ DERGANC Silvo ▪ GOLJA Toni ▪ GORŠEK Marko ▪ GRADIŠAR Mihaela ▪ HOČEVAR Franc ▪ HOČEVAR Rafael ▪ INTIHAR Bojan ▪ JERALA Zvone ▪ KLEMENČIČ Peter ▪ KOTNIK Zdravko ▪ KREMSAR Iztok ▪ LONGAR Mojca ▪ MLAKAR Peter ▪ PLEČNIK Branko ▪ PETELIN Marko ▪ PUGELJ Stane ▪ RAHNE Zdravko ▪ ROSULNIK Mirko ▪ SAMEC Albert ▪ STAREŠINIČ Franc ▪ STRMOLE Marko ▪ ŠPENKO Jana ▪ TOFF Elizabeta ▪ TRKOV Stane ▪ URŠIČ Matjaž ▪ VRTAR Jadranka ▪ ZUPANČIČ Bojan ▪ ZUPANČIČ Milan ▪ ŽAGAR Tone ▪ ŽAGAR Vili

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Zorman

BARBO Miran ▪ BERČIČ Igor ▪ CORIN Janez ▪ ČIČMIRKO Boris ▪ DOLINŠEK Jože ▪ DOVČ Miran ▪ ERŽEN Jurij ▪ GABRIČ Jernej ▪ GRŠIČ Jože ▪ JERAJ Zvonko ▪ JERMAN Andrej ▪ KERŠMANC Stanislav ▪ KOROŠEC Maks ▪ LEŠNIK Marjan ▪ LOŽAR Marko ▪ MAJDIČ Andrej ▪ MATIČIČ Andrej ▪ NARAT Rajko ▪ PAVLOVIČ Dušan ▪ SEDEJ Marjan ▪ SKUBIC Marko ▪ SUHADOLC Miro ▪ ŠENK Aleš ▪ ŠMELCER Matjaž ▪ ŠTOKELJ Damijan ▪ TOMŠIČ Jože ▪ TRONTELJ Bojan ▪ URŠIČ Marko ▪ VIDMAR Iztok ▪ ŽONTAR Aleš

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Aleša Juvanc

ARCET Mitja ▪ BLENKUŠ Marko ▪ BERGINC Medard ▪ BRICELJ Jože ▪ BUŽINEL Bojan ▪ ČUJEC Teodor ▪ DIMNIK Štefan ▪ FELICIJAN Dušan ▪ GANTAR Sašo ▪ GOMBAČ Boris ▪ GROHAR Srečko ▪ GRUM Andrej ▪ HORVAT Igor ▪ JABLANŠČEK Stanislav ▪ JAKOPIČ Aleksander ▪ JERAJ Miro ▪ JERELE Jure ▪ KALUŽA Milivoj ▪ KOVAČIČ Bojan ▪ KRANJC Albert ▪ LUČOVNIK Bojan ▪ MERČUN Miran ▪ MRAK Stojan ▪ PISLAK Silvo ▪ PONIKVAR Dušan ▪ SEDEJ Bojan ▪ SKOK Edbin ▪ STUHNE Branko ▪ VIDAN Branko ▪ ŽLE Igor

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Bilka Mate

AVSEC Sašo ▪ BAŠ Zdravko ▪ HLEBANJA Branko ▪ JARC Andrej ▪ JEGLIČ Bojan ▪ KASTELIC Stane ▪ KERŠIČ Tomaž ▪ KLOPČAR Mitja ▪ KOKOT Vojko ▪ KOMAR Dušan ▪ KOZLEVČAR Peter ▪ LAHARNAR Darko ▪ MIČUNOVIČ Janko ▪ NAGLIČ Bogomir ▪ OBID Stojan ▪ PAJDUH Milan ▪ PIPAN Silvan ▪ POVIRK Frane ▪ RAVNIKAR Matjaž ▪ REJEC Zdenko ▪ RIJAVEC Zdravko ▪ ROBER Miran ▪ STERLE Marko ▪ ŠIMENKO Darko ▪ ŠKUFCA Brane ▪ ŠTRUBELJ Franc ▪ TURK Stanislav ▪ ZORKO Brane

ŠOLSKO LETO 1980/81

ODDELEK: Š 4. E, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ludvik Dejak

CIUHA Andrej ▪ DOLNIČAR Andrej ▪ FRAHM Tomaž ▪ GRUM Albin ▪ KLENOVŠEK Ernest ▪ KOSI Vekoslav ▪ KUNSTELJ Silvo ▪ MOŽINA Bogdan ▪ NOČ Rajko ▪ PAJNIČ Ludvik ▪ PROJE Mitja ▪ SEVER Uroš ▪ SOVDAT Davor ▪ STARIHA Gregor ▪ ŠENKINC Marko ▪ ŠTEFANIČ Milan ▪ ŠTEMBERGER Igor ▪ ŠTRUKELJ Jožko ▪ TOMŠIČ Igor ▪ TRUBAČEV Andrej ▪ URŠIČ Ljubo ▪ VIŽINTIN Loris ▪ VOGRIN Franc ▪ ŽEMVA Igor ▪ ŽEROVNIK Albin ▪ ŽIHER Jože

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Nina Klemenčič

BRULC Marjan ▪ BUČEVEC Slavko ▪ DEJAK Miro ▪ GALE Andrej ▪ GOLEC Nenad ▪ GROSL Tihomir ▪ HOČEVAR Marko ▪ HODŽIČ Bojan ▪ JEREBIC Silvo ▪ KNAVS Jože ▪ KRAINER Iza ▪ KUNAVAR Miloš ▪ LETNAR Metod ▪ LUKAVEČKI Bojan ▪ MAČEK Vilijem ▪ MAGDALENIČ Radovan ▪ MARČUN Roman ▪ MARIN Mitja ▪ MARKIČ Janez ▪ MEDVED Marjan ▪ MUŠIČ Blaž ▪ PENKO Gorazd ▪ PINTARIČ Franci ▪ POVŠE Jože ▪ PRIJATELJ Srečo ▪ PRIMEC Franci ▪ PUC Andrej ▪ TOMAŽIČ Peter ▪ UČAKAR Božo ▪ UČAKAR Darko ▪ VERČ Bojan ▪ VOLDAN Feliks ▪ VUJASINOVIĆ Robert ▪ ZOBAVNIK Stane

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Janez Krušič

BERČAN Igor ▪ BOŠTJANČIČ Stojan ▪ CERK Janez ▪ CIMPERMAN Brane ▪ CIRMAN Andrej ▪ ČEMAŽAR Rajko ▪ DUŠAK Anton ▪ HROVATIN Andrej ▪ JANŠA Srečko ▪ KLJUN Alojz ▪ KRAŠOVEC Marko ▪ NAGLIČ Matjaž ▪ MALEŽ Darko ▪ MEŽNARIČ Robert ▪ MIKUŽ Vladimir ▪ MLINAR Tomaž ▪ MUČIČ Marjan ▪ OVEN Bojan ▪ PIRNOVAR Sašo ▪ RAZPOTNIK Dušan ▪ RUS Franc ▪ SENOŽETNIK Marko ▪ SRAKAR Matjaž ▪ TRDINA Franc ▪ UMEK Tomaž ▪ VERTAČNIK Borut ▪ VRHOVEC Miha ▪ VUKOJA Peter ▪ ZADRAVEC Bojan

ODDELEK: J 4. C, JAKI TOK

Razrednik: Ludvik Dejak

CLEMENTE Benjamin ▪ ČUFER Stanislav ▪ DOLINAR Ignac ▪ GALE Peter ▪ GODEC Dušan ▪ GRČAR Janez ▪ GOLOB Milan ▪ JANKOVIČ Aleš ▪ JAVORNIK Tomaž ▪ JELOVŠEK Aleš ▪ KIRBIŠ Jernej ▪ KOVAČIČ Gorazd ▪ KUŠAR Janez ▪ LACIJAN Alen ▪ MAKOVEC Gorazd ▪ NAROBE Andrej ▪ NOVAK Stane ▪ OBLAK Bojan ▪ PIRC Miran ▪ PLATIŠA Matjaž ▪ PODOBNIK Božidar ▪ PRIJATELJ Andrej ▪ PURKART Janoš ▪ SMERKOLJ Primož ▪ SMDE Franci ▪ ŠAJN Dejan ▪ ŠKOF Bojan ▪ ŠKULJ Brane ▪ URANKAR Darjan ▪ URŠIČ Bogdan ▪ VIŽINTIN Bojan

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Zorman

BEKČIĆ Dragan ▪ BLATNIK Jože ▪ BREGAR Iztok ▪ BREGAR Jože ▪ CMEREKAR Franci ▪ ERMENC Darko ▪ GNIDOVEC Anton ▪ GORŠE Jože ▪ GREGORIČ Marjetka ▪ HODŽIĆ Hamdija ▪ HRIBAR Anton ▪ ILC Vinko ▪ KOLAREC Marjan ▪ KOŽELJ Franc ▪ KRIVEC Igor ▪ LAVRENČIČ Danilo ▪ LEPŠINA Marijan ▪ NOVAK Tomislav ▪ POLLAK Marko ▪ POREDOŠ Iztok ▪ POVŠE Franc ▪ PUGELJ Anton ▪ RIGLER Janko ▪ SAJE Marija ▪ ŠIRCA Damjan ▪ TOFF Andreja ▪ TRKOV Janez ▪ VIDMAR Anton ▪ ZGONEC Tomislav ▪ ZUPANČIČ Jože ▪ ŽURGA Marijan

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Grilc

BERGLEZ Boštjan ▪ BOŽIČ Andrej ▪ BRICELJ Franci ▪ BRODNIK Brane ▪ DOBROVOLJC Janez ▪ DRMOTA Marjan ▪ GUZELJ Slavko ▪ IVANIČ Sandi ▪ JERINA Bojan ▪ JOVANOVIČ Branko ▪ KLADNIK Ivo ▪ KOFOL Sandi ▪ KOPRIVEC Alojzij ▪ KOŠIR Peter ▪ KRANJEC Miha ▪ KREGAR Miro ▪ KRŽIČ Pavle ▪ KRŽIŠNIK Andrej ▪ MOHORKO Janez ▪ MUSTAR Andrej ▪ OBRADOVIČ Dušan ▪ PEČEK Andrej ▪ PEME Samo ▪ PIBERNIK Tomaž ▪ REBERNIK Matjaž ▪ REMŠKAR Aljoša ▪ STAJNER Igor ▪ TRILER Viktor ▪ TROBEVŠEK Igor ▪ VELKAVRH Peter ▪ ZEMLJAK Branislav ▪ ZAKRAJŠEK Uroš

ŠOLSKO LETO 1981/82

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Branko Orlič

ČUGALJ Igor ▪ FIŠER Branko ▪ GALJOT Mirko ▪ JAMNIK Marjan ▪ JARC Janez ▪ JEROVŠEK Branko ▪ KLOPČIČ Ivan ▪ KOLMAN Branimir ▪ KOMEL Janez ▪ KONTARČEK Milan ▪ KRAŠOVEC Ciril ▪ MALEČKAR Dušan ▪ MAZI Roman ▪ MULEJ Andrej ▪ NOVAK Stanislav ▪ PAJK Bojan ▪ PAPEŽ Jurček ▪ PETRIČ Igor ▪ PIRC Boris ▪ PIŠEK Ciril ▪ POGAČAR Peter ▪ PUHAN Igor ▪ PURGAR Drago ▪ RADOHA Marjan ▪ RUPNIK Matjaž ▪ SENICA Avgust ▪ STRLIČ Rok ▪ ŠULC Sašo ▪ ŠUŠTERŠIČ Leo ▪ ŽITNIK Matjaž ▪ ŽNIDARŠIČ Bojan

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Andreja Prijatelj

BEZLAJ Bojan ▪ BOŠTIC Ciril ▪ BOŠTIC Metod ▪ BURNIK Tomaž ▪ ČARMAN Marko ▪ DOBNIKAR Aleš ▪ GERL Marko ▪ GOLIČ Janez ▪ GRBEC Niko ▪ ILIČ Goran ▪ HAJDIČ Gregor ▪ JAMNIK Marko ▪ JEČNIK Sanzo ▪ KAZAFURA Miran ▪ KLEŠNIK Gregor ▪ KOKALJ Tomislav ▪ KOMATAR Slavko ▪ KORITNIK Mario ▪ KOVAČ Danijel ▪ MUNIH Marko ▪ NIKOLIĆ Dragan ▪ PAVLIČ Mišo ▪ PODBRŠČEK Darko ▪ RAHNE Stane ▪ RESNIK Janez ▪ ROGELJ Andrej ▪ SABADIN Iztok ▪ ŠINKOVEC Dušan ▪ ŠTOK Silvester ▪ VIDMAR Slavko ▪ ŽEŽKO Tomaž

ODDELEK: Š 4. E, ŠIBKI TOK

Razrednik: Margareta Jurišič

AMBROŽIČ Marjan ▪ BAMBIČ Igor ▪ BENKO Emil ▪ BRODNIK Igor ▪ FABJAN Anton ▪ FABJANČIČ Jožko ▪ FELDA Stelio ▪ FICKER Danilo ▪ JUVEN Sandi ▪ KACIN Marko ▪ KALUŽA Stanislav ▪ KOLENC Danilo ▪ KORDIŠ Roman ▪ KOVAČIČ Bojan ▪ KRISTAN Božo ▪ KUTNAR Franc ▪ LAZIČ Jovan ▪ LESTAN Žarko ▪ OBLAK Zdenko ▪ OROŽEM Janko ▪ PLUT Boris ▪ POLH Evgen ▪ ŠEGINA Mitja ▪ ŠIVEC Vilijem ▪ ŠKERL Tomaž ▪ SVAJGER Jurij ▪ TARMAN Boris ▪ TONI Igor ▪ ZUPANC Janez ▪ ŽAGAR Janez

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Tomaž Lovšin

BABNIK Marko ▪ CETINSKI Igor ▪ DOVIČ Tomislav ▪ GERŽELJ Ivan ▪ IGLIČ Mladen ▪ JAKIČ Robi ▪ KANDORFER Aleš ▪ KIKELJ Gorazd ▪ KNAVS Jože ▪ KOTAR Dušan ▪ KUŠAR Janez ▪ LAUSEGGER Igor ▪ LETONJA Bojan ▪ MAHKOVIC Franci ▪ MUČIČ Marjan ▪ NADIŽAR Stane ▪ PEZO Miran ▪ PRIJATELJ Janez ▪ RADELJ Darko ▪ RUPAR Rudi ▪ SMREKAR Gorazd ▪ STANONIK Miran ▪ ŠEBENIK Alenka ▪ TOMAŽIČ Anton ▪ WATZAK Mirko ▪ WEISS Bojan ▪ ZALOŽNIK Alojz

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Ludvik Lazar

BOLE Boris ▪ BRINOVEC Tomaž ▪ BRNOT Janez ▪ CAPUDER Dušan ▪ DOLENC Franci ▪ DORMIŠ Roman ▪ HUDIN Ivan ▪ JAKLIČ Bojan ▪ KAMIN Bojan ▪ KAMPJUT Matjaž ▪ KOMATAR Ivo ▪ KOSIRNIK Mitja ▪ KRAJNIK Miha ▪ KRVINA Janez ▪ LOBODA Božo ▪ MALEŽ Darko ▪ MITIČ Ivan ▪ PERŠL Bojan ▪ PIŠKUR Beno ▪ RAJH Lado ▪ RENER Stane ▪ SENČAR Jože ▪ ŠTRAUS Boris ▪ ŠUŠTAR Marko ▪ TOMAŽIČ Roman ▪ TOPLAK Marjan ▪ TURŠIČ Janez ▪ VRHOVEC Aleksander ▪ ZULIČ Zlatko

ODDELEK: J 4. C, JAKI TOK

Razrednik: Miloš Mulh

BAK Srečko ▪ BLAŽIČ Ivan ▪ JAKLIČ Bojan ▪ KOMAR Oliver ▪ LENARDIČ Vlado ▪ LOVERČIČ Dejan ▪ MAJNIK Gregor ▪ MASLO Ivan ▪ MIKLAVČIČ Aleš ▪ PANJAN Andrej ▪ PAVLIČ Tomaž ▪ PAVLIN Dušan ▪ PEGANC Dušan ▪ PERŠL Bojan ▪ PERŠOLJA Karel ▪ SIMONIČ Marjan ▪ ŠKRJANEC Božidar ▪ URŠIČ Miran ▪ VOLK Janez ▪ WOLF Ernest ▪ ŽGAVC Igor

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Magda Prevc

ČEŠAREK Iztok ▪ GREGORIČ Marjan ▪ GRUDEN Boštjan ▪ GRÜNFELD Tanja ▪ JANJIČ Srečko ▪ JEMEC Marko ▪ JEROVŠEK Aljoša ▪ KOČAR Jure ▪ LONGAR Janez ▪ MITROVIČ Aleksander ▪ OŽURA Snežana ▪ PEČELIN Zoran ▪ PRIMOŽIČ Marjan ▪ RADMELIČ Tomislav ▪ RUPAR Viktor ▪ STEKLAČIČ Lojze ▪ STRMOLE Marjan ▪ ŠEBENIK Maja ▪ ŠKRJANEC Janez ▪ ŠTAMPAR Rihard ▪ ŠUBIC Janez ▪ TERKAJ Marko ▪ TRUDEN Marjan ▪ TOMAŽIČ Liljana ▪ TURK Marija ▪ ZAJC Ladislav ▪ ZUPANČIČ Martin ▪ ŽIVKOV Dejan ▪ ŽNIDARŠIČ Franci ▪ HROVAT Mirko

ŠOLSKO LETO 1982/83

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Zdenka Bezjak

ADAMIČ Janez ▪ AMBROŽ Ferdinand ▪ BAJC Peter ▪ BARTOL Franc ▪ BAZILIJA Mitja ▪ BLAŽIČ Tomaž ▪ BOLČINA Alojz ▪ BRATINA Vanček ▪ BUKOVEC Matjaž ▪ CVEK Dušan ▪ DERMASTIJA Marijan ▪ DIMNIK Jože ▪ EMELŠIČ Stanislav ▪ GAŠPERŠIČ Dušan ▪ GOMBAČ Aleksander ▪ GORJAN Damjan ▪ HOSTNIK Branko ▪ JOVIČEVIČ Boris ▪ KONJAR Franček ▪ KRALJ Sandi ▪ LIKOVIČ Zdravko ▪ MAROLT Janez ▪ MIKLAVEC Darko ▪ MIZERIT Janko ▪ OSOLNIK Smiljan ▪ PEZDEVŠEK Andrej ▪ SKUBIC Ivan ▪ SKUBIN Gorazd ▪ ŠVEN Roman ▪ VIDMAR Franc ▪ ZAGORC Martin ▪ ŽIDAR Dušan

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Joža Trojar

BOH Sandi ▪ BIVAC Jože ▪ GABROVŠEK Peter ▪ GORENC Peter ▪ GORENC Zvone ▪ HITI Roman ▪ HRIBAR Sašo ▪ JAKLIČ Aleš ▪ JELENC Andrej ▪ KOČEVAR Bojan ▪ KORUZA Bojan ▪ KOVIČ Vojko ▪ KRALJ Vlado ▪ KRAMŽAR Dušan ▪ KURENT Boris ▪ KUŠAR Izidor ▪ LEVIČNIK Tomaž ▪ LEVSTEK Ladislav ▪ MILOSAVLJEVIĆ Dušan ▪ NEMANIČ Igor ▪ OGRINC Stanislav ▪ PAVLICA Uroš ▪ PREBIL Jože ▪ PUŠ Rajko ▪ REPOV Tomaž ▪ ROZMAN Robert ▪ SMREKOV Marko ▪ VERBIČ Andrej ▪ VOLČIČ Roman

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Zorman

BAKŠE Dušan ▪ BITEC Brane ▪ CIGLAR Aleksander ▪ FRANČEŠKIN Igor ▪ GOLOB Andrej ▪ ILAR Tomaž ▪ KAVČIČ Božidar ▪ JEMEC Tadej ▪ KIDRIČ Bojan ▪ MARTINČIČ Jurij ▪ NARUŠIČ Srečko ▪ MIKLAVC Janez ▪ MIKLIČ Ivan ▪ NOVAK Roman ▪ OMEJC Igor ▪ OREHEK Boris ▪ PREMRL Alojz ▪ REMEC Dario ▪ SAKSIDA Milan ▪ SALOBIR Lojze ▪ STEPANČIČ Jožko ▪ STRAŽIŠKAR Dino ▪ STRMŠEK Aleš ▪ SVETLIK Emil ▪ ŠAFARIČ Bojan ▪ ŠIKANOVSKI Branko ▪ TOMAŠEVIČ Dragan ▪ TOMAŽIČ Ljubo ▪ TURKOVIČ Miroslav ▪ UMEK Srečko ▪ URBANC Jože ▪ VOJKOVIČ Jože ▪ ŽDRALO Branko ▪ ŽELE Andrej

ODDELEK: Š 4. E, ŠIBKI TOK

Razrednik: Edvard Cilenšek

ABERŠEK Tomaž ▪ BALAŽIC Stane ▪ BAUMKIRHER Vladimir ▪ BOBNAR Samo ▪ BOSTNER Jani ▪ BRLEČIČ Andrej ▪ CIREJ Ambrož ▪ ČERNE Julijan ▪ FILIPOVIČ Goran ▪ HORVAT Andrej ▪ HOSTNIK Viki ▪ KAVČUČ Gregor ▪ KOCIJAN Branislav ▪ KOŠIR Peter ▪ KOVAČ Danijel ▪ KRIVEC Silvester ▪ MENCIN Bojan ▪ MLAKAR Ernest ▪ MLAKAR Marjan ▪ MRAK Renato ▪ MUSTAR Andrej ▪ NABERGOJ Edvard ▪ NARTNIK Janez ▪ PELJHAN Marjan ▪ PEZDIRC Boris ▪ PURENTA Dejan ▪ PREM Boris ▪ SEVER Rudi ▪ ŠUŠMELJ Marko ▪ ŠVIKART Srečko ▪ VODOPIVEC Mitja ▪ VODOPIVEC Vitja ▪ VRHOVNIK Rado

ODDELEK: 2., ELEKTROMONTER

Razrednik: Tonja Janša

AVSEC Marko ▪ AŽMAN Tomaž ▪ BLEŠČ Jože ▪ ČERMELJ Boris ▪ FILIPIČ Tomaž ▪ FINK Igor ▪ HRLEC Veljko ▪ KOGOJ Boris ▪ KOMATAR Edo ▪ KOVAČIČ Andrej ▪ MLAKAR Jure ▪ OBŠTETAR Niko ▪ POVŠE Milan ▪ PROSEN Aleš ▪ PURKAT Jože ▪ ROŠER Andrej ▪ ŠKRLIN Vlado ▪ ŠKULJ Zvonko ▪ ŠMIDOVNIK Ciril ▪ SOKAČ Saša ▪ SUBOTIČ Željko ▪ ŽELEZNIK Srečo

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Marija Klemenčič

BAHUN Karel ▪ BERDAJS Robert ▪ BLUMAUER Peter ▪ BRINŠEK Lado ▪ BUČAR Edi ▪ CERAR Jože ▪ ČEFERIN Dušan ▪ ČEHOVIN Iztok ▪ FIŠER Jožko ▪ FLIS Boštjan ▪ JAGER Tomaž ▪ JAKLIČ Igor ▪ JAMNIK Tadej ▪ JELENOVIČ Roman ▪ KODELA Tomaž ▪ KONČAR Janez ▪ KOPITAR Dejan ▪ KOROŠEC Dare ▪ KOŠAK Primož ▪ KOZJEK Klemen ▪ LEDER Uroš ▪ LENIČ Bojan ▪ LUŽNIK Milan ▪ MARGON Robert ▪ MOHAR Andrej ▪ NOVAK Brane ▪ PLUT Danilo ▪ PRAZNIK Andrej ▪ PUCELJ Janez ▪ PUNGERL Igor ▪ SRAKA Tomaž ▪ ŠILAR Igor ▪ TAVČAR Mitja ▪ ZORE Stanko ▪ ŽELEZNIK Mitja ▪ ŽIVC Iztok

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Alenka Resman

ARHAR Janez ▪ AVGUŠTIN Albin ▪ BONČA Aleš ▪ BRESKVAR Andrej ▪ CVAR Aleš ▪ FABJAN Igor ▪ JANKOVIČ Henrik ▪ JERAK Edvard ▪ KAVČIČ Damjan ▪ KOPAVNIK David ▪ LENARŠIČ Janko ▪ MARIJON Denis ▪ MIKLAVŽINA Aleksander ▪ MORELA Lado ▪ MRAK Sašo ▪ PELC Bojan ▪ PIŠKUR Franc ▪ PRISTOV Bojan ▪ RIHTAR Matjaž ▪ ŠAVLI Franko ▪ ŠEGA Roman ▪ SELAN Andrej ▪ SITAR Marko ▪ SKOK Lenart ▪ SLAVIČ Marko ▪ ŠTAMFL Sebastjan ▪ ŠTOJS Martin ▪ ŠVIGELJ Anton ▪ VRENJAK Roman ▪ ZAJC Vojko

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Bajt

ARHAR Špela ▪ BABIČ Dušan ▪ BELC Vinko ▪ BERNJAK Jasmina ▪ BEVEC Tatjana ▪ BLATNIK Marjan ▪ BILBIJA Bojan ▪ DVORNIK Rok ▪ GALE Roman ▪ GOMILŠEK Igor ▪ GRGURIČ Ivan ▪ HAFNER Stane ▪ HAJDINJAK Andrej ▪ JANEŽIČ Dušan ▪ JUNKAR Martin ▪ KOCIJAN Juš ▪ KONČAR Anton ▪ KOŽUH Alojzija ▪ MIKLAVČIČ Ciril ▪ MRZLIKAR Marko ▪ POPOVIČ Aleš ▪ RUGELJ Tomislav ▪ SAJOVIC Mateja ▪ SPREITZER Tomaž ▪ ŠILC Jože ▪ ŠUBELJ Boštjan ▪ TREPEL Vladimir ▪ URBAS Anton ▪ VAKE Dominik ▪ ZAKRAJŠEK Boštjan

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Jože Gorjup

FRIŠKOVEC Andrej ▪ GABROVŠEK Boštjan ▪ HRIBAR Bogdan ▪ JAKOPIČ Samo ▪ JAREC Primož ▪ KOTNIK Milan ▪ KRAVANJA Bojan ▪ KRIŽMAN Matjaž ▪ KROŠELJ Peter ▪ KUNAVER Robert ▪ LABERNIK Ignacij ▪ LENARČIČ Srečko ▪ MALENŠEK Janez ▪ MANDELJ Marko ▪ MENCIN Tomaž ▪ MARENTIČ Matjaž ▪ MITROVIĆ Nedeljko ▪ NOVAK Peter ▪ PAVLINIČ Tomaž ▪ PERME Toni ▪ PLASKAN Marko ▪ PRAZNIK Tone ▪ REMS Damjan ▪ ROŽIČ Dušan ▪ RUŠT Janez ▪ STARE Janez ▪ ZADRAVEC Bojan ▪ ZALAR Marko

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Zorman

ANŽEL Tomaž ▪ AVGUŠTIN Marko ▪ BALIŽ Uroš ▪ BERTONCELJ Robert ▪ BRUS Tomaž ▪ ČEPON Andrej ▪ DRAŠLAR Marko ▪ FAJDIGA Matjaž ▪ FLORJANČIČ Janez ▪ GNEZDA Stane ▪ GRILJ Andrej ▪ HAM Aleš ▪ HRIBAR Albin ▪ ILIJA Pavel ▪ ISTINIČ Borut ▪ JANEŽIČ Aleksander ▪ JERINA Samo ▪ JERNEJC Andrej ▪ JURČEK Janko ▪ NOVAK Janez ▪ PERME Tomaž ▪ PODLOGAR Igor ▪ ROŽMANEC Franci ▪ TOPOLOVEC Milan ▪ VELKAVRH Janez ▪ VOJSKA Darko ▪ ZDEŠAR Renata ▪ ŽAGAR Andrej

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Aleša Juvanc

AHLIN Janez ▪ BERGANT Marko ▪ BON Aleksander ▪ BRANKOVIČ Goran ▪ BREGAR Zvonko ▪ DEBELJAK Arijam ▪ DOLNIČAR Damjan ▪ ERJAVEC Stanislav ▪ GAČNIK Janko ▪ GAVRILOV Zvonko ▪ HABIČ Bogdan ▪ JAGODIČ Robert ▪ JUSTIN Marjan ▪ KLUN Igor ▪ KONDA Roman ▪ KOŠAK Srečko ▪ LEVSTEK Marko ▪ LINDIČ Matjaž ▪ MATELIČ Damjan ▪ MIKLAVČIČ Jože ▪ MILENKOVIČ Branko ▪ MUHIČ Marko ▪ NOVAK Peter ▪ PEČAR Jurij ▪ PILTZ Boris ▪ PODLESNIK Janez ▪ PUCIHAR Vojko ▪ ROZINA Bojan ▪ SIKOŠEK Boštjan ▪ VIDIC Tomaž ▪ VODOPIVEC Bojan ▪ ŽERJAV Vinko ▪ ŽITNIK Mitja

ODDELEK: Š 4. E, ŠIBKI TOK

Razrednik: Edvard Cilenšek

ADAM Bernard ▪ CEGLAR Brane ▪ DJURA Milan ▪ DOBRINIČ Vladimir ▪ GIMPELJ Boris ▪ HAM Tomaž ▪ HOČEVAR Tomaž ▪ HRVATIN Mirjan ▪ JAMŠEK Matija ▪ KRSTIČ Dobrivoje ▪ MALOVRH Marko ▪ MARTINČIČ Jurij ▪ MOHORIČ Peter ▪ OMAHEN Dušan ▪ OREHEK Ivan ▪ PETRIČ Pavli ▪ PUGELJ Tadej ▪ RAZEM Ricio ▪ RIŽNAR Igor ▪ ŠKRLJ Iztok ▪ ŠVIKART Viktor ▪ TRČEK Matjaž ▪ TRTNIK Franci ▪ VRH Bernard ▪ VULOVIČ Gordan ▪ ŽNIDARŠIČ Milko

ODDELEK: Š 4. F, ŠIBKI TOK

Razrednik: Jože Mihelič

BAJŽELJ Andrej ▪ BEKŠIČ Nikola ▪ BOC Boštjan ▪ BUHANEC Ivan ▪ HRUSTEK Stjepan ▪ HUBEJ Tomaž ▪ JARC Henrik ▪ JENKO Jani ▪ JURAS Franci ▪ KROŠELJ Matjaž ▪ LAMPE Jure ▪ LOGAR Robert ▪ LUŽAR Rok ▪ MAVRIČ Igor ▪ MIKLIČ Željko ▪ MLAKAR Martin ▪ MUČIČ Marij ▪ OBERMAJER Andrej ▪ PAVLOVIČ Bojan ▪ PETRAČ Miro ▪ PRESKER Marko ▪ RADEŽ Vincenc ▪ RIHAR Brane ▪ SABOLEK Jože ▪ SELIŠKAR Matjaž ▪ ŠAFRANIČ Josip ▪ TRTNIK Emil ▪ UJC Tomislav ▪ VIDIC Josip ▪ VRANČIČ Zvone ▪ ŽIGON Janez ▪ ŽMAVC Tomo

ŠOLSKO LETO 1983/84

ODDELEK: 2., MONTER EL. OMREŽIJ

Razrednik: Tatjana Cimerman

BRINOVEC Janez ▪ BRODAR Maks ▪ DOBROVOLJC Rudi ▪ FABJAN Aleš ▪ FILIPIČ Bojan ▪ GALIČ Marko ▪ HAFNER Andrej ▪ HORVAT Borut ▪ OBERSTER Robert ▪ OSOLNIK Peter ▪ PAHOR Miran ▪ PERHAJ Tomaž ▪ PETERKA Andrej ▪ ROGELJ Matjaž ▪ SEDUŠAK Matjaž ▪ SEVER Dejan ▪ ŠKOF Slavko ▪ ŠTEFANČIČ Tomaž ▪ ZGONEC Andrej ▪ ZUPANČIČ Robert

ODDELEK: 3. B, ELEKTRIKAR

Razrednik: Andrej Drobnič

BERGANT Tomaž ▪ DEMIĆ Boris ▪ FLIS Tomaž ▪ KNAVS Leon ▪ KRIŽMAN Borut ▪ LATIN Drago ▪ LOVŠE Roman ▪ LUKANČIČ Andrej ▪ MAKUC Evgen ▪ MESOJEDEC Žiga ▪ MLAKAR Matjaž ▪ NEBEC Alojzij ▪ PAVEŠIĆ Martin ▪ PIKOVNIK Bojan ▪ PLEŠKO Uroš ▪ POPOVIĆ Zoran ▪ PETROVČIČ Igor ▪ SLAPNIK Zdenko ▪ SMOLE Igor ▪ ŠARC Franc ▪ ŠKODA Miroslav ▪ VIDRIH Miran ▪ ZAVEC Ernest

ODDELEK: 3. G, ELEKTRIKAR

Razrednik: Borut Zrimšek

BARBIŠ Viljem ▪ BROLIH Anton ▪ CANKAR Robert ▪ DOVJAK Roman ▪ DROBNIČ Darko ▪ GOROPEČNIK Zvone ▪ GROJZDEK Tomo ▪ HORVAT Sandi ▪ HRIBAR Andrej ▪ HRIBAR Damjan ▪ JAZBEC Jani ▪ JEREBIČ Dušan ▪ KAPLAN Milan ▪ KASTELIC Andrej ▪ KLJUN Matjaž ▪ KOROŠEC Marjan ▪ KOVAČ Janez ▪ LAP Jože ▪ MAREKOVIČ Milan ▪ MARINIČ Štefan ▪ MARKOVŠEK Matjaž ▪ MAROLT Janez ▪ MARKUS Mladen ▪ MOHORKO Jože ▪ NAGODE Tomo ▪ NOVAK Milan ▪ OGRIZEK Tone ▪ PETROVIČ Ivan ▪ PROŠEK Borut ▪ ROGELJ Marjan ▪ RUČMAN Marko ▪ SADJAK Iztok ▪ SLUGA Izidor ▪ SRŠA Mihalj ▪ ŽUGEC Juraj

ODDELEK: 3. H, ELEKTRIKAR

Razrednik: Vitjan Obrovnik

ALIČ Simon ▪ BEVC Boris ▪ BURJA Janez ▪ CIBER Jože ▪ DROBNIČ Ervin ▪ FEKONJA Darijan ▪ GROFELNIK Drago ▪ INDIHAR Emil ▪ JAKOŠ Roman ▪ KASTELIC Tomaž ▪ KODERMAN Vincenc ▪ KONČAN Lado ▪ KORDIŠ Dušan ▪ LEKŠE Igor ▪ MAJC Brane ▪ MEDIC Roman ▪ MESOJEDEC Stanislav ▪ MURTIĆ Zlatko ▪ PAHOR Marko ▪ PETEH Andrej ▪ PIRNAT Janez ▪ RAČIČ Milan ▪ RESNIK Peter ▪ SELAN Roman ▪ SMRTNIK Izidor ▪ STRAH Danijel ▪ STRLE Marko ▪ ŠORN Jože ▪ ŠTAMCAR Peter ▪ TOMAŽIČ Andrej ▪ TRATAR Roman ▪ URBAS Andrej ▪ ZAJC Roman ▪ ZUPANČIČ Bogdan ▪ ŽUNKOVIČ Boštjan

ODDELEK: J 4. A, JAKI TOK

Razrednik: Marija Klemenčič

BOLHAR Erika ▪ EL RAYYES Said ▪ JELENČIČ Bruno ▪ JURJEVČIČ Tomislav ▪ JURŠINIČ Jože ▪ KOCJANČIČ Damijan ▪ KOSEC Branko ▪ KUNAVAR Darko ▪ MAJNIK Robin ▪ MEDVED Andrej ▪ MEŠKO Miha ▪ MIHELIČ Dušan ▪ MIKULIČ Mirko ▪ MOHAR Vojko ▪ MRAK Irena ▪ SAJE Francka ▪ STARIHA Stanislav ▪ SVETEK Miroslav ▪ ŠKERL Tomaž ▪ ŠUBIC Marko ▪ VAHTAR Matej ▪ VEHOVEC Dejan ▪ VUKOVIĆ Bojan

ODDELEK: J 4. B, JAKI TOK

Razrednik: Miloš Mulh

BALANT Marko ▪ CUPAĆ Jadranko ▪ ČOTAR Gordan ▪ HREN Edo ▪ KASTELIC Tomaž ▪ KRAMAR Bojan ▪ KRIVEC Daniel ▪ LENARČIČ Franc ▪ LENART Bojan ▪ LONČAR Marko ▪ MIHELJ Bogdan ▪ MULEJ Damjan ▪ MUŠIČ Akeksander ▪ OREHEK Martin ▪ PODLOGAR Srečko ▪ ŠAJN Boštjan ▪ ŠELIHAUS Aleksander ▪ TURK Andrej ▪ VODE Marko

ODDELEK: Š 4. A, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Grilc

AJNIK Karel ▪ BALAŽ Darko ▪ BALKOVEC Marjan ▪ BLANC Miloš ▪ ČERNAČ Bojan ▪ ČULK Srečo ▪ FABJANČIČ Marko ▪ FEIST Gregor ▪ GANGL Stane ▪ GORIČAN Branko ▪ GRMEK Gorazd ▪ HROVATIN Igor ▪ JURCA Stanislav ▪ KAŠIČ Alojz ▪ KUSTER Dušan ▪ LESAR Aleš ▪ MARINČIČ Anton ▪ MAROLT Jože ▪ MELE Miroslav ▪ MIKLIČ Andrej ▪ MLAKAR Stanko ▪ MOHAR Marko ▪ OBLAK Tomaž ▪ PEČJAK Slavko ▪ PIŠKUR Dušan ▪ PRAPROTNIK Gorazd ▪ ŠAKIČ Dušan ▪ ŠTERBENC Igor ▪ ŠTIH Franc ▪ VLAHOV Andrej

ODDELEK: Š 4. B, ŠIBKI TOK

Razrednik: Franc Bajt

ADAMIČ Miran ▪ BERČIČ Gorazd ▪ BERLEC Borut ▪ BOŽIČ Žiga ▪ ČEH Evgen ▪ GLIHA Janez ▪ GREGORČIČ Iztok ▪ JADRIČ Damir ▪ JANČAR Andrej ▪ JURJEVEC Marija ▪ KOROŠEC Gorazd ▪ KOVAČ Anton ▪ KOVAČIČ Rafael ▪ KRALJ Aleš ▪ KRANJC Karmen ▪ KUMŠE Igor ▪ LIKON Robert ▪ MAJCE Tomaž ▪ MARKEŠ Barbara ▪ MIKLIČ Darko ▪ PAKIŽ Miha ▪ PUCELJ Mirko ▪ RUDMAN Miran ▪ SEDEJ Pavel ▪ SMOLE Janez ▪ SNOJ Bojan ▪ ŠINKOVEC David ▪ ŠUSTER Aleš ▪ WILLEWALDT Roman ▪ ZABUKOVEC Adolf ▪ ZALOŽNIK Sašo ▪ ZIMMER Andrej

ODDELEK: Š 4. C, ŠIBKI TOK

Razrednik: Dragica Perovšek

BEVC Branislav ▪ CUDERMAN Miha ▪ COKULOVIČ Predrag ▪ ERZAR Stane ▪ FORTUNA Vinko ▪ GRABNAR Matija ▪ GRUDEN Aleš ▪ IGLIČ Roman ▪ JENČEK Darko ▪ JERMAN Sandi ▪ JEŠE Edo ▪ JUVAN Primož ▪ MALNAR Božo ▪ MILIČ Andrej ▪ MULEC Tomaž ▪ NAGLAS Aleš ▪ OBLAK Marko ▪ PAVLIČ Edo ▪ PAVLIN Matjaž ▪ PORENTA Miha ▪ PREK Jože ▪ ROMŠAK Bojan ▪ RUPNIK Bojan ▪ SRIČA Damjan ▪ ŠETINA Simon ▪ ŠTRAVS Miroslav ▪ TOMŠE Igor ▪ ZAJC Miran ▪ ZAKOTNIK Janez ▪ ŽIGON Marko

ODDELEK: Š 4. D, ŠIBKI TOK

Razrednik: Aleša Juvanc

AVGUŠTIN Andrej ▪ BORKO Drago ▪ DOVČ Bojan ▪ DRAGINC Janez ▪ GOVEKAR Rok ▪ GREGORC Danilo ▪ JARC Ambrož ▪ KALIŠNIK Rok ▪ KOROŠEC Janez ▪ KOVAČEVIČ Borut ▪ KRALJ Jure ▪ LESKOVŠEK Boštjan ▪ MERKLIN Dušan ▪ MIHELČIČ Darko ▪ MRVAR Matjaž ▪ NAHTIGAL Marko ▪ PAKIŽ Peter ▪ PETKOVŠEK Gorazd ▪ POGAČAR Matjaž ▪ PONIKVAR Andrej ▪ RAZPET Stane ▪ STERLE Simon ▪ VAKSELJ Tomaž ▪ VIRANT Primož ▪ VOGA Borut ▪ ZALAZNIK Tomaž ▪ ZOREC Miha

ODDELEK: Š 4. E, ŠIBKI TOK

Razrednik: Rajko Židan

ARTAČ Matjaž ▪ BREZOVNIK Valter ▪ BURG Milan ▪ ČESNIK Peter ▪ ČRNUGELJ Anton ▪ DEBELJAK Miro ▪ DERLINK Marko ▪ DESNICA Dragan ▪ DOVČ Primož ▪ FRANK Gorazd ▪ GALE Marko ▪ GEČ Miro ▪ GOMBAČ Peter ▪ HRASTNIK Franc ▪ HRIBOVŠEK Borut ▪ JANEŽIČ Boštjan ▪ JESENOVEC Janez ▪ KERENČIČ Andrej ▪ KOLENC Aleš ▪ KOŠIR Iztok ▪ KOTAR Miha ▪ KREN Marko ▪ KYSSELEF Akim ▪ LAZNIK Miran ▪ LONČAR Roman ▪ MIKLAVC Marko ▪ MOŽINA Robert ▪ NOVAK Tomaž ▪ PAŠALIČ Niko ▪ PETRIŠIČ Aleš ▪ PETROVIĆ Danijel ▪ PRITEKELJ Miran ▪ ŠTOJS Sandi ▪ TROBEC Marko ▪ TRTNIK Andrej

ODDELEK: Š 4. F, ŠIBKI TOK

Razrednik: Andreja Prijatelj

BEDJANIČ Štefan ▪ ČADEŽ Aleksander ▪ DIMEC Miha ▪ DOLENC Matjaž ▪ HLEBŠ Lojze ▪ HVALA Davor ▪ IVANČIČ Janko ▪ JURIŠAGA Nino ▪ KOLBEZEN Matjaž ▪ KONESTABO Jože ▪ KORDIŠ Borut ▪ KOTAR Andrej ▪ KOVAČ Iztok ▪ HUSTERLE Hilarij ▪ MRVALJ Dino ▪ NELEC Marko ▪ OMRZELJ Tadej ▪ PAVKOV Vladimir ▪ PESTOTNIK Peter ▪ PETEK Konrad ▪ POLIĆ Vojislav ▪ POSEDI Marjan ▪ ROGAČ Bojan ▪ ROTTER Damjan ▪ SIRK Bojan ▪ VELIKOVIČ Marko ▪ VIDE Iztok ▪ ZUPAN Aleksander ▪ ŽEROVNIK Tomaž

ODDELEK: Š 4. G, ŠIBKI TOK

Razrednik: Ludvik Dejak

BARTELJ Dušan ▪ DOLENC Janko ▪ DUH Cveto ▪ GRADIŠEK Jano ▪ HLEBŠ Mitja ▪ HRVATIN David ▪ HVALA Miran ▪ IVANUŠA Dušan ▪ KAMENOV Dimitar ▪ KOŠTOMAJ Mario ▪ LAJMIŠ Atila ▪ MASTNAK Zoran ▪ MOŽE Iztok ▪ OPEKA Bogo ▪ OREL Bojan ▪ PODOBNIK Boris ▪ PRUS Anton ▪ RADOVANOVIČ Miro ▪ RIDJEŠIČ Damjan ▪ ROVŠEK Tomaž ▪ SAMSA Oskar ▪ SUMINA Bojan ▪ TRDINA Robert ▪ TUŠAR Zlatko ▪ UKMAR Bruno ▪ URANIČ Franc ▪ URANKAR Daniel ▪ URLEB Matjaž ▪ VIDMAR Vojko ▪ ZORMAN Andrej

ŠOLSKO LETO 1984/85

ODDELEK: J 3. B, ELEKTRIKAR ENERGETIK

Razrednik: Andrej Drobnič

BERLEC Zmago ▪ BRADEŠKO Metod ▪ CENTA Milan ▪ CVIJANOVIĆ Peter ▪ FILIPIČ Matjaž ▪ HADALIN Tomaž ▪ HASANAGIĆ Dragan ▪ KASTELIC Drago ▪ KLEMENC Jožko ▪ KRAŠEVEC Darko ▪ NEBEC Vinko ▪ OBLAK Franci ▪ OGRIN Dušan ▪ OGRIN Marko ▪ PANČUR Jernej ▪ PRAŠNIKAR Marjan ▪ RUS Jurij ▪ SITAR Miroslav ▪ SOTLAR Martin ▪ STOJANOVIĆ Zoran ▪ ŠTAMPFL Janez ▪ TEGELJ Boris ▪ TOMAŽIN Martin ▪ TOMC Martin ▪ URBANIJA Janez ▪ VIDMAR Robert ▪ ŽIVKOVIĆ Dušan

ODDELEK: Š 3. F, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK

Razrednik: Ljubo Kastelec

AMBROŽIČ Janez ▪ BOJC Matjaž ▪ CRNKOVIČ Milan ▪ DEŽMAN Maks ▪ GROM Matjaž ▪ HORVAT Marko ▪ HRIBAR Stojan ▪ JANŠA Jožica ▪ JERMAN Rado ▪ JERNEJČIČ Robert ▪ KOČAR Igor ▪ KOGOVŠEK Zdravko ▪ KOŠIR Franci ▪ KOVAČ Damjan ▪ KURENT Cveta ▪ KUŠAR Valentina ▪ LEVC Franci ▪ LIKOVIČ Marjan ▪ MARKELJ Jože ▪ MOŽINA Milan ▪ NOVAK Tomaž ▪ POGAČNIK Gabrijel ▪ POVŠE Dejan ▪ ŠKOF Aleš ▪ TROHA Zdravko ▪ TRONTELJ Igor ▪ UDOVIČ Mitja ▪ VIDERGAR Silvo

ODDELEK: Š 3. G, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK

Razrednik: Janez Pešec

BLATNIK Boris ▪ BLATNIK Zlatko ▪ BOC Jernej ▪ BRULC Vinko ▪ ČUFUROVIČ Dušan ▪ ČUFUROVIČ Roman ▪ ČURIN Sandi ▪ GLAVAN Slavko ▪ GREGORC Janez ▪ GREGORKA Tomaž ▪ HRASTNIK Iztok ▪ JAGODIC Matjaž ▪ JANTOL Bojan ▪ JUVAN Marko ▪ KOVAČ Simon ▪ LAHAJNAR Vid ▪ LEBEN Rajko ▪ MLAKAR Matjaž ▪ NADALIŠEK Boris ▪ NOVAK Mitja ▪ PLAVEC Silvo ▪ REPIČ Robert ▪ SRŠA Martin ▪ ŠIVAVEC Alojz

ODDELEK: J 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Zdenka Bezjak

BERGANT Peter ▪ BIZJAK Grega ▪ BLATNIK Ivan ▪ BRODNIK Bojan ▪ DABIĆ Aleksander ▪ DROBNIČ Franc ▪ GAŠPERŠIČ Vanja ▪ HOČEVAR Igor ▪ JAVERŠEK Mirko ▪ KOBE Ivan ▪ LETNAR Vinko ▪ LUNAR Jani ▪ MIKULETIČ Marjan ▪ PAPIČ Igor ▪ PEČNIK Marko ▪ POHLIN Marko ▪ PROSEN Tomaž ▪ ROZMAN Andrej ▪ ŠUŠTAR Bojan ▪ VAMPLIN William J. ▪ WINDSCHNUER Janez ▪ ŽGAJNAR Igor

ODDELEK: Š 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Dragica Perovšek

ARHAR Mojca ▪ CERAR Tončka ▪ ČEPON Filip ▪ GLAŽAR Katja ▪ GORIŠEK Robert ▪ GORJUP Irena ▪ GRAJZAR Andreja ▪ GROŠELJ Igor ▪ HOČEVAR Gorazd ▪ JAKOŠ Marjan ▪ JURICA Klemen ▪ KAVS Aleksandra ▪ KIKOVIĆ Kristivoj ▪ KOKOŠINEK Peter ▪ KRALJ Soča ▪ LAVRIČ Branko ▪ LUNKA Janez ▪ MATIČIČ Branko ▪ MIKUŠ Stane ▪ MILAVEC Edo ▪ NIKOLIĆ Sašo ▪ NOVAK Gregor ▪ NOVLJAN Ivan ▪ PAVLOVIČ Gorazd ▪ PUNGERŠEK Milan ▪ ROVAN Matej ▪ RUS Andrej ▪ SUHADOLNIK Franc ▪ SVETEK Borut ▪ ŠANTELJ Stanko ▪ ŠIBAN Peter ▪ ŠILC Ludvik ▪ TRKOV Bojan ▪ ZADNIK Robert ▪ ZRNEC Bogdan ▪ ŽUN Andrej

ODDELEK: Š 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Joža Sporn

ARBITER Iztok ▪ BRADEŠKO Jože ▪ DERNIČ Tomaž ▪ FORSTHUBER Siniša ▪ GRM Anton ▪ HERNEC Andrej ▪ ILIJA Stanislav ▪ JAGODIC Marko ▪ JAZBEC Igor ▪ JUVANČIČ Marko ▪ KLEMENČIČ Jakob ▪ KONČAN Avguštin ▪ KOPRIVEC Anton ▪ KUTNAR Marko ▪ LANGE KAMP Peter ▪ MALOVRH Robert ▪ MALOVRH Valentin ▪ NAGODE Slavko ▪ OBOLNAR Franci ▪ OMAHNA Jože ▪ OSTERMAN Andrej ▪ PAVLIČ Damijan ▪ PETROVČIČ Mirko ▪ PELE Roman ▪ PIRNAT Roman ▪ PRISTAVEC Jernej ▪ RAKUN Marko ▪ ROVŠEK Andrej ▪ SLOVŠA Tomaž ▪ SPRUK Uroš ▪ URBANC Boštjan ▪ ZALOŽNIK Franci ▪ ZRIMŠEK Jože ▪ ZUPAN Gorazd ▪ ŽITNIK Roman

ŠOLSKO LETO1985/86

ODDELEK: Š 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Margareta Jurišič

BANKO Metod ▪ BERNOT Igor ▪ BIZJAK Robert ▪ BOHTE Rok ▪ ERJAVEC Janez ▪ GRADIŠAR Janez ▪ GRANDLIČ Bojan ▪ GRDADOLNIK Janez ▪ HARIŠ Mitja ▪ HORVAT Jure ▪ HREN Janez ▪ IVANČIČ Franc ▪ JEREB Stane ▪ KOČAR Dušan ▪ KRAŠEVEC Igor ▪ KRISTAN Zmago ▪ LEVSTEK Roman ▪ LOŽAR Boštjan ▪ MATJAN Marko ▪ MIKLAVČIČ Primož ▪ MODIC Andrej ▪ MRVIČ Drago ▪ NOVAK Matjaž ▪ PETROVČIČ Igor ▪ RAINER Franci ▪ RAVBAR Vojko ▪ REPE Aleš ▪ SEDEJ Pavel ▪ SEVER Goran ▪ ŠIRCELJ Aleksander ▪ ŠOLINC Hinko ▪ ŠOPAR Dejan ▪ ŠVIGELJ Bojan ▪ USENIK Aleš ▪ VADNAV Matej ▪ VIRIANT Matjaž

ODDELEK: Š 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Irena Roglič

ANŽIČ Bogdan ▪ BATISTA Aleks ▪ BOC Borut ▪ CIMPRIČ Tomaž ▪ ČEGEC Andrej ▪ DERGANC Richard ▪ DRAGAR Robert ▪ GRUM Andrej ▪ GUMILAR Brane ▪ GUNSTEK Aleš ▪ HOČEVAR Janez ▪ HROVATIN Drago ▪ JURCA Bojan ▪ JURCA Marko ▪ KLANČAR Viljem ▪ KOVAČIČ Miha ▪ KURNIK Boris ▪ LAŠIČ Božo ▪ LENARŠIČ Benjamin ▪ LISIČIČ Mirko ▪ MAROLT Rok ▪ MRČUN Janez ▪ OSREDKAR Marko ▪ POGLADIČ Brane ▪ RIJAVEC Jure ▪ STANIČ Egon ▪ ŠEFMAN Robert ▪ ŠTAJER Gregor ▪ ŠTURM Anton ▪ TROBEC Janko ▪ TURK Tomaž ▪ ULČAKAR Peter ▪ VELIČKOVIČ Zoran ▪ VERBIČ Marko ▪ ZBAŠNIK Aleksander ▪ ŽGANEC Mario

ODDELEK: Š 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Ludvik Dejak

BOH Zoran ▪ CIMPERMAN Marko ▪ CVITANIČ Peter ▪ ČOTAR Egon ▪ GOSAR Matjaž ▪ HREŠČAK Matjaž ▪ ILJOŠ Tomi ▪ KEBER Primož ▪ KOROŠIN Borut ▪ KOŠIČEK Aleš ▪ KUNC Urban ▪ KRUŠIČ Gašper ▪ MAGISTER Igor ▪ MARKOVIČ Aleš ▪ MIŠIČ Tomaž ▪ MOHORIČ Jure ▪ NOVAK Sašo ▪ PERME Igor ▪ PLAZNIK Uroš ▪ PREDALIČ Anton ▪ RAČIČ Božidar ▪ RUPNIK Tadej ▪ ROZMAN Peter ▪ ROŽANC Martin ▪ SPORN Boštjan ▪ ŠKRLJ David ▪ VILFAN Matjaž ▪ VINTAR Marjan ▪ VOJE Gregor ▪ VRTAČNIK Hinko ▪ ZAJC Samo ▪ ZAVRL Janez ▪ ZEVNIK Robert ▪ ŽELEZNIK Iztok

ODDELEK: Š 3. F, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK
Razrednik: Franc Grilc

ALPNER Igor ▪ BENČINA Rudi ▪ BERGANT Matjaž ▪ BOH Aleš ▪ BRANISELJ Boris ▪ BRELIH Branko ▪ CIGALE Peter ▪ ČATIČ Jernej ▪ GALIČ Marko ▪ HORVATIN Igor ▪ HRIBAR Ignac ▪ JAVORNIK Darko ▪ JONTES Miroslav ▪ KAVČIČ Tomaž ▪ KOVAČEVIČ Emin ▪ MARINKO Aleš ▪ MAVEC Miroslav ▪ MESEC Marko ▪ OGRIN Tadej ▪ PAJEK Robert ▪ PETELINC Ester ▪ PETROVČIČ Drago ▪ RADEŠIČ Giordano ▪ SEDEJ Marjan ▪ ULEN Uroš ▪ VESEL Janko ▪ VIDMAR Tomaž ▪ VITEZ Zoran ▪ VRTARIČ Franci ▪ ZAVODNIK Jure

ODDELEK: J 3. B, ELEKTRIKAR ENERGETIK
Razrednik: Rajko Židan

DRGLIN Matjaž ▪ FRANCELJ Bogdan ▪ HRIBAR Ivan-Emil ▪ JANEŽ Matjaž ▪ KARO Ciril ▪ LONČAN Marko ▪ MALENŠEK Miha ▪ NOVAK Pascal ▪ PAL Zdenko ▪ PENKO Robert ▪ PONIKVAR Tomaž ▪ SKOPEC Igor ▪ ZUPANČIČ Boštjan

ODDELEK: J 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK
Razrednik: Janez Krušič

BARTOL Iztok ▪ BLAŽIČ Kristijan ▪ BORŠTNER Tomaž ▪ BUH Cveta ▪ CERAR Marko ▪ FELE Blaž ▪ FINK Branko ▪ GABRŠEK Tadej ▪ GRČAR Aleksander ▪ HOLZBAUER Ingrid ▪ KOPRIVEC Anton ▪ KORDIŠ Andrej ▪ KOVAČ Martin ▪ KRAMAR Peter ▪ MARIJON Elvis ▪ MLAKAR Marko ▪ PICELJ Peter ▪ PIRC Maruša ▪ SELAN Aleš ▪ SOJER Tomaž ▪ ŠKOFIC Marko ▪ ŠOLAR Tomaž ▪ URBANČIČ Sonja ▪ VRHOVNIK Tomislav

ODDELEK: Š 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Ljubo Kastelec

BAJDA Zdenka ▪ BOKALIČ Aleš ▪ HRIBAR Michael ▪ JAZBEC Borut ▪ KOČEVAR Metka ▪ KONČAR Franc ▪ KOVAČ Marička ▪ KOVAČ Tomaž ▪ KUNSTELJ Ema ▪ LOJK Luka ▪ MARTAN Valter ▪ MURSA Martin ▪ NOVAK Zoran ▪ OBLAK Matej ▪ OGRIN Matija ▪ OVEN Marjan ▪ PETEK Gregor ▪

PLANTARIČ Robert ▪ RABIČ Peter ▪ RAJTER Janez ▪ RESMAN Boštjan ▪ RIBNIKAR Robert ▪ SKVARČ Jure ▪ STANIŠA Jože ▪ STEFANIŠIN Miro ▪ ŠAVER Srečko ▪ ŠKERL Matej ▪ TRKOV Marjan ▪ VEIDER Pavel ▪ VESEL Robert ▪ ZAVODNIK Matija

ODDELEK: Š 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Magda Prevc

ARTIČ Janez ▪ BARTOL Peter ▪ BEVC Aleš ▪ BEVC Robert ▪ CIGLAR Feliks ▪ DIVJAK Ivan ▪ GRUDEN Uroš ▪ HRIBAR Matjaž ▪ JAMNIK Marjan ▪ KLEMEN Borut ▪ KOCJAN Janko ▪ KOMLJENOVIČ Matevž ▪ KOVAČ Peter ▪ KOVAČIČ Marko ▪ LOGAR Andrej ▪ MIHEVC Janez ▪ PENKO Gorazd ▪ PERČIČ Tomo ▪ PERME Aleš ▪ PETRIČ Janez ▪ TOPLAK Tomaž ▪ VODOPIVEC Aleš ▪ VONČINA Peter ▪ ZAHRASTNIK Jure ▪ ZAJC Franc ▪ ŽIGON Janez

ODDELEK: Š 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Lazar

BERNARDIČ Evgen ▪ BRELIH Branko ▪ BREMŠAK Primož ▪ BRILEJ Blaž ▪ BUČAR Mitja ▪ ČIBEJ Damjan ▪ DEBEVEC Stojan ▪ DOSTAL Tomaž ▪ DUŠAK Martin ▪ FRANK Roman ▪ GABROVŠEK Peter ▪ GLOBOČNIK Tomaž ▪ GUZELJ Janez ▪ JANEŠ Branko ▪ JUGOVIC Andrej ▪ KOBILŠEK Pavel ▪ MASELJ Robert ▪ MAVEC Aleš ▪ MURKOVIČ Albin ▪ PAVLIHA Andrej ▪ PODRŽAJ Karel- Zmago ▪ PUGELJ Dušan ▪ ROJKO Luka ▪ SMEJKAL Andrej ▪ ŠAŠEK Pavel ▪ ŠULIGOJ Igor ▪ TRAJBARIČ Roman ▪ TRŽAN Igor ▪ UŠENIČNIK Miha ▪ VERBIČ Primož ▪ VOBOVNIK Tadej

ODDELEK: Š 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Joža Trojar

BROZOVIČ Robert ▪ CEGLAR Marko ▪ FAJDIGA Boštjan ▪ GABROVŠEK Bojan ▪ GAVES Mitja ▪ HAJDAROVIČ Tomaž ▪ HUČ Aleksander ▪ JAKLIČ Rok ▪ JUG Aleksander ▪ KASTELIC Marko ▪ KLARIČ Marko ▪ KLEPAC Goran ▪ KRALJ Tomaž ▪ MARKOVŠEK Aleš ▪ MEMEDOVIČ Boban ▪ MLINAR Marko ▪ MOHORIČ Peter ▪ OBLAK Ivan ▪ OSREDKAR Janez ▪ ROM Aleš ▪ RUS Aleš ▪ SEME Robert ▪ ZALETEL Johann ▪ ZLOBKO Robert

ODDELEK: Š 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

BOHTE Rok ▪ BRLEK Igor ▪ BUČEK Srečko ▪ CENČIČ Mitja ▪ DOLINAR Aleš ▪ ĐURIČ Dragan ▪ FILIPIČ Marko ▪ KRIŽMAN Robert ▪ LAGLER Boris ▪ MASELJ Iztok ▪ MOČNIK Marko ▪ MOČNIK Vili ▪ MOHORIČ Rafael ▪ NOVAK Peter ▪ OBED Andrej ▪ PARAGI Andrej ▪ PIŠLAR Uroš ▪ PLEŠKO Boštjan ▪ PODGORNIK Primož ▪ POTOČAR Jože ▪ REJC Bogomir ▪ VLAIČ Peter ▪ ZBAČNIK Peter ▪ ŽNIDARŠIČ Peter

ODDELEK: J 3. C, ELEKTRIKAR ENERGETIK

Razrednik: Bojan Končan

DRVODERIČ Michael John ▪ ERHARD Darko ▪ ERJAVEC Jure ▪ FEMC Andrej ▪ GOLOB Srečo ▪ HITI Marko ▪ JANŠA Roman ▪ JERMAN Brane ▪ KAKER Vili ▪ KOTAR Sandi ▪ KRNC Marjan ▪ KROPIVŠEK Marko ▪ KRŽIČ Aleš ▪ LAZAR Jože ▪ LEVSTEK Jože ▪ MARKUŽ Aleš ▪ MAVRI Ivan ▪ PEČLIN Primož ▪ PENKO Klavdija ▪ PERKO Edo ▪ SVETE Gregor ▪ ŠČAVNIČAR Tomaž ▪ ŠTRUBELJ Tomaž ▪ ŠUŠTAR Darko ▪ URŠIČ Roman

ODDELEK: Š 3. G, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK

Razrednik: Tonja Janša

ADLEŠIČ Damjan ▪ BALER Igor ▪ BAMBIČ Anton ▪ ČELIK Damjan ▪ ERLIH Slavko ▪ FILIPIČ Janez ▪ FLEIHTINGER Miran ▪ FORTUNA Samo ▪ GOLOBIČ Martina ▪ GRUDEN Andrej ▪ IVKOVIČ Aleš ▪ JAKLIČ Darko ▪ KLARIČ Andrej ▪ KOROŠEC Jani ▪ LAPANJA Pavel ▪ LUNAR Marko ▪ MAHKOVEC Bojan ▪ MIKELJ Miha ▪ MIZORI Damjan ▪ MUŠIČ Uroš ▪ OBLAK Lenart ▪ PERENIČ Matjaž ▪ PUNGERČAR Dejan ▪ RUS Tomaž ▪ SEVER Igor ▪ SUSMAN Janez ▪ SVETEK Tomaž ▪ VELKAVRH John

VEGOVA

ODDELEK: J 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Agata Tiegl

BABNIK Tadeja ▪ BAHOVEC Peter ▪ ERJAVEC Tomaž ▪ GERL Janez ▪ GARTNAR Boštjan ▪ GRUDEN Matej ▪ HABJAN Andrej ▪ HOLZBAUER Suzana ▪ JESENKO Roman ▪ KOMAC Boštjan ▪ KOROŠEC Metod ▪ KOS Rafko ▪ KOVAČIČ Bogdan ▪ KUNEJ Andrej ▪ LENASSI Iztok ▪ LEŠNJAK Marjan ▪ LOBODA Robert ▪ MARINAC Roko ▪ MARKUN Ana ▪ MIŠIČ Marjan ▪ PEČKAJ Miha ▪ PEKOLJ Marko ▪ PETRIŠIČ Katarina ▪ PODBEVŠEK Franci ▪ PRELOVŠEK Iztok ▪ STRAH Aleš ▪ SVETINA David ▪ ŠTANGAR Janez ▪ TOME Anže ▪ VIDMAR Gregor ▪ VINKOVIČ Uroš ▪ ZAVRL Pavle ▪ ZDEŠAR Janez ▪ ZEBEC Tadej ▪ ŽNIDARČIČ Mitja

ODDELEK: Š 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jožefa Stefitz

BALANTIČ Darja ▪ BANKO Peter ▪ CERAR Igor ▪ DEBELJAK Dušan ▪ GUTNIK Damijana ▪ HACIN Matjaž ▪ HRIBAR Darko ▪ JEJČIČ Iztok ▪ JORAS Milan ▪ KILAR Matjaž ▪ KNEZ Marko ▪ KOČAR Eva ▪ KODRNJA Darja ▪ KUŠAR Brigita ▪ LEVSTEK Marjan ▪ LIPOVŠEK Alexander ▪ LOVŠIN Jernej ▪ MASELJ Andrej ▪ MELE Milan ▪ NOVAK Tomaž ▪ NUČIČ Anton ▪ PIRC Gregor ▪ PRIMC Zoran ▪ RIHTER Darko ▪ SITAR Robert ▪ SIVKA Iztok ▪ STRAŽIŠAR Damjan ▪ TEKAVEC Barbara ▪ TOPIĆ Pero ▪ TROJAR Janez ▪ TOTTER Marijan ▪ VAVTAR Bojan ▪ VIRANT Roman ▪ VOVK Jože ▪ WILLEWALDT Sandi

ODDELEK: Š 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

BARDLJICA Branko ▪ COREN Boštjan ▪ ČUČNIK Mitja ▪ DOLENC Aleksander ▪ ERZAR Viktor ▪ FORTUNA Izidor ▪ FRÖLICH Hubert ▪ HRELJA Rudi ▪ JAGER Janko ▪ KLEMENČIČ Aleš ▪ KOPRIVEC Matej ▪ KORENČAN Tomaž ▪ LUŠTREK Gregor ▪ MALNAR Janko ▪ MATJAČIČ Zlatko ▪ MELE Roman ▪ NADRAH Andrej ▪ OBLAK Primož ▪ PIKOLJ Marko ▪ PETEK Flavio ▪ PRIMOŽIČ Marko ▪ PUHAR Janez ▪ RENDULIČ Dušan ▪ SELJAK Dean ▪ SELJAK Matjaž ▪ SLABE Matjaž ▪ STAMENKOVIČ Predrag ▪ ŠALJA Luzlin ▪ ŠOBA Boštjan ▪ ŠUŠNJAR Željko ▪ ŠTRUMBELJ Tomaž ▪ VELIKANJE David ▪ VOGRINC Jernej ▪ ZDRAVEC Peter ▪ ZAKRAJŠEK Beno ▪ ZUPAN Ignac

ODDELEK: Š 4 . C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Joža Sporn

BAN Robert ▪ BURAZER Renato ▪ CEGLAR Benedikt ▪ CESNIK Marko ▪ ČENČUR Marko ▪ KASTELIC Andrej ▪ KRANJC Miroslav ▪ KRAVCAR Boštjan ▪ LAVRIŠA Matej ▪ MALJEVEC Boris ▪ MANFREDA Andrej ▪ MARINŠEK Emil ▪ MERLJAK Uroš ▪ MIKLAVŽIČ Rastko ▪ MIROVIČ Gregor ▪ MODER Franc ▪ PERIČ Darko ▪ PINOZA Primož ▪ RUPERT Matjaž ▪ RUTAR Jernej ▪ SADAR Tadej ▪ SENIČAR Borut ▪ SIMONIČ Boštjan ▪ SIREC Igor ▪ SLOSAR Franko ▪ ŠTEMBERGER Klaudio ▪ URBANČIČ Radoslav ▪ ZAVEC Robert ▪ ZOREC Primož

ŠOLSKO LETO 1987/88

ODDELEK: Š 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKRONIK

Razrednik: Franc Zorman

AHLIN Marko ▪ AREH Igor ▪ BAVCON Marijan ▪ BRAJKOVIČ Goran ▪ DROBNIČ Silvester ▪ ERCEG Andrej ▪ GABRIČ Boris ▪ JARC Marko ▪ JEREB Matjaž ▪ HERNAVS Mitja ▪ KLAVS Tomaž ▪ KLOBASA Roman ▪ KOTAR Robert ▪ KUHAR Primož ▪ KULAŠIČ Igor ▪ LAPORNIK Milan ▪ NADU Aleš ▪ NEMEC Jurij ▪ OSREDKAR Roman ▪ PAVLIČ Edvard ▪ PERŠIN Andrej ▪ PODGORNIK Janez ▪ REMETIČ Predrag ▪ REPIČ Bojan ▪ RUS Ludvik ▪ RUS Matjaž ▪ ŠTREMFELJ Iztok ▪ UNUK Robert ▪ VALENTINČIČ Miha ▪ VRBINC Miha ▪ ŽGAJNAR Igor

ODDELEK: JŠ 3. F, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK, ELEKTRIKAR ENERGETIK

Razrednik: Franc Grilc

CERAR Damjan ▪ GODEC Marko ▪ HRASTNIK Tomaž ▪ JUGOVIČ Srečko ▪ KOMATAR Igor ▪ KOŠČAK Robert ▪ LAPAJNE Primož ▪ LESKOVEC Robert ▪ NAJGER Branko ▪ NOVAK David ▪ OKOREN Gorazd ▪ VIDMAR Borut ▪ VOZELJ Igor ▪ ZDEŠAR Vinko ▪ ZUPANČIČ Marjan ▪ ANTONAC Mirko ▪ GRMOVŠEK Boris ▪ HRENOVEC Dean ▪ HRIBAR Andrej ▪ MLAKAR Marko ▪ MOČILNIKAR Tomaž ▪ PEGAN Joško ▪ SLAVIČ Albert ▪ ŠEME Tomaž ▪ ŠINKOVEC Matej ▪ TABAKOVIČ Enver ▪ ŽIBERNA Aleš

ODDELEK: J 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Marina Einspieler

BENČINA Igor ▪ BOJC Tomaž ▪ BREZNIK Stanko ▪ CERAR Niko ▪ DRENOVEC Peter ▪ FRANJIČ Matjaž ▪ FRANK Aleksandra ▪ GOSPODJINAČKI Marko ▪ GRKMAN Franci ▪ GROJZDEK Srečo ▪ KOROŠEC Iztok ▪ LENKO Anton ▪ MARINKO Matjaž ▪ MARN Franc ▪ OMAN Walter ▪ PONEBŠEK Roman ▪ PORENTA Franci ▪ ŠERCER Anton ▪ ŠERJAK Darko ▪ ULČAR Darko ▪ VENIGER Bernard ▪ ZADNIKAR Primož

ODDELEK: J 4. B, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Nina Klemenčič

BABNIK Rok ▪ BURGER Simon ▪ CIJAN Andrej ▪ DOLENC Janez ▪ HARTER Zoran ▪ JAGODIČ Marko ▪ JENKO Valter ▪ KOBE Marko ▪ KOŠIR Robert ▪ KOTNIK Marko ▪ KRIŽAJ Aleš ▪ KRIŽMAN Matjaž ▪ LAPAJNE Simon ▪ MIKLIČ Damjan ▪ PIFAR Vlado ▪ SEMIČ Bojan ▪ STRELEC Anton ▪ ŠAKLI Jože ▪ ŠEGA Peter ▪ VERDNIK Janez ▪ ZORIČ Tomaž ▪ ŽVAB Miloš

ODDELEK: Š 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ljubo Kastelec

ALEŠ Mirta ▪ BAMBIČ Jože ▪ BENČINA Janez ▪ BITENC Tomaž ▪ BURGER Metka ▪ DOLINAR Matjaž ▪ DREVEN Bojan ▪ GORŠIČ Maja ▪ KLOPČIČ Mojca ▪ KLOPČIČ Nataša ▪ KNAPIČ Iztok ▪ KONDRIČ Tomaž ▪ KRAVCAR Mateja ▪ KUHARIČ Gregor ▪ LANIŠEK Brane ▪ LAMPE Jana ▪ LINDIČ Bojan ▪ MAGISTER Alenka ▪ MARN Maks ▪ MEHAK Saša ▪ OVEN Mateja ▪ PEČEČNIK Jože ▪ PETAVS Stanislav ▪ REPŠE Andreja ▪ SAGRKOVIČ Ahmet ▪ ŠKETA Barbara ▪ SKUBIC Aleš ▪ SMOLE Janez ▪ STEGL Simon ▪ STRNIŠNIK Irena ▪ USENIK Mojca ▪ ZAVNIK Simon ▪ ŽGAJNAR Albin

ODDELEK: Š 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Petrič

BERGANT Simon ▪ ČERIN Primož ▪ DRNOVŠEK Uroš-Rok ▪ FEFER Andrej ▪ GOMIRŠEK Marko ▪ GREGORKA Boris ▪ GUDŽULIČ Željko ▪ HACE Aleš ▪ HAUPTMAN Robert ▪ HUMAR Tomaž ▪ JAMNIK Robert ▪ KEPIC Boštjan ▪ KODRIČ Robert ▪ KOVAČ Iztok ▪ LIPIČNIK Janez ▪ MAČEK Simon ▪ MATOH Samo ▪ NOVAK Rok ▪ OBRADOVIČ Aco ▪ POTOKAR Anton ▪ PUNTAR Tone ▪ PUŠNIK Dušan ▪ ROGANOVIČ David ▪ ROZMAN Aleš ▪ RUPRET Matej ▪ SALAMON Denis ▪ SIMIČAK Andrej ▪ ŠPAREMBLEK Robert ▪ TRAMPUŠ Martin ▪ TRŠAR Tomi ▪ ZAJC Tomaž ▪ ZALETEL Marijan ▪ ZGONC Darko ▪ ŽAGAR Marko

ŠOLSKO LETO 1988/89

ODDELEK: Š 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Aleša Juvanc

AVGUSTINČIČ Damjan ▪ BERGANT Urban ▪ BUH Robert ▪ CVETKO Tomaž ▪ ČERNE Tone ▪ ČERTANEC Jernej ▪ DAMJAN Tomaž ▪ DOMA Boštjan ▪ GLOBOKAR Slavko ▪ GRM Andrej ▪ HOTUJEC Aleš ▪ HUBAD Uroš ▪ JAGER Damjan ▪ JURIČEV Robert ▪ KLANČAR Stojan ▪ KOPRIVNIKAR Marko ▪ KOSTREVC Franci ▪ KRAJNC Aleš ▪ LAPAJNE Aleš ▪ LESKOVŠEK Gregor ▪ LEŠNJAK Borut ▪ MACEDONI Sebastjan ▪ MESIĆ Alija ▪ MILETIĆ Elvis ▪ MRZELJ Jernej ▪ PETRIČ Anton ▪ POLJANŠEK Janez ▪ ROBIČ Jernej ▪ STOPAR Robert ▪ ŠKORJANC Matej ▪ VUK David ▪ ZALOKAR Aleš ▪ ZIDAR Tomaž ▪ ZORKO Samo

ODDELEK: Š 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Zorman

ABRAM Marko ▪ BABIČ Tino ▪ BLAŽIČ Igor ▪ BOROVIČANIN Alen ▪ BREZOVNIK Sandi ▪ ČARNI Miha ▪ DVORŠAK Samo ▪ FAJT Denis ▪ GAJŠEK Matjaž ▪ HABJAN Rok ▪ HORVAT Robert ▪ IVAN Jernej ▪ JERKO Boštjan ▪ JOVOVIČ Miodrag ▪ KOCJAN Andrej ▪ KOKELJ Blaž ▪ KOSI Boštjan ▪ MAZEJ Aleš ▪ MIKLAVC Aleš ▪ MOHORČIČ Mihael ▪ NOVAK Robert ▪ OTONIČAR Jože ▪ PATERNOST Boris ▪ PONIKVAR Aleš ▪ PRISTAVEC Aleš ▪ SIMČIČ Mirko ▪ ŠUŠTAR Davor ▪ TAŠLER Werner ▪ TUŠA Boštjan ▪ WEBER Vitja ▪ ZADRAVEC Aleš ▪ ZAJEC Robert ▪ ŽILIČ Ivan

ODDELEK: Š 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

ANŽUR Marko ▪ BANDELJ Leon ▪ BARAGA Marko ▪ BAVDEK Matjaž ▪ BOŽIČ Bojan ▪ BUKOVEC Miha ▪ CANKAR Bojan ▪ FABIJANČIČ Andrej ▪ GERKMAN Aleš ▪ GOVEKAR Miro ▪ HRIBOVŠEK Anton ▪ JERAS Gregor ▪ KOKALJ Peter ▪ KOVŠE Rok ▪ KREGAR Iztok ▪ KURNIK Damjan ▪ KUTNJAK Andrej ▪ LAKNER Erik ▪ LIPIČ Marin ▪ MARN Janko ▪ MIHALIČ Slavko ▪ MLADENOVIČ Bratislav ▪ OMAHEN Matej ▪ PETRIČ Aleš ▪ POLJAK Aleš ▪ POLZNE Anton ▪ ROT Franc ▪ SAGMIESTER Blaž ▪ SMOLIČ Franci ▪ SUŠNIK Primož ▪ ŠEVERKAR Igor ▪ TRTNIK Matjaž ▪ VOJE Andrej ▪ ZVER Branko

ODDELEK: J 3. B, ELEKTRIKAR ENERGETIK

Razrednik: Nina Klemenčič

BERGANT Tomaž ▪ BEVČIČ Matjaž ▪ CETINSKI Marko ▪ GRDEN Dušan ▪ HRIBAR Matej ▪ KAVČIČ Borut ▪ KOMAT Aleš ▪ KOVAČ Primož ▪ LINDIČ Jože ▪ MAROLT Boštjan ▪ MESTEK Silvo ▪ PATERNOSTER Gregor ▪ SUHALJ Tomi ▪ ŠKOF Marko ▪ TREVEN Aleksander ▪ ŽABJEK Gregor ▪ ŽMAVC Marko

ODDELEK: Š 3. G, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Grilc

ADAMLJE Mardel ▪ AMBROŽIČ Matjaž ▪ ČOP Robert ▪ FILIPIČ Matjaž ▪ GAČNIK Tadej ▪ GREGORKA Uroš ▪ HABJAN Božo ▪ HÖNN Robert ▪ JEREB Boštjan ▪ KLANČAR Tomaž ▪ KOGOVŠEK Mirko ▪ KOVAČIČ Tomaž ▪ MALOVRH Frančišek ▪ MAROLT Mitja ▪ MIKLIČ Jože ▪ MILOSAVLJEVIĆ Branko ▪ OGRINC Matjaž ▪ PAVLIN Marko ▪ PETERLIN Pavle ▪ PEZDIR Andrej ▪ ŠTREKELJ Leon ▪ UHAN Iztok ▪ VESELINOVIĆ Nikola ▪ WEIXLER Edo ▪ ŽAVBI Robert

ODDELEK: Š 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Zorman

BAJC Primož ▪ DRAGINC Meta ▪ INOCENTE Tomaž ▪ JAGODIČ Zoran ▪ JAMNIK Tomaž ▪ KOFOL Matjaž ▪ KORBAR Peter ▪ KOROŠEC Andreja ▪ KOVAČ Jure ▪ KRALJ Albin ▪ KRIŽAJ Tomaž ▪ LOVŠIN Leopold ▪ MAROLT Marko ▪ NOVAK Uroš ▪ ORAŽEM Benjamin ▪ PLEVEL Roman ▪ PODOBNIKAR Rok ▪ POTISEK Klemen ▪ RESNIK Tanja ▪ RETAR Franc ▪ ROT Primož ▪ STERLE Roman ▪ STRAŽIŠČAR Jože ▪ ŠERBEC Polona ▪ ŠILC Andrej ▪ VISOČNIK Iztok ▪ VLAHOV Vito ▪ ŽULIČ Iztok

ODDELEK: Š 4. B, ELEKTROTEHNI ELEKTRONIK

Razrednik: Rus-Kalan

DOLENC Lojze ▪ DOLINA Robert ▪ EBNER Igor Tomaž ▪ HABJAN Bojan ▪ INDOF Andrej ▪ JAKOFČIČ Tomaž ▪ JEMEC Tomaž ▪ JEREB Borut ▪ KALAN Žiga ▪ KEK Janko ▪ KOBAL Boštjan ▪ KOCUVAN Roman ▪ KOVAČIČ Jelislav ▪ KRAMPAČ Miran ▪ KRŽMANC Primož ▪ LOŽAR Boštjan ▪ MACEDONI Andrej ▪ MAKOVEC Boštjan ▪ MARTINČIČ

Brane ▪ MAVRIN Darko ▪ MERKLIN Rok ▪ PIŠKUR Matjaž ▪ PLEŠKO Igor ▪ POLAJŽER Boris ▪ STRAJNAR Marko ▪ VELKAVRH Tomaž ▪ ZUPANC Vojko

ODDELEK: Š 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Zdenka Bezjak

ACCETTO Primož ▪ BAN Primož ▪ BERGANT Zoran ▪ BOHINC Aleš ▪ BRÜFACH Robert ▪ DEŽMAN Robert ▪ DOBROVOLJC Dejan ▪ GORTA Iztok ▪ GRADIŠAR Igor ▪ GREBLO Sašo ▪ GROZNIK Aleš ▪ HOČEVAR Janez ▪ ILENIČ Valter ▪ ILJAŠ Gregor ▪ KUKOVIČ Zdravko ▪ KUMAR Bor ▪ KUMER Gregor ▪ LUPŠA Janko ▪ MEDIČ Janez ▪ MIHELIČ Mihael ▪ MIHEVC Robert ▪ MURAVEC Bojan ▪ OMAHEN Boštjan ▪ ŠNUDERL Miha ▪ TANKO Urban ▪ TRONTELJ Matjaž ▪ URŠIČ Marko ▪ VERLIČ Robert ▪ VIRIANT Igor ▪ VIŽINTIN Aleš ▪ ZAJC Aleš ▪ ZAJEC Peter ▪ ZGONC Samo ▪ ZGONEC Stanislav

ODDELEK: Š 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Joža Trojar

ANDREJIČ Dušan ▪ BENEDIČIČ Tine ▪ BEŠTER Aleš ▪ BREZOVŠEK Andrej ▪ CERAR Dejan ▪ CIGALE Aleš ▪ DEDEK David ▪ DUHOVNIK Igor ▪ JERIČ Srečko ▪ GODINA Sergej ▪ KONCILIJA Aleš ▪ KONCILIJA Gorazd ▪ KREMŽAR Marijan ▪ MILOVEC Janez ▪ MLAKAR Branko ▪ NELEC Peter ▪ NOVINEC Nina ▪ OBLAK David ▪ OMAHEN David ▪ PODPESKAR Rok ▪ POTOKAR Jure ▪ RUKAVINA Jernej ▪ SCHOSS Gregor ▪ ŠINKOVEC Metod ▪ ŠMON Zmago ▪ TOMŠIČ Igor ▪ URBANČIČ Tomaž ▪ VALENČIČ Miloš ▪ ZALOŽNIK Janez ▪ ŽNIDER Tomaž

ODDELEK: Š 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

ANTIČ Sandi ▪ AMELJC Vojko ▪ AZINOVIČ Igor ▪ CERKVENIK Aleš ▪ ČERNE Jaka ▪ ČREPINŠEK Boštjan ▪ DOLGAN Rudi ▪ DUŠAK Srečko ▪ ERJAVEC Samo ▪ GRAFENAUER Boštjan ▪ GRAHEK Igor ▪ HABJAN Marko ▪ IVANOV Aleksej ▪ KAPUN Bogo ▪ KOŠČAK Bogdan ▪ KOZIN Matjaž ▪ KRAŠOVEC Uroš ▪ KRAŠOVIC Boštjan ▪ KRISTAN Andrej ▪ LENART Gregor ▪ MARINKO Boštjan ▪ MATELIČ Peter ▪ MERLAK Miha ▪ MIRAK Dimitrij ▪ NOVAK Igor ▪ PODLESNIK Mitja ▪ RIGLER Gregor ▪ ŠEGATIN Robert ▪ VEBER Klemen ▪ VIRLAR Primož ▪ ŽABJEK Matjaž

ODDELEK: Š 4. F, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Franc Grilc

ADAMLJE Mardel ▪ AMBROŽIČ Matjaž ▪ ČAP Robert ▪ FILIPIČ Matjaž ▪ GOČNIK Tadej ▪ GREGORKA Uroš ▪ HABJAN Božo ▪ HÖNN Robert ▪ JEREB Boštjan ▪ KLANČAR Tomaž ▪ KOGOVŠEK Mirko ▪ KOVAČIČ Tomaž ▪ MALOVRH Frančišek ▪ MAROLT Mitja ▪ MIKLIČ Jože ▪ MILOSLAVLJENI Branko ▪ AGRINC Matjaž ▪ PAVLIN Marko ▪ PETELIN Pavle ▪ PEZDIR Andrej ▪ ŠTREKELJ Leon ▪ UHAN Iztok ▪ VESELINOVIČ Nikola ▪ WEIXLER Edo ▪ ŽAVBI Robert

ODDELEK: J 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Jožefa Stefitz

ANŽIČ Andreja ▪ ČUČNIK Igor ▪ GANTAR Primož ▪ KEBE Marko ▪ KOS Janez ▪ KOVAČIČ Alojz ▪ KUŠTRIN Matjaž ▪ MAHNIČ Andrej ▪ MAL Janez ▪ MAVKO Mitja ▪ MLAKAR Uroš ▪ PILIH Denis ▪ PIRNAT Jože ▪ PODLIPNIK Matej ▪ RAHNE Polonca ▪ RIBIČ Mirko ▪ SAZONOV Aleš ▪ STRNAD Tomaž ▪ ŠTRUBELJ Boštjan ▪ VERŠNJAK Jože

ODDELEK: J 4. B, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Ivo Plešnar

ANTLOGA Marko ▪ BESEK Tomaž ▪ ČUDEN Gregor ▪ FELICIAN Iztok ▪ FRANK Damir ▪ JAKLIN Tedej ▪ JAKOVAC Bogdan ▪ JURKOVIČ Borut ▪ KAČIČNIK Matjaž ▪ KASTELIC Janko ▪ KITAK Damijan ▪ KOCJANČIČ Miran ▪ MEDVED Aleš ▪ MODIC Roman ▪ ŠINKOVEC Andrej ▪ ŠKOF Marko ▪ ŠUŠTAR Robert ▪ TOŠNJAK Gregor ▪ VRBEC Andrej ▪ ZADNIKAR Tomaž

ŠOLSKO LETO 1989/90

ODDELEK: 3. H, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK

Razrednik: Janez Krušič

AMERŠEK Aleš ▪ BOŠTJANČIČ Sašo ▪ BUTINA Boris ▪ ČEMAN Esad ▪ DOMITER Boris ▪ GRČAR Dejan ▪ IVANČIČ Aleš ▪ JUŽNIČ Boštjan ▪ KAVČNIK Janko ▪ KORELC Andrej ▪ MAČEK Martin ▪ MEDVEŠEK Hari ▪ MERZDOVNIK Boštjan ▪ MIHOVEC Franci ▪ MILINKOVIĆ Borislav ▪ OSTREŽ Matjaž ▪ OVEN Boris ▪ PAHOR Marjan ▪ PIPAN Krištof ▪ PLEVNIK Robert ▪ POKOVEC Miro ▪ POLIČNIK Tomaž ▪ POLJANEC Franci ▪ PURKAT Stane ▪ RAVNIKAR Janez ▪ SKUBIC Franci ▪ SMRTNIK Andrej ▪ STRGAR Tomaž ▪ SUŠNIK Matjaž ▪ ŠKRLJ Franc ▪ ŠTRITOF Roman ▪ TOPOLOVEC Mitja ▪ VERBIČ Roman ▪ VOJE Robi ▪ ZORE Boštjan ▪ FILIPIČ Ludvik

ODDELEK: Š 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Zorman

ANDERSON Tomaž ▪ AŽLAHAR Miha ▪ BAČAK Klemen ▪ BARTOL Janez ▪ BELE Martin ▪ BREZEC Filip ▪ GEČEV Jelena ▪ IVETIČ Sašo ▪ KAŠ Janko ▪ KAVŠEK Lidija ▪ KODER Marko ▪ KRAMBERGER Marta ▪ KREVS Ladislav ▪ KRIŽMAN Jerenej ▪ KUFERŠIN Valentina ▪ KUMŠE Andreja ▪ LAZAREVIČ Slađana ▪ LEVAČIČ Srečko ▪ MLAKAR Milan ▪ NIKOLIČ Patricija ▪ MRVAR Robert ▪ PIRC Marko ▪ POGAČAR Tina ▪ PONIVKAR Robert ▪ RAVBAR Aleš ▪ SIRK Irena ▪ SLAK Uroš ▪ ŠTERLEKAR Helena ▪ ŠTUPICA Primož ▪ TANKO Uroš ▪ TRATNIK Goran ▪ UDVANC Marko ▪ VRHOVNIK Katarina ▪ ZRIMŠEK Boštjan ▪ ZUPANČIČ Matjaž

ODDELEK: Š 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

BABIČ Goran ▪ BLATNIK Robert ▪ CIMPRIČ Boris ▪ ČESEN Boštjan ▪ ČEŠNJAJ Roni ▪ DRAŠLER Andraž ▪ FABJANČIČ Peter ▪ HAUPTMAN Boštjan ▪ TARC Damjan ▪ KAVČIČ Boštjan ▪ KOTAR Matej ▪ KRALJ Boštjan ▪ KUMELJ Izidor ▪ LOGAR Primož ▪ MAKSIMOVIČ Milan ▪ MANDELJ Simon ▪ MATAN Tone ▪ MEDIC Andrej ▪ MEKINDA Denis ▪ MODIC Aleš ▪ MOHORIČ Roman ▪ OŠTIR Uroš ▪ PAJNIČ Tomaž ▪ PIŠKUR Boštjan ▪ POTOČNIK Uroš ▪ POTRATA Peter ▪ RAVBAR Bojan ▪ RIHAR Gregor-Anže ▪ SIMČIČ Tomaž ▪ SVETI Janko ▪ TARLE Primož ▪ WEBER Aleš ▪ ZAVAŠNIK Janez ▪ ŽIŽEK Zvone

ODDELEK: Š 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Magda Prevc

BABER Matija ▪ BERGOČ Andrej ▪ BRICELJ Aleš ▪ BRLOGAR Marko ▪ BRODARIČ Mario ▪ BRÜFACH Boštjan ▪ BURJA Igor ▪ CVENK Andrej ▪ DERMILC Aleš ▪ DURIČ Edvin ▪ HRIBERNIK Simon ▪ KAVČIČ Janez ▪ KOKOL Matej ▪ KRANJEC Robert ▪ MAVRIČ Gregor ▪ MIHELIČ Janko ▪ OBREZA Uroš ▪ OGRIČ Aleš ▪ OGRIN Miran ▪ PAVLIČ Tomo ▪ PFUNDNER Igor ▪ PREDALIČ Dejan ▪ REŽEK Robert ▪ SARAJLIJA Denis ▪ SKOL Franc ▪ SOJER Simon ▪ STRNAD Borut ▪ ŠRAJ Peter ▪ ŠTEMPIHAR Boris ▪ TOMAŽIČ Peter ▪ TURŠIČ Aleš ▪ TUŠAR Borut ▪ VOLČINI Aleš ▪ VOLKAR Damjan ▪ ZORMAN Aleksander

ODDELEK: Š 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Rajko Židan

ADAMIČ Peter ▪ BENEDIK Peter ▪ BRAJKOVIČ Mladen ▪ BUDIMIROVIĆ Nino ▪ ČEBUL Tomaž ▪ DIMITRIJEVIĆ Aleksandar ▪ DORNIK Ludvik ▪ FELE Boštjan ▪ GROS Aleš ▪ JANOŠEVIĆ Bojan ▪ KALITA Miha ▪ KOSANC Borut ▪ KOSMAČ Danilo ▪ KRANJČEC Mario ▪ LAVRIČ David ▪ LUKEŽIČ Marjan ▪ MAROLT Uroš ▪ MEDEN Tomaž ▪ MELINC Kristjan ▪ MILOŠEVIĆ Mitja ▪ PRISTOV Tomaž ▪ RENČELJ Matjaž ▪ SIJANTA Timotej ▪ SKALAR Boštjan ▪ SKUBIC Uroš ▪ SUBOŠIČ Stanko ▪ ŠTAJER Stanislav ▪ ŠTUPICA Vladimir ▪ TIHELJ Jurij ▪ TOMAT Sašo-Tomaž ▪ TOPOLE Tomaž ▪ VALIČ Rok ▪ VIDMAR Borut ▪ VORKAPIČ Mladen ▪ VRAČAR Viktor ▪ VRBOVŠEK Jurij

ODDELEK: Š 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Lazar

BLATNIK Boštjan ▪ BUNIĆ Drago ▪ ČAMPA Branko ▪ ČOTIČ Rok ▪ DARIŽ Silvo ▪ DOLINŠEK Boštjan ▪ DUJC Damjan ▪ GOSTINČAR Peter ▪ KARLO Sandi ▪ KOCJANČIČ Aleš ▪ LIKAR Matjaž ▪ LOKOVŠEK Jernej ▪ MARINŠEK Boštjan ▪ MATZELE Boštjan ▪

ŠOLSKO LETO 1990/91

MESARIĆ Tomaž ▪ MIKULIČ Branko ▪ MILENKOVIČ Boris ▪ MOJŠKERC Matjaž ▪ OSENAR Gregor ▪ PERKIČ Štefan ▪ PETRIČ Uroš ▪ POGAČNIK Gregor ▪ POGAČNIK Matjaž ▪ RAMŠAK Bojan ▪ ROZMAN Uroš ▪ SLAK Leopold ▪ STELE Marko ▪ STRAH Tedej ▪ ŠEGAN Vanja ▪ ŠUŠTERŠIČ Luka ▪ TAVČAR Damjan ▪ TUŠAR Andrej ▪ ZADNIK Sašo ▪ ZADRAVEC Bojan ▪ ZICKERO Tom

ODDELEK: J 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Jožefa Stefitz

BABOŠEK Igor ▪ BREMEC Damjan ▪ ČESNIK Seabastjan ▪ ČUČNIK Ljubo ▪ GERL Igor ▪ KOKORAVEC Andrej ▪ KRALJ Boštjan ▪ LESJAK Miha ▪ LOVŠIN Jaka ▪ MEZNARIČ Gregor ▪ OMAHEN Marko ▪ PEČAR Igor ▪ PRELEC Egon ▪ PUGELJ Stanko ▪ REBEC Damjan ▪ REŠEK Janez ▪ SEČNIK Borut ▪ SVETLIN Sašo ▪ ŠIRCELJ Damir ▪ WEBER Tadej

ODDELEK: 3. H, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK

Razrednik: Ljubo Kastelec

AVBELJ Denis ▪ BABNIK Tomaž ▪ BALANTIČ Franci ▪ BOREC Robert ▪ BUDJA Damijan ▪ DOBNIKAR Vojko ▪ GAČNIK Jože ▪ GERČAR Janez ▪ HOČEVAR Jože ▪ HORVAT Vesna ▪ JAKLIČ Srečko ▪ JANEŽ Sašo ▪ KNAVS Marko ▪ KOS Mitja ▪ KOZAMERNIK Brane ▪ KOZLINA Uroš ▪ KUPLJEN Sebastjan ▪ LAMPIČ Peter ▪ LEVIČAR Janez ▪ MARLOT Peter ▪ MOČNIK Severin ▪ PERPAR Franci ▪ PODBOJ Sebastjan ▪ PRAVDIČ Erik ▪ RAKOVEC Patrik ▪ SODNIK Zoran ▪ STEPANČIČ Boris ▪ ŠIRCELJ Borut ▪ TOPOLNIK Ervin ▪ VAROŠANEC Dani ▪ ZAJEC Marko ▪ ZALETEL Stanko ▪ ZUPANČIČ Matej ▪ ZRNEC Rok ▪ ŽIGON Radovan ▪ ŽUŽEK Karel-Drago ▪ ŽUŽIČ Kristian

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Miloš Mulh

ARKO Erih ▪ BABNIK Nataša ▪ BOLHA Robert ▪ BULC Mitja ▪ CIMERMAN Janez ▪ CIMPERMAN Matjaž ▪ DOLENŠEK Aleš ▪ GREGORC Damjan ▪ JAKOP Miroslav ▪ KNAVS Ludvik ▪ KOBE Larisa ▪ KRAŠEVEC Primož ▪ KRIVENKO Polona ▪ KRZNAR Andrej ▪ LEBEN Jani ▪ LIKAR Alenka ▪ MARTINČIČ Boštjan ▪ MIHELIČ Mitja ▪ MLAKAR Dragoslav ▪ MLINAR Robert ▪ MUŠIČ Robert ▪ PAPEŽ Marko ▪ PERŠIN Špela ▪ PIRNAT Sašo ▪ PIVK Matjaž ▪ PREDALIČ Andrej ▪ SAVIČ Sašo ▪ SEVER Gregor ▪ SNOJ Andrej ▪ ŠTRUBELJ Mitja ▪ VONČINA Milena ▪ ŽNIDAR Robert

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Aleša Juvanc

ANTONIN Marko ▪ BLATNIK Marjan ▪ CAPUDER Miha ▪ CERAR Mitja ▪ CERK Sebastijan ▪ ČADEŽ Jure ▪ ČINKU Mirč ▪ DOLŠAK Gregor ▪ HITIJ Robert ▪ HRIBAR Luka ▪ KAVČIČ Rok ▪ KRANJC Tomaž ▪ LAMPRET Uroš ▪ LEVIČNIK Toni ▪ MALOVRH Leon ▪ NOVAK Jože Klavdij ▪ NOVINC Aleš ▪ PAVLIČ Simon ▪ PERNE Jure ▪ PETERNELJ Urban ▪ PIŠEK Robert ▪ PUNGARTNIK Tomaž ▪ REMŠKAR Boris ▪ ROTAR Benjamin ▪ STRNIŠNIK Tomaž ▪ ŠPORAR Andrej ▪ TORKAR Janez ▪ TRČEK Primož ▪ URBANCL Marjan ▪ ZUPAN Domen ▪ ZUPANČIČ Aleš

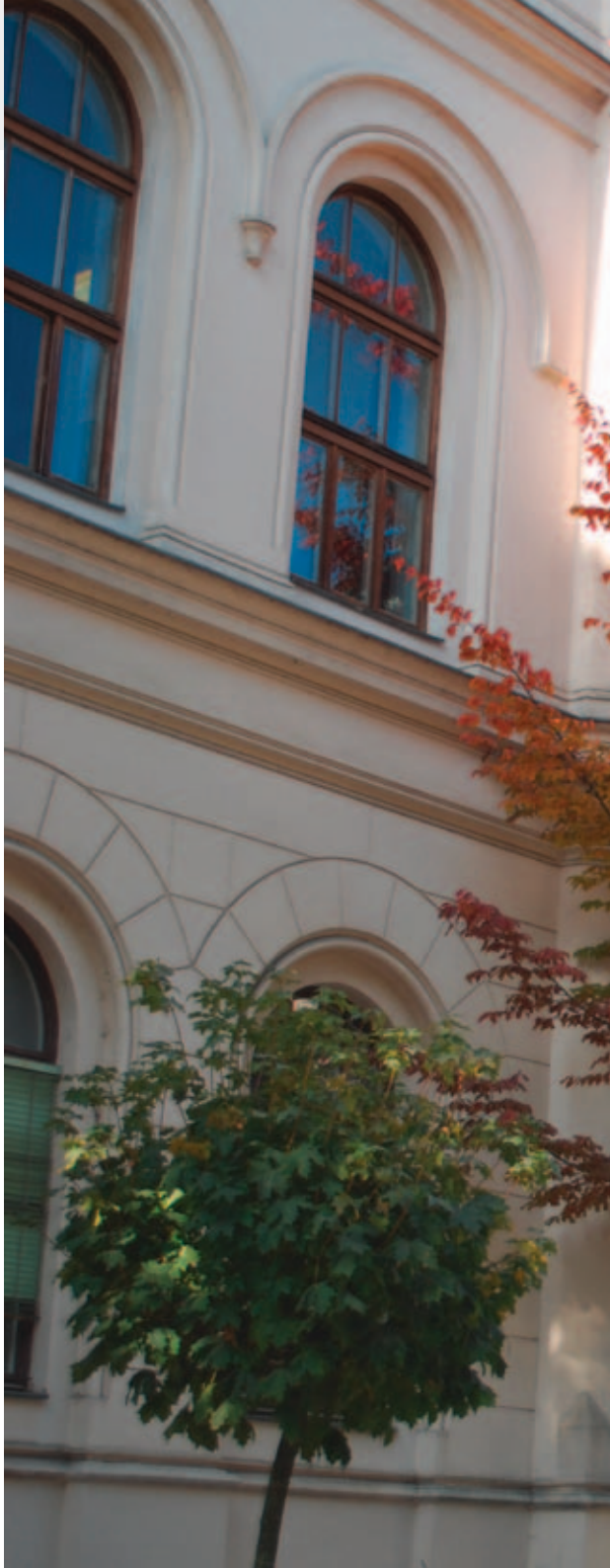

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Oblak

BREČKO Gregor ▪ CIMPERMAN Iztok ▪ ČIČA Nenad ▪ DOLINAR Matjaž ▪ DRLJAČA Dejan ▪ GORENC Matjaž ▪ GOROPEČNIK Tomaž ▪ GREGOREC Tomaž ▪ JAMŠEK Janez ▪ KOKELJ Tilen ▪ KOVAČIČ Gregor ▪ LAPAJNE Janez ▪ NOVAK Andrej ▪ PERŠIN Boštjan ▪ PIKOVNIK Damijan ▪ POLANEC Sašo ▪ SIMONIČ Borut ▪ ŠEŠEK Vanja ▪ ŠIRCELJ Blaž ▪ ŠTEBLAJ Tomaž ▪ ŠTRUKELJ Andrej ▪ ŠUŠTERŠIČ Luka ▪ TURNŠEK Gregor ▪ VAVPOTIČ Simon ▪ VIDIC Aleš ▪ VOLF Bojan ▪ ZOVKO Goran ▪ ZRNEC Primož ▪ ŽIBERT Aleš

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Janez Krušič

DJURIČIČ Aleksander ▪ DOLENC Robert ▪ DOLINAR Igor ▪ GALLE Robert ▪ GORŠIČ Miha ▪ HABIČ Blaž ▪ HROVAT Gorazd ▪ HUBAD Aleš ▪ JOVANOVIČ Goran ▪ LENARČIČ Janez ▪ LEVEC Robert ▪ LIPOVŠEK Boštjan ▪ MLADINIČ Peter ▪ MUHA Simon ▪ PAVČIČ Marjan ▪ PAVLIČ Marko ▪ PAVLOVIČ Samo ▪ PILIH Žiga ▪ POČIVAŠEK Aleksander ▪ REBSELJ Andrej ▪ ROJC Bogdan ▪ ROTER Gašper ▪ RUDOLF Klemen ▪ SALMIČ Primož ▪ SEJDIČ Damir ▪ SKUK Andraž ▪ STOJČIČ Bojan ▪ TOPLIŠEK Matjaž ▪ ZAGOŽEN Uroš ▪ ZALAZNIK Matjaž

ODDELEK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Margareta Jurišič

ARSOVIČ Marko ▪ ATANASOVSKI Boris ▪ BEGUŠ Tomaž ▪ BERLOČNIK Samo ▪ BLOKAR Primož ▪ ČARMAN Igor ▪ DOBRE Matej ▪ FRNTIČ Simon ▪ FURLAN Simon ▪ GNIDOVEC Miran ▪ GOLOB Damjan ▪ GREGORIČ Grega ▪ GROZNIK Gregor ▪ HAFNER Blaž ▪ JANČAR Borut ▪ KATARINČIČ Matjaž ▪ KORUGA Darko ▪ KORUGA Goran ▪ KRAJČI Danilo ▪ KUZMAN Dare ▪ LUDVIK Robert ▪ LUKAŠEV Andrej ▪ MEGLIČ Andrej ▪ MERKLIN Borut ▪ MEDIŽAVEC Alojzij ▪ OMAHEN Janez ▪ OREN Peter ▪ PEKLAJ Matija ▪ PLUT Uroš ▪ PREGELJ Mitja ▪ ROJC Elvis ▪ STOPAR Uroš

ŠOLSKO LETO 1991/92

ODDELEK: L 4. F, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Agata Tiegl

AMON Mitja ▪ BASTIČ Marko ▪ BERGLES Amadej ▪ BIZJAK Igor ▪ ERŽEN Borut ▪ FURLAN Igor ▪ GAŠPERIČ Samo ▪ GREGORČIČ Urban ▪ JEKLIČ Miha ▪ KOŠIR Anže ▪ KUNSTELJ Tone ▪ LOGAR Samo ▪ MIKLIČ Damjan ▪ OGRIČ Aleš ▪ PEČE Miha ▪ PETERLIN Peter ▪ PREŠERN Rok ▪ RISTIČ Željko ▪ ROLIH Branko ▪ SAMOKEE Darjan ▪ SEKELJ Boštjan ▪ SIMIĆ Aleksandar ▪ SKOČIR Aleš ▪ SPASENIČ Goran ▪ ŠTER Tomaž ▪ UDOVIČ Rihard ▪ VIŽIN Robin ▪ ZAJC Zvonko ▪ ZELINKO Luka

ODDELEK: L 3. J, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

BLAGAIČ Iztok ▪ ČERNETIČ Matjaž ▪ FORTUNA Bojan ▪ FURLAN Simon ▪ GALE Borut ▪ GORKIČ Roman ▪ HORVAT Aleksander ▪ HRASTAR Miha ▪ JENKO Boštjan ▪ KASTELIC Tomaž ▪ KLENOVŠEK Sebastjan ▪ KRANJC Damjan ▪ KREBELJ Damjan ▪ KUKOVIČ Robert ▪ LUPŠA David ▪ MAKŠE Peter ▪ MALEŠIČ Tomaž ▪ MARTINI Jernej ▪ MLINŠEK Matjaž ▪ MOČILNIKAR Milan ▪ MRAMOR Matjaž ▪ MRHAR Igor ▪ NAJDENOVSKI Alen ▪ OCVIRK Simon ▪ OMAHNE Mirko ▪ PENKO Iztok ▪ PRIMC Igor ▪ POREDOŠ Tomaž ▪ SETNIČAR Andrej ▪ STARE Miha ▪ TOMIČ Danijel ▪ TERČEK Roman ▪ TROBEC Vinko ▪ VESELIČ Boštjan

ODDELEK: L 3. I, ELEKTRIKAR ELEKTRONIK

Razrednik: Anton Orehek

BABNIK Franci ▪ BOMBEK Jernej ▪ BORENOVIČ Gojko ▪ ČERNELIČ Boštjan ▪ DEBEVEC Janko ▪ DRAGAŠ Sašo ▪ DROBNIČ Kristjan ▪ DUŠA Janez ▪ ERČULJ Marko ▪ GAŠPARIČ Sebastjan ▪ GLUŠIČ Simon ▪ GORENČIČ Marko ▪ JUVAN Miha ▪ KERČ Franci ▪ KODELJA Damir ▪ KONSTANTINOVIČ Aleš ▪ KOŽELJ Aleš ▪ KOŽUH Kristjan ▪ MAČEK Marijan ▪ MOLEK Sandi ▪ PAJK Branko ▪ PINTAR Robert ▪ PŠENICA Jože ▪ RUPNIK Marko ▪ RUS Robert ▪ SKUBIC Boštjan ▪ SRŠEN Boštjan ▪ SUHADOLNIK Franci ▪ ŠTRUKELJ Dejan ▪ TROHA Boštjan ▪ TRDAN Matjaž ▪ VIDERGAR Vida ▪ VIHTELIČ Miran ▪ VUJIČIČ Goran ▪ ŽEROVNIK Mitja

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Tonja Janša

BOŠNJAK Zoran ▪ BOŽIČ Nevenka ▪ CIMPRIČ Aleš ▪ ČURIČ Aleš ▪ DEJAK Jani ▪ DOLGAN Alenka ▪ JAMNIK Simon ▪ JORAS Ksenija ▪ KLJUN Marko ▪ KLUN Miha ▪ KODRIČ Aleš ▪ KOŠIR Miha ▪ KRIŽANČIČ Dare ▪ KRKOVIČ Janez ▪ KUCLER David ▪ LEVSTEK Anton ▪ MARKOVIČ Andrej ▪ MAZI Matevž ▪ MIHORIČ Rado ▪ OMAHEN Peter ▪ PATAČKO Saša ▪ PERKO Aleš ▪ PETERNELJ Valentina ▪ PIŠKUR Jože ▪ PODBELŠEK Igor ▪ PODGORŠEK Borut ▪ PODOBNIK Marjan ▪ RADOJEVIČ Darko ▪ ROGELJ Aleksander ▪ ŠINKOVEC Nataša ▪ ŠKUFCA Klemen ▪ ŠTOR Andreja ▪ ULČAR Viktor ▪ ZAJEC Roman ▪ ZAKRAJŠEK Janez ▪ ŽIGON Karmen

ODDELEK: L 4 .B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Miloš Mulh

AMBROŽIČ Andrej – Vasja ▪ BABNIK Jure ▪ BARLIČ Mirko ▪ BARTOL Aleš ▪ BATIČ Janez ▪ BITEŽNIK Gergor ▪ CILENŠEK Damjan ▪ ČEPON Aleksander ▪ ČERNELA Davorin ▪ DEBELEC Simon ▪ GVARDJANČIČ Marko ▪ JENKO Andrej ▪ JEREB Klemen ▪ KOLUNDŽIČ Duško ▪ KRIČKA Uroš ▪ MAVER Jan ▪ MENCIN Dušan ▪ MIVŠEK Boštjan ▪ MRKŠIČ Marko ▪ PEPELNAK Stane ▪ PIVK Robert ▪ POŽEK Sašo ▪ PERMELČ Miha ▪ RAZPOTNIK Roman ▪ SLOVŠA Jure ▪ SNOJ Andrej ▪ STARY Vito ▪ ŠINKOVEC Igor ▪ ŠIRCELJ Anton ▪ ŠOGORIČ Matjaž ▪ TISAJ Darko ▪ TOMAŽIN Damjan ▪ VOVK Gregor ▪ ZAKRAJŠEK Gorazd ▪ ŽUPANČIČ Andrej ▪ ŽGAJNAR Boris

ŠOLSKO LETO 1992/93

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ivan Mlinar

AVGUŠTIN Cvetko ▪ BOKAL Jože ▪ ČAMPA Marko ▪ ČERNIGOJ Klemen ▪ GOLUB Tadej ▪ HOČEVAR Marko Iztok ▪ JANEŽIČ Matjaž ▪ JONKE Tomaž ▪ JUREČIČ Jože ▪ KAVŠEK Slavko ▪ KOVAČIČ Andrej ▪ KROMAR Uroš ▪ LAVTIŽAR Marija ▪ LEVIČAR Uroš ▪ LOŽAR Mateja ▪ MAROLT Jerina ▪ MIŠIČ Matjaž ▪ NOVAK Primož ▪ PAKIŽ Jože ▪ POPOVIĆ Bojan ▪ PUST Roman ▪ ŠERJAK Maruša Maja ▪ ŠTAJDUHAR Andrej ▪ ŠUBELJ Stanislav ▪ TURK Janez ▪ VERDERBER Matjaž ▪ VESELIČ Gorazd ▪ VIDMAR Irena ▪ ZNOJ Gregor ▪ ZUPANČIČ Mark

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

BERIČIČ Matjaž ▪ BIRK Zoran ▪ BOGDANOSKI Dragan ▪ CERAR Uroš ▪ ČERNETIČ Andrej ▪ DURDEVIĆ Vlastimir ▪ GANTAR Mihael ▪ HAUPTMAN Aleš ▪ JEZERNIK Damjan ▪ JURJEVEC Janez ▪ JUVAN Primož ▪ KLANČAR Miha ▪ KLINC Sandi ▪ LESKOVEC Rok ▪ MEŽNAR Sebastijan ▪ NOVAK Matjaž ▪ NOVINEC Roman ▪ OPETNIK Borut ▪ PONIKVAR

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Janez Polda

BAZNIK Borut ▪ BERTOCCHI Daniele ▪ CELARC Miha ▪ CERK Boštjan ▪ CERK Uroš ▪ ČELIK Franko ▪ ČERNILOGAR Aleš ▪ DRČIČ Uroš ▪ ĐURIĆ Goran ▪ GORUP Aleš ▪ HRASTNIK Dejan ▪ HROVAT Marko ▪ JANEŽIČ Blaž ▪ JEMENC Marjan ▪ JEŠELNIK Črtomir ▪ KOŠMRL Boštjan ▪ KRAMER Grega ▪ LOGAR Ivo ▪ MAGISTER Andrej ▪ MODIC Robert ▪ NIKOČEVIČ Enes ▪ OREL Miha ▪ PERŠIN Tomaž ▪ POČERVINA Denis ▪ PREVEC Peter ▪ PŠAKER Mitja ▪ ROJC Elvis ▪ ROVŠEK Klemen ▪ SELJAK Mihael ▪ ŠKERLJ Tomaž ▪ VALENČIČ Jani ▪ VILIČIČ Andrej ▪ VUKADINOVIĆ Mišo

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Klopčič

ADAMIČ Ciril ▪ BEGUŠ Tomaž ▪ BOGATAJ Miha ▪ ČESNIK Dejan ▪ DRAGAR Igor ▪ FRÖLICH Iztok ▪ GORUPIČ Bojan ▪ HOČEVAR Gregor ▪ ISTENIČ David ▪ JALOVEC Roman ▪ JERINA Gregor ▪ JERNEJČIČ Boštjan ▪ JOVANOV Milan ▪ KOREN Rok ▪ KRALJ Bojan ▪ KUNILO Damjan ▪ KVATERNIK Jure ▪ MARIČ Dragan ▪ MUHA Tadej ▪ NEMČEK Peter ▪ NOVAK Boštjan ▪ PERHAJ Gregor ▪ PLAVČAK Štefan ▪ PODGORŠEK Anton ▪ PODLOGAR Srečo ▪ PRAH Danijel ▪ PREMOŠA Boštjan ▪ SAJE Jože ▪ ŠTEFAN Tomaž ▪ ŠTRUKELJ Robert ▪ TOMAŽIN Andrej ▪ TURŠIČ Borut ▪ ZABUKOVEC Boštjan ▪ ZORC Borut ▪ ZVER Mitja ▪ ŽNIDARŠIČ Matjaž

ODDELEK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Gorjup

BOGATAJ Boštjan ▪ ČESNIK Gregor ▪ DOBROTA Klemen ▪ DROBNIČ Simon ▪ DUBARIČ Damir ▪ GOLUB Tadej ▪ GRUM Dejan ▪ HORVAT David ▪ HVASTJA Boštjan ▪ JALŠOVEC Sašo ▪ KNEZ Mitja ▪ KOKALJ Aleš ▪ KOKALJ Robert ▪ KRIŽMANC Robert ▪ KUNSTELJ Anton ▪ LAPIČ Boštjan ▪ LEBAN Matjaž ▪ LOGAR Jože ▪ MEHLE Boštjan ▪ MIŠMAŠ Boštjan ▪ OMAHEN Damir ▪ PAŠKULIN Borut ▪ RUS Boštjan ▪ STUPICA Žiga ▪ ŠPORN Aleš ▪ URŠIČ Zoran ▪ USENIK Iztok ▪ UŠTAR Janez ▪ VINCEK Simon ▪ VIRANT Damjan ▪ VURUŠIČ Matjaž ▪ ZAJC Simon ▪ ŽAKELJ Rok

ODDELEK: L 4. F, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Irena Bolta

ANŽUR Edo ▪ ARIČ Matej ▪ ARNOLD Boštjan ▪ BAŠ Primož ▪ BENČIČ Egon ▪ BIZANT Gregor ▪ BRIC Denis ▪ CUDERMAN Peter ▪ ČERNEC Jure ▪ DRENIK Robert ▪ FERME Matej ▪ GOSTINČAR Primož ▪ ILOVAR Boris ▪ JAZBEC Matjaž ▪ JANUŠIČ Matjaž ▪ JENKO Primož ▪ JEREB Franci ▪ KOBAL Aleš ▪ KRAMAR Boštjan ▪ LEBAR Žiga ▪ LEBEN Andrej ▪ MIHELIČ Aleš ▪ MODIC Matjaž ▪ MOŠKOTEVC Igor ▪ MRAZ Marko ▪ PIRC Aleš ▪ PODOBNIK Blaž ▪ RADIN Dragoslav ▪ ROTAR Primož ▪ SAMOTORČAN Uroš ▪ SIMOVSKI Savo ▪ ŠKULJ Janez ▪ ŠTRAVS Janez ▪ ŠUŠTERŠIČ Tomaž ▪ TESTEN Marko ▪ VATOVEC Dejan

Mitja ▪ ROGELJ Peter ▪ ROZINA Marko ▪ SLAPNIČAR Blaž ▪ SOJER Anton ▪ SUBOTIĆ Zoran ▪ SUHADOLNIK Tadej ▪ ŠMUC Andrej ▪ VIDIC Aleš ▪ VRTAČIČ Vojko ▪ ZAJC Miha ▪ ŽAGAR Andrej

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Lidija Gorišek

BLAŽIČ Robert ▪ GUBANEC Marko ▪ JAZBAR Janez ▪ JAZBINŠEK Marko ▪ KODRA Janez ▪ KOGOVŠEK Gregor ▪ KVATERNIK Luka ▪ LAP Boštjan ▪ LESKOVEC Sebastjan ▪ MALAVAŠIČ Janez ▪ MALJAVAC Silvano ▪ MALOVRH Andrej ▪ MOŠKON Matej ▪ NARTNIK Tomaž ▪ PAVČIČ Boštjan ▪ PAVLIN Denis ▪ PEKLAJ Tadej ▪ PLANINŠEK Borut ▪ REPAR Gregor ▪ SEČNIK Andrej ▪ SLADIČ Boštjan ▪ SOLCE Matej ▪ ŠINKOVEC Simon ▪ TRČEK Simon ▪ TRILAR Gregor ▪ ZADNIKAR Blaž ▪ ZAJC Mitja ▪ ZRNEC Aljaž

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Silvester Tratar

BERGANT Blaž ▪ BOGME Klemen ▪ CUNK Aleš ▪ ERŽEN Tomaž ▪ ES Klavdij ▪ FICKO Boštjan ▪ GALE Damjan ▪ GORJUP Uroš ▪ HALILOVIĆ Enes ▪ JERMOL David Simon ▪ KASTELIC Andrej ▪ KERŠINAR Davor ▪ KNAP Boštjan ▪ KRALJ Grega ▪ KUMER Jurij ▪ KUMŠE Tomaž ▪ KUŠAR Anton ▪ KUTNAR Janez ▪ LAMPRET Milan ▪ LAZAREVSKI Andrej ▪ LENARČIČ Franci ▪ LESKOVEC Tadej ▪ MAZAJ Uroš ▪ MESTNIK Jože ▪ PADAR Janez ▪ PETROVČIČ Franci ▪ PINTAR Matjaž ▪ PIRNAT Tomaž ▪ PRIMOŽIČ Gregor ▪ SOMRAK Andrej ▪ SREBRNIČ Marko ▪ STARMAN Aleš ▪ ZALAR Sebastian ▪ ZVONC Peter

ODDELEK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Janez Krušič

BERDEN Peter ▪ BORŠTNAR Tadej ▪ BOŠTJANČIČ Štefan ▪ BOTONJIĆ Jasmin ▪ BRODNIK Janez ▪ BUDJA Janko ▪ CANKAR Uroš ▪ ČERKEZ Marko ▪ DOLEČEK Gregor ▪ GROZNIK Gregor ▪ GRUDEN Emil ▪ JAKLIČ Matjaž ▪ JURJAVČIČ Sebastjan ▪ KADUNC Tadej ▪ KAVČIČ Andrej ▪ KRESE Matjaž ▪ KRESE Peter ▪ MATIČIČ Klavdijo ▪ MAZIJ Anton ▪ MEŠKO Dimitrij ▪ MIHOVEC Peter ▪ MIKLAVČIČ Roman ▪ MLAKAR Tomaž ▪ MOŽE Dejan ▪ NIKOLIČ Dejan ▪ OCVIRK Gregor ▪ OŠEP Bogdan ▪ REPEŽ Samo ▪ ŠABEC Peter ▪ ZAJC Aleš

ODDELEK: L 4. F, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Anton Orehek

BABAROVIČ Ivica ▪ BAVEC Gregor ▪ BERLEC Stanislav ▪ CJUHA Urban ▪ CONFIDENTI Rok ▪ GEC Davorin ▪ KORITNIK Robert ▪ KOVAČIČ Branislav ▪ LIPAR Damijan ▪ MAZOVEC Franc ▪ MLAKAR Damjan ▪ MOHAR Marko ▪ NEDOVIĆ Željko ▪ PISIČ Uroš ▪ PODGORNIK Aleš ▪ PUSTOTNIK Boštjan ▪ STARBEK Peter ▪ SULEJMANAGIĆ Damir ▪ ŠAFARIČ Igor ▪ ŠINKOVEC Robert ▪ ŠKABAR Iztok ▪ ŠKUFCA Metod ▪ ŠPIČEK Jernej ▪ WEIXLER Primož ▪ ZAJEC Robin ▪ ZAPLOTNIK Boštjan ▪ ZORČ Peter ▪ ZORNIK Julij

ODDELEK: L 4. G, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Maja Azarov Domajnko

ARTNIK Boštjan ▪ BRANDSTATTER Boštjan ▪ BRANK Darko ▪ FETIH Matej ▪ GAJŠEK Dušan ▪ GORUP Sašo ▪ HRIBAR Peter ▪ KLOPČIČ Gregor ▪ KOŠIR Klemen ▪ KRIZMANIĆ Mario ▪ KUZMIJAK Damijan ▪ LIKAR Primož ▪ MARINŠEK Damijan ▪ MOHORČIČ Damjan ▪ NOVAK Grega ▪ NOVAK Sašo ▪ PAPEŽ Gregor ▪ PEČAN Boštjan ▪ POREDOŠ Primož ▪ PREMERL Matjaž ▪ RETELJ Sebastijan ▪ RODIČ Gregor ▪ STEVIČ Peter ▪ ŠTER Žiga ▪ ŠTIGLEC Marko ▪ UHAN Primož ▪ VALE Matej

ODDELEK: L 4. H, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ivo Plešnar

BIHAR Dejan ▪ BOBOJEVIĆ Goran ▪ GRAD Janez ▪ JELIČIĆ Nenad ▪ JENKO Andrej ▪ JERABEK Jan ▪ KOBAL Borut ▪ KORDIŠ Marko ▪ KOROŠEC Gregor ▪ KRMAVNAR Uroš ▪ KURAT Roman ▪ MEDVED Borut ▪ MUHA Roman ▪ OMAHEN Damjan ▪ PETEK Miha ▪ PETRE Rok ▪ PUC Marko ▪ ROT Gregor ▪ RUPNIK Goran ▪ RUS Tomaž ▪ SCHUSTER Jure ▪ ŠINKOVEC Robert ▪ ŠMID Blaž ▪ TROBIŠ Boštjan ▪ ZAPUŠEK Lovro ▪ ZUPANČIČ Uroš ▪ ŽEROVC Sebastjan ▪ ŽIGON Iztok

ŠOLSKO LETO 1993/94

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Dominik Božjak

BABNIK Tomaž ▪ BAU Luka ▪ BIZAJ Damjan ▪ BLATNIK David ▪ BORŠTNAR Alenka ▪ CVAR Simon ▪ DROLE Ivo ▪ HORVAT Jurij ▪ JANČAR Tadej ▪ KALČIČ Iztok ▪ KALIN Andrej ▪ KAVČIČ Jure ▪ KEPA Franci ▪ KOSEM Tomaž ▪ LEPIČNIK Martin ▪ MAJERLE Dejan ▪ MAVRIČ Peter ▪ OPRESNIK Aljoša ▪ PISIČ Uroš ▪ ROT SreŘko ▪ SMREKAR Barbara ▪ SNOJ Valentina ▪ SUHODOLNIK Rok ▪ ŠILC Miran ▪ ŠPELKO Jože ▪ TOMŠIČ Janez ▪ VIDERVOL Andrej ▪ VOJVODIĆ Ilija ▪ ZADNIKAR Blaž ▪ ZAVRL Uroš ▪ ŽNIDARŠIČ Samo

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Lazar

BALAŽIC Janez ▪ BILBAN Gregor ▪ BLATNIK Janko ▪ ČERNE Robert ▪ GABRIJEL Borut ▪ GOSPODARIČ Bojan ▪ JANKOVEC Marko ▪ JERAJ Tomaž ▪ KLANČAR Gregor ▪ KOLEŠA Jani ▪ KREJAN Miha ▪ LAMOVŠEK Marko ▪ LUNAR Sebastian ▪ MARUCELJ Sašo ▪ NAGLIČ Tomaž ▪ NOVŠAK Andrej ▪ PATAČKO Matija ▪ PLANINC Primož ▪ PLESTENJAK Tomaž ▪ PREGL Davor ▪ REBOLJ Darko ▪ RIJAVEC Bojan ▪ ROZMAN Vojko ▪ ROŽIČ Aleš ▪ SEDEJ Tomaž ▪ ŠIMENC Roman ▪ ŠINCEK Damir ▪ ŠKERL Gregor ▪ TOMAŽIČ Boris ▪ TROTOVŠEK Jernej ▪ ŽGAJNAR Primož

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Janez Polda

BOKAL Marjan ▪ BOROVIČANIN Siniša ▪ BRESKVAR Uroš ▪ ČEMAS Benjamin ▪ DRAŠLAR Mito ▪ GROS Matjaž ▪ GRUM Bojan ▪ ILOVAR Gregor ▪ JEHART Mitja ▪ JUGOVIC Matej ▪ KEBE Ivan ▪ KITIČ Miha ▪ KOLBAS Igor ▪ KOS Aleš ▪ KOŠČAK Damijan ▪ KOŠIR Karol ▪ KOZAMERNIK Marijan ▪ LOŽAR Anton ▪ MEGLIČ Tomaž ▪ MOČNIK Franc Branko ▪ OBLAK Miha ▪ OLAJ Artur ▪ PEKEČ Saša ▪ PETKOVŠEK Henrik ▪ PIPP Luka ▪ RACMAN Iztok ▪ SEDEJ Klemen ▪ STRAŽAR Tadej ▪ ŠTUKELJ KNEŽEVI Vasilij ▪ UZELAC Igor ▪ ZAJC Tomaž ▪ ŽABJEK Damijan ▪ ŽIVKOVIČ Uroš ▪ ŽMUC Boštjan

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Joža Sporn

BALKOVEC Borut ▪ BAŠELJ Anže ▪ BOŽIČ Mark ▪ BRLAN Mitja ▪ BUDJA Janko ▪ HRIBAR Simon ▪ JEZERŠEK Gašper ▪ KMET Primož ▪ KUMAR Mare ▪ KUNEJ Martin ▪ LENARČIČ Franci ▪ MALUS Boštjan ▪ MEHLE Roman ▪ MUČIČ Miro ▪ PERGAR Janez ▪ PERKO Marko ▪ PETROVČIČ Peter ▪ PIRŠ Gregor ▪ POLJANEC Domen ▪ REBOLJ Matija ▪ SIRENA Jure ▪ SLAPNIČAR Boštjan ▪ ŠKANTELJ Peter ▪ ŠPUNT Tomaž ▪ ŠTANGAR Primož ▪ TOMPLAK Andrej ▪ VETTORAZZI Emil ▪ VRHOVNIK Rok ▪ ZAJC Jože ▪ ŽAGAR Marko

ODDELEK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Magda Prevc

ALIČ Igor ▪ BARDORFER Aleš ▪ BERTOCCHI Andrej ▪ COLARIČ Klemen ▪ ČEHA Srdjan ▪ DEČMAN Matej ▪ DOGANOC Aleš ▪ KALAR Martin ▪ KATARINČIČ Peter ▪ KOS David ▪ KOVAČIČ Aleš ▪ KOVAČIČ Jože ▪ KUHAR Tomaž ▪ KUZMIJAK Damijan ▪ OVEN Peter ▪ PAVLE Boštjan ▪ PUHAR Borut ▪ RAVNIKAR Klemen ▪ REŠKOVIČ Peter ▪ SEVER Aleksander ▪ ŠMIGIČ Dragan ▪ ŠROT Simon ▪ ŠUMČIČ Goran ▪ TOMŠE Matej ▪ ULAGA Boštjan ▪ VEZJAK Damjan ▪ VOVK Andrej ▪ ZORKO Blaž ▪ ŽLOGAR Marjan

ODDELEK: L 4.F, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Anton Orehek

BABIČ Jan ▪ BALAŽIC Iztok ▪ BONČINA Primož ▪ CEDILNIK Andrej ▪ ČEHIČ Elvis ▪ DEMŠAR Goran ▪ JURMAN Daniel ▪ KMETIČ Marko ▪ KOTNIK Primož ▪ KUMŠE Igor ▪ LOGAR Erik ▪ MAGAJNE Benjamin ▪ MAHMUTOVIĆ Sanjin ▪ MARINŠEK Peter ▪ NOVŠAK Grega ▪ OSREČKI Norman ▪ PIČININ Iztok ▪ PODGORŠEK Matija ▪ PODOBNIK Jože ▪ POGAČNIK Tadej ▪ POHOLE Miloš ▪ POLJANŠEK Igor ▪ PRELOVŠEK Franc ▪ REBERNIK Samo ▪ SKOK Tine ▪ SUHADOLC Gregor ▪ ŠKOF Gorazd ▪ ŠPAROVEC Matjaž ▪ TROTOŠEK Samo ▪ VERBIČ Jože ▪ VRHOVEC Sašo ▪ WAGNER Aleš

ŠOLSKO LETO 1994/95

ODDELEK: L 4. G, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Aleša Juvanc

ACCETTO Anton ▪ BARBA Matjaž ▪ BOGAR Siniša ▪ BORDON Darko ▪ BRADAČ David ▪ CARIĆ Peter ▪ CELIN Marko ▪ CVIJIĆ Duško ▪ HLAČA Bogdan ▪ HOČEVAR Gregor ▪ HREN Boštjan ▪ HREN Tomaž ▪ KONČAR Damjan ▪ KRAMBERGER Marko ▪ KRAVANJA Anton ▪ MIHOLIČ Robert ▪ NIKOLIĆ Goran ▪ PAŠIĆ Omar ▪ PETRIČ Žiga ▪ PINTARIČ Gašper ▪ REBEC Peter ▪ ROLIH Boštjan ▪ RUS Tomaž ▪ ŠAJN Tomaž ▪ ŠKERJANC Boštjan ▪ URBANČIČ Andrej ▪ VAVTAR Marko ▪ VOLK Bojan ▪ ZAJEC Sašo

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Rajko Židan

ADLEŠIČ Jernej ▪ BEKRIČ Vedran ▪ BENDA Aleš ▪ BUDKOVIČ Andrej ▪ GANTAR Jurij ▪ GARBAJS Gregor ▪ GOMBAČ Marko ▪ GRABRIJAN Damjan ▪ GREGORČIČ Marko ▪ KANELLOPULOS Tomaž ▪ KASTELIC Boštjan ▪ KLJUN Milan ▪ KONČAR Matjaž ▪ KREČAR Marija ▪ KRISTAN Robert ▪ LJUBIJANKIČ Damir ▪ PETAN Zvonko ▪ PIRC Aleš ▪ POTOČNIK Boštjan ▪ RUPERT Janez ▪ SKOČIČ Sanela ▪ VEBER Tone ▪ VRTAR Igor ▪ ŽIBERT Rok ▪ ŽLOGAR SreŔko

ODDELEK: N 4. B, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Esad Muratagić

BIRK Damjan ▪ BLAŽIČ Aljoša ▪ BREZOVAR Marko ▪ ČAMPELJ Robert ▪ FERKOLJ Stanislav Matja ▪ GROFELNIK Robert ▪ GRUDEN Igor ▪ HOČEVAR Dušan ▪ JURKOVIĆ Igor ▪ JUVAN Denis ▪ KOŠIR Uroš ▪ LAVRINC Dejan ▪ LEINFELLNER Janez ▪ LESKOVEC Jurij ▪ MAČEK Aleš ▪ MARINŠEK Valentin ▪ MELACHER Klemen ▪ PLEŠKO Matija ▪ RADIČEVIČ Dejan ▪ ROBIDA Primož ▪ SIRK Anton ▪ SKOK Simon ▪ SMRDEL David ▪ STOJAN Andrej ▪ ŠUC Luka ▪ ŽNIDARŠIČ Sebastijan

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Lidija Gorišek

ABDIĆ Suvad ▪ BABNIK Jure ▪ BEVC Iztok ▪ BOGATAJ Matjaž ▪ CVIKL Matej ▪ DOBRAVEC Sašo ▪ GERZEVIČ Peter ▪ GRUBIŠIČ Davor ▪ JESENOVEC Lovre ▪ KOBE Mitja ▪ KOČEVAR Dejan ▪ KOŠIR Miloš ▪ MAHNIČ Boštjan ▪ MARJANOVIČ Marko ▪ MOHORČIČ Aljoša ▪ OMRČEN Damir ▪ ORBANIĆ Alen ▪ PALČIČ Toni ▪ PREPELUH Primož ▪ SINANOVIĆ Emil ▪ STROJAN Rok ▪ ŠEGA Darko ▪ ŠTUPICA Andrej ▪ URŠIČ Dejan ▪ ZABUKOVEC Sandi ▪ ŽELODEC Dejan

ODDDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

BABIČ Andrej ▪ ERŽEN Tomaž ▪ HOČEVAR Robert ▪ ISKRA Jože ▪ JUHA Tomaž ▪ JURMAN Igor ▪ KASTNER Aleksander ▪ KORAĆ Boris ▪ KOS Aleš ▪ KRIŽ Bojan ▪ LUBEJ Matjaž ▪ MAJERHOLD Tomaž ▪ NOVAK Dejan ▪ PANGERC Tomaž ▪ PFEIFER Aleš ▪ PIHLAR Matjaž ▪ PRAPOTNIK Frenk ▪ PREŠEREN Janez ▪ PRIMC Matej ▪ ŠIMEC Tadej ▪ ŠTEFANIČ Robert ▪ TACAR Uroš ▪ TRAMPUŠ Mario ▪ TURK Janez ▪ ŽAGAR Boštjan ▪ ŽEZLINA Tomo ▪ ŽIGON Gregor ▪ ŽLOGAR Marjan

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Esad Muratagić

BORKO Jernej ▪ CARIČ Ivo ▪ FATUR Primož ▪ GLAVIČ Boštjan ▪ GOLOB Aleš ▪ GREGORŠ Miha ▪ HORVAT Boris ▪ HRIBERNIK Matej ▪ JAGODIČ Gregor ▪ JEZA Marko ▪ KASTELIC Aleš ▪ KOCMAN Simon ▪ KRISTAN Uroš ▪ LIKAR Iztok ▪ MATULIČ Silvo ▪ PERVINŠEK Marko ▪ PETRIČ Miha ▪ PONIKVAR Primož ▪ PROSEN Aleš ▪ SEDEVČIČ Robert ▪ SELAN Blaž ▪ SLOKAN Uroš ▪ ŠVIGELJ Jernej ▪ TOMAŽIN Damjan ▪ URBANIJA Janko ▪ VIDMAR Janez ▪ VRBINC Uroš ▪ ZAVADLAV Andrej ▪ ZUPANČIČ Sašo

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Kosec

ANTOLOS Zvonimir ▪ BEŠLAGIĆ Sanjin ▪ BIRK Sebastjan ▪ ČOLNIK Simon ▪ ČOŽ Simon ▪ DONOŠA Aleš ▪ GORENC Tomaž ▪ GROM Mihael ▪ JELOVŠEK Primož ▪ JERAS Roman ▪ KALUŽA Tadej ▪ KOROŠEC Uroš ▪ KRALJ Jože ▪ PERKO Matej ▪ PIŠLJAR Janez ▪ POSEGA Gorazd ▪ ROZMAN Igor ▪ SABOTIN Uroš ▪ ŠPUNT Tomaž ▪ VIDENŠEK Aleš ▪ ŽILNIK Gregor

ŠOLSKO LETO 1995/96

ODDELEK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Mojca Fink

AVRAMOVIĆ Aleksandar ▪ BASTAR Tomaž ▪ BENKOVIĆ Roman ▪ CEDILNIK Dejan ▪ FELE Matej ▪ GRAD Klemen ▪ HATIĆ Amir ▪ JUG Gašper ▪ KMETEC Matej ▪ KOGELNIK Igor ▪ KOVAČIČ Aleš ▪ KREDAR Aleksander ▪ LAVRENČIČ Borut ▪ LENARČIČ Bojan ▪ MALI Damjan ▪ MARENČE Mitja ▪ PALČIČ Jože ▪ PERME Tomaž ▪ PEVČEVIĆ Dejan ▪ PODBEVŠEK Jure ▪ RIBIČ Mitja ▪ ŠVIGELJ Gregor ▪ ŽLENDER Andrej

ODDELEK: L 4. F, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Franc Oblak

BIZJAN Simon ▪ CUNDER Matevž ▪ ČINKOLE Rok ▪ DOBROVOLJC Matjaž ▪ DOLGAN Janko ▪ FABJAN Renato ▪ HERAKOVIČ Daniel ▪ HORVAT Gregor ▪ JERNEJC Marko ▪ JUVAN Uroš ▪ KOSEM Matjaž ▪ KOSIRNIK Janez ▪ KOVAČIČ Franci ▪ KRŽAN Miroslav ▪ KUHAR Rado ▪ LISAC Robert ▪ LOGAR Franci ▪ MALOVRH Simon ▪ MARKOVIČ Tadej ▪ OGRIN Gregor ▪ OVČAK Miha ▪ PAVLOVIČ Leon ▪ PERUZZI Rok ▪ POLAJNAR Andrej ▪ ROMIĆ Siniša ▪ RUPAR Primož ▪ STERLE Janez ▪ ŠALAMUN Sašo ▪ ŠIMENC Peter ▪ TIZAJ Mitja ▪ VIGNJEVIĆ Miloš ▪ ZALETEL Tomaž ▪ ZUPANČIČ Primož ▪ ŽNIDARŠIČ Luka

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK
Razrednik: Miloš Mulh

AMBROŽ Robert ▪ BOBNAR Aleš ▪ ČABAKOVIĆ Dario ▪ ERŽEN Aleksander ▪ FERENČAK Robert ▪ HOČEVAR Matej ▪ KOLENC Miha ▪ KRŽIŠNIK Damjan ▪ LEBAR Jurij ▪ LIPOVEC Miha ▪ MIHELIČ Jože ▪ MIHELIČ Miran ▪ PLANINEC Emil ▪ POLES Boštjan ▪ SMERKOLJ Bojan ▪ SUBAŠIĆ Sanja ▪ ŠEMROV Jernej ▪ VIŠNOVAR Peter ▪ VOLF Gregor ▪ ZAJEC Aleš

ODDELEK: N 4. B, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK
Razrednik: Marjeta Šušteršič Menart

BENČAN Igor ▪ BENČINA Primož ▪ DEVEDŽIĆ Armin ▪ IVANOV Jože ▪ JUG Gregor ▪ JUNC Andrej ▪ LUZAR Igor ▪ MILAVEC Iztok ▪ MUZGA Matej ▪ OVEN Robert ▪ PAVLOVIĆ Robert-Hrvoje ▪ PERENIČ Aleš ▪ PIŠLJAR Tomaž ▪ PLESNIČAR Aleš ▪ PLEVEL Zdravko ▪ SAJE Damjan ▪ STAJIĆ Vladimir ▪ TRAMPUŠ Primož ▪ VALOH Dragutin ▪ ZALAR Boris

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Tanja Kocjan

ARKO Simon ▪ BRADICA Marko ▪ DERVARIČ Rok ▪ FURLAN Primož ▪ GANTAR Aleša ▪ HLAČA Nataša ▪ JEREBIČ Miha ▪ KAVČIČ Aleš ▪ KAVKA Josip ▪ KOČEVAR Marko ▪ KRAŠEVEC Leonida ▪ MALI Matevž ▪ MARKIČ Marko ▪ MOLEK Anita ▪ NAGLIČ Sandra ▪ OLOVEC Sonja ▪ PERENIČ Damjan ▪ PETROVČIČ Bojan ▪ PIRNAR Dušan ▪ POR Luka ▪ ŠUŠTARŠIČ Aleš ▪ TURK Dušan ▪ URBAS Rok ▪ VESEL Miha ▪ ŽAGAR Helena ▪ ŽUŽEK Marija

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Zdenka Bezjak

DOMINKO Štefan ▪ JAGARINEC Darko ▪ JANEŠ Ivan ▪ JUSTIN Robert ▪ KARMELIČ Goran ▪ KOKALJ David ▪ KORITNIK Rok ▪ MATIJAŠKO Nenad ▪ MELE Jaka ▪ MENCIGAR Boštjan ▪ MIHIČINAC Aleksander ▪ NAGODE Marko ▪ NAKRST Rok ▪ PANČUR David ▪ PETAK Oliver ▪ PIRNAT Blaž ▪ RAVNOHRIB Uroš ▪ ROZMAN Simon ▪ RUS Aleš ▪ SOMRAK Damjan ▪ STRNIŠNIK Uroš ▪ ŠANJIČ Sašo

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Damjan Purg

BABNIK Blaž ▪ BIRK Marko ▪ BIRUŠ Andrej ▪ BIZJAK Gregor ▪ BREGAR Aleš ▪ BRIC Bojan ▪ CANKAR Peter ▪ HENIGMAN Uroš ▪ HUBER Simon ▪ INDIHAR Damjan ▪ KASTELIC Miha ▪ KRSTIČ Boris ▪ KRSTIČ Robert ▪ LEVSTEK Peter ▪ LUKAČ Marko ▪ LUŠIN Tomaž ▪ MATELIČ Boris ▪ MIHELIČ Darjan ▪ MOLDOVAN Sašo ▪ MRAMOR Miroslav ▪ MUSULIN Matej ▪ POJE Marko ▪ POTOČNIK Andrej ▪ PUHAR Primož ▪ ŠLJIVAR Edin ▪ ŠPEHAR Tomaž ▪ ŽIVKOVIČ Miha

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Robert Seme

BEVK Dominik ▪ BREZIGAR Janez ▪ DRLINK Erik ▪ GABRŠEK Mitja ▪ GERJEVIČ Andrej ▪ HRIBAR Bojan ▪ ISKRA Ivan ▪ JERMOL Erik ▪ KAFADAR Matej ▪ KIRN Boštjan ▪ KOLMAN Urban ▪ LUBARDA Mišo ▪ LUKAN Peter ▪ MERELA Robert ▪ PAHOR Aleš ▪ PIVK Andrej ▪ POŠTRAK Gregor ▪ RUPNIK Patricij ▪ SCHREINER Mitja ▪ STOJANOVIĆ Dejan ▪ ŠAVLI Bojan ▪ ŠKAFAR Dušan ▪ ŠKRGIĆ Denis ▪ TRSTENJAK Bor ▪ VUKOVIĆ Luka ▪ ŽAGAR Boštjan

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Lidija Gorišek

BALAŽIC David ▪ BOŽIČ Matej ▪ ERJAVEC Aleš ▪ FATUR Dejan ▪ FILIPIČ Boštjan ▪ FRLAN Dragan ▪ IVETIĆ Goran ▪ KLANČAR Dejan ▪ KRANJC Bojan ▪ MALAVAŠIČ Luka ▪ MESOJEDEC Marcel ▪ MESTNIK Roman ▪ METLJAK Peter ▪ MIŠKULIN Saša ▪ MUHA Miran ▪ NAGODE Aleš ▪ OGRIN Gregor ▪ PENGAL Miha ▪ PODJED Samo ▪ SLABE Gregor ▪ STRAH Aleksander ▪ ŠEGULA Matej ▪ VOVK Uroš ▪ ŽVEGLA Leon

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Hren

BERGINC Gorazd ▪ BRODNIK Matija ▪ CVETKO Gregor ▪ GODEC Peter ▪ HOČEVAR Marko ▪ JANEŽIČ Bojan ▪ KALAR Samo ▪ KAVČIČ Damjan ▪ KOČEVAR Miha ▪ LUNAČEK Martin ▪ NAGODE Gregor ▪ NOVAK Sašo ▪ OBLAK Klemen ▪ PETRIČ Janez ▪ PRAUNSEIS Miha ▪ ROMŠAK Klemen ▪ RUPNIK Robert ▪ SAKELŠEK David ▪ SEŠEK Aleksander ▪ SPRUK Rudi ▪ ŠTRITOF Damjan ▪ VAVPETIČ Primož

ODDELEK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Mojca Marn

BOBNAR Boštjan ▪ BOŽULIĆ Dejan ▪ BRNOT Boštjan ▪ ČERNE Matija ▪ DOLGAN Marko ▪ FORTUNA Borut ▪ HAMERŠAK Peter ▪ KOLAR Gašper ▪ KRIŽMAN Sandi ▪ MARTINC Peter ▪ METELKO Gašper ▪ NAHTIGAL David ▪ PASKVALE Janko ▪ PODJAVERŠEK Peter ▪ SLABE Primož ▪ ŠAVLI Matjaž ▪ TREVEN Peter ▪ ULAGA Jaka ▪ VODLAN Gašper ▪ VOLF Igor ▪ VRBANČIČ Marko ▪ ZORMAN Aleš

ODDELEK: L 4. F, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Anton Orehek

ARNŠEK Luka ▪ BUČEK Matic ▪ DEDIČ Jože ▪ GOLOB Damjan ▪ GRAŠIČ Boštjan ▪ JAKŠA Mitja ▪ JERIČ Borut ▪ KOŽELJ Tadej ▪ KOŽUH Primož ▪ KRAMARIČ Tomaž ▪ LAH Gašper ▪ MAJER Uroš ▪ OMERZA Damijan ▪ PREMOŽE Rok ▪ ROSMAN Aleš ▪ SEMEC Damjan ▪ TEKALEC Blaž ▪ VODENIK Primož ▪ ZADEL Blaž ▪ ZAKRAJŠEK Sašo ▪ ZGONC Igor

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Aleksandra Jankovič

CILAR Gregor ▪ ČOŽ Matjaž ▪ DREVEN Andrej ▪ DUJMOVIČ Uroš ▪ FRANK Adrian ▪ GOVEDNIK Klemen ▪ HUSKIĆ Sanel ▪ JANEŠ Robert ▪ KASTIGAR Boštjan ▪ KOVAČ Ivan ▪ LOGAR Peter ▪ MIRTIČ Izidor ▪ MIVŠEK Boštjan ▪ PETERLIN Urban Metod ▪ POLES Boštjan ▪ PRAŠNIKAR Damjan ▪ PRAZNIK Boris ▪ SPETIČ Primož ▪ STRNAD Marjan ▪ TRČEK Rudolf ▪ VIDMAR Luka ▪ VILFAN Marko ▪ ZADNIKAR Jernej ▪ ZALETELJ Slavko ▪ ZGONEC Bojan ▪ ŽNIDARŠIČ Matjaž

ODDELEK: N 4. B, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Dominik Božjak

BAJDE Branko ▪ BEGANOVIĆ Samir ▪ BRATOVŽ Blaž ▪ DIMNIK Gregor ▪ FLANDER Grega ▪ GVARDIJANČIČ Savo ▪ KADUNC Mihael ▪ KRIŽNAR Damjan ▪ MALAVAŠIČ Borut ▪ MANDELJ Branko ▪ OVEN Robert ▪ PERKO Martin ▪ POBERAJ Miha ▪ ROZMAN Roki ▪ SEŠELJ Uroš ▪ TOME Jakob ▪ TRDAN Uroš ▪ ZOVKO Zlatko ▪ ZULIĆ Amer ▪ ŽAUCER Andrej

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Joža Sporn

AHAČIČ Blaž ▪ CAR Aleksander ▪ CVIJETINOVIĆ Dalibor ▪ DEČMAN Gašper ▪ FRELIH Marko ▪ GOLJA Uroš ▪ KASTELIC Primož ▪ KLJUN Marjan ▪ LAZIČKI Boštjan ▪ LUNKA Mitja ▪ MEDEOT Uroš ▪ MEDVEŠEK Simon ▪ MORATO Tomi ▪ NASTRAN Rudi ▪ PANGER Dejan ▪ PAVLOVIČ Brigita ▪ PREMRL Tomaž ▪ SKOK Anton ▪ SMODIŠ Denis ▪ STRLE Jožica ▪ VIDMAR Ivan ▪ VUKSANOVIĆ Mirjana

ŠOLSKO LETO 1996/97

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Milan Kotnik

ARKO Simon ▪ BOŽIČ Dušan ▪ ČERNIGOJ Roman ▪ DRLJEPAN Ivan ▪ FRANCETIČ Matej ▪ GAJIĆ Nebojša ▪ GAJIĆ Nedeljko ▪ GRUDEN Miha ▪ GUŽVINEC Ivan ▪ JAMBROŠIČ Stanislav ▪ JEREBIČ Miha ▪ MORDEJ Matija ▪ NOVAK Primož ▪ OSENAR Boštjan ▪ PETOVAR Tadej ▪ PIRNAR Boštjan ▪ PLEVEL SreŃo ▪ ŠIŠIĆ Davor ▪ TRTNIK Matjaž

ODDELEK: R 4. C, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Tea Lončarič

BEBER Aleksander ▪ CILENŠEK Dejan ▪ ČAMERNIK Andrej ▪ ČUDEN Robert ▪ GOLOB Borut ▪ JELEN Jurij ▪ KIMOVEC Gregor ▪ KLANČAR Matjaž ▪ KOKALJ David ▪ LAMPRET Damjan ▪ LINDIČ Jaka ▪ MATIJAŠKO Nenad ▪ MIHIČINAC Aleksander ▪ MLAKAR Goran ▪ MLINAR Marko ▪ MLINARIČ Primož ▪ PERME Janez ▪ TRČEK Gorazd ▪ ŽEBALC Boris ▪ ŽEŽELJ Petar

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ivan Mlinar

ARMIČ Gašper ▪ BAŠ Boštjan ▪ BIZJAK Jure ▪ ČESEN Matjaž ▪ DRAGAR Marko ▪ đENIĆ Saša ▪ đURIĆ Saša ▪ FLIS Klemen ▪ GANTAR Blaž ▪ HASZLAKIEWICZ Waldemar ▪ HENIGMAN Anton ▪ JAKOFČIČ Marko ▪ JANEŽIČ Tibor ▪ JENC Tomaž ▪ KAPLAN Silvo ▪ KRIŽAJ Janez ▪ KUMER Gregor ▪ LEVAR Peter ▪ MARINČIČ Alojzij ▪ MLAKAR Ciril ▪ OGRINC Miha ▪ PERŠOLJA Neža ▪ REBOLJ Janko ▪ STRNIŠA Klemen ▪ ŠABIĆ Damir ▪ TELIČ Jože ▪ VOLK Marko ▪ WATZAK Uroš ▪ ZUPANČIČ Gašper

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Robert Seme

ČESEN Aleksander ▪ DOLINŠEK Janez ▪ FAJDIGA Primož ▪ GAČNIK Peter ▪ GLAŽAR Boštjan ▪ GUSTINČIČ David ▪ KOBAL Mirjan ▪ KOBAL Samo ▪ KOČAR Andrej ▪ KOS Mitja ▪ KRAMARIČ Kristijan ▪ MEDEN Uroš ▪ MIKULETIČ Simon ▪ MOLJK Aleš ▪ MOVRIN Darko ▪ NAGODE Črtomir ▪ POGAČNIK Tomaž ▪ POTEPAN Alen ▪ PRELC Matej ▪ RUS Franci ▪ SKORNŠEK Aleš ▪ ŠPANIĆ Luka ▪ TABAČEK Marko ▪ TUŠAR Marko ▪ UHAN Boštjan ▪ VELIKANJE Davor ▪ VRHOVEC Igor ▪ ZIBELNIK Andrej

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Anton Orehek

ALBREHT Klemen ▪ CRNOJA Dalibor ▪ ČEŠNJAJ Rok ▪ HUSNIĆ Tarik ▪ JEMEC Jure ▪ JOVANOVIĆ Željko ▪ KOCJANČIČ Damir ▪ LOMBARDO Darko ▪ MARKOČ Teodor ▪ MILANOVIČ Lenart ▪ MUŠIČ Gregor ▪ PODJED Marko ▪ PODRŽAJ Jurij ▪ RAVNIK Robi ▪ REMEC Miha ▪ SKALJA Dejan ▪ SKOPEC Peter ▪ SLATNAR Simon ▪ STARE Aljaž ▪ STRNAD Aleš ▪ SVETLIN Miran ▪ VASILJEVIĆ Bojan ▪ VODE Franci ▪ ZIHERL Janez ▪ ZUPANČIČ Andrej

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Rastislav Snoj

BAŠA Gorazd ▪ DJURAŠINOVIĆ Zoran ▪ DODIG Goran ▪ HROVAT Boštjan ▪ JAKHEL Jure ▪ JARC Rok ▪ JEMEC Matej ▪ JERMAN Karl ▪ JUVAN Klemen ▪ KLUN Miha ▪ KOCJANČIČ Matej ▪ KOGEJ Tomaž ▪ KOKALJ Lovro ▪ KOZMUS Grega ▪ LOGAR Robert ▪ PESTOTNIK Aleš ▪ PETRIČ Miha ▪ STRAJNAR Primož ▪ ŠKET Robert ▪ ŠORN Tomaž ▪ ŠTIBERNIK Aleš ▪ TAVČAR Grega ▪ VRHOVNIK Gorazd

RAZREDNIK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Kosec

BALOH Boris ▪ ČOŽ Janez ▪ FATUR Dejan ▪ GERKEŠ Jure ▪ GLAVAN Robert ▪ GORENEC Črtomir ▪ HAMZIĆ Damir ▪ KODRA Janez ▪ LOVREK Mario ▪ MIKLIČ Tomaž ▪ MLAKAR Marko ▪ NOSE Mitja ▪ POGLAJEN Boris ▪ ŠABIĆ Robert ▪ ŠALIĆ Primož ▪ ŠALIĆ Uroš ▪ ŠEGULA Matej ▪ TACAR Jaka ▪ ŽERAK Tadej

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Esad Muratagić

DOLENC Tomaž ▪ DOLGAN Domen ▪ KOČAR Jurij ▪ KURALT Matija ▪ MIKLAVČIČ Janez ▪ MULH Anton ▪ OGNJANOVIĆ Sava ▪ OGRINC Marko ▪ PODJED Samo ▪ RIHAR Simon ▪ SARADJEN Peter ▪ SKUBIC Mirko ▪ TKALEC Danijel ▪ VIDMAR Marjan ▪ ZADNIKAR Jernej ▪ ZAJEC Klemen ▪ ŽNIDARŠIČ Matjaž ▪ ŽVAN Gašper

ŠOLSKO LETO 1997/98

ODDELEK: N 4. B, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Esad Muratagić

ČAJIĆ Eldin ▪ JOSIĆ Slaan ▪ KAHRIMANOVIĆ Jasmin ▪ KRIŽNAR Damjan ▪ LEVSTEK Boštjan ▪ LOVŠIN Tomaž ▪ MUSTEDANAGIĆ Enver ▪ NAPRELJAC Edis ▪ NOSE Peter ▪ PRIMEC Matej ▪ SLABE Gregor ▪ ŠTRICELJ Robert ▪ ŠTRUKELJ Franci ▪ TOMLJENOVIĆ Boris ▪ VINKO Tomaž ▪ ZUPANČIČ Gašper ▪ ŽAGAR Simon ▪ ŽEROVNIK Robert

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Mojca Pistotnik

BEGIČ Danijela ▪ BIŠČAK Valter ▪ BOŠTJANČIČ Ugo ▪ ČOPI Oton ▪ DOMINKO Mitja ▪ FILIPIČ Uroš ▪ FISTER Matjaž ▪ GOSTIŠA Gorazd ▪ GREBENC Matjaž ▪ HABJAN Tilen ▪ ISKRA Boštjan ▪ JAMBROŠIĆ Andi ▪ JUVANČIČ Primož ▪ KALUŽA Tomaž ▪ KAVČIČ Matej ▪ KMET Miha ▪ KMETEC Nevijo ▪ KOCMUR Tomaž ▪ KORELC Matej ▪ KOŠENINA Peter ▪ KRALJ Mihael ▪ KRAŠOVEC Sašo ▪ LUŠIN Helena ▪ PERKO Kristina ▪ SMREKAR Lea ▪ STRMOLE Blaž ▪ ŠALEHAR Marko ▪ TOMAZINI Irena ▪ VIŽIN Boštjan

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Ludvik Lazar

BABNIK Dario ▪ BALAŽIC Simon ▪ CEDILNIK Lev ▪ ČOP Matjaž ▪ DELEJA Aleš ▪ FURLIČ Uroš ▪ GALA Nikola ▪ GLAD Damjan ▪ JANKOVIČ Smiljan ▪ JUGOVIC Blaž ▪ JUROŠEVIĆ Goran ▪ KNEZ Jure ▪ LEVSTEK Benjamin ▪ MAKAROVIČ Andrej ▪ MAMLIĆ Dušan ▪ MONTANIČ Matej ▪ MORDEJ Matija ▪ PANGER Dejan ▪ PAVLOVIČ David ▪ PIRNAR Žiga ▪ RENKO Denis ▪ ROJNIK Domen ▪ ROKSANDIĆ Sašo ▪ SAVANOVIČ Vladislav ▪ SEKULIĆ Aleksander ▪ SRAKAR Igor ▪ TAVČAR Matjaž ▪ TRČEK Primož ▪ VIDMAR Damjan ▪ ŽAGAR Borut ▪ ŽNIDARŠIČ Gregor

ODDELEK: R 4. C, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Lidija Gorišek

ABRAM Matija ▪ ANDIČ Rok ▪ BERNIK Miha ▪ BOHORIČ Matjaž ▪ BRUMEN Boštjan ▪ FELDI Šandor ▪ GRGIČ Aleksander ▪ JAKŠIČ Jaka ▪ JAMBROŠIĆ Stanislav ▪ KORDIŠ Tilen ▪ KOTUR Bojan ▪ KUMALIĆ Edin ▪ LONČARIČ Aleš ▪ MAJERIČ Aleš ▪ MARINKO Jaka ▪ OSENAR Boštjan ▪ OTA Armando ▪ PAVOVEC Simon ▪ PERŠIN Darko ▪ PIRNAR Boštjan ▪ PONJAVIČ Gerd ▪ PRAPROTNIK Boris ▪ PRATNEKER Luka ▪ RAVNIKAR Andrej ▪ SMRDELJ Mitja ▪ STARE Matej ▪ ŠTELCER Rok Boštjan ▪ ŠVARA Urban ▪ VENGUST Damjan ▪ ŽELEZNIK Andrej

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Dejak

ANDOLŠEK Andrej ▪ DOBRŠEK Gregor ▪ FLAJNIK Branko ▪ HORŽEN Rok ▪ KERSNIČ Tadej ▪ KORDIŠ Miroslav ▪ KOSMAČ Damjan ▪ LACMANOVIĆ Sašo ▪ LAVRIČ Janez ▪ LENART Danilo ▪ LUKAN Gašper ▪ LUKAN Tadej ▪ MARIN Damijan ▪ MAROLT Sebastjan ▪ MIHELIČ Mitja ▪ MUHVIČ Matjaž ▪ OBLAK Luka ▪ ORAŽEM Igor ▪ PANIĆ Dejan ▪ PANTIĆ Jure ▪ PETEK Matic ▪ PREZELJ Jure ▪ REMIC Gregor ▪ ŠINKOVEC Jure ▪ TOMŠIČ Kristjan ▪ VRŠNAK Miha ▪ WATZAK Aleš ▪ ZAJC Matej

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Katja Lasbaher

BELIMEZOV Matic ▪ BOŽIČ Matej ▪ BRKIĆ Miloš ▪ CIBER Uroš ▪ ČIČ Rok ▪ đENIĆ Saša ▪ FELTRIN Mitja ▪ HOČEVAR Aleš ▪ JANEŽ Luka ▪ JERAJ Klemen ▪ KOBE Iztok ▪ KOSIRNIK Matjaž ▪ KREVS Luka ▪ KUFERŠIN Bojan ▪ LIPNIK Matej ▪ MAMUZA Goran ▪ NIKOLOVSKI Darko ▪ NOVAK Gašper ▪ PERAK Davor ▪ PERŠIN

Janez ▪ PORENTA Pavel ▪ REBERŠEK Matej ▪ SIMIĆ Matjaž ▪ SIRAR Sašo ▪ STOJANOVIĆ Aleksandar ▪ URŠIČ Andrej ▪ ZUPANČIČ Tomaž ▪ ZVOLJENK Simon ▪ ŽAGAR Boštjan

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Robert Seme

ALBIČ Klemen ▪ BREČKO Primož ▪ BRICELJ Primož ▪ CVIJANOVIČ Oliver ▪ ČEPIRLO Sejan ▪ ČERNIVEC Gregor ▪ ERDELJI Marjana ▪ GRBEC Aljaž ▪ JAMŠEK Klemen ▪ KELERT Tomaž ▪ KOČAR Marko ▪ KURMANŠEK Borut ▪ LOGAR Jan ▪ MESOJEDNIK Matevž ▪ MUHIČ Matjaž ▪ PERKO Borut ▪ PERKO Klemen ▪ PETRIČ Marko ▪ POGRAJEC Aleš ▪ PURKAT Urban ▪ SMOLNIKAR Igor ▪ STARBEK Andrej ▪ ŠKRABANJA Janez ▪ ŠPENKO Uroš ▪ VIDRGAR Boris ▪ ZORC Robert

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Mojca Stare Aljaž

CIBER Peter ▪ GAŠPERČIČ Davor ▪ KOS Gregor ▪ KOS Matej ▪ KRAŠOVEC Damjan ▪ METLAR Boris ▪ MOČNIK Gregor ▪ MOČNIK Matjaž ▪ MOLE Matej ▪ OBLAK Luka ▪ PODBORŠEK Boštjan ▪ RUPAR Uroš ▪ SKALAR Žiga ▪ SKUBIC Matej ▪ SLAVIČEK Sašo Marko ▪ SVETEC Boštjan ▪ ŠETINA Marko ▪ VOLK Aleš ▪ VRTAČNIK Boštjan ▪ ZABUKOVEC Branko ▪ ZADNIK Martin ▪ ŽAGAR Peter

ODDELEK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Anton Orehek

ALBIČ Marko ▪ BREZNIKAR Klemen ▪ CAPUDER Uroš ▪ ČENADŽIJA Tadej ▪ FOJS Robert ▪ FRAS Dejan ▪ GOVEDNIK Mihael ▪ JAKOVLJEVIĆ Željko ▪ JEMEC Anton ▪ LOMOVŠEK Gašper ▪ NERAD Primož ▪ PATAFTA David ▪ PEZDIRC Miha ▪ RIGLER Matjaž ▪ ROVAN Erik ▪ STRMOLE Aleš ▪ SVETEC Donovan ▪ ŠAFAR Mitja ▪ ŠALIĆ Aleš ▪ VEHAR Bogdan

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Esad Muratagić

BURGER Simon ▪ CIUHA Aleš ▪ DERMELJ Andrej ▪ DRNOVŠEK Miha ▪ FERJAN Simon ▪ IVANOV Dražen ▪ KERIN Uroš ▪ KITANOVIĆ Aleksandar ▪ KRAGELJ Andraž ▪ MARAS Bojan ▪ MEHLE Borut ▪ MILOŠEVIĆ Vladimir ▪ OBREZA Rok ▪ PIRNAT Rok ▪ SEČAN Milivoj ▪ SLANC Mihael ▪ STOJANOVIĆ Jure ▪ SULIČ Aleš ▪ TRONTELJ Gregor ▪ TURK Luka ▪ VELIMIROVIĆ Rajko ▪ ZAJC Gregor

ODDELEK: N 4. B, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Darja Mraz Padežnik

ADLEŠIČ Aleš ▪ BALAŽIČ Dejan ▪ BORUTA Boštjan ▪ KODER Sebastjan ▪ KOLMAN Blaž ▪ KRAGELJ Dominik ▪ KURALT Matija ▪ LUKEC Primož ▪ OVEN Vinko ▪ PANČUR Sašo ▪ PIRC Aleš ▪ SNOJ Peter ▪ TURHA Boris ▪ VIRŠEK Brane ▪ ZUPANČIČ Mitja ▪ ŽNIDARŠIČ Tadej

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Tea Lončarič

BENIGAR Boštjan ▪ BORTEK Luka ▪ DJUKIĆ Peter ▪ GAJSKI Simon ▪ GEBERT Aleš ▪ INDIHAR Andrej ▪ JAKIN - ČERNE Jan ▪ JOKIČ Miloš ▪ KAJZER Andro ▪ KOTNIK Lili ▪ KURE Roman ▪ KVEDER Kristjan ▪ LOČNIŠKAR Gašper ▪ MUČIČ Jan ▪ OREL Gregor ▪ PARADIŽ David ▪ REBOLJ Uroš ▪ RIBARSKI Gabriel ▪ ROME Primož ▪ ROŽAC Uroš ▪ SAVANOVIĆ Damir ▪ SKUMAVC Jure ▪ SNOJ Gregor ▪ ŠKRLJ Ciril ▪ ŠKULJ Matej ▪ ŠOLIČ Mirko ▪ TRŠEK Jaka ▪ VONČINA Vanja ▪ VULIĆ Luka ▪ ZUPANČIČ Igor ▪ ŽNIDARŠIČ Gašper ▪ ŽUPANIČ Matej

ŠOLSKO LETO 1998/99

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Sonja Zver

BUCIK Simon ▪ ČELAN Marko ▪ DEMŠAR Jožko ▪ FURMAN Gašper ▪ HAJDIN Luka ▪ HORVAT Klemen ▪ KAISER Primož ▪ KNAVS Luka ▪ KOŠIR Matej ▪ KRIŽAN Andrej ▪ LAH Primož ▪ LOKAR Tomaž ▪ MARKOVIČ Uroš ▪ MIHEVC Gregor ▪ MLAKAR Janez ▪ OBLAK Denis ▪ ORAŽEM Rok ▪ PLEŠE Gregor ▪ PODBREGAR Miloš ▪ PRNAVER Matija ▪ RAMOVŠ Borut ▪ SIARD Gašper ▪ SPRUK Simon ▪ SRAKAR Primož ▪ STRELEC Uroš ▪ STROHSACK Gorazd ▪ ŠTEMBAL Klemen ▪ ŠVAJGER Gorazd ▪ TOMŠIČ Tomaž ▪ VELIČKOVIĆ Marko ▪ VREZOVNIK Gašper ▪ ZALOŽNIK Milan

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Kamenik

AMBROŽ Danilo ▪ GNEZDA Mitja ▪ GOSPODARIČ Žiga ▪ HROVAT Viktor ▪ HUDIN Goran ▪ KOČEVAR Hinko ▪ KOS Peter ▪ KOVAČ Janez ▪ KOVAČ Martin ▪ KRIŽMAN Sašo ▪ LESKOVEC Janez ▪ OBLAK Hinko ▪ PARKELJ Marko ▪ RAZPOTNIK Jure ▪ RUS Uroš ▪ SABO Sven ▪ SEDEVČIČ Andraž ▪ SEKULIĆ Luka ▪ SMREKAR Mitja ▪ STERLE Stanislav ▪ ŠTRUKELJ Aleš ▪ ŠUBERT Šimej ▪ VADNOV Samo ▪ VIDMAR Anže ▪ ZAMERNIK Boštjan

ODDELEK. L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Branka Dobovšek

ANTOLIČ Andrej ▪ BERGINC Marko ▪ ČAMPA Andrej ▪ DAKOL Matej ▪ DEBELEC Sašo ▪ DIMITRIJEVIĆ Miloš ▪ DOBOVŠEK Primož ▪ DOLINŠEK Andrej ▪ GLAMOČANIN Slavko ▪ HUTTER Gregor ▪ KERMELJ Matjaž ▪ KOPRIVNIKAR David ▪ KORITNIK Blaž ▪ KRANJČEVIĆ Andrej ▪ KRŽIČ Gregor ▪ LEPOJIĆ Sašo ▪ LUKIČ Pavel ▪ POLAJNAR Miha ▪ POTOKAR Martin ▪ SMOLNIKAR Miha ▪ ŠTRUKELJ Bojan ▪ TRDAN Uroš ▪ ZABUKOVEC Jože ▪ ZUPANČIČ Blaž ▪ ŽUST Boštjan

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Kosec

ANDRIĆ Simon ▪ CIRAR Jure ▪ DROBNIČ Andrej ▪ GRŠIČ Rok ▪ HABIČ Bojan ▪ HABIČ Tomaž ▪ JANKOVEC Danijel ▪ JERINA Janez ▪ KERČMAR Tomaž ▪ KLEPO Milan ▪ KONČAN Matjaž ▪ LEVIČNIK Dejan ▪ LOJAK Marko ▪ MRŠIČ Damjan ▪ NEMEC Rok ▪ NOVAK Luka ▪ OREHEK Anže ▪ PEČNIK Klemen ▪ SUHADOLC Uroš ▪ ŠKODA Miha ▪ TRČEK Marko ▪ VAUPOTIČ Slavko ▪ ZADNIKAR Dejan

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Anton Orehek

BEGO Patrik ▪ BENEDIČIČ Jan ▪ CANKAR Miha ▪ CEROVAC Bogdan ▪ DEPOLLI Matjaž ▪ HROVAT Uroš ▪ JENC Matej ▪ KERSTEIN Aleš ▪ KLARIĆ Milan ▪ KLEMENČIČ Borut ▪ KOŠIČ Zlatko ▪ KREGAR Tomaž ▪ LABROVIĆ Jure ▪ LOČNIŠKAR Matej ▪ LOKOVŠEK Sergej ▪ MERELA Bojan ▪ MOJŠKERC Igor ▪ MOLK Miha ▪ NAGODE Vid ▪ OGRIN Aljaž ▪ PETERLIN Jernej ▪ ROJINA Tine ▪ SAMBOL Jure ▪ SPORN Jakob ▪ STARMAN Anton ▪ ŠUŠTERŠIČ Matic ▪ VAVTAR Branko ▪ VIRANT Miha

ODDELEK: L 4. E, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Mojca Fink

BARUCA Stojan ▪ BITENC Andrej ▪ BRADAČ Matjaž ▪ BRANCELJ Matjaž ▪ BRENČIČ Martin ▪ CAFUTA Matej ▪ JAKOPIN Dejan ▪ JEREB Sebastjan ▪ KERČMAR Miha ▪ KOKALJ Uroš ▪ MARKAČ Danijel ▪ MARKOČ Robert ▪ MUŠIČ Domen ▪ NAROBE Matija ▪ PERGAR Andrej ▪ POTISEK Boštjan ▪ PREBIL Gregor ▪ REBERŠEK Simon ▪ RUDIĆ Zoran ▪ SLAVIČEK Simon ▪ SPASIĆ Goran ▪ TAMBOLAŠ Dean ▪ TERDIČ Žiga ▪ ŽELEZNIK Bojan

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Ludvik Dejak

ANTONČIČ Jurij ▪ BUKOVEC Miha ▪ ČERNUTA Luka ▪ KALIŠNIK David ▪ KOMATAR Matjaž ▪ KORAČIN Ciril ▪ KOŽELJ Sebastjan ▪ KUHAR Žiga ▪ KURENT Peter ▪ LENARDIČ Zoran ▪ LESJAK Matjaž ▪ MACUN Matija ▪ MARTINC Gašper ▪ MEVLJA Matej ▪ OSENK Luka ▪ PANČUR Luka ▪ PODBORŠEK Aljaž ▪ POŠEBAL Matjaž ▪ POŽAR Jernej ▪ REBIĆ Nikola ▪ RIBIČ Primož ▪ ROZMAN Klemen ▪ ŠMID Miha ▪ TOMŠIČ Borut ▪ TOSETTO Luka ▪ ŽURAJ Miha

ŠOLSKO LETO 1999/00

ODDELEK: N 4. B, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK
Razrednik: Esad Muratagić

BEČKEI Bojan ▪ BOŽIČ Rok ▪ BRAJER Gregor ▪ DROBNIČ Matej ▪ FRELIH Marko ▪ GABROVŠEK Boštjan ▪ HALIĆ Danijel ▪ JERŠIN Matej ▪ KONTELJ Matjaž ▪ KRAMŽAR Andrej ▪ LAPANJE Darko ▪ LOHAK Damjan ▪ MEŽNAR Aljaž ▪ MOHORIČ Denis ▪ OGNJENOVIČ Marcel ▪ PETERKA Gregor ▪ PILIĆ Matej ▪ SIMNOVČIČ Stjepan ▪ SORŠEK Janez ▪ ŠEPEC Uroš ▪ ZIDANŠEK Jurij ▪ ZUPANČIČ Peter ▪ ŽELJKO Davorin ▪

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Franc Oblak

BERGINC Gregor ▪ BUČEVEC Gregor ▪ DOLTAR Gregor ▪ FRELIH Stelan ▪ GORNIK Blaž ▪ GOSENCA Martin ▪ HORVAT Patricija ▪ JERAJ Jure ▪ KORITNIK Andrej ▪ KOSEC Gregor ▪ KOZINA Boštjan ▪ MAVSAR Simon ▪ MLAKAR Sonja ▪ PLANINC Jure ▪ PROSEN Janez ▪ RAIČEVIĆ Marko ▪ ŠEBENIK Dejan ▪ ŠTAVAR Maja ▪ TIŠLER Blaž ▪ VRHOVNIK Rok ▪ ZIDAR Marjan ▪ ŽAGAR Tone

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Lidija Čadež

AMON Bojan ▪ BERLEC Rok ▪ BERTONCELJ Matej ▪ BOH Gorazd ▪ BRIC Aleš ▪ BURJAK Anže ▪ CERNJAK Boštjan ▪ CVETKO Damjan ▪ ČERV Iztok ▪ ERJAVEC Jaka ▪ GRDADOLNIK Matej ▪ JAN Miha ▪ KAMNIKAR Gregor ▪ KARIŽ Marko ▪ KRALJ Andrej ▪ KRALJ Matej ▪ NOVAK Matej ▪ PAVLIN Miha ▪ PEVULJA Sanel ▪ PUŠLJAR Boštjan ▪ RABIČ Jure ▪ RAVNJAK Marko ▪ ROJINA Aleš ▪ SMAILOVIĆ Edin ▪ SOKO Aljoša ▪ TISAJ Goran

ODDELEK: G 4. A, ELEKTRO GIMNAZIJA
Razrednik: Marija Osredkar

BERCE Žiga ▪ BJELOBRK Slobodan ▪ CIUHA Anže ▪ JERE Tomaž ▪ KNAPIČ Igor ▪ KRAJCER Luka ▪ MAJCEN Jure ▪ MELINK Miha ▪ MESTEK Matevž ▪ PODBEVŠEK Matej ▪ PODRŽAJ Andrej ▪ RUDEL Lenart ▪ SOBOČAN Lea ▪ ŠEKORANJA Matej ▪ ZAJC Darko ▪ ZORC Dejan ▪ ŽAGAR Tomaž

ODDELEK: G 4. B, ELEKTRO GIMNAZIJA
Razrednik: Joža Sporn

AVGUŠTIN Klemen ▪ BALAŽIČ Gregor ▪ CIUHA Janez ▪ GABROVŠEK Boštjan ▪ GOLOBIČ Mitja ▪ HERMAN Matic ▪ HRIBAR Martin ▪ JELOVČAN Matej ▪ JURJEVEC Karel ▪ KERLE Mihael ▪ KONČNIK Uroš ▪ KUŠTRIN Miha ▪ MARIĆ Zlatko ▪ MARTINČIČ Igor ▪ MEDVED Mirko ▪ MERZEL Domen ▪ PATE Boštjan ▪ PATE Janez ▪ PETROVIĆ Danijel ▪ PLEVEL Matjaž ▪ ROVŠEK Kristjan ▪ SIMONČIČ Boris ▪ TOMC Rok ▪ VODOPIVEC Jernej

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Robert Seme

AMBROŽ Gašper ▪ ANŽLIN Primož ▪ ATIJAS Daniel ▪ BOKAL Miha ▪ GORNIK Toni ▪ JALOVEC Mirko ▪ KEDMENEC Jakob ▪ KEZMIĆ Miroslav ▪ KOVAČ Marko ▪ MARIČ Robert ▪ MARINŠEK Vili ▪ MEDIC Jure ▪ MIŠE Sebastjan ▪ PUTRE Rok ▪ SOVDAT Jaka ▪ ŠMEJC Aleš ▪ ŠTRUS Aleš ▪ VRTAČNIK Janez ▪ ŽITNIK Simon

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Vida Vidmar

ANDREJKA Matija ▪ CAFUTA Andrej ▪ ČEHUN Tomaž ▪ DIVJAK Žiga ▪ FILIPIČ Jure ▪ JAKOVAC Damjan ▪ KEBER Uroš ▪ KLUN Franci ▪ KOČAR Boštjan ▪ KORBAR Tilen ▪ MALNAR Andrej ▪ MARGAN Ivan ▪ MATIČIČ Matija ▪ MIHELIČ Janez ▪ MIHELIČ Jernej ▪ OMAHEN Aleš ▪ PEJIĆ Goran ▪ POJE Andrej ▪ RUS Rok ▪ STOKIN Izidor ▪ ŠTEPIC Boštjan ▪ TAVČAR Blaž ▪ TOMINEC Uroš ▪ TRONTELJ Polona ▪ VEHAR Gašper ▪ VIŠČEK Tit ▪ VOVK Uroš ▪ ZALAR Matej ▪ ZUPANČIČ Gašper ▪ ŽAGAR Aleš

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Marjeta Šušteršič Menart

ANTOLOVIĆ Marko ▪ BAJS Božidar ▪ BERGOČ Ambrož ▪ BEVK Marko ▪ BRDNIK Boštjan ▪ BRIC Peter ▪ DROLE Samo ▪ DURAČKOVIĆ Damir ▪ GANTAR Boštjan ▪ GODEC Andrej ▪ HRIBAR Aleš ▪ JAGODIC Jaka ▪ JAMNIK Peter ▪ JAPELJ Florijan ▪ JERMOL Sebastjan ▪ KLEMENC Matija ▪ KRANJC Bogdan ▪ LAPANJA Robert ▪ LENARČIČ Peter ▪ PODGORNIK Tadej ▪ POROPAT David ▪ PUC Uroš ▪ REMIH Damjan ▪ REPOVŽ Matjaž ▪ SMERAJC Simon ▪ SMRKOLJ Peter ▪ TUNJA Goran ▪ ZAKRAJŠEK Matija

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Jože Kosec

BERGINC Gorazd ▪ BURJA Žiga ▪ CIBER Aleš ▪ DANILOVIĆ Zdravko ▪ FLISAR Rok ▪ GRENC Tilen ▪ GRUDEN Aleš ▪ HLADKY Primož ▪ JERAJ Anže ▪ KELHAR Gregor ▪ KNEZ Tadej ▪ KOZJAN Aleš ▪ KVATERNIK Tadej ▪ LUNAR Grega ▪ MEGLIČ Tomaž ▪ MESOJEDEC Miha ▪ PETRIČ Miha ▪ STOJILJKOVIĆ Ratko ▪ SVETLIN Janez ▪ ŠPACAPAN Marko ▪ TOMAŽIČ Sašo ▪ TOMŠIČ Primož ▪ TRDINA Primož ▪ TROHA Matej ▪ URH Primož ▪ VIDRGAR Miha ▪ ŽVANUT Andrej

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK
Razrednik: Tonja Janša

BRECELJNIK Aleš ▪ ČERNAK Sebastjan ▪ DIMEC Danej ▪ ERŠTE Simon ▪ GRABNER Karol ▪ GREGORIN Jernej ▪ HUČ Dušan ▪ KLOBČAR Tom ▪ MEVEC Marko ▪ PERŠ Borut ▪ PIRNAT Gašper ▪ RADOVANOVIĆ Aleksandar ▪ SRŠEN Uroš ▪ ŠTAMFELJ Davor ▪ UHAN Jernej ▪ ULE Damjan ▪ URBANIJA Iztok ▪ VOZEL Rok ▪ ŽABJEK Drejc

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Tea Lončarič

BERTALANIČ Aleš ▪ CARL Jernej ▪ COLJA Tilen ▪ ČOLNIK Gregor ▪ DRČAR Sašo ▪ GAMBERGER Jaka ▪ GORJUP Janez ▪ GRAŠIČ Samo ▪ GRIČAR Gregor ▪ JEREB Primož ▪ JURJAVČIČ Aljoša ▪ KONDA Domen ▪ KUHAR Luka ▪ LAVRIČ Mitja ▪ LAZAR Dejan ▪ LEVSTEK Luka ▪ MAGLOVSKI Dejan ▪ MALIČ Aleš ▪ MARKELJ Blaž ▪ MILER Matjaž ▪ MIRTIČ Janez ▪ MRŠEK Matjaž ▪ PEČE Luka ▪ PEGAN Anton ▪ PERČIČ Janez ▪ PIRIH Jure ▪ ROT Sašo ▪ ULČAR Gregor ▪ VONČINA Uroš ▪ ZAKRAJŠEK Dejan ▪ ZAVAŠNIK Sašo

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Aleksandra Jankovič

BAJC Janko ▪ BEVC David ▪ CRNOGORAC Milan ▪ ČEMAŽAR Rok ▪ FRAJLE Mišo ▪ GRABNAR Tomaž ▪ JAKLIČ Rok ▪ JELEN Milan ▪ KOS Blaž ▪ KOZLEVČAR Miha ▪ KREMZER Janez ▪ LAH Robert ▪ MAGLICA Ivan ▪ MARKOVIĆ Klemen ▪ MERHAR Jure ▪ MULEJ Luka ▪ OREHEK Robert ▪ PETERNELJ Primož ▪ PETRIČ Tit ▪ PIPAN Matija ▪ PRODANOVIĆ Goran ▪ ŠKORO Haris ▪ ŠTANGAR Domen ▪ TRTNIK Mitja ▪ URBANC Branko ▪ VOZELJ Borut ▪ ZABRET Gašper ▪ ŽIBERNA Andrej

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA
Razrednik:Lidija Gorišek

BABIČ Simon ▪ BERK Vojko ▪ CVETAN Patrik ▪ ČOVIĆ Luka ▪ DEJAK Urban ▪ GODEC Bojan ▪ GRIMŠIČ Mihec ▪ HRIBAR Miha ▪ JAVH Žiga ▪ JOJIĆ Dragan ▪ KLJUN Klemen ▪ KOGOVŠEK Ada ▪ KOSELJ Jure ▪ KREBELJ Marko ▪ MITAR Marko ▪ PAJK Iztok ▪ PEČAR Borut ▪ PETAN Miha ▪ PROSEN Jasna ▪ PUŠNIK M atevž ▪ SKALE Primož ▪ ŠTEBLAJ Katja ▪ ŠVAJGER Tine

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA
Razrednik:Damijan Purg

ČUČNIK Cene ▪ DRAKSLER Andrej ▪ ILOVAR Tomaž ▪ JUREČIČ Aleš ▪ KRAINER Jan ▪ LAZIĆ Zoran ▪ MIKLOŠ Željko ▪ OKORN Uroš ▪ PETERLIN Klemen ▪ PODBELŠEK Urban ▪ PODOBNIK Igor ▪ PONIKVAR Rok ▪ REJC Matej ▪ SIMONIČ Jaka ▪ TOMAŽIN Darjan ▪ TRČEK Janez ▪ VEDRAL Gregor ▪ VENGUST Matej ▪ VESEL Janez ▪ VILAR Luka ▪ VRBANEC Jaka ▪ ZADNIKAR Andrej ▪ ŽUPIĆ Dejan

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Mojca Pistotnik Lapanja

BOROVNIK Miha ▪ BRENČIČ Urban ▪ DERNULOVEC Zoran ▪ FAJDIGA Iztok ▪ KAMIN Matej ▪ KORITNIK Marko ▪ KOVAČIČ Matjaž ▪ KRŽIŠNIK Matej ▪ LOVŠIN Toni Tomas ▪ MEHLE Klemen ▪ STOIMENOV Toni ▪ ŠORLI Sergej ▪ TANKO Boštjan ▪ TURK Janez ▪ UŠTAR Jakob ▪ VALENČIČ Miran ▪ VERBIČ Jaka ▪ VUKELJIĆ Zoran ▪ ZAJC Aleš ▪ ZUPANČIČ Miha ▪ ŽABJEK Andrej

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Janez Pešec

ALBREHT Tine ▪ BOŠTJANČIČ Grega ▪ DOBRAVEC Andrej ▪ ERJAVEC Jure ▪ GRAD Rok ▪ JANEŽIČ Matjaž ▪ JURCA Jure ▪ JURIŠIĆ Aleksandar ▪ JUSTIN Sebastian ▪ KOSMAČ Matjaž ▪ KOTAR Robi ▪ LANI Anton ▪ NERAT Marko ▪ OPEKA Aleš ▪ PANGERC Janez ▪ PERŠIN Anže ▪ PEVEC Boštjan ▪ PREBIL Jure ▪ RAKOVEC Matej ▪ RAMOT Darko ▪ SEIBERT Matevž ▪ VIDERGAR Jožef ▪ VIDERVOL Peter ▪ ŽNIDARŠIČ Matjaž

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Kamenik

BABIČ Gregor ▪ BANOVIĆ Marko ▪ CERAR Matej ▪ DOŠENOVIĆ Dejan ▪ GERČAR Matjaž ▪ GORŠE ▪ regor ▪ HOČEVAR Robert ▪ JAMNIK Primož ▪ JANČAR Tine ▪ KARBA Klemen ▪ KASTELIC Luka ▪ KASTELIC Sebastjan ▪ KLOPČIČ Jure ▪ KOCUVAN Matjaž ▪ KORINŠEK Gašper ▪ KRMAVNAR Damijan ▪ LENIČ Matej ▪ MEGLIČ Gregor ▪ OMEJC Klemen ▪ PANGOS Blaž ▪ PURKAT Jurij ▪ STUDEN Peter ▪ ŠPICLIN Žiga ▪ ŠPORAR Andrej ▪ ŠVIGELJ Andrej

ODDELEK: L 4. D, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Karin Šircelj

ADAMOVIĆ Daniel ▪ BEBER Bernard ▪ CERAR Peter ▪ DOUŠAK May ▪ DROBNIČ Mitja ▪ FABJAN Robert ▪ FERDERBER Aljoša ▪ GERM Tomaž ▪ JENSTERLE Samo ▪ LEKŠAN Matjaž ▪ LESAR Klemen ▪ MIHELIČ Dejan ▪ MIKULIČ Andrej ▪ MITROVIČ Zvonko ▪ MIVŠEK Peter ▪ MODIC Sašo ▪ NOVAK Andrej ▪ OBLAK Primož ▪ OGRIS Jure ▪ PIRC Jure ▪ PIRMAN Aleš ▪ RAHNE Luka ▪ SELAK Gregor ▪ SUHADOLNIK Matjaž ▪ ŠEVERKAR Matej ▪ ŠTEMBAL Zoran ▪ VEHOVEC David

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik:Igor Petrovčič

ALBREHT Blaž ▪ BERGANT Niko ▪ BREZIGAR Rok ▪ DOVČ Anton ▪ HORVAT Darjan ▪ HRIBAR Blaž ▪ KLOPČIČ Damjan ▪ KONCILJA Rok ▪ KRALJ Boštjan ▪ LEVEC Matija ▪ LISTAR Jure ▪ LOŽAR Jan ▪ MIHALIČ Kristjan ▪ SKOČIR Sandi ▪ ŠTEMBERGAR Aleš ▪ TURK Sebastjan ▪ VODE Matej ▪ ŽUPEVC Milan

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Alenka Zorko

BELE Tomaž ▪ BENČINA Bojan ▪ BREULJ David ▪ BREZNIK Janez ▪ BUKOROVIČ Amadej ▪ BUTINAR Igor ▪ DOLINŠEK Jernej ▪ ERŽEN Črtomir ▪ GRLICA Peter ▪ GULJA Matjaž ▪ GUTMAN Matej ▪ HACE Dušanka ▪ JEMEC Uroš ▪ JERIN Aleš ▪ KAVŠEK Anže ▪ KLJAJIĆ Jasmin ▪ KOLBL Uroš ▪ KOVAČIČ Simon ▪ LAVRAČ Klemen ▪ LEVAČIČ Damir ▪ LEVSTEK Borut ▪ MARKOVČIČ Miha ▪ MEDVED Primož ▪ NOVAK Marko ▪ NOVAK Roman ▪ PIRC Jure ▪ STOLNIK Jure ▪ ŠERKO Igor ▪ TREPČA Sebastjan ▪ TRŽAN Lara ▪ ŽLEBNIK Aleš ▪ ŽONTAR Aleš

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Rasto Snoj

KONDA Peter ▪ KOPRIVŠEK David ▪ KOŠČAK Boris ▪ KRALJ Peter ▪ LAVRIČ Peter ▪ METELKO Matjaž ▪ MODER Denis ▪ OBLAK Sašo ▪ OKORN Peter ▪ OMOVŠEK Matej ▪ PATERNOSTER Klemen ▪ RAZORŠEK Matevž ▪ SODNIK Aljoša ▪ ŠUBARA Jure ▪ VOLČINI Simon

ODDELEK: S 2

BOŠTJANČIČ Sašo ▪ JERAJ Klemen ▪ KUNČIČ Aljaž ▪ RADUHA Marjan ▪ ROBERT Slak ▪ RUKAVINA Robert

ŠOLSKO LETO 2001/02

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Mojca Stare Aljaž

ADAMIČ David ▪ BERGANT Borut ▪ BERGINC Robert ▪ ČERNE Simon ▪ GORNIK Mitja ▪ GUŠTIN Dorijan ▪ HOČEVAR Andrej ▪ ISTENIČ Danilo ▪ KEGEL Miha ▪ KERNC Rok ▪ KOKALJ Luka ▪ KUZMANIČ Jaka ▪ LIČAR Luka ▪ MARN Matjaž ▪ MIKLIČ Tadej ▪ MILAVEC Matjaž ▪ PEJAŠINOVIĆ Davorko ▪ PETROVIĆ ▪ oran ▪ POPOVIČ Miha ▪ PRIMON Jernej ▪ STARC Andrej ▪ STERLE Arvin ▪ ŠKERBEC Miha ▪ ŠTEFANIČ Janez ▪ VIDENIČ Anže ▪ VIDMAR Dejan ▪ ŽURAJ Uroš

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Sonja Zver

BARAGA Miran ▪ BENIGAR Marko ▪ BOGIČEVIČ Uroš ▪ BORIŠEK Jure ▪ CAPUDER Gaj ▪ ČERNIVEC ▪ leš ▪ GORNIK Marko ▪ GRILC Miran ▪ JAKOPIČ Luka ▪ KLOPČIČ Marko ▪ KRALJ Miha ▪ KRSNIK Boris ▪ LANG Luka ▪ MAKSIĆ Miloš ▪ MARKIČ Jožko ▪ MIHOVILOVIČ Miha ▪ MOŠKON Miha ▪ OMEJEC Gregor ▪ ORLIĆ Gregor ▪ OSVALD Dominik ▪ PATE Miha ▪ PIHLER Matjaž ▪ POLLAK Andrej ▪ POVŠE Borut ▪ REPAR Gregor ▪ SELAN Matej ▪ ŠVEGOVIČ Ivo

ODDELEK: G 4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Marjeta Šušteršič Menart

BIRK Simon ▪ DERNOVŠEK Jure ▪ DOLENC Marko ▪ ERJAVEC Aleš ▪ HAFNER Borut ▪ JELNIKAR Sašo ▪ KRESLIN Robert ▪ LEVSTIK Tadej ▪ MALLY Jure ▪ MEDEOT Tilen ▪ MELE Rok ▪ PANČIĆ Danijel ▪ PAVLIN Andrej ▪ PETROVIČ Uroš ▪ PLEŠKO Klemen ▪ PODGORŠEK Andrej ▪ PONIKVAR Klemen ▪ ROT Jure ▪ SKUBIC Borut ▪ STRMLJAN Dejan ▪ ŠERNEK Bojan ▪ ŠKRJANEC Marjan ▪ ŠVEGELJ Žiga ▪ VODOPIVEC Samo ▪ VYDRA-STANČIČ Miha

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Kosec

ANDRIJANIČ Matej ▪ BENČINA Miha ▪ BURNIK Marko ▪ CVETKO Anton ▪ ČERTANC Tadej ▪ DAVID ▪ ndrej ▪ GLAVICA Simon ▪ GROŠELJ Uroš ▪ KLANČAR Rado ▪ KLOBAS Aljaž ▪ KNAFELC Jaka ▪ KUNC Aleš ▪ LESKOVŠEK Miha ▪ MATIĆ Andrej ▪ MOŠKRIČ Gregor ▪ OREHEK Tomaž ▪ PUCELJ Vid ▪ RASPOR Adam ▪ SETNIČAR Grega ▪ STEGNAR Peter ▪ ŠAJN Marko ▪ ŠČUKOVT Samo ▪ TEKAVEC Boštjan ▪ TOMŠIČ Janko ▪ URBANIJA Uroš ▪ VONČINA David

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ludvik Lazar

BABNIK Miha ▪ CIUHA Luka ▪ ČORALIĆ Edin ▪ DULAR Andrej ▪ GOLF Marko ▪ JANČAR Tine ▪ JANEŽIČ ▪ arko ▪ JURIŠIČ Aleksandar ▪ KOLARIČ Tomaž ▪ LEBAR Peter ▪ MAČEK Gregor ▪ MARINČIČ Matjaž ▪ MESIĆ Damir ▪ MODLIC Uroš ▪ PETRIC Miha ▪ SAJOVIC Blaž ▪ SAJOVIC Tomaž ▪ SMODIŠ Miha ▪ ŠTEFANČIČ Nejc ▪ ŠTEFANIČ Rok ▪ TANCEK Janez ▪ VOZELJ Dominik ▪ VRTAČNIK Jurij ▪ ZALAR Domen ▪ ZARNIK Luka

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Darja Mraz

AGANOVIĆ Uroš ▪ ĐOŠIĆ Miroslav ▪ GAŠPERLIN Andrej ▪ GOLOB Andrej ▪ KAVČIČ Anže ▪ KLANŠEK Robert ▪ KRAVANJA Andrej ▪ LAKETIĆ Milorad ▪ LEVIČNIK Marko ▪ MARINČIČ Janez ▪ MLAKAR Aleš ▪ MRAK Matej ▪ NOGRAŠEK David ▪ PAJEK Klemen ▪ PANTAR Boštjan ▪ PEKLENK Gašper ▪ PERVANJE Boštjan ▪ PIPAN Jernej ▪ PRAŠNIKAR Marko ▪ SMRKE Igor ▪ SODNIK Mitja ▪ STRUNA Jurij ▪ ŠUŠTERŠIČ Peter ▪ TRČEK Tomaž ▪ ZAJC Jure ▪ ZAJKESKOVIĆ Alen

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Esad Muratagić

BEVK Peter ▪ BLATNIK Sandi ▪ BOBEN Anže ▪ BRAJER Miha ▪ BRLAN Sebastjan ▪ FERFILA Tine ▪ JEMEC Tomaž ▪ JEZERAŠKIĆ Franjo ▪ KOPAČ Janez Elvis ▪ LAJEVEC Boštjan ▪ LENARČIČ Miran ▪ LESKOVEC Davor ▪ PETRINA Alexander ▪ RADETIČ Klemen ▪ RIHAR Nejc ▪ RUS Franci ▪ SLADIČ Anže ▪ ŠTEBLAJ Tine ▪ TOMAN Boštjan ▪ VRH Marko ▪ VRHOVEC Miha ▪ ZORMAN Primož ▪ ZUPAN Primož

ŠOLSKO LETO 2002/03

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Miroslav Trampuš

BERSTOVŠEK Aleš ▪ BIZILJ Marjan ▪ BOKAN Matej ▪ BOŠTJANČIČ Boštjan ▪ BOŽIČ Maja ▪ BUKOVIČ Bojan ▪ CERAR Tomaž ▪ DOBNIKAR Nejc ▪ GREGORIČ Anže ▪ HOČEVAR Igor ▪ KOKALJ Rok ▪ KOS Tomaž ▪ KRIVEC Uroš ▪ MAČINKOVIĆ Blaž ▪ MANOJLOVIĆ Andrej ▪ MATOH Jure ▪ NOVAK Simon ▪ PUGELJ Kristjan ▪ ROŽMAN Gregor ▪ RUDOLF Uroš ▪ RUS Matevž ▪ SKOČIR Sergej ▪ SLADOJEVIĆ Dragan ▪ ŠTUPAR Janez ▪ TROBENTAR Uroš ▪ VARGA Josip ▪ VOZEL Rok ▪ ŽIVKOVIĆ Mitja

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Branka Dobovšek Dekleva

ADAMIČ David ▪ BIZILJ Gregor ▪ BLEJEC Klemen ▪ CVETKO Tine ▪ DOLHAR Jure ▪ DRAŠLER Vid ▪ DROLC Blaž ▪ ERŽEN Uroš ▪ HEIMER Janez ▪ HROMEC Natalija ▪ JERIČ Katja ▪ JEŠE Jaka ▪ KABIR - KHAN Samir ▪ KVAS Gregor ▪ LJUBIJANKIĆ Emir ▪ MILIVOJEVIĆ Goran ▪ MIŠVELJ Matej ▪ MITROVIĆ Danijel ▪ MLAKAR Miha ▪ MUHVIČ Peter ▪ OMERZA Gregor ▪ PETEK Blaž ▪ PETEK Maks ▪ POTOČNIK Ariana ▪ PUŠ Miha ▪ ŠUBIC Rudi ▪ TRKOV Aleš ▪ VONTA Uroš ▪ ZADNIKAR David ▪ ŽAGAR Marko ▪ ŽAVBI Jure ▪ ŽERJAV Klemen

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Mojca Fink

ANDOLJŠEK Blaž ▪ BAJDE Anže ▪ ČEBAŠEK Sašo ▪ DEBEVEC Luka ▪ ERJAVEC Aleš ▪ GAJSKI Primož ▪ GOLOB Klemen ▪ HOČEVAR Miha ▪ JANŠA Jure ▪ KOMAC Janez ▪ KOPRIVNIKAR Aleš ▪ MALNARIČ Blaž ▪ MARENTIČ Aleš ▪ MATEVŽIČ Miha ▪ MEŽAN Gregor ▪ MOČNIK Rok ▪ MOHORIČ Miha ▪ OSTERMAN Andrej ▪ PAHULJE Grega ▪ PECMAN Dean ▪ POJE Danilo ▪ SITAR Martin ▪ SVETEK Jernej ▪ ŠEŠET Matevž ▪ ŠUMER Andrej ▪ VIDIC Matej ▪ ZORC Urban ▪ ŽNIDARŠIČ Peter

ODDELEK: G4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Diša Fischinger

BIŠKUP Marko ▪ BREGAR Matija ▪ ČEBAŠEK Jure ▪ ČUK Luka ▪ DROBNIČ David ▪ DURIĆ Darjan ▪ JELNIKAR Peter ▪ JUHANT Jurij ▪ KIMOVEC David ▪ KOCIJAN Ivan ▪ KOČAR Matej ▪ KODRUN Goran ▪ KRALJ Rok ▪ KRŠMANC Rok ▪ KUŠAR Jurij ▪ KUŠČER Mitja ▪ LEGIŠA Jaka ▪ LESJAK Sebastjan ▪ LEVSTIK Andraž ▪ LIKOVNIK Miloš ▪ MESEC Gregor ▪ PAVLI Jakob ▪ PRANJIĆ Danijel ▪ PURKART Jernej ▪ ROZMAN Davor ▪ SAJE Jakob ▪ STIVIČEVIĆ Andrej ▪ ŠOŠTARIČ Rok ▪ VERTAČNIK Marko ▪ ŽANKAR Boštjan

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Erika Pleša

BARTOL Tomaž ▪ BERNIK Jure ▪ BOJC Peter ▪ BUKARICA Zoran ▪ CIBER Jernej ▪ CVETKO Andrej ▪ ČAMPA Jani ▪ ČERIMIĆ Sani ▪ DIMNIK Boštjan ▪ FEMC Sandi ▪ GLAVICA Bojan ▪ HRIBAR Tomaž ▪ JEKLAR Blaž ▪ JEŠELNIK Edvard ▪ JURIČ Miha ▪ KOBAN Branimir ▪ MAJERLE Tadej ▪ MARKELJ Tomaž ▪ MULEC Sebastjan ▪ OPEKA Gregor ▪ OSREDKAR Peter ▪ OVSENJAK Peter ▪ PUŠ Andrej ▪ RAŽEM Elvis ▪ ŠKULJ Blaž ▪ TEŠIĆ Milan ▪ VIDMAR Borut ▪ VRH Aljaž ▪ ŽVELC Davorin

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Franc Kamenik

ARHAR Matjaž ▪ BORIŠEK Andrej ▪ BUH Gorazd ▪ ČOGA Matej ▪ DROBNIČ Dušan ▪ JALOVEC Miha ▪ JERIČ Uroš ▪ KNEŽEVIĆ Goran ▪ KOPRIVŠEK Matej ▪ LEVIN Tomaž ▪ LOVIĆ Adis ▪ MATIĆ Andrej ▪ MIHELČIČ Klemen ▪ NOVAK Peter ▪ PERTOT Miha ▪ PIRIH Klemen ▪ PLEŠEC Jernej ▪ POČINKA Deniz ▪ PRANJIĆ Igor ▪ ROME Viljem ▪ SKOK Aleš ▪ ŠKRAB Simon ▪ ŠTEMBERGER Matej ▪ URANKAR David ▪ VADJUNEC Zdenko ▪ VIDENŠEK Andrej ▪ ZALOŽNIK David ▪ ZUPANČIČ Matjaž ▪ ŽIVIČ Tine

ŠOLSKO LETO 2003/04

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Andreja Vehovec

ADAMLJE Matija ▪ BUČAR Bojan ▪ HRVATIN Simon ▪ JAKOP Mitja ▪ KOCJAN Jure ▪ MATIJEVIĆ Danijel ▪ MOČNIK Marko ▪ NIKOLIĆ Gregor ▪ NOVAK Marko ▪ PERIĆ Dijego ▪ RIZVANOVIĆ Jasmin ▪ ROJC Rok ▪ SLAPAR Blaž ▪ ZAMAN Gašper

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Mirjana Višnikar

ANTONIĆ Dejan ▪ ĆUSKIĆ Valentino ▪ CEDILNIK Jure ▪ CIGOJ Primož ▪ DOLINAR Leon ▪ GVAJC Gregor ▪ HAJSAN Dejan ▪ HREN Gašper ▪ JUHART Matevž ▪ KOVŠČEK Aleš ▪ LAVRIŠA Klemen ▪ LIPOVAC Marko ▪ MAJDIČ Marko ▪ MARAŽ Sergej ▪ MIHORIČ Andrej ▪ NAROBE Metod ▪ NOVAK Uroš ▪ PEČJAK Stanko ▪ PETELIN Matjaž ▪ PRATNEMER Anže ▪ SHAQIRI Albert ▪ SKUBIC Iztok ▪ STRMLJAN Robert ▪ SUHADOLNIK Andrej ▪ SURINA Ivan ▪ VRHOVNIK Janez

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Ludvik Lazar

BAJC Tadej ▪ BRATIĆ Matej ▪ CELESTINA Metod ▪ DOLENC Luka ▪ GODEC Matej ▪ HOSTNIK Rok ▪ JAKOB Jernej ▪ JAMNIK Blaž ▪ JARC Vasja ▪ KOBOL Tomaž ▪ KRALJ Lenart ▪ KUKLEC Rok ▪ LEBEN Boštjan ▪ MARINKOVIĆ Siniša ▪ METLJAK Marko ▪ MIĆANOVIĆ Jure ▪ PENKO Miha ▪ PERESSUTTI Tin ▪ REMIC Andrej ▪ REŽEK Denis ▪ SELIGER Dane ▪ SELIGER Matevž ▪ SOMRAK Iztok ▪ SREBOVT Armin ▪ STERLE Domen ▪ STOJKOVIĆ Marko ▪ ŠIVIC Miha ▪ ŠKOF Andrej ▪ ŠMALC Robert ▪ TREVEN Boštjan ▪ TURK Rok

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Aleksandra Jankovič

AMBROŽIČ Črt ▪ ANTONČIČ Polona ▪ BABIJ Anja ▪ BENEDIK Maruša ▪ CAR Marko ▪ CVAR Gregor ▪ ČOT Matic ▪ FORJANIČ Gašper ▪ FORJANIČ Rene Viljem ▪ GAŠPAR Matija ▪ GEOHELLI Jure ▪ GRABRIJAN Miha ▪ IVANOVIĆ Biljana ▪ JAKIČ Katarina ▪ JEREB Jure ▪ JERMAN Lina ▪ MENCIN Jernej ▪ MILAVEC Klara ▪ ORAŽEM Tomaž ▪ PIVK Matija ▪ STRIKOVIĆ Denis ▪ ŠTAJDOHAR Klavdija ▪ THALER Roman ▪ TRČEK Rok ▪ TURK Daniel ▪ VEHOVEC Matic ▪ VIŽINTIN BRUMEN Luka ▪ VRENJAK-LAZIĆ Nikola ▪ ZALOŽNIK Gašper ▪ ZOUBEK Miha ▪ ŽABKAR Žiga ▪ ŽGAJNAR Rok

ODDELEK: G 4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Miroslav Trampuš

ADANIČ Matej ▪ BERGANT Andrej ▪ BRICELJ Samo ▪ ČEPON Anton ▪ GOVEDNIK Jošt ▪ INTIHAR Jan ▪ JERAJ Gregor ▪ KOCBEK Davorin ▪ KOŠIR Rok ▪ KREČA Tilen ▪ KRIŽNAR Blaž ▪ KVEDER Gregor ▪ MATIČ Gašper ▪ MIHEVC Simon ▪ MIVŠEK Staš ▪ MUJANOVIĆ Zahir ▪ OCEPEK Goran ▪ OKORN Andrej ▪ PAPLER Matej ▪ PEJČIĆ Aleksander ▪ POLENŠEK Jure ▪ ROVAN Andrej ▪ SMERDELJ Uroš ▪ ŠKORIĆ Martin ▪ ZAVRŠNIK Gašper ▪ ZUPANČIČ Peter

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Kosec

BRATOVIĆ Jan ▪ CORN Marko ▪ DEMEC Dejan ▪ DRLJAČA Đuro ▪ FERJAN Miha ▪ GRGURIČ Miha ▪ HROVATIN Gregor ▪ JUREŠ Aljoša ▪ KOPRIVEC Marko ▪ KORENČ Darko ▪ KRNC Boštjan ▪ KVEDER Filip ▪ LEVIČNIK Igor ▪ LIKAR Sašo ▪ LOŠDORFER Simon ▪ MEDVEŠEK Jan ▪ MIHEVC Jaka ▪ MILOSAVLJEVIĆ Bojan ▪ ORAŽEM Miha ▪ PEČKAJ Tadej ▪ PELKO Uroš ▪ POGAČAR Klemen ▪ PRAŠNIKAR Matic ▪ PREŠEREN Matej ▪ PRIMOŽIČ Miha ▪ RIBANOVIĆ Mirza ▪ ROŽNIK Peter ▪ ŠKRABL Jan ▪ TRPLAN Matej ▪ VERBIČ Aleš ▪ VRHOVEC Štefan ▪ WEITH Miha

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Vida Vidmar

BOGATAJ Matija ▪ ČRNIGOJ Žan ▪ GRABNAR Rok ▪ HRIBERNIK Tomaž ▪ IPAVEC Rok ▪ JANKOVIĆ Peter ▪ KLAVORA Jure ▪ KOGEJ Danilo ▪ KOPRIVEC Tadej ▪ MEDVED Blaž ▪ MILKOVIĆ Dejan ▪ MILOVIĆ Nenad ▪ MLAKAR Borut ▪ MOČNIK Dejan ▪ NOVAK Marko ▪ NOVAK Peter ▪ OVSENJAK Peter ▪ PANČUR Miha ▪ PETRIČ Alen ▪ POTREBUJEŠ Gregor ▪ PUŠENJAK Andrej ▪ REPAR Tilen ▪ ROGELJ Tomaž ▪ STRELEC Klemen ▪ SVETINA Aleš ▪ TRUDEN Andrej ▪ VRH Alen ▪ ZRNEC Janez

ŠOLSKO LETO 2004/05

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Esad Muratagić

BAČIČ Nejc ▪ DORNIK Matej ▪ GRUBELNIK Tomaž ▪ HANOV Simon ▪ JUG Jošt ▪ LOGAJ Klemen ▪ LUKIĆ Miroslav ▪ PAULINI Luka ▪ PODKORITNIK Simon ▪ POLJANEC Jernej ▪ STARC Gašper ▪ ŠOŠTARKO Miha ▪ ŠUŠTARŠIČ Miha ▪ VOVK Peter ▪ VRH Peter ▪ ŽIVANOVIČ Žiga

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Joža Sporn

BOŠTJANČIČ Grega ▪ DOLENC Miha ▪ GREGORIČ Miha ▪ GRUM Jure ▪ HORJAK Rok ▪ JAGER Uroš ▪ JUREN Andraž ▪ KASTELIC Andreja ▪ KOKALJ Domen ▪ KOTNIK Matej ▪ KOŽELJ Miha ▪ LEVKA Tomaž ▪ MIHAJLOVIĆ Rok ▪ MLAKAR Peter ▪ NADJ Aleksander ▪ ORAŽEM Aleš ▪ PEROVŠEK Ambrož ▪ PETERKA Andrej ▪ SIMONČIČ Miha ▪ STELE Uroš ▪ STRAŽIŠAR Rok ▪ STRITAR Rok ▪ ŠAJN Primož ▪ TROHA Daniel ▪ VARDIJAN Miha ▪ ŽAGAR Matjaž

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Mojca Marn

BLEJEC Blaž ▪ GERČAR Marjan ▪ HADŽIĆ Edin ▪ KANDUČ Luka ▪ KOLLER Miha ▪ KOVAČIČ Gregor ▪ MAČEK Srečko ▪ NOVAK Sašo ▪ PARADŽIK Žiga ▪ PODBEVŠEK Blaž ▪ POLAK Boštjan ▪ PREGELJ Luka ▪ SOTLAR Sašo ▪ STANKOVIĆ Dušan ▪ TRUNKELJ Miha ▪ VODIŠEK Tomaž ▪ ZALAR Bojan

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Lidija Gorišek

AMBRUŠ Dejan ▪ BEVC Tomaž ▪ BROJAN Denis ▪ GALIČ Blaž ▪ IGLIČ Žiga ▪ KOŠAK Boris ▪ KOVAČIČ Urban ▪ KRAŠEVEC Matic ▪ MAHNE Žiga ▪ MOHAR Miha ▪ OSINA Felix ▪ OTONIČAR Dejan ▪ PEROVŠEK Jan ▪ PODGORŠEK Klemen ▪ RUTAR Ines ▪ SMRDELJ Luka ▪ ŠENKINC Rok ▪ ŠPAREMBLEK Tine ▪ TRDAN Matija

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Branka Dobovšek Dekleva

BELČEC Gregor ▪ BIBER Tomaž ▪ ČOVIĆ Jaka ▪ DREV Vojko ▪ FERLAN Jakob ▪ ILIČ Jure ▪ JAMNIK Žiga ▪ JARNI Anže ▪ JUKIĆ Boris ▪ KOKALJ Boštjan ▪ KOKALJ Nejc ▪ KOREN Šimen ▪ KOSMAČ David ▪ MLAKAR Jure ▪ MOŽEK Nejc ▪ PETROVIĆ Slaven ▪ PLESTENJAK Jan ▪ SABLJAKOVIĆ Edvin ▪ SKALJA Anže ▪ SVETE Jan ▪ ŠAULI Jan ▪ TOKIĆ Aleš

ODDELEK: G 4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Alenka Zorko

BORSE Aleš ▪ CERAR Boštjan ▪ CERAR Gašper ▪ ILNIKAR Uroš ▪ KAJFEŽ Jan ▪ KAVČNIK Marko ▪ KLEMENČIČ Tadej ▪ KLUN Luka ▪ KOŠIR Jan ▪ KUNSTELJ Žiga ▪ MATJAŠIČ Gregor ▪ MLADENOVIĆ Luka ▪ MOLEK Matic ▪ PAVLOVIĆ Bojan ▪ PERVANJE Jan Andraž ▪ PIKL Bojan ▪ PIRC Jaka ▪ PUŠ Gregor ▪ RAZPOTNIK Marko ▪ RIBIČ Jure ▪ STRNIŠA Evgen ▪ ŠMON Rok ▪ TIHIĆ Dino ▪ VIDIC Blaž ▪ VRBAJNŠČAK Uroš ▪ VRHOVNIK Anže

ODDELEK: G 4. D, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Mojca Prunk

BIJELIĆ Sašo ▪ BIZJAK Gašper ▪ CESAR Anže ▪ ČERIN Anže ▪ DROBNIČ Nejc ▪ JERETINA Boris ▪ KADUNC Žiga ▪ KASTELIC Alen ▪ KERŽIČ Borut ▪ KRES Grega ▪ KRES Miha ▪ KRŽIČ Miha ▪ LUKATI Simon ▪ MATJAŠIČ Sandi ▪ PERC Anton ▪ PEROVŠEK Robert ▪ PETROVIČ Samo ▪ RAZPOTNIK Miha ▪ SLOKAR Aljaž ▪ ŠINKOVEC Tadej ▪ ŠTEFANČIČ Leonard ▪ ŠUŠTARŠIČ Anže ▪ TABERNIK Domen ▪ TANKO Tomaž ▪ VERCE Bojan ▪ VRANČIĆ Jan ▪ ŽIVIĆ Ognjen ▪ ŽONTAR Aleš

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Jože Kosec

ERKLAVEC Mihael ▪ JOVIĆ Aleksander ▪ KOPRIVNIK Adrijan ▪ KOPRIVNIKAR Črtomir ▪ MESARKO Jure ▪ MUHA Boštjan ▪ MURANOVIĆ Almir ▪ POGLAJEN Andrej ▪ PREVODNIK Rok ▪ RESNIK Matej ▪ STEVANOVIĆ Denis ▪ ŠUM Gregor ▪ TOMIĆ Saša ▪ VIDMAR Andrej

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Karin Šircelj

BAJC Matic ▪ BAJIĆ Dejan ▪ BARTOL Rok ▪ BEVK Jaka ▪ ČUKA Tomaž ▪ DEBEVEC Dušan ▪ HAVZIJA Muhamet ▪ HOČEVAR Simon ▪ JELOVŠEK Erik ▪ JENC Tine ▪ JURJAVČIČ David ▪ KARAČIĆ Karlo ▪ KASTELIC Klemen ▪ KLUN Aleš ▪ KOCEN Jure ▪ LENIČ Tomaž ▪ MALJEVAC Darjan ▪ MARIN Matjaž ▪ MRAVLJE Valentin ▪ PAŠALIĆ Klemen ▪ PETRIČ Jernej ▪ PINČIČ Blaž ▪ POJE Blaž ▪ POLAK Klemen ▪ SEKULIĆ Dragoljub ▪ SMOLEC Gašper ▪ STARIHA Jure ▪ ŠINKOVEC Dejan ▪ ŠKRAB Peter ▪ URH Matija ▪ ZEMLJAK Simon ▪ ZGONC Andrej

ODDELEK: L 4. C, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Igor Petrovčič

BIBER Boštjan ▪ BIZJAK Anže ▪ BRENČIČ Andrej ▪ ČARMAN Tine ▪ GOSTINČAR Nejc ▪ GROZNIK Mitja ▪ GRUM Boštjan ▪ HRIBAR Anže ▪ HRIBAR Simon ▪ KOVAČ Rok ▪ KRŽIČ Matija ▪ KURINČIČ Luka ▪ LENIČ Matej ▪ LOŽAR Gašper ▪ LUSAVEC Blaž ▪ MAROLT Tomaž ▪ MAVSAR Klemen ▪ MENCIN Matej ▪ MOHOROVIČ Gorazd ▪ NARED Iztok ▪ OREHEK Janez ▪ PEŠEC Sebastijan ▪ PETEK Dejan ▪ PIRC Tilen ▪ REPAR Damjan ▪ REPIČ Marko ▪ SELJAK Blaž ▪ ŠKULJ Boštjan ▪ ŠRAJ Uroš ▪ TRIFUNOVIĆ Bojan ▪ ZUPANČIČ Luka

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Andreja Vehovec

BENČINA Rok ▪ BESEDIČ Miha ▪ BORAK Klemen ▪ BOZOVIČAR Jure ▪ BUČAR Aleš ▪ CUKJATI Jure ▪ KOZOLE Luka ▪ KRŽIČ Anže ▪ MAHNIČ Jaka ▪ MERHAR Boštjan ▪ NUHANOVIĆ Edin ▪ ORAŽEM Tadej ▪ SKVARČA Andraž ▪ STRAŽIŠAR Miha ▪ VEHOVEC Bernard ▪ VOLČANJK Blaž ▪ ŽABJEK Tomaž

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Milan Setničar

ANDREJAK Luka ▪ BAŠA Andrej ▪ BOGATAJ Nejc ▪ HERBLAN Miha ▪ HOLUB Sandi ▪ HRIBAR Nataša ▪ JANČAR Jan ▪ JURIŠIČ Klemen ▪ KOGOVŠEK Matic ▪ LAHAJNAR Peter ▪ LAS Luka ▪ LEVSTEK Luka ▪ MAJER Igor ▪ MURGELJ Simon ▪ NADJ Aleksander ▪ PODGORELEC Mitja ▪ RIBIĆ Siniša ▪ ROŽIČ Vojko ▪ SEČNIK Tomaž ▪ ŠIBAU Primož ▪ TAVIĆ Renato ▪ TREVEN Mihael ▪ URBANIJA Anže ▪ ŽONTAR Kristijan

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Romana Šivic

ANZELJC Marko ▪ ELSNER Žiga ▪ GERBEC Uroš ▪ GODEC Lovro Marko ▪ GORIČANAC Darko ▪ KRALJ Luka ▪ KRANJEC Sašo ▪ KRIŽMAN Ivo ▪ KURALT Tomaž ▪ MARJANOVIĆ Marko ▪ MIHELČIČ Matej ▪ NAGELJ Miha ▪ OBREZA Matej ▪ PLAVŠIĆ Igor ▪ POŽENEL Denis ▪ PRINČIČ Nejc ▪ RAČKI Aleksander ▪ RAZPET Mitja ▪ ŠTRADJOT Igor ▪ UDOVČ Davorin ▪ VEHABOVIĆ Aldin ▪ ZAJC Jernej ▪ ZAJC Miha ▪ ŽANKAR Marko ▪ ŽUŽEK Iztok

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Mojca Stare Aljaž

ANZELJC Dejan ▪ DOVČ Nina ▪ FORSTER Jernej ▪ GRANDA Gašper ▪ HUDOBIVNIK Blaž ▪ JERAJ Matej ▪ KOPRIVEC Tomaž ▪ KOŠIR Jože ▪ KREBELJ Matej ▪ KUKAVICA Anel ▪ LOZINŠEK Luka ▪ MALAVAŠIČ Boštjan ▪ MERC Miha ▪ PEKLAJ Tomaž ▪ PISTOTNIK Špela ▪ PLEVNIK Uroš ▪ PODGORELEC Jure ▪ SAMSA Tina ▪ SIMONČIČ Ester ▪ ŠKOBERNE Sandi ▪ VILIČ Gašper ▪ VIRANT Dean ▪ VIRANT Peter ▪ ZALOŽNIK Aleš ▪ ŽEPUHAR Sašo ▪ ŽITNIK Slavko

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Sonja Zver

AMBROŽ Gašper ▪ CERAR Matjaž ▪ KASTELIC Alen ▪ KNAVS Dejan ▪ KOS Sašo ▪ KOTNIK Matic ▪ LEVIČNIK Andrej ▪ LIPOVAČA Miran ▪ MALOVRH Toni ▪ MUCK Matej ▪ OGRINC Matjaž ▪ PAŠIČ Sašo ▪ PLANINŠEK Gregor ▪ PODGORELEC Marko ▪ PODRŽAJ Marcel ▪ POTOČNIK Rok ▪ PRAZNIK

Jan ▪ PUCELJ Jure ▪ RAVNIKAR Stanislav ▪ ŠKRABEC Jernej ▪ ŠTRUMBELJ Miha ▪ ŠUŠTAR Matic ▪ TRTNIK Matic ▪ TURNIŠKI Rok ▪ VEBER Simon ▪ ZAKRAJŠEK Miha ▪ ZALAR Leon

ODDELEK: G 4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Veruška Stanislav Karlo

BOH Miha ▪ ILJAŠ Simon ▪ MAJC Simon ▪ MAJDIČ Gašper ▪ MARKA Uroš ▪ MESOJEDEC Rok ▪ MILIVOJEVIČ Marko ▪ MRAVLAK Aleš ▪ OKORN Martin ▪ PERUŠKO Sip ▪ PUGELJ Igor ▪ RESNIK Aleš ▪ SAKSIDA Blaž ▪ SELIŠKAR Jan ▪ SKULJ Andrej ▪ STRAŽIŠČAR Miha ▪ ŠTEBEJ Andrej ▪ ŠUŠTAR Tomaž ▪ TRILLER Žiga ▪ ZALAR Tadej ▪ ŽIBERT Gregor

ODDELEK: G 4. D, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Aleksandra Jankovič

BEDIČ Matej ▪ BERGANT Andrej ▪ ČERNIVEC David ▪ GANTAR Andrej ▪ GOLOB Leon ▪ GRABELJŠEK Anže ▪ HLEBANJA Gal ▪ HOHNEC David ▪ KORENČ Lovro ▪ PEINKIHER Janko ▪ PELKO Sandi ▪ PENCELJ Andraž ▪ REKAR Miha ▪ SAJOVIC Nejc ▪ SLAPNIK Andrej ▪ SREBRNIČ Marko ▪ SUŠEC Gašper ▪ SUŠEC Sebastjan ▪ ŠEBENIK Miha ▪ ŠMON Rok ▪ VOGRIČ Blaž ▪ VREŠNIK Jan ▪ ZIDAR Miha ▪ ŽBOGAR Aleksander ▪ ŽIVIĆ Ognjen

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Ljubomir Šegatin

CIMPRIČ Primož ▪ ČEKRLIĆ Branko ▪ GERBEC Tomaž ▪ GERČAR Tomaž ▪ HRIBAR David ▪ JESENKO Gašper ▪ JEŽ Peter ▪ KOLENC Luka ▪ KOSMATIN Mitja ▪ KOŠČAK Janez ▪ MENCIN TURNA Peter ▪ MIKLAVČIČ Matej ▪ OBLAK Borut ▪ OREŠNIK Peter ▪ PENGOV Jure ▪ PERAK Dario ▪ PETAN Primož ▪ PETERNEL Luka ▪ POGAČNIK Gregor ▪ RANT Erik ▪ ROZMAN Rok ▪ RUS Florjan ▪ SKOK Tin ▪ ŠEMROV Matej ▪ ŠTOJS Matic ▪ ŠUŠTAR Anton ▪ TOPLAK Gregor ▪ VEHOVEC Nejc ▪ VERK Damjan ▪ VIRANT Blaž ▪ ZALETEL Robert

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Maja Azarov Domajnko

BENKO Simon ▪ BOŠTJANČIČ Marko ▪ ČERNIVEC Jure ▪ ČERVEK Gregor ▪ ČOKL ŠEBALJ Gašper ▪ FIRM Matej ▪ GAČNIK Jernej ▪ GOLOB Mitja ▪ GRČAR Primož ▪ HABJAN Andrej ▪ HABUŠ Robert ▪ HAJDIČ Matic ▪ HODŽIĆ Ernad ▪ JEŽEK Aleš ▪ KALIŠČAR Klemen ▪ KAPLAN Blaž ▪ KASTELIC Rok ▪ KOCJANČIČ Jan ▪ KOŠMRLJ Silvester ▪ LAVRIH Tomaž ▪ MOLE Simon ▪ PAKIŽ Andrej ▪ POLIČNIK Jure ▪ RUS Dejan ▪ TRONTELJ Matej ▪ TRŠINAR Matej ▪ VODIČAR Gregor ▪ ZAJC Primož

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Andreja Vehovec

AVSEC Zdravko ▪ DABIŽLJEVIĆ Vladimir ▪ GOLOB Martin ▪ HRIBAR Matjaž ▪ JAKŠIČ Bojan ▪ KASTELIC Mirko ▪ KAVŠEK Gašper ▪ KOŠČAK Robert ▪ LEKIĆ Dalibor ▪ MEDIČ Andraž ▪ MULJAVEC Nejc ▪ NOVAK Dario ▪ OBLAK Igor ▪ PAŠIČ Luka ▪ PEČAR Ožbe ▪ PETELIN Urban ▪ PLUT Luka ▪ POBOLJŠAJ Luka ▪ POTEC Marko ▪ RAVNIK Marko ▪ SINJUR Blaž ▪ VOLKAR Miha

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Marjeta Šušteršič Menart

ČEPON Jernej ▪ ČERNILOGAR Iztok ▪ DEMIR Roman ▪ DEMOJZES Jernej ▪ DEŽELAN Uroš ▪ DOLINAR Jani ▪ DRAGAŠ Dario ▪ FRLAN Uroš ▪ GABRIČ Miha ▪ GERBEC Uroš ▪ JOVIČIĆ Sašo ▪ KEBER Aljoša ▪ KLEMENČIČ Janez ▪ KUNC Klemen ▪ LEVIČNIK Andrej ▪ LOČNIŠKAR Nejc ▪ MEDVEŠEK Andraž ▪ OKORN Marko ▪ OSOLNIK Robert ▪ PEJIĆ Aleksandar ▪ POJBIČ Dejan ▪ POJE Andraž ▪ POLACH Timotej ▪ PRODANOVIĆ Srđan ▪ STERLE Damir ▪ ŠIMAC Martin ▪ ŠINKOVEC Gregor ▪ ŠTUPAR Jaka ▪ ZADEL Gregor ▪ ZUPANČIČ Davor

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Mirjana Višnikar

BAČIĆ Deni ▪ BENDA Gregor ▪ BOŽIĆ Darko ▪ BUCIK GUBANC Matic ▪ BURGAR Rok ▪ DEBEVEC Simon ▪ GLAČ Sandi ▪ GRADIŠEK Marko ▪ HUMAR Simon ▪ IVANUŠA Žiga ▪ JAKSETIČ Blaž ▪ JELENC Grega ▪ JURIĆ Igor ▪ KAMNIKAR Tadej ▪ KOKALJ Miha Michael ▪ KRALJ Simon ▪ LJUBIČ Miha ▪ MAHKOVIC Matej ▪ MATOZ Miha ▪ MEDVEŠEK Marko ▪ NIKIĆ Marko ▪ PERVINŠEK Boštjan ▪ PETKOVŠEK Jaka ▪ POGAČAR Matevž ▪ POLJANŠEK Tomi ▪ ŠTRAJHAR Andrej ▪ TOMAŽIČ Blaž ▪ VELAGIĆ Eldin ▪ VURUŠIČ Andrej ▪ ZAHIROVIĆ Emir ▪ ZAJC Denis ▪ ZAJC Jure

ŠOLSKO LETO 2006/07

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Erika Pleša

ALEŠ David ▪ ALEŠ Dejan ▪ BARTOL Florjan ▪ BELCIJAN Andrej ▪ BIĆANIN Darko ▪ BOŠTJANČIČ Sebastjan ▪ CIGLAR Žiga ▪ GARAFOLJ Katarina ▪ GRABNER Miha ▪ GRAPULIN Matjaž ▪ HAEUSCHEN Jann ▪ HLEBANJA Gal ▪ HUČ Andrej ▪ JASENC Klemen ▪ JEVŠOVAR Jan ▪ KALIČ Marko ▪ KOKALJ Tanja ▪ KOLMAN Nika ▪ KRŽE Anja ▪ MORELJ Dorijan ▪ MOŠKRIČ Karin ▪ OŠEP Aljoša ▪ ROGLIČ Aleš ▪ SVIBEN Robert ▪ ŠUBIC Gašper ▪ VIDIC Peter ▪ ŽEPUHAR Tomaž

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Mojca Fink

BAAR Sebastian ▪ BIZJAK Matic ▪ CIGALE Tilen ▪ COLIĆ Miran ▪ GLAVAČ Anton ▪ JAKIČ Jure ▪ JELOVŠEK Samo ▪ KALŠEK Jan ▪ KASTELIC Uroš ▪ KERŠMANC Gašper ▪ LEVAČIČ Marko ▪ LONGINO Miha ▪ MAJORANC Nejc ▪ MESARIČ Alen ▪ MLADENOVIĆ Dušan ▪ NOVAK Matej ▪ PETKOVŠEK Luka ▪ PIRNOVAR Aleš ▪ POLC Luka ▪ PROŠIĆ Alen ▪ RANČOV Žiga ▪ SIVEC Jaka ▪ ŠRAJ Marko ▪ ŠUŠTAR Matic ▪ ŠUŠTERŠIČ Lovro ▪ VRBANC Robert ▪ VRTAR Uroš

ODDELEK: G 4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Duša Fischinger

BEDIČ Matej ▪ BERGANT Nejc ▪ BRUS Matjaž ▪ CELARC Klemen ▪ CERAR Gašper ▪ ERMENC Luka ▪ GREGORKA Aleksander ▪ JERAJ Luka ▪ JEVŠNIKAR Gregor ▪ KOČEVAR Tadej ▪ KORENČ Andraž ▪ KRŽIČ Peter ▪ KRŽIŠNIK Domen ▪ MAJCEN Matija ▪ PERME Urban ▪ SALEH Sami ▪ SIMON Matija ▪ SMILJANIĆ Jure ▪ SUSMAN PODJED Jure ▪ TEHOVNIK Blaž ▪ VRŠČAJ Matic ▪ ZALETEL Anže ▪ ŽIBERT Gregor

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Maja Azarov Domajnko

ANTLEJ Evan ▪ ARMIČ Blaž ▪ BARBARIČ Benjamin ▪ BAŠA Martin ▪ BEŠTER Žiga ▪ CELESTINA Franc ▪ DOBNIKAR Luka ▪ GORENC Klemen ▪ HRASTAR Rok ▪ JAGRIČ Primož ▪ JENSTERLE Borut ▪ JERAS Gregor ▪ JERINA Tim ▪ JUVAN Miha ▪ KAPLAN Janez ▪ KASTELIC Dejan ▪ KNAVS Luka ▪ KOPRIVNIKAR Peter ▪ KOZJEK Matej ▪ KRANJC Blaž ▪ LAJMIŠ Florjan ▪ MARINČ Klemen ▪ MASLE Miha ▪ MATOZ Andraž ▪ MLINAR Tadej ▪ PIRC Danijel ▪ REDEK Boštjan ▪ RESNIK Simon ▪ SKVARČA Borut ▪ SOPOTNIK Žiga ▪ ŠINKOVEC Anton

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Anton Orehek

AVBELJ Jože ▪ BAVDEK Matej ▪ BONAČ Tit ▪ BRENČIČ Tine ▪ DOLŠAK Matej ▪ HANČIČ Marko ▪ HRIBAR Matic ▪ JANC Jure ▪ KAPLJA Jure ▪ KOROŠEC Blaž ▪ KRNJAK Boštjan ▪ MALEŠIČ Rok ▪ MALIČ Rok ▪ MARIĆ Marko ▪ MEVEC Aleš ▪ NOVAK Janez ▪ OTONIČAR Tine ▪ PEČNIK Sašo ▪ POGAČAR Uroš ▪ RUPAR Aleš ▪ SLABE Blaž ▪ SOJER Jernej ▪ STARIN Janez ▪ STIJEPIĆ Marko ▪ ŠKRAJNAR Simon ▪ ŠUŠTER Peter ▪ TRPIN Klemen ▪ VRBINC Jože ▪ ZAJC Matic ▪ ZATLER Miroslav ▪ ZUPANČIČ Luka

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Joža Sporn

BRATIĆ Igor ▪ DIDIĆ Mirnes ▪ HRIBAR Rok ▪ NAGODE Matjaž ▪ STADLER Erik ▪ ŠALAMIJA Rok ▪ TRČEK Janez ▪ VESELIČ Matej ▪ ŽAGAR Klemen

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Joža Sporn

BREGAR Gašper ▪ DODIČ Miha ▪ DRAME Dejan ▪ GLAVAN Matic ▪ GRUJIĆ Matej ▪ HITI Simon ▪ INTIHAR Jernej ▪ KOVAČIĆ Luka ▪ LEKAN Andraž ▪ LUČIĆ Leo ▪ PAVLIHA Blaž ▪ PETERLIN Nejc ▪ PUCELJ Matjaž ▪ TOMŠE Klemen ▪ ZALOKAR Matej

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Vida Vidmar

BODLAJ Sebastjan ▪ BUČEVEC Rok ▪ FRLAN Uroš ▪ GROM Roman ▪ JAKLIČ Jure ▪ JANUŠIĆ Nikola ▪ JERANT Blaž ▪ JERIČ Anže ▪ KALIŠNIK Gregor ▪ KIKELJ Andrej ▪ KOSIRNIK Anže ▪ MARINČ Matic ▪ MAROLT Tilen ▪ MIKLAVČIČ Jože Christian ▪ MOHAR Miha ▪ MOSTAR Andraž ▪ PETROVIĆ Goran ▪ PIRNAT Peter ▪ PIVK Luka ▪ SAMOTORČAN Rok ▪ SAVIĆ Dejan ▪ SEDIĆ Jasmin ▪ SVALINA Miha ▪ ŠTAJER Grega ▪ ŠVIGELJ Aleš ▪ URŠIČ Jaka ▪ ZUPANC Domen

ŠOLSKO LETO 2007/08

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Mojca Marn

ASIČ Nik ▪ BRESKVAR Robi ▪ GIGOVIĆ Alen ▪ GORTNAR Teja ▪ HUDOBIVNIK Luka ▪ JUG Klemen ▪ JURKOVIĆ Luka ▪ KORPIČ Tjaša ▪ KRAGELJ Matej ▪ KRIŽMAN Uroš ▪ LENARČIČ Matej ▪ LEVIČNIK Marko ▪ MODIC Klemen ▪ PAHOVNIK Ksenija ▪ PETERCA Anton ▪ REPOVŠ Jure ▪ SIMONIČ Klemen ▪ STERGEL Samo Roman ▪ TOME Matjaž ▪ TOMŠIČ Nina ▪ TRENTELJ Tadej ▪ TRŽAN Matic ▪ VESEL Miha ▪ VONČA Peter ▪ ŽITNIK Marinka ▪ ŽVELC Jure

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Darja Mraz Levstek

AHAČIČ Luka ▪ BRUS Matej ▪ CIGLAR Žiga ▪ DROLC Gašper ▪ GLAVAN Tomaž ▪ GOSTIŠA Aljoša ▪ GRDADOLNIK Robert ▪ KAMENŠEK Martin ▪ KOLENC Simon ▪ KOŠIR Luka ▪ KRAVANJA Anže ▪ LIKAR Jure ▪ MOČNIK Miha ▪ NOVAK Valentin P ▪ PURIĆ Dino ▪ RESNIK Dejan ▪ SINIGOJ Niki Dominik ▪ SVOLJŠAK Franci ▪ ŠIMNIC Drejc ▪ ŠIROK Martin ▪ ŠMID Tomaž ▪ TESOVNIK Dejan ▪ TRATNIK Igor ▪ VENEK Andraž ▪ VIRANT Peter ▪ VRHOVEC Andraž ▪ VRHOVNIK Jure

ODDELEK: G 4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA

Razrednik: Eva Suhadolc

BAAR Sebastian ▪ BOMBAČ Sašo ▪ BREGAR Blaž ▪ BRUS Sašo ▪ CELARC Matevž ▪ ČEH Igor ▪ ČERNEVŠEK Gašper ▪ DRNOVŠEK Danilo ▪ DROBNJAKOVIĆ Stefan ▪ GAŠPERŠIČ Grega ▪ GOVEDNIK Darjan ▪ JALŠOVEC Luka ▪ JUVAN Miha ▪ KOLBL David ▪ KOŠMRLJ Nejc ▪ KRIŽAJ Matevž ▪ OGRAJENŠEK Andrej ▪ OGRIN Tine ▪ PRAH Marko ▪ ROŽIČ Alen ▪ ROŽMAN Anže ▪ SAJOVIC Luka ▪ SMOLEJ Aleš Emlyn ▪ ŠAFARIČ Marko ▪ ŠRAJ Janez ▪ TIGANJ Adnan ▪ ZAJELŠNIK Tomaž

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Lidija Vintar

DOLINAR Miha ▪ DORNIK Matjaž ▪ ERJAVEC Rok ▪ FACIJA Andraž ▪ FALE Aleš ▪ GREBENC Matej ▪ ISTENIČ Ožbej ▪ LOŠTREK Jan ▪ LOVŠA Andrej ▪ LUMBAR Gašper ▪ MARKOVČIČ Andrej ▪ MARKOVIČ Matej ▪ OZBIČ Mitja ▪ RAVNIKAR Matic ▪ SLANA Franci ▪ SUŠNIK Primož ▪ ŠKERL Rok ▪ TOMAN Miha ▪ TRČEK Nace ▪ VERLIČ Miha ▪ VODUŠEK Beno ▪ VOLEK Ambrož ▪ VRHOVEC Žan ▪ WALLAND Matjaž ▪ ZALAR Klemen ▪ ZALAZNIK Aleš ▪ ZUPANČIČ Nejc ▪ ŽNIDAR Domen

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Maja Azarov Domajnko

BALANTIČ Matej ▪ BOGIĆEVIĆ Dušan ▪ BRATE Gregor ▪ BRAVHAR Klemen ▪ BURJA Matjaž ▪ CERAR Tomaž ▪ GODEC Gregor ▪ GOGIĆ Goran ▪ GRČAR Klemen ▪ HRIBAR Jernej ▪ KOVAČ Jan ▪ LOBODA Andrej ▪ LOGAJ Blaž ▪ LUPINC Matej ▪ MUŠIČ Samo ▪ NOVAK Tilen ▪ PETROVČIČ Jan ▪ PEZDIRC Blaž ▪ RAJER Žiga ▪ ROMŠAK Aleš ▪ SOKLIČ Matej ▪ TOMŠE Žiga

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Aleksandra Jankovič

ARH Miha ▪ GORNIK Martin ▪ ISTENIČ Benjamin Walter ▪ KERIĆ Elvis ▪ KOČAR Aleš ▪ KOVAČIČ Jošt ▪ KUNSTELJ Štefan ▪ LINEC Marko ▪ MIKLIČ Blaž ▪ PAJK Marko ▪ PESTELJ Nejc ▪ SERNEL Matej ▪ ŽAGAR Klemen

ODDELEK: R 4 .A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Ludvik Lazar

BARUKČIĆ Davor ▪ BRATIĆ Matjaž ▪ DRAŠLER Sabina ▪ GOSPETI Gašper ▪ GROFELNIK Barbara ▪ JENKO Žan ▪ KLJUN Janez ▪ KNAUS Žan ▪ KOBLAR Klemen ▪ KOGOVŠEK Mitja ▪ KOŽAR Matej ▪ LUNKA Boštjan ▪ MEŠIČEK Jure ▪ NEMET Boris ▪ PETRIČ Žiga ▪ PEVEC Klemen ▪ POŽAR Sebastjan ▪ RAVNIKAR Nejc ▪ RITLOP Rok ▪ ROJKO Matej ▪ SAMOTORČAN Filip ▪ STRUŠNIK Klemen ▪ ŠIMENC Martin ▪ ŠOBAR Gregor ▪ TERDIČ Matej ▪ VERK Eva ▪ VOLIĆ VUKADIN Viktor ▪ ZAJC Janez ▪ ŽUMER Rok

ŠOLSKO LETO 2008/09

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Aleksandra Jankovič

ANDREJKA Nejc ▪ ČERU Aljaž ▪ DEŽMAN Žiga ▪ DJOGIĆ Armin ▪ JANŠA Peter ▪ KOČAR Urban ▪ KRIŽMAN Denis A. ▪ KUNSTELJ Tone ▪ LIPOVŠEK Matija ▪ MLINAR Gašper ▪ MLINAR Sandi ▪ PIKOVNIK Matej ▪ RUS Gregor ▪ SAVIĆ Dejan ▪ TOMAŽIČ Nejc

ODDELEK: R 4. C, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Darjan Toth

BOŽJAK David ▪ DEBEVEC Luka ▪ DEŽMAN Denis ▪ DUBRAVAC Dragan ▪ GRBEC Dejan ▪ IVANŠEK Simon ▪ JAKIČ Jože ▪ JURCA Luka ▪ KARLAŠ David ▪ KLUN Vitja ▪ KOJIĆ Aleksandar ▪ KOROŠEC Primož ▪ KUČUKOVIĆ Benjamin ▪ LUKMAN Borut ▪ LUNAR Miha ▪ MERČUN Sebastjan ▪ MIKEC Simon ▪ MIŠANOVIĆ Danijel ▪ NABERGOJ Gašper ▪ OSOLNIK Tadej ▪ PAVLIČ Matevž ▪ PERHAJ Ervin ▪ PODRŽAJ Darko ▪ ŠEGA Robert ▪ ŠIMENC Borut ▪ ŠNEBERGER Anže ▪ UČAKAR Dejan ▪ URBANIJA Matej ▪ VAMPEL Robert ▪ ŽANKAR Jernej

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA
Razrednik: Alenka Zorko

ARKO Grega ▪ BERLAK Domen ▪ BRAČIČ Maša ▪ BRENČIČ Blaž ▪ BRLAN Miha ▪ ČRNIGOJ Primož ▪ DRNOVŠEK Igor ▪ ERZAR Katja ▪ FRANKOL Eva ▪ GAUBE Leonardo ▪ GRM Peter ▪ HRIBAR Martin ▪ KNAVS Andraž ▪ MAROLT Uroš ▪ MIHELIČ Andrej ▪ MIKEC Jan ▪ MILUTIN Denis ▪ MORELJ Erik ▪ PIRC Eva ▪ PRTENJAK Renato ▪ SKERBIŠ Urša ▪ TERZER Jan ▪ TUŠAR Gregor ▪ ZAJC Matej ▪ ŽGAJNAR Gašper

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA
Razrednik: Mojca Prunk

BRVAR Anže ▪ CIMERMAN Gregor ▪ ČERNE Matevž ▪ HUSSU Žiga ▪ JAKOB Jure ▪ JAKOŠ Anže ▪ JAMNIK Klemen ▪ KMETIČ Mihael ▪ KOTNIK Samo ▪ LUKEŽIČ Anže ▪ MAHORIČ Gašper ▪ MARN Gašper ▪ MEJAČ Luka ▪ NANIČ Edin ▪ PANGERC Jernej ▪ SOTOŠEK Matej ▪ SVETE Tilen ▪ ŠTRUBELJ Žiga ▪ URBANČIČ Luka ▪ URBANČIČ Martin ▪ ŽITNIK Anže

ODDELEK: G 4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA
Razrednik: Romana Šivic

BABNIK Blaž ▪ BOŠTJANČIČ Aleš ▪ BUDJA Peter ▪ CEGLAR Tilen ▪ ČUDEN Gregor ▪ GOLC Blaž ▪ GORIŠEK Anže ▪ HORZELENBERG Fran ▪ JAVORŠEK Miha ▪ JURŠE Peter ▪ KASTELIC Benjamin ▪ KRAŠEVEC Sebastian ▪ KUNC Matjaž ▪ KUŽNIK Jan ▪ MEDVED Aleš ▪ MLAKAR Rok ▪ OBERSTAR Andraž ▪ PETAČ Franci ▪ PEVEC Uroš ▪ PODOBNIK Gašper ▪ ROVANŠEK Anton ▪ STANKOVIČ Nejc ▪ ŠULIGOJ Peter ▪ TOMC Denis ▪ ZDEŠAR Žiga

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Igor Petrovčič

BERGANT Rok ▪ BERNOT Grega ▪ BOŽIČIĆ Danijel ▪ CANKAR Matic ▪ CERAR Gregor ▪ DOLENC Simon ▪ DVORŠAK Jon ▪ FILIPIČ Žiga ▪ GAJIĆ Goran ▪ GERKMAN Matej ▪ HOČEVAR Jure ▪ IGLIČ Jaka ▪ ILIĆ Dejan ▪ JANKOVIČ Jan ▪ LOGAR Tadej ▪ LUDVIK Nejc ▪ MARKELJ Matej ▪ MAROLT Tadej ▪ MAV Dejan ▪ MESEC Aleš ▪ OKPULU Henry ▪ PAJK Peter ▪ PLEVEL Gašper ▪ PONIKVAR Andraž ▪ POSAVEC Jure ▪ PRELC Kristina ▪ ROŽIČ Rok ▪ RUDOLF Sašo ▪ RUS Tomaž ▪ ŠKRLEP Beno ▪ ULJANČIČ Miha ▪ VEHOVEC Rok ▪ VRHOVNIK Rok

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Franc Kamenik

AVBELJ Boštjan ▪ KOKALJ Miha ▪ KOVAČEVIĆ Danijel ▪ KRES Matic ▪ MAKŠE Matija ▪ MIVŠEK Gašper ▪ OGRIS Jan ▪ PEČAR Anže ▪ PEKLAJ Kristian ▪ PETKOVŠEK Anže ▪ PIVK Lovro ▪ RAVNIKAR Uroš ▪ SOJER Maj ▪ STERNEN Rok ▪ SVETLIN Matic ▪ ŠKOF Andrej ▪ TEGEL Klemen ▪ TURKOVIĆ Klemen

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK
Razrednik: Esad Muratagić

ARH Miha ▪ BUKOVEC Jan ▪ CERAR Nejc ▪ DEBENEC Žiga ▪ FURLAN Luka ▪ GANTAR Borut ▪ GNJATOVIĆ Igor ▪ MILAVEC Alen ▪ MIRTIČ Anže ▪ MOŽINA Gašper ▪ OREL Marko ▪ PEČJAK Borut ▪ PETKOVŠEK Miha ▪ RAŠETAREVIĆ Aleksandar ▪ SIRK Blaž ▪ SKOK Nejc ▪ SMOLE Miha ▪ ŠKRJANC Benjamin ▪ ULČAR Primož ▪ ZAMUDA Mitja ▪ ZEHIĆ Meliha

ŠOLSKO LETO 2009/10

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Nataša Makarovič

BAH Blaž ▪ BELLIS Aleksander ▪ ČERNE Miha ▪ ČOŽ Gašper ▪ DEJAK Boštjan ▪ DOBRAVC Matjaž ▪ DORMIŠ Jure ▪ DROBAC Dejan ▪ FILIPČIĆ Boris ▪ GOLOB Domen ▪ GRIČNIK Alojzij ▪ HOČEVAR Tilen ▪ JEŽEK Aljoša ▪ KIMOVEC Andrej ▪ KOGOVŠEK Damijan ▪ KOS Primož ▪ KUHAR Klemen ▪ LOČNIŠKAR Luka ▪ MAGAJNA Žiga ▪ MATOZ Anže ▪ MIHELČIČ Jaša ▪ MIŠIČ Dušan ▪ OREL Rok ▪ PERME Urban ▪ PFAJFAR Matjaž ▪ RUS Leon ▪ ŠMIGOVC Klemen ▪ VRANKAR Sebastjan

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Milan Setničar

BOGATAJ Tomo ▪ BORŠTNIK Tomaž ▪ BOŽIDAR Darko ▪ CELEC Jan ▪ ČERIN Gašper ▪ ČEŠNJEVAR Jan ▪ ČUDEN Luka ▪ DOLENC Klemen ▪ DROBNIČ Beno ▪ DURA Marco ▪ FRANZA Rok ▪ HRIBERNIK Borut ▪ JAGODIČ Matej ▪ JELOVŠEK Mirt ▪ KOPRIVEC Mitja ▪ KUTIN Gašper ▪ MARINKO Anže ▪ MAROLT Klemen ▪ NEGRO Tadej ▪ NOVAK Andrej ▪ PODRŽAJ Luka ▪ POPOVIĆ Danijel ▪ PUNTAR Janez ▪ RAK Urban ▪ RMAN Sebastjan ▪ ROŽANEC Jurij ▪ SEMIČ Jernej ▪ STARIČ Kristijan ▪ STIPIČ Sandi ▪ SVOLJŠAK Urban ▪ VOLER Staš ▪ ZELNIK Miha ▪ ŽNIDARŠIČ Rok

ODDELEK: R 4. C, RAČUNALNIŠKI TEHNIK
Razrednik: Aleksandra Saška Kučan

AVSEC Urban ▪ BOHORČ Marko ▪ BRKIĆ Aldin ▪ CERAR Nejc ▪ CIRAR Tomaž ▪ ČERNAČ Matic ▪ ČUDEN Žiga ▪ DEMŠAR Jaka ▪ FLEŽAR Nejc ▪ GREGORIN Jure ▪ GRUJIČIČ Nenad ▪ HOČEVAR Jan ▪ IVANČIČ Primož ▪ KRAMŽAR Jan ▪ MARJANOVIĆ David ▪ MIKIĆ Mladen ▪ MOHAR David ▪ NAGODE Anže ▪ PLESTENJAK Erik ▪ RAK Anže ▪ REK Matic ▪ RUS Gregor ▪ SNEŽIČ Rene ▪ SNOJ Niko ▪ STJEPANOVIĆ Vladimir ▪ SUPAN David ▪ ŠIFRER Tomaž ▪ TRČEK Matjaž ▪ ZUPANC Jaka ▪ ŽABNIKAR Grega ▪ ŽIBERT Rok

ODDELEK: G 4. A, TEHNIŠKA GIMNAZIJA
Razrednik: Sonja Zver

BERCE Tim ▪ BOŽOVIĆ Denis ▪ CIKAČ Jaka ▪ ČESEN Andrej ▪ ČUK Andrej ▪ DEMIRI Sebastijan ▪ ĐURĐEVIĆ Stefan ▪ GORTNAR Anže ▪ HABAT Klemen ▪ KOMAC Luka ▪ KOŠMERL Samo ▪ LAZAR Anže ▪ MALI Svan ▪ MARKOVIČ Matevž ▪ MARN Matjaž ▪ MILIČ Urša ▪ MOHAR Matic ▪ NOVAK Blaž ▪ PAŠAGIĆ Alem ▪ ROUS Adam ▪ VIDMAR Tomaž ▪ VODOPIVEC Jan ▪ ZABUKOVEC Črt

ODDELEK: G 4. B, TEHNIŠKA GIMNAZIJA
Razrednik: Lidija Gorišek

BELA Marko ▪ BITENC Sergej ▪ CELEC Tadej ▪ GRGIĆ Luka ▪ JERMAN Benjamin ▪ KALIŠNIK Luka ▪ KRIŽMAN Gregor ▪ MAROLT Dejan ▪ MEDEN Marko ▪ MEDEN Rok ▪ MRAK Blaž ▪ NOVAK Miha ▪ PERŠIN Rok ▪ PESRL Jan ▪ PRUSNIK Tomaž ▪ STRBAN Sebastien ▪ TRAMŠAK Martin ▪ URBANCL Dan ▪ VONČINA Bojan ▪ ZALOŽNIK Luka

ODDELEK: G 4. C, TEHNIŠKA GIMNAZIJA
Razrednik: Mojca Stare Aljaž

BIZJAK Jošt ▪ BOROVAC Cene ▪ CAPUDER Jan ▪ DAUTI Kujtim ▪ FERENC Matej ▪ HUTH Nejc Robin ▪ JUG Martin ▪ KLEMENČIČ Kristjan ▪ KOBAL Klemen ▪ KODERMAN Jernej ▪ KOMPARE Rok ▪ KOPRIVEC Janez ▪ KOŠAK Matic ▪ KOŠIR Domen ▪ MAVRETIĆ Mark ▪ PETEK Bernard ▪ PETERKA Jure ▪ RUPAR Luka ▪ ŠABANOV Tim ▪ TESTEN Andrej ▪ TIČ Jure ▪ TISAJ Klemen ▪ TRČEK Tadej ▪ URBANČIČ Jakob ▪ VOGRIN Rok ▪ ZGONEC Simon

ODDELEK: L 4. A, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK
Razrednik: Ljubo Šegatin

BREGAR Lovrenc ▪ BUKOVEC Blaž ▪ CIMERMAN Martin ▪ DROBNIČ Tomaž ▪ GABROVŠEK Tim ▪ JAKLIN Jan ▪ JAZBEC Jure ▪ JESENKO Dejan ▪ JURKOVIČ Domen ▪ KELVIŠAR Matic ▪ KONČAN Andrej ▪ KOVAČIČ David ▪ KOVAČIČ Matej ▪ KRIVEC Rok ▪ KVARTUH Gregor ▪ LUKMAN Andrej ▪ MEHLE Matej ▪ PEROVŠEK Boštjan ▪ PLAJNŠEK Matej ▪ SOKLIČ Blaž ▪ ŠESEK Nejc ▪ ŠLAJPAH Matevž ▪ VIDMAR Boštjan ▪ ZAJC Klemen

ODDELEK: L 4. B, ELEKTROTEHNIK ELEKTRONIK

Razrednik: Andrej Razdrh

EFIMOV Ivan ▪ ERMAN Andrej ▪ JAGNJE Gregor ▪ KERČ Jernej ▪ KOMIDAR Matej ▪ KROPIVŠEK Aleš ▪ LEBAR Janez ▪ LEVSTEK Andrej ▪ LOVŠIN Aljaž ▪ MARETIĆ Marko ▪ RAJAKOVIČ Rok ▪ RUTAR Miha

ODDELEK: N 4. A, ELEKTROTEHNIK ENERGETIK

Razrednik: Andrej Razdrh

BEVK Jure ▪ ČEČELIČ Boštjan ▪ DOLAMIČ Jure ▪ GAL Sebastian ▪ JEREB Matej ▪ KONČINA Aljaž ▪ KOPAR Mitja ▪ KUHAR Miha ▪ LESICA Jure ▪ LOKAR Matevž ▪ MEDVED Anže ▪ MIKUŽ Andrej ▪ POŽAR Žan ▪ PRENAR Miha ▪ RAZPET Gašper ▪ ŠAMPERL Dejan ▪ ŠTEMBERGER Jernej ▪ TREVEN Nejc ▪ ULČAR Miha ▪ VUK Alen ▪ ZOTLER Uroš

ODDELEK: R 4. A, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Marjeta Šušteršič Menart

ANDOLŠEK Matej ▪ BENKO Anže ▪ BERNES David ▪ DOLIĆ Jasmin ▪ DRAGANOVIĆ Arnes ▪ FIKFAK Anim ▪ GROŠIĆ Armin ▪ HAJDIN Timotej ▪ ISKRA Klemen ▪ KALEM Robert ▪ KUŠTRIN Tilen ▪ LALIĆ Igor ▪ LAVRIČ Blaž ▪ MAJDIČ Janez ▪ MENCIN Rok ▪ MIĆIN Gašper ▪ MOHORČIČ David ▪ MUSTAR Tina ▪ PAJTLER Andraž ▪ PRAZNIK Miha ▪ PUZEK Mario ▪ RAVNIKAR Miha ▪ SEMPRIMOŽNIK Anton ▪ STADLER Martin ▪ STERLE Miha ▪ ŠUŠTAR Niko ▪ ŠVAB Jan ▪ TROFENIK Dejan ▪ UDOVČ Rok

ODDELEK: R 4. B, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Damijan Purg

BELAJ Marko ▪ BOJIĆ Tadej ▪ BOŽIČ Rok ▪ DRAŠČEK DEKLEVA Jernej ▪ DURAKOVIĆ Danijel ▪ DŽAFIĆ Albin ▪ ERJAVEC Rok ▪ FUJS Aleksander ▪ GRČAR Matej ▪ HAM Žiga ▪ HOČEVAR Mitja ▪ INTIHAR Gregor ▪ KALIŠNIK Rok ▪ KNAP Denis ▪ KNAVS Martin ▪ KOLENKO Uroš ▪ KOSMOS Jure ▪ KREŽE Samo ▪ LEDERER Aljaž ▪ MEDEN Blaž ▪ MENCIN Matej ▪ PANGERC Nejc ▪ RAZPET Simon ▪ ROZINA Robert ▪ STUPAR Nenad ▪ URANKAR Blaž ▪ WILLEWALDT Klemen ▪ ZADNIKAR Gašper ▪ ŽNIDAR Dejan

ODDELEK: R 4. C, RAČUNALNIŠKI TEHNIK

Razrednik: Darja Mraz Levstek

BRANDSTATTER Aljoša ▪ CIGALE Blaž ▪ DRUŽANOVIĆ Danijel ▪ FILIPČIĆ Boris ▪ FILIPOVIĆ Domagoj ▪ GAZDEK Aljaž ▪ KAVČNIK David ▪ KLINEC Žiga ▪ KOSEM Urban ▪ KOSTANJŠEK Blaž ▪ KOŽAR Daniel ▪ LIPAR Luka ▪ MAREN Robi ▪ MEHLE Uroš ▪ OMAHEN Andraž ▪ PAPEŽ Martin ▪ PIŽMOHT Rok ▪ POGLAJEN Luka ▪ PRESTOR Domen ▪ RIHTARŠIČ Tilen ▪ SALIEVSKI Namik ▪ ŠPINDLER Marko ▪ ŠTIRN Andrej ▪ TANCEK Matej ▪ TERŠAN Matej ▪ TOMAŽIN Blaž ▪ TURŠIČ Tadej ▪ VALENTINČIČ David ▪ ZARNIK Anže